MINISTERUL APARARII AL FEDERATIEI RUSE

DIRECTORUL

COMANDANT JUNIOR

MINISTERUL APARARII AL FEDERATIEI RUSE

DEPARTAMENTUL PRINCIPAL DE INSTRUIRE DE LUPTA SI SERVICIUL FORTELOR ARMATE ALE FEDERATIEI RUSE

DIRECTORUL

COMANDANT JUNIOR

MOSCOVA

EDITURA MILITARĂ

2 0 0 7

UDC 355,5

BBC 68.49(2)3

Ref 74

Manualul Comandantului Junior. - M .: Editura Militară, 2007. - Ref 74 540 p., ill.

ISBN 5-203-01985-1

Cartea de referință este destinată cadeților și studenților instituțiilor militare de învățământ de învățământ profesional, de formare a unităților și subunităților militare, comandanților juniori ai legăturii „echipă-pluton” a autorităților executive federale, în care Legea federală „Cu privire la serviciul militar și serviciul militar” ” prevede serviciul militar, precum și studenții secțiilor militare ale instituțiilor civile de învățământ.

Conține materiale în cantitatea necesară pentru desfășurarea cursurilor pe subiectele de pregătire a armamentului combinat a unităților ramurilor militare, forțelor speciale și spatelui, pregătirea de comandă a comandanților juniori, precum și bazele legislației militare, pregătirea militară și educația militară. personal, metode de organizare și desfășurare a cursurilor.

Manualul este destinat să asiste comandanții subordonați în pregătirea de calitate a subordonaților lor și conducerea abil a acestora în condiții de luptă și activități zilnice.

UDC 335,5 LBC 68,49(2)3

ISBN 5-203-01985-1

Capitolul întâi

BAZA PREGĂTIREA ŞI EDUCAŢIA MILITARĂ A MILITARULUI

1. FORȚELE ARMATE ALE FEDERATIEI RUSE

Forțele Armate ale Federației Ruse (denumite în continuare Forțele Armate) sunt o organizație militară de stat care formează baza apărării Federației Ruse.

Forțele armate ruse au fost formate prin decret al președintelui Federației Ruse la 7 mai 1992. Acestea sunt concepute pentru a respinge agresiunea îndreptată împotriva Federației Ruse, protecția armată a integrității și inviolabilității teritoriului Federației Ruse, precum și ca să îndeplinească sarcini în conformitate cu tratatele internaționale ale Rusiei.

Trupele de frontieră ale Serviciului de Frontieră al Serviciului Federal de Securitate al Federației Ruse, trupele interne ale Ministerului Afacerilor Interne al Federației Ruse, trupele de apărare civilă ale Federației Ruse (denumite în continuare alte trupe) sunt implicate în rezolvarea problemelor. a apărării țării.

În condițiile moderne, una dintre sarcinile importante ale Forțelor Armate este asigurarea descurajării nucleare, care este nucleul întregului sistem de securitate națională al țării. În plus, trebuie să rezolvăm o sarcină fundamental nouă - să desfășurăm activități de menținere a păcii atât în mod independent, cât și ca parte a organizațiilor internaționale.

În conformitate cu principalele prevederi ale Doctrinei Militare a Federației Ruse, Forțele Armate și alte trupe pot fi folosite pentru a contracara sursele interne de amenințări militare. Formațiuni separate ale Forțelor Armate, în conformitate cu legislația în vigoare, pot fi implicate în asistarea organelor de afaceri interne și a trupelor interne ale Ministerului Afacerilor Interne al Rusiei în localizarea și blocarea zonei de conflict, suprimarea ciocnirilor armate și separarea părților opuse. , precum și protejarea obiectelor importante din punct de vedere strategic.

De asemenea, Forțelor Armate pot fi încredințate sarcinile de asistență a trupelor de frontieră în protejarea frontierei de stat, asistarea la protecția căilor maritime,

facilități importante ale statului și zone economice, în lupta împotriva terorismului, traficului de droguri, pirateriei.

Forțele și mijloacele Forțelor Armate și ale altor trupe pot fi, de asemenea, implicate în acordarea de asistență populației în urma accidentelor, catastrofelor și dezastrelor naturale.

Forțele armate își desfășoară activitățile pe baza Constituției Federației Ruse în conformitate cu legile federale și alte acte legislative în domeniul apărării.

Conducerea forțelor armate este exercitată de președintele Rusiei. El este Comandantul Suprem. Forțele armate sunt controlate de ministrul apărării. El este șeful direct al întregului personal al armatei și marinei. Cu privire la cele mai importante probleme ale vieții, ministrul apărării emite ordine și directive, pune în aplicare prevederi, instrucțiuni și alte documente legale care reglementează viața, viața și activitățile trupelor. Acesta conduce Forțele Armate prin Ministerul Apărării și Statul Major General al Forțelor Armate ale Federației Ruse. Ministerul Apărării al Federației Ruse participă la elaborarea propunerilor privind problemele de politică militară și doctrina militară a Federației Ruse. Ea dezvoltă conceptul de construire a Forțelor Armate. Ministerul Apărării cooperează cu departamentele militare ale statelor străine și exercită, de asemenea, o serie de alte atribuții.

Implicarea forțelor armate în îndeplinirea sarcinilor care utilizează arme care nu sunt destinate scopului lor este efectuată de președintele Federației Ruse în conformitate cu legile federale.

Statul Major al Forțelor Armate este principalul corp de comandă și control operațional al trupelor și al forțelor flotei. El elaborează propuneri pentru Doctrina Militară Rusă, planuri de construcție și utilizare a Forțelor Armate. Structura aparatului central al Ministerului Apărării cuprinde departamentele principale și centrale. În plus, organele centrale includ principalele comenzi ale filialelor și armelor Forțelor Armate. În fruntea fiecăruia dintre ei se află comandantul-șef (comandantul). Tipurile Forțelor Armate includ: Forțele Terestre, Marina și Forțele Aeriene; la ramurile militare - Forțele Strategice de Rachete, Forțele Spațiale și Forțele Aeropurtate.

2. ROLUL ȘI SARCINI SERGENȚILOR ÎN PREGĂTIREA ȘI EDUCAȚIA PERSONALULUI MILITAR

Sergenții aparțin nivelului de comandanți juniori și reprezintă cel mai numeros detașament al personalului de comandă. Aceștia poartă întreaga responsabilitate pentru formarea și educarea subordonaților. Vorbind despre rolul comandanților juniori, M.V. Frunze a subliniat: „Stajorul de comandament junior formează baza pe care se bazează întreaga chestiune a disciplinei, lipirii de luptă și pregătirii de luptă a unității”*.

În prezent, rolul sergenților a crescut și mai mult. Acest lucru se datorează complicației sarcinilor cu care se confruntă unitățile și subunitățile militare, schimbarea imaginii sociale a soldatului, trecerea la recrutarea formațiunilor și unităților militare ale Forțelor Armate de către militarii contractuali și îmbunătățirea armelor și armatei. echipamente. Cerințele pentru pregătirea și educația soldaților au crescut, iar condițiile pregătirii acestora au rămas aceleași. Aceasta a necesitat o creștere a nivelului de cultură pedagogică și de responsabilitate a comandanților de toate nivelurile

și, în primul rând, a celor care formează direct calitățile unui războinic în soldați.

Educația personalului este efectuată de sergenți în timpul serviciului militar de zi cu zi și al pregătirii de luptă. Ei organizează serviciul subordonaților lor în conformitate cu statutele și se asigură că întregul mod de serviciu militar să insufle personalului loialitate față de jurământul militar.

Una dintre cele mai importante sarcini ale sergenților este de a insufla subordonaților disponibilitatea de a apăra Patria, mândria de a aparține Forțelor Armate ale Federației Ruse, străduindu-se pentru îndeplinirea exemplară a sarcinilor militare și a îndatoririlor oficiale. Pentru a face acest lucru, ei înșiși trebuie să servească drept exemplu de educație, o atitudine zeloasă față de serviciu.

Sergenții îi ajută pe subalterni să studieze armele și echipamentele militare, cartele și manualele, să organizeze și să desfășoare serviciul cu ei într-o ținută zilnică, să desfășoare munca zilnică pentru a întări disciplina militară, să își formeze capacitatea de a-și subordona acțiunile și faptele cerințelor reglementărilor militare, ordinele comandanților. Ei sunt responsabili de exercițiul și pregătirea fizică a subordonaților, de păstrarea sănătății lor și de asigurarea a tot ceea ce este necesar. Aici, exemplul personal al sergenților, autoritatea lor, calitățile morale înalte, atitudinea altruistă față de muncă și disciplina sunt deosebit de importante.

În acest sens, comandanții juniori ar trebui să se străduiască să-și îmbunătățească cunoștințele pedagogice, să dezvolte metodologice

* Fru nze M.V. Sobr. op. M „ 1927. T. 3. S. 287.

abilități, învățând cele mai bune practici de lucru cu oamenii. Datoria unui sergent este să fie un profesor și educator priceput. Fără aceasta, este imposibil să se realizeze unitatea procesului de pregătire și educare a soldaților, menită să-i pregătească pentru apărarea Patriei Mame.

Cea mai importantă cerință a procesului de formare și educație este cunoașterea și ține cont de caracteristicile naționale, tradițiile și obiceiurile acelor popoare ai căror reprezentanți sunt subordonați. Într-o echipă multinațională, un sergent este obligat să se ghideze cu strictețe după principiile justiției, să manifeste o sensibilitate deosebită, prudență și aderență la principii, preocupare pentru întărirea prieteniei și a camaraderiei militare.

Înaltă exigență este o calitate de neînțeles a unui comandant, baza disciplinei și organizării într-o unitate subordonată. Nu are nimic de-a face cu grosolănia, disprețul, umilirea demnității unui subordonat, care îl înstrăinează pe soldat de sergent. Cererea trebuie să fie constantă, corectă, egală cu toți, respectuoasă. Exigența, combinată cu respectul subordonaților, îi ajută pe soldați să-și îndeplinească sarcinile, să mobilizeze forțele pentru implementarea lor cu succes. Exigența trebuie susținută de un control strict asupra acțiunilor

subordonaților, combinat cu încurajarea pricepută a muncii conștiincioase, cu grija pentru subordonați, cu o atitudine atentă la nevoile acestora.

Succesul în munca sergenților depinde în mare măsură de modul în care își realizează datoria și responsabilitatea personală pentru faptele și acțiunile subordonaților lor, își îmbunătățesc cunoștințele și experiența și utilizează în mod rezonabil drepturile care le sunt acordate de reglementările militare.

Unitățile și subunitățile militare devin pregătite pentru luptă dacă departamentele (echipe, echipaje) sunt bine pregătite și coordonate, dacă fiecare militar își cunoaște în mod clar sarcinile și le îndeplinește impecabil. Rolul sergentului este mare în acest sens, care predă personal abilitățile militare de soldat, pregătește studenți excelenți și specialiști de clasă.

3. FUNDAMENTELE LEGISLATIEI MILITARE

DISPOZIȚII GENERALE

Serviciul militar este un tip special de serviciu public federal efectuat de cetățeni în cadrul Forțelor Armate, menit să protejeze Patria de agresiune.

Baza legislativă a serviciului militar este Constituția Federației Ruse, legile federale: „Cu privire la apărare”, „Cu privire la serviciul militar și serviciul militar”, „Cu privire la statutul militarilor”, reglementările militare și alte acte legislative ale Federația Rusă.

Legea - un act normativ adoptat de cel mai înalt organ al puterii de stat sau prin exprimarea directă a voinței populației (de exemplu, printr-un referendum), în conformitate cu procedura stabilită de Constituția Federației Ruse și care reglementează cel mai important public. relaţii.

Legea și ordinea este una dintre componentele ordinii sociale, care se formează ca urmare a implementării diferitelor tipuri de norme sociale care reglementează diverse sfere ale vieții publice și diferă prin caracter și moduri inconsecvente de influențare a comportamentului oamenilor (obiceiuri, standarde etc.).

Statul de drept presupune cele mai raționale forme de activitate organizată în comun a oamenilor uniți pentru realizarea unui scop comun. Mase mari de oameni participă la războaie și conflicte armate, care trebuie controlate, se utilizează o mare varietate de mijloace materiale și tehnice, care trebuie utilizate cu maximă eficiență. Singura modalitate de a uni acești oameni în conformitate cu cerințele luptei armate este de a stabili o anumită ordine, reguli pentru comportamentul lor.

Ordinea juridică militară contribuie la mobilizarea colectivului militar, întărind starea morală și psihologică a personalului. Fiecare

militar, angajat în cutare sau cutare activitate, trebuie să se asigure că colegii săi, fiecare în locul lui, acţionează împreună cu el într-o ordine strict definită. Modalitățile și mijloacele de realizare a unei ordini juridice militare ferme sunt consacrate în legile federale, regulamentele militare generale ale Forțelor Armate, ordinele și directivele ministrului apărării al Federației Ruse.

Tot personalul militar, indiferent de gradul și poziția militară, este egal în fața legii și poartă responsabilitatea stabilită pentru cetățenii Federației Ruse, ținând cont de particularitățile statutului lor juridic.

O infracțiune în sensul larg al cuvântului este un act antisocial care dăunează societății și este pedepsit prin lege. Infracțiunile includ infracțiuni, contravenții, abateri disciplinare. Personalul militar, în funcție de infracțiune, poate fi supus răspunderii disciplinare, administrative, civile, materiale sau penale.

Personalul militar poartă răspundere disciplinară pentru infracțiunile legate de încălcarea disciplinei militare, a moralității și a onoarei militare, în baza și în modul stabilit de Carta Disciplinară a Forțelor Armate ale Federației Ruse.

Contravenția este un termen general care denotă o infracțiune care implică, în conformitate cu legislația Federației Ruse,

responsabilitate disciplinară sau administrativă. Delictul este considerat un act dăunător din punct de vedere social.

Abaterea disciplinara este o incalcare de catre un militar a disciplinei militare sau a ordinii publice, ori a normelor de moralitate si onoare militara, pentru care, in baza si in modul stabilite de Carta disciplinara a fortelor armate, se poate aplica o sanctiune disciplinara. impuse acestuia sau norme de influență publică aplicate.

Abaterile disciplinare grave ale personalului militar includ:

absență fără concediu;

întârziere din vacanță, călătorie de afaceri și instituție medicală; întârziere sau plecare neautorizată de la serviciu;

încălcarea regulilor de pază (pază), servicii interne și serviciu de luptă;

îndeplinirea atribuțiilor de serviciu în stare de ebrietate alcoolică, narcotică sau toxică;

încălcarea cerințelor de siguranță care a dus la handicap;

încălcarea regulilor statutare ale relațiilor dintre cadrele militare;

risipirea sau pierderea proprietății militare;

abateri în locuri publice în timpul orelor de odihnă.

Personalul militar poartă răspunderea administrativă în mod general, în conformitate cu legislația privind contravențiile administrative. În același timp, nu li se pot aplica sancțiuni administrative sub forma unei amenzi administrative.

Militarii poartă răspundere civilă pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor prevăzute de legea civilă, pentru prejudiciile cauzate statului, persoanelor juridice, cetățenilor, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.

Personalul militar poartă răspundere materială pentru pagubele materiale cauzate statului în timpul serviciului militar, în conformitate cu Legea federală a Federației Ruse nr. - personalul militar), pentru daunele cauzate de aceștia în îndeplinirea îndatoririlor serviciului militar către proprietate care este în proprietate federală și este atribuită unităților militare.

Prevederile acestei legi federale se aplică militarilor care sunt recrutați și sub contract în Forțele Armate, precum și în alte trupe, formațiuni militare și corpuri ale Federației Ruse.

8

În sensul prezentei legi federale, se aplică următoarele concepte de bază:

proprietatea unei unități militare (în continuare - proprietate) - toate tipurile de arme, echipamente militare, muniție, combustibil și lubrifianți, alimente, îmbrăcăminte și alte tipuri de proprietate militară, structuri, bani și valori mobiliare, alte bunuri materiale care sunt proprietate federală și sunt repartizat la unitatea militară;

daune reale (denumite în continuare - daune) - pierderea sau deteriorarea proprietății unei unități militare, cheltuielile pe care o unitate militară le-a făcut sau trebuie să le facă pentru a reface, dobândi bunuri pierdute sau deteriorate, precum și plăți excesive în numerar efectuate de o unitate militară.

Personalul militar poartă răspunderea materială numai pentru pagubele reale cauzate din vina lor.

Militarii care au cauzat pagube în afara serviciului militar poartă răspunderea în conformitate cu legislația civilă a Federației Ruse.

Nu se admite tragerea la răspundere materială a personalului militar pentru prejudiciul cauzat ca urmare a executării ordinului comandantului (șefului), precum și ca urmare a unor acțiuni licite, a unui risc oficial justificat, sau a unui caz de forță majoră.

Personalul militar poate fi tras la răspundere în conformitate cu această lege federală în termen de trei ani de la data descoperirii prejudiciului.

Răspunderea materială a personalului militar poate fi limitată sau totală.

Răspunderea limitată este răspunderea pentru daune cauzate din neglijență în îndeplinirea sarcinilor de serviciu militar.

Personalul militar contractat și cetățenii chemați pentru pregătire militară răspund în cuantumul prejudiciului cauzat de aceștia, dar nu mai mult de un salariu lunar și o indemnizație lunară de vechime în serviciu; personal militar recrutat - nu mai mult de două salarii lunare.

În totalitatea prejudiciului, personalul militar este răspunzător în cazurile în care prejudiciul este cauzat:

personalul militar căruia i-au fost transferate proprietăți conform raportului pentru depozitare, transport, eliberare, utilizare și alte scopuri;

acțiuni (inacțiune) ale unui militar care conțin elemente ale unei infracțiuni conform legislației penale a Federației Ruse;

9

ca urmare a furtului, distrugerii deliberate, deteriorarea, deteriorarea, cheltuielile ilegale sau folosirea proprietății sau alte acțiuni deliberate (inacțiune), indiferent dacă acestea conțin elemente ale unei infracțiuni conform legislației penale a Federației Ruse;

acțiuni intenționate ale cadrelor militare care au determinat costul tratamentului în instituțiile medicale militare și instituțiile de îngrijire a sănătății ale cadrelor militare care au suferit în urma acestor acțiuni;

personalul militar care s-a introdus voluntar într-o stare de ebrietate narcotică, toxică sau alcoolică.

Personalul militar poartă răspundere penală pentru infracțiunile comise în conformitate cu legislația Federației Ruse.

O infracțiune este o faptă vinovată periculoasă din punct de vedere social, interzisă de Codul penal al Federației Ruse sub amenințarea cu pedeapsa (articolul 14).

Un incident este un eveniment care a provocat un accident cu deces sau vătămare gravă a persoanelor, provocând pagube materiale semnificative sau alte consecințe grave în absența corpus delicti în acțiunile personalului militar și al personalului civil al Forțelor Armate.

În funcție de natura și gradul de pericol public, infracțiunile sunt clasificate astfel.

Infracțiunile minore sunt fapte intenționate și imprudente pentru care pedeapsa maximă nu depășește doi ani de închisoare.

Infracțiunile de gravitate medie sunt fapte intenționate și imprudente, pentru săvârșirea cărora pedeapsa maximă nu depășește cinci ani închisoare.

Infracțiunile grave sunt fapte cu intenție pentru care pedeapsa maximă nu depășește zece ani închisoare.

Infracțiunile deosebit de grave sunt fapte intenționate pentru care se prevede o pedeapsă cu închisoarea pe un termen mai mare de zece ani sau o pedeapsă mai severă.

Pentru infracțiunile comise, militarii sunt aduși, de regulă, la un singur tip de responsabilitate. Militarii supuși unei sancțiuni disciplinare în legătură cu săvârșirea unei infracțiuni nu sunt eliberați de răspunderea penală pentru această infracțiune.

În cazul săvârșirii unei infracțiuni legate de producerea de prejudicii materiale, cadrele militare despăgubesc prejudiciul, indiferent de atragerea la alte tipuri de răspundere sau de utilizarea măsurilor de influență publică.

Măsurile de influență publică pot fi aplicate militarilor pentru infracțiuni legate de încălcarea disciplinei militare și a ordinii publice.

Infracțiunile împotriva serviciului militar sunt infracțiuni împotriva procedurii stabilite pentru serviciul militar, săvârșite de cadrele militare care servesc în recrutare sau în baza unui contract în Forțele Armate, alte trupe, formațiuni și organe militare ale Federației Ruse, precum și cetățenii care sunt în rezervă în timpul trecerii lor taxe militare.

RĂSPUNDEREA PENTRU INFRACȚIUNI ÎMPOTRIVA SERVICIULUI MILITAR

Infracțiunile împotriva serviciului militar (infracțiunile militare) reprezintă un pericol excepțional pentru societate. Printre cele mai periculoase infracțiuni se numără neîndeplinirea de către subordonați a ordinului șefului.

Neîndeplinirea de către un subordonat a unui ordin al unui superior dat în modul stabilit, care a adus prejudicii semnificative intereselor serviciului, se pedepsește cu restrângerea serviciului militar pe un termen de până la doi ani, sau cu arestare pentru un termen de până la șase luni, sau prin detenție într-o unitate militară disciplinară pe un termen de până la doi ani.

Aceeași faptă săvârșită de un grup de persoane, un grup de persoane prin acord prealabil sau un grup organizat, precum și care provoacă consecințe grave, se pedepsește cu privațiune de libertate pe o perioadă de până la cinci ani.

Nerespectarea unui ordin din cauza unei atitudini neglijente sau necinstite față de serviciu, care a antrenat consecințe grave, se pedepsește cu restrângerea serviciului militar pe un termen de până la

un an sau arestare pe o perioadă de la trei până la șase luni sau detenție. într-o unitate militară disciplinară pe un termen de până la doi ani.

Codul penal al Federației Ruse (în continuare - Codul penal al Federației Ruse), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1997, stabilește pentru prima dată că ordinul șefului trebuie dat în modul prescris. Carta serviciului intern al Forțelor Armate impune șefului, la emiterea unui ordin (instrucțiune), să fie tact, reținut, să nu permită umilirea demnității umane a unui subordonat și încălcarea regulilor de curtoazie militară. Ordinul trebuie să respecte cerințele legilor și reglementărilor militare, să fie dat în ordinea și interesele serviciului.

Comandanților (șefilor) le este interzis să emită ordine (ordine) și ordine care nu au legătură cu îndeplinirea sarcinilor de serviciu militar sau care vizează încălcarea legislației Federației Ruse (clauza 3, articolul 37 din legea „Cu privire la serviciul militar și serviciu"). Obligatoriu este un astfel de ordin sau ordin, care este dat conform

persoană responsabilă și în forma corespunzătoare. Pentru prejudiciul cauzat unui individ, unei societăți sau unui stat ca urmare a unui astfel de ordin (instrucțiune) obligatorie, persoana care a emis această ordin sau instrucțiune poartă răspunderea penală.

Articolul 333 din Codul penal al Federației Ruse prevede responsabilitatea militarilor pentru rezistența unui comandant, precum și a unei alte persoane care îndeplinește sarcinile de serviciu militar care i-au fost atribuite sau o obligă să încalce aceste îndatoriri, asociate cu violența sau amenințarea. a folosirii sale.

Aceste fapte se pedepsesc cu restrângerea serviciului militar pe un termen de până la doi ani, sau detenție într-o unitate militară disciplinară pe un termen de până la doi ani, sau închisoare pe un termen de până la cinci ani. Aceleași fapte comise:

a) de către un grup de persoane, un grup de persoane prin acord prealabil sau un grup organizat;

b) cu folosirea armelor;

c) cu provocarea de vătămare corporală gravă sau moderată sau cu alte consecinţe grave, se pedepseşte cu închisoare de la trei la opt ani.

Faptele violente impotriva unui superior savarsite in timpul indeplinirii indatoririlor de serviciu militar sau in legatura cu indeplinirea acestor atributii se pedepsesc cu restrângerea serviciului militar pe un termen de pana la doi ani sau cu retinere intr-o unitate militara disciplinara pe o perioada. de până la doi ani, sau prin privare de libertate pe un termen de până la cinci ani. Aceleași fapte comise:

a) de către un grup de persoane, un grup de persoane prin acord prealabil sau un grup organizat;

b) cu folosirea armelor;

c) cu provocarea de vătămare corporală gravă sau moderată sau cu alte consecinţe grave, se pedepseşte cu închisoare de la trei la opt ani.

Statutele Forțelor Armate conțin cerințe clare pentru relația dintre militari.

Încălcarea regulilor statutare de relații este înțeleasă ca diverse tipuri de violență ale unor militari asupra altora, umilirea onoarei și demnității lor, batjocorirea acestora, săvârșite în scopul asigurării unor condiții mai ușoare de serviciu, o poziție privilegiată în echipă, subordonarea acestora. colegii la voința lor, precum și de la alții, inclusiv numărul de motive huligani.

Încălcarea regulilor statutare ale relațiilor dintre militari în lipsa unor relații de subordonare între aceștia, asociată cu umilirea onoarei și demnității sau batjocorirea victimei, ori însoțită de violență, se pedepsește cu reținerea într-o unitate militară disciplinară pe o perioadă de până la doi ani sau închisoare de până la trei ani. Aceeași faptă săvârșită:

a) în mod repetat

b) împotriva a două sau mai multe persoane;

c) un grup de persoane, un grup de persoane prin acord prealabil sau un grup organizat;

d) cu folosirea armelor;

e) cu vătămarea sănătăţii de gravitate medie, se pedepseşte cu privare de libertate pe un termen de până la cinci ani.

Faptele care au avut consecințe grave se pedepsesc cu privațiune de libertate pe o perioadă de până la zece ani.

Militarii trebuie să poarte cu demnitate înaltul titlu de apărător al Patriei, să prețuiască onoarea gradului lor militar. Respectul pentru individ, demnitatea națională, preocuparea pentru protecția socială și juridică a cadrelor militare constituie cea mai importantă datorie a comandanților (șefilor). Pentru acțiunile care degradează demnitatea umană a unui subordonat, ei sunt responsabili.

Insulta de către un militar al altuia în timpul îndeplinirii sau în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor serviciului militar se pedepsește cu restrângerea serviciului militar pe un termen de până la șase luni sau detenție într-o unitate militară disciplinară pentru același termen.

Insultarea unui superior de către un subordonat, precum și de către un superior al unui subordonat în timpul îndeplinirii sau în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu militar, se pedepsește cu restrângerea serviciului militar pe o perioadă de până la un an sau detenție disciplinară. unitate militară pentru aceeași perioadă.

Articolul 337 din Codul penal al Federației Ruse prevede răspunderea militarilor pentru abandonarea neautorizată a unității sau a locului de serviciu.

Se consideră neautorizat ca un militar să părăsească teritoriul unității militare sau al locului de serviciu fără permisiunea comandantului (șefului).

Teritoriul unei unități militare este un loc de cazarmă, tabără sau loc de marș al unei unități militare.

Locul serviciului, dacă nu coincide cu teritoriul unității militare, se înțelege a fi locul în care militarul îndeplinește efectiv atribuțiile de serviciu militar.

Abandonarea neautorizată a unei unități sau loc de serviciu, precum și neprezentarea la timp fără un motiv întemeiat de serviciu la concedierea dintr-o unitate militară, la numire, transfer, dintr-o călătorie de afaceri, vacanță sau instituție medicală care durează mai mult de două zile; dar nu mai mult de zece zile, săvârșite de un militar care trece serviciul militar prin recrutare, se pedepsește cu arestare pe un termen de până la șase luni sau cu reținere într-o unitate militară disciplinară pe un termen de până la un an.

Aceleași fapte săvârșite de un militar care execută o pedeapsă într-o unitate militară disciplinară se pedepsesc cu privațiune de libertate pe un termen de până la doi ani.

Abandonarea neautorizată a unei unități sau a locului de serviciu, precum și neprezentarea la timp, fără motive întemeiate de serviciu, mai mult de zece zile, dar nu mai mult de o lună, săvârșită de un militar care efectuează serviciul militar prin recrutare sau sub un contract, se pedepsește cu restrângerea serviciului militar pe un termen de până la doi ani sau detenție într- o unitate militară disciplinară pe un termen de până la doi ani sau închisoare până la trei ani.

Abandonarea neautorizată a unei unități cu o durată mai mare de o lună se pedepsește cu închisoare de până la cinci ani.

Constituția Federației Ruse stabilește: „Protecția patriei este datoria și obligația unui cetățean al Federației Ruse”.

Dezertarea este una dintre cele mai grave infracțiuni militare, sustragerea de la îndeplinirea îndatoririi constituționale a cetățenilor.

Dezertarea, adică părăsirea neautorizată a unei unități militare sau a locului de serviciu pentru a sustrage serviciul militar, precum și neprezentarea în aceleași scopuri în serviciu, se pedepsește cu închisoare de până la șapte ani.

Dezertarea cu armele încredințate serviciului, precum și dezertarea săvârșită de un grup de persoane prin acord prealabil sau de un grup organizat se pedepsesc cu închisoare de la trei la zece ani.

Articolul 339 din Codul penal al Federației Ruse prevede răspunderea penală pentru sustragerea de la serviciul militar săvârșită prin vătămarea sănătății (auto-mutilarea), simularea de boală, falsificarea documentelor sau alte înșelăciuni.

Automutilarea este o leziune artificială a diferitelor organe sau țesuturi ale corpului.

Sustragerea de la îndatoririle serviciului militar de către un militar pretinzând că se îmbolnăvește sau provocându-și vreo vătămare (auto-mutilare) sau falsificarea documentelor sau alte înșelăciuni se pedepsește cu restricție în serviciul militar pe un termen de până la un an sau arestare. pe un termen de până la șase luni sau detenție într-o unitate militară disciplinară până la un an.

Aceeași faptă săvârșită în scopul eliberării deplină de la îndeplinirea serviciului militar se pedepsește cu închisoare de până la șapte ani.

Serviciul de luptă (serviciul de luptă) este organizat în forțele armate pentru a detecta și respinge în timp util un atac brusc asupra Federației Ruse și pentru a asigura securitatea acesteia.

Serviciul de pază este destinat protecției și apărării fiabile a bannerelor de luptă, a depozitelor cu arme și echipamente militare, a altor materiale și a altor dotări militare și de stat, precum și pentru protecția persoanelor deținute într-un garson și într-o unitate militară disciplinară. .

Pe navele Marinei, în cazurile în care este necesară o vigilență ridicată și ședere neîntreruptă în serviciu, se stabilește serviciul de pază.

Executarea serviciului de luptă (serviciul de luptă) și serviciul de pază (paza) este îndeplinirea unei misiuni de luptă.

Încălcarea regulilor de îndeplinire a serviciului de luptă (serviciu de luptă) pentru detectarea și respingerea în timp util a unui atac brusc asupra Federației Ruse sau pentru asigurarea securității acesteia, dacă acest act a cauzat sau ar fi putut cauza prejudicii intereselor securității statului , se pedepsește cu restrângerea serviciului militar pe un termen de până la doi ani, sau detenție într-o unitate militară disciplinară pe un termen de până la doi ani, sau închisoare până la cinci ani.

Aceeași faptă, care a avut consecințe grave, se pedepsește cu privațiune de libertate pe o perioadă de până la zece ani.

Încălcarea regulilor de îndeplinire a serviciului de luptă (serviciu de luptă) din cauza unei atitudini neglijente sau necinstite față de aceștia, care a antrenat consecințe grave, se pedepsește cu restrângerea serviciului militar pe un termen de până la doi ani, sau cu reținere disciplinară. unitate militară pe un termen de până la doi ani, sau prin privare de libertate pe un termen de până la trei ani.

Încălcarea regulilor statutare ale serviciului de pază (ceas) de către o persoană care face parte din pază (ceas), dacă această faptă a cauzat vătămări obiectelor protejate de gardă (ceas), se pedepsește cu restrângerea serviciului militar pt. un termen de până la doi ani, sau prin arestare pe un termen de până la șase luni, sau detenție într-o unitate militară disciplinară pe un termen de până la doi ani, sau închisoare până la doi ani.

Aceeași faptă, care a avut consecințe grave, se pedepsește cu închisoare de până la trei ani.

Încălcarea regulilor statutare ale serviciului de pază (de pază) din cauza unei atitudini neglijente sau necinstite față de aceștia, care a antrenat consecințe grave, se pedepsește cu închisoare de până la un an.

Încălcarea regulilor statutare ale serviciului intern de către o persoană care face parte din echipa zilnică a unei unități militare (cu excepția pazei și pazei), precum și încălcarea regulilor statutare pentru patrularea în garnizoană de către o persoană care face parte a trupei de patrulare, dacă aceste fapte au produs consecințe grave, se pedepsesc cu restrângerea serviciului militar pe un termen de până la doi ani, fie cu arestare pe un termen de până la șase luni, fie cu reținere într-o unitate militară disciplinară pe un termen de până la doi ani. de până la doi ani.

Legislația Federației Ruse prevede răspunderea personalului militar pentru daune, distrugere, pierdere a proprietății militare.

Avarie înseamnă aducerea proprietății în nepotrivire parțială pentru utilizarea prevăzută,

când rămâne posibilă refacerea acestuia fără costuri semnificative.

Distrugerea este înțeleasă ca aducerea proprietății militare într-o paragină completă.

Distrugerea sau deteriorarea intenționată a armelor, munițiilor sau echipamentelor militare se pedepsește cu amendă în mărime de până la 200 de ori salariul minim, sau în cuantumul salariului sau salariului, ori orice alt venit al persoanei condamnate pt. o perioadă de până la două luni, sau prin restrângerea serviciului militar pe un termen de până la doi ani, sau prin arestare pe un termen de până la trei luni, sau prin detenție într-o unitate militară disciplinară pe un termen de

până la două ani, sau prin privare de libertate pe un termen de până la doi ani.

Aceleași fapte care au produs consecințe grave se pedepsesc cu privațiune de libertate pe un termen de până la cinci ani.

Distrugerea sau deteriorarea din neglijență a armelor, munițiilor sau echipamentelor militare, care a cauzat consecințe grave, se pedepsește cu amendă în mărime de până la cinci sute de ori salariul minim, sau în cuantumul salariului sau salariului, sau orice alt venit al persoanei condamnate pe o perioadă de până la cinci luni, sau prin restrângerea serviciului militar pe un termen de până la doi ani, sau prin arestare pe o perioadă de până la șase luni, sau prin detenție în cadrul unui militar disciplinar. unitate pe un termen de până la doi ani, sau prin privare de libertate pe un termen de până la doi ani.

Încălcarea regulilor de păstrare a armelor, munițiilor sau echipamentelor militare încredințate pentru uz oficial, dacă aceasta a avut ca urmare pierderea, lunile, sau restrângerea serviciului militar pe o perioadă de până la doi ani, ori arestarea pe o perioadă de până la doi ani. șase luni, sau detenție într-o unitate militară disciplinară pe o perioadă de până la doi ani sau închisoare pe o perioadă de până la doi ani.

Răspunderea penală este prevăzută pentru încălcarea regulilor de manipulare a armelor și obiectelor care prezintă un pericol sporit pentru alții.

Regulile de manipulare a armelor sunt un set de tehnici și o secvență de acțiuni cu arme care asigură siguranța celorlalți în procesul de utilizare a acestora.

Încălcarea regulilor de manipulare a armelor, munițiilor, materialelor radioactive, explozivilor sau a altor substanțe și obiecte care prezintă un pericol sporit pentru alții, dacă prin neglijență aceasta a cauzat vătămări grave sau moderate sănătății umane, distrugerea echipamentelor militare sau alte consecințe grave, se pedepseşte cu restricţie militară.serviciu de până la doi ani sau detenţie într-o unitate militară disciplinară până la doi ani.

16

Aceeași faptă, care a avut ca rezultat din neglijență moartea unei persoane, se pedepsește cu închisoare de până la cinci ani, iar fapta care, din neglijență, a antrenat moartea a două sau mai multe persoane, se pedepsește cu privațiune de libertate. de libertate pe un termen de până la zece ani.

Achiziția, transferul, vânzarea, depozitarea, transportul sau transportul ilegal de arme de foc, piesele lor principale, muniție, explozivi sau dispozitive explozive se pedepsește cu restrângerea libertății pe un termen de la doi până la patru ani sau cu arestare pe un termen de până la șase luni. sau pedeapsa închisorii de la doi la patru ani cu sau fără amendă în mărime de două sute la cinci sute de ori salariul minim , ori în cuantumul salariului sau al altor venituri

ale persoanei condamnate pe o perioadă de la două la cinci sute de ori. cinci luni.

Aceleași fapte săvârșite de un grup de persoane prin acord prealabil sau în mod repetat se pedepsesc cu închisoare de la doi la șase ani.

Persoana care a predat de bunăvoie obiectele indicate mai sus este scutită de răspundere penală, cu excepția cazului în care acțiunile sale conțin un alt corpus delict.

Încălcarea regulilor de conducere sau exploatare a unui vehicul de luptă, special sau de transport, care din neglijență a cauzat vătămări grave sau moderate sănătății umane, se pedepsește cu arestare pe un termen de la patru până la șase luni, sau detenție într-o unitate militară disciplinară până la doi ani, sau închisoare de până la doi ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a se angaja în anumite activități până la trei ani sau fără aceasta.

Aceeași faptă, care are ca rezultat din neglijență moartea unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la doi la cinci ani, cu sau fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a se angaja în anumite activități pe un termen de până la trei ani. .

Încălcarea regulilor de conducere sau de conducere a unui vehicul militar, special sau de transport, care a cauzat din neglijență moartea a două sau mai multe persoane, se pedepsește cu închisoare de la patru la zece ani.

Dobândirea sau depozitarea ilegală în scopul vânzării, fabricării, prelucrării, transportului, transportului sau vânzării de stupefiante sau substanțe psihotrope se pedepsește cu închisoare de la trei la șapte ani cu confiscarea bunurilor.

Aceleași fapte săvârșite în mod repetat de un grup de persoane prin acord prealabil se pedepsesc cu închisoare de la cinci la zece ani cu confiscarea averii.

Persoana care a predat voluntar stupefiante sau substante psihotrope si a contribuit activ la dezvaluirea sau suprimarea infractiunilor legate de circulatia ilegala a stupefiantelor sau substantelor psihotrope, expunerea persoanelor care le-au savarsit, descoperirea bunurilor obtinute de

pe jos, este scutită de răspunderea penală pentru această infracțiune.

Furtul sau extorcarea de stupefiante sau de substanțe psihotrope se pedepsește cu închisoare de la trei la șapte ani.

Aceleași fapte săvârșite în mod repetat de un grup de persoane prin acord prealabil cu folosirea violenței sau cu amenințarea cu violența, se pedepsesc cu închisoare de la șase la zece ani, cu sau fără confiscarea averii.

Instigarea la consumul de stupefiante sau substante psihotrope se pedepseste cu inchisoare de pana la cinci ani.

Aceleași fapte, dacă au cauzat din neglijență moartea victimei sau alte consecințe grave, se pedepsesc cu închisoare de la șase la doisprezece ani.

4. ESENȚA, PRINCIPII ȘI METODE DE EDUCAȚIE

ESENȚA ȘI PRINCIPII ALE EDUCAȚIEI

Educația personalului militar este o influență intenționată și sistematică asupra minții, sentimentelor și voinței soldaților pentru a forma în ei calități morale și de luptă înalte care le determină comportamentul oportun într-o situație pașnică, în luptă și atitudinea corectă față de lor. datoria militară.

Principiile educației sunt prevederile pedagogice inițiale care reflectă legile procesului de creștere și servesc drept normă pentru activitățile educatorilor. Principalele principii ale educației includ: scopul; educație în procesul activităților militare și sociale; educație în echipă și prin echipă; abordarea individuală și diferențiată a soldaților; o combinație de exigență cu respectul pentru demnitatea personală a soldaților și preocuparea pentru aceștia; încrederea pe calitățile demne, cele mai bune în personalitatea soldaților și a echipei; unitatea, consistența și continuitatea influențelor educaționale.

Intenția impune o serie de cerințe asupra activităților comandanților. Acestea includ: o înțelegere clară și precisă a scopurilor și obiectivelor muncii educaționale; planificarea procesului de educație; oportunitatea în alegerea mijloacelor, tehnicilor, metodelor și formelor de educație; perseverență și perseverență în atingerea scopurilor și obiectivelor educaționale; formarea unei atitudini interesate și active în rândul soldaților față de scopurile și sarcinile educației, includerea lor în procesul de autoeducare. Acest principiu presupune legătura dintre educație și viață, cerințele activității de luptă și impune ca munca educațională să fie structurată astfel încât toți militarii să înțeleagă profund cursul și perspectivele dezvoltării sociale, să înțeleagă corect evenimentele din țara noastră și din jurul lume și să realizeze profund sarcinile atribuite armatei.

forțelor armate, responsabilitatea personală pentru apărarea Patriei lor.

Educația în procesul activităților militare și sociale. Un rol decisiv în formarea personalității unei persoane, în dezvoltarea calităților sale morale și de luptă revine activității militare. Pe parcursul ei, calitățile morale și de luptă sunt consolidate și îmbunătățite în rândul soldaților: disciplină, independență, inițiativă, curaj, determinare, perseverență, efort pe termen lung de voință, rezistență, asistență reciprocă și pregătire psihologică pentru o luptă cu succes.

Rolul educațional al muncii militare depinde de respectarea unui număr de condiții. În primul rând, prin educație este important să se realizeze o înțelegere de către soldați a oportunității și semnificației sociale a sarcinilor care le-au fost încredințate. Impactul educațional al muncii militare crește dacă sunt introduse în ea elemente de competitivitate. Rolul educațional al muncii crește dacă comandantul și colectivul militar identifică și încurajează în timp util soldații distinși, îi sprijină pe cei sârguincioși, întreprinzători și îi condamnă pe cei neglijenți. Pedagogic valoroasă este o combinație rezonabilă de muncă mentală cu muncă fizică, muncă grea cu odihnă și petrecere a timpului liber cultural. Acest lucru ajută la prevenirea suprasolicitarii și a atitudinii ostile a soldaților față de munca militară.

Educație în echipă și prin echipă. Acest principiu cere comandantului să aibă grijă constantă să-și unească subalternii într-o familie prietenoasă, puternică, pentru a forma în ei un sentiment de camaraderie militară, fraternitate și colectivism. Fără aceasta, în condiții moderne, este de neconceput să obținem victoria în luptă.

Realizarea cu succes de către comandant a posibilităților educaționale ale colectivului militar se realizează pe baza unor cerințe. Cele mai importante dintre acestea sunt următoarele: stabilirea și respectarea strictă a relațiilor statutare în colectiv, discutarea cu soldații a rezultatelor studiului și serviciului, organizarea asistenței reciproce, dezvoltarea criticii principiale și a autocriticii și acumularea. a tradiţiilor pozitive în colectiv.

Abordare individuală și diferențiată a războinicilor. Soldații ruși sunt crescuți într-o echipă, dar fiecare soldat este o persoană specifică, cu calități individuale caracteristice doar lui. În același timp, soldații au câteva trăsături comune, determinate de vârstă, profesie, experiență în muncă, educație etc. Toate aceste trăsături se manifestă în comportamentul soldaților și constituie realitatea obiectivă cu care comandanții trebuie inevitabil să ia în considerare. Educatorul este obligat să cunoască profund și cuprinzător caracteristicile războinicilor și să le țină seama în procesul de educație.

O combinație de exigență cu respectul pentru demnitatea personală a soldaților și grija pentru ei. În acest principiu, două sute

Rona procesului educațional: exigență și respect față de persoană. Este un adevăr binecunoscut că exigența șefului față de subalternii săi trebuie în mod necesar combinată cu exigența față de sine, altfel se va transforma într-o formalitate goală.

Un comandant exigent ar trebui să fie caracterizat de trăsături precum aderarea la principii și intoleranța la deficiențe, perseverența și determinarea în îndeplinirea cerințelor sale, stabilirea responsabilității personale a personalului militar pentru sarcina atribuită și controlul strict asupra execuției.

Încrederea pe pozitivul în personalitatea soldaților și a echipei. Orice războinic, chiar și cel mai greu de educat, trebuie să aibă trăsături pozitive, vederi corecte, sentimente bune. Găsirea acestui bun, dezvoltarea, încurajarea și bazarea pe el în educarea subordonaților este responsabilitatea directă a sergentului.

Principiul de a te baza pe pozitiv presupune sprijinul si dezvoltarea binelui atat in individ cat si in echipa.

Unitatea, consistența și continuitatea influențelor educaționale. Succesul educației soldaților depinde în mod direct de consecvența muncii sergenților, steaguri și ofițerilor. A obține consecvență în lucrul cu oamenii înseamnă a face pretenții uniforme subordonaților, a-i educa prin eforturile comune ale sergenților, insignelor și ofițerilor. Continuitatea în educație înseamnă păstrarea, consolidarea și dezvoltarea în continuare în practica educației a tot ceea ce pozitiv a fost acumulat în viața echipei de către educatorii anteriori.

METODE EDUCAȚIONALE

Metoda de învățământ militar este un ansamblu de mijloace și metode de influență pedagogică uniformă asupra soldaților pentru a dezvolta în ei calitățile necesare îndeplinirii serviciului militar. Principalele metode de educare a soldaților ruși sunt persuasiunea, exemplul, exercițiul, competiția, încurajarea, critica și autocritica și constrângerea. În practică, aceste metode sunt cel mai adesea folosite în combinație și în diverse combinații. Principalele forme de activitate educaţională sunt: cursuri de pregătire public-stată, conversaţii, dispute etc. Ele trebuie să îndeplinească cerinţele care decurg din sarcinile atribuite Forţelor Armate.

Metoda de persuasiune este principala metodă de educare a soldaților ruși. A convinge înseamnă, bazându-te pe argumente logice, date științifice, fapte sigure de viață, practici, experiența personală a soldaților, a se asigura că cerințele Jurământului Militar și reglementărilor militare se transformă în convingeri personale profunde în

călugării, au devenit motivele comportamentului lor, un ghid de acţiune. Metode de persuasiune - explicație, clarificare, sugestie, dovadă, recurs etc.

Cea mai importantă condiție pentru persuasiunea de succes este capacitatea unui sergent de a-și câștiga subalternii, de a le câștiga încrederea, de a obține înțelegere reciprocă, de a da dovadă de perseverență, rezistență, răbdare și tact.

Metoda exemplului este influența intenționată și sistematică a educatorilor asupra soldaților prin puterea exemplului personal, precum și tot felul de exemplu pozitiv ca model de urmat, stimul în competiție și bază pentru formarea unui ideal înalt de comportament și viață. . Influența educațională a exemplului se bazează pe tendința oamenilor de a imita, pe nevoia de a studia și de a împrumuta experiența altora. Fiecare comandant trebuie să-și amintească că exemplul personal al unui

educator este cea mai importantă condiție care îi conferă dreptul moral de a-i educa pe alții. Exemplul personal al unui comandant stă la baza autorității sale, are o influență inspiratoare asupra oamenilor aflați în situații dificile, în luptă.

metoda de exercitiu. Este posibil să se dezvolte voința unui soldat, să-i insufle curaj, hotărâre, stăpânire de sine numai dacă munca educațională este combinată cu exerciții moral-voliționale constante legate de depășirea dificultăților serviciului militar. Esența metodei de instruire în educație constă în organizarea serviciului și a întregii vieți a soldaților în așa fel încât să le întărească zilnic conștiința, să le tempereze voința, să le dezvolte sentimente și să facă posibilă dobândirea experienței sociale pozitive și a obiceiurilor de comportament corect.

Exercițiul în educație se realizează indirect prin rezolvarea sarcinilor vitale zilnice, care sunt realizate de soldați. Pentru a-și dezvolta curajul, perseverența și inițiativa la un războinic, el trebuie să fie pus sistematic în condiții în care ar trebui să demonstreze aceste calități.

Metoda concursului. Esența competiției ca metodă de educație constă în aplicarea unui astfel de sistem de influențe educaționale asupra soldaților care dezvoltă în ei spiritul de competitivitate camaradeșească și rivalitate sănătoasă, alinierea cu cei mai buni în studii și în îndeplinirea atribuțiilor oficiale, cooperare. , asistență reciprocă, ridicând pe cei care rămân în urmă la nivelul celor avansati și asigură pe această bază obținerea unor rezultate globale ridicate.

Metoda stimulentelor este un sistem de mijloace și metode de stimulente morale și materiale pentru soldații care au dat dovadă de un nivel înalt de conștiință, sârguință, inițiativă, perseverență în îndeplinirea sarcinii militare și au obținut rezultate înalte în pregătirea de luptă, serviciul și social. muncă.

21

Atunci când aplică încurajarea, comandantul trebuie să-și amintească că încurajarea trebuie să fie oportună din punct de vedere pedagogic, să aibă un caracter educativ și să provoace schimbări pozitive în activitățile soldatului și colectivului militar, în calitățile acestora. Promovarea trebuie să fie bine meritată. Este valoros atunci când este livrat în timp util.

Metoda criticii si autocriticii. Esența metodei criticii și autocriticii în educație este aplicarea unui sistem de influențe educaționale asupra colectivului militar și a personalității unui soldat, exprimate sub formă de judecăți, analize, generalizări și evaluare obiectivă a activităților lor, vederi care vizează eliminarea greșelilor, neajunsurilor și fenomenelor negative pe care le comit, dezvoltarea unui înalt simț al responsabilității pentru comportamentul lor, starea disciplinei militare, pregătirea la luptă a unității.

Metoda constrângerii se aplică soldaților individuali ale căror acțiuni contravin cerințelor regulamentelor și ordinelor comandanților (șefilor). Constrângerea include următoarele forme de influență:

reamintire, avertisment, interzicere, condamnare de către tovarăși. Măsura supremă a constrângerii este o pedeapsă. Pentru a îndeplini cerințele de disciplină și ordine, sergentul este obligat să folosească toate măsurile coercitive, să nu lase neafectat o singură abatere și să impună strict de la neglijent.

Exemplul personal de sergent este metoda sa principală de lucru cu subalternii, cea mai importantă condiție pentru îndeplinirea atribuțiilor sale. Îmbunătățește sau slăbește eficacitatea tuturor celorlalte metode de educație. „Cuvântul învață, dar exemplul conduce”, spune înțelepciunea populară.

5. DIRECȚIILE DE LUCRĂ A SERGENȚILOR PENTRU ÎNDARIREA disciplinei militare

Întreaga istorie a societății umane este legată de disciplină. Necesitatea de a eficientiza viața și activitățile oamenilor a forțat omenirea să dezvolte o serie de reguli, norme, legi care reglementează comportamentul membrilor societății în diverse situații. Toate acestea sunt deosebit de importante în legătură cu activitatea militară, care este de neconceput fără diligență și respectarea strictă a ordinelor.

Conceptul de disciplină în scrierile filosofilor și istoricilor antici a fost interpretat ca „supunere față de autoritatea legitimă”, „bună ordine”, „coerența acțiunilor”. De asemenea, era privită ca marea virtute a războinicului- cetăţean, ca o importantă calitate personală. Deci, în disciplină, Plutarh a văzut sursa puterii și puterii armatei, statul. Platon a subliniat și obligația de a respecta cerințele normelor societății și conducătorilor. În special, el a remarcat: „... situația este următoarea: cine a ocupat un loc în rânduri, găsindu-l cel mai bun pentru el sau unde

pe care șeful l-a numit, apoi acolo... și trebuie să rămână, în ciuda primejdiei, neglijând atât moartea, cât și totul în afară de rușine.

Primele documente interne, care au atras atenția asupra problemei disciplinei militare, au fost „Instrucțiunile” prințului Vladimir Monomakh. În ele, el a stabilit cerințele pentru guvernanți - să fie un exemplu pentru subalternii lor în lupte și pentru combatanți - să urmeze fără îndoială ordinele. Potrivit Învățăturilor, războinicii trebuiau să tacă în prezența bătrânilor lor, să asculte pe cei înțelepți și să rămână îndrăgostiți de cei mai tineri. Trebuie remarcat faptul că în epoca fragmentării feudale, disciplina în echipele domnești era menținută pe baza unui cod de onoare, respectarea jurământului de credință. Infractorii lor erau ținuți „la nevoie” (au fost supuși pedepsei) și puteau fi pedepsiți până la pedeapsa cu moartea inclusiv. Comportamentul disciplinat a fost încurajat de diverse premii (cadouri valoroase, proprietăți). Această abordare a făcut posibilă asigurarea ordinii, organizarea și a contribuit la victoriile strămoșilor noștri asupra a numeroși invadatori.

Dezvoltarea afacerilor militare, schimbarea mijloacelor și metodelor de război au necesitat o organizare și diligență și mai mare.

Cuvântul „disciplină” în latină înseamnă „învățătură”. Conceptul de „disciplină” este interpretat și ca „subordonare ordinii statutare, reguli, obligatorii pentru toți membrii unei echipe”, ca reținere, obiceiul ordinii stricte. În sens larg, disciplina este privită ca o condiție necesară pentru existența normală a oricărei societăți, care asigură activitatea colectivă și funcționarea normală a organizațiilor sociale.

Cu ajutorul disciplinei se realizează coordonarea acțiunilor, se asigură subordonarea și asistența camaradeșească. Respectarea disciplinei face posibilă aplicarea eforturilor multor oameni în același timp, este un mijloc extrem de eficient de management social.

Există următoarele tipuri de disciplină de stat - aceasta este disciplină publică, de muncă, disciplină a organizațiilor publice. Este acceptabil să vorbim despre disciplina performanței, financiară, educațională, disciplina timpului etc. În același timp, este important să înțelegem că o astfel de diviziune poartă un element de o anumită convenționalitate.

Disciplina militară este una dintre formele disciplinei de stat, baza pregătirii și capacității de luptă a Forțelor Armate.

Este conceput pentru a reglementa ordinea militară, relația dintre cadrele militare, relațiile în subunități pentru a asigura o înaltă organizare și eficacitate în luptă. Diferența sa față de alte tipuri de disciplină se datorează naturii activității militare, care impune de la persoanele care o desfășoară o calmitate deosebită, acuratețe, sârguință, rezistență, înțelegere reciprocă, mobilitate, rapiditate de executare a tuturor ordinelor etc. asta, disciplina militară are

este rasterizat de o serie de caracteristici: caracterul obligatoriu al cerințelor sale pentru toate categoriile de militari; coincidența obiectivelor legalității și disciplinei militare; reglementarea detaliată a regulilor de conduită pentru întregul spectru de activități militare; creșterea răspunderii legale pentru încălcarea ordinii și regulilor serviciului militar; respectarea obligatorie a standardelor morale, susținută de cerințele statutare; răspunderea disciplinară pentru încălcarea regulilor, normelor, nu numai în situații oficiale, ci și în afara serviciului; unitatea îndeplinirii necondiţionate a normelor stabilite şi manifestarea activităţii, independenţei, creativităţii etc.

Un adevăr binecunoscut: fără disciplină, nici o singură armată din lume nu poate fi pregătită pentru luptă. Una dintre figurile militare și profesorii remarcabili ai Rusiei, generalul M.I. Dragomirov a caracterizat o unitate militară în care se menține un nivel înalt de disciplină în felul următor: „O astfel de unitate (subunitate) nu poate depăși procente de atingere atunci când trage, poate să nu fie deosebit de solidă în rânduri. S-ar putea să-și piardă picioarele, dar nu o va face niciodată. Și în vremuri dificile, desigur, va fi preferat celor care elimină interesul și marșează perfect, dar nu sunt atât de de încredere.

Conceptul de „disciplină” înseamnă o calitate specifică a unui soldat care îi asigură un comportament stabil în conformitate cu regulile în condițiile serviciului militar. Se caracterizează prin indicatori externi și interni.

Indicatori externi ai disciplinei: respectarea strictă a ordinii militare;

executarea corectă și proactivă a ordinelor și ordinelor comandanților și superiorilor;

atitudine atentă față de arme și echipamente militare, utilizarea lor competentă în rezolvarea sarcinilor de antrenament de luptă și de serviciu;

aspect exemplar.

Indicatori interni ai disciplinei:

credința în necesitatea disciplinei militare; cunoașterea regulamentelor și instrucțiunilor, cerințelor serviciului militar; capacitatea de a se conduce pe sine în conformitate cu cerințele disciplinei militare;

abilități și obiceiuri de comportament disciplinat; auto-disciplina.

Desigur, relația dintre indicatorii externi și interni ai disciplinei unui anumit soldat este ambiguă. Poate fi armonios, dar se întâmplă și ca un războinic să respecte o anumită ordine, nefiind convins de necesitatea ei. În acest caz, înțelegerea predominantă este că o încălcare va fi urmată de o pedeapsă severă. Complexitatea sarcinilor rezolvate de unitățile militare, problema personalului și multe altele necesită ca fiecare militar să fie simpatic cu cerințele pentru 24

cerinţele lui, slujite nu de frică, ci din conştiinţă. Numai atunci putem vorbi de disciplină conștientă înaltă.

Disciplina ca calitate personală nu se naște cu o persoană și, cu atât mai mult, nu este dată unui războinic împreună cu curelele de umăr. Se formează și se dezvoltă în cursul vieții și muncii sale de armată.

Să luăm în considerare domeniile prioritare de activitate ale comandanților în formarea și dezvoltarea disciplinei în rândul soldaților.

Principalele direcții de formare și dezvoltare a disciplinei în rândul personalului militar:

gestionarea pricepută a activităților și comportamentului personalului militar;

menținerea ordinii statutare în unitate; munca educațională eficientă;

autoeducarea disciplinei;

grija pentru un climat moral și psihologic sănătos în echipă.

Atunci când lucrați cu militari în baza unui contract, este necesar să se țină seama de problemele de îngrijire a familiei unui militar și de punerea în aplicare a termenilor contractului încheiat de acesta.

Este imposibil să insuflеți soldaților principiile disciplinei fără a monitoriza respectarea deplină și exactă a cerințelor regulamentelor. În același timp, nu trebuie să uităm de formarea bazei motivaționale și orientative a comportamentului lor. Cu alte cuvinte, de fiecare dată trebuie să explici de ce și cum să acționezi în anumite situații. Organizarea pricepută a acestei lucrări ajută soldații să depășească reacțiile negative cauzate de dificultățile de serviciu, mai ales în prima perioadă, să se adapteze rapid și fără durere la rutina zilnică, să se alinieze mai repede și să obțină rezultate pozitive în antrenamentul de luptă în viitor.

În paralel, se lucrează în echipă: cultivarea relațiilor pozitive; formarea unei opinii publice sănătoase și a unității de opinii asupra principalelor probleme ale pregătirii de serviciu și de luptă;

depășirea leadershipului direcționat negativ;

menținerea prieteniei și asistenței reciproce, atitudinea atentă și exigentă a colegilor unii față de alții.

Practica arată că este mai ușor să se obțină rezultatele dorite dacă soldații înșiși sunt implicați activ în rezolvarea acestei probleme.

Formarea abilităților de disciplină în rândul personalului militar, pregătirea de a îndeplini perfect cerințele Jurământului militar și reglementărilor militare începe din prima zi de serviciu. În același timp, este important ca sergent să aducă în conștiința fiecărui subordonat nu numai conținutul, ci și sensul profund, semnificația socială a disciplinei.

Fiecare sergent trebuie să fie aproape de subalternii săi, să le cunoască nevoile și cererile, să le atingă satisfacția, să evite grosolănia și umilirea demnității personale a subordonaților, în mod constant

servesc în mod clar ca exemplu de respectare strictă a legilor, regulamentelor și ordinelor militare, pentru a fi un exemplu de puritate morală, onestitate, modestie și dreptate.

O analiză a abaterilor disciplinare săvârșite de personal arată că multe dintre ele se datorează unor erori de calcul în sfera relațiilor dintre șef și subordonat, individ și echipă. În unele cazuri, deficiențele în munca unui sergent afectează indirect apariția unui conflict, în timp ce în altele devin o cauză directă a încălcării disciplinei.

Cele mai frecvente acțiuni greșite ale sergenților înșiși includ: distribuția inegală a încărcăturilor permise de aceștia între soldații de diferite perioade de serviciu; lipsa de dorință și, uneori,

incapacitatea de a se adânci în relațiile în afara serviciului și stările de spirit ale soldaților; îngăduind dorința soldaților individuali de a primi privilegii, de a ocupa o poziție specială, de a subordona alți soldați influenței lor.

Slaba exigență a unor sergenți, lipsa abilităților metodologice de educație la alții, lipsa tactului pedagogic la alții sunt doar câteva dintre blocajele în activitățile lor care apar în practică.

Baza muncii unui sergent pentru a întări disciplina militară este un studiu profund al subordonaților, punctele lor forte și slăbiciunile, obiceiurile, înclinațiile, interesele și idealurile. Cele mai justificate metode de studiere a personalului de către un sergent în cursul vieții de zi cu zi sunt: conversațiile individuale; studiul atent al atitudinii față de cazul unuia sau altuia subordonat în cursul cursurilor, serviciului, odihnei; folosirea pe scară largă a părerilor ofițerilor și stâlpilor, altor sergenți despre soldați.

Studiul subordonaților ar trebui să fie obiectiv, imparțial, nu să se limiteze la căutarea deficiențelor. Este necesar să sesizeze și să sărbătorim fiecare succes al unui războinic, să poți discerne binele din fiecare și să-l folosești pentru a educa individul. Recunoașterea succesului îl inspiră pe soldat, îi dă putere pentru viitor. În aceste condiții, el are deseori dorința de a excela în serviciu. O opinie corectă nu se poate forma decât dacă este judecată nu prin cuvinte, ci prin fapte.

Pentru educarea disciplinei este necesară organizarea corectă a procesului de învăţământ. Sergenții trebuie să creeze un mediu propice dezvoltării simțului datoriei, inițiativei, organizării înalte și independenței în rândul subordonaților. Asigurați începerea și încheierea la timp a cursurilor. O lecție bine condusă activează întotdeauna activitatea mentală a cursanților, insuflă obiceiul de acuratețe, calm și organizare. Disciplina este, de asemenea, o organizare clară a întreținerii echipamentelor, parcului și zilelor lucrătoare.

Practica disciplinară pricepută este de o importanță nu mică în întărirea disciplinei. Practica disciplinară este un sistem care sa dezvoltat în Forțele Armate de aplicare la militar-26

stimulente și sancțiuni disciplinare în scopul educației lor și întăririi disciplinei militare.

La stabilirea vinovăției unui militar se iau în considerare următoarele: natura abaterii; împrejurările în care a fost săvârșită; comportamentul anterior al făptuitorului, precum și durata serviciului său militar și gradul de cunoaștere a ordinii de serviciu.

La aplicarea unei sancțiuni disciplinare, sergentul trebuie să rețină că măsura pedepsei și însăși forma aplicării acesteia trebuie percepute nu ca acțiuni care vizează umilirea demnității umane a unui militar, ci ca dorința sergentului de a-l ajuta să învețe să-și controleze. comportament, să se comporte cu demnitate. Este necesar să-i obișnuiești pe subordonați nu cu frica de pedeapsă, ci cu rușinea de a comite abateri. Prejudecățile și nedreptatea sergentului, grosolănia în

relațiile cu subalternii afectează negativ militarii. Acei sergenți care cred că înainte de a impune o sancțiune disciplinară unui subordonat, este necesar să înțeleagă gradul de vinovăție al acestuia, fac ceea ce trebuie. De asemenea, este oportun să se efectueze înlăturarea sancțiunilor disciplinare strict individual, atunci când acestea și-au jucat rolul educațional și militarul și-a corectat cu adevărat comportamentul prin îndeplinirea exemplară a sarcinii militare.

Sergenții sunt obligați să monitorizeze cu strictețe menținerea ordinii interne, montarea corectă a echipamentului, respectarea regulilor stabilite pentru purtarea uniformelor militare, precum și disciplina militară în grad. Îndeplinirea de zi cu zi cu precizie a acestor îndatoriri de către comandanții juniori are un impact asupra insuflarii soldaților a abilităților și obiceiurilor de comportament disciplinat, formează o atitudine intolerantă față de lejeritate și dezvoltă diligența.

Fiecare militar trebuie să aibă încredere în protecția drepturilor și intereselor sale legitime, în inviolabilitatea persoanei sale, în respectul onoarei și demnității sale. Menținerea regulilor de relații între cadrele militare stabilite prin reglementări militare în unitate este una dintre prioritățile sergentului.

O atenție deosebită și organizare necesită lucrul cu personalul militar care îndeplinește sarcini izolat de unitate, de pază și de serviciu zilnic. Nu ar trebui să existe loc pentru o abordare superficială. Este necesar să selectați cu atenție componența acestor echipe, ținând cont de caracteristicile psihologice ale militarilor.

Lucrul cu personalul militar care este predispus la încălcarea disciplinei militare are propriile sale caracteristici. În același timp, este extrem de important să se identifice motivele specifice ale atitudinii lor necinstite față de serviciu, să caute calități pozitive în fiecare astfel de persoană, să le încurajeze, să le dezvolte, să sublinieze că norma de viață pentru un militar este onestitatea. , responsabilitate personală pentru sarcina atribuită, îndeplinirea exemplară a sarcinii militare.

Lupta pentru un stil de viață sănătos este de mare importanță în condițiile moderne. Comandanții juniori sunt chemați să dea un exemplu personal în acest sens și, de asemenea, să explice personalului că beția și dependența de droguri sunt fenomene complet intolerabile în armată, sunt cei mai mari dușmani ai pregătirii pentru luptă.

Fiecare sergent este obligat să analizeze sistematic starea disciplinei militare a militarilor din subordinea lui, să raporteze în timp util și obiectiv starea acesteia unui comandant superior. Unii sergenți, încercând să ascundă nelegiuirile subordonaților lor de comandanți, acceptă astfel infractorii. Acest lucru poate duce la abateri disciplinare grave și, adesea, la incidente și infracțiuni.

Sergentul trebuie să aibă grijă de îmbunătățirea condițiilor materiale și de viață ale subordonaților săi, să cunoască exact toate normele de

indemnizație, să monitorizeze cu strictețe caracterul complet al comunicării acestora. El trebuie să aibă grijă de organizarea odihnei și a petrecerii timpului liber subordonaților săi, deoarece aceasta este o parte importantă a muncii sergentului în menținerea disciplinei militare. Sarcina lui este să se asigure că fiecare soldat este înregistrat în bibliotecă, să încurajeze citirea ziarelor și revistelor în toate modurile posibile, să se angajeze în arta și sportul amator.

Autoritatea sergentului contribuie la întărirea disciplinei militare în unitate. În primul rând, este determinat de un exemplu personal de atitudine față de îndeplinirea sarcinii militare.

O variantă a sistemului de lucru al comandantului adjunct de pluton (șef de echipă) pentru menținerea disciplinei militare

Zilnic:

cunoașteți unde sunt subordonații, verificați-i la fiecare construcție, raportați cei care lipsesc;

monitorizarea implementării rutinei zilnice, ordinea internă în pluton (echipă), solicitarea subordonaților să respecte disciplina militară;

conduce conversații individuale cu unul sau doi subalterni;

asigura respectarea regulilor de purtare a uniformelor militare;

raportează comandantului direct asupra tuturor plângerilor și solicitărilor subordonaților, asupra stimulentelor și penalităților aplicate acestora, precum și asupra cazurilor de pierdere sau defecțiune a armelor și a altor materiale;

să asigure respectarea cerințelor de siguranță de către personal atunci când lucrează cu arme și echipamente militare, precum și în timpul orelor și treburilor;

rezumă rezultatele fiecărei lecții și evaluează la sfârșitul zilei atitudinea subordonaților față de îndeplinirea atribuțiilor oficiale și disciplina lor personală.

Săptămânal:

să discute cu fiecare militar din subordine, să asiste reaprovizionarea sosită în adaptarea la condițiile serviciului militar;

respectați succesiunea și uniformitatea atunci când numiți la ținută, precum și atunci când demiteți din locația unității;

desfășurați cursuri suplimentare pentru a explica cerințele Cartei disciplinare a forțelor armate ale Federației Ruse cu militari predispuși la încălcări ale disciplinei militare;

să raporteze comandantului direct despre starea disciplinei militare în rândul subordonaților, măsurile luate pentru întărirea acesteia, să

solicite, dacă este cazul, încurajarea celor care s-au distins și pedepsirea contravenienților.

6. MUNCĂ A SERGENȚILOR ÎN INDICAREA ȘI ÎNTREȚINEREA REGULAMENTULUI

OBIECTIVELE SERGENȚILOR DE A REMPRE CERINȚELE REGULAMENTULUI MILITAR GENERAL ALE FORȚELOR ARMATE ALE FEDERATIEI RUSE

Reglementările militare generale ocupă un loc aparte în viața Forțelor Armate. Ele sunt considerate pe bună dreptate un set de legi ale serviciului militar. Întregul său mod de viață: antrenament de luptă, efectuarea de servicii interne, de garnizoană și de pază (de pază), organizarea vieții și a petrecerii timpului liber - este determinat și reglementat prin charte. Ele stabilesc prevederi care definesc relația dintre personalul militar, drepturile lor, îndatoririle oficiale și speciale, responsabilitatea personalului militar, procedura de prestare a serviciului și vizează atingerea unui singur scop - instituirea unui ordine statutar în unitățile și subunitățile militare. , definind atribuțiile cadrelor militare pentru îndrumarea și întreținerea acestuia.

Cartele militare generale asupra sergenților - adjuncții comandanților de plutoane, comandanții de departamente (echipe, echipaje) sunt responsabili de pregătirea, educația, disciplina militară, moralul, purtarea de luptă și aspectul subordonaților, folosirea și conservarea corectă a armelor și echipamentelor militare, echipamentelor , uniformele , încălțămintea și păstrarea lor în ordine și exploatare, asigurând cerințele de siguranță ale serviciului militar.

În îndeplinirea sarcinilor oficiale și speciale, comandarea echipelor, echipajelor și echipajelor, sergenții sunt obligați să cunoască prevederile regulamentelor militare generale, să organizeze stabilirea și menținerea ordinii interne în unitate, să efectueze exemplare servicii interne, de garnizoană și de gardă,

numiți un exemplu de îndeplinire conștiincioasă a sarcinii militare și cereți acest lucru de la subordonați.

Stabilirea și menținerea ordinii statutare în unitate, adică implementarea întregii vieți și activități ale subordonaților în conformitate cu reglementările militare generale, impun sergenților să efectueze o mulțime de muncă organizatorică și educațională zilnică cu personalul.

Sergenți - adjuncții comandanților de plutoane, comandanții de departamente (echipaje, echipaje) în curs de pregătire și îndeplinire a sarcinilor serviciilor interne, de garnizoană și de gardă studiază cu subalternii și îi fac să cunoască cerințele reglementărilor militare generale. Asemenea prevederi ale regulamentului militar general, cum ar fi îndatoririle unui soldat, ordonator și santinelă, îndatoririle unui soldat înainte de formare și în gradele, principalele prevederi ale Regulamentului disciplinar, soldații trebuie să cunoască pe de rost și să fie ghidați de acestea în fiecare zi. viaţă.

Sergenții sunt obligați să-i obișnuiască pe subordonați să respecte ordinul statutar de îndată ce ajung la unitate, la fiecare lecție, exercițiu, în timp ce servesc în ținuta de zi cu zi, în viața de zi cu zi. A insufla o atitudine conștiincioasă față de serviciu, a nu permite abateri de la reglementările militare generale, a fi constant exigenți este o îndatorire importantă a comandanților juniori.

Cererea ar trebui să fie întotdeauna justificată, constantă și să se aplice în mod egal întregului personal militar. Trebuie amintit că exigența este indisolubil legată de grija pentru o persoană, respectul pentru demnitatea sa umană, încrederea în forțele și capacitățile sale.

O atitudine sensibilă și grijulie față de subordonați este o trăsătură caracteristică unui adevărat comandant. În același timp, nu are nimic de-a face cu adularea subalternilor, dorința de a câștiga autoritate ieftină cu bunătate fără principii. A avea grijă de subordonați înseamnă a lua toate măsurile pentru ca aceștia să stăpânească rapid treburile militare, să învețe să depășească dificultățile și încercările, să primească în timp util alocațiile cuvenite, iar nevoile și cererile lor să nu rămână fără atenția cuvenită. A avea grijă de subordonați înseamnă a crea pentru ei, în cadrul cerințelor din carte, toate condițiile pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor care le sunt atribuite.

MUNCĂ A SERGENTILOR DE ORGANIZARE A PERFORMANȚEI PERSONALULUI DIN RUTA ZILNICĂ ȘI DE PĂSTRAREA ORDINII INTERNE

Una dintre principalele condiții pentru menținerea ordinii statutare în subdiviziune este implementarea exactă a rutinei zilnice. Subofițerii joacă un rol important în rezolvarea acestei probleme în unitate.

Îndeplinește atribuțiile unui ofițer de serviciu de companie (baterie), sergentul - comandantul echipei (echipaj, calcul) cu 10 minute înainte de semnalul „Rise”, ridică comandanții de pluton adjuncți și maistrul companiei, iar la „Rise”. ” semnal, produce o ridicare generală a unității și anunță uniforma pentru exercițiul fizic de dimineață. Comandanții echipelor (echipe, echipaje) controlează creșterea personalului, verifică prezența acestuia. După aceea, ofițerul de serviciu construiește o companie. Maistrul acceptă raportul ofițerului companiei de serviciu. În timp ce compania este la sarcină, curățătorii obișnuiți sub îndrumarea companiei de serviciu pun lucrurile în ordine în cămin și îl aerisesc.

Unitatea, întorcându-se de la exerciții fizice, trece la toaleta de dimineață și la pregătirea patului. Sergenții - comandanții adjuncți de pluton, comandanții de echipe (echipe, echipaje) monitorizează îndeaproape cât de atent soldații efectuează operațiuni zilnice precum facerea patului, aranjarea uniformelor și pantofii, a pune lucrurile în ordine în noptiere.

După timpul alocat pentru toaleta de dimineață și realizarea patului, ofițerul de serviciu al companiei dă comanda „Companie, pentru control matinal – STAND!”. Adjuncții comandanților de pluton, șefii de echipă (echipe, echipaje) își aliniază subordonații. Ofițerul companiei de

serviciu raportează maistrului despre pregătirea companiei. La comanda maistrului, adjuncții comandanților de pluton și comandanții de echipă (echipaj, echipaj) trec la controlul de dimineață. Ar trebui să înceapă cu o verificare a personalului din rânduri. După aceea, sergenții - comandanții adjuncți de pluton, comandanții de departamente (echipe, echipaje) procedează la inspectarea aspectului personalului militar, verifică respectarea regulilor de igienă personală, funcționalitatea uniformelor, pantofilor și tunsorilor.

Periodic, în timpul inspecției de dimineață, se verifică starea picioarelor, a lavețelor și a lenjeriei de corp și pot fi examinate și alte articole de uniforme și echipament. Militarii care au nevoie de îngrijiri medicale sunt înscriși de către compania de gardă în carnetul de evidență al pacientului pentru trimitere la centrul medical al unității militare. Cu privire la rezultatele inspecției și la disponibilitatea personalului, sergenții - comandanții de departamente (echipe, echipaje) raportează comandanților de pluton adjuncți și raportează maistrului companiei.

Cursurile trebuie să înceapă exact la ora programată. Înainte de începerea orelor, sergenții - comandanții de echipe (echipe, echipaje) și comandanții adjuncți de pluton verifică prezența subalternilor și verifică dacă aceștia sunt îmbrăcați în uniformă, dacă echipamentul este montat corespunzător și dacă arma este încărcată. Apoi adjuncții comandanților

plutoanele raportează comandanților de pluton despre pregătirea personalului pentru pregătire.

În orele de pregătire de luptă, sergenții trebuie să realizeze asimilarea completă a problemelor studiate de subordonații lor, să mențină ordinea și organizarea la locurile de antrenament, evitând relaxarea și simplificările, încălcările cerințelor de siguranță. După cursuri, aceștia sunt obligați să verifice disponibilitatea personalului, echipamentului și echipamentului educațional, dacă armele sunt încărcate și dacă muniția nefolosită și echipamentul de imitație au fost predate de către tot personalul militar. Rezultatele testelor sunt raportate la comandă.

La construirea pentru fiecare masă, sergenții - adjuncții comandanților de pluton, comandanții de echipe (echipe, echipaje) trebuie să verifice disponibilitatea personalului, starea uniformelor și încălțămintei, precum și respectarea de către întreg personalul militar a regulilor de igienă personală. În sala de mese, fiecare departament (echipaj, echipaj), de regulă, are mese de luat masa. La fiecare masă este numit un sergent superior sau un soldat.

După-amiaza, rutina zilnică prevede îngrijirea armelor și a echipamentului militar. Curățarea armelor ar trebui să înceapă cu un briefing de siguranță și să se desfășoare sub supravegherea conducătorilor de pluton adjuncți.

Sarcina sergenților în auto-instruire este să ofere personalului literatura necesară, ajutoarele vizuale și de altă natură, să lucreze

individual cu cei care au rămas în urmă și să se pregătească pentru cursuri a doua zi.

În timpul prevăzut pentru nevoile personale ale personalului militar, comandanții subordonați nu numai că se pregătesc personal pentru ziua următoare, ci și verifică pregătirea subordonaților lor: dacă gulerele sunt tivite, dacă pantofii și uniformele sunt în stare bună.

În plimbarea de seară, condusă de maistrul companiei sau de unul dintre adjuncții comandanților de pluton, personalul interpretează cântece de marș în cadrul unității. La finalul plimbării, ofițerul de serviciu al companiei dă comanda „Companie, pentru verificare de seară – STAND!". Adjuncții comandanților de pluton, comandanții de echipă (echipaj, echipaj) își aliniază unitățile. În timpul verificării de seară se verifică prezența personalului, se aduc ordine și ordine, se anunță comanda pentru ziua următoare, iar echipajul de luptă este specificat în caz de alarmă și incendiu. Adjuncții comandanților de pluton numesc următorii curățători pentru ziua următoare.

Înainte de a merge la culcare, sergenții trebuie să verifice dacă subordonații respectă regulile de igienă personală și îmbracă uniformele.

Ofițerul de serviciu al companiei clarifică sarcinile ordonatorului de a restabili ordinea în sediul companiei și pe teritoriul atribuit unității.

Astfel, munca sergenților în implementarea rutinei zilnice ar trebui să vizeze în mod constant implementarea strictă a tuturor elementelor sale, menținerea disciplinei militare, organizarea și respectarea uniformelor. Este importantă exemplificarea personală a sergenților - comandanți de departamente (echipe, echipaje) în îndeplinirea rutinei zilnice și exigența acestora față de subordonați.

MUNCĂ A SERGENȚILOR PENTRU PREGĂTIREA PERSONALULUI PENTRU SERVICIUL ÎN GARRIZONĂ ȘI ATRACTELE ZILNICE

Ordinul zilnic este destinat menținerii ordinii interne, protejării personalului, armelor și echipamentelor militare, muniției, spațiilor și bunurilor unei unități militare (subdiviziune), precum și îndeplinirea altor sarcini de serviciu intern.

Serviciul în serviciu zilnic este însoțit de un set de măsuri: selecția și plasarea personalului, pregătirea teoretică și practică a acestuia, organizarea serviciului în sine, munca educațională, controlul asupra serviciului și însumarea. În toate aceste evenimente, sergenții au rolul cel mai direct și activ.

Succesiunea ținutelor în companie între plutoane este stabilită de către maistrul companiei, iar în pluton - de către adjunctul comandantului de pluton. Numărul de comenzi ar trebui să fie distribuit uniform și echitabil.

La numirea unei echipe, este necesar să se țină seama nu numai de gradul de pregătire al soldaților și sergenților, ci și de calitățile lor personale: disciplină, vigilență, abilități organizatorice, inițiativă și intoleranță la deficiențe, rezistență. De asemenea, este imposibil să nu ținem cont de starea lor de sănătate, de situația din familie, de relațiile cu rudele și prietenii. Ignoranța oamenilor, evaluarea incorectă a stării psihologice, morale și fizice a personalului militar atunci când sunt repartizați într-o echipă pot duce la încălcarea disciplinei militare și chiar la infracțiuni.

În noaptea premergătoare ținutei, persoanele alocate ținutei zilnice trebuie să fie eliberate de la toate cursurile și munca.

Atribuțiile persoanelor de serviciu zilnic sunt stabilite prin statut și trebuie îndeplinite integral, fără derogări. Cea mai mică încălcare a prevederilor statutare poate duce la neîndeplinirea sau întreruperea sarcinilor stabilite. Prin urmare, înainte de a păși în ținută, fiecare soldat trebuie să știe să servească. În acest scop, se organizează

se țin cursuri pentru studierea prevederilor chartelor, instrucțiunilor și altor documente.

Pregătirea personalului pentru serviciul de pază se realizează în trei etape:

prima - cu 2-3 zile înainte de aderare la ținută, selecția și repartizarea personalului de pază se realizează conform buletinului;

al doilea - în ziua premergătoare intrării în lot, la orele indicate în rutina zilnică, se ține o lecție cu personalul de pază pentru studierea prevederilor din statute, fișa de pontaj pentru posturi, cu precizarea pe modelul de protejat. obiectează îndatoririle și opțiunile speciale pentru acțiunile santinelelor la posturi, precum și instrucțiunile și cerințele de siguranță pentru mânuirea armelor;

a treia - în ziua înscrierii în gardă, se ține o lecție practică cu exersarea acțiunilor santinelelor la posturi.

Baza pentru îndeplinirea cu succes a sarcinii zilnice este pregătirea sa practică. Cursurile practice se țin la locurile în care militarii vor servi: cu o ținută de companie - într-o subunitate, cu personal de pază - la o tabără de pază etc.

O lecție practică cu personalul de gardă este organizată și condusă de comandantul unității. Instruirea la locurile de antrenament, de regulă, este efectuată de către șeful adjunct al gărzii și gardienii desemnați dintre sergenți - comandanți adjuncți de pluton, comandanții de echipă (echipaj, echipaj). De obicei, ei desfășoară instruire în încărcarea și descărcarea armelor, antrenează soldații în procedura de acceptare și predare a unui post, schimbarea santinelelor, acțiuni de santinelă în caz de incendiu și elaborează alte intrări. În tabăra de pază, în locurile de antrenament, prin metoda de antrenament, asistentul șefului de gardă și crescătorii învață gardienilor procedura de acceptare și predare a postului, astfel cum este stabilită prin Carta serviciilor de

garnizoană și de gardă și deservire. , luând în considerare caracteristicile sale. În același timp, o atenție primordială este acordată menținerii unei vigilențe constante și respectării ordinii în care sunt folosite armele.

La o lecție practică, asistentul șef al gărzii și paznicii se asigură că fiecare paznic cunoaște nu numai cerințele statutare, ci și ceea ce se află sub protecția și apărarea sa, caracteristicile postului, traseul de deplasare, amplasarea obiectele și procedura de protecție a acestora, amplasarea șanțurilor, disponibilitatea iluminatului, a echipamentelor de securitate și a alarmelor de incendiu, amplasarea turnurilor de pază și a ciupercilor, a echipamentelor de stingere a incendiilor. Se atrage o atenție deosebită studiului limitelor postului, celor mai periculoase abordări ale acestuia, sectoarelor de foc și procedurii de utilizare a armelor.

În unitate este angajată ținuta de zi cu zi pentru firmă, unde, sub îndrumarea maistrului societății, se studiază: atribuțiile ofițerului de serviciu.

și ordonanți, rutina zilnică, instrucțiuni privind procedura de ridicare a unității în alarmă, conform cerințelor de securitate la incendiu, o diagramă a zonei alocate unității pentru curățare.

Înainte de a intra în ținută, militarii trebuie să-și pună apariția într-o ordine exemplară, iar sergenții verifică cum au procedat. Aspectul exemplar al ținutei zilnice ar trebui să servească drept exemplu pentru personalul militar și să aibă un efect disciplinat asupra acestora.

Pregătirea unei ținute zilnice pentru o companie include exersarea acțiunilor practice de ofițer de serviciu și ordonat la declararea alarmei, primirea și eliberarea de arme și muniții personalului și menținerea curățeniei incintei și a teritoriului alocat unității. Prin acțiuni introductive practice, maistrul companiei realizează de la ținuta intervenitoare capacitatea de a-și îndeplini în mod clar atribuțiile de menținere a ordinii interne în companie, respectarea rutinei zilnice și asigurarea siguranței armelor și munițiilor, bunurilor companiei și bunurilor personale ale militarilor. si sergenti.

În aceeași ordine se țin cursurile cu alte persoane din ordinul zilnic. Instruirea se desfășoară până când acțiunile cursanților sunt clare și coordonate.

Toate persoanele care au îndatorirea zilnică au o îndatorire comună - să slujească vigilent. În interesul vigilenței, statutele interzic categoric tuturor ofițerilor de serviciu și asistenților acestora, șefilor de gardă și de gardă, ordonanți, paznici și santinelă, chiar și pentru un minut, să oprească sau să transfere oricui exercitarea atribuțiilor lor fără permisiunea sau ordin special. , să părăsească locul de prestare a serviciului, să încalce modul stabilit de prestare a serviciului, conform instrucțiunilor relevante.

Serviciul se termină cu un rezumat. În cursul acesteia, este important ca sergenții (comandanții juniori) să sublinieze modul în care au fost îndeplinite atribuțiile statutare, ce experiență au dobândit subordonații în timpul serviciului lor.

Sergenții pretențioși, cu principii, cu gânduri de afaceri organizează și desfășoară serviciul în așa fel încât ținuta zilnică să fie întotdeauna o barieră de încredere în calea încălcării rutinei zilnice și a disciplinei militare.

MUNCĂ SERGENȚILOR DE SECURITATE

SERVICIUL MILITAR, CONSERVAREA ȘI ÎNDARIREA SĂNĂTĂȚII PERSONALULUI, ÎNGRIJIREA VIEȚII ȘI A NEVOILOR ACESTEI

În munca de instruire și educare a subordonaților, exigența comandanților ocupă un loc special, iar exactitatea adevărată este indisolubil legată de preocuparea pentru oameni. invatare profunda

cererile și interesele subordonaților, ascultându-le cu sensibilitate starea de spirit, satisfacându-le nevoile, sergenții unesc astfel unitățile pe care le conduc, le măresc moralul și disponibilitatea pentru a îndeplini misiuni de luptă.

Responsabilitatea principală a comandanților juniori la toate nivelurile este de a supraveghea implementarea cerințelor de securitate stabilite. Complexitatea și versatilitatea serviciului militar necesită cunoștințe și respectarea strictă a cerințelor de securitate din partea fiecărui soldat.

Comandantii juniori in activitatile lor zilnice sunt responsabili pentru indeplinirea cerintelor de siguranta de catre personalul echipei (echipaj, echipaj) in timpul tuturor tipurilor de clase si munca. Practica arată că majoritatea accidentelor în timpul cursurilor și a muncii provin din ignorarea cerințelor de siguranță de către personalul militar.

Sergentul trebuie:

cunoaște personal cerințele de siguranță, organizează studiul acestora și verifică cunoștințele acestora de către subordonați;

reamintiți prompt cerințele de siguranță la orele de pregătire de luptă, atunci când lucrați cu arme și echipamente militare, desfășurați trageri de luptă și exerciții tactice, efectuați servicii de pază și interne, manipulați lichide tehnice toxice, încărcați (descărcați) și transportați personal, desfășurați cursuri de pregătire fizică, pregătire, performanță a treburilor și solicită subordonaților să le execute cu strictețe;

asigurați-vă că la sfârșitul tragerii și antrenamentului, subordonații nu au cartușe vii și goale, grenade, siguranțe și explozibili;

să poată acorda primul ajutor victimei și să organizeze expedierea acesteia, dacă este necesar, la o unitate medicală.

Statutele impun comandanților subordonați să aibă grijă de îmbunătățirea nivelului de condiție fizică, menținerea și întărirea sănătății subordonaților lor, să controleze caracterul complet al eliberării și calitatea alocațiilor la care au dreptul, să-și ajute subordonații și, dacă este necesar, mijloceşte pentru ei în faţa comandantului superior.

Un loc special în activitățile comandanților juniori ar trebui să fie ocupat de problemele de asigurare a vieții personalului. Dacă cerințele elementare ale vieții și modului de viață al personalului militar rămân nesatisfăcute, atunci solicitările pentru respectarea cerințelor de disciplină nu vor avea niciun efect asupra lor. Prin urmare, baza ordinii stă în preocuparea constantă pentru subordonați.

Unele aspecte ale vieții militare, în special păstrarea sănătății personalului militar, afectează nu numai moralul soldaților, ci și în mod direct starea trupelor.

Prin urmare, sergenții sunt obligați să monitorizeze în mod constant starea de sănătate a subordonaților lor, să ia măsuri de întărire a corpului și să monitorizeze respectarea de către personalul militar a regulilor de igienă personală. Experiența arată că acolo unde un comandant subordonat are grijă de sănătatea militarilor din subordine, soldații sunt mai rezistenți, studiul și serviciul procedează în ritmul adecvat, ceea ce înseamnă că există o pregătire și o organizare ridicate pentru luptă.

Un exemplu personal de forță și rezistență, grija și asistența adusă unui soldat îi permit sergentului să îmbunătățească în mod activ moralul și calitățile de luptă ale soldaților în timpul exercițiilor intense, tir, exerciții de teren, în situație de luptă, pentru a-i învăța ceea ce este necesar în război.

Capitolul doi

ANTRENAMENTUL DE LUPTA

DISPOZIȚII GENERALE

Antrenamentul de luptă este un complex de măsuri planificate, organizate și desfășurate sistematic pentru pregătirea militară și educarea personalului, coordonarea subunităților, unităților militare, formațiunilor și organelor de comandă și control ale acestora (cartierul general) pentru a îndeplini sarcini de luptă și alte sarcini în conformitate cu scopul lor. Se desfășoară în timp de pace și de război, iar eficacitatea luptei și pregătirea pentru luptă a trupelor depind în mare măsură de calitatea sa. În timp de pace, antrenamentul de luptă este tipul principal și definitoriu al tuturor activităților trupelor.

Secvența muncii comandantului depinde de condițiile în care se va desfășura antrenamentul de luptă.

Pregătirea de luptă include pregătirea individuală a personalului militar (inclusiv pregătirea comandanților), pregătirea (coordonarea) * a subunităților, unităților militare, formațiunilor și organelor de comandă și control (cartierul general).

Antrenamentul de luptă este împărțit în domenii structurale, organizatorice și metodologice.

Direcția structurală presupune construirea antrenamentului de luptă „de la soldat”. Prima etapă ar trebui să fie pregătirea individuală a personalului militar. Pregătirea unică include pregătirea în arme combinate a personalului militar de toate tipurile, ramurile de serviciu și trupele speciale și pregătirea în specialitatea înregistrare militară în conformitate cu atribuirea oficială. După aceea, coordonarea departamentelor (echipe, echipaje), plutoane, companii (baterii), batalioane (divizii), regimente, brigăzi și divizii se realizează secvenţial.

Direcția organizatorică presupune o separare clară a funcțiilor funcționarilor și organelor de control de diferite niveluri în organizarea și conducerea pregătirii de luptă. Comandanții de echipă (echipaj, echipaj), comandanții de pluton și de companie (de baterie) sunt supraveghetorii direcți ai pregătirii de luptă în subunități.

Direcția metodologică înseamnă formarea treptată a cunoștințelor, aptitudinilor și aptitudinilor practice ale cursanților.

* În timp de război - coordonarea luptei.

În cursul antrenamentului de luptă, au loc cursuri, exerciții, trageri reale și exerciții. Pe ele, personalul militar studiază cerințele reglementărilor militare, armele și echipamentele militare, metodele de acțiune în luptă, iar subunitățile, unitățile și formațiunile militare elaborează metode de acțiune atunci când efectuează misiuni de luptă. Antrenamentul de luptă se desfășoară în conformitate cu cerințele chartelor, manualelor, instrucțiunilor, manualelor, ordinelor și directivelor comandamentului.

Conținutul antrenamentului de luptă, formele și metodele de antrenament sunt determinate de programe și programe. Sarcinile pentru antrenamentul de luptă în forțele armate sunt stabilite de ministrul apărării al Federației Ruse.

1. ESENȚA, PRINCIPII DE BAZĂ, FORME ȘI METODE DE PREGĂTIRE A PERSONALULUI MILITAR

ESENȚA PROCESULUI DE ÎNVĂȚARE

Pregătirea cadrelor militare este un proces pedagogic în timpul căruia, sub îndrumarea unui comandant (șef), subordonații dobândesc

cunoștințele, aptitudinile și abilitățile necesare, care în cele din urmă formează aptitudini militare.

Cunoașterea este informație variată fixată în memorie sub formă de concepte și imagini sistematizate și este transmisă (comunicată) sub formă de prelegeri, conversații, filme și filme video, demonstrații ale acțiunilor practice ale trupelor. Cunoașterea este exprimată în reguli, legi, teorii științifice. Procesul de stăpânire a cunoștințelor se încheie cu aplicarea lor în practică. În luptă, nu este suficient să știi cum să acționezi, este necesar să poți acționa pe baza acestor cunoștințe. Pe baza asimilării cunoștințelor de la soldați în procesul de exerciții speciale, se dezvoltă abilitățile și abilitățile necesare.

Abilități - capacitatea cursanților de a face ceva, dobândită prin cunoștințe, experiență. Ele sunt baza pentru îndeplinirea rapidă, precisă și conștientă a sarcinilor lor în practică. În procesul formării lor, militarul trece de la lucrul cu ajutor extern la munca independentă. Pe parcursul exercițiilor constante, abilitățile sunt îmbunătățite, iar elementele lor individuale se transformă în abilități. Cu toate acestea, abilitățile nu se reduc la suma abilităților, ele conțin întotdeauna elemente de creativitate care permit unui soldat să acționeze cu pricepere în diverse situații, exclude șabloanele și antrenamentul.

Abilitățile se formează în cursul simulatoarelor, antrenamentului, tirului, exercițiilor de conducere.

39

Abilitățile sunt abilități create prin exerciții, obiceiuri, acțiuni efectuate automat care fac parte integrantă din activitatea conștientă a unei persoane și se formează predominant în acele forme de pregătire în care munca practică este metoda principală. Abilitățile în procesul de activitate, parcă eliberează conștiința și voința unui războinic de dispersie excesivă și îi oferă posibilitatea de a se concentra pe rezolvarea sarcinii principale.

Toată pregătirea pe teren a trupelor este îndreptată către formarea acestora.

O nuvelă, combinată cu o demonstrație exemplară și un antrenament repetat ulterior, formează baza pentru succesiunea formării soldaților a abilităților și abilităților necesare.

PRINCIPIILE ANTRENAMENTULUI

Principiile pregătirii sunt linii directoare care determină cursul de pregătire în conformitate cu obiectivele educației militare și dezvăluie tiparele procesului de asimilare a cunoștințelor, formarea deprinderilor și dezvoltarea abilităților practice la cursanți.

Principiile pregătirii exprimă cerințele de bază pentru conținutul, organizarea și desfășurarea orelor, pentru activitățile profesorului și ale cursanților. Acestea includ: predarea științifică; să învețe trupele ce este nevoie în război; Conștiința, activitatea și independența cursanților; vizibilitate în predare; formare sistematică,

consecventă și cuprinzătoare; învățarea la un nivel ridicat de dificultate; puterea cunoștințelor, aptitudinilor și abilităților; colectivismul și abordarea individuală a învățării.

Natura științifică a pregătirii determină direcția pregătirii personalului, reflectă dependența conținutului, metodelor și organizării pregătirii de sarcinile educației, nivelul de dezvoltare a științei și tehnologiei din țară. Fiecare lecție trebuie gândită și structurată în așa fel încât materialul studiat să formeze o convingere fermă în necesitatea serviciului militar, să echipeze soldații cu cunoștințe științifice moderne și să fie strâns legat de viața țării, a Forțelor Armate și a sarcinile practice ale personalului. Implementarea acestui principiu este de neconceput fără pregătirea profesională militară înaltă a sergentului, care îl obligă să lucreze constant asupra lui însuși.

Învață trupele ce este necesar în război. Acest principiu reflectă nevoia obiectivă de a instrui personalul în strictă concordanță cu cerințele de desfășurare a operațiunilor de luptă în condiții moderne, de a aduce fiecare lecție cât mai aproape de a combate realitatea, de a desfășura cursuri cu sarcină maximă, fără concesii și simplificări.

Conștiința, activitatea și independența cursanților. Acest principiu presupune ca pregătirea să fie organizată în așa fel încât militarii să-și înțeleagă clar sarcinile, să dobândească cunoștințe în mod semnificativ și să le aplice în mod conștient, dând dovadă de activitate, independență și inițiativă ridicate.

Vizualizarea în predare este dictată de faptul că senzațiile și percepțiile vizuale, auditive, tactile și de altă natură sunt începutul oricărei cunoștințe. Vizibilitatea predării implică o conexiune inseparabilă, interacțiune constantă a percepției în direct și a cuvintelor conducătorului lecției. Scopul principal al vizualizării în pregătirea militară este de a dezvolta cunoștințe și abilități solide în rândul soldaților, de a dezvălui capacitățile de luptă ale armelor și echipamentelor militare și de a crea în stagiari idei concrete și corecte despre lupta modernă.

Ajutoarele vizuale se clasifică în naturale (prezentând acțiuni practice, modele de arme și echipamente militare), picturale (scheme, afișe, filme, instrumente de propagandă etc.), verbal-figurative (descrierea unor fapte, evenimente, comparații, metafore).

Sistematicitatea, consecvența și complexitatea în predare înseamnă că succesul instruirii este posibil doar atunci când materialul educațional este aranjat și prezentat într-o astfel de ordine încât noile cunoștințe să se bazeze pe cele dobândite anterior, iar tehnicile și acțiunile învățate anterior ar pregăti elevii pentru asimilare. a celor ulterioare.

Învățarea la un nivel ridicat de dificultate necesită ca elevii să dobândească în mod conștient cunoștințele, abilitățile și abilitățile necesare cu o încordare ridicată a abilităților lor mentale și a forței fizice. Aceasta înseamnă că în antrenamentul de luptă nu trebuie să

existe învățare ușoară, memorare simplă a diverselor informații, executare mecanică a anumitor acțiuni.

Puterea cunoștințelor, aptitudinilor și abilităților este asigurată de întregul curs de formare. Dobândirea de cunoștințe, deprinderi și abilități solide este facilitată de repetarea sistematică a materialului educațional, desfășurată în condiții în continuă schimbare și din ce în ce mai complexe. Consolidarea și aprofundarea cunoștințelor, îmbunătățirea abilităților și abilităților au loc în procesul activităților practice ale stagiarilor. Prin urmare, sergenții trebuie să monitorizeze calitatea asimilării programului de către soldați, să știe care probleme și în special de către cine nu au fost suficient rezolvate, să ia măsuri pentru consolidarea cunoștințelor și îmbunătățirea abilităților prin sarcini individuale, pregătire suplimentară și insuflare abilități în munca independentă.

41

Colectivismul și abordarea individuală a predării. Colectivismul ca unitate de gândire, voință, acțiune și responsabilitate a personalului este o condiție indispensabilă pentru obținerea victoriei în luptă. Cu toate acestea, acţionează ca o condiţie importantă pentru succesul în învăţare. A realiza o abordare individuală înseamnă a cunoaște bine caracteristicile spirituale și fizice ale fiecărui militar și a-l influența ținând cont de aceste caracteristici.

FORME DE INSTRUIRE

Forma de educație este partea organizatorică a lecției. Instruirea se desfășoară sub diferite forme, care depind de scopul, compoziția cursanților și determină structura lecției (ordinea și succesiunea prelucrării materialului educațional), locul și durata rezolvării problemelor educaționale, rolul și specificul activităților profesorului, asistenților și stagiarilor acestuia, utilizarea elementelor de material educațional și a bazelor tehnice, a armelor și a echipamentelor militare.

Formele generale de pregătire a personalului utilizate în toate ramurile Forțelor Armate și ramurile forțelor armate sunt orele teoretice și practice, antrenamentul integrat, tragerile reale și exercițiile tactice.

În procesul studiilor teoretice, soldații stăpânesc cunoștințele sociale și de stat, fundamentele teoretice pentru pregătirea și desfășurarea acțiunilor tactice, fundamentele fizice și principiile funcționării armelor și echipamentelor militare. Aceasta este deservită de prelegeri, seminarii, cursuri de grup, conversații (interviuri), teste, cursuri în clase special echipate, auto-studiu, consultații etc.

Grupa de exerciții practice include exerciții tactice și exerciții tactice, exerciții la terenul de antrenament, în parc, pe terenul de paradă de foraj, în orașul sportiv, pe amenajarea zonei. În cursul acestor clase, personalul militar stăpânește armele și echipamentele militare, elaborează modalități de a efectua tehnici și acțiuni tactice atunci când este înarmat (pe echipament) în diferite tipuri de luptă,

în diferite condiții. Principalele metode aici sunt demonstrația și exercițiul (antrenamentul).

Pentru pregătirea personalului de instruire se folosesc instructor-metodic, cursuri demonstrative, fly-outs și exerciții de grup.

Instruirea cuprinzătoare se desfășoară zi și noapte, la locurile de antrenament, în lagărele de tragere, la posturile de comandă, la posturile de tragere etc. Scopul acestora este dezvoltarea, menținerea și îmbunătățirea personalului și unităților militare individuale.

aptitudini generale și speciale de muncă de luptă, pentru promovarea coordonării de luptă a departamentelor (echipe, echipaje).

Tragerea reală este efectuată pentru a testa cunoștințele și abilitățile dobândite mai devreme și pentru a îmbunătăți abilitățile și abilitățile personalului militar de a lovi ținte în lupta modernă. De regulă, ei completează una sau alta etapă de pregătire a personalului și unităților militare.

Exercițiile tactice sunt cea mai înaltă formă de antrenament pentru comandanți, statul major și trupe. Scopul lor este de a finaliza coordonarea de luptă a subunităților, unităților militare și formațiunilor. Exercițiile tactice sunt cele mai importante mijloace de a atinge un nivel înalt de pregătire pe teren și de pregătire pentru luptă.

METODE DE PREDARE

Metodele de pregătire militară sunt metode și metode de lucru în comun ale antrenorului și stagiarilor, cu ajutorul cărora comandantul (antrectorul) realizează asimilarea cunoștințelor de către subordonați (stagiari), își formează aptitudinile și abilitățile, își dezvoltă moralul, lupta și psihologia. calitati, asigura coordonarea unitatilor, unitatilor militare si a sediului acestora.

Principalele metode de predare sunt prezentarea orală a materialului educațional, discutarea materialului studiat, demonstrația (demonstrația), exercițiul (antrenamentul), munca practică și independentă.

Prezentarea orală a materialelor educaționale este utilizată la familiarizarea personalului militar cu principalele prevederi din carte și alte documente, cu date tactice și tehnice, aranjarea armelor și echipamentelor militare, organizarea, armamentul și tactica acțiunilor unităților armatelor străine. state. Poate fi sub forma unei explicații, a unei povești sau a unei prelegeri.

Discutarea materialului studiat este utilizată pentru aprofundarea, consolidarea și sistematizarea cunoștințelor militare și militaro-tehnice în cadrul orelor de pregătire de luptă și se desfășoară în cadrul convorbirilor, orelor de grup și seminar.

Conversația este o modalitate de a transmite cunoștințe elevilor, răspunzând la întrebări. Este pentru elevi un fel de proces de rezolvare a sarcinilor teoretice și practice, interconectate logic, stabilite de conducătorul lecției.

La seminar, materialul studiat este discutat în profunzime și în detaliu. De obicei, aude și discută rapoarte-rezumate, care oferă baza pentru discursuri, schimburi de opinii și discuții camaradele.

Afișarea (demonstrația) este cea mai eficientă modalitate de a preda personalului militar să învețe acțiuni. Metoda demonstrativă este un set de tehnici și acțiuni cu ajutorul cărora elevii creează o imagine vizuală a subiectului studiat, își formează idei specifice despre structura armelor și echipamentelor militare. Afișajul este utilizat în studiul tehnicilor de luptă, exercițiilor fizice, acțiunilor cu armele, dispozitivul și metodele de control al armelor și echipamentelor militare, procedura de efectuare a serviciilor interne, de garnizoană și de gardă.

Exercițiu (antrenament). Metoda exercițiului este înțeleasă ca repetarea repetată, conștientă și din ce în ce mai complexă a anumitor tehnici și acțiuni în scopul dezvoltării și îmbunătățirii aptitudinilor și aptitudinilor practice ale personalului militar.

În cadrul exercițiilor, cursanții stăpânesc metode practice de utilizare și întreținere a armelor și echipamentelor militare, metode de rezolvare a sarcinilor tactice, de incendiu și tehnice, efectuarea tehnicilor și acțiunilor de luptă pe jos, în mașini și vehicule de luptă.

Lucrările practice sunt efectuate de personal, de regulă, după ce au fost dobândite o anumită cantitate de cunoștințe, abilități și abilități. Pe parcursul muncii, ceea ce a fost învățat anterior este consolidat, integrat și îmbunătățit. Munca practică se desfășoară ca parte a echipelor, echipajelor, echipajelor și, prin urmare, joacă un rol decisiv în coordonarea subunităților, unităților militare și în pregătirea acestora pentru îndeplinirea misiunilor de luptă.

Studierea personală a materialului educațional este cea mai importantă metodă de formare a personalului. Metoda de studiu independent al materialului este un set de tehnici și metode prin care personalul militar, fără participarea directă a comandanților, consolidează cunoștințele, abilitățile și abilitățile dobândite anterior, precum și le stăpânește pe altele noi. Principalele tipuri de muncă independentă a soldaților sunt lucrul cu surse tipărite, antrenamentul independent, vizionarea independentă și ascultarea emisiunilor de televiziune și radio.

În unitățile de pregătire, pregătirea cadeților se realizează folosind metoda instilării sistematice și graduale a cunoștințelor, aptitudinilor și abilităților. Esența sa constă în faptul că pregătirea cadeților se realizează folosind carduri de antrenament (UTC) și sarcini de antrenament. Cadeții nu memorează conținutul UGK, dar cu ajutorul lor studiază imediat structura unităților, ansamblurilor și

efectuează practic operațiuni (pregătirea armelor pentru tragere, înființarea unui post de radio etc.). Pentru a conduce o lecție, un pluton (echipă) este împărțit în grupuri de antrenament de trei persoane. Dintre acestea, unul citește UTK, celălalt arată numele pe ma-44

kete sau obiect real, al treilea își controlează acțiunile. Ulterior, își schimbă locul. Astfel, fiecare cursant studiază materialul de trei ori în timpul alocat. Antrenamentul cadeților se efectuează mai întâi cu utilizarea TEC-urilor complete, care reflectă întregul domeniu de aplicare al acțiunilor, iar ulterior - TEC-uri prescurtate, care indică doar acțiunile principale (cheie).

Comandantul departamentului ar trebui să fie direct implicat în studiul materialului de către cursanți, să fie gata să răspundă la întrebări, să ajute la înțelegerea conținutului TTC și să realizeze o activitate ridicată a cursanților în clasă.

MUNCĂ A SERGENŢILOR ÎN PREGĂTIREA ŞI DESFĂŞURAREA LECŢIILOR

Dispoziții generale

Lecția este cea mai importantă componentă a procesului educațional, în timpul căreia personalul militar primește cunoștințe teoretice, abilități și abilități practice în specialitatea lor. Clasele pot fi clasă și teren.

Principalele forme de exerciții de teren cu o echipă (echipaj, echipaj) pot fi: exerciții și exerciții de grup; exerciții practice și antrenament; exerciții tactice, complexe, tactice, de control; trageri de luptă și exerciții tactice.

Cursurile de grup și exercițiile se țin în grupuri de pregătire pentru a studia în detaliu problemele teoretice, armele și echipamentele militare, precum și pentru a îmbunătăți abilitățile practice în specialitate.

Se susțin cursuri și antrenamente practice pentru studiul și dezvoltarea practică a armelor și echipamentelor militare, pentru întreținerea acestora și dezvoltarea standardelor de pregătire de luptă.

Lupta tactică, complexă, tactică, exercițiile de control, tragerile reale și exercițiile tactice sunt principala formă de îmbunătățire a abilităților de teren ale soldaților și coordonarea luptei a subunităților.

Metodologia lecției depinde de scopurile și conținutul acesteia. În același timp, ar trebui să se ia în considerare și timpul alocat lecției, nivelul de pregătire al cursanților, disponibilitatea și starea suportului material și a beneficiilor. În timpul lecției, pot fi combinate diferite metode de conducere.

Autostudiul (autoinstruirea) personalului militar este o parte integrantă a procesului educațional.

Pregătirea pentru cursuri

În procesul de pregătire a subordonaților, sergenții efectuează exerciții la clasă și pe teren, diverse exerciții și antrenamente; supraveghează pregătirea independentă a soldaților.

Calitatea lecției depinde în mare măsură de pregătirea personală a conducătorului lecției.

Când se pregătește pentru lecție în conformitate cu instrucțiunile (instrucțiunile) șefului superior, sergentul trebuie:

să înțeleagă tema, întrebările principale și obiectivele de învățare ale lecției; schițați ordinea lecției;

selectează și studiază statutele, instrucțiunile și manualele necesare;

stabilește și, dacă este necesar, pregătește un loc și suport material pentru lecție;

întocmește un plan-schiță (plan) al lecției.

Dacă în timpul lecției sergentul are nevoie de un asistent, atunci el este numit dintre cei mai antrenați soldați. În ajunul lecției, asistentul este instruit cu atenție.

Pentru a înțelege mai bine conținutul lecției, este necesar să se studieze cerințele programului pe această temă și să se definească clar scopul unei anumite lecții, ținând cont de gradul de pregătire al cursanților în acest subiect.

Atunci când clarifică subiectul și obiectivele de antrenament ale lecției, liderul echipei trebuie să studieze conținutul acestei lecții conform programului și apoi să-și imagineze clar ce trebuie să fie realizat de la cursanți ca urmare a lecției. Trebuie reținut că cursurile pe aceeași temă sau același conținut pot avea un scop diferit. De exemplu, dacă tehnicile adecvate sunt explicate și arătate numerelor de calcul pentru prima dată, atunci scopul unor astfel de clase este de a învăța numerele să execute anumite tehnici și să realizeze asimilarea lor; dacă elevii au învățat aceste tehnici în clasele anterioare, atunci scopul lecției va fi îmbunătățirea, pregătirea. Prin urmare, pentru a contura corect scopul lecției, nu este suficient să cunoașteți subiectul și conținutul acesteia, ci este necesar să țineți cont de gradul de pregătire al departamentului și de numerele individuale.

După ce a determinat scopul lecției, liderul trece la selecția și studiul literaturii disponibile pe această temă. Este indicat să cunoașteți pe de rost principalele prevederi statutare studiate în clasă. După ce s-a familiarizat cu materialul teoretic, șeful lecției, dacă este necesar, elaborează practic tehnicile care trebuie predate subordonaților; determină metodologia de desfășurare a lecției; subdivide tema generală a lecției în întrebări de instruire și determină succesiunea studiului acestora.

În același timp, el stabilește timpul necesar pentru prezentarea (elaborarea) fiecărei probleme.

La determinarea întrebărilor educaționale și a succesiunii prezentării lor, este necesar să se urmeze cerința de bază a pregătirii - de la simplu la complex, de la particular la general.

De mare importanță pentru pregătirea corectă a personalului este alegerea locației lecției. Practica arată că pregătirea tactică și munca de luptă trebuie efectuată pe teren în condițiile cele mai apropiate de luptă. În sala de clasă, de regulă, se țin cursuri pentru studiul problemelor teoretice, iar cursurile pentru studiul proiectării și întreținerii armelor și echipamentelor militare se țin în parcuri și săli de clasă special echipate.

Dacă este necesar, înainte de desfășurarea orelor, elevilor li se oferă o sarcină de studiu independent și repetarea materialului educațional finalizat.

Pentru fiecare lecție, conducătorul întocmește un plan-schiță (plan), care este un rezumat al tuturor lucrărilor pregătitoare, subliniind procedura și metodologia (tehnicile) de desfășurare a lecției.

Suport material pentru cursuri. Utilizarea mijloacelor educaționale și vizuale în sala de clasă contribuie la un studiu mai profund de către personalul militar de specialitate. Ajutoarele de instruire și vizuale includ carte și instrucțiuni, manuale, afișe, modele de instrumente, arme, echipamente și muniții militare și modele de operare ale componentelor și mecanismelor individuale. Pot fi prezentate și filme educaționale și videoclipuri.

Pentru a asigura vizibilitatea antrenamentului, conducătorul de echipă trebuie să obțină și să pregătească în prealabil echipamentul de antrenament necesar și echipamentul de teren pentru exercițiile pe teren.

Clasele de antrenament tactic și special ar trebui să aibă echipament și arme obișnuite. Iluminatul este necesar pentru activitățile nocturne.

La orele de piese materiale din sala de clasă este necesar să existe mecanisme demontate, dispozitive de antrenament, machete, postere, piese de schimb etc. În plus, conducătorul de echipă stabilește ce afișe, desene, diagrame sau machete pot fi necesare în timpul lecției. În pregătirea tuturor acestor lucruri, conducătorul lecției ar trebui să se gândească la cel mai bine să folosească mijloacele didactice și vizuale pentru lecția următoare. Numărul și varietatea ajutoarelor vizuale depind de condițiile specifice de învățare.

Cea mai bună formă de pregătire a personalului militar este pregătirea practică și pregătirea cu arme standard. in orice caz

antrenamentul pe mostre reale este asociat cu anumite dificultăţi. Prin urmare, instruirea ar trebui să utilizeze pe scară largă mijloacele educaționale și de formare care să facă posibilă, fără a cheltui resursele de arme și muniții, educarea și instruirea suficient de completă, rapidă și inteligibilă a militarilor. Deci, de exemplu, pot include simulatoare de filme.

După cursuri și instruire pe echipamentul de antrenament, cunoștințele și abilitățile dobândite sunt consolidate pe arme standard.

În pregătirea lecției, șeful de echipă întocmește un plan-schemă. Volumul și caracterul complet al rezumatului depind de experiența liderului care conduce lecția.

De obicei, indică tema, durata lecției, locul și suportul material, întrebările de instruire, conținutul lor succint și timpul alocat studierii fiecărei probleme, acțiunile și instrucțiunile liderului, acțiunile cursanților. Este necesar să atașați un formular pre-completat de comenzi, sarcini, exemple etc.la planul-schemă al sesiunii de instruire.Acțiunile asistentului conducătorului lecției (dacă este numit) ar trebui să se reflecte și în plan-contur. Planul general întocmit este înaintat comandantului de pluton spre aprobare și primire instrucțiuni finale privind desfășurarea orelor de curs. Metodologia de pregătire și o variantă a planului de desfășurare a exercițiilor tactice de luptă sunt prezentate în anexele 1 și 2.

Dirijarea cursurilor

Cursurile trebuie să înceapă și să se termine la ora programată. După ce a acceptat un raport de la asistent cu privire la pregătirea echipei (echipaj, calcul) pentru lecție, șeful verifică disponibilitatea armelor, a echipamentului de antrenament și a manualelor. După ce a anunțat tema și obiectivele de învățare ale lecției, verifică asimilarea de către cursanți a materialului studiat anterior prin intermediul unui sondaj de control sau implementarea unor tehnici (standarde). Uneori este recomandabil ca liderul să repete cursanților materialul studiat anterior.

Întrebarea de control ar trebui adresată întregului grup, acordându-se puțin timp să se gândească la răspuns și numai după aceea trebuie chemat numele elevului pentru a răspunde la întrebarea pusă. Trebuie evaluat răspunsul cursantului sau performanța tehnicii. Evaluarea este anunțată în fața întregului grup și este consemnată în jurnalul de clasă.

Atunci când desfășurați o lecție, este necesar să vă ghidați după instrucțiunile metodologice prevăzute în programul de formare. Materialul de instruire trebuie prezentat secvenţial, iar implementarea tehnicilor trebuie prezentată practic; treceți la studiul întrebării următoare numai după ce cursanții au însușit-o pe cea anterioară. Consolidarea materialului acoperit, precum și dezvoltarea

abilitățile durabile sunt desfășurate în cursuri practice și formare adecvate.

La sfârșitul fiecărei lecții, liderul rezumă, notează pe scurt gradul de asimilare a materialului parcurs, indică tehnici și metode slab dezvoltate de perfecționare a acestora. După aceea, după ce a verificat disponibilitatea bazei educaționale și materiale și a proprietății, termină lecția.

Instruirea este un proces pedagogic bidirecțional, în cursul căruia, sub îndrumarea unui comandant (șef), soldații dobândesc cunoștințele, aptitudinile și obiceiurile necesare, care formează în cele din urmă aptitudini militare.

2. PREGĂTIREA TACTICĂ

DISPOZIȚII GENERALE

Acțiuni tactice - acțiuni organizate ale subunităților, unităților și formațiunilor militare în îndeplinirea sarcinilor atribuite.

Principalele tipuri de acțiuni tactice: apărare, ofensivă, mișcare, localizare la fața locului.

Tipurile de acțiuni tactice includ: apărare, ofensivă, angajament de întâlnire, localizare la fața locului, marș, ieșire din luptă, retragere, acțiuni în mediu și la părăsirea acestuia, schimbare de unități, asalt tactic aerian și altele.

Lupta - principala formă de acțiuni tactice, este organizată și coordonată în scop, loc și timp lovituri, foc și manevră a formațiunilor, unităților și subunităților militare în scopul distrugerii (debarajului) inamicul, respingerii atacurilor acestuia și îndeplinirii altor sarcini tactice în o zonă limitată în timp scurt.

Lupta poate fi combinată cu arme, antiaeriene, aer și mare.

Lovitură - înfrângerea simultană și pe termen scurt a trupelor și obiectelor inamice printr-un impact puternic asupra acestora cu armele disponibile sau prin ofensiva trupelor (lovirea trupelor).

Foc - tragerea din diverse tipuri de arme și lansarea de rachete în echipamente convenționale pentru a lovi ținte sau pentru a îndeplini alte sarcini; principala modalitate de a distruge inamicul în lupta cu arme combinate.

Manevră - mișcare organizată a trupelor în cursul îndeplinirii unei misiuni de luptă pentru a ocupa o poziție avantajoasă în raport cu inamicul și pentru a crea gruparea necesară de forțe și mijloace, precum și pentru a transfera sau reținti (masaj, distribuire) lovituri și foc pentru cele mai eficiente

distrugerea efectivă a celor mai importante grupări și obiecte ale inamicului.

Tipurile de manevră ale subunităților în luptă sunt: învăluire, ocolire, retragere și schimbare de poziție.

Trăsăturile caracteristice ale luptei moderne cu arme combinate sunt: tensiune ridicată, tranziție și dinamism al ostilităților, natura lor sol-aer, foc puternic simultan și impact electronic pe toată profunzimea formării partidelor, utilizarea diferitelor metode de a efectua luptă. misiuni și o situație tactică complexă.

Lupta cu arme combinate necesită din partea subunităților care participă la ea recunoaștere neîntreruptă, folosirea cu pricepere a armelor și a echipamentului militar, mijloace de protecție și de camuflaj, mobilitate și organizare ridicată, efort deplin al tuturor puterilor morale și fizice, voință neîntreruptă de a câștiga, disciplină de fier. și solidaritate.

Lupta cu arme combinate se poate desfășura folosind numai arme convenționale sau folosind arme nucleare, alte mijloace de distrugere în masă, precum și arme bazate pe utilizarea de noi principii fizice.

Armele convenționale sunt toate armele de foc și lovitură care utilizează artilerie, aviație, arme de calibru mic și muniție de inginerie, rachete în echipamente convenționale, muniție pentru explozie volumetrică (termobară), muniție incendiară și amestecuri. Sistemele de înaltă precizie ale armelor convenționale au cea mai mare eficiență.

Baza luptei folosind doar arme convenționale este înfrângerea consecventă a unităților inamice. În același timp, focul lor fiabil și distrugerea electronică cu impact simultan asupra rezervelor sale și a obiectelor importante în profunzime, concentrarea la timp a forțelor și a mijloacelor pentru îndeplinirea sarcinilor atribuite vor fi de mare importanță.

Armele nucleare sunt cele mai puternice mijloace de a învinge inamicul. Include toate tipurile (tipurile) de muniții nucleare cu mijloacele lor de livrare (purtători de muniții nucleare).

Armele bazate pe utilizarea de noi principii fizice includ laserul, acceleratorul, cuptorul cu microunde, undele radio și altele.

Scopurile și obiectivele antrenamentului în pregătirea tactică. Instruire tactică - pregătirea personalului unităților de luptă, unităților și formațiunilor militare în pregătirea și desfășurarea ostilităților. Este subiectul principal al antrenamentului de luptă.

Antrenamentul tactic este subordonat studiului altor subiecte ale antrenamentului de luptă. Combină într-un singur complex cunoștințele, abilitățile și abilitățile dobândite de cursanții în sala de clasă pentru incendiu, tehnică, specială, inginerie, foraj,

pregătirea fizică și alte subiecte de studiu. Antrenamentul tactic stă la baza antrenamentului pe teren, aer și pe mare a trupelor (forțelor).

Sarcinile de instruire a departamentului de pregătire tactică:

să instruiască personalul în diverse tehnici și metode de operațiuni de luptă ca parte a subunităților, în folosirea cu pricepere a armelor și echipamentelor militare individuale și de grup în condiții dificile de luptă, pe terenuri diverse, zi și noapte;

să dezvolte și să îmbunătățească abilitățile și abilitățile unui comandant în organizarea, susținerea operațiunilor de luptă și controlul continuu al unei echipe și a focului în luptă;

să pregătească echipa pentru acțiuni abil și bine coordonate în lupta modernă cu arme combinate, în condițiile utilizării tuturor mijloacelor de distrugere;

să formeze în personal înalte calități moral-de luptă, psihologice, fizice și disciplină militară conștientă.

Toate sesiunile de antrenament tactic se rezumă la predare:

lider de echipă - să organizeze lupta la sol, să primească rapid comenzi (semnale) de la comandantul plutonului (companie) și să stabilească clar sarcini pentru personal, să gestioneze cu pricepere echipa și focul său în luptă, să folosească în mod competent terenul, puterea armelor lor și echipament militar, monitorizează continuu câmpul de luptă, identifică cu pricepere cele mai importante ținte și emite în timp util comenzi pentru distrugerea lor, menține armele și echipamentele militare în pregătire constantă pentru luptă și capacitatea echipei de a conduce operațiuni de luptă în condițiile utilizării armelor de distrugere în masă de către inamic;

tunner-operator (tunner mitralieră) - monitorizează continuu câmpul de luptă, detectează ținte în timp util și distruge-le imediat la comanda comandantului plutonului (echipă) sau independent, lucrează cu pricepere la stația de radio și interfon, se pregătește corespunzător, inspectează și depozitați muniția, verificați sistematic armamentul și mențineți-l în permanență pregătire pentru luptă;

mecanic mecanic (șofer) - folosește cu pricepere terenul atunci când conduce un vehicul de luptă de infanterie (transport blindat) în orice condiții de situație, sezon și zi, depășește obstacole, bariere și bariere de apă, menține locul stabilit în formațiunile de marș și luptă al plutonului, să asigure cele mai bune condiții pentru tragerea cu tunul (mitralieră), să raporteze despre detectarea țintelor și corectarea focului, să țină vehiculul de luptă de infanterie (APC) de

focul țintit al inamicului atunci când se deplasează pe câmpul de luptă, pentru a elimina defecțiunile sau deteriorarea vehiculului de luptă a infanteriei (APC);

restul personalului de brigadă - să acționeze coordonat în diverse tipuri de luptă, în orice situație, în orice moment al anului și al zilei, să monitorizeze continuu câmpul de luptă și să raporteze șefului de echipă despre țintele găsite, la comandă comandantului sau distrugeți-i independent cu focul, folosiți-le cu pricepere armele și echipamentul militar, mijloacele de protecție.

Ca urmare a pregătirii tactice, echipa trebuie să fie pregătită în: o trecere organizată la apărare în prealabil sau în timpul luptei, în afara contactului cu inamicul și în condiții de contact cu acesta; desfășurarea unei ofensive împotriva inamicului care se apără din adâncime și din poziția de contact direct cu acesta atât ziua cât și noaptea; defilare și transport prin diferite moduri de transport în așteptarea intrării în luptă sau fără amenințarea unei coliziuni cu inamicul, de regulă, pe timp de noapte sau în alte condiții de vizibilitate limitată; acțiuni ca parte a unei forțe tactice de asalt aerian (maritim); locație ascunsă la fața locului și acțiuni în avanposturi, precum și acțiuni pricepute în toate tipurile de sprijin de luptă.

Organizarea de sesiuni de antrenament tactic cu departamentul. Antrenamentul tactic al echipei se efectuează în conformitate cu cerințele Regulamentului de luptă pentru pregătirea și desfășurarea luptei cu arme combinate, cursuri, manuale, programe de antrenament de luptă, programe de antrenament ale companiei și alte documente.

Antrenamentul individual al unui soldat în pregătirea tactică se efectuează în timpul pregătirii reaprovizionarii nou sosite. Principala formă de antrenament în acest caz este exercițiile tactice și de exercițiu, în care se elaborează tehnica de a efectua tehnici și metode ale acțiunilor unui soldat în luptă.

În antrenamentul tactic al echipei, se folosesc următoarele forme de antrenament: exerciții tactice, exerciții tactice, precum și trageri de luptă ca parte a echipei. Îmbunătățirea coordonării trupei se realizează în cadrul unui pluton, la ieșirile de teren, exerciții tactice de companie, batalion, regiment și divizionare.

Exercițiile tactice de luptă sunt forma inițială de antrenament pentru un soldat și primul pas în pregătirea (coordonarea) unei echipe.

Principala metodă de antrenament în orele de exerciții tactice este un exercițiu (antrenament) în tehnici de executare și

Metodologia de pregătire și desfășurare a exercițiilor de antrenament tactic pentru pregătirea tactică, precum și o variantă a planului de desfășurare a acestora sunt prezentate în Anexele 1 și 2.

acțiunile, explicația și demonstrația pot fi folosite dacă este necesar. Fiecare tehnică și metodă de acțiune este mai întâi elaborată element cu element într-un ritm lent, apoi împreună în limitele de timp stabilite de standarde. Nefiind realizată o implementare clară a unei tehnici, după ce nu a rezolvat o întrebare de formare calitativ și complet, nu ar trebui să treceți la elaborarea următoarei.

Situația tactică este creată pentru a rezolva fiecare problemă de antrenament separat și nu este legată de un singur plan. Ar trebui să fie simplu, dar în același timp să ofere testare de înaltă calitate a problemei educaționale.

Durata exercițiilor de luptă tactică cu echipa este de obicei de 3 ore și include rezolvarea a două sau trei întrebări.

Exercițiile tactice sunt concepute pentru coordonarea luptei a echipei, îmbunătățind abilitățile comandanților de echipă în organizarea luptei și gestionarea subordonaților în îndeplinirea misiunilor de luptă. Pe parcursul cursurilor, problemele de antrenament sunt rezolvate într-o succesiune strictă în timp și într-un ritm inerent naturii tipului de operațiuni de luptă studiate, pe fondul unei singure situații tactice.

Tragerea de luptă ca parte a unei echipe este cea mai înaltă formă de antrenament de echipă în condiții cât mai apropiate de luptă. Este conceput pentru a antrena liderul de echipă și personalul în operațiuni de luptă cu trageri reale din toate tipurile de arme de foc obișnuite. Conduce în direct liderul plutonului de execuție.

Principala metodă de antrenament în exerciții tactice și în timpul tragerii de luptă este munca practică a cursanților în îndeplinirea sarcinilor lor oficiale și funcționale, inclusiv soluționarea practică a sarcinilor de incendiu.

SECTIUNEA APARARE

Dispoziții generale

Apărarea urmărește să respingă o ofensivă (atac) a forțelor inamice superioare, să îi provoace pierderi maxime, să dețină o fortăreață (poziție, obiect) și, prin urmare, să creeze condiții favorabile pentru acțiunile ulterioare.

Apărarea trebuie să fie stabilă și activă, capabilă să reziste loviturilor inamicului cu folosirea tuturor tipurilor de arme, respingând ofensiva forțelor sale superioare, atacul acestora din față și flancuri. Trebuie să fie pregătit pentru luptă pe termen lung în condițiile utilizării de către inamic a armelor de înaltă precizie, a armelor de distrugere în masă și a războiului electronic.

Trecerea la apărare poate fi efectuată în diverse condiții ale situației pentru o perioadă lungă de timp sau într-un timp scurt. ÎN

În cele mai multe cazuri, subunitățile vor trece în defensivă și o vor organiza în cursul unei bătălii sub focul inamicului în condiții de contact direct cu acesta. În alte cazuri, când inamicul se va afla la o distanţă considerabilă, trecerea la apărare se va efectua în prealabil, în lipsa contactului cu acesta.

În timpul trecerii la defensivă în condiții de contact direct cu inamicul, subunitățile vor fi nevoite în cursul luptei să pună mâna pe linii avantajoase și, sub focul inamic, să efectueze toate lucrările legate de organizarea apărării. Dificultatea și complexitatea unei astfel de tranziții la apărare va sta în faptul că este necesar să se continue bătălia și, în același timp, să se aleagă o poziție, să o echipeze în termeni inginerești, să stabilească sarcini pentru subordonați, să organizeze un sistem de incendiu și să interacționeze.

Atunci când se organizează apărarea fără contact cu inamicul, este posibil să se studieze cu mai multă atenție abordările apărării din partea inamicului, să se determine construcția sistemului de incendiu, să se echipeze poziția mai complet din punct de vedere ingineresc, să se instaleze bariere în fața marginii înainte. , dacă este necesar, curățați sectoarele de incendiu și efectuați alte lucrări .

Plutonul (echipa) trebuie să apere cu încăpățânare cetatea (poziția, linia) ocupată și să nu o părăsească fără ordinul comandantului superior.

Apărarea unității include îndeplinirea succesivă a unui număr de sarcini tactice, dintre care principalele sunt: ocuparea și construirea apărării; distrugerea unităților inamice în timpul desfășurării acestora și trecerea la atac, respingând atacul unităților sale și ținând cetățile (pozițiile) ocupate; distrugerea (despărțirea) unităților inamice care au spart în linia frontului și s-au blocat în apărare.

Un pluton cu pușcă motorizată poate lua apărare în primul sau al doilea eșalon al unei companii, poate face parte din rezerva de armament combinat a unui batalion (companie), poate fi repartizat pentru gărzi de luptă, patrulare de recunoaștere de luptă și ambuscadă de foc, parte a forțelor sau să facă parte din grupul blindat al unui batalion (companie). În plus, la părăsirea luptei și la retragere, la părăsirea încercuirii, el poate fi repartizat în unitățile de acoperire, iar plutonul de puști motorizat de pe vehiculele de luptă de infanterie poate acționa în bariere.

Plutonul primului eșalon din apărare are scopul de a provoca înfrângerea subunităților inamice atunci când trec la atac, respinge atacurile și mențin punctul forte ocupat. De regulă, el se pregătește și preia apărarea pe baza primului (al treilea) șanț.

Plutonul celui de-al doilea eșalon este destinat să ofere sprijin de foc plutoanelor din primul eșalon; provocând pierderi inamicului și hold-54

punctul forte zhaniya; prevenirea răspândirii sale de-a lungul frontului și în adâncimea apărării; creând condiţiile necesare pentru distrugerea inamicului care a pătruns în apărare. De regulă, el se pregătește și preia apărarea pe baza celui de-al doilea (al patrulea) șanț.

Un pluton de pușcă motorizat, care alcătuiește rezerva de arme combinată a unui batalion (companie), ocupă o fortăreață în adâncul apărării sale și este pregătit să respingă un atac al unui inamic care a pătruns în apărare, să întărească (înlocuiește) unități de prim eșalon și pentru a rezolva alte sarcini care apar brusc.

Un pluton de pușcă motorizată are un punct forte, o zonă de foc, un sector suplimentar de foc și una sau două zone de foc concentrat. Un pluton care constituie rezerva de arme combinate a batalionului i se poate oferi, în plus, una sau două linii de tragere și căi de înaintare.

Un pluton de pușcă motorizat apără un punct tare până la 400 m de-a lungul frontului și până la 300 m în adâncime.

Formația de apărare a plutonului include formația de luptă a plutonului, punctul forte și sistemul de foc. Formarea apărării trebuie să asigure respingerea atacului inamic și distrugerea tancurilor și a forței de muncă a acestuia în fața liniei frontului, pe flancuri și în adâncurile apărării.

Formarea de luptă a unui pluton de pușcă motorizat în apărare (Fig. 1) include de obicei: echipe de pușcă motorizate, un grup de control și sprijin de foc. În plus, un grup de vehicule de luptă poate fi creat într-un pluton.

Echipele de puști motorizate sunt amplasate, de regulă, într-un singur șanț într-o linie. În funcție de misiunea atribuită și de teren, poziția de luptă a uneia dintre echipele de pluton poate fi echipată în adâncimea unui punct forte (pe a doua linie) la 100-200 m în spatele șanțului pentru a întări stabilitatea apărării. Când un atac este amenințat din flanc, formarea de luptă a unui pluton de pușcă motorizată poate forma o margine la dreapta sau la stânga.

Grupul de sprijin pentru control și foc este conceput pentru a controla subunitățile și a trage în timpul unei bătălii, pentru a provoca daune forței de muncă inamice, vehiculelor ușor blindate și neblindate și, de asemenea, pentru a rezolva misiuni de incendiu bruște. Include armele de foc subordonate direct comandantului de pluton și subunitățile atașate (arme de foc).

Un grup de vehicule de luptă (Fig. 2) este proiectat pentru a crește stabilitatea și activitatea apărării și pentru a sprijini bătălia echipelor de puști motorizate prin acțiuni la liniile de tragere preselectate. Este situat în zona indicată acestuia (în adâncul pădurii, pe versantul invers al înălțimii), la comanda comandantului de pluton merge pe linia desemnată, provoacă pagube inamicului cu foc din linie. și revine la poziția inițială, fiind în

Poziția ramurilor - într-o singură linie

Poziția ramurilor - în două linii

Orez. 1. Formarea de luptă a unui pluton de puști motorizate în apărare (opțiune)

disponibilitatea pentru acțiune la frontiere planificate sau avantajoase. La fiecare linie desemnată pentru vehiculele de luptă sunt echipate posturi de tragere. Acțiunile unui grup de vehicule de luptă sunt controlate de comandantul plutonului prin adjunctul său.

Un vehicul de luptă de infanterie itinerantă poate fi repartizat unui pluton. Un vehicul de luptă de infanterie roaming este desemnat să inducă în eroare inamicul cu privire la locația și numărul de arme de foc plutonului (Fig. 3). Pozițiile de tragere pentru un vehicul de

luptă de infanterie roaming sunt selectate luând în considerare misiunea atribuită, caracteristicile terenului și ar trebui să asigure schimbarea rapidă a acestora.

Un vehicul de luptă de infanterie aflată în roaming în cursul unei bătălii își schimbă în mod ascuns pozițiile de tragere și trage în inamic pe cont propriu sau la comenzile (semnalele) comandantului de pluton. După run-56

Orez. 2. Ordinul de luptă al unui pluton de puști motorizate cu crearea unui grup de vehicule de luptă (opțiune)

Pentru a duce la bun sfârșit sarcina, acesta ocupă poziția principală de tragere în fortăreața plutonului sau acționează la instrucțiunile comandantului plutonului.

Cetatea unui pluton de puști motorizate este formată din pozițiile de luptă ale echipelor, postul de comandă și observație al plutonului, pozițiile unităților obișnuite și anexate (arme de foc) și zona în care se află grupul de vehicule de luptă.

Decalajele dintre fortărețele plutonului pot fi de până la 300 m, iar între pozițiile de luptă ale echipelor - până la 50 m. Acestea trebuie să fie sub observație continuă, acoperite de bariere de foc și inginerești.

Echipa antitanc poate fi amplasată la pozițiile de luptă ale echipelor de puști motorizate, iar echipajul de lansare de grenade poate fi amplasat în golurile dintre ele sau pe flancul cetății plutonului.

Echipa de aruncători de flăcări operează în formațiuni de luptă ale echipelor de puști motorizate, echipând pozițiile de tragere principale și de rezervă pentru fiecare aruncător de flăcări de-a lungul întregului front al cetății plutonului.

2 meo

Orez. 3. Ordinul de luptă al unui pluton de pușcă motorizată cu alocarea unei arme de foc rătăcitoare (opțiune)

Vehiculele unui pluton de puști motorizate pe vehicule sunt amplasate în spatele celui de-al doilea eșalon (rezervă) al batalionului, împreună cu o unitate de sprijin.

În fortăreața unui pluton de puști motorizate și pe flancurile acestuia, armele antitanc și tancurile care nu sunt subordonate comandantului de pluton pot ocupa poziții de tragere. Comandantul plutonului trebuie să cunoască sarcinile acestor bunuri și să mențină o strânsă cooperare cu acestea.

De-a lungul întregului front al punctului tare al unui pluton de pușcă motorizată, se poate desprinde un șanț continuu, care leagă pozițiile de luptă ale echipelor. Din șanț iese cursul de comunicare către tranșee pentru vehiculele de luptă ale infanteriei (transporturi de

personal blindate, tancuri) și în adâncimea de apărare la următorul șanț. În cetate se dotează adăposturi pentru personal.

Conturul și echipamentul tranșeelor și comunicațiilor ar trebui să conecteze pozițiile de tragere principale și de rezervă și să asigure desfășurarea focului de flanc și încrucișat, ma ascuns.

nevr și dispersarea puterii de foc, iar cursul comunicării, în plus, este conducerea luptei cu inamicul blocat în apărare, crearea unei apărări complete, evacuarea răniților, furnizarea de muniție și livrarea. de mancare. Conturul rectiliniu al șanțului și cursul mesajului nu este permis.

Primul șanț este prima linie de apărare. În fața lui se creează bariere tehnice.

Al doilea șanț este echipat la o distanță de 400-600 m față de primul astfel încât subunitățile care îl apără să poată susține subunitățile care ocupă primul șanț cu focul lor, precum și focul pe abordările către marginea din față a apărării și a acoperișului. obstacolele din fața lui cu foc.

Al treilea șanț este echipat la o distanță de 600-1000 m de al doilea astfel încât subunitățile care îl apără să poată trage în zona dintre al doilea și al treilea șanț, iar în unele zone din fața liniei de apărare a frontului, și folosiți-l ca poziție de pornire pentru manevra pe direcții amenințate.

Al patrulea șanț este amenajat la o distanță de 400-600 de metri de al treilea astfel încât subunitățile care îl apără să poată sprijini subunitățile care ocupă al treilea șanț cu focul lor și, de asemenea, să tragă la abordările de acesta.

Pentru a reduce pierderile din efectele focului de artilerie, lovituri aeriene și arme nucleare inamice, tranșeele și pasajele de comunicație ar trebui să fie rupte cu un profil complet și, în unele zone, întărite cu haine cool. În tranșee și pasaje de comunicație sunt amenajate zone blocate, nișe anti-fragmentare, pisoane și adăposturi pentru personal, iar nișe și șanțuri sunt rupte pentru rachete, muniție și alte materiale.

Sistemul de incendiu al unui pluton de pușcă motorizată este parte integrantă a sistemului de incendiu al unei companii (batalion) și include: foc pregătit din armele de foc de serviciu, zone de foc antitanc și continuu multistrat de la armele de foc pluton, zone de foc concentrat, manevră de foc pregătit.

Sistemul de incendiu este organizat ținând cont de capacitățile de foc ale tuturor tipurilor de arme ale plutonului, de mijloacele de incendiu atașate acestuia, de interacțiunea strânsă a acestora și în combinație cu bariere inginerești și obstacole naturale, ale căror abordări trebuie să fie clar vizibile și împușcat prin foc de toate tipurile. Ar trebui să asigure înfrângerea inamicului, în primul rând a tancurilor sale și a altor vehicule blindate, pe abordările de apărare, în fața

liniei frontului, în intervalele dintre pozițiile de luptă ale echipelor, pe flancurile cetății plutonului și în profunzimea apărării, posibilitatea de a efectua un tir frontal, de flanc și transversal, precum și apărarea integrală a unui punct forte.

59

Esența zonei de foc continuu cu mai multe straturi a unui pluton (echipă) este că întreaga zonă din bandă până la 400 m în fața marginii de atac ar trebui să fie sub foc real, iar spațiile moarte existente ar trebui să fie lovite de focul aruncatoarelor de grenade și acoperit cu obstacole de inginerie.

Realitatea focului în apărare se realizează prin acuratețea, volumul și aplicarea bruscă a acestuia, precum și prin controlul abil al acestuia. Toate armele aflate în defensivă trebuie să fie gata să tragă și să manevreze noaptea și în alte condiții de vizibilitate limitată.

Pregătirea sistemului de incendiu este determinată de ocuparea pozițiilor de tragere de către vehicule de luptă de infanterie (transporturi blindate de personal), tancuri, tunuri și alte arme de foc, pregătirea datelor pentru tragere, precum și prezența rachetelor și muniției.

Eficacitatea sistemului de incendiu, secretul acțiunilor și reducerea eficienței utilizării inamicului a mijloacelor de recunoaștere și distrugere se realizează prin alegerea corectă a pozițiilor de tragere.

Pentru fiecare armă de foc sunt echipate câte un principal și două sau trei de rezervă, iar pentru arme de foc de serviciu și rătăcitor (tancuri) - și poziții de tragere temporare. Dacă există o perioadă semnificativă de timp pentru pregătirea apărării, adăposturile pot fi echipate suplimentar pentru fiecare vehicul de luptă de infanterie (transport blindat).

Pozițiile de tragere sunt selectate ținând cont de condițiile terenului atât pe panta înainte, cât și pe cea inversă a înălțimilor astfel încât să se asigure: observarea inamicului și tragerea la raza maximă de acțiune de la tunuri, mitraliere și antitanc. sisteme de rachete; utilizarea eficientă a sistemelor de arme dirijate; sprijin reciproc de foc și posibilitatea de a efectua foc concentrat în fața liniei frontale și pe flancurile punctului forte, precum și apărare integrală; amplasarea ascunsă a armelor de foc și camuflajul acestora.

Vehiculele de luptă de infanterie (transporturi de trupe blindate) și tancurile din fortăreața plutonului sunt situate de-a lungul frontului și în adâncime, cu un interval de până la 200 m între ele. Locația tancurilor ar trebui să asigure siguranța în fața unităților de pușcă motorizate active atunci când trageți din tunurile de tanc.

Căile de foc pentru pluton și echipă sunt determinate de granițele din dreapta și din stânga. Fiecare graniță este indicată de două puncte (repere). Vehiculele de luptă de infanterie (transport personal blindat), tancurile, sistemele de rachete antitanc, lansatoarele de grenade, aruncatoarele de flăcări și mitralierele sunt indicate sectoarele principale și suplimentare de foc (aruncarea flăcării) din

fiecare poziție de tragere la raza de acțiune a focului lor real. Căile de foc (sectoarele de foc) trebuie să se suprapună reciproc.

60

Comandantul plutonului este obligat să stabilească personal pozițiile de tragere ale vehiculelor de luptă ale infanteriei (transport trupe blindate, tancuri, lansatoare automate de grenade, sisteme de rachete antitanc, lansatoare de grenade antitanc montate), unități anexate (arme de foc) și, dacă necesare, mitraliere ușoare și lansatoare de grenade.

O echipă de pușcași motorizate în apărare funcționează, de regulă, ca parte a unui pluton și poate fi, de asemenea, repartizată într-o ambuscadă de foc. Un vehicul de luptă de infanterie fără o forță de aterizare poate fi atribuit pentru operațiuni într-o ambuscadă de incendiu, ca armă de foc nomadă, ca parte a unui grup de vehicule de luptă a unui pluton sau a unui grup blindat al unui batalion (companie). Echipa de pușcași motorizat apără o poziție de luptă până la 100 m de-a lungul frontului.

Construcția apărării unei echipe de pușcă motorizate include o formație de luptă, o poziție de luptă și un sistem de incendiu.

Formarea de luptă a unei echipe de pușcă motorizate include de obicei un grup de manevră, un grup de pompieri și uneori un vehicul de luptă de infanterie (transport blindat) (Fig. 4).

Când se construiește o formațiune de luptă a unui pluton într-o linie, o echipă poate fi amplasată în același șanț cu echipele vecine în centru, pe flancurile drepte sau stângi ale formației sale de luptă. Dacă plutonul își construiește formația de luptă în două linii, atunci echipa poate opera în prima linie (pe flancul drept, stânga) sau în a doua linie la 100-200 de metri în spatele primului șanț. Atunci când un pluton formează o formațiune de luptă cu o margine la dreapta sau la stânga, o echipă de flanc poate apăra o poziție de luptă la 100-200 de metri în spatele echipelor vecine, prevenind un posibil atac inamic pe flancul plutonului de apărare. La poziția de luptă a trupei, personalul este așezat în așa fel încât toate abordările către aceasta în fața frontului și pe flancuri să fie împușcate cu foc real (în special pe flanc și în cruce), obstacolele și obstacolele să fie clar vizibile și împuşcat prin.

Poziția de luptă a unei echipe de pușcași motorizate este o porțiune de teren din cetatea plutonului, pregătită în termeni inginerești, ocupată sau programată pentru ocupare de către echipă. Este alcătuită din pozițiile de tragere principale și de rezervă (temporare) ale unui vehicul de luptă de infanterie (transport blindat), o mitralieră, un lansator de grenade și poziții de tragere pentru trăgători, care, împreună cu echipele vecine, le permit să distrugă inamicul cu foc în fața frontului și pe flancurile cetății plutonului. Distanța dintre pozițiile de tragere principală și de rezervă ale unei mitraliere și un lansator de grenade (locuri pentru tragerea trăgătorilor) trebuie să fie de cel puțin 5 m. Armele de foc ale comandanților superiori pot fi amplasate la poziția de luptă a echipei. Pentru un vehicul de luptă de

infanterie (transport blindat de personal), dacă timpul o permite, poate fi echipat un adăpost.

61

pana la 100 m

Orez. 4. Formarea de luptă a unei echipe de puști motorizate în apărare (opțiune):

/ - locul principal pentru tragere; 2 - loc liber pentru tragere; 3 - poziția principală de tragere a rezervorului; 4 - poziția de tragere de rezervă a rezervorului; 5 - poziția principală de tragere a BMP; 6 - adapost pentru vehicule de lupta de infanterie; 7 - poziții de tragere de rezervă ale BMP

Sistemul de incendiu al unei echipe de pușcă motorizate include focul unei arme de foc de serviciu, o zonă de foc continuu în mai multe straturi a echipei în fața marginii anterioare și pe flancuri, o manevră de foc pregătită în direcții amenințate.

În funcție de locația echipei în ordinea de luptă a plutonului, șeful echipei trebuie să poziționeze armele de foc de serviciu în așa fel încât să fie acoperite unul dintre flancuri (direcția cea mai amenințată) și întregul front al poziției de luptă a trupei. Focul unui lansator de grenade antitanc portabil trebuie pregătit în zona de foc a echipei sale. Pe baza acestui fapt, nu i se atribuie sectoare de foc.

Zona de foc continuu multistrat al trupei, precum și plutonul, constă în faptul că întreaga zonă din zona de până la 400 m trebuie să fie sub focul propriu-zis al armelor de foc ale unității.

Organizația de Apărare

O echipă poate trece în defensivă fără contact cu inamicul sau în condiții de contact direct cu acesta. În toate cazurile, conducătorul de echipă organizează mai întâi punerea în aplicare a instrucțiunilor comandantului de pluton privind pregătirea pentru apărare, în care indică: pentru ce acțiuni trebuie pregătite, calendarul, volumul și procedura de pregătire a armelor și a echipamentului militar; ora, locul și procedura pentru reaprovizionarea stocurilor de rachete, muniție și alte materiale; procedura de realimentare a vehiculelor cu combustibil și lubrifianți; amplasamentul punctului de aprovizionare cu muniții și al postului medical al batalionului (punctul de aprovizionare cu muniții și postul medical al companiei). Echipajul vehiculului de luptă este indicat suplimentar: tipul și domeniul de întreținere; masuri de crestere a protectiei si patentei; timpul și ordinea realimentării; locația stației de alimentare.

După ce a primit o misiune de luptă pentru trecerea la apărare fără contact cu inamicul, comandantul unei echipe de pușcă motorizată: o repetă (dacă este necesar, notează); studiază și înțelege sarcina primită; evaluează situația și elaborează un plan de luptă; completează procesul decizional (definește misiuni de luptă pentru elementele ordinii de luptă (grupuri de luptă, personal și putere de foc); principalele probleme de interacțiune, sprijin și control cuprinzător);

aduce echipa într-o poziție de luptă; dă un ordin de luptă; organizează echipamente de observare, sistem de incendiu și fortificare; organizează interacțiunea, implementarea măsurilor de sprijin și management cuprinzător; elaborează o carte de foc de echipă și o prezintă comandantului de pluton, completează pregătirea echipei

niya, își verifică pregătirea pentru luptă și, la ora stabilită, raportează comandantului superior.

O situație mai complicată se dezvoltă atunci când echipa trece în defensivă în condiții de contact direct cu inamicul. Liderul de echipă este forțat să gestioneze simultan echipa în luptă și să efectueze lucrări de organizare a apărării. În primul rând, șeful de echipă trebuie să organizeze capturarea și ocuparea liniei indicate, timp în care studiază și înțelege sarcina primită, evaluează situația și elaborează un plan de luptă.

În cursul securizării liniei indicate, completează decizia, stabilește sarcini grupurilor de luptă (personal și arme de foc) care să ocupe poziția de luptă indicată, organizează observarea în fața frontului și pe flancuri, a sistemului de incendiu și a echipamentelor de fortificare. a poziţiei de luptă.

Pe viitor, liderul lotului: clarifică decizia; dă un ordin de luptă; organizează interacțiunea, implementarea măsurilor de sprijin și management cuprinzător; elaborează o carte de foc de echipă și o prezintă șefului de pluton; finalizează pregătirea trupei, verifică pregătirea acesteia pentru luptă și raportează comandantului superior la ora stabilită.

La clarificarea sarcinii, conducătorul de echipă trebuie să înțeleagă: scopul apărării, sarcina plutonului, locul echipei în formația de luptă și sarcina sa, planul comandantului de pluton (în special metoda de înfrângere a inamicului) ; repere atribuite de comandantul plutonului; ce ținte în fața poziției de luptă a trupei sunt lovite cu ajutorul comandanților superiori; sarcinile vecinilor, condițiile de interacțiune cu aceștia; semnale de control, interacțiuni și ordinea de acțiune asupra acestora; timpul de ocupare a unei poziții de luptă, pregătirea sistemului de incendiu, sincronizarea și succesiunea echipamentului ingineresc al poziției de luptă și disponibilitatea de a finaliza sarcina.

Atunci când evaluează situația, liderul echipei examinează:

compoziția, poziția, natura posibilă a acțiunilor inamicului (din ce linie, în ce direcție și în ce compoziție poate ataca), și în trecerea la apărare în contact direct cu inamicul, în plus, și locația acestuia. arme de foc;

starea, securitatea și capacitățile echipei, componența, poziția vecinilor, condițiile de interacțiune cu aceștia și puterea de foc a comandantului superior situat la poziția de luptă a trupei;

natura, proprietățile de protecție și de camuflare ale terenului, capacitatea de cross-country și influența acesteia asupra naturii acțiunilor inamicului, metodele de acțiune ale echipei și ale vecinilor, condițiile de observare și tragere, manevră, precum și laboriozitatea echipamentului de fortificare a poziţiei de luptă.

64

Ca urmare a înțelegerii sarcinii atribuite și a evaluării situației, comandantul determină etapele principale ale implementării acesteia, al căror conținut principal este sarcinile tactice.

În decizie, comandantul unei echipe de puști motorizate determină: planul bătăliei (realizarea sarcinii atribuite); sarcini pentru elementele ordinului de luptă (personal și arme de foc); principalele probleme de interacțiune, suport cuprinzător și management. Baza deciziei este ideea.

Atunci când elaborează un plan, comandantul trebuie să stabilească: ce inamic, unde și prin ce mijloace să învingă atunci când înaintează și se desfășoară, când respinge un atac, când distruge un inamic care a pătruns, inclusiv un inamic care a intrat într-o poziție de luptă, în un șanț și în cursul comunicării; construirea unui ordin de luptă; procedura de asigurare a secretului în pregătirea și executarea sarcinii primite.

În sarcinile pentru elementele ordinului de luptă (grupuri de luptă, personal și putere de foc), conducătorul de echipă stabilește: sectoarele principale și suplimentare de foc ale vehiculului de luptă din fiecare poziție de tragere; componența grupurilor de luptă (dacă sunt create) și locurile lor în ordinea luptei; locurile pozițiilor de tragere principale și alternative ale mitralierului, lansator de grenade, pozițiile de tragere principale și alternative pentru trăgători, sectoarele principale și suplimentare de foc din fiecare poziție de tragere (poziții de tragere), sarcinile lor de a respinge atacul și de a distruge inamicul care a pătruns (ce inamic, unde, când, în interacțiune cu cine și cum să distrugă) și alte probleme.

În principalele probleme de interacțiune, șeful de echipă stabilește sarcinile pentru care este necesară coordonarea eforturilor elementelor formației de luptă (arme de foc, personal) între ele, cu forțele și mijloacele comandantului superior îndeplinind sarcini în interesele plutonului şi trupei.

În principalele probleme de sprijin cuprinzător, șeful de echipă stabilește procedura și calendarul de implementare a măsurilor de luptă, sprijin moral, psihologic, tehnic și logistic în timpul și după finalizarea unei misiuni de luptă.

În principalele probleme de management, conducătorul de echipă determină (preciază): locul său în ordinea luptei; procedura de utilizare a mijloacelor de comunicare în pregătirea și în timpul executării sarcinii primite, precum și procedura de aducere a controlului, interacțiunii, sesizării, identificării și transferului semnalelor de control către semnalele subordonate.

Atribuirea misiunilor de luptă către subordonați se realizează prin emiterea de ordine de luptă și instrucțiuni privind tipurile de sprijin cuprinzător personal de către comandant și prin mijloace tehnice de comunicare. Setarea problemelor se face de obicei la sol.

În ordinul de luptă, șeful de echipă indică:

în primul paragraf - repere și distanța până la acestea;

în al doilea paragraf - concluzii succinte din evaluarea inamicului;

în al treilea paragraf - componența luptei, sarcinile plutonului și trupei, cu precizarea numărului de rachete și muniții alocate pentru luptă;

în al patrulea paragraf - sarcinile îndeplinite în interesul departamentului de forțele și mijloacele comandantului superior;

în al cincilea paragraf - sarcinile vecinilor și unităților care interacționează;

în al șaselea paragraf după cuvântul „Ordinez” - misiuni de luptă pentru elementele ordinului de luptă (grupuri de luptă, arme de foc, personal) cu clarificarea puterii lor de luptă:

grupuri de luptă (dacă sunt create) - componență de luptă, grup de seniori, loc în ordine de luptă; banda și sector suplimentar de observare și tragere;

echipajul unui vehicul de luptă de infanterie (transport blindat) - pozițiile de tragere principale și de rezervă (adăposturi), sectoarele principale și suplimentare de foc din fiecare dintre ele; misiuni de luptă (care inamic, unde, când, în cooperare cu cine și cum să distrugă), și către șofer (șofer), în plus, ruta de acces la poziția de tragere de rezervă (temporară), procedura de observare și corectare foc;

mitralier, aruncător de grenade, trăgători - poziții de tragere principale și de rezervă (trăgători - locuri de tragere), ordinea echipamentului lor și schimbarea în timpul luptei; sectoare principale și suplimentare de foc din fiecare post de tragere (locuri de tragere); misiuni de luptă (ce inamic, unde, când, în cooperare cu cine și cum să distrugi). Focul aruncatorului de grenade se pregătește în toată banda de foc a trupei;

la mecanicul-mecanic (sofer) - calea de acces la postul de tragere de rezerva (temporar), procedura de observare si corectare a incendiului;

în al șaptelea paragraf - timpul de pregătire a sistemului de incendiu, momentul și succesiunea echipamentului ingineresc al poziției de luptă și timpul de pregătire;

în al optulea alineat - locul și adjunctul acestuia.

Secvența de lucru a liderului de echipă pe teren în organizarea apărării (opțiune, Fig. 5)

De la 7.00 la 8.00 pe 26.6, comandantul 2 meo a participat la recunoașterea condusă de comandantul plutonului. În timpul recunoașterii, a clarificat locația reperelor, informații despre inamic, natura terenului, polo-66

Orez. 5. Schema activității comandantului echipei a 2-a de puști motorizați la sol în organizarea apărării

67

poziția și sarcinile plutonului, vecinilor și trupei proprii, succesiunea și sincronizarea echipamentelor inginerești. Apoi, șeful de echipă a primit un ordin de luptă și a clarificat ordinea interacțiunii, organizarea sistemului de incendiu, sprijinul și controlul luptei.

La 8.00 26.6, șeful de echipă a început să lucreze cu subalternii săi pentru organizarea luptei la sol.

„Tovarăși soldați, vă orientez. In directia copac - nord. Suntem în nord. pante înalte. 150,0, pe poziția departamentului nostru. În direcția tufișului la 400 m înălțime. 145,0—punct forte

1 msv; în direcţia conductei fabricii la 1500 m, crâng „Întunecat”, apoi în

2 km Kuskovo, în direcția crângului „Redkaya” 3 km Gorki; pe nord-vest. 1,5 km Melnikov; în direcția ruinelor la 500 m s.l.m. 155.0 - punctul de referință 3 UTC 2 măsuri. În spatele nostru 1 km Petrovo.

Inamicul înaintează din zona Gorki în direcția sud. Apropierea lui de linia Kuskovo, Melnikov © este așteptată de mâine dimineață.

Ascultă ordinul de luptă:

1. Repere: primul este podul, al doilea este ciotul, al treilea (principal) este Rare Grove, al patrulea este turnul, al cincilea este otd. copac.

2. Inamicul a adus rezerve în luptă în zona 50-60 km nord. Gorki și dezvoltă o ofensivă în direcția sudică, apropierea unităților sale avansate de linia crângului „Întunecat”, op. 4 este posibilă de mâine dimineață, iar acțiunea de recunoaștere la orice oră.

3. 2 MSV cu tanc de la 9.00 26.6 pase la apararea punctului forte al detasamentului. tufiș, monument, otd. casă cu sarcina de a împiedica străpungerea tancurilor și infanteriei inamice în direcția op. 3, h. 150,0, Petrovo. Dună de foc: în dreapta - otd. tufiș, crâng „Întunecat”, în stânga - un monument, o tumulă; sector suplimentar de foc - otd. tufiș, hambar. Zona de foc concentrat pluton: otd. copac, morman de pietre.

4. 2meo apără poziţia (revendicarea.) piatră, groapă cu sarcina de a preveni străpungerea tancurilor inamice şi a infanteriei în direcţia op. 2, Petrovo. O bandă de foc: în dreapta este o piatră, înaltă. „Rotundă”, stânga - groapă, op. 4; un sector suplimentar de foc – în direcția movilei. Locul de separare în zona de foc concentrat al plutonului este pe flancul drept. 0,75 dintr-un set de luptă de rachete și muniție este alocat pentru luptă.

În fața frontului poziției de luptă, o ramură între op. 1 și crângul „Întunecat”, foc de artilerie concentrat a fost pregătit.

În spatele șanțului lotului 50 m semănat. înalt 150.0 este echipat cu o poziție temporară de tragere a tancului numărul 304.

5. In dreapta, 1 meo apara pozitia otd-ului. un tufiș, o piatră cu sarcina de a împiedica inamicul să pătrundă în direcția râpei, un cimitir. Dună de foc: în dreapta - otd. tufiș, crâng „Întunecat”, în stânga - o piatră, op. 3.

In stanga, 3meo apara pozitia (revendicarea) unei gropi, monument cu sarcina de a impiedica inamicul sa sparga in directia monumentului, dep. casa. Dună de foc: în dreapta - groapă (proces), op. 3, în stânga, un monument, o tumulă.

6. Ordon echipajului BMP pozitia principala de tragere - 30 m sud. piatră. Sectoare de foc: principal-înalt. „Rotunda”, op. 5; suplimentar – în direcția op. 1. Poziție de tragere de rezervă - 25 m nord-est, det. Case. Sectoare de bombardare: principal - otd. casă, cimitir: suplimentar - în direcția ruinelor.

Cu inamicul intrând pe linia crângului „Întunecat”, Melnikovo și înainte de a se apropia de linia plantei, movila, trag numai la comanda mea, cu înaintarea sa ulterioară și pe cont propriu.

Soldatul Sidorov (șofer) să monitorizeze sectorul de tragere și să ajusteze focul BMP.

Caporal Yudin (mitralier): poziția principală de tragere este la 10 m în dreapta gropii.Sectoare de tragere: cea principală este op. 3, pietre; suplimentară - în direcția op. 2. Poziție de tragere de rezervă - la stânga golului blocat. Sectoare de ardere: principal - op. 2, op. 3; suplimentar – în direcția op. 1.

Privat Ivanov (lansator de grenade): poziția principală de tragere în centrul echipei, cea de rezervă - pe flancul stâng. Învinge țintele inamice blindate în zona de separare și pe flancuri, în cooperare cu echipajele vehiculului de luptă de infanterie și tancului nr. 304, cu eliberarea lor în zona de atingere.

Către soldatul Somov (trăgător-asistent lansator de grenade): locul de tragere în pozițiile de tragere principală și de rezervă este în dreapta lansatorului de grenade. Când un lansator de grenade își schimbă poziția de tragere, acoperiți-i mișcarea cu foc; în timpul bătăliei, trageți asupra inamicului la comanda mea și independent.

Către soldatul Shilov (tunar senior): locuri de tragere: cel principal este la pâlnie, cel de rezervă este mai în dreapta de 5 m; sector tragere - dep. copac, tăiere. În cooperare cu soldatul Gruzdev, distruge forța de muncă inamică de pe flancul stâng al echipei și la intersecția cu Zmso. Când schimbați poziția de tragere cu un lansator de grenade, acoperiți-l cu foc.

Către soldatul Gruzdev (trăgător): locuri de tragere: principal - 20 m de semănat. monument, de rezervă - la stânga până la 10 m; sector de tragere - poiana, molid; sector suplimentar de tragere - ruine.

Soldatul Gruzdev este un observator. Efectuați supravegherea terestră și aeriană. Mitralierul Yudin este de serviciu.

Distrugeți ținte aeriene inamice care zboară joase cu focul concentrat al echipei la comanda mea.

Când inamicul intră în flancul și spatele poziției echipei, distruge-l cu foc din pozițiile de tragere de rezervă.

Transeele unice în poziția principală și un șanț pentru vehiculele de luptă ale infanteriei să se deschidă până la ora 14.00. Până la ora 21.00, conectați tranșeele individuale între ele cu un șanț în șanț la echipă și deghizați-le. Începând cu ora 21.00, începeți deschiderea tranșeelor la posturile de tragere de rezervă și echiparea golului închis. Pregătirea sistemului de incendiu - 13.00 26.6, apărare - 4.00 27.6.

7. Sunt în centrul poziției de luptă a echipei. Caporalul meu adjunct Yudin.

Dacă ordinul de luptă al echipei include grupuri de luptă, atunci în al șaselea paragraf după cuvântul „Ordin”, șeful echipei stabilește sarcini pentru grupurile de luptă și echipajul vehiculului de luptă de infanterie (transport blindat):

echipa de pompieri - lansator de grenade, trăgător - asistent lansator de grenade și mitralier. Liderul grupului este un mitralier. Apărați o secțiune a unei poziții de luptă pe flancul său drept -

piatră, movilă lungă. Banda de observare și tragere: în dreapta - o piatră, op. 1, în stânga - o movilă lungă, op. 2; sector suplimentar de foc - spre dreapta în direcția hambarului. Sarcina este de a respinge atacul tancurilor și infanteriei inamice, pentru a preveni străpungerea lor de-a lungul drumului de câmp sau ocolirea poziției de luptă a echipei din dreapta. În cazul unei manevre a unui grup de manevră, grupul de foc angajează inamicul în toată zona escadrilă;

grup de manevră - trăgător senior, trăgător și șef de echipă. Liderul grupei este liderul echipei. Apărați o secțiune a unei poziții de luptă pe flancul său stâng - un deal lung, o groapă. Pista de observare și tragere: în dreapta - un tufiș, un pin; în stânga - deal, op. 4; sector suplimentar de tragere - spre stânga în direcția movilei. Sarcina este

de a respinge atacul tancurilor și infanteriei inamice, pentru a preveni străpungerea lor în direcția mesteacănului, molidului și ocolirea poziției de luptă a echipei din stânga. Acoperă golul cu 3 meo cu focul tău. Fii gata să manevrezi în timpul luptei.

Conținutul sarcinii pentru echipajul unui vehicul de luptă de infanterie (transport blindat de personal) este similar cu conținutul sarcinii prezentate mai sus.

În acest caz, grupul de luptă superior este obligat să atribuie sarcini personalului din subordine, să indice pozițiile principale și de rezervă (locurile de tragere), ordinea în care se schimbă în timpul luptei, sectoarele principale și suplimentare de foc (direcțiile de tragere) de la fiecare post de tragere (locuri de tragere); misiuni de luptă (care inamic, unde, când, în cooperare cu cine să distrugă).

Atunci când organizează un sistem de incendiu, șeful echipei de la sol specifică locația pozițiilor de tragere și sarcinile armelor de foc pentru a învinge inamicul atunci când acesta se apropie de prima linie de apărare, se desfășoară și trece la atac, respinge atacul tancurilor. și forța de muncă a inamicului în fața poziției de luptă și pe flancurile acesteia, la fixarea inamicului într-o poziție de luptă, organizează pregătirea datelor pentru tragere și crearea stocurilor necesare de rachete și muniție.

Atunci când organizează echipamentul de fortificare a unei poziții de luptă, șeful de echipă indică zonele de curățare a zonei pentru a îmbunătăți observarea și tragerea, așează tranșee în pozițiile de tragere principale și de rezervă (locuri de tragere) ale mitralierului, lansatorului de grenade și trăgătorilor și indică succesiunea și sincronizarea echipamentului lor și sarcina zilnică .

La organizarea interacțiunii, șeful echipei trebuie: să comunice semnale de avertizare, interacțiune, control și să convină asupra ordinii de acțiuni a elementelor formației de luptă (arme de foc, personal) asupra acestora, precum și procedura și metodele de desemnare a țintei și Identificare;

să coordoneze acțiunile elementelor ordinului de luptă (grupuri de luptă, personal) între ele și vecinii lor în ceea ce privește sarcinile și liniile de acțiune în distrugerea unităților de recunoaștere și securitate ale inamicului, forțele sale principale în timpul înaintării către linia frontului de apărare și desfășurare pentru atac (în poziția inițială pentru ofensivă), în cursul respingerii unui atac de către tancuri și infanterie în fața liniei frontului și în cazul în care acestea ajung în flanc și spate;

indicați cerințele de siguranță pentru tragerea tancurilor, artileriei și loviturilor aeriene (ordinea desemnării marginii frontale).

În instrucțiunile pentru sprijinul în luptă, șeful de echipă stabilește:

pentru recunoaștere - sarcini pentru efectuarea recunoașterii prin observare de către tot personalul echipei: sectoare de observare, la ce să acorde o atenție specială;

pentru securitate - procedura de monitorizare a terenului, aerului și semnalelor comandantului de pluton, precum și procedura acțiunilor personalului echipei în cazul unui atac brusc al inamicului; arma de foc de serviciu și sarcinile acesteia, precum și finalizarea trecerii;

pentru camuflaj tactic - sarcini, ce echipamente de personal și materiale locale să folosească pentru camuflaj și momentul implementării acestuia; procedura de respectare a măsurilor de camuflaj în timpul pregătirii apărării, în timpul îndeplinirii unei misiuni de luptă și după finalizarea acesteia;

pentru suport ingineresc - locuri pentru dotarea fantelor închise, pirogă, nișe antifragmentare și latrină; ce bariere portabile pentru lupta în tranșee și pasaje de comunicație să facă și unde să le plaseze; procedura de acoperire cu bariere antiincendiare instalate în fața poziției de luptă a trupei; măsuri pentru asigurarea protecției împotriva armelor de distrugere în masă, a armelor de înaltă precizie și incendiare;

pentru protecția împotriva radiațiilor, chimice și biologice - procedura de efectuare a supravegherii radiațiilor și chimice cu ajutorul dispozitivelor de recunoaștere chimică și radiații aeropurtate (portabile); procedura de utilizare a mijloacelor individuale și colective de protecție, utilizarea proprietăților de protecție ale terenului, vehicule de luptă și alte obiecte; procedura de prelucrare speciala partiala.

La organizarea implementării măsurilor de sprijin moral și psihologic, șeful de echipă indică măsurile de luat, locurile și momentele implementării acestora.

La organizarea implementării măsurilor de sprijin tehnic, șeful de echipă indică procedura de reaprovizionare cu rachete și muniții în hov ~ îndeplinirea unei misiuni de luptă

chi, precum și locul și ora de desfășurare a punctului de aprovizionare cu muniție al companiei (batalionului).

La organizarea implementării măsurilor de sprijin logistic, șeful de echipă indică: procedura de realimentare a vehiculului în timpul luptei și după finalizarea misiunii de luptă; comanda alimentelor pentru personal, locul, ora si procedura de primire a alimentelor; procedura de acordare a autoasistenței și asistenței reciproce în caz de leziuni și vătămări; loc de adunare pentru răniți.

Organizând controlul, șeful de echipă specifică (termină) semnalele de control și interacțiune, datele radio și procedura de utilizare a echipamentelor de comunicații.

După organizarea apărării, șeful de echipă procedează la întocmirea unei cărți de foc. Este principalul document de raportare care determină formarea ordinului de luptă al echipei, organizarea sistemului de incendiu al echipei și echipamentul ingineresc al poziției de luptă. Pe cardul de foc se aplică de obicei următoarele: repere, numerele lor, numele și distanțele până la acestea; pozitia inamicului; poziția de luptă a trupei, banda de foc și sectorul suplimentar de foc; pozițiile de tragere principale și de rezervă ale unui vehicul de luptă de infanterie (transport de personal blindat), mitralieră, sectoarele lor principale și suplimentare de foc din fiecare poziție; pozițiile vecinilor și limitele benzilor lor de foc pe flancurile lotului; zone de foc concentrat ale plutonului și companiei, locurile din acestea, asupra cărora trage echipajul; obstacole situate în apropierea poziţiei de luptă a trupei şi acoperite de focul acesteia. Dacă ordinul de luptă al echipei este construit pe baza grupurilor de luptă, atunci sunt indicate locurile acestora în poziția de luptă, banda și un sector suplimentar de observare și tragere.

Fișa de foc se întocmește sub formă de diagramă pe o foaie de hârtie în două exemplare, dintre care unul este prezentat comandantului de pluton. Pe baza lor se dezvoltă o schemă a fortăţii plutonului.

Secvența de lucru în pregătirea sa poate fi următoarea. Confruntându-se cu poziția inamicului și ținând în față o foaie de hârtie cu marginea superioară paralelă cu marginea din față a apărării, liderul de echipă se orientează de-a lungul laturilor orizontului și desenează o săgeată nord-sud pe margine. a foii. În partea de jos a unei foi de hârtie, el marchează punctul în care se află, apoi pune reperele stabilite pe card. Se recomandă aplicarea mai întâi a reperului cel mai îndepărtat. Direcţia desenată către acesta poate fi folosită ulterior pentru a orienta desenul atunci când se observă alte repere, iar distanța întârziată până la acesta servește ca scară atunci când se desenează alte repere, obiecte locale și ținte. Apoi șeful echipei semnează reperele și determină distanța până la acestea, impune poziția inamicului, determină poziția echipei pe obiectele locale, provoacă panourile indicate mai sus.

După dezvoltarea și prezentarea acestuia către comandantul plutonului, șeful de echipă continuă să gestioneze echipamentul poziției de luptă, monitorizează calitatea echipamentului structurilor inginerești.

În funcție de sarcina primită și de condițiile situației, trăgătorul-operator al unui vehicul de luptă de infanterie poate întocmi un carnet de incendiu al vehiculului de luptă de infanterie, pe care pune: repere, numerele acestora, denumirile și distanțele până la acestea față de focul principal. pozitia, precum si setarile initiale pentru tragere pe timp de noapte si in alte conditii de vizibilitate limitata; pozitia inamicului; posturi de tragere principale și de rezervă (temporare), sectoare principale și suplimentare de foc din fiecare poziție; zone de foc concentrat ale companiei și plutonului, locuri din ele pe care trage echipajul; bariere situate în apropierea poziţiei de tragere a vehiculului de luptă; adăpost pentru un vehicul de luptă de infanterie (dacă este echipat).

După ce a ocupat o poziție de luptă, după ce a primit o sarcină de apărare, personalul trece la echipamentul său de fortificare. Secvența echipamentului său ar trebui să asigure pregătirea constantă a echipei de a respinge atacurile inamicelor terestre și aeriene. În acest scop, în primul rând, zona din fața marginii înainte și pe flancuri este degajată pentru a îmbunătăți condițiile de observare și tragere. Apoi, militarii rup secvențial tranșee individuale (pereche) pentru tragere, un șanț pentru un vehicul de luptă de infanterie (transport blindat de personal), la poziția principală de tragere; în tranșee pentru trăgători sunt dispuse lansatoare de grenade, mitraliere, viziere antifragmentare.

În al doilea rând, șanțurile sunt conectate între ele într-un șanț pentru o secțiune, care este adus la un profil complet, iar în cazul unui teren instabil, în plus, este întărit cu îmbrăcăminte abruptă și conectat printr-un șanț continuu de șanțurile de echipele vecine; se dotează o pirogă pentru personal; la șanțul pentru vehiculul de luptă de infanterie se smulge un șanț cu vizor antifragmentare pentru un sistem de rachete antitanc; un șanț este deschis la pozițiile de tragere de rezervă (temporare) pentru un vehicul de luptă de infanterie (transport blindat) și cursul de comunicare cu acesta. În șanțul lotului sunt echipate nișe de muniție și se desfășoară alte lucrări de îmbunătățire a acesteia din punct de vedere luptă și economic pentru a asigura o ședere îndelungată a personalului în defensivă. Dacă șanțul este săpat de o mașină de terasament, liderul echipei va organiza reechiparea acestuia.

În viitor, echipamentul de fortificare a poziției de luptă a fost îmbunătățit.

Dacă pregătirea personalului, armamentului BMP (APC) nu a fost finalizată înainte de a ocupa o poziție de luptă, atunci acesta continuă cu ocuparea acestuia în termenele stabilite de comandantul plutonului.

Raportul privind pregătirea lotului pentru apărare se realizează de către conducătorul de lot după ce au fost întreprinse următoarele acțiuni: luarea poziției de luptă, organizarea observației și securității directe; emiterea unui ordin de luptă (stabilirea sarcinilor subordonaților) și verificarea cunoașterii sarcinilor de către personalul echipei, semnale de avertizare, control, interacțiune, desemnarea țintei, desemnarea poziției și reperele acestora; reaprovizionarea stocurilor de rachete, muniție, combustibil și alte materiale până la normele stabilite și organizarea sistemului de incendiu: pregătirea armamentului vehiculului de luptă de infanterie (APC) pentru uz de luptă, inclusiv pregătirea datelor pentru tragere atât ziua cât și noaptea ; dezvoltarea unei cărți de foc pentru echipajul și vehiculele de luptă ale infanteriei; îndeplinirea sarcinii zilnice pentru echipamentul de fortificare a poziţiei de luptă.

Pe măsură ce aceste activități sunt desfășurate, șeful de echipă raportează comandantului de pluton, iar apoi despre pregătirea echipei pentru apărare.

Făcând apărare

Până când inamicul trece la ofensivă, un observator și o armă de foc de serviciu sunt în permanență de serviciu la poziția echipei, care este de obicei situată într-o poziție de tragere temporară sau de rezervă și este permanent pregătită să respingă un atac brusc al inamicul, precum și să-și distrugă micile grupuri care efectuează recunoașteri sau încearcă să facă treceri în barierele noastre și să pătrundă în adâncul apărării. Restul personalului, în funcție de situație, efectuează modernizarea fortificației unei poziții de luptă, se angajează în pregătire de luptă, asistă șoferul-mecanic (șoferul) la întreținerea unui vehicul de luptă de infanterie (transport blindat) sau se odihnește.

Dacă un vehicul de luptă de infanterie (APC) aflat în serviciu este detașat din echipă, atunci acesta este de obicei amplasat într-o poziție de tragere temporară sau de rezervă în locul indicat de comandantul plutonului. În vehiculul de luptă sunt pregătiți pentru deschiderea imediată a focului un șofer-mecanic (șofer) și un tunner-operator (mitralieră).

În timpul pregătirii focului ofensivei inamice, șeful echipei și observatorul rămân pe loc și continuă să monitorizeze inamicul, în timp ce restul personalului echipei se refugiază în tranșee cu viziere antifragmentare, nișe antifragmentare sub parapet, un pirog, la 74

la fundul tranșeelor și tranșeelor sau într-un vehicul de luptă de infanterie (transport blindat) și este gata la comanda comandantului să-și ocupe rapid locurile în poziție de luptă.

La primirea unui semnal de amenințare iminentă a utilizării armelor nucleare de către inamic (când inamicul provoacă o lovitură nucleară), personalul echipei se acoperă rapid într-o pirogă, un vehicul de luptă de infanterie, un transport de trupe blindat (să jos pe fundul unui șanț, șanț), iar după ce trec prin unda de șoc, ei sunt pregătiți să respingă un atac inamic.

După ce a descoperit trecerea inamicului la atac, la comanda liderului de echipă (semnalul observatorului), personalul își ia rapid locurile în poziție și se pregătește de luptă. Focul asupra inamicului se deschide atunci când acesta se apropie de raza de acțiune a focului real al armelor echipei. După producerea a două sau trei rafale (împușcate de la un lansator de grenade), pozițiile de tragere se schimbă.

Pe măsură ce inamicul se apropie de marginea din față a apărării, focul este adus la cea mai mare tensiune. Tancurile și alte vehicule blindate ale inamicului sunt distruse de rachete dirijate antitanc, de foc de vehicule de luptă a infanteriei, de lansatoare de grenade și de grenade cu propulsie de rachete antitanc, iar infanteriei descălecate sunt tăiate din tancuri și distruse.

Focul antitanc este concentrat în primul rând pe tancul de plumb sau tancul cu traul care depășește bariera din fața liniei de apărare a frontului, iar apoi asupra restului tancurilor atacatoare și a altor vehicule blindate. În condiții favorabile, pentru a distruge tancurile

care depășesc obstacolele din fața poziției echipei, comandantul poate trimite înainte un lansator de grenade cu un asistent (trăgători cu grenade antitanc propulsate de rachete). Pentru secretul avansării lor, se folosesc pliuri de teren și se folosește o perdea de aerosoli. Uneori, în locul cel mai probabil pentru ca inamicul să facă o trecere în bariere, echipa se desprinde din timp și maschează șanțul și calea de comunicație către acesta. Un lansator de grenade sau un împușcător cu o barieră de mină pregătită în prealabil poate fi plasat într-un șanț.

Dacă un tanc inamic intră direct în poziția de luptă a echipei, acesta este distrus de grenade antitanc propulsate de rachete, foc în lateral sau pupa. Echipajul care părăsește tancul afectat este distrus de focul cu arme de calibru mic.

Pe măsură ce infanteriei inamice se apropie de poziția de luptă a trupei la o distanță de 30-40 m, liderul echipei dă succesiv comenzile „Echipă, pregătiți grenade *”, „Echipă, cu o grenadă - FOC”, personalul aruncă grenade în inamicul și distruge-l cu focul de arme de calibru mic. Grupuri separate de el care s-au spart în poziții sunt distruse de foc la o distanță directă și în lupta corp la corp. Răspândirea unor grupuri mici de infanterie inamică de-a lungul șanțului și cursul de comunicare ar trebui

Este necesar să fie întârziat de foc și praștii pre-preparate, arici și alte bariere portabile.

Dacă inamicul a pătruns în adâncurile apărării, atunci echipa, rămânând în pozițiile lor, continuă să-l distrugă. În acele cazuri când inamicul atacă simultan poziția trupei din față și o parte a forțelor intră în adâncimea apărării, echipa distruge inamicul în fața frontului, iar subunitățile care apără în profunzime o distrug pe cea care pătrunde în adâncime sau manevrează o parte a forțelor (grupul de manevră) într-o direcție amenințătoare.

Înaintarea tancurilor individuale prin poziția de luptă a echipei nu înseamnă încă că inamicul a spart apărarea. Dacă tancul nu a putut fi distrus, echipa se adăpostește într-un șanț și apoi lovește tancul, la pupa și lateral, cu grenade antitanc propulsate de rachete.

Conducătorul de echipă, în timpul respingerii unui atac inamic, controlează continuu bătălia și focul echipei prin emiterea de comenzi prin mijloace vocale și de semnal.

Dacă inamicul ocolește poziția echipei, comandantul organizează apărarea completă, specifică sarcinile pentru armele de foc, unele dintre ele ar trebui să aibă ca scop acoperirea abordărilor către poziția echipei din flancuri și din spate. Personalul echipei, care, ca urmare a încercuirii poziției de către inamic, trebuie să dea dovadă de autocontrol și rezistență. Când luptă în încercuire, personalul echipei poate atrage forțe inamice semnificative, încetinește înaintarea în profunzime, ceea ce va facilita contraatacul de către forțele și mijloacele comandantului superior.

Într-o luptă defensivă, poate apărea o situație în care echipa va trebui să părăsească poziția și să se mute în alta (mai avantajoasă pentru situația de luptă dată) sau să manevreze într-un sector în care inamicul a reușit să se apropie de poziția apărătorilor pentru a distruge. l. Aceste acțiuni sunt efectuate numai din ordinul comandantului superior . Înainte de a părăsi poziția, trebuie să opriți inamicul cu foc și să-l forțați să se întindă sau să se retragă, după care, alegând o rută de retragere ascunsă de observație, dacă nu a fost indicată de comandant, exact la ora indicată sub foc reciproc. acoperiți, retrageți-vă la punctul de colectare a echipei sau luați o nouă poziție la o frontieră favorabilă.

Pentru a induce în eroare inamicul cu privire la adevărata locație a armelor de foc și a numărului de vehicule blindate din apărare, un vehicul de luptă de infanterie poate acționa ca o armă de foc rătăcitoare. Pozițiile de tragere pentru acesta sunt selectate ținând cont de sarcina primită și de teren. Deplasându-se ascuns pe traseul indicat și schimbând pozițiile de tragere, vehiculul de luptă al infanteriei efectuează misiuni de incendiu 76

independent sau la comenzile (semnalele) comandantului care a trimis-o. După finalizarea sarcinii, ea ia poziția principală de tragere sau acționează la instrucțiunile comandantului plutonului.

Vehiculul de luptă al infanteriei trage la comanda adjunctului comandantului de pluton și uneori la comenzile (semnalele) șefului de echipă sau independent. În caz de ocolire sau pătrundere a inamicului în apărare, vehiculul de luptă de infanterie, sub acoperirea focului de echipă și a ecranelor cu aerosoli, ocupă o poziție de tragere de rezervă și o distruge cu foc în flanc și în spate. Schimbarea posturilor de tragere se efectuează numai la ordinul comandantului de pluton.

Dacă atacul este respins în fața frontului de echipă, liderul de echipă schimbă focul asupra inamicului care atacă echipele adiacente. În același timp, o parte din puterea de foc este alocată pentru a-și distruge infanteriei, întinzându-se sau retrăgându-se în fața frontului echipei.

După respingerea unui atac inamic, șeful echipei trebuie: să verifice starea personalului și a armelor echipei; organizează asistența răniților; completați rachetele și muniția și pregătiți echipa să respingă atacurile repetate; ia măsuri pentru restabilirea poziției de luptă a trupei; raportați comandantului plutonului cu privire la rezultatele bătăliei (pierderi de personal, arme și echipament militar, prezența rachetelor, muniției, combustibilului și a altor materiale).

Apărarea pe timp de noapte, de regulă, este o continuare a operațiunilor de zi cu sarcina principală de a respinge un atac brusc al inamicului.

Noaptea, unitatea continuă să îndeplinească sarcina atribuită într-o formațiune de luptă pre-creată, în timp ce vehiculele de luptă și armele de foc pot fi avansate mai aproape de linia frontului (luați poziții temporare de tragere).

Sistemul de incendiu este organizat cu utilizarea maximă a capacităților tuturor tipurilor de arme ale plutonului și mijloacelor de foc atașate pentru tragerea pe timp de noapte. Zonele de foc antitanc și foc de la arme de calibru mic sunt alocate pe baza caracteristicilor dispozitivelor de vedere pe timp de noapte și a condițiilor de vizibilitate.

Pentru a conduce apărarea pe timp de noapte, comandantul subunității trebuie să stabilească și să indice comandanților din subordine înainte de întuneric: repere și obiecte clar vizibile noaptea; sarcini de pregătire a armelor și echipamentelor militare, date inițiale pentru trageri pe timp de noapte, supraveghere și interceptări; în ce zone ale terenului în fața liniei frontului și pe flancuri pentru a pregăti suplimentar focul; procedura de utilizare a dispozitivelor de vedere pe timp de noapte și a mijloacelor de iluminare a zonei, precum și sarcinile de orbire a personalului inamic și a armelor de foc; măsuri suplimentare pentru asigurarea golurilor și a flancurilor, inclusiv instalarea de mine de semnalizare și echipamente de semnalizare realizate din materiale vechi

riali; mărcile de identificare ale trupelor lor; metode de orientare și desemnare a țintei. Comandantul unui pluton de pușcă motorizată, în plus, indică ce arme de foc, când și unde să se deplaseze, unde ar trebui postați observatori suplimentari.

Înainte de întuneric, toți comandanții trebuie să verifice datele inițiale pentru împușcarea pe timp de noapte, pregătirea armelor și a dispozitivelor de vedere pe timp de noapte, prezența proiectilelor trasoare, cartușe cu gloanțe trasoare și mijloace de iluminare a zonei.

Pentru a orbi armele de foc inamice echipate cu dispozitive de vedere pe timp de noapte, pot fi folosite faruri pentru iluminarea dispozitivelor de vedere pe timp de noapte ale vehiculelor de luptă (tancuri) cu filtrele de lumină îndepărtate, precum și incendiile pregătite în prealabil în fața frontului de apărare.

Noaptea, până la o treime din personalul fiecărei echipe (membrii echipajului unui vehicul de luptă de infanterie, un transportor blindat, un tanc într-o cantitate care permite tragerea din armamentul unui vehicul de luptă) ar trebui să fie în poziție (într-un vehicul de luptă) pregătit să tragă.

Personalul, armele de foc, inclusiv cei de serviciu, observatorii și comandanții care se află pe poziție își schimbă locul. Numărul de observatori este în creștere. Flancurile echipelor (tranșee) sunt acoperite cu praștii, sunt sub observație continuă și sunt acoperite de foc. Sunt postați gărzile postului de comandă și observație.

Odihna personalului este asigurată cu permisiunea comandantului superior. Personalul de odihnă este amplasat în adăposturi (piguri) și în tranșee în apropierea armelor de foc, pregătit să-și ocupe locurile în alertă. În apropierea adăposturilor sunt postați observatori, care, cu un semnal stabilit, anunță toți turiștii, chemându-i la pozițiile lor.

Mici grupuri ale inamicului, care încearcă să pătrundă în adâncurile apărării prin infiltrare, sunt distruse de acțiunile armelor de foc de serviciu. Un atac inamic este respins de la o distanță care asigură trageri eficiente cu arme de foc.

În zori, personalul și puterea de foc își ocupă principalele poziții de tragere.

La pregătirea și desfășurarea apărării în regiunile nordice și iarna se ține cont de: caracterul greu accesibil al terenului; complexitatea deghizării; climat sever și instabil cu ierni lungi și perioade lungi de zi și noapte polare; lipsa combustibilului în majoritatea zonelor și dificultatea transportului materialului. În acest sens, volumul lucrărilor la dotarea punctelor forte, liniilor, pozițiilor este în creștere și sunt necesare măsuri pentru echipamente speciale pentru personal, precum și crearea de stocuri sporite de material.

78

Un pluton poate apăra un punct forte separat, pregătit pentru apărare completă și blocând direcțiile disponibile pentru acțiunile inamice. Flancurile cetății, joncțiunile cu vecinii și abordările ascunse sunt monitorizate constant. În plus, se acoperă cu obstacole de inginerie, focul vehiculelor de luptă și alte arme de foc.

Sistemul de foc este construit pe direcțiile disponibile pentru acțiunile subunităților inamice. O atenție deosebită se acordă organizării focului la intersecțiile rutiere, pe rutele de deplasare inamice, precum și pe flancuri și în goluri.

Echipamentul de fortificare a unui punct forte (poziție de luptă) ține cont de complexitatea pregătirii pozițiilor în soluri stâncoase, înghețate și mlăștinoase. Explozivii sunt folosiți pe scară largă pentru aceasta. Fortificațiile pot fi construite și de tip vrac, pentru care se folosesc piatră, gazon, mușchi, saci de pământ, iar iarna - zăpadă și gheață. Cu o adâncime nesemnificativă a stratului de zăpadă, șanțurile, șanțurile și alte structuri se desprind în pământ și sunt mascate de zăpadă. Cu strat de zăpadă adânc, se utilizează pe scară largă construcția de șanțuri de zăpadă, pasaje de comunicație, inclusiv false, cu parapeți de zăpadă compactată, precum și maluri de zăpadă și bariere de gheață. Meterezele de zăpadă (bariere de gheață) sunt folosite ca bariere antitanc și ca măști pentru a se ascunde de armele de precizie inamice. În spatele lor, pot fi echipate poziții de tragere ale vehiculelor de luptă nomade.

În condiții de noroi, scurgerile sunt dispuse în poziții, în șanțuri și adăposturi. Pentru a preveni eroziunea și alunecările de teren, pereții șanțurilor, tranșeelor și altor fortificații sunt întăriți, pe paturi sunt instalate vehicule de luptă de infanterie, transportoare blindate de trupe și tancuri.

Pentru a camufla locurile întunecate de gaze pulbere și urmele de omizi sunt acoperite cu zăpadă, personalul este prevăzut cu costume de camuflaj de iarnă.

Atunci când organizează o apărare, comandantul de pluton (echipă), pe lângă întrebările obișnuite, determină: direcții care sunt benefice pentru acțiunile subunităților tancurilor inamice și puștilor motorizate; măsuri de prevenire a degerăturilor la personal și a hipotermiei acestora; procedura de pregătire a armelor, echipamentului militar și echipamentului individual de protecție pentru utilizare la temperaturi scăzute, precum și vopsirea armelor și echipamentelor militare pentru a se potrivi cu fundalul terenului.

Comandantul unui pluton (echipă), atunci când ia o decizie de apărare, stabilește suplimentar măsuri pentru asigurarea acțiunilor pe timp de noapte, în furtună de zăpadă, furtună de zăpadă, ceață, în înghețuri severe și în alunecări de noroi. În plus, prevede o schimbare mai frecventă a observatorilor și a echipajelor de arme de foc de serviciu, în special

noaptea, în viscol și ninsoare și, de asemenea, sporește controlul asupra serviciului în poziții.

Într-un punct forte (pe o poziție), pot fi create stocuri suplimentare de rachete și muniție.

Pentru a uza inamicul care avansează, subunitatea, folosind focul de tot felul și folosind bariere inginerești, trebuie să-l oblige să părăsească drumurile cât mai curând posibil și să se deplaseze prin zăpada virgină, să-l oblige să se întindă în spații deschise și să rămână. în frig cât mai mult timp. Dacă inamicul este blocat în apărare, plutonul (echipă) trebuie să-l împiedice să fie fixat în clădiri separate și în pădure. În astfel de locuri, focul de pluton concentrat este pregătit în avans.

La pregătirea și desfășurarea apărării într-o zonă împădurită și mlăștinoasă se ține cont de: inaccesibilitatea și apropierea zonei cu prezența unor zone mari mlăștinoase; număr insuficient de unități rutiere disponibile pentru deplasare (manevră); complexitatea orientării livrării de materiale și a conducerii unităților, posibilitatea amplasării și manevrei lor sub acoperire, utilizarea pe scară largă a barierelor inginerești, resturi forestiere și incendii; durata stagnării substanțelor toxice; dependență de natura solului, anotimp, condiții meteorologice și alte condiții.

Apărarea în zonele împădurite și mlăștinoase este organizată pe un front larg și este construită prin puncte forte separate.

Cetatea unui pluton de pușcă motorizate interceptează de obicei drumul, una sau două poieni sau defileuri între mlaștini și lacuri și se pregătește pentru apărarea completă. Golurile și flancurile deschise sunt acoperite de ambuscade de incendiu și bariere inginerești.

Tancurile, sistemele de rachete antitanc și lansatoarele de grenade antitanc ocupă poziții de tragere în locuri de unde este posibil să se tragă de-a lungul drumurilor, poieniilor, poienilor și zonelor de pădure rară. Pozițiile lor de tragere sunt acoperite de unități de

pușcă motorizate și bariere de inginerie. O parte dintre trăgători, mitralieri și un lunetist sunt desemnați să tragă din copaci.

Sistemul de incendiu este organizat astfel încât toate barierele, drumurile, luminițele și pasajele din zonele mlăștinoase, luminiștii și luminiștii să fie acoperite de incendiu din diverse mijloace, iar nodurile rutiere și intersecțiile luminiștilor să fie împușcate cu foc încrucișat. Se pregătesc zone de foc concentrat pe direcțiile unei posibile ofensive inamice. La răscrucea de drumuri, poteci, poieni, margini de pădure sau la marginea poienilor se pot amenaja ambuscade de incendiu.

Echipamentul ingineresc al fortății plutonului (poziția de luptă a echipei) se realizează ținând cont de importanța și accesibilitatea direcțiilor, de complexitatea echipării pozițiilor și a ridicării.

a fortificaţiilor în condiţiile solurilor îmbibate cu apă.

Peste șanț și poziții de tragere, plafoanele și vizierele sunt aranjate pentru a proteja personalul de fragmentele de obuze și mine care explodează la contactul cu copacii. Pentru tragerea cu arme de calibru mic si pentru observare, platformele sunt dispuse pe copaci cu o coroana densa.

În zonele cu un nivel ridicat de apă subterană, șanțurile și pasajele de comunicație sunt echipate cu un tip semiîngropat sau în vrac. În acele zone în care nu este nevoie să rupeți liniile de comunicație, căile din spate sunt indicate prin semne sau semne de pe copaci.

Pe direcțiile predispuse la tancuri, pe drumuri și poieni, conducând inamicul spre flanc și spate, plutonul pune blocaje, bariere și le acoperă cu foc.

Comandantul plutonului controlează subunitățile și puterea de foc de la postul de comandă și observație sau din poziția de luptă a uneia dintre echipe.

Pe lângă măsurile generale de pregătire a apărării, comandantul de pluton (echipă): organizează defrișarea pădurilor și a tufișurilor pentru îmbunătățirea condițiilor de observare și tragere, fără a-și demasca locația; pregătește focul pumnalului și focul din copaci; prevede măsuri de stingere a incendiilor (realizarea benzilor de protecție și a alimentărilor cu apă, pregătirea topoarelor, ferăstrăilor, lopeților și cârligelor, curățarea punctului tare de lemn uscat uscat). Secțiuni separate pot fi lăsate nedegajate, unde barierele explozive ale minelor sunt instalate în prealabil și se pregătește focul.

Recunoașterea inamicului este organizată de un număr mai mare de observatori decât în condiții normale.

Lupta într-o zonă împădurită și mlăștinoasă din cauza vizibilității limitate se desfășoară la distanță apropiată. În acest caz, acțiunile grupurilor mici de la ambuscade, focul cu pumnal și manevra pe flancul și spatele inamicului care avansează sunt utilizate pe scară largă. Utilizarea grenadelor antitanc de mână și de fragmentare propulsate de

rachete, precum și a lansatoarelor de grenade antitanc, este utilizată pe scară largă.

La pregătirea și efectuarea apărării în zonele muntoase se țin cont de: teren accidentat; slaba dezvoltare a rețelei de drumuri; capacitatea limitată și dezbinarea direcțiilor disponibile pentru o ofensivă inamică; posibilitatea unor schimbări bruște bruște ale regimului apei râurilor și formarea de alunecări de teren și blocaje montane; predominanța solurilor stâncoase, care împiedică dotarea inginerească a punctelor și pozițiilor forte; durata stagnării substanțelor toxice în chei, văi adânci și efectul de ecranare al munților; schimbări bruște ale temperaturilor de zi și de noapte și aer rarefiat; posibilitatea de a crea

apărare durabilă cu forțe mai mici; dificultatea de a manevra trupele de-a lungul frontului şi din adâncuri.

Apărarea în zonele muntoase este de obicei creată pe un front larg, interceptând zonele cele mai accesibile ale acțiunii inamicului și este construită prin puncte forte separate, pregătite pentru apărare completă și în comunicarea de foc între ele. Golurile dintre ele sunt acoperite de ambuscade de incendiu și bariere inginerești.

Un pluton din zonele muntoase se poate apăra pe un front mai larg, ocupând un punct forte separat de corpul principal al companiei.

Pozițiile de luptă ale echipelor sunt selectate în locuri care exclud posibilitatea prăbușirilor, alunecărilor de teren și inundațiilor, astfel încât inamicul să fie lovit de flancuri cu mai multe niveluri, foc de cruce și pumnal, iar prezența spațiilor moarte este exclusă. Posturile de tragere ale vehiculelor de luptă ale infanteriei (transport personal blindate) și ale tancurilor sunt pregătite în direcții periculoase pentru tancuri. Pentru apărarea trecătorilor, a nodurilor rutiere importante și a traversărilor, pozițiile de tragere sunt alese astfel încât să se asigure tragerea la distanțe maxime și amplasarea lor sub acoperire. O parte din armele de foc sunt situate pe versanții inversați, la o distanță de 100-200 m de creasta topografică a înălțimilor, pentru a distruge inamicul care a spart cu foc direct.

Sistemul de incendiu este creat ținând cont de distrugerea efectivă a inamicului la apropieri îndepărtate, înălțimi de comandă, pante inversate, în chei, trecători de munte, văi și trecători, acoperire sigură de foc pentru pozițiile de luptă și golurile dintre ele. Este construit în așa fel încât să nu existe spații moarte și abordări ascunse în fața primei linii de apărare, pe flancuri și în golurile dintre punctele forte. În acest scop, armele de foc sunt dispuse în etaje, în timp ce sistemul de foc al echipelor este organizat astfel încât acestea să fie în comunicare de foc între ele, să ofere apărare completă și posibilitatea de a concentra focul principalului. active în direcția amenințată într-un timp scurt. Drumurile, ieșirile din chei, tuneluri, văi de munte, chei, traversări convenabile de râuri și traversări de canioane, precum și direcțiile care pot fi folosite de inamic pentru a ocoli ar trebui să fie acoperite cel mai bine de toate tipurile de incendiu în combinație cu bariere inginerești.

Echipamentul ingineresc al unui punct puternic (poziție) se realizează ținând cont de disponibilitatea direcțiilor, de proprietățile de protecție și de mascare ale terenului, precum și de complexitatea de echipare a pozițiilor și de ridicare a fortificațiilor. Cu echipamentul ingineresc al punctelor forte, se ridică fortificații în soluri stâncoase în principal de tip semiadânc și vrac folosind piatră, la - 82.

acoperite cu un strat de pământ, precum și saci cu pământ. Șanțurile, adăposturile și alte structuri sunt echipate astfel încât să împiedice curgerea amestecului de foc și a apei în ele. Echipamentul de inginerie se realizează cu utilizarea pe scară largă a taxelor de demolare. In fata punctului forte (pozitiilor), pe flancurile acestuia si in profunzimea de aparare, obstacolele naturale sunt larg folosite; pe lângă barierele obișnuite, se creează bariere de piatră, iar în zonele montane împădurite, blocaje forestiere; se pregătesc alunecări de teren și gropi; se pregătesc tronsoane de drumuri (căi) și structuri artificiale pentru distrugere; Pe drumuri sunt amenajate bariere explozive, blocaje si bariere.

Recunoașterea inamicului și a terenului este organizată de un număr mai mare de observatori decât în condiții normale.

La organizarea apărării în zone muntoase, comandantul de pluton (echipă), pe lângă întrebările obișnuite, trebuie să: studieze cu atenție abordările punctului tare (poziția) din față, flancuri și spate; organizați acoperirea lor prin foc încrucișat și observarea lor; ia in calcul spatiile moarte din apropierea punctului forte (pozitia) si pregateste focul asupra lor; să creeze o aprovizionare sporită de rachete și muniție, în special grenade, la poziții; să prevadă măsuri de contracarare a ocolirilor inamice și a infiltrațiilor între pozițiile de luptă ale trupei (poziții de tragere a tancurilor) sau la intersecțiile cu vecinii. De asemenea, ar trebui să ia în considerare posibilitatea unei schimbări bruște a condițiilor meteorologice, formarea alunecărilor de munte și zăpadă, avalanșe, curgeri de noroi, inundarea albiilor uscate în timpul ploilor abundente și topirii zăpezii.

Atunci când se organizează apărarea într-o vale îngustă de munte (defileu), armele de foc ar trebui să fie amplasate pe versanții adiacenți ai munților, astfel încât valea (defileul) să poată fi trase încrucișat. Înălțimile care formează intrarea în vale (defileul) sunt întărite cel mai puternic. Abordările către înălțimile dominante sunt acoperite de focul aruncătoarelor de grenade și al armelor antitanc. Tancurile sunt utilizate pe scară largă pentru foc direct.

La organizarea apărării pasului, eforturile principale sunt concentrate pe menținerea înălțimilor situate pe abordările pasului. Pe drumurile care se apropie de trecătoare din ambele părți se instalează bariere ale căror abordări trebuie trase în cruce de la înălțimi adiacente.

Atacul inamicului este reflectat de toate mijloacele de foc cu utilizarea pe scară largă a grenadelor. Cel mai indicat este să distrugi tancurile inamice în timp ce depășesc urcușuri, în special pe serpentine.

Când inamicul ocolește un punct puternic (poziția de luptă), plutonul (echipă) trece la apărare integrală și îl lovește cu foc în flanc și spate.

83

La pregătirea și desfășurarea apărării în zonele deșertice se țin cont de: suprafețele limitate disponibile pentru acțiunile subunităților; lipsa adăposturilor naturale și dificultatea de camuflaj; dificultate de orientare pe sol; dificultatea furnizării trupelor cu apă, combustibil și materiale de construcție; impactul prafului de nisip asupra armelor și echipamentelor militare; schimbări bruște de temperatură; posibilitatea formării unor zone extinse de contaminare radioactivă în timpul exploziilor nucleare la sol și aer scăzut.

Apărarea în regiunile deșertice este construită pe un front larg prin puncte forte separate. În intervalele dintre ele se pregătesc linii de tragere, precum și se amenajează ambuscade de tragere și bariere inginerești, sunt monitorizate și patrulate în permanență. Flancurile deschise, îmbinările și golurile sunt acoperite de foc, bariere inginerești și ambuscade de incendiu.

Un pluton din zonele deșertice se poate apăra pe un front mai larg, ocupând o fortăreață, care este pregătită pentru apărare integrală. O atenție deosebită este acordată asigurării flancurilor și golurilor, monitorizării aerului.

Sistemul de foc este organizat ținând cont de condițiile favorabile ale terenului plat, ceea ce face posibilă lovirea inamicului cu foc direct la distanțe maxime. Se bazează pe o manevră largă de arme de foc și focul acestora atât de-a lungul frontului, cât și în profunzime. Toate armele sunt pregătite pentru tragere în condițiile furtunilor de nisip și praf. O atenție deosebită se acordă acoperirii cu foc a golurilor neocupate de subunități și a flancurilor deschise. Pentru controlul incendiului sunt amenajate repere artificiale.

Cu echipamentul ingineresc al unui punct tare (poziție de luptă) în soluri nisipoase, versanții șanțurilor și adăposturilor sunt întăriți cu fascine, saci de nisip și materiale locale disponibile, se iau măsuri de protejare a pozițiilor de tragere și adăposturilor de deplasările de nisip.

Pentru construcția de fortificații închise se folosesc sacii de nisip, cochilii ranforsate curbilinii, elementele din oțel ondulat, cadrul de țesătură și alte structuri industriale.

Modalitățile de manevră sunt marcate cu indicatoare clar vizibile și stabile. Câmpurile de mine sunt verificate periodic. Când sunt acoperite cu un strat gros de nisip sau demascate, noi câmpuri de mine sunt instalate sau sunt reinstalate câmpuri de mine existente.

Vehiculele de luptă de infanterie, vehiculele blindate de transport de trupe, tancurile trebuie să aibă o culoare deformabilă, deasupra lor sunt instalate viziere (ecrane). Alte măsuri necesare de camuflaj sunt

în curs de aplicare. Armamentul și echipamentul militar sunt curățate în mod constant

protejat de nisip, praf și gata de utilizare în timpul furtunilor de nisip.

Atunci când organizează apărarea în zonele deșertice, comandantul plutonului trebuie să asigure în plus: acoperire fiabilă pentru flancuri și articulații; măsuri pentru a asigura desfășurarea luptei în timpul schimbărilor bruște ale condițiilor meteorologice, precum și în formarea de zone extinse de contaminare radioactivă și de praf ale zonei; masuri de protejare a fortificatiilor si a surselor de apa de deriva de nisip.

Pentru a organiza și menține interacțiunea, comandanții subordonați sunt furnizați cu scheme de repere cu denumiri condiționale uniforme pentru dealuri, movile, zone joase, mlaștini sărate, izvoare, fântâni, oaze și alte obiecte locale care pot servi drept repere.

La organizarea aprovizionării cuprinzătoare se iau măsuri pentru crearea rezervelor de apă, combustibil și controlul consumului acestora și respectarea regimului de băut. Plutonul poate crea stocuri suplimentare de rachete și muniție. La întreținerea armelor și echipamentelor militare, se acordă o atenție deosebită curățării armelor, dispozitivelor de ochire și observare de nisip și praf, funcționarea sistemelor de răcire și purificarea aerului centralelor electrice ale vehiculelor de luptă.

Când inamicul intră în ofensivă, tancurile sale și alte vehicule blindate sunt distruse prin foc direct, începând de la raza maximă. Pe măsură ce inamicul se apropie de o fortăreață (poziție), focul plutonului (echipei) este concentrat pe partea formației sale de luptă care reprezintă cea mai mare amenințare. În timpul bătăliei, se acordă o atenție deosebită detectării și distrugerii în timp util a inamicului care ocolește.

Echipa în ofensivă

Dispoziții generale

O ofensivă este efectuată pentru a învinge inamicul advers, a intra în posesia obiectului desemnat și pentru a crea condiții pentru desfășurarea acțiunilor ulterioare. Constă în înfrângerea inamicului cu toate mijloacele disponibile, un atac decisiv, înaintarea rapidă a trupelor în adâncurile formațiunii sale de luptă, distrugerea și capturarea forței de muncă, capturarea de arme, echipamente și diverse obiecte. Înfrângerea este înțeleasă ca provocarea unei astfel de pagube asupra inamicului, în care acesta își pierde capacitatea de a rezista.

Personalul subunității, folosind rezultatele daunelor provocate de focul inamicului, trebuie să conducă o ofensivă cu efort deplin al forțelor. continuu zi si noapte, in orice vreme si in

cooperare strânsă cu alte unități pentru a învinge inamicul advers.

Factorul determinant în desfășurarea ostilităților este inamicul și natura sa acțiunilor. În funcție de situație și de sarcinile atribuite, o ofensivă poate fi desfășurată împotriva unui inamic care se apără, care avansează sau se retrage. În acest caz, în funcție de gradul de pregătire a apărării inamicului și de gradul daunei sale de foc, se efectuează un atac asupra inamicului care se apără cu avansare din adâncime sau dintr-o poziție de contact direct cu acesta.

Ofensiva unui pluton (echipă) include îndeplinirea secvenţială a unui număr de sarcini tactice, dintre care principalele sunt: preluarea poziţiei de start pentru ofensivă; avansarea spre linia de tranziție către atac; desfășurarea elementelor formației de luptă și apropierea inamicului; depășirea obstacolelor inginerești și a obstacolelor naturale; atacul și deținerea obiectului specificat; dezvoltarea ofensivei în profunzimea apărării și urmărirea inamicului.

O ofensivă din adâncime începe de obicei din zona inițială prin desfășurarea succesivă a unităților pentru un atac în mișcare.

Pentru a asigura înaintarea organizată a subunităților și atacul simultan al inamicului, li se atribuie următoarele: traseul de înaintare, punctul de plecare, liniile de desfășurare, linia de tranziție la atac și la atacul pe jos pentru pușca motorizată. unități, linia de demontare.

Pentru a coordona acțiunile subunităților de arme combinate, precum și ale subunităților de artilerie care trag din poziții de tragere închise, este atribuită o linie de îndepărtare în siguranță de la exploziile obuzelor și minelor lor (grenade). Îndepărtarea în siguranță a unităților de pușcă motorizate care atacă pe jos - 400 m, atacarea vehiculelor de luptă a infanteriei (transport personal blindat) - 300 m; pentru unitatile de tancuri - 200 m. In cazul folosirii armelor nucleare este indicata o linie de indepartare in siguranta, la apropierea careia trupele iau masurile de protectie necesare.

Un atac asupra unui inamic de apărare dintr-o poziție de contact direct cu acesta începe într-o formațiune de luptă creată anterior din pozițiile inițiale ale companiilor, care sunt angajate după regruparea necesară sau cu schimbarea subunităților de apărare. Linia de tranziție către atac, de regulă, este atribuită primului șanț.

La poziția inițială a companiei, plutoanele (echipele) de pușcă motorizate cu întăriri sunt amplasate în tranșee și pasaje de comunicații adiacente, iar vehiculele de luptă ale infanteriei (transporturi blindate) ocupă poziții de tragere lângă sau în spatele lor. Dacă este imposibil de ascuns pentru-86

când vehiculele de luptă ale infanteriei (transport personal blindate) ocupă cu plutonul posturi de tragere, acestea pot fi amplasate în poziţia iniţială a unei unităţi de tancuri ataşate (interacţionând) sau pot rămâne în poziţiile de tragere ocupate până la regrupare (schimbare). Ei sunt controlați de adjunctul comandantului de pluton.

Armele de foc alocate pentru tragere directă sunt amplasate la poziții de tragere la o distanță care asigură efectuarea eficientă a misiunilor de foc.

Atunci când atacă dintr-o poziție de contact direct cu inamicul cu schimbarea trupelor de apărare, un pluton de pușcă motorizat ca parte a unei companii înaintează în zona de întâlnire cu ghizi și, descălecând, pe căi ascunse și, ulterior, pe liniile de comunicare. și tranșee, merge în poziția inițială și o ocupă, preluând din punctul forte al unității care se predă (poziția), diagrama punctului forte (cartea de foc), forma câmpului minat și toate datele disponibile despre inamic. Vehiculele de luptă de infanterie (transporturi blindate de personal) sunt amplasate în adăposturi în direcția operațiunilor subunităților lor și avansează spre ele, de regulă, în timpul antrenamentului la incendiu. Regruparea subunităților se poate efectua de-a lungul frontului sau cu retragerea subunităților în profunzime.

Atacul constă în deplasarea rapidă și neîntreruptă a unităților de tancuri și puști motorizate în formație de luptă, combinată cu foc intens din tancuri, vehicule de luptă de infanterie (vehicule blindate de transport de trupe), și pe măsură ce se apropie de inamic, din alte tipuri de arme din pentru a-l distruge.

Înainte de atac, conform planului comandantului superior, se efectuează pregătirea focului pentru ofensivă, iar în timpul ofensivei se efectuează sprijinul cu foc al trupelor care avansează.

Un atac pe jos este folosit atunci când sparge o apărare pregătită a inamicului, o zonă fortificată, capturarea unei zone populate, precum și pe teren care este brusc accidentat și greu accesibil pentru tancuri și vehicule de luptă ale infanteriei (transport personal blindat).

La atacul pe jos, personalul subunităților de pușcă motorizată acționează direct în spatele tancurilor la o distanță care le asigură siguranța împotriva exploziilor de obuze (mine) de artilerie proprie și sprijinul pentru avansarea tancurilor prin focul cu arme de calibru mic. În acest caz, vehiculele de luptă ale infanteriei (transporturi blindate de personal) se deplasează de la linie la linie (de la adăpost la adăpost), folosind falduri de teren, operează în spatele echipelor lor la o distanță care oferă un sprijin sigur de foc din armele lor pentru atacarea tancurilor și personalului motorizat. unități de pușcă sau direct în ordinea de luptă a diviziilor lor.

Un atac asupra vehiculelor de luptă a infanteriei (transporturi de trupe blindate) este utilizat pe un teren accesibil acestora atunci când atacă un inamic care a trecut în grabă în defensivă, în absența rezistenței organizate și, de asemenea, atunci când apărarea inamicului este suprimată în mod fiabil și cea mai mare parte a acestuia. armele antitanc sunt distruse. În același timp, tancurile atacă în urma exploziilor obuzelor lor de artilerie și subunități de puști motorizate în vehicule de luptă de infanterie (transporturi blindate) în linia de luptă din spatele tancurilor la o distanță de 100-200 m, trăgând din toate armele lor de foc. .

Un pluton de pușcă motorizat poate avansa ca parte a unei companii, poate forma o rezervă de arme combinate a unui batalion (companie), poate acționa într-o patrulă de recunoaștere de luptă, într-un grup de asalt tactic aeropurtat avansat și, de asemenea, poate forma baza unui grup de asalt.

Un pluton de pușcă motorizată, în funcție de condițiile situației și de sarcina îndeplinită, i se poate atribui unități de lansare de grenade, antitanc, aruncătoare de flăcări și alte arme de foc, iar atunci când execută sarcini independente, o unitate de trupe inginerești.

Un pluton de pușcă motorizată într-o ofensivă i se atribuie obiectul atacului și direcția ofensivei ulterioare (Fig. 6). În unele cazuri, când inamicul nu este recunoscut în fața frontului ofensiv, la stabilirea unei misiuni de luptă prin radio, precum și la înaintarea în condiții speciale, plutonului i se poate indica doar direcția ofensivei ulterioare. Plutonul avansează pe front până la 300 m.

Plutonului care constituie rezerva de armament combinat a batalionului (companiei) i se indică direcția (traseul) și ordinea deplasării în timpul ofensivei; posibile sarcini pentru care trebuie pregătit.

Obiectul de atac al unui pluton de pușcă motorizat este de obicei observat forța de muncă în tranșee sau alte fortificații, precum și tancuri, tunuri, sisteme de rachete antitanc, mitraliere și alte arme de foc ale inamicului situate în primul șanț și în cel mai apropiat. profunzimea apărării sale.

Direcția de înaintare ulterioară a plutonului este determinată în așa fel încât să se asigure îndeplinirea sarcinii imediate a companiei.

Formarea de luptă a unui pluton de pușcă motorizată include de obicei echipe de pușcă motorizate, un grup de control și de sprijinire a focului. În plus, un grup de vehicule de luptă poate fi creat într-un pluton.

Echipele de pușcași motorizate, în funcție de sarcina îndeplinită și de condițiile situației, înaintează în linie, în unghi înapoi (înainte) sau într-o corniche (la dreapta sau la stânga). Intervalele dintre echipe de-a lungul frontului și în adâncime pot fi de până la 50 m.

88

oo

Orez. 6. Misiunea de luptă a unui pluton de puști motorizate în ofensivă (opțiune)

Grupul de control și sprijin de foc este conceput pentru a controla unitățile (arme de foc) în timpul unei ofensive și a le sprijini cu foc. Acesta operează în spatele formațiunilor de luptă ale echipelor la o distanță de până la 50 m sau direct în formațiunile lor de luptă.

Un pluton de pușcă motorizat (echipă) poate avansa pe jos (pe schiuri în timpul iernii), pe vehicule de luptă de infanterie (vehicule blindate de transport de trupe) sau ca forță de aterizare pe tancuri.

Ordinul de luptă al unui pluton de pușcă motorizat care avansează pe vehicule de luptă a infanteriei (transport personal blindat) este construit într-o linie de vehicule, în unghi înapoi (înainte) sau într-o corniche (la dreapta sau la stânga). Intervalele dintre vehiculele de luptă (tancuri) pot fi de până la 100 m.

O echipă de pușcași motorizate poate avansa ca parte a unui pluton sau poate fi atașată unui pluton de tancuri. Pe jos, echipa de puști motorizate avansează în față până la 50 m.

Echipa din ofensivă i se atribuie obiectul atacului și direcția ofensivei ulterioare.

Obiectul de atac este de obicei observat forța de muncă în tranșee sau alte fortificații, precum și tancuri, tunuri, sisteme de rachete antitanc, mitraliere și alte arme de foc inamice situate în primul șanț și la cea mai apropiată adâncime a apărării sale.

Direcția ofensivei ulterioare a lotului este determinată în așa fel încât să asigure îndeplinirea sarcinii imediate a companiei.

Ordinea de luptă a unei echipe de pușcași motorizate care avansează pe jos include, de regulă, un grup de foc manevrabil și un vehicul de luptă (Fig. 7).

În funcție de misiunea de luptă primită și de condițiile situației, grupurile de luptă pot avansa în linie, cu un cornichel la dreapta (stânga) cu un interval între militari în lanț sau în grupuri de luptă de 6-8 m (8-12). trepte), iar între grupuri 10-20 m. Pentru comoditatea tragerii și o mai bună utilizare a terenului, personalul militar în lanț (în grupuri) se poate deplasa oarecum înainte sau în lateral fără a încălca direcția generală a frontului ofensiv și fără a interfera cu acțiunile vecinilor. Un vehicul de luptă de infanterie (transport blindat) operează de obicei în spatele grupurilor de luptă, pe unul dintre flancurile echipei sau direct în linia grupurilor de luptă.

La avansarea pe jos, șeful de echipă conduce echipa cu comenzi date prin voce, mijloace de semnalizare și exemplu personal. Desemnarea țintei se realizează prin gloanțe trasoare (proiectile) și mijloace de semnalizare de la repere (obiecte locale) și din direcția de mișcare (atac). În cursul conducerii unei ofensive, șeful de echipă, în funcție de condițiile situației, este obligat să clarifice misiunile de luptă ale elementelor ordinului de luptă Gli'-'chom'.

90

grup de manevră

GT

Pregătirea echipei pentru ofensivă. Înainte de a intra în ofensivă în mișcare, o echipă ca parte a unui pluton este amplasată în zona inițială. Personalul este staționat în apropierea BMP (BTR). Dacă este timp, se deschide un gol pentru personal și un șanț pentru BMP (BTR). Golurile sunt apoi acoperite și mascate pe cât posibil. Echipa trebuie

să fie în permanență pregătită să respingă inamicul de la sol, aerian și să-și distrugă grupurile de sabotaj și recunoaștere.

Punctul de plecare pentru o ofensivă dintr-o poziție de contact direct cu inamicul, de regulă, este un șanț (tranșeu) la poziția subunităților de apărare sau deschis special pentru aceasta în ajunul ofensivei.

În poziția inițială pentru ofensivă, echipa trebuie să fie în permanență pregătită pentru a respinge o posibilă ofensivă inamică. De îndată ce echipa își preia poziția inițială, liderul echipei organizează observarea inamicului și stabilește sarcina de a respinge un posibil atac inamic. Dacă este necesar, șeful echipei organizează munca pentru echiparea șanțului și pregătirea lui pentru apărare. Acest șanț este în același timp și linia de tranziție către atac.

Înainte de începerea ofensivei, șeful de echipă pregătește personalul, armele și echipamentul militar pentru lupta viitoare, iar când primește o misiune de luptă, organizează lupta.

Pe baza orientării și instrucțiunilor primite de la comandantul superior, șeful de echipă stabilește sarcini de pregătire a personalului, a armelor și a echipamentului militar pentru ofensivă. În același timp, el indică pentru ce acțiuni să fie pregătit; termenii, volumul și procedura de pregătire a armelor și echipamentelor militare; ora, locul și procedura pentru reaprovizionarea stocurilor de rachete, muniție și alte materiale; procedura de realimentare a vehiculelor cu combustibil și lubrifianți; amplasamentul punctului de aprovizionare cu muniții și al postului medical al batalionului (punctul de aprovizionare cu muniții și postul medical al companiei).

În pregătirea echipei pentru ofensivă, personalul efectuează următoarele activități:

lider de echipă - organizează observația și focul în cazul în care inamicul trece la ofensivă, precum și împotriva țintelor sale aeriene care zboară joase; raportează semnalele de avertizare, locurile de adăposturi și procedura de ocupare a acestora; stabilește sarcini personalului pentru pregătirea armelor, echipamentului militar pentru bătălia viitoare, pentru echiparea șanțului în poziția inițială pentru ofensivă; verifică mijloacele de comunicare, disponibilitatea muniției, echipamentelor de protecție, combustibilului, lubrifianților, alimentelor, medicamentelor, ia măsuri pentru reumplerea acestora; controlează implementarea măsurilor de pregătire pentru ostilități;

tunner-operator (mitralieră tunner) - inspectează armele, muniția, ochiurile, mecanismele de încărcare și ghidare, elimină defecțiunile; verifică alinierea obiectivelor și a mitralierei coaxiale; verifică funcționalitatea dispozitivelor de observare, disponibilitatea și starea uneltelor și pieselor de schimb pentru arme; asistă mecanicul-șofer (șoferul) în întreținerea BMP (BTR);

șofer-mecanic (șofer) - verifică starea tehnică a BMP (BTR), prezența și starea sculei, piesele de schimb, prezența combustibilului și a

lubrifianților, elimină defecțiunile detectate și, la ordinul șefului de echipă, realimentează. (alimentează) vehiculul;

restul personalului - își pregătește armele, muniția, echipamentul și mijloacele de protecție pentru acțiunile viitoare și echipează adăposturile.

Odată cu primirea unei misiuni de luptă, șeful de echipă organizează pregătirea ofensivei.

pregătește o ofensivă dintr-o poziție de contact direct cu inamicul, șeful de echipă realizează toată munca de organizare a ofensivei la sol, iar când atacă în mișcare, dacă nu este posibil să mergi pe teren, conform schema (asupra planului terenului).

După ce a primit o misiune de luptă pentru o ofensivă, liderul echipei: o repetă (dacă este necesar, o notează); studiază și înțelege sarcina primită; evaluează situația și elaborează un plan de luptă; completează procesul decizional (definește misiuni de luptă pentru elementele formației de luptă (echipaje, personal și putere de foc); principalele probleme de interacțiune, suport și control cuprinzător); dă un ordin de luptă; organizează interacțiunea, implementarea măsurilor de sprijin și management cuprinzător; finalizează pregătirea departamentului, verifică disponibilitatea acestuia pentru îndeplinirea sarcinii primite și raportează comandantului superior despre aceasta la momentul stabilit.

Când se pregătește o ofensivă dintr-o poziție de contact direct cu inamicul și dacă situația o permite, atunci chiar și atunci când înaintează din adâncuri, toate lucrările de organizare a bătăliei se desfășoară la sol.

Când clarifică sarcina, liderul echipei trebuie să înțeleagă scopul ofensivei; sarcina plutonului și trupei, planul comandantului de pluton, în special metoda de înfrângere a inamicului, reperele care le sunt atribuite; ce ținte în direcția de acțiune a departamentului sunt afectate de mijloacele comandantului superior; sarcinile vecinilor și condițiile de interacțiune cu aceștia; semnale de control, interacțiune și notificări și ordinea acțiunilor asupra acestora, precum și timpul de pregătire pentru debut.

Atunci când evaluează situația, liderul echipei examinează:

amplasarea forței de muncă inamice și a armelor de foc, în special tancuri, vehicule de luptă de infanterie, sisteme de rachete antitanc și mitraliere, posibilitatea de manevră a acestora;

starea, securitatea si posibilitatile de separare; componența, poziția vecinilor și condițiile de interacțiune cu aceștia și puterea de foc a comandantului superior;

natura, proprietățile de protecție și de camuflare ale terenului, trecerea și influența acestuia asupra îndeplinirii unei misiuni de

luptă, metodele de acțiune ale trupei și ale vecinilor, condițiile de observare, tragere și manevră.

Atunci când elaborează un plan, liderul echipei trebuie să stabilească: asupra distrugerii căror ținte să concentreze eforturile; ordinea și metoda de trecere la atac; procedura și metodele de acțiune (ce inamic, unde, în cooperare cu cine, prin ce mijloace și cum să distrugeți) atunci când treceți la atac, abordarea inamicului, depășirea barierelor inginerești și obstacolele naturale, capturarea obiectului atacului și dezvoltarea o ofensivă în adâncurile apărării inamicului; construirea unui ordin de luptă; asigurarea secretului în pregătirea şi executarea sarcinii primite.

În sarcinile pentru elementele formației de luptă (personal și putere de foc), comandantul echipei de pușcași motorizate determină: componența grupurilor de luptă, locurile acestora în formația de luptă a plutonului; procedura de avansare la linia de tranziție către atac (preluarea poziției de plecare), apropierea inamicului și atacul; obiectul atacului, țintele asupra cărora este necesar să se concentreze eforturile și direcția acțiunii; în interacțiunea cu cine este îndeplinită sarcina și alte probleme.

În principalele probleme de interacțiune, comandantul de pluton stabilește sarcinile pentru care este necesară coordonarea eforturilor elementelor formației de luptă (arme de foc, personal) între ele, cu forțele și mijloacele comandantului superior îndeplinind sarcini în interesele plutonului.

În principalele probleme de sprijin cuprinzător, șeful de echipă stabilește procedura și calendarul de implementare a măsurilor de luptă, sprijin moral, psihologic, tehnic și logistic în timpul și după finalizarea unei misiuni de luptă.

În principalele probleme de management, conducătorul de echipă determină (preciază): locul său în ordinea luptei; procedura de utilizare a mijloacelor de comunicare în pregătirea și în timpul luptei; procedura de aducere în subordine a semnalelor de control, interacțiune, notificare, identificare și transfer de control.

Conducătorul de echipă dă ordinul de luptă întregului personal de la sol și, dacă este imposibil, conform schemei (pe dispunerea terenului) și specifică misiunea de luptă la sol la avansarea către linia de tranziție către atac. (odata cu inceperea atacului).

În ordinul de luptă, șeful de echipă indică:

în primul paragraf - repere;

în al doilea paragraf - concluzii succinte din evaluarea inamicului;

în al treilea paragraf - puterea de luptă, sarcina plutonului și a trupei, cu precizarea numărului de rachete și muniții alocate pentru ofensivă;

în al patrulea paragraf - sarcinile îndeplinite în interesul departamentului de forțele și mijloacele comandantului superior;

în al cincilea paragraf - sarcinile vecinilor și unităților care interacționează;

în al șaselea paragraf după cuvântul „comand” - misiuni de luptă:

grupe de luptă - componență de luptă, grup de seniori, loc în formație de luptă, ordine și modalitate de trecere la atac; procedura de apropiere a inamicului, depășirea obstacolelor de inginerie și atac; obiect de atac, misiuni de luptă (ce inamic, unde, când, în cooperare cu cine și cum să distrugă), obiective, asupra cărora să se concentreze eforturile principale; direcția de avans în continuare;

pentru echipajul unui vehicul de luptă de infanterie (transport de personal blindat) - un loc în ordinea de luptă, ordinea și metoda de tranziție la atac; procedura de apropiere a inamicului, depășirea obstacolelor inginerești și obstacolelor naturale, ordinea atacului și direcția mișcării în timpul luptei; procedura de sustinere a actiunilor grupurilor de lupta; direcția de avans în continuare;

în al șaptelea paragraf - momentul punerii în aplicare a măsurilor de pregătire pentru ofensivă și momentul pregătirii;

în al optulea alineat - locul și adjunctul acestuia.

După emiterea unui ordin de luptă, şeful trupei verifică cunoaşterea misiunii de luptă de către personal, organizează interacţiunea, controlul şi dă instrucţiuni de luptă, suport moral-psihologic, tehnic şi logistic.

Atunci când organizează interacțiunea, șeful de echipă trebuie să: comunice subordonaților săi semnale de avertizare, interacțiune, control și să convină asupra ordinii de acțiuni a elementelor ordinului de luptă (arme de foc, personal) asupra acestora, procedura și metodele de desemnare a țintei și Identificare; să coordoneze pe linii și obiecte (ținte) acțiunile elementelor ordinului de luptă (personal) între ei și vecini la avansarea pe linia de tranziție către atac (luarea poziției inițiale), apropierea de inamic, atacul și dezvoltarea ofensivei ; indicați cerințele de siguranță pentru tragerea cu tancuri, artilerie (liniile de distanță de siguranță de la exploziile obuzelor și minele acestora) și lansarea loviturilor aeriene (procedura de desemnare a unităților lor).

95

În instrucțiunile pentru sprijinul în luptă, șeful de echipă stabilește:

pentru recunoaștere - sarcinile de efectuare a recunoașterii prin observare de către tot personalul echipei;

pentru securitate - procedura de monitorizare a terenului, aerului și semnalelor comandantului de pluton, precum și procedura acțiunilor

personalului în cazul unui atac surpriză al inamicului în pregătirea ofensivei;

pe camuflaj tactic - sarcini; ce mijloace de personal și materiale locale să folosească pentru camuflaj și momentul implementării acestuia; procedura de respectare a măsurilor de camuflaj în timpul pregătirii unei ofensive, în timpul îndeplinirii unei misiuni de luptă și după finalizarea acesteia;

pentru sprijinul ingineresc - modalități de depășire a barierelor inginerești și a obstacolelor naturale, locul și numărul trecerii în barierele trupelor prietene și ale inamicului, desemnarea acestuia, procedura de avansare și depășire a acesteia; metode de efectuare a trecerilor în barierele inginerești inamice;

pentru protecția împotriva radiațiilor, chimice și biologice - procedura de efectuare a supravegherii radiațiilor și chimice cu ajutorul dispozitivelor de recunoaștere chimică și radiații aeropurtate (portabile); procedura de utilizare a mijloacelor individuale și colective de protecție, antiradiații, medicamente antibacteriene și antidoturi, utilizarea proprietăților de protecție ale terenului, vehicule de luptă și alte obiecte; procedura de prelucrare speciala partiala.

La organizarea implementării măsurilor de sprijin moral și psihologic, șeful de echipă indică măsurile de luat, locurile și momentele implementării acestora.

La organizarea implementării măsurilor de sprijin tehnic, șeful de echipă indică procedura de reîncărcare a rachetelor și muniției în timpul luptei și după finalizarea misiunii de luptă.

La organizarea implementării măsurilor de sprijin logistic, șeful de echipă indică: procedura de alimentare a personalului, realimentarea vehiculelor în timpul luptei și după finalizarea misiunii de luptă; procedura de acordare a autoasistenței și asistenței reciproce în caz de leziuni și vătămări; loc de adunare pentru răniți.

Organizând controlul, liderul de echipă aduce (clarifică) datele radio, procedura de utilizare a comunicațiilor și transferul controlului.

Apoi, șeful de echipă verifică implementarea măsurilor de pregătire pentru ofensivă și, la ora stabilită, raportează comandantului de pluton despre pregătirea echipei pentru ofensivă.

96

Secvența de lucru a liderului de echipă la sol în organizarea unei ofensive în mișcare (opțiune, Fig. 8)

De la 05.00 la 06.00 pe 5.6 comandantul 1 st. 150.0 a efectuat o recunoaștere cu șefii de echipă, în urma căreia comandantul celor 2 meo a clarificat:

localizarea reperelor;

conturul liniei frontale a apărării inamicului și locația armelor sale de foc, locația și natura obstacolelor, precum și țintele lovite cu ajutorul comandantului superior;

misiunea de luptă a plutonului, a echipei, a vecinilor și a armelor anexate;

timpul de pregătire pentru ofensivă; ordinea și calendarul sarcinii (locuri de trecere în bariere și treceri prin obstacole și desemnarea acestora);

traseu de avans, linii de desfășurare, tranziție la atac, descălecare și îndepărtare în siguranță;

semnale de control, notificări, interacțiuni și ordinea acțiunilor asupra acestora.

La ora 6.00 5.6, tunieri-operatori și plutonieri au ajuns la înălțimea de 150,0. Comandantul 2 Meo și-a adus subordonații în nord-vest. pante mari 150.0 și am procedat la rafinarea problemei.

„Tovarăși soldați, vă orientez. În direcția ruinelor - nord. Suntem situati in nord-vest. panta mare 150,0. Pe dreapta, la 200 m, drumul spre Mitino. 1 km în direcția movilei de tufiș 4; 850 m în direcția unui copac uscat, înălțime. 140,0; apoi 1,5 km Mitino, 2 km Uvarovka. La sud de noi 500 m Petrovo, nord-est. 500 m crâng „Întunecat”.

Repere: primul - un monument 800 m; al doilea - otd. copaci 900 m; a treia biserică (principală) din Mitino 1500 m.

Unitățile inamice din subdiviziunea 1/11 au intrat în defensivă cu linia frontului de-a lungul liniei movilei 4, dep. casă, ruine. 5mer apără o fortăreață cu o margine frontală de tufișuri, la marginea nordică a crângului Svetlaya.

În direcția atacului plutonului nostru în zona op. 1, op. 2, înalt 140.0 Cetatea plutonului inamic. Arme de foc descoperite: op. 1, stânga 50 - instalație ATGM; otd. casa, dreapta 40 - mitraliera; op. 2, dreapta 30 - tun antitanc; spre nord-est la periferia orașului Mitino, o echipă de infanterie motorizată cu un tanc se apără. Pe șantier sunt instalate bariere explozive pentru mine (revendicare). Tufiș, copac uscat, ruine.

În perioada de pregătire a focului pentru ofensivă, artileria de pe frontul ofensiv al echipei suprimă forța de muncă și mitraliera inamicului, focul direct distruge instalația ATGM în a 2-a direcție ofensivă meo.

1 msv cu tancul nr.130 atac din linie (revendicare) copac în direcția Casa, Mitino distruge forța de muncă, o instalație ATGM, o mitralieră și un tun antitanc al inamicului în est, cu pante înalte. 140,0; direcția ofensivei ulterioare - înaltă. 140,0, Mitino, Uvarovka.

1 meo atacă și distruge un grup de infanterie într-un șanț și o semănătoare de mitralieră. otd. Case; direcția ofensivei ulterioare - otd. casa, corral, nord-est periferia Mitinoului.

97

Orez. 8. Schema de lucru a celei de-a 2-a echipe de puști motorizate la sol pentru a organiza o ofensivă în mișcare

98

În dreapta, 2 Meo atacă și distruge o instalație ATGM și infanterie inamică într-un șanț la nord-est. pante înalte. 140,0; direcția ofensivei ulterioare - op. 1, sev. periferia Mitinoului.

La stânga lui Zmso din poziţia de plecare (revendicare) pietre, otd. copacul atacă și distruge un grup de infanterie într-un șanț și un tun antitanc; direcția ofensivei ulterioare - op. 2, op. 3.

Echipajul BMP - Private Petrov (tunar-operator) cu foc dintr-un pistol, în cooperare cu tancul, distruge instalația ATGM la op. 1 și infanterie inamică în șanț. Pentru a acoperi cu foc depășirea câmpului minat de către echipă. Efectuați observația înainte și spre dreapta, trageți în mișcare și din opriri scurte; la soldatul Semenov (șofer), în timpul atacului, să mă deplasez în spatele lanțului echipei, folosind falduri de teren și să-mi monitorizez semnalele.

Câmpul minat al inamicului trebuie depășit de-a lungul pasajului nr. 1, care va fi făcut de tancul lângă tufișul verde.

Tranziția șanțului cu 5 măsuri pentru vehiculele de luptă de infanterie va fi indicată prin indicatori triunghiulari.

Descălecarea lotului se va face după depășirea șanțului 5 măsuri în apropierea mormanului de pietre.

După clarificarea sarcinii, șeful de echipă verifică modul în care misiunea de luptă este înțeleasă de trăgaș-operator și șofer. După ce s-a asigurat că subordonații au înțeles corect sarcina, șeful de echipă ajunge la locul indicat de comandantul plutonului și îi raportează despre munca depusă.

La întoarcerea de la recunoaștere, liderul echipei, conform schemei (pe dispunerea zonei), dă un ordin de luptă.

Ordinul de luptă al liderului echipei de a ataca din contact direct cu inamicul (opțiune)

1. Repere: primul este un monument 800 m; al doilea - otd. copaci 900 m; a treia biserică (principală) este la 1500 m.

2. Unitățile inamice din 1/11 PP au intrat în defensivă cu linia frontului de-a lungul liniei movilei 4, op. 1 sec. casă, ruine. Arme de foc descoperite: op. 1, stânga 50—instalare ATGM; otd. casa, dreapta 40-mitraliera; op. 2, dreapta 30 - tun antitanc; spre nord-est la periferia orașului Mitino, o echipă de infanterie motorizată cu un tanc se apără.

3. 7 msv cu rezervorul nr.130 din pozitia de pornire (revendicare) copac în direcția Casa, Mitino atacă și distruge forța de muncă, o instalație ATGM, o mitralieră și un tun antitanc al inamicului în est, pante înalte. 140,0; în viitor vine - mare. 140,0, Mitino, Uvarovka.

7 meo din poziția de pornire atacă și distruge un grup de infanterie și o mitralieră inamică; direcția ofensivei ulterioare - otd. casă, padoc. Consum de muniție - 0,4 set de luptă.

4. Focul de artilerie în fața frontului ofensiv al echipei suprimă forța de muncă și mitraliera inamicului, focul direct distruge instalația ATGM în direcția ofensivă 2 meo.

99

5. În dreapta, 2meo din poziţia de plecare (ex.) drum, (ex.) pit atacă şi distruge un grup de infanterie şi o instalaţie ATGM; direcția ofensivei ulterioare - op. 1, sev. periferia Mitinoului.

In stanga 3meo din pozitia initiala (costum.) pietre, otd. copacul atacă și distruge un grup de infanterie într-un șanț și un tun antitanc; direcția ofensivei ulterioare - op. 2, op. 3.

Tancul nr. 130 înaintează 2 metri de-a lungul drumului în direcția op. 1. Distruge instalația ATGM.

6. Comand:

grup de foc - lansator de grenade, asistent lansator de grenade și mitralier, lider de grup - lider de echipă. Avansează pe flancul drept al echipei. Asigurați acoperire împotriva focului pentru grupul de manevră la depășirea câmpului minat de-a lungul pasajului nr. 1, sub acoperirea focului din partea grupului de manevră și a vehiculelor de luptă de infanterie, depășiți câmpul minat și luați linia la o distanță de 50 m de acesta. Distrugeți mitraliera și forța de muncă a inamicului, acoperiți cu foc grupul de manevră atunci când avansați spre primul șanț al cetății inamice. În viitor, avansați în direcția înaltă. 140,0, Mitino, Uvarovka;

grupa de manevrare - trăgător senior și doi trăgători, grupă senior - trăgător senior. Avansează pe flancul stâng al echipei. Traversați câmpul minat de-a lungul pasajului nr. 1, ocupați o linie la o distanță de 50 m de acesta, asigurați-vă că grupul de pompieri și vehiculele de luptă ale infanteriei depășesc câmpul minat, în cooperare cu grupul de pompieri și vehiculele de luptă ale infanteriei, distrug grupul de infanterie și mitralieră, capturați primul șanț al cetății inamice. În viitor, avansați în direcția înaltă. 140,0, Mitino, Uvarovka;

echipajul BMP - la linia de trecere la atac, avansare în fruntea coloanei plutonului pe traseul „Dark Grove”, drum, dep. pietre. La virajul tranziției la atac, întoarceți-vă pe linia de luptă a plutonului, distrugeți armele de foc inamice identificate, îndepărtați până la 200 m de exploziile propriei artilerii. La virajul descălecării, asigurați aterizarea personalul echipei. Pe viitor, operați în intervalul dintre grupurile de luptă la o distanță de până la 100 m, deplasându-vă de la un adăpost la altul. Acoperiți echipa cu

foc când depășiți câmpul minat și distrugeți mitraliera inamică. Pentru a depăși câmpul minat de-a lungul pasajului nr. 1 după BMP 2 meo. În viitor, avansați în direcția înaltă. 140,0, Mitino, Uvarovka.

7. Aprovizionarea muniției, pregătirea armelor, vehiculelor de luptă de infanterie și personalului urmează să fie finalizată astăzi până la ora 22.00. Timp pregătit pentru ofensivă 5.00.

8. În timpul ofensivei, am făcut parte din grupul de pompieri de pe flancul drept al trupei. Adjunctul meu este caporalul Sokolov.

În timpul unei ofensive cu avansare din adâncime, o echipă de puști motorizate în perioada de pregătire a focului pentru ofensivă avansează pe linia de tranziție către atac într-o coloană de pluton.

Odată cu începerea desfășurării plutonului în formațiune de luptă, comandantul echipei de pușcă motorizate conduce vehiculul de luptă al infanteriei (transport blindat de personal) în direcția sa, specifică obiectul ata-100 operatorului-tunarului (mitralierului) și soferul (soferul).

ki (ținte), direcția ofensivei ulterioare, locul și numărul trecerii în bariere, procedura de depășire a acesteia și controlează focul echipei.

Atunci când atacă un vehicul de luptă a infanteriei (transport blindat de personal), echipa, după ce a desfășurat un pluton în linia de luptă, urmând tancului sau independent, continuă să avanseze spre prima linie de apărare a inamicului, distrugând antitancul supraviețuitor și alte arme de foc cu foc de la arme montate pe vehiculul de luptă și arme de calibru mic prin lacune .

Când atacă cu o aterizare pe un tanc, șeful de echipă ia un loc în dreapta turelei și comunică cu comandantul tancului prin interfonul tancului. Pentru tragere, personalul echipei este amplasat: mitralierul este în centrul tancului, direct în spatele turelei acestuia; săgeți - la dreapta și la stânga turnului; lansatorul de grenade este situat lângă comandantul grupului și monitorizează semnalele comandantului de pluton. În mișcarea aterizării pe tanc, echipa efectuează observație, la comanda șefului de echipă, și distruge independent țintele inamice identificate, în special armele antitanc de luptă apropiată. Liderul de echipă îl avertizează pe comandantul tancului despre barierele inginerești și obstacolele naturale din față.

Atunci când atacă pe jos cu apropierea unui vehicul de luptă de infanterie (transport blindat), un tanc cu o forță de asalt la locul stabilit de descălecare, șeful de echipă dă comanda „Echipă - PREGĂTIȚI-TE PENTRU DEMONTARE”. La această comandă, vehiculul de luptă al infanteriei (transportul de trupe blindat) ajunge din urmă cu tancul (intră în linia de tancuri), personalul pune arma pe încuietoarea de siguranță, o scoate din lacune și se pregătește să demonteze.

Odată cu ieșirea vehiculului de luptă infanterie la locul descălecării la comanda comandantului de pluton „Ploton – LA VEHICUL”, șoferul (șoferul) reduce viteza vehiculului sau, folosind adăpostul disponibil, face oprire. Trupa, la comanda comandantului său „Echipă – LA VEHICUL”, descălecă, se desfășoară în formație de luptă și se apropie de inamic.

Când atacă din poziție de contact direct cu inamicul, cu începerea pregătirilor de foc pentru ofensivă, șeful de echipă monitorizează obiectul atacului și raportează comandantului de pluton tot ce s-a observat. Detașarea cu focul propriilor arme distruge mitralierele, lansatoarele de grenade și alte arme de foc detectate, precum și forța de muncă inamică în obiectul atacului și pe flancurile acestuia.

La atacul pe jos cu tancul apropiindu-se de șanț la o distanță de 100-200 m, șeful de echipă, la comanda (semnalul) comandantului de pluton, dă comanda „Echipă – PREGĂTIRE PENTRU ATAC”, iar apoi: „DEMNEZĂ.

101

PASARE PENTRU CISTER”. Personalul încarcă armele cu reviste pline (panglici), atașează cuțite de baionetă și instalează (dacă este necesar) dispozitive pentru a sări rapid din șanț.

La comanda (semnalul) comandantului de pluton de a începe deplasarea către atac, șeful de echipă dă comanda „Echipă, atac - ÎNTÂINTE”, conform căreia echipajul sare rapid din șanț (tranșeu) și cu un pas accelerat. (alergă) sau „se rostogolește” după ce tancul se apropie de adversar.

Mișcarea grupurilor de luptă în timpul ofensivei se efectuează simultan sau secvențial ("ruluri") sub acoperirea reciprocă a focului. Un vehicul de luptă a infanteriei (transport blindat de trupe), după descălecarea personalului, ocupă locul indicat în spatele formației de luptă a trupei și, deplasându-se din capac în capac, efectuează misiuni de foc în interesul grupurilor de luptă în mod independent sau la comanda șefului echipei. . Liderul de echipă, înaintând în ordinea de luptă, clarifică obiectul atacului echipei, procedura de depășire a barierelor inginerești și stabilește (specifică) sarcinile grupurilor de luptă.

În funcție de sarcina primită și de condițiile situației, pentru a proteja personalul demontat și pentru a le asigura siguranța împotriva fragmentelor de obuze și a minelor proprii de artilerie, apropierea inamicului poate fi efectuată în spatele blindajului vehiculelor de luptă (Fig. 9) . Odată cu eliberarea unităților atacatoare pe linie, ceea ce le permite să efectueze un foc eficient asupra inamicului cu arme de calibru mic, echipa, la comanda liderului său de echipă „Echipă, în direcția unui astfel de obiect, să lupte - FORWARD,” se desfășoară în formație de luptă și atacă inamicul.

Când se apropie de câmpul minat, la comanda comandantului de pluton sau independent, șeful de echipă dă comanda „Grup de manevră, în pasaj, la linie (se indică o linie intermediară), alergă – MARȚIE” (Fig. 10). Grupul de manevră, sub acoperirea focului grupului de pompieri și al vehiculului de luptă infanterie (transport blindat), depășește câmpul minat, ocupă linia indicată și, cu foc țintit, acoperă depășirea barierei de către grupul de pompieri. Un vehicul de luptă al infanteriei (transport blindat) depășește un câmp minat în spatele pușcarilor motorizați sub acoperirea lor de foc.

După ce a depășit obstacolele inginerești, echipa de pușcași motorizate, înaintând pe jos, la comanda șefului de echipă „Echipă, în direcția unui astfel de obiect, la luptă – ÎNTAINT” sau „Echipă, urmează-mă, la luptă – FORWARD” în modul prescris se desfășoară în formația de luptă, deschide focul din arma sa și atacă rapid inamicul.

Apropiindu-se de inamicul, situat în șanț, la 25-40 m, personalul, la comanda comandantului trupei „Echipă, cu grenade – FOC”, îl aruncă cu grenade, cu Cree-102.

/CHZn

Orez. 9. Apropierea de inamicul sub acoperirea blindajului vehiculelor de luptă și desfășurarea unei echipe de puști motorizate (opțiune)

com „hura” intră în prima linie de apărare, distrugând inamicul cu foc direct și grenade, iar în cazul unei lupte corp la corp - cu baionete și cap, fără oprire, după ce tancurile continuă atacul în direcția indicată.

Când tancurile sunt întârziate, echipa trebuie să avanseze și să atace inamicul fără a aștepta tancurile, folosind rezultatele focului de artilerie și mortar.

Înaintarea cu succes a unui singur soldat trebuie să fie susținută imediat de alți soldați și de echipa în ansamblu.

La atacul asupra vehiculelor de luptă a infanteriei (transporturi blindate de personal), personalul este îmbarcat în acestea cu apropierea vehiculelor de luptă a infanteriei (transporturi blindate de trupe) de poziția de pornire pentru ofensivă. Echipele de pușcă și antitanc motorizate, la comenzile comandanților lor „LA MAȘINĂ”, „LA LOCURI”, la uscat, sunt puse să tragă în mișcare și să urmeze tancul sau să atace independent inamicul, trăgând în mișcare prin lacune, distrugând forța de muncă și armele de foc ale inamicului, împiedicând în primul rând avansarea tancurilor.

Ordine de mutare:

- -------primul trăgător;
- --·----2-gostrelka;
- ----------Tunner senior

mitralior; lansator de grenade; lider de echipă

Orez. 10. Procedura de depășire a unei bariere explozive de mină de către o echipă de puști motorizate (opțiune)

După ce a primit sarcina de a distruge inamicul rămas în tranșee și pasaje de comunicație, grupul manevrabil, care aruncă grenade către inamic, sare rapid în șanț cu calculul de a trage de-a lungul șanțului în direcții diferite, se deplasează de-a lungul fundului său, distruge

apărători cu foc direct, baionete și grenade, depășește linii drepte.secțiuni de tranșee (pasaje de comunicație) după bombardarea acestora și suprimarea punctelor de tragere cu grenade, deplasându-se din tură în tură.

Grupul de foc avansează de-a lungul ambelor părți ale șanțului, sprijină grupul de manevră cu foc de sus, distruge armele de foc descoperite și inamicul care încearcă să părăsească (capture) șanțul.

Forța de muncă și puterea de foc a inamicului, situate în pirogă și alte structuri defensive, sunt bombardate cu grenade, dacă este necesar, un grup de manevră intră în pirog și completează distrugerea acesteia cu foc direct, grupul de pompieri controlează intrările și ieșirile din pirog din exterior.

După distrugerea inamicului în tranșee, pasaje de comunicație și alte fortificații, trupa înaintează în direcția indicată fără oprire.

După bătălie, conducătorul de echipă este obligat să: verifice starea personalului și a armelor (armelor) trupei; organizează asistența răniților; completarea aprovizionării cu rachete și muniții; raportează comandantului superior asupra rezultatelor bătăliei. Raportul indică de obicei: rezultatele misiunii de luptă, pierderea personalului și, dacă este posibil, locația răniților și ucișilor, pierderile și deteriorarea armelor și echipamentelor militare, consumul de rachete și muniție, combustibil și alte materiale. , starea morală şi psihologică a personalului şi alte aspecte .

Când atacă noaptea, unității i se atribuie aceleași misiuni de luptă ca și în timpul zilei. Pregătirea pentru ofensiva pe timp de noapte se face în timpul zilei. Comandantul de pluton, organizând o ofensivă pe timp de noapte, pe lângă problemele obișnuite, determină: repere vizibile în întuneric; direcția de avans a plutonului azimut și echipa de ghidare (tanc); procedura de desemnare a echipelor (tancuri, vehicule de luptă de infanterie, vehicule blindate de transport de trupe), trecerea prin bariere inginerești, precum și procedura de iluminare a zonei, utilizarea dispozitivelor de vedere pe timp de noapte și pregătirea armelor pluton pentru trageri pe timp de noapte; semnale de recunoaștere. De asemenea, organizează dotarea secțiilor cu mijloace de iluminat și semnalizare, cartușe cu gloanțe trasoare.

În timpul ofensivei pe timp de noapte, se acordă o atenție deosebită efectuării recunoașterii, menținerii direcției și desemnării în timp util a poziției cuiva. Când există amenințarea utilizării armelor nucleare de către inamic, proprietățile de protecție ale terenului și cele

porecle. În plus, instrumentele optice, dispozitivele de vedere pe timp de noapte și sticla de cockpit sunt pregătite pentru a atenua impactul pulsului de lumină.

Un pluton de puști motorizate înaintează de obicei pe jos noaptea. În același timp, tancurile și vehiculele de luptă ale infanteriei

(vehicule blindate de transport de trupe) operează în formațiunile de luptă ale unităților de pușcă motorizate.

Mijloacele de iluminat se folosesc la comanda (semnalul) comandantului de pluton astfel incat sa nu le lumineze formatiile de lupta.

În timpul ofensivei, mai ales în zori, plutonul trebuie să fie pregătit să respingă eventualele contraatacuri inamice. În timpul trecerii de la operațiunile de noapte la operațiunile de zi, comandantul plutonului precizează misiuni de luptă, ia măsuri de refacere a muniției, combustibil și evacuarea răniților și bolnavilor.

În cursul unei ofensive, atunci când străbate o zonă fortificată (luarea în posesia unei zone populate), un pluton de pușcă motorizat poate acționa ca parte a unei companii de pușcă motorizată, poate constitui baza unui grup de asalt, poate fi repartizat unui grup de acoperire sau o rezervă de arme combinate.

Un pluton de puști motorizate care funcționează ca parte a unei companii de pușcă motorizate este conceput pentru a învinge inamicul advers la ținta atacului și pentru a crea condiții pentru o ofensivă ulterioară.

Grupul de asalt este conceput pentru a bloca și distruge inamicul în trageri pe termen lung (câmp, fortificații) și alte structuri importante.

Pe lângă un pluton de pușcă motorizată, un grup de asalt poate include tancuri, tunuri (în cea mai mare parte autopropulsate), echipaje de mortar, sisteme de rachete antitanc, lansatoare de grenade, unități de aruncător de flăcări, precum și o unitate de trupe de inginerie.

Grupul de asalt este asigurat de obicei cu o aprovizionare sporită de muniție, în special grenade de mână și antitanc, încărcături de demolare, încărcături de deminare (instalații), perdele de aerosoli.

Grupul de acoperire este conceput pentru a securiza obiectul capturat, pentru a acoperi flancurile și spatele detașamentului (grupului) de asalt.

Rezerva de arme combinate este concepută pentru a consolida grupurile de asalt sau grupurile de acoperire, pentru a dezvolta succesul, precum și pentru a îndeplini alte sarcini care apar brusc.

Un pluton de puști motorizate care operează ca parte a unei companii de pușcă motorizate i se atribuie obiectul atacului și direcția de avansare ulterioară.

Grupului de asalt este indicat obiectul atacului și direcția ofensivei ulterioare.

Obiectul atacului poate fi o tragere pe termen lung (câmp, fortificație) sau altă structură în direcția atacului.

Direcția ofensivei ulterioare este determinată în așa fel încât să se asigure capturarea și distrugerea următorului incendiu pe termen lung (câmp, fortificație) sau alte instalații inamice.

Grupului de acoperire îi sunt atribuite sarcinile de a asigura (acoperi) flancurile și spatele detașamentului (grupului) de asalt, de a asigura obiectul capturat și de a împiedica rezervele inamice să pătrundă în acesta, inclusiv prin utilizarea comunicațiilor subterane.

Rezerva de arme combinate este indicata: pozitia initiala; posibile sarcini pentru care trebuie pregătit; timpul de pregătire.

Ordinea de luptă a unui pluton de pușcă motorizat care funcționează ca parte a unei companii de pușcă motorizată (grup de acoperire) include de obicei echipe de pușcă motorizate, un grup de control și suport de foc și un grup de vehicule de luptă.

Formarea de luptă a unui grup de asalt poate include subgrupuri de capturare, control și sprijin de foc. În prezența forțelor și mijloacelor, se poate crea un subgrup de obstacole.

Subgrupul de captură este creat pe baza unei echipe de pușcă motorizate fără un vehicul de luptă și este conceput pentru a distruge inamicul în obiectul atacului și a-l captura. Aruncătoarele de flăcări pot fi incluse în compoziția sa.

Subgrupul de control și de sprijinire a focului, inclusiv vehicule de luptă a infanteriei (transporturi blindate de personal), tancuri, tunuri, mortiere, lansatoare de grenade, unități antitanc, aruncătoare de flăcări, este proiectat să tragă în ambrazurile focului de lungă durată atacat (de câmp, fortificație) structura și suprima armele de foc care o acoperă.

Subgrupul de bariere, care include tancuri cu atașamente și o unitate de trupe de inginerie, este conceput pentru a face treceri în bariere care acoperă o structură de tragere pe termen lung.

Grupul de asalt, conceput pentru a bloca și distruge o structură de incendiu pe termen lung (câmp, fortificație), o clădire situată pe linia frontului de apărare a inamicului, își ocupă poziția inițială în noaptea dinaintea ofensivei și în cazurile în care aceasta este imposibil, odată cu începerea pregătirilor pentru ofensivă. Grupul de atac începe să se deplaseze la atac simultan cu unitățile din primul eșalon.

Un grup de asalt menit să blocheze și să distrugă o structură de tragere pe termen lung (câmp, fortificație) situată în adâncurile apărării pro-

inamicul avansează în spatele formațiunilor de luptă ale primului eșalon la o distanță indicată de comandantul batalionului (companiei).

Odată cu începerea pregătirii focului pentru ofensivă, subgrupul de comandă și control și sprijinul focului trage în ambrazurile structurii

de foc de lungă durată (câmp, fortificație) atacată și la armele de foc care o acoperă. La ora stabilită, subgrupul de bariere face treceri în barierele inamice și le marchează.

Subgrupul de captură de-a lungul trecerilor efectuate atacă rapid o structură de tragere pe termen lung (câmp, fortificație). În același timp, mitralierii și săgețile distrug periscoapele, blochează turnulele blindate, acoperă ambrazurile cu saci de pământ sau mijloace improvizate și ocupă poziții în jurul unei structuri de tragere pe termen lung, pregătite să distrugă inamicul dacă părăsește structura; lansatoarele de grenade distrug structurile. Subgrupul de control și sprijin de foc interzice apropierea inamicului din adâncime, iar subgrupul de obstacole depune încărcături explozive și, la semnalul comandantului grupului de asalt, subminează o structură de foc de lungă durată (câmp, fortificație). Se verifică rezultatele exploziei. Dacă este necesar, se efectuează subminări repetate.

Când înaintează într-o zonă populată, un pluton de pușcă motorizat avansează de obicei ca parte a unei companii de pușcă motorizate de-a lungul străzii pe una sau ambele părți ale acesteia, iar echipa pe o parte. Sprijinul reciproc se realizează prin tragerea în clădirile situate pe partea opusă străzii.

Înainte de atac, grupul de control și sprijin de foc și grupul de vehicule de luptă distrug inamicul în clădirile atacate și învecinate cu foc direct. În același timp, echipele de pușcași motorizate trag în ferestre, uși și ambrase și, folosind breșe în pereți, comunicații subterane, pasaje de comunicație și alte abordări ascunse, înaintează spre obiectul atacului.

Pe măsură ce echipele de puști motorizate se apropie de obiectul atacat, focul grupului de comandă și sprijinire a focului, grupul de vehicule de luptă este transferat la etajele superioare și mansarde.

Aruncători de grenade, aruncătoare de flăcări, precum și un grup de vehicule militare trag în ținte nou identificate și restaurate la etajele inferioare și la subsoluri.

Un inamic care trage de la ferestre și de pe acoperișurile clădirilor este distrus de un lunetist și de arme de foc special desemnate. Pe măsură ce se apropie de clădire, echipele de pușcă motorizate, sub acoperirea focului de la grupul de control și sprijinul de foc, ecrane cu aerosoli, pătrund în ea, distrugând inamicul cu grenade, foc direct de la mitraliere și mitraliere.

Formarea unui grup de luptă în timpul unei bătălii într-o clădire ar trebui să asigure o acoperire constantă unul pentru celălalt împotriva unui atac brusc al inamicului din orice direcție. Acționând cu hotărâre, grupurile de luptă acaparează casele scărilor și palierele pentru a separa forțele inamice care apără clădirea și a le face imposibilă interacțiunea. O parte a plutonului continuă să elibereze de inamic spațiile de la etajul inferior și de la subsol, în timp ce cealaltă parte se sparge rapid în etajele superioare, folosind scarile capturate și golurile din tavanele dintre podele, folosind mijloace

improvizate pre-preparate. Sapierii repartizați în pluton în acest moment fac treceri în pereți și tavane între podele și, dacă este necesar, eliberează clădirea capturată.

După ce a capturat clădirea și a curățat-o de inamic, plutonul (echipă) este fixat în ea și se pregătește să atace următorul obiect sau să respingă contraatacul inamicului.

Clădirile puternic fortificate, inclusiv structurile de tragere pe termen lung (fortificarea câmpului), sunt blocate și apoi aruncate în aer.

După ce a primit sarcina de a securiza clădirea capturată, comandantul plutonului desemnat să opereze în grupul de acoperire își organizează apărarea completă, creează un sistem de incendiu și sunt înființate bariere pe abordările către clădire. După cum este necesar, clădirea este curățată de mine, se iau măsuri pentru stingerea incendiilor, grupurile inamice supraviețuitoare sunt distruse sau capturate.

Atacul în condiții speciale. La pregătirea și desfășurarea unei ofensive în regiunile nordice și iarna se ține cont de: caracterul greu accesibil al terenului, dezvoltarea slabă a rețelei de drumuri; complexitatea orientării și camuflarea unităților; climat sever și instabil cu ierni lungi și perioade lungi de zi și noapte polare; prezența unor vaste spații lacustre-mlasticoase; lipsa combustibilului în majoritatea zonelor și dificultatea transportului materialului. În acest sens, volumul măsurilor de dotare a zonelor, liniilor, pozițiilor este în creștere, fiind necesare măsuri pentru echipamente speciale pentru personal, dotarea unităților cu echipamente cu trafic intens, precum și pentru crearea stocurilor sporite de material.

Un pluton de pușcă motorizat poate avansa ca parte a unei companii sau poate acționa independent într-o direcție separată. Ofensiva se desfășoară, de regulă, pe direcții accesibile, de-a lungul drumurilor și râurilor.

Direcția ofensivei ulterioare se poate schimba în cursul bătăliei, în funcție de caracteristicile zonei de operațiuni. Misiunea de luptă este stabilită, de regulă, la o adâncime mai mică decât în condiții normale.

În zăpadă adâncă, un pluton de pușcă motorizată (echipă) poate avansa pe schiuri. Descălecarea personalului și îmbrăcarea schiurilor în timpul unei ofensive cu avansare din adâncime se efectuează, de regulă, la o distanță mai mare de inamic decât în condiții normale. Acțiunile pe schiuri sunt utilizate pe scară largă în luptă în adâncurile apărării inamicului pentru a face ocoluri și a ataca inamicul în flanc și spate.

Vehiculele de luptă de infanterie (transporturi blindate de personal), care acționează în spatele tancurilor, distrug inamicul cu focul armelor lor, ceea ce împiedică înaintarea grupurilor de luptă și a tancurilor. În zonele greu accesibile, vehiculele de luptă ale infanteriei (transportoare blindate de personal), tancurile, de regulă, se deplasează de-a lungul drumurilor, sprijinind un pluton cu foc.

Atacul fără a demonta personalul (aterizare pe tancuri) este posibil pe crusta sau spațiul de gheață.

La organizarea unei ofensive, comandantul de pluton (echipă), pe lângă problemele obișnuite, stabilește: măsuri de prevenire a hipotermiei și a degerăturilor în rândul personalului; procedura de pregătire a armelor, echipamentului militar și echipamentului individual de protecție pentru utilizare la temperaturi scăzute, precum și vopsirea armelor și echipamentelor militare pentru a se potrivi cu fundalul terenului.

Comandantul unui pluton (echipă), atunci când decide asupra unei ofensive, stabilește suplimentar măsuri pentru asigurarea operațiunilor pe timp de noapte, în furtună de zăpadă, furtună de zăpadă, ceață, în îngheț puternic și în alunecări de noroi. În condițiile nopții polare, se creează o ofertă sporită de instalații de iluminat.

La pregătirea și desfășurarea unei ofensive într-o zonă împădurită și mlăștinoasă se ține cont de: inaccesibilitatea, terenul închis și prezența unor zone mari mlăștinoase; numar insuficient de drumuri disponibile pentru circulatie si manevra; complexitatea orientării, transportului resurselor materiale și managementului unităților; posibilitatea stagnării prelungite a substanțelor toxice și utilizarea pe scară largă de către inamic a diferitelor bariere, resturi forestiere și incendii; dependența de natura solurilor, perioada anului, condițiile meteorologice și alte condiții. În același timp, terenul împădurit și mlaștinos favorizează o abordare ascunsă și desfășurarea de unități ofensive.

Un pluton de pușcă motorizat poate avansa ca parte a unei companii sau poate opera într-un detașament de flancare și poate rezolva sarcini în mod independent într-o direcție separată. Ofensiva se desfășoară în direcții, în principal de-a lungul drumurilor, poieniilor sau de-a lungul unui azimut specificat în combinație cu ocoluri și acoperire. Ritmul progresului încetinește.

Un pluton de puști motorizate înaintează de obicei pe jos, intervalele dintre grupurile de luptă și echipele sunt reduse. Plutonierul avansează în ordinea de luptă a echipei de conducere.

DE

Tancurile avansează pe terenuri accesibile lor, de obicei în spatele formațiunilor de luptă ale subunităților de puști motorizate și le susțin atacul cu focul lor. În același timp, personalul subunităților de puști motorizate indică ținte tancurilor, distruge armele antitanc inamice și asigură înaintarea tancurilor. În acest caz, vehiculele de luptă ale infanteriei (vehicule blindate de transport de trupe) avansează în spatele tancurilor și cu focul armelor lor distrug țintele inamice care împiedică înaintarea personalului și a tancurilor.

O porțiune importantă de teren (defrișare, intersecție de drum forestier) poate fi atribuită ca obiect de atac pentru un pluton.

La organizarea unei ofensive, comandantul de pluton (echipă), pe lângă întrebările obișnuite, indică azimutul direcției ofensivei, stabilește

procedura de depășire a blocajelor forestiere și de distrugere a inamicului care trage din copaci.

În timpul ofensivei, un pluton (echipă) efectuează o observație completă, acordându-se o atenție deosebită identificării și distrugerii armelor antitanc. Un inamic care trage din copaci este distrus de un lunetist și de mitralieri și săgeți special alocați. Pentru protecția directă a plutonului, comandantul plutonului trimite santinele. Un pluton (echipă) înaintează în pădure, evitând poieniști și poieni. Datorită trunchiurilor groase de copac, focul se aprinde din orice poziție, iar dacă pădurea este tânără (trunchiurile copacilor sunt subțiri) - de obicei din poziție culcat. Focul asupra țintelor aeriene poate fi efectuat folosind copaci ca oprire. În cazul unei coliziuni bruște cu inamicul, plutonul aruncă grenade în el și îl distruge cu foc la distanță apropiată și în lupta corp la corp.

Cetățile din adâncurile apărării, care acoperă drumuri, poieni, poieni și defileuri între lacuri, sunt ocolite și distruse de un atac în flanc și spate. De regulă, un pluton (echipă) ocolește blocajele forestiere și alte obstacole, iar dacă este imposibil de ocolit, depășește de-a lungul pasajului deja făcut. Când te apropii de moloz și obstacole, este necesar să le tragi mai întâi și să le recunoști. Poiana sunt depășite, de regulă, de-a lungul marginii lor. Zona înainte de părăsirea pădurii este inspectată de santinele.

La pregătirea și desfășurarea unei ofensive în zone muntoase se țin cont de: teren accidentat; slaba dezvoltare a rețelei de drumuri; posibilitatea unor schimbări bruște bruște ale regimului apei râurilor, crearea de către inamic a unei apărări stratificate cu un sistem de foc și obstacole pe mai multe niveluri; posibilitatea formării de căderi de stânci și blocaje; predominanța solurilor stâncoase, care împiedică dotarea inginerească a terenului și utilizarea mașinilor de mine; durata stagnării substanțelor toxice în chei, văi adânci și efectul de ecranare al munților; schimbări bruște ale temperaturilor de zi și noapte și aer rarefiat.

Un pluton de pușcă motorizat poate avansa ca parte a unei companii sau poate acționa independent într-o direcție separată. Ofensiva se desfășoară, de regulă, de-a lungul drumurilor, lanțurilor muntoase și de-a lungul pantelor de înălțime, precum și de-a lungul altor direcții accesibile în combinație cu ocoliri și flancare.

Un pluton de pușcă motorizat (echipă) atacă inamicul în zone greu accesibile, de obicei pe jos. În acest caz, plutonul poate fi întărit cu echipe de aruncătoare de flăcări și de grenade.

Atunci când organizează o ofensivă la munte, comandantul plutonului (echipei), pe lângă întrebările obișnuite, trebuie: să studieze cu atenție sistemul de foc al inamicului la toate nivelurile, acordând atenție armelor de foc situate pe flancurile obiectului de atac și pante inverse de înălțime; alege abordări ascunse pentru ofensivă și direcții pentru echipele de manevră (tancuri); să determine cu ce înseamnă focul și de unde este avantajos să lovești inamicul; stabiliți locurile de posibile blocaje, alunecări de teren, căderi de pietre,

sâmburi, prezența și natura obstacolelor naturale și procedura de depășire a acestora.

În timpul ofensivei, se efectuează observație continuă, se acordă o atenție deosebită suprimării în timp util a armelor de foc inamice care trag focul de flanc, pentru a identifica și distruge ambuscadele, precum și pentru a folosi mitraliere și o pușcă cu lunetă.

Când atacați o înălțime cu un aranjament pe mai multe niveluri a inamicului, puterea de foc și forța sa de muncă sunt suprimate simultan pe toate nivelurile. În timpul atacului de la primul nivel, o parte detașată a armelor de foc ale plutonului (echipei) trage asupra inamicului în nivelurile ulterioare și asupra armelor de foc ale acestuia care trag în flanc. Vehiculele de luptă de infanterie (vehicule blindate de transport de trupe), tancurile se vor deplasa pe terenul accesibil acestora și vor sprijini plutonul cu foc din poziții avantajoase. Pe măsură ce plutonul avansează, ei se mută în noi poziții de tragere.

La pregătirea și desfășurarea unei ofensive în regiunile deșertice se iau în considerare următoarele: suprafețele limitate disponibile pentru acțiunile subunităților; caracterul deschis al zonei; dificultatea furnizării de apă, combustibil și alte resurse materiale; dificultate la orientare; impactul nisipului și prafului de nisip asupra armelor și echipamentelor militare; schimbări bruște de temperatură; posibilitatea unor zone extinse de contaminare radioactivă a zonei în timpul exploziilor nucleare la sol și aer scăzut.

Un pluton de pușcă motorizat avansează de obicei ca parte a unei companii. Ofensivele în regiunile deșertice se desfășoară, de regulă, din adâncuri, pe un front larg și de-a lungul axelor care conduc spre spatele inamicului apărând zone și obiective importante. Acțiunile de noapte ale trupelor capătă o mare importanță.

Un pluton de pușcă motorizat folosește pe scară largă golurile și flancurile deschise în apărarea inamicului pentru un avans rapid în adâncime și un atac decisiv asupra fortăreților sale din spate. Acoperirea flancurilor se realizează prin construirea unei formații de luptă cu o margine la stânga (dreapta).

La organizarea unei ofensive în zonele deșertice, pe lângă problemele obișnuite, comandantul de subunitate trebuie să: indice azimutul direcției ofensivei, procedura de desemnare a rutelor pentru atingerea liniei de tranziție către atac; atribuiți mai multe mitraliere de serviciu pentru a trage asupra aeronavelor care zboară joase, elicopterelor și altor ținte aeriene inamice; asigurarea masurilor de asigurare a flancurilor; ia măsuri de pregătire a armelor și echipamentelor militare pentru utilizare în condiții de praf intens și colorează-le pentru a se potrivi cu fundalul zonei înconjurătoare, protejează personalul în cazul schimbărilor bruște ale condițiilor meteorologice, previne șocurile termice, asigură personalului aprovizionare cu apă și controlează consumul acestuia.

În timpul ofensivei, comandantul de pluton (echipă) acordă o atenție deosebită menținerii direcției.

Acțiuni ale echipei ca parte a grupurilor de luptă în ofensivă

Atunci când se construiește formația de luptă a unui pluton (echipă), este necesar să se țină cont de natura probabilă a acțiunilor inamice, condițiile terenului, capacitățile subunităților prietene și alți factori. În primul rând, este necesar să se determine corect locurile și ordinea de mișcare a vehiculelor de luptă a infanteriei (APC), a activelor atașate și a personalului demontat în diferite etape ale bătăliei - la avansarea către linia de tranziție către atac, în timpul ofensivei. iar in timpul operatiilor in profunzime. Nu poate exista uniformitate și model în această chestiune. Ordinea de luptă trebuie să se schimbe în timp util, în funcție de situație.

Alcătuirea grupurilor de luptă în ofensivă (opțiuni): grup de manevră - trăgător senior, doi tunieri;

foc - lider de echipă, mitralier, lansator de grenade, asistent lansator de grenade.

Tehnici și metode de acțiune a grupurilor de luptă pe câmpul de luptă: intervalul dintre personalul militar al unui grup de luptă de-a lungul frontului poate fi de 6-8 m (8-12 trepte). Fiecărui soldat al grupului de luptă i se atribuie sectoare de tragere - cele principale și cele suplimentare, care se suprapun între săgeți (cel puțin 15 miimi), creând o zonă de foc continuu; avansarea spre linia de tranziție către atac și toate mișcările în luptă se efectuează la o distanță vizuală și la distanțe care oferă sprijin reciproc de foc; mișcările pe câmpul de luptă sunt efectuate secvențial,

în primul rând, primul trăgător se mișcă în liniuțe sub capacul de foc al artilerilor seniori și al celui de-al doilea, la o distanță de 50-100 m. Lungimea cursei între opriri pentru un răgaz depinde de teren și de focul inamic și ar trebui să fie în medie de 20 -40 de trepte. După ocuparea liniei indicate, trăgătorul ocupă un loc pentru tragerea în spatele acoperișului (echipează un parapet în fața sa) și este făcut pentru tragere; după mutarea primului trăgător (sub capacul de foc al lui și al celui senior), al doilea trăgător se deplasează pe câmpul de luptă, iar apoi trăgătorul senior, fiecare trăgător poate avea 2-3 locuri pentru tragere (produce mai multe rafale scurte dintr-o poziție, apoi îl înlocuiește). Mișcarea trebuie să fie nesistematică; la fiecare 50-100 m seniorul lotului clarifică misiunea de luptă pentru trăgători sau stabilește una nouă.

La înaintarea în lanț, șeful de echipă stabilește o astfel de procedură de înaintare și tragere, astfel încât mișcarea echipei în ansamblu să nu se oprească: o parte din echipă trage, al doilea înaintează, apoi soldații avansați deschid focul, asigurând înaintarea celor rămaşi în urmă . Atacarea inamicului în plină creștere, deoarece duce la pierderi mari, nu este permisă.

Pentru fiecare grup de luptă din echipă este necesar să aibă crampoane, un șnur (2-3 pe echipă) și să le poți folosi pentru a curăța minele de pe vergeturi, precum și minele instalate pe sol fără pătrundere și mascare; Folosiți eficient un cuțit de baionetă pentru a face treceri în obstacolele inamice, pentru a dezactiva liniile de comunicare și în lupta corp la corp.

Caracteristici ale acțiunilor unui soldat pe câmpul de luptă atunci când efectuează o misiune de luptă împotriva unor grupuri inamice mici: atunci când îndeplinesc o sarcină, personalul militar este obligat să se acopere unul pe celălalt cu foc și, mai ales, cel care înaintează primul. Sarcina celorlalți din grup este, fiind acoperiți, să monitorizeze terenul și mișcarea tovarășului lor până la adâncimea vizibilității și a poligonului de tragere; deschide imediat focul (nu mai târziu de 1-3 s) la detectarea inamicului și distruge-l, împiedicându-l să efectueze foc țintit asupra soldatului care avansează în față. La înaintare (executarea unei misiuni), datoria principală a fiecărui soldat este observarea constantă și neîntreruptă la o distanță de până la 200 m, să fie în permanentă pregătire pentru acțiuni de răzbunare atunci când inamicul deschide focul. După ce ați deschis focul asupra unui inamic detectat, este necesar să schimbați constant poziția de tragere: trageți o rafală scurtă, târați în lateral (rulare) 3-5 m, trageți o altă rafală scurtă și apoi grăbiți-vă. Nu trebuie să uităm de posibilitatea de a plasa mine, vergeturi și alte muniții de inginerie în direcția acțiunii.

departament (grup). Înainte de a începe operațiunile, nu trebuie să vă grăbiți, este necesar să priviți cu atenție în jur, să studiați zona la o distanță de 25-50 m, să vă stabiliți traseul de avans, precum și locul unde vi se ordonă să ajungeți, cu obligativitatea. luarea în considerare a posibilității de acoperire de focul inamic.

Într-un grup de luptă, metodele și procedura pentru acțiunile comune, precum și procedura de interacțiune în luptă, trebuie convenite în prealabil. După ocuparea următorului adăpost, câmpul de luptă este imediat monitorizat. Este necesar să fim pregătiți constant pentru acoperirea cu foc pentru mișcarea restului personalului militar al grupului de luptă. Dacă este posibilă o mișcare ulterioară, este necesar să le dați un semnal predeterminat pentru a trece la următoarea linie, iar mai târziu, prin semnale condiționate, sarcina este clarificată și se face o nouă aruncare. Dar, în orice caz, atunci când un soldat îndeplinește o sarcină, restul îl acoperă. Aceasta este legea luptei apropiate.

Nu-ți poți lăsa camarazii pe câmpul de luptă și nu-ți părăsi locul în luptă fără permisiunea comandantului. Dacă sunteți rănit, luați măsurile necesare de autoajutorare și asistență reciprocă și continuați sarcina. Dacă vi se ordonă să mergeți la secția medicală, luați armele personale cu dvs. Dacă este imposibil să urmărești până la secția medicală, târăște-te într-un adăpost cu o armă și așteaptă infirmierii.

Monitorizați consumul de muniție și realimentarea vehiculului de luptă cu combustibil. 25% din muniția și combustibilul portabil (transportat într-un vehicul de luptă) trebuie să fie inviolabile, acesta este „NZ”,

nu este inclus în calcul la îndeplinirea sarcinii. Luați rapid măsuri pentru a restaura armele și echipamentele militare deteriorate.

Când antrenați un grup de luptă în cursul antrenamentului tactic, se poate crea un mediu țintă: pentru un trăgător cu târâre - la o distanță de până la 100 m, pentru cei de acoperire - de la 100 la 600 m. Țintele ar trebui să apară brusc timp de 3- 5 s, țintele ar trebui să fie lovite din diferite poziții cu schimbarea obligatorie a pozițiilor de tragere. Deschide focul imediat cu apariția „dușmanului". Pentru a atribui lansatorului de grenade, mitralierului, trăgătorului-operator în luptă: recunoaștere (lansator de grenade, mitralierului - vizual la o distanță de până la 300 m, pistoler-operator - vizual și folosind o vedere de la 300 la 1000 m); capac de incendiu pentru grupuri de lupta; protecția șefului de echipă; distrugerea obiectelor blindate ale „inamicului". Liderul de echipă controlează grupurile de luptă și vehiculul de luptă.

Un tanc de sprijin pentru echipă avansează direct pe câmpul de luptă în formația de luptă a echipei, distrugând armele antitanc, echipajele de mitraliere și alte medii de tragere.

forțele inamice, distrugând structuri inginerești. Pușcașii cu motor distrug în primul rând armele antitanc inamice cu focul lor. Echipajul tancului trage mai întâi în primul șanț al inamicului, iar pe măsură ce pușcașii motorizați se apropie de el, la o distanță de 200-250 m, transferă focul în adâncul apărării inamicului.

Antrenamentul ar trebui să înceapă (Fig. 11) secvenţial de la intervale de 100, 200, 300, 400 m, cu durata de afişare a ţintelor mai întâi 3-5 s, apoi 1-3 s.

Sarcinile primei (săgeată):

mișcarea pe câmpul de luptă în diverse moduri; observație continuă la o adâncime de 200 m;

depășirea barierelor miniere explozive, obstacolelor naturale și fortificațiilor;

distrugerea imediată a inamicului în diverse moduri în fața lui în 1-3 secunde, la o adâncime de 100 m (nețintită);

arma este pregătită pentru utilizare imediată în luptă (degetul de pe dispozitivul de protecție a trăgaciului, unde se uită ochii - țeava este îndreptată acolo).

Sarcinile celui de-al doilea (trăgător senior), al treilea (trăgător): recunoaștere la o adâncime de 500-700 m; capacul primului trăgător;

distrugerea țintită a inamicului, din spatele acoperișului, în 3–5 s la o distanță de 300–500 m cu schimbarea (la întâmplare) a pozițiilor de tragere.

Sarcinile celui de-al patrulea (mitralier), al cincilea (lansator de grenade), al șaselea (asistent lansator de grenade):

protecția șefului de echipă; recunoaștere la o adâncime de 500-700 m;

acoperire de țintire a primului, al doilea, al treilea pentru 3-5 cu schimbarea pozițiilor de tragere (la întâmplare).

Sarcinile celui de-al șaptelea (șofer; șofer):

observarea șefului de echipă, conform semnalelor acestuia, accesul la punctele de tragere (adăposturi) planificate;

schimbarea poziţiei de tragere (adăpost) după tragerea unui foc.

Sarcinile celui de-al optulea (tunner-operator; tunner): recunoaștere la o distanță de până la 1500 m (prin optică);

acoperire de foc timp de 3-5 s la o distanta de 1100-1200 m cu foc tintit.

SECŢIUNEA DE MARŞ ŞI ÎN GARDA DE MARŞ

Dispoziții generale. Martie - deplasarea organizată a unităților în coloane de-a lungul drumurilor și rutelor coloanelor pentru a ajunge într-o zonă desemnată sau la o linie specificată la un moment dat, în forță deplină și pregătite pentru a îndeplini o misiune de luptă. Poate fi efectuată în așteptarea intrării în luptă sau fără amenințarea unei coliziuni cu inamicul. Marșul se desfășoară pe ascuns, de obicei noaptea sau în alte condiții de vizibilitate limitată. În timpul ostilităților și în spatele trupelor prietene, aceasta poate fi efectuată în timpul zilei.

Ca parte a unei companii, o echipă poate fi transportată cu transport feroviar (pe apă) și tractoare cu roți pe remorci. Echipa poate defila într-o coloană de pluton sau poate fi repartizată la gărzile de marș.

În toate cazurile, comandantul trebuie să se asigure că trupa ajunge în zona desemnată sau la linia indicată în timp util și pregătită pentru a îndeplini o misiune de luptă.

Pentru începerea și finalizarea în timp util și organizat a marșului, zona de concentrare (linia), ora sosirii în acesta (ieșire pe linia indicată), traseul de mișcare, locul în coloana companiei, locurile și orele opririlor pentru odihna de zi (noapte), și plutonul care operează în avanpostul de cap de marș, - suplimentar punctul de plecare, punctul de control și ora trecerii acestora.

Zonele de odihnă (opriri) sunt destinate meselor și odihnei personalului, întreținere, reparare a armelor și echipamentelor militare, realimentarea vehiculelor, completarea stocurilor de rachete, muniție și alte materiale. Opririle sunt atribuite după 3-4 ore de mișcare pentru o perioadă lungă de timp.

până la 1 oră, iar în a doua jumătate a tranziției zilnice - o oprire care durează până la 2 ore.La sfârșitul fiecărei tranziții zilnice, este atribuită o odihnă de zi (noapte).

Plutonul defilează într-o singură coloană. Distanțele dintre vehicule pot fi de 25-50 m. La conducerea în zone deschise sub amenințarea utilizării sistemelor de recunoaștere și lovitură de către inamic, drumuri prăfuite și în alte condiții de vizibilitate limitată, pe gheață, pe drumuri cu ascensiuni abrupte, coborâri și viraje, precum și la deplasarea cu viteză crescută, distanțele dintre mașini cresc și pot fi de 100-150 m.

Viteza medie a unui pluton în marș trebuie să corespundă condițiilor drumului, capacităților și stării tehnice a armelor și echipamentelor militare. Marșul se face cu viteza maximă posibilă în condițiile date.

Atunci când o subunitate face un marș pe un vehicul de luptă de infanterie (APC) ca parte a unei coloane comune, viteza medie de mișcare poate fi de 20-25 km/h, în mașini - 25-30 km/h, iar când o subunitate efectuează o sarcină independentă, este mult mai mare. Când vă deplasați pe jos, viteza medie poate fi de 4-5 km/h, iar pe schiuri - 5-7 km/h.

În regiunile muntoase, deșertice și nordice, zonele împădurite și mlăștinoase și în alte condiții de marș nefavorabile, viteza medie de deplasare poate scădea la 10-15 km/h.

Conducătorul de echipă, după ce a primit o sarcină pentru un marș ca parte a unui pluton, verifică cunoștințele personalului despre sarcina primită, semnalele de alertă, controlul și interacțiunea, procedura pentru acestea și numește un observator pentru semnalele date de pluton. comandant, aduce datele radio și determină procedura de lucru la echipamentele de comunicații, determină personalului sectoarelor de observare, cui și în ce sector să efectueze observația în timpul deplasării, indică procedura acțiunilor în mișcare și la opriri, în cazul unui atac inamic, depășirea zonelor (zonelor) de infecție, distrugere, inundații, stabilește sarcina subordonaților în pregătirea personală, pregătirea armelor și a echipamentului militar la marș, supraveghează executarea ordinelor date.

Dacă este timp, șeful de echipă studiază traseul folosind harta comandantului de pluton (lungimea și condițiile de trafic pe tronsoanele de traseu, prezența așezărilor, locurilor dificile, podurilor și capacitatea lor de transport etc.) și întocmește o diagramă de traseu cu o defalcare a acestuia pe secțiuni și o indicație a kilometrajului, viteza de deplasare, așezări, repere în locurile de schimbare a direcției de mișcare, locuri de oprire și oprire, zone dificile.

La pregătirea marșului, comandantul de pluton (echipă) este obligat să verifice funcționalitatea vehiculelor, a armelor și a echipamentelor militare, a dispozitivelor de vedere pe timp de noapte, a echipamentelor de protecție și a stingerii incendiilor, 118.

mijloace de comunicare și întrerupere, realimentare, disponibilitate și depozitare corectă a muniției, echipamente speciale de prelucrare, instrumente de înrădăcinare, un kit portabil de deminare și mijloace de creștere a capacității de traversare a țării. Cu privire la pregătirea pentru marș la ora stabilită, el raportează comandantului superior.

Comandantul de subunitate în marș este obligat să respecte cu strictețe ordinea stabilită de mișcare și camuflare, să prevină întârzierile la treceri, trecători, în chei, tuneluri și așezări, să efectueze supraveghere continuă, de-a lungul întregii, a solului, a inamicului aerian și a semnalelor. al comandantului superior, să informeze personalul în timp util despre inamic, precum și despre contaminarea radioactivă, chimică și biologică.

Mașinile aflate în marș se deplasează doar pe partea dreaptă a drumului, respectând cerințele de viteză, distanță și siguranță stabilite.

În funcție de situație, de sarcinile de rezolvat și de condițiile drumului, echipajul, prin decizia comandantului superior, poate efectua un marș „în marș” sau „în luptă”.

În acest caz, personalul este așezat deasupra, pe armură. Armele mici sunt gata pentru utilizare în luptă, dar cartușul nu este trimis în cameră, mitralierele (mitraliere, puști cu lunetă) sunt puse pe blocarea de siguranță. Lansatoarele de grenade și aruncătoarele de flăcări cu reacție sunt transferate într-un pluton de luptă numai înainte de utilizare. Trebuie să stai, coborând un picior în trapa deschisă, ținându-l pe celălalt deasupra armurii. Din această poziție, este ușor să executați comanda „To luptă”, sau să coborâți în trapă dacă începe bombardarea, sau este ușor să sari de la mașină la sol.

În timpul deplasării se organizează monitorizarea circulară, continuă a terenului pentru a preveni un atac brusc al inamicului, pentru a asigura siguranța personalului.

Conducătorul de echipă stabilește procedura de observare a semnalelor plutonierului în fața și în spatele vehiculului. Tot personalul observă în sectoarele alocate. Pentru comoditatea observării și a unui studiu detaliat al terenului, întregul sector de observare este împărțit în zone apropiate (până la 100-150 m) și îndepărtate (până la 300-350 m). De regulă, un inamic aflat în ambuscadă deschide focul asupra unei mici subunități de la o distanță de până la 100 m. Personalul raportează imediat comandantului despre armele de foc descoperite.

Șoferul (șoferul) observă cu atenție drumul, situația de pe traseu (până la 50 m), starea suprafeței drumului, acțiunile vehiculului din față, monitorizează comenzile și semnalele date.

Restul personalului efectuează observații în sectoarele indicate: unul - pe dreapta și înainte până la 100-150 m, celălalt - în aceeași direcție până la 300-350 m, al treilea - pe dreapta și înapoi până la 100-150 m, al patrulea - în aceeași direcție până la 300-350 m. Analogic

observarea se efectuează și din babord. Unul dintre pușcașii motorizați urmărește mașina care vine din spate și se dă semnalele. Gunner-operatorul efectuează observarea în sectorul indicat și, în plus, la direcția comandantului, folosind dispozitive standard de observare. Conducătorul de echipă efectuează supraveghere în sectorul circular, monitorizează semnalele comandantului de pluton, primește rapoarte despre situație și clarifică constant sarcina subordonaților.

Personalul inspectează scurt zonele deschise și studiază zonele închise și suspecte cu cea mai mare atenție. O atenție deosebită trebuie acordată tufișurilor, copacilor, clădirilor individuale, șanțurilor adânci, râpelor, periferiei așezărilor, acoperișurilor, podurilor, ferestrelor.

Pentru a proteja împotriva armelor inamice de înaltă precizie, câmpurile de invizibilitate radar formate din pliuri ale terenului și obiecte locale, precum și vegetația de pe marginea drumului sunt utilizate la maximum. Pe tronsoanele deschise ale traseului nu sunt permise aglomerarea si oprirea mașinilor, viteza de deplasare și distanța dintre mașini cresc.

În cazul unei opriri forțate, duceți mașina® pe partea dreaptă a drumului sau departe de drum, unde defecțiunea este eliminată. Întoarcerea turelei unui vehicul de luptă de infanterie spre carosabil este strict interzisă. Mașina defectă oprită ocolește doar pe stânga. După eliminarea defecțiunii, mașina se alătură coloanei de trecere; ea își ia locul în pluton la oprire. Depasirea coloanelor aflate in miscare este interzisa.

Noaptea, vehiculele se deplasează folosind dispozitive de vedere pe timp de noapte, dispozitive de întrerupere și atunci când se deplasează prin zone ale terenului văzute de inamic și într-o noapte strălucitoare - cu dispozitivele de vedere pe timp de noapte care funcționează în mod pasiv, cu iluminarea externă și internă oprită.

La un semnal de avertizare despre un inamic aerian, unitatea continuă să se miște, crescând viteza și distanța dintre vehicule.

Armele de foc alocate pentru tragerea în ținte aeriene sunt făcute pentru deschiderea focului; trapele vehiculelor de luptă de infanterie (vehicule blindate de transport de trupe), cu excepția trapelor din care se va trage focul, sunt închise. Personalul a pus măști de gaz în poziția „gata”. Un atac al inamicului aerian este reflectat de foc la comanda comandantului plutonului (echipă) sau independent. La deplasarea pe jos, o subunitate de pușcă motorizată, la comanda comandantului, ocupă cel mai apropiat adăpost și deschide focul din arme de calibru mic asupra țintelor aeriene inamice.

Când un inamic atacă dintr-o ambuscadă, echipajele vehiculelor de luptă deschid focul, instalează un ecran de aerosoli, asigurând ieșirea vehiculelor escortate din zona afectată, descălecând personalul și respingând atacul. Comandantul de pluton (echipă) raportează imediat comandantului superior despre locul și împrejurările atacului. Dacă

este imposibil să se retragă vehiculele din zona afectată, personalul coboară, ia poziții de tragere sub acoperirea lor, deschide foc puternic asupra țintelor inamice detectate și locațiile cele mai probabile pentru locația acestora, respinge atacul cu acțiuni îndrăznețe, decisive, și, dacă este posibil, mergeți la atac. Dacă alte unități vin în ajutor, atunci unitatea atacată nu trebuie să permită inamicului să părăsească bătălia și să se retragă.

Gunieri-operatorii (tunieri ai vehiculelor blindate de transport de trupe) sprijină cu foc lupta pușcașilor motorizați. Este necesar să determinați de unde trage inamicul și să găsiți punctele sale de tragere. Prezența unui punct de tragere poate fi indicată de ramurile legănate ale unui tufiș, praful ridicat de focuri și fulgerările de focuri în sine.

În timpul tragerii în mișcare, este necesar să se facă ajustări prin deplasarea punctului de vizare departe de țintă, opus direcției de mișcare. Când trageți din partea tribord, punctul de țintire trebuie mutat la dreapta țintei și de la stânga - la stânga țintei.

Pe țintele în mișcare, focul este tras cu un plumb mic (0,5 lățime de vizor) și la o distanță de 150-300 m fără nici un plumb. Când trageți într-o pădure, o așezare, este posibil un recul puternic.

Nu este nevoie să trageți întreaga încărcătură de muniție dintr-o dată, trageți în rafale scurte doar la țintele detectate. La comanda comandantului superior de pușcă motorizată, aceștia trec la urmărirea, încercuirea și capturarea (distrugerea) inamicului.

După ce a stabilit locul în formația de luptă a inamicului de unde se efectuează cel mai intens foc (în 10-15 secunde va trebui să-și reîncarce arma), loviți. Focul tuturor armelor de foc este concentrat pe acest sector. Gunieri-operatori (tunieri ai vehiculelor blindate de transport de trupe), mitralieri, lansatoare de grenade pun un gol în formația de luptă a inamicului cu foc intens. Mitralierele GP-25 trag în aceeași direcție, astfel încât grenadele să explodeze peste capetele inamicului, ceea ce oferă o letalitate mai mare. Atacul este efectuat după aruncările grenadelor lor. Dacă este necesar, utilizați bombe de fum sau grenade fumigene.

Un câmp minat stabilit prin intermediul exploatării la distanță, un pluton marchează și ocolește sau depășește în compoziție

cinci coloane ale companiei în spatele vehiculului de conducere de-a lungul pasajului finalizat. Minele din fața vehiculelor pluton sunt distruse folosind un kit portabil de deminare sau prin alte mijloace.

La sesizarea contaminării radioactive, chimice și biologice, plutonul (echipă, tanc) continuă să se deplaseze. În vehiculele de luptă, trapele, ușile, lactoarele și jaluzelele sunt închise înainte de a trece prin zonele de contaminare, iar sistemele de protecție colectivă instalate pe acestea sunt pornite. Personalul care urmărește pe jos și în mașini deschise se îmbracă cu echipament individual de protecție.

Zonele de contaminare radioactivă, chimică și biologică în timpul marșului, în funcție de situație, sunt ocolite sau depășite cu viteză maximă în zonele cu cele mai scăzute niveluri de radiație (densitate de contaminare) folosind echipament individual de protecție și sisteme de protecție colectivă.

Tratamentul special parțial se efectuează la direcția comandantului companiei (pluton) după părăsirea zonei de contaminare radioactivă, iar dacă substanțele otrăvitoare intră în contact cu pielea și armele mici, imediat. Prelucrarea specială completă se efectuează prin ordin al șefului superior în zona prelucrării speciale.

Când inamicul folosește arme incendiare, precum și atunci când este forțat să depășească zona de incendiu, trapele, lacunele și jaluzelele vehiculelor de luptă ale infanteriei (transport personal blindate), tancurile sunt închise. Coloana este retrasă din zona de incendiu înainte sau spre vânt, oprește, stinge focul asupra armelor și echipamentelor militare, salvează personalul și îi acordă primul ajutor, după care mișcarea continuă. Răniții și bolnavii, după ce le acordă primul ajutor la fața locului, sunt predați plutonului (punctul) medical al batalionului, dacă este imposibil, urmează cu unitatea lor.

La opriri, vehiculele se opresc pe partea dreapta a drumului la cel mult 10 m unul de altul sau la o distanta stabilita de comandant. Vehiculele de luptă (mașinile) sunt amplasate sub coroanele copacilor, la umbra radarului obiectelor locale, în zone deschise, dacă timpul o permite, sunt mascate cu acoperiri obișnuite de camuflaj și materiale locale. Debarcarea din vehicule se efectuează numai la comanda (semnalul) comandanților acestora. Pentru recreere, personalul este situat în dreapta drumului. În vehicule rămân observatorii și mitralierii (tunieri) de serviciu, în timp ce cei de serviciu pe echipamente radio rămân în vehiculele de comandă. Armele de foc desemnate pentru a respinge un atac inamic aerian sunt pregătite să tragă.

Echipajele autovehiculelor, conducătorii auto-mecanici (soferi), împreună cu personalul desemnat să asiste, efectuează întreținerea armelor și echipamentelor militare și înlătură defecțiunile identificate.

În regiunile nordice și iarna înainte de marș, comandantul de pluton (echipă) trebuie: să ia măsuri pentru prevenirea degerăturilor în rândul personalului; asigurați-vă că în mașini se află motorină de iarnă și lichide speciale și, dacă este necesar, luați măsuri pentru a le alimenta; verificați funcționalitatea mijloacelor de încălzire a motoarelor vehiculelor, pregătirea armelor pentru utilizare în condiții de temperaturi scăzute și, dacă este necesar să vă deplasați prin zone cu acoperire adâncă de zăpadă, tensiunea șinelor, precum și echiparea vehiculele cu mijloace de creștere a capacității de cross-country; da instrucțiuni mecanicilor mecanici (șoferilor) cu privire la măsurile de prevenire a degivrării sistemelor de răcire a motorului; organizați uscare uniforme și încălțăminte.

Sunt luate măsuri suplimentare de camuflaj pentru a asigura secretul acțiunilor, inclusiv vopsirea vehiculelor pentru a se potrivi cu fundalul zonei înconjurătoare. În parcări, motoarele autovehiculelor sunt periodic încălzite, se iau măsuri de încălzire a personalului.

În zonele muntoase, în pregătirea marșului, comandantul de pluton (echipă) acordă o atenție deosebită verificării funcționalității șasiului și mecanismelor de control ale mașinilor. Fiecare mașină trebuie să aibă dispozitive speciale pentru a împiedica rularea utilajelor la oprirea pe pante în sus și în coborâre. La depășirea locurilor periculoase, vehiculele sunt apăsate de marginea drumului opus stâncii, personalul unui pluton de puști motorizate de obicei descălecă. Odată cu creșterea altitudinii, puterea motoarelor mașinilor scade și ratele de consum de combustibil cresc.

La deplasarea pe jos, zonele stâncoase, gropile și trecerile sunt de obicei depășite de plutoane sau echipe cu respectarea cerințelor de siguranță cu asigurare obligatorie reciprocă sau autoasigurare.

Opririle (zonele de odihnă) sunt alocate, dacă este posibil, pe tronsoane plane ale traseelor, în apropierea surselor de apă, în locuri ferite de alunecări de teren, căderi de pietre, gropi, avalanșe de zăpadă și inundații.

În zonele deșertice, în pregătirea marșului, armele și echipamentele militare sunt pregătite cu atenție pentru deplasarea în condiții de temperaturi ridicate, off-road și nisip, vehiculele sunt echipate cu mijloace pentru a crește capacitatea de traversare a țării și rezerve suplimentare de apă, combustibil iar alimentele sunt create.

Pentru a proteja personalul de căldură și insolație, comandantul plutonului (echipă) trebuie să monitorizeze strict

respectarea regimului de baut si buna functionare a sistemelor de ventilatie ale utilajelor.

Când vă deplasați în condiții de praf intens, distanțele dintre mașini cresc, coloana se poate deplasa într-un pervaz spre partea sub vânt. La deplasarea pe jos, mai ales pe căldură și pe un drum prăfuit, distanțele și intervalele dintre militari dintr-o coloană de pluton (echipă) cresc.

În marș, unitatea respectă cu strictețe traseul sau azimutul stabilit al direcției de mișcare. Lăsarea mașinilor singure pe șosea este interzisă.

Filiala in mars protectie. Un pluton în marș poate fi alocat șefului (lateral, din spate) în marș și, uneori, unui avanpost lateral fix sau unei patrule de șef (spate), cu sarcina de a asigura mișcarea nestingherită a forțelor principale, prevenind un atac surpriză al inamicul și oferindu-le condiții favorabile pentru intrarea în luptă și, de asemenea, împiedică pătrunderea recunoașterii la sol a inamicului în coloana păzită. Plutonului i se pot da întăriri.

Pentru protecție directă, precum și pentru supravegherea zonei de la avanpostul de marș (lateral) în direcția de mișcare (de la avanpostul de marș din spate - în spatele acestuia) și de la forțele principale ale batalionului (partea fixă) avanpost) spre flancurile amenințate (pe direcția amenințată) o echipă de santinelă (tanc) poate fi trimisă spre îndepărtare, asigurând observarea acesteia și sprijinindu-l cu foc.

În avanpostul de marș (lateral, din spate) (cap, patrula din spate), se organizează observarea inamicului terestră și aerian, este desemnat un observator pentru a primi semnale de la echipa de patrulare (tanc) și se menține pregătirea constantă pentru a întâmpina inamicul. .

La clarificarea misiunii și evaluarea situației, comandantul trupei de patrulare, folosind harta comandantului de pluton, studiază traseul de deplasare a unității protejate și determină locurile unei întâlniri probabile cu inamicul, precum și posibilele locuri de stabilire. sus ambuscade.

La elaborarea unui plan, comandantul trebuie să stabilească: traseul de mișcare a trupei (direcția de mișcare în azimut), punctele intermediare și ordinea deplasării; asupra inspecției pe care secțiuni ale traseului și obiecte să se concentreze eforturile principale; curs de acțiune atunci când se întâlnesc cu inamicul.

La stabilirea misiunilor de luptă sunt indicate: sectoare de observare; procedura de inspectare a zonei și a obiectelor; sarcini și proceduri în timpul marșului, la inspectarea terenului și a obiectelor, la parcări (opriri), la întâlnirea cu inamicul și atacul acestuia dintr-o ambuscadă.

Ordinul de luptă al liderului de echipă pentru acțiuni în marșul de gardă

(opțiune)

1. Inamicul se retrage spre est. Inteligența a stabilit înaintarea rezervelor sale din adâncuri. O întâlnire cu recunoașterea și paza inamicului este posibilă pe linia Dachnoye-Petrovo.

În spatele trupelor noastre se află grupuri de sabotaj și recunoaștere, întâlnire cu care este posibilă în orice moment.

2. 1 MSV - avanpost de marș al șefului (GPZ), face un marș pe traseul Oak Grove, Sands, Zverevo, Useltsevo cu sarcina de a preveni un atac surpriză inamic asupra batalionului, oferindu-i condiții favorabile pentru intrarea în luptă și prevenirea terenului recunoaștere de la patrundere la coloană păzită.

2meo - sentinelă, urmează traseul Oak Grove, Sands, Zverevo cu sarcina de a preveni un atac brusc al inamicului asupra convoiului GPZ și de a recunoaște traseul, terenul și obiectele locale.

Viteza de deplasare - 25-30 km/h. Până la 0,3 seturi de luptă sunt alocate pentru a finaliza misiunea.

3.	În dreapta, de-a lungul traseului Ivanovka-Denisovo, urmează departamentul santinelă al MSB GPZ 2. Nu sunt vecini din stânga.

În timpul marșului, observați:

4.	Comand: șoferului - traseul de deplasare - Oak Grove, Sands, Zverevo. Posibile opriri: 100 m pana la pod; în estul marginii roshi „Stejarului”.

Soldatul Petrov (sofer) - atacant;

Soldatul Trofimov (tunar-operator) - înainte și în spatele inamicului aerian;

Soldatul Seleznev (mitralier), soldatul Ivanov (pistolar) - la stânga;

Privat Pavlov (lansator de grenade), Soldat Rybakov (asistent lansator de grenade) - la dreapta;

Soldatul Kolesov (tunar superior) - în spate și în spatele semnalelor comandantului de pluton.

Toți pușcașii să fie în așteptare pentru a acționa ca santinele pentru a inspecta zona și obiectele locale.

Atunci când se întâlnesc cu grupuri mici de inamic, operatorul de trăgător ar trebui să le distrugă cu focul de la o mitralieră și pistoale, în timp ce forța de aterizare ar trebui să fie gata să distrugă inamicul prin lacune.

Când se întâlnește cu un inamic superior, echipa ar trebui să ia o poziție avantajoasă și să tragă dintr-un loc pentru a asigura desfășurarea și intrarea în luptă a GPZ.

Raportați-mi tot ce vedeți prin voce și semnale stabilite.

5.	Gata de marș - ora 19.00.

6.	Adjunctul meu este soldatul Kolesov.

După emiterea unui ordin de luptă, liderul echipei organizează interacțiunea, sprijinul și controlul cuprinzător, apoi verifică pregătirea echipei de a îndeplini o misiune de luptă și raportează comandantului plutonului.

125

Plutonul atribuit avanpostului principal de marș (patrulă principală) trece de punctul de plecare la ora stabilită și se deplasează pe traseul specificat la viteza stabilită. Comandantul plutonului este situat în fruntea coloanei avanpostului principal (patrula principală), monitorizează traseul de mișcare, acțiunile echipei de patrulare pe hartă, efectuează personal recunoașterea inamicului și a zonei prin observare și raportează către comandantul care a trimis gărzi pentru

întâlnirea cu inamicul, obstacolele și zonele contaminate de pe traseu, precum și trecerea punctelor de control pe traseu.

Cheile, tunelurile, podurile și alte blocaje sunt depășite de avanpostul de marș al capului (caza capului) non-stop, poduri distruse, tronsoane minate sau contaminate ale ocolirii traseului, indicând direcția ocolirii cu indicatoare. Pentru a asigura deplasarea coloanei păzite de-a lungul secțiunilor traseului unde este posibil un atac inamic, avanpostul de marș poate trece la apărarea unei linii avantajoase și reia mișcarea după ce coloana a trecut.

Dacă este imposibil să ocoliți secțiunile minate ale traseului, acestea sunt curățate de o unitate de inginerie atașată sau în mod independent folosind kituri portabile de deminare și în alte moduri sub acoperirea vehiculelor de luptă și a personalului unităților gata să deschidă focul. Pentru a detecta liniile de control cu fir de-a lungul drumului, pușcașii motorizați demontați sunt trimiși la o distanță de 50-100 m, care ocupă poziții de tragere și rămân pe ele până la finalizarea lucrărilor de căutare a minelor (mine terestre) și a le curăța.

Echipajul de patrulare, fără a întârzia deplasarea coloanei păzite, se deplasează cu o viteză sporită în direcția indicată acesteia în salturi din capac în acoperiș, observând zona înconjurătoare. O atenție deosebită se atrage asupra semnelor inamicului care înființează ambuscade și exploatează drumul, marginile drumurilor și obiectele locale. Zone închise ale terenului, clădiri individuale, margini de pădure, intrări în chei și tuneluri, unde este posibilă o locație secretă a inamicului și un atac brusc din ambuscade, precum și pasaje înguste, poduri și alte obiecte, inspectează și, dacă necesar, descălecă, trimite patrule pe jos sau efectuează o inspecție a întregii echipe, care operează în grupuri de luptă sub acoperirea unui vehicul de luptă de infanterie (transport blindat). Sub acoperirea echipei, vigilerii se strecoară asupra obiectivului, paznicul senior urmând, de obicei, în spatele vederii, gata să-l sprijine cu foc. În timpul operațiunilor ca parte a unei echipe, un grup de santinele, folosind faldurile terenului, acoperindu-se reciproc, se deplasează alternativ spre obiect și îl inspectează. Despre tot ce s-a descoperit pe parcurs și despre întâlnirea cu inamicul, comandantul departamentului santinelă

leniya (tanc) raportează imediat comandantului care l-a trimis. Când este detectată o ambuscadă inamică, echipa de patrulare îl informează pe comandantul patrulei despre aceasta , intră în luptă (ia o poziție) și asigură înaintarea și intrarea în luptă a patrulei șef.

De regulă, avanpostul principal (patrulă principală, echipă de patrulare) distruge mici grupuri inamice și captează mostre de arme, hărți topografice și alte documente și continuă să îndeplinească sarcina. Când se întâlnește cu un inamic superior în forță, acesta acționează în funcție de situație: cu un foc brusc dintr-o poziție avantajoasă și un atac decisiv, îl distruge, iar dacă avanpostul de marș nu este capabil să distrugă singur inamicul, se încăpățânează să-și mențină poziția și asigură desfășurarea și intrarea în luptă.coloană păzită.

Pe cât posibil, avanpostul de marș ocolește așezările. Dacă este imposibil, el intră în așezare după ce aceasta a fost inspectată de echipa de santinelă. În absența unui inamic în ea, de regulă, se duce rapid, fără să se oprească, la periferia opusă.

Atunci când secțiuni ale traseului sunt blocate de locuitorii locali, echipa de patrulare (patrula șefă), fără a-i contacta, ocolește această secțiune și ghidează coloana păzită de-a lungul rutei de ocolire. Atunci când blochează o coloană sub amenințarea folosirii armelor sau a ei, gărzile blochează acțiunile populației locale, împiedicând dezarmarea (luarea ostaticilor) personalului militar și iau măsuri pentru a se deplasa pe traseu sau în direcția opusă. .

În timpul unei opriri și când coloana păzită este poziționată să se odihnească, plutonul (echipă) șeful (lateral, din spate), după ce a ocupat o poziție avantajoasă, continuă să îndeplinească sarcina, acționând ca paznic de santinelă. Un avanpost de marș (patrulă, echipă de patrulare) se oprește și își reia mișcarea la comanda (semnalul) comandantului coloanei de pază.

LOCALIZAREA DEPARTAMENTULUI PE SANTIER SI IN PAZA

Echipa de teren este de obicei desfășurată ca parte a unui pluton de-a lungul rutei de avans. BMP (BTR) este situat în locul indicat de comandantul plutonului sub coroanele copacilor, într-o râpă, la umbra radarului de obiectele locale. Distanța dintre vehiculele de luptă de infanterie (APC) ar trebui să fie de 25–50 m, iar în zone deschise și în condiții de amenințare cu utilizarea armelor de înaltă precizie de către inamic - 100–150 m. pirogă. Pentru BMP (BTR) обо-

pe 27

se exploatează un șanț sau un adăpost, ținând cont de protecția împotriva preciziei inamice și a armelor incendiare. Locația sucursalei este mascată cu grijă. Echipa trebuie să fie în permanență pregătită să respingă un atac al unui inamic terestră, aerian și să-și distrugă grupurile de sabotaj și recunoaștere.

Liderul de echipă, după ce a primit o sarcină de localizare, verifică cunoștințele personalului cu privire la procedura de respingere a unui atac al unui inamic terestră și aerian, semnalele de avertizare, controlul și interacțiunea și procedura de acțiune asupra acestora; supraveghează personal dotarea unui loc de cazare a personalului, a unui șanț sau adăpost pentru un vehicul de luptă de infanterie (APC), camuflaj și întreținere a armelor și a unui vehicul de luptă.

În timpul întreținerii, în primul rând, se realimentează BMP (BTR) și se reumple armele cu muniție, precum și se verifică armele, mecanismele și instrumentele, se aliniază, se reglează, se lubrifiază și se elimină defecțiunile identificate. Conducătorul de echipă raportează plutonierului despre munca depusă și despre pregătirea de luptă a echipei.

Paza avanpostului este organizată atunci când o subunitate este amplasată la fața locului pentru a interzice recunoașterea de către

inamic și pentru a exclude un atac brusc asupra unităților (subunităților) protejate ale forțelor sale terestre.

Echipa funcționează de obicei ca parte a unui pluton sau este desemnată să acționeze ca un post de santinelă din avanpost sau corpul principal al batalionului.

Avanpostului i se atribuie o linie de apărare, o zonă de protecție și recunoaștere. Linia de apărare poate ajunge la 2 km de-a lungul frontului, iar distanța față de subunitățile protejate - 5-15 km.

Avanpostul ocupă o linie de apărare convenabilă (indicată) și o echipează cu pozițiile principale, iar dacă există timp, și rezervă până la 500 m de-a lungul frontului fiecare, interceptând și blocând prin foc posibilele direcții ale acțiunilor inamice în întreaga securitate. zona.

Pentru depistarea la timp a inamicului, observația este organizată la poziția fiecărei echipe. Un post de pază poate fi instalat în direcția cea mai probabilă a acțiunii inamice. Decalajele dintre pozițiile echipelor și flancuri sunt acoperite de bariere de foc și explozive de mine. Sunt trimise patrule perechi pentru a inspecta zona, iar secretele sunt expuse și minele de semnalizare sunt puse pe abordări ascunse, inclusiv în timpul zilei.

Doi soldați sunt desemnați ca polițiști, unul dintre ei este numit senior. Noaptea și în alte condiții de vizibilitate limitată (într-o perioadă de timp stabilită), polițiștii sunt de serviciu continuu: o pereche o înlocuiește pe alta.

Secretul este stabilit din avanpost ca parte a unui grup de luptă (doi sau trei militari) la o distanță de până la 400 m.

Înțelegând sarcina, comandantul de pluton trebuie să înțeleagă suplimentar: sarcinile îndeplinite de forțele și mijloacele comandantului superior în interesul avanpostului; sarcinile avanposturilor învecinate și ordinea interacțiunii cu acestea.

Atunci când evaluează situația, plutonierul evaluează cu cea mai mare atenție natura posibilă a acțiunilor inamice și influența terenului asupra îndeplinirii sarcinilor avanpostului.

La elaborarea unui plan, comandantul plutonului trebuie să stabilească suplimentar: procedura de prevenire a pătrunderii recunoașterii inamice în subunitățile protejate; ordinea serviciului la avanpost și activitățile zilnice.

La stabilirea misiunilor de luptă, sunt indicate următoarele:

echipe de puști motorizate - poziții de luptă, benzi de foc și sectoare suplimentare de foc; pozițiile de tragere principale și de rezervă ale vehiculelor de luptă ale infanteriei (transport personal blindate), sectoarele lor principale și suplimentare de foc din fiecare poziție; procedura de detectare a recunoașterii și a principalelor forțe ale

inamicului; ce mijloace de foc pentru a asigura golurile și flancurile; ordinea de observare și serviciu;

grup de comandă și control și sprijin de foc - forța de luptă, pozițiile de tragere principale și de rezervă ale armelor de foc obișnuite și atașate, sectoare principale și suplimentare de foc din fiecare poziție, procedura de detectare a recunoașterii și principalele forțe inamice; ordinea de observare și serviciu;

post de pază, secret (patrula) - alcătuire, sarcină, loc (patrula - traseu de patrulare); ordinea serviciului, comunicarea, acțiunile când un inamic este detectat și o schimbare. Atunci când atribuiți o sarcină unui secret și unui patrul, unul dintre militari este numit senior.

Stabilind ordinea de serviciu, comandantul plutonului indică: numărul de arme de foc și de observatori de serviciu; ordinea de serviciu și odihnă; ordinea trecerii prin post, la ce să acorde o atenție deosebită. Un permis pentru fiecare zi este adus întregului personal al avanpostului.

Comandantul plutonului trebuie să organizeze serviciul vigilent, să înființeze personal avanposturi și secrete, să stabilească o procedură de odihnă a personalului și să asigure pregătirea constantă la luptă a avanpostului. Dacă avanpostul este înființat noaptea, în zori comandantul plutonului este obligat să clarifice locația subunităților, armele de foc și sarcinile acestora.

Polițiștii, care se deplasează pe traseul indicat, inspectează cu atenție zona și obiectele locale, pregătindu-se pentru sprijin reciproc de foc. Când se apropie fețe necunoscute, polițiștii, poziționându-se în secret, le lasă să se apropie

distanță, după care polițistul superior solicită permis. Persoanele care au denumit corect permisul nu se opresc; persoanele care nu cunosc trecerea sunt reținute și predate comandantului de pluton. Soldații cu un singur inamic sunt capturați sau distruși de polițiști. Atunci când este detectat un inamic care avansează, polițistul superior raportează imediat acest lucru comandantului de pluton printr-un semnal stabilit sau trimițând un polițist și, după ce s-a plasat pe ascuns, continuă să-și monitorizeze acțiunile.

După ce au primit comanda de retragere, polițiștii se vor muta pe ascuns la poziția avanpostului și se vor pregăti de luptă.

Secretul ocupă și echipează în secret locul indicat și efectuează supravegherea continuă a inamicului și a terenului. Secretul superior stabilește ordinea de observație, menține disponibilitatea constantă de luptă a secretului și comunicarea cu comandantul care l-a postat. Secretul servește la infinit pentru un timp stabilit, pe ascuns, fără să se dezvăluie în vreun fel. Nu reține și nu interoghează pe nimeni. Secretul senior raportează apariția soldaților singuri (civili) și a grupurilor inamice comandantului care a postat secretul. Când un inamic atacă un secret, el deschide focul și se retrage, continuând să observe. La sfârșitul perioadei de serviciu sau la comanda (semnalul)

comandantului care a dezvăluit secretul, personalul se întoarce la avanpost.

În absența inamicului, personalul avanpostului de gardă monitorizează terenul din zona de gardă, semnalele posturilor de pază, avanposturilor învecinate și îmbunătățește echipamentul ingineresc al poziției. În timpul zilei, cu vizibilitate bună, de regulă, cel puțin o treime din personal este implicat în serviciu; noaptea și în alte condiții de vizibilitate limitată, cel puțin jumătate sau tot personalul avanpostului este treaz și în plină pregătire pentru luptă.

Odată cu primirea datelor despre inamic, supravegherea este intensificată, avanpostul este adus în deplină pregătire pentru luptă. Comandantul de pluton raportează apariția inamicului comandantului care a trimis avanpostul și informează avanposturile învecinate.

Grupuri mici ale inamicului, care încearcă să pătrundă în subdiviziunile protejate, sunt capturate sau distruse de pluton. Când forțele inamice superioare se apropie, plutonul intră în luptă și menține linia (poziția) ocupată până la apropierea unităților protejate sau la primirea unui ordin (semnal) de retragere.

Dacă inamicul ocolește poziția avanpostului, acesta trece la apărare completă până când forțele principale (subunități protejate) se apropie sau primesc un ordin de retragere. În conformitate cu decizia comandantului superior, plutonul poate provoca 130

o lovitură pentru flancul (spate) inamicului care avansează sau trecerea la acțiuni de recunoaștere.

Postul de pază ocupă și echipează o poziție la o distanță de până la 1500 m de unitatea păzită. Poziția detașamentului poate fi de-a lungul față până la 200 m.

Ordinea și conținutul muncii comandantului echipei desemnate la postul de pază corespund muncii din timpul tranziției la apărare fără contact cu inamicul, ordinea serviciului este determinată suplimentar.

La stabilirea misiunilor de luptă, sunt indicate următoarele:

grupe de luptă - componența luptei, cine se ocupă, sarcini, loc în poziție, sectoare și rațiuni de observare; locurile posturilor de tragere principale și de rezervă pentru fiecare militar, succesiunea și volumul echipamentului acestora și ordinea schimbării; sectoarele principale și de rezervă de foc din fiecare poziție; sarcini de supraveghere și misiuni de luptă (ce inamic, unde, când, în cooperare cu cine și cum să distrugă);

către echipajul unui vehicul de luptă de infanterie (transport blindat) - locurile posturilor de tragere principale și de rezervă (adăposturi), procedura de ocupare și de ieșire a acestora, sectoare și intervale de observare din fiecare dintre ele; sectoarele principale și de rezervă de foc din fiecare poziție; sarcini de supraveghere și misiuni de luptă (ce inamic, unde, când, în cooperare cu cine și cum să distrugă).

Postul de santinelă servește în timpul stabilit de comandantul care l-a postat.

Postul de pază capturează sau distruge soldați inamici singuri și raportează acest lucru comandantului care a postat postul. Când forțele inamice superioare atacă, postul de pază intră cu îndrăzneală în luptă și își menține ferm poziția până când primește un ordin (semnal) de retragere.

3. ANTRENAREA INTELIGENTEI

DISPOZIȚII GENERALE

Inteligența este unul dintre tipurile de sprijin de luptă. Este organizat și desfășurat în scopul obținerii de informații de recunoaștere despre inamic și teren în zona operațiunilor viitoare, necesare pentru pregătirea și finalizarea cu succes a misiunii atribuite. Principalele eforturi de recunoaștere sunt concentrate pe eliminarea surprizei acțiunilor inamice.

Recunoașterea inamicului se realizează cu sarcinile de stabilire a: poziției și forței sale de luptă; obiectele (țintele) de lovit și locația acestora (coordonatele); posibile intenţii (intenţie) şi

natura acțiunilor; gradul și natura echipamentului ingineresc al liniilor, zonelor și pozițiilor; sistem de bariere.

Recunoașterea zonei se realizează cu sarcini de stabilire a: caracteristicilor reliefului, prezența obstacolelor naturale, starea solului, drumurilor, surselor de apă; natura barierelor de apă, prezența vadurilor; gradul de influență a terenului asupra modalităților de acțiune a subunităților și condițiilor de tragere; zone de distrugere, incendii și inundații, zone (zone) de contaminare radioactivă, chimică și biologică, posibile direcții de ocolire (depășire) a acestora.

Sursele de informații de informații sunt trupele, armele și echipamentele, personalul militar inamic individual, rezidenții locali, diverse documente, precum și cartierul general superior al acestora și sediile subunităților care interacționează.

Principalele cerințe pentru recunoaștere sunt scopul, continuitatea, activitatea, promptitudinea și eficiența, secretul, fiabilitatea și acuratețea în determinarea locației (coordonatele) obiectelor de recunoaștere (ținte). Informațiile obținute la momentul stabilit (de îndată ce sunt descoperite) sunt transferate șefului care a stabilit sarcina de a efectua recunoașteri. Informațiile deosebit de importante sunt raportate imediat.

Principalele metode de recunoaștere includ: observarea, căutarea, raidul, ambuscadă, recunoașterea în forță, interceptarea cu urechea, interceptarea radio, fotografia, interogarea prizonierilor și a dezertorilor.

O echipă de pușcași motorizate poate fi desemnată să acționeze ca o echipă de patrulare, să organizeze o ambuscadă de recunoaștere și să efectueze căutări. În plus, o echipă de pușcă motorizată special instruită poate efectua recunoașteri de inginerie, radiații, chimice și biologice.

În toate tipurile de luptă în orice situație, recunoașterea este organizată și condusă în echipă prin monitorizarea inamicului terestră și aerian, precum și a situației radiologice, chimice și biologice. În același timp, o echipă poate finaliza cu succes o misiune de luptă numai dacă, pe parcursul luptei, monitorizează continuu inamicul, identifică ținte pe câmpul de luptă și studiază terenul și obstacolele. Trebuie amintit că bătălia purtată de echipă este și o modalitate de a obține informații despre inamic.

În timpul acțiunilor unei subunități de pușcă motorizată în luptă sau în recunoaștere, echipei i se poate atribui sarcina de a captura prizonieri, documente, mostre de arme și echipamente militare ale inamicului.

Terenul, perioada anului și ziua, condițiile meteorologice au un impact semnificativ asupra activităților de recunoaștere, prin urmare, atunci când se pregătește pentru acțiuni, liderul echipei ia în considerare condițiile și

pregătește cu atenție personalul pentru sarcină.

Liderul de echipă, după ce a primit sarcina de a efectua recunoașteri, este obligat să aducă misiunea de luptă la echipă și să pregătească echipa pentru implementarea acesteia. Înainte de efectuarea recunoașterii, șeful de echipă este obligat să: verifice personal starea tehnică a armelor și echipamentelor militare (vehicule de luptă de infanterie, transportoare blindate etc.), a dispozitivelor de supraveghere, a echipamentelor de comunicații, a prezenței și depozitării muniției, a prezenței și starea echipamentului de protecție, combustibilului și lubrifianților, uneltelor, pieselor de schimb, alimentelor, echipamentelor medicale, echipamentelor, uniformelor și luarea măsurilor pentru reumplerea acestora; documentele de depozit ale personalului; raportați comandantului plutonului (companiei) despre pregătirea trupei.

În timpul efectuării recunoașterii, șeful de echipă este obligat să: gestioneze cu pricepere echipa; cunoaște-ți sarcina și sarcina unității în care funcționează departamentul; efectuează în mod continuu recunoașterea inamicului și a terenului; menține interacțiunea constantă cu unitățile de informații învecinate; să poată utiliza mijloacele de comunicare; cunoaște semnalele de avertizare, identificarea trupelor lor; îmbină cu pricepere secretul, viclenia și rezistența cu determinarea și curajul în acțiuni; arătați inventivitate, ingeniozitate, inițiativă și aplicați pe scară largă metode de a înșela inamicul; acționează uimitor de îndrăzneț și brusc; obține cu îndrăzneală și activ informații de informații în conformitate cu sarcina; când te întâlnești cu inamicul, dă porunci să-l distrugi;

menține constant contactul cu comandantul care efectuează recunoașteri; raportați rezultatele explorării în timp util.

Informațiile obținute trebuie să fie de încredere și la timp, iar rapoartele privind rezultatele informațiilor trebuie să fie succinte și clare. Acestea trebuie să conțină: timpul de detectare, localizarea (coordonatele), tipul (denumirea), dimensiunile (fața, adâncimea sau lungimea) obiectului de recunoaștere, compoziția acestuia, natura activității (direcția mișcării, viteza), metoda de obținere a informațiilor.

Liderul de echipă trebuie să fie capabil să determine coordonatele obiectelor de recunoaștere cu precizia necesară organizării distrugerii lor prin foc.

Atunci când efectuează sarcini de recunoaștere prin interogarea prizonierilor de război și intervievarea rezidenților locali, personalul este obligat să respecte normele dreptului internațional umanitar.

Comandantului unei echipe desemnate să efectueze recunoașterea în spatele liniilor inamice îi este interzis să aibă orice date despre trupele sale pe harta de lucru (diagrama) și tot personalul - documente personale și oficiale. Informațiile despre inamic sunt aplicate hărții (schemei) prin semne convenționale predeterminate.

METODE DE INTELIGENTĂ PE SECȚIUNI

Observarea este organizată în toate condiţiile situaţiei de către toate subunităţile. Observarea se efectuează continuu și este principala metodă de recunoaștere.

Observarea face posibilă obținerea de informații despre: mișcarea trupelor inamice; asupra dispoziției subunităților și a armelor de foc în apărarea inamicului; despre locația și natura structurilor defensive și obstacolelor inamicului; despre natura comportamentului inamicului în apărare; privind amplasarea posturilor de comandă și observație inamice; privind concentrarea infanteriei și tancurilor inamice pentru un atac, precum și alte informații care determină natura activității de luptă a inamicului.

Pe timp de noapte, precum și în condiții de vizibilitate limitată, supravegherea se realizează cu ajutorul dispozitivelor de vedere nocturnă, mijloace de iluminare a zonei, și este completată de interceptări. Prin semne sonore, observatorul poate determina: natura acțiunilor inamicului și munca pe care o desfășoară (zgomotul mișcării vehiculelor, tăierea copacilor, țărușii de conducere, vorbirea colocvială etc.); direcția aproximativă a focului de la mitraliere, mortare și artilerie; direcția de mișcare a tancurilor și a altor vehicule de luptă și transport.

Personalul departamentului efectuează observații în deplasare, din scurte opriri și la fața locului. Atunci când un vehicul de luptă de infanterie (APC) se mișcă, fiecare soldat al echipei trebuie să observe

în mod continuu sectorul care i-a fost indicat și să raporteze tot ce s-a observat șefului de echipă. La realizarea unui salt de la un adăpost la altul, observarea se realizează, în funcție de situație, prin trape deschise și instrumente optice. Se fac opriri în locuri adăpostite și convenabile pentru observare (puncte de observare). Pentru a opri vehiculul de luptă, șoferul, folosind faldurile terenului, precum și obiectele locale, plasează BMP (BTR) la ordinele șefului de echipă, astfel încât să asigure deghizarea acestuia și să permită comandantului să monitorizeze din turn. Punctul de observare trebuie să îndeplinească cerințele de bază: să ofere cea mai mare vedere în direcția inamicului și un secret total al observației.

Conducătorul de echipă poate efectua supraveghere, în funcție de situație și teren, din vehiculul de luptă sau în afara acestuia. În afara BMP (BTR), el ocupă un punct convenabil din care efectuează supravegherea (Fig. 12). Noaptea, în plus, oprind motorul, ascultă sunetele pentru a determina prezența inamicului după ureche. Personalul echipei trebuie să-și monitorizeze îndeaproape comandantul și să fie întotdeauna gata să-l asiste imediat. Când ocupați un punct de observație, este necesar să acționați pe ascuns. Trebuie să ne amintim întotdeauna că inamicul este camuflat și observă și că semnele prin care ne

Dreapta

Gresit

Dreapta

Gresit

Dreapta

Gresit

Dreapta

Gresit

Orez. 12. Alegerea unui loc pentru observare

stabiliți prezența inamicului, îi sunt familiare. Dacă este imposibil să te apropii pe ascuns de punctul de observare pe vehicule, atunci ar trebui, descălecând, să avansezi pe jos sau târându-se. Ajuns la acoperire, liderul de echipă trebuie să evite mișcările bruște, să ridice capul încet, lăsând umerii și brațele în spate.

După o examinare superficială a zonei, studiul detaliat al acesteia este efectuat folosind un binoclu într-unul dintre următoarele moduri.

Prima cale. Mai întâi se verifică drumurile care merg în sensul de mers, apoi drumurile transversale, periferiile așezărilor, tufișuri, margini de pădure, grădini, ieșiri din goluri și râpe etc.

A doua cale. În primul rând, zona apropiată este examinată într-un interval de până la 400 m, apoi zona de mijloc - de la 400 la 800 m și, în cele din urmă, zona îndepărtată - în vizibilitate.

O atenție și o grijă deosebită trebuie acordate în toate locurile suspecte în care inamicul se poate ascunde: râpe, goluri, păduri, tufișuri etc.

În unele cazuri, personalul echipei poate fi desemnat să efectueze recunoașterea prin observare la un post de observare.

Un post de observare este un grup desemnat de personal militar care efectuează sarcini de recunoaștere prin observare dintr-un loc echipat din punct de vedere ingineresc.

Posturile de observare sunt de obicei puse deoparte în apărare și în pregătirea unei ofensive. În marș, în cursul unei bătălii ofensive, la dezlegare și retragere, în subunități sunt numiți observatori, care monitorizează continuu inamicul și poziția trupelor lor. Numărul de observatori și posturi de observare dintr-o unitate depinde de condițiile situației și de sarcina îndeplinită de această unitate. Astfel, în apărare și în perioada de pregătire pentru o ofensivă, se numește de obicei în echipă, 1-2 într-un pluton, 2-3 observatori într-o companie și 1-2 posturi de observație într-un batalion. Când subunitățile sunt desfășurate în zone de concentrare (la fața locului), observarea este efectuată și de patrule pe jos (patrule) și secrete.

La postul de observare sunt numiți doi sau trei observatori dintre cei mai instruiți soldați și sergenți în acest scop, unul dintre ei fiind numit senior. Personalul este dotat (fig. 13) cu dispozitive de supraveghere, o hartă codificată la scară largă sau o hartă a terenului, un jurnal de observare, o busolă, o lanternă, un ceas, semnale de comunicații și avertizare, dispozitive de recunoaștere cu radiații și chimice și observatorul. este prevazut cu dispozitive de observare. Pentru a lucra noaptea, posturi de observare (observatori) obes-136

Busolă

Orez. 13. Dotarea postului de observare

sunt echipate cu dispozitive de vedere pe timp de noapte, echipamente de iluminare a terenului și o stație radar de recunoaștere la sol.

Sarcina unui post de observare (observator) este, de regulă, atribuită la sol de către comandantul care organizează recunoașterea. La stabilirea unei sarcini, de obicei sunt indicate următoarele: repere și nume codificate (condiționale) ale obiectelor locale; informații despre inamic (unde se află, ce face sau unde se așteaptă să apară) și trupele sale; componența postului de observație; locul postului de observare și ordinea echipamentului acestuia; sector (obiect) de observație, la ce

să acorde o atenție deosebită; procedura de efectuare a monitorizării radiațiilor și chimice; ordinea de raportare

137

rezultatele observației (ce, cum și când să raportați); semnale de avertizare; timpul de pregătire. Sarcina atribuită postului de observare este înregistrată în jurnalul de observare.

Postul de observație se află, de regulă, în formațiunile de luptă ale subunităților. Pentru a crește vizibilitatea, se alege un loc pentru un post de observație pe un deal de pe care dispoziția inamicului este vizibilă clar la cea mai mare adâncime posibilă. În plus, observatorii ar trebui să poată observa acțiunile trupelor lor.

Pentru comoditatea observării, este necesar să se împartă sectorul (banda) de observație în zone (Fig. 14): aproape, mijloc și departe, notându-le cu linii condiționate în funcție de obiectele locale (repere). Zona apropiată include o secțiune a terenului în vizibilitatea obiectelor mici, obiectelor și țintelor cu ochiul liber. Zona de mijloc este conturată în vederea obiectelor locale proeminente. Zona îndepărtată acoperă restul spațiului până la limita vizibilității.

Orez. 14. Schema de observare

138

În cele mai multe cazuri, înaintea punctului de observare vor exista elemente de teren, așezări, păduri și alte obiecte locale care îngreunează observarea anumitor zone și creează zone invizibile. Prin urmare, este necesar să se identifice cu precizie aceste zone și apoi să se determine din ce locație pot fi vizualizate aceste zone. În aceste condiții, comandantul unității trebuie să organizeze interacțiunea între posturile învecinate.

Locul de observare, în funcție de timpul disponibil și de disponibilitatea materialului de construcție, poate fi echipat sub formă de șanț deschis sau șanț cu acoperiș anti-fragmentare și fantă de vizualizare.

În exterior, locul punctului de observare nu trebuie să difere în niciun fel de zona înconjurătoare. Atunci când este situat pe un teren cu un număr mare de obiecte locale, locul postului de observare poate fi echipat sub forma unui obiect local caracteristic (Fig. 15).

Comunicarea cu postul de observare se organizează prin ordin și prin mijloace ale comandantului de subunitate.

După ce a primit sarcina, postul de observare senior își organizează echipamentul și recunoașterea. El este obligat: să studieze locația inamicului în sectorul de observație specificat; numiți următorul observator care să servească și să determine succesiunea schimbării observatorilor; organizați dotarea unui loc pentru un post de observare și camuflajul acestuia; întocmește o hartă a reperelor; verificarea funcționalității dispozitivelor de monitorizare, a dispozitivelor de

comunicare și avertizare; raport la timp comandantului care a postat postul cu privire la rezultatele observației.

La stabilirea sarcinilor pentru următorul observator, postul de observare senior indică: locul și sectorul de observație; ce să stabilească, ce să observe, la ce să acorde o atenție deosebită; procedura și timpul de pornire a dispozitivelor de radiație și recunoaștere chimică; ordinea raportării rezultatelor observației. Observatorul superior va raporta imediat asupra schimbărilor bruște ale poziției și acțiunilor inamicului, asupra obiectelor (țintelor) importante descoperite, asupra contaminării radioactive, chimice și biologice a zonei.

Documentele principale ale unui post de observare sunt o hartă sau o hartă la scară mare a zonei și un jurnal de observație.

Harta terenului este cel mai simplu desen pe care se aplică locul punctului de observație, reperele, sectorul de observație, trăsăturile caracteristice ale reliefului și unele dintre cele mai importante obiecte locale.

Sarcina atribuită postului de observație și rezultatele observației sunt înregistrate în jurnalul de observație cu o notă cui și când au fost raportate (Tabelul 1).

139

Orez. 15. Locul observatorului, deghizat: a - pe un copac; b - sub denivelare; în - sub ciot; g - sub o piatră mare

140

tabelul 1

Formular de intrare în jurnal

Ora de observare	Unde și ce a fost observat	Cui și când a fost raportat
	22.8 2003	
6.40	Op. 2, dreapta 20, mai aproape de 200, soldații inamici făceau săpături în apropierea tufișului	către maiorul Stepanov la 6.45.
7.00	Or. 1, mai departe 300, observator inamic în șanț	la el la 7.05

Monitorizarea este în curs de desfășurare. La postul de observatie, in functie de conditiile situatiei, se organizeaza in schimburi sau pe intreaga compozitie a postului de observare in acelasi timp.

Observatorul începe observația cu un studiu detaliat al terenului și determinarea distanței până la repere și obiecte locale caracteristice din sectorul de observație.

Observarea începe de obicei din zona apropiată și se realizează de la dreapta la stânga, departe de sine în profunzime, prin inspecția succesivă a terenului și a obiectelor locale de-a lungul zonelor de observare. De regulă, zona este examinată mai întâi cu ochiul liber și apoi cu ajutorul instrumentelor optice.

După ce a găsit ținta, observatorul își determină poziția pe sol în raport cu reperele (obiecte locale caracteristice) și raportează despre aceasta la postul de observație superior (comandantul de pluton (echipă, tanc)). Postul de observare superior raportează comandantului ținta care a înființat postul în modul prescris și îl pune pe hartă (harta zonei).

Observarea unui inamic aerian se realizează prin vizualizarea secvențială a spațiului aerian, începând de la orizont. După ce a găsit o țintă aeriană, inclusiv locurile de desfășurare a focoaselor grupate de rachete (bombe), observatorul dă imediat un semnal de alertă, determină natura țintei aeriene, direcția și altitudinea zborului și raportează comandantului (post superior).

Observatorul monitorizează situația radiațiilor și chimice în sectorul specificat, la ora stabilită și în timpul fiecărei artilerie și raid aerian inamic, pornește dispozitivele de radiație și recunoaștere chimică și monitorizează citirile acestora.

Dacă este detectată o rată a dozei de radiații de 0,5 R/h sau mai mult, postul de observație superior (observator) raportează comandantului care l-a postat și, la direcția acestuia, dă semnalul „Pericol de radiații”.

Dacă sunt detectate substanțe chimice sau semne de contaminare biologică, postul superior (observator) dă imediat un semnal

nal „Alarma chimică” și raportează comandantului care a postat postul.

Postul de observație îndeplinește sarcina până la termenul stabilit de comandant sau până când este înlocuit cu o altă componență a postului de observație. În primul caz, observatorul superior raportează comandantului cu privire la îndeplinirea sarcinii atribuite și numai cu permisiunea acestuia oprește observația. În al doilea caz, postul de observare încetează observarea după ce acesta este înlocuit cu o altă componență a postului de observare.

La schimbarea observatorului senior al postului care urmează să fie înlocuit, acesta îl aduce personal la cunoștința observatorului senior al postului de schimbare cu situația și sarcina atribuită.

SECȚIUNEA VOPSEA

Echipa de patrulare este trimisă de la unitățile care efectuează recunoaștere, precum și de la unitățile care îndeplinesc alte sarcini, pentru a inspecta terenul și obiectele locale pentru a identifica inamicul.

Echipa de patrulare își îndeplinește sarcinile prin supraveghere. Este trimis spre îndepărtare, oferind comandantului observarea și sprijinul de foc. Comunicarea cu echipa de patrulare este de obicei menținută prin radio și semnale.

Metodele de acțiune ale trupei santinelă sunt determinate de comandantul care l-a trimis afară și de condițiile situației. Poate efectua recunoașteri în mișcare, din scurte opriri, sau poate ocupa un punct avantajos pentru observație. Sarcina comandantului unei echipe de santinelă este stabilită oral sau prin radio de către comandantul escadrilei din care este trimisă. De obicei i se oferă: informații despre inamic; direcția mișcării și sarcina; termenele limită pentru finalizarea sarcinii; procedurile și semnalele de comunicare. Dacă este necesar, se poate indica ordinea acțiunilor înainte de întâlnire și la întâlnirea cu inamicul; la ce să acorde o atenție deosebită.

Înțelegând sarcina primită, liderul de echipă trebuie să înțeleagă: direcția acțiunii; pe ce să se concentreze; ce informații de informații și până la ce dată trebuie obținute; procedura de raportare a rezultatelor recunoașterii, procedura de urmărire a îndeplinirii sarcinii.

Atunci când evaluează situația, liderul echipei examinează:

compoziția, poziția și natura posibilă a acțiunilor în direcția operațiunilor inamice (la obiectul de recunoaștere indicat);

capacitățile departamentului de recunoaștere; conditii de interactiune cu unitatea de la care a fost trimis;

natura, proprietățile de protecție și de mascare ale terenului, trecerea sa și influența asupra ordinii și metodelor de efectuare a recunoașterii.

Atunci când elaborează un plan, comandantul trebuie să stabilească: pe recunoașterea cărui inamic și ce obiecte să se concentreze principalul

nye eforturi; direcția de mișcare și punctele intermediare, procedura pentru acțiunile personalului în timpul recunoașterii zonei, obiecte și obiecte locale; curs de acțiune atunci când se întâlnesc cu inamicul.

La stabilirea misiunilor de luptă sunt indicate următoarele: direcția și viteza de deplasare; sectoare de supraveghere; procedura de inspectare a terenului, obiectelor și acțiunilor în cazul unei coliziuni cu inamicul; procedura de raportare a rezultatelor informațiilor.

Atunci când îndeplinește o sarcină, o echipă de patrulare trebuie să opereze pe ascuns, în afara drumului, deplasându-se dintr-un punct în altul convenabil pentru observare, fără a întârzia unitatea care se deplasează în spate. În scopul camuflarii în timpul conducerii, nu folosiți lumina, comutați brusc la turația maximă a motorului etc.

Atunci când o întâlnire cu inamicul este puțin probabilă, echipa de patrulare se deplasează în direcția indicată acestuia la viteza maximă posibilă sau stabilită înaintea companiei sau a corpului de recunoaștere în comunicare vizuală, observând în mișcare și din scurte opriri. Dacă este necesar să faceți o scurtă oprire pentru observare,

liderul echipei selectează un punct în direcția de mișcare cu cea mai largă vedere posibilă a terenului din față.

La rândul unei întâlniri probabile cu inamicul, echipa de patrulare efectuează recunoașteri ocupând succesiv puncte favorabile observării, deplasându-se pe ascuns, în sărituri, cu viteză maximă de la un adăpost la altul, de regulă, în afara drumului. Goluri, grinzi, tufișuri și alte adăposturi naturale sunt folosite pentru a ascunde mișcarea.

Cele mai convenabile locuri pentru observare sunt dealurile cu arbuști și marginile plantațiilor, precum și alte locuri înălțate cu adăposturi naturale. Locul de observare nu trebuie să iasă în evidență puternic pe fundalul general al zonei. Atunci când alegeți un loc pentru observare, trebuie amintit că copacii, tufișurile și alte obiecte locale proeminente atrag întotdeauna atenția observatorilor inamici.

Echipa de santinelă se deplasează dintr-un punct de observație convenabil în altul fără a întârzia deplasarea unității din care a fost expulzată. Pe drumul de mișcare, terenul și obiectele locale sunt examinate cu atenție, în special locurile în care sunt posibile locația secretă a inamicului și atacul surpriză al acestuia din ambuscade. Menținerea direcției de mișcare se realizează în funcție de repere și obiecte locale, noaptea - în azimut.

Dacă recunoașterea oricărui obiect dintr-un vehicul (sau dintr-un adăpost selectat) este dificilă, liderul de echipă trimite patrule pe jos (doi sau trei soldați), numind pe unul dintre ei ca senior, iar comandantul tancului - unul dintre membrii echipajului. La trimiterea piciorului

santinelele, liderul de echipă le indică timpul pentru recunoaștere și sarcini. Inspecția obiectului de către patrule pe jos se efectuează sub acoperirea focului unui vehicul de luptă și acoperire reciprocă.

În cazul în care inamicul nu este depistat, comandantul echipei de patrulare (patrula pe jos senior) dă semnalul „Calea este liberă” (raportează prin semnalul stabilit prin radio) și continuă să îndeplinească sarcina. După ce a găsit inamicul, raportează despre el și, acționând pe ascuns, continuă să observe. În cazul unei întâlniri bruște cu inamicul, echipa de santinelă (santinele de picior) deschide focul asupra lui, îl ocolește și continuă să îndeplinească sarcina atribuită.

Inspecția pădurii începe la apropierea ei. În primul rând, marginea pădurii este examinată de la distanță, dacă este posibil dintr-un loc înalt, iar prezența inamicului în pădure este determinată de semne de recunoaștere. Astfel de semne pot fi decolare frecvente și strigăte de păsări, ramuri rupte, copaci îndoiți, fum de la incendii, zgomotul motoarelor, strălucirea sticlei și a pieselor metalice ale mașinilor și echipamentelor militare, urme de oameni și mașini. Negăsind semne ale inamicului, comandantul trupei de patrulare raportează acest lucru comandantului care l-a trimis și se deplasează la margine și adânc în pădure. În pădure, mișcarea se efectuează, de regulă, de-a lungul unui drum, potecă sau poieniță; în acest caz, se acordă o atenție deosebită

vârfurilor copacilor, desișurilor dese, intrărilor și ieșirilor din râpe și goluri, poduri și alte locuri în care sunt posibile ambuscadele inamice. După ce a ieșit la marginea opusă a pădurii, echipa de patrulare inspectează zona din față și, negăsind inamicul, continuă recunoașterea în direcția indicată.

Inspecția așezării începe la apropierea de periferie. În acest caz, se acordă o atenție deosebită acoperișurilor clădirilor, clădirilor individuale, plantațiilor, desișurilor și altor locuri în care inamicul poate plasa paznici și observatori. Nedetectând inamicul, echipa de patrulare înaintează cu viteza maximă posibilă până la periferia așezării, unde cele mai apropiate clădiri sunt inspectate rapid și localnicii sunt interogați. Printr-o mică așezare, echipa de patrulare înaintează fără a se opri, pregătită să respingă un atac brusc al inamicului.

Pentru a evita un atac surpriză al inamicului, nu trebuie să te apropii de clădiri. Locurile văzute și fotografiate prin ferestrele și ușile clădirilor din apropiere ar trebui să fie ocolite. La inspectarea caselor și clădirilor nerezidențiale lăsate de rezidenți, trebuie avut grijă să nu atingeți obiectele de acolo, deoarece acestea pot fi minate de inamic.

Inspecția unei așezări mari este efectuată de mai multe echipe de patrulare care se deplasează de-a lungul străzilor principale

localitate. Personalul echipelor de patrulare monitorizează în primul rând partea opusă a străzii și înainte, acordând o atenție deosebită ferestrelor, balcoanelor și podurilor caselor. Vehiculele de luptă de patrulare urmează într-un cornizor la o distanță de 25-35 m unul de celălalt. Fiecare echipă acordă o atenție deosebită vehiculului din față, fiind gata să-l sprijine în orice moment cu focul său.

Verificarea înălțimii se efectuează în funcție de permeabilitatea terenului de-a lungul versanților acestuia sau ocolindu-l la talpă. Dacă este necesar să avansați până la creasta înălțimii, BMP (BTR) este amplasat astfel încât turnul să nu fie proiectat spre cer.

Când examinează o râpă (o râpă, o râpă), echipa de santinelă se deplasează de obicei de-a lungul marginii râpei (o râpă, o râpă) fără a intra în ea. Dacă este imposibil să recunoașteți o râpă (o golă, o rigolă), acele secțiuni ale acesteia care pot fi folosite de inamic ca adăposturi sunt inspectate pe toată lungimea ei.

Inspecția râului începe cu abordări îndepărtate. Nedetectând inamicul, echipa de patrulare înaintează direct pe malul barierei de apă și dintr-un punct convenabil pentru observare, examinează cu atenție suprafața apei și malul opus. Dacă râul nu este apărat de inamic, comandantul trupei de patrulare cu patrulare pe jos merge pe malul râului și determină natura malurilor acestuia, prezența unui vad, determină lățimea râului și viteza curentului. . Vadul trebuie căutat pe canale drepte lărgite, cu pante ușoare spre apă. Semnele unui vad sunt drumuri, poteci pline de iarbă, șosele care se termină pe un mal și continuă pe celălalt, o mică umflătură pe suprafața apei,

caracteristică râurilor puțin adânci, scăderea nivelului apei indicând trecerea de la locurile puțin adânci la cele adânci. Când se găsește un vad, adâncimea acestuia, natura solului de fund, viteza debitului râului sunt determinate prin măsurare directă și este indicată direcția cea mai convenabilă pentru traversare. Lățimea râului este determinată de ochi, folosind un binoclu, un telemetru sau un sondaj (frânghie, sârmă). Dacă malul opus este ocupat de inamic, comandantul trupei de patrulare raportează acest lucru comandantului care l-a trimis și își stabilește forțele și puterea de foc prin observație.

După ce a găsit elicopterul, comandantul echipei de santinelă duce imediat BMP (APC) la adăpost; când o echipă de patrulare este detectată de un elicopter, personalul deschide focul asupra ei. Comandantul trupei de santinelă raportează imediat comandantului escadronului despre apariția elicopterelor și direcția zborului acestora.

La întâlnirea cu grupuri mici (vehicule unice) ale inamicului, echipa de santinelă, la instrucțiunile comandantului care l-a trimis, organizează o ambuscadă de recunoaștere pentru a captura prizonieri, documente, arme sau, deghizat, lăsa inamicul să treacă și asigura actiunile unitatii sale.

În cazul unei întâlniri bruște cu inamicul, când este imposibil să-l ocoliți pe ascuns, echipa de santinelă îl distruge și continuă să îndeplinească sarcina atribuită. După ce a întâlnit obstacole (obstacole), comandantul echipei de patrulare raportează comandantului care l-a trimis despre locația și natura obstacolului (obstacol), determină dacă acesta este apărat de inamic, precum și posibilitatea de ocolire sau depășind-o.

Echipa în ambuscadă de recunoaștere

O ambuscadă de recunoaștere este o metodă de obținere a informațiilor de spionaj în care o unitate special alocată (un grup de personal militar), situat pe ascuns, atacă brusc inamicul pentru a captura prizonieri, documente, arme și echipamente. Ambuscada de recunoaștere este folosită în toate tipurile de operațiuni de luptă, pe orice teren, în diverse condiții meteorologice și în orice moment al zilei. Poate fi aranjat de subunități care efectuează recunoașteri și de o subunitate (grup) special alocată în acest scop.

Succesul echipei într-o ambuscadă de recunoaștere depinde de secretul locației sale și de determinarea corectă a momentului deschiderii focului, de rezistență și de acțiunile iscusite ale echipajului. Obiectele de atac dintr-o ambuscadă de recunoaștere pot fi soldați singuri, ofițeri sau un grup de militari pe jos sau pe motociclete, mașini, vehicule blindate și tancuri, mici patrule de recunoaștere și unități de gardă de marș, lansatoare de rachete nedirijate și ghidate, livrare vehicule pentru rachete și încărcături nucleare, vehicule de comandă, elicoptere pe rutele zborului lor.

Ambuscadele de recunoaștere sunt dispuse în locuri care asigură o locație ascunsă (camuflata) a unei subunități (grup): lângă drumuri, poteci, lângă poduri, treceri și pasaje în bariere, în apropierea

surselor de apă și în alte puncte în care apar soldați singuri, vehicule. sau grupurile mici este cel mai probabil inamic. Metoda de atac dintr-o ambuscadă de recunoaștere depinde de scopul ambuscadă, de condițiile situației și de forțele inamicului. Este posibil să atacați în tăcere dintr-o ambuscadă de recunoaștere, precum și după ce ați provocat o înfrângere bruscă cu foc asupra inamicului, urmată de capturarea prizonierilor, a documentelor, a armelor și a echipamentului . Când operați dintr-o ambuscadă de recunoaștere pentru a captura prizonieri din rândul soldaților singuri sau a unor grupuri mici, trebuie să vă străduiți să efectuați captura în tăcere (fără a deschide focul), astfel încât acțiunile să rămână ascunse și să nu atragă atenția inamicului.

Când se instalează ambuscade de recunoaștere împotriva unui inamic superior sau a unor obiecte blindate, se folosește un atac după ce a provocat o înfrângere bruscă cu foc.

146

Atunci când se organizează o ambuscadă de recunoaștere ca parte a unui pluton de pușcă motorizată, din componența sa sunt desemnați observatori, grupuri de capturare, sprijin, comandă și sprijin de foc.

Observatorii sunt desemnați să detecteze un inamic potrivit în timp util și să-l avertizeze pe comandant.

Grupul de captura este conceput pentru a captura prizonieri, documente, arme și echipamente ale inamicului. Într-un pluton, până la o echipă de pușcă motorizată fără vehicul de luptă poate fi alocată componenței sale.

Grupul de sprijin este creat pentru a opri inamicul, a preveni apropierea (retragerea) acestuia și a acoperi cu foc retragerea subunității după finalizarea misiunii de luptă.

Grupul de control și suport de foc este creat pentru a controla subunitățile (personal), pentru a sprijini grupul de capturare cu foc și pentru a preveni apropierea inamicului. Într-un pluton, include o echipă de pușcași motorizate, arme de foc obișnuite și atașate, care sunt subordonate comandantului plutonului.

Atunci când se instalează o ambuscadă de recunoaștere, ca parte a unei echipe de pușcași motorizate (un grup de personal militar special instruit), din componența sa sunt desemnate subgrupuri de capturare și sprijin.

Sarcina de a înființa o ambuscadă de recunoaștere pentru liderul echipei este stabilită la sol sau pe hartă. La stabilirea unei misiuni sunt indicate informații despre inamic, locul, ora, scopul ambuscadă de recunoaștere și procedura de urmărire a finalizării misiunii. După ce a clarificat sarcina primită, șeful de echipă stabilește procedura de avansare la locul ambuscadă de recunoaștere.

La elaborarea unui plan, comandantul plutonului (echipă, grupă) trebuie să stabilească: procedura de înființare și desfășurare a unei ambuscadă; repartizarea personalului și a armelor de foc pe grupuri

(subgrupuri) cu indicarea ordinii acțiunilor acestora; procedura de asigurare a secretului în timpul pregătirii, în timpul și după finalizarea sarcinii.

La stabilirea misiunilor de luptă pe grupuri (subgrupuri), sunt indicate următoarele:

plutonier:

observatori - locații, sectoare de observație, procedura acțiunilor când apare inamicul;

grup de captare - compoziție de luptă, poziție de plecare; sarcini de capturare a prizonierilor, documente, mostre de arme și echipamente; ordinea acțiunilor după finalizarea sarcinii; timpul de pregătire;

grup de sprijin - putere de luptă, poziție de luptă; o bandă de foc și un sector suplimentar de foc; pozițiile armelor de foc, sectoarele principale și de rezervă de foc; sarcini pentru

147

menținerea acțiunilor grupului de capturare și asigurarea retragerii principalelor forțe de ambuscadă; volumul echipamentului ingineresc al postului; ordinea acțiunilor după finalizarea sarcinii; timpul de pregătire;

grup de control și sprijin de foc - compoziția de luptă, poziția de luptă, banda de foc și un sector suplimentar de foc; pozițiile armelor de foc, sectoarele principale și de rezervă de foc; sarcini de sprijinire a acțiunilor grupului de captură; volumul echipamentului ingineresc al postului; ordinea acțiunilor după finalizarea sarcinii; timpul de pregătire;

lider de echipă (grup):

subgrupa de captura - puterea de lupta; poziția inițială; sarcini de capturare a prizonierilor, documente, mostre de arme și echipamente; ordinea acțiunilor după finalizarea sarcinii; timpul de pregătire;

subgrup de sprijin - puterea de luptă; poziție de luptă; poziții de tragere pentru fiecare armă; sectoarele principale și suplimentare de incendiu; sarcini de a distruge inamicul, de a sprijini acțiunile grupului de capturare și de a asigura retragerea acestuia; volumul echipamentului ingineresc al postului; ordinea acțiunilor după finalizarea sarcinii; timpul de pregătire.

Locul adunării este adus în atenția întregului personal după ambuscadă.

La organizarea interacțiunii, comandantul subunității precizează și coordonează procedura de avansare la locul ambuscadă și ocuparea acestuia, angajarea inamicul cu focul, capturarea prizonierilor, armele, echipamentele și documentele, examinarea morților și răniților, părăsirea locului ambuscadă.

Echipa avansează pe ascuns pregătindu-se pentru o întâlnire bruscă cu inamicul. Grupul de sprijin (subgrupul) și observatorii sunt primii care înaintează spre locul ambuscadă, sub acoperirea căruia le iau locul grupurile de capturare, control și sprijin de foc. Cu acces la locul de ambuscadă de recunoaștere, șeful de echipă organizează observarea și, plasând BMP (APC) într-un loc adăpostit, pregătit să tragă în cazul apariției bruște a inamicului, studiază personal situația și terenul din zona de ambuscadă de recunoaștere. și determină direcția cea mai probabilă de mișcare a inamicului, metoda de atac, locația echipei, procedura pentru acțiunile personalului după finalizarea sarcinii sau când inamicul descoperă locul ambuscadă de recunoaștere.

Dacă este timp, în zona de ambuscadă de recunoaștere pot fi așezate mine, poduri pregătite să explodeze, blocaje plasate pe drumurile forestiere etc. Zona de ambuscadă ar trebui să ofere nu numai o bună acoperire (camuflaj), ci și abordări ascunse către aceasta de la ea. latura . În plus, este necesar să aveți mai multe convenabile și ascunse

se mută dintr-o ambuscadă de recunoaștere, altfel adăpostul se poate dovedi a fi o capcană.

O echipă de pușcași motorizat participă adesea la o ambuscadă de recunoaștere ca parte a unui pluton special desemnat să conducă o ambuscadă sau a unui corp de recunoaștere căruia îi este repartizat. După ce a primit sarcina de la comandantul plutonului de a înființa o ambuscadă de recunoaștere, liderul de echipă își plasează rapid și ascuns vehiculul de luptă într-o poziție specificată sau auto-selectată, îl maschează și urme de urme, organizează observarea comandantului de pluton și către inamic, pregătește datele inițiale pentru tragerea dintr-un loc . În viitor, toate mișcările în zona de ambuscadă de recunoaștere se oprește. Semnalele de atac, deschidere și încetare a focului în timpul operațiunilor de recunoaștere sunt date de comandantul plutonului.

Soldații singuri, ofițerii, precum și vehiculele inamice individuale sunt capturate în tăcere de o echipă (grup) special desemnată. Când apar grupuri mai mari de inamici, plutonul îi lasă să se apropie și îi distruge cu foc la distanță apropiată. Soldații și ofițerii inamici supraviețuitori sunt capturați, percheziționați amănunțit, armele și documentele găsite în posesia lor și în timpul examinării morților și vehiculelor sunt confiscate.

Semnele convenționale (emblemele) de pe echipamentul militar inamic sunt memorate sau schițate (fotografiate). Prizonierii de război, documentele capturate de la inamic, noi modele de arme și echipamente sunt trimise comandantului superior care a trimis ambuscadă, indicând unde, când și în ce circumstanțe au fost capturați. Este interzisă efectuarea oricăror inscripții și semne pe documentele capturate.

Când se organizează o ambuscadă de recunoaștere pe timp de noapte, vehiculele de luptă ar trebui să fie desfășurate la intervale reduse pe o parte a drumului, pentru a preveni participanții la ambuscada de

recunoaștere să fie loviți de focul lor. Dispozitivele de vedere pe timp de noapte sunt folosite pentru a monitoriza inamicul.

După ce a efectuat cu succes o ambuscadă de recunoaștere, plutonul continuă să efectueze misiunea principală de recunoaștere. Dacă un pluton a fost însărcinat doar să conducă o ambuscadă de recunoaștere, atunci, după ce a finalizat sarcina, se retrage în secret la locația unității sale.

DEPARTAMENTUL ÎN CĂUTARE

Căutare - o metodă de obținere a informațiilor de informații, care este organizată pentru a captura prizonieri, documente, arme, echipamente ale inamicului și se desfășoară de obicei în contact direct cu inamicul în apărare sau în pregătirea unei ofensive. De obicei se desfășoară noaptea sau în condiții de vizibilitate limitată.

Obiectele de atac în timpul căutării pot fi un singur personal militar sau grupuri mici, echipaje de foc și alte mijloace aflate în prima linie sau în adâncimea poziției inamicului.

Pentru a efectua căutarea, de regulă, este alocat un pluton de pușcă motorizat (echipă), care este de obicei întărit de sapatori cu echipamente de deminare, iar armele de foc sunt alocate pentru sprijin. Grupuri (subgrupuri) de captare, barieră și sprijin sunt desemnate din componența unității desemnate să efectueze căutarea.

Grupul de captura (subgrupul) este conceput pentru a captura prizonieri, documente, arme și echipamente ale inamicului.

Grupul de blocare (subgrupul) este conceput pentru a se asigura că grupurile depășesc captura și oferă bariere inginerești în fața liniei frontale a inamicului, atunci când ajung la obiectul atacului și se întorc la locația trupelor prietene. Este creat dintr-o unitate atașată de inginer-sapători (saperii) sau soldați special antrenați ai unui pluton (echipă).

Grupul de sprijin (subgrupul) este conceput pentru a sprijini grupul de captare a focului, a împiedica apropierea inamicului și a asigura retragerea subunității după căutare. Comandantul de pluton (echipă) trebuie să cunoască ordinea sprijinului de foc, semnalele de apel și încetarea focului.

După ce a clarificat sarcina atribuită și a evaluat situația, șeful de echipă organizează monitorizarea continuă a obiectului de căutare și a acțiunilor inamice în această zonă și ia o decizie.

La elaborarea unui plan, comandantul de pluton (echipă) trebuie să stabilească: procedura și metoda de efectuare a căutării; repartizarea personalului și a armelor de foc pe grupuri (subgrupuri) cu indicarea ordinii acțiunilor acestora; ordinea efectuării trecerilor; traseul de avans către obiect; procedura de asigurare a secretului în timpul pregătirii, în timpul și după îndeplinirea sarcinii atribuite.

La stabilirea misiunilor de luptă pe grupuri (subgrupuri), sunt indicate următoarele:

grup de captare (subgrup) - puterea de luptă; poziția inițială; ordinea de tranziție a marginii înainte; misiuni de capturare a prizonierilor; ordinea acțiunilor după finalizarea sarcinii; timpul de pregătire;

grup de obstacole (subgrup) - misiuni de luptă pentru a asigura trecerea grupurilor de captură prin bariere inginerești inamice (locuri și timpi de execuție); procedură; timpul de pregătire;

grup de sprijin (subgrup) - forță de luptă, sarcini de sprijinire a acțiunilor grupului de capturare și de asigurare a retragerii acestuia; ordinea acțiunilor după finalizarea sarcinii; timpul de pregătire.

La ora stabilită, plutonul (echipa) înaintează în tăcere și pe ascuns până la obiectul atacului. Prima grupă (subgrup) a barierei este avansată pentru a face o trecere în bariere. După ce a primit un semnal de la ea că trecerea este gata, grupul de sprijin (subgrupul) este avansat, urmat de grupul de captură (subgrupul). Comandantul de pluton (echipă) este de obicei cu grupul (subgrupul) de capturare.

Apropiindu-se de obiect, grupul de captare (subgrupul) brusc și, de regulă, fără să tragă, atacă inamicul și prinde prizonieri. Grupul de sprijin (subgrupul) este pregătit să acopere atacatorii cu foc.

Plutonul (echipă), după ce a capturat prizonierii, se retrage rapid în locația sa. Grupul de captură (subgrupul) este primul care se retrage, apoi grupul de sprijin (subgrupul), ultimul este grupul de baraj (subgrupul). Retragerea se efectuează în tăcere sau sub acoperirea focului.

4. PREGĂTIREA INCENDIILOR

BAZELE TRAJĂRII CU ARME MICI

Informații din balistica internă. Balistica internă ia în considerare fenomenele care apar atunci când se trage o împușcătură, mai ales când un glonț (grenada) se mișcă de-a lungul găurii.

O împușcătură este ejectarea unui glonț (grenadă) din interiorul unei arme prin energia gazelor formate în timpul arderii unei încărcături de pulbere.

La tras din arme de calibru mic, apar urmatoarele fenomene. Din impactul percutorului asupra amorsei unui cartuş viu trimis în cameră, compoziţia de percuţie a grundului explodează şi se formează o flacără, care prin orificiile de seminţe din partea inferioară a manşonului pătrunde până la încărcătura de pulbere şi o aprinde. În timpul arderii unei încărcături de pulbere (de luptă), se formează o cantitate mare de gaze puternic încălzite, care creează o presiune ridicată în orificiul țevii de pe fundul glonțului, fundul și pereții manșonului, precum și pe pereți. a țevii și a șurubului.

Presiunea gazului atinge cea mai mare valoare atunci când glonțul este la 4-6 cm de la începutul părții striate a țevii. Până în acest moment, presiunea gazelor pulbere ajunge la 280-290 MPa. Ca urmare, viteza glonțului crește.Viteza inițială este viteza glonțului la botul țevii. Depinde de lungimea țevii, masa glonțului, masa încărcăturii de pulbere, temperatura acestuia, umiditatea și alți factori.

Presiunea gazului când este trasă în partea de jos a carcasei determină mișcarea armei (țeava) înapoi. Această mișcare se numește rebound. Se simte sub forma unei împingeri în umăr, braț și sol. Forța de presiune a gazului pulbere (forța de recul) și forța de rezistență la recul

(recoltă, mânere, centrul de greutate al armei etc.) nu sunt situate pe aceeași linie dreaptă și sunt îndreptate în direcții opuse. Ele formează o pereche de forțe, sub influența cărora botul țevii armei deviază în sus. În plus, la tras, țeava armei face mișcări oscilatorii (vibrează).

Vibrațiile țevii, recul armei și alte cauze duc la formarea unui unghi între direcția axei găurii înainte de împușcare și direcția acestuia în momentul în care glonțul decolează. Acest unghi se numește unghi de plecare.

Pentru a reduce efectul dăunător al reculului asupra rezultatelor împușcării, unele tipuri de arme de calibru mic folosesc dispozitive speciale - frâne de foc și compensatoare.

Informații din balistică externă. Balistica externă ia în considerare mișcarea unui glonț (grenade) în aer. După ce a zburat din gaură, glonțul se mișcă prin inerție (o grenadă antitanc către lansatorul de grenade RPG-7 se mișcă prin inerție după terminarea fluxului de gaze din motorul cu reacție, adică după terminarea reactivului forta).

În momentul împușcării, țeava armei ocupă o anumită poziție. O linie dreaptă care reprezintă continuarea axei găurii în momentul tragerii glonțului (grenada) se numește linie de aruncare.

Când se deplasează în aer, un glonț (grenada) este supus acțiunii gravitației și rezistenței aerului. Forța gravitației este îndreptată în jos și face ca glonțul (grenada) să scadă treptat, iar forța de rezistență a aerului este îndreptată către mișcarea glonțului (grenada) și încetinește continuu mișcarea acestuia și, de asemenea, tinde să-și răstoarne partea capului. înapoi. Sub acțiunea acestor două forțe, glonțul (grenada) zboară în aer nu de-a lungul liniei de aruncare, ci de-a lungul unei linii curbe inegal, situată sub linia de aruncare. Linia curbă care descrie centrul de greutate al unui glonț (grenade) atunci când zboară în aer se numește traiectorie (Fig. 16).

Stabilitatea grenadei în zbor este asigurată de prezența unui stabilizator, care vă permite să mutați centrul rezistenței aerului înapoi, dincolo de centrul de greutate al grenadei (Fig. 17). Drept urmare, forța de rezistență a aerului transformă axa grenadei într-o tangentă la traiectorie, forțând grenada să se deplaseze înainte.

O lovitură în care traiectoria nu se ridică deasupra liniei de țintire deasupra țintei pe toată lungimea sa se numește lovitură directă (Fig. 18).

În tabelul 2 sunt prezentate intervalele rotunjite ale unei împușcături directe la diferite ținte atunci când se trag de la unele tipuri de arme de calibru mic.

152

Orez. 16. Traiectoria glonțului (vedere laterală)

Gravitatie

Orez. 17. Efectul forței de rezistență a aerului asupra zborului unei grenade

Cel mai mare exces de traiectorie la tragere

de la AKM-129 cm, RPK-121 cm, AK-74-74 cm.RPK-74-63 cm d = 500 m
Înălțimea țintei 150 cm

Cea mai înaltă traiectorie de atunci

tintind

plecare

Vedere 5 Raza de tragere pana la 500 m

Raza de tragere directa

Orez. 18. O împușcătură directă asupra unei figurine care alergă atunci când trage dintr-o pușcă de asalt AKM și o mitralieră ușoară RPK

153

masa 2

Intervale rotunjite

Înălțimea țintelor, numele și numărul lor de ținte Raza de tragere directă când trageți dintr-o armă cu camera, m
pușcă de 14,5 mm5,45 mmmobr. 1943
Ținte 0,5-0,55 m înălțime: silueta pieptului; lansator de grenade antitanc; mitralieră (ținte nr. 6, 9a, 10) 600400400350
Tinte cu inaltimea de 0,75-0,8 m: echipaj mitraliera; transport de personal blindat într-un șanț; pistol fără recul (ATGM) pe o mașină într-un șanț; tun de artilerie într-un șanț (ținte nr. 10a, 176, 19a) 700500500400
Ținte 1-1,1 m înălțime: silueta taliei; lansator manual de grenade antitanc; tun antitanc (ținte nr. 7, 9, 11) 800550550450
Ținte 1,5 m înălțime: figura de alergare; pistol fără recul (ATGM) pe o mașină (ținte nr. 8, 17, 17a) 900650600500
Ținte 1,9-2,5 m înălțime: transport de trupe blindat; infanterie într-o mașină (ținte nr. 13a, 22) 1000750700650

Pe lângă greutatea și rezistența aerului, zborul unui glonț este influențat de presiunea atmosferică, umiditatea și temperatura aerului și direcția vântului.

Presiunea atmosferică cu o creștere a terenului (comparativ cu nivelul mării) la fiecare 100 m scade cu o medie de 9 mm Hg. Artă. (rotunjit la 10 mm Hg). Prin urmare, atunci când trageți în munți, densitatea și forța rezistenței aerului scad, iar raza de acțiune a glonțului (grenadei) crește.

Modificările umidității aerului au un efect redus asupra densității aerului și, în consecință, asupra razei de acțiune a glonțului (grenadei), deci nu este luată în considerare la tragere.

Odată cu creșterea temperaturii aerului, densitatea acestuia scade și, ca urmare, forța de rezistență a aerului scade și raza de acțiune a glonțului (grenadei) crește. Dimpotrivă, odată cu scăderea temperaturii, densitatea și forța rezistenței aerului cresc, iar raza de acțiune a glonțului (grenadei) scade.

Cu vânt din coadă, un glonț (grenadă) zboară mai departe decât cu un vânt calm, iar cu vânt în contra, zboară mai aproape.

Vântul lateral din dreapta deviază glonțul în partea stângă, vântul din stânga - în partea dreaptă.

O grenadă antitanc, când este trasă de la un lansator de grenade RPG-7 în partea activă a zborului (când motorul cu reacție funcționează), deviază spre partea în care bate vântul: în vânt din dreapta - spre dreapta , în vânt de la stânga - la stânga. Acest fenomen se explică prin faptul că

Vântul urlator întoarce coada grenadei în direcția vântului, iar partea capului - împotriva vântului, iar sub acțiunea unei forțe reactive îndreptate de-a lungul axei, grenada zboară în direcția vântului. În partea pasivă a traiectoriei (în timpul zborului unei grenade prin inerție), grenada, ca și glonțul, se abate spre partea în care bate vântul.

Dispersia gloanțelor (grenade) la tragere. La tragerea din aceeași armă, din mai multe motive aleatorii, fiecare glonț (grenada) își descrie propria traiectorie și are propriul punct de impact (întâlnire) care nu coincide cu celelalte. Există o împrăștiere de gloanțe (grenade).

Fenomenul de împrăștiere a gloanțelor (grenade) la tragerea din aceeași armă în aproape aceleași condiții se numește dispersie naturală.

Setul de traiectorii de gloanțe (grenade) obținute ca urmare a dispersiei lor naturale se numește snop de traiectorii (Fig. 19), iar traiectoria care trece în mijlocul snopului de traiectorii se numește traiectorie medie.

g

Orez. 19. Snop de traiectorii, zona de împrăștiere, axele de împrăștiere:

a - pe un plan vertical; b - pe un plan orizontal; BS\ - axa de dispersie pe direcția laterală; BB\ - axa de dispersie în înălțime; DD\ - axa de dispersie în interval; STP - punctul de mijloc al impactului. Traiectoria de mijloc este indicată printr-o linie punctată

Punctul de intersecție a traiectoriei medii cu suprafața țintei (obstacol) se numește punctul de mijloc de impact sau centrul de dispersie.

Realitatea împușcării. La tragerea cu arme de calibru mic și lansatoare de grenade, în funcție de natura țintei, distanța până la aceasta, metoda de tragere, tipul de muniție și alți factori, pot fi obținute rezultate diferite. Pentru a selecta cea mai eficientă metodă de efectuare a misiunilor de incendiu în condiții date, este necesar să se evalueze tragerile, adică să se determine validitatea acesteia.

Valabilitatea împușcării este gradul în care rezultatele împușcării corespund sarcinii de foc atribuite. Poate fi determinat în prealabil prin calcul sau prin rezultatele tragerii. Valabilitatea tragerii depinde de poziția din care se efectuează tragerile (de metoda de tragere), raza de acțiune

tragerea, natura țintei, condițiile de observare, gradul de pregătire a trăgătorilor și alți factori. Pe măsură ce distanța până la țintă crește, valabilitatea tragerii scade. Cu cât dimensiunea țintei este mai mare și condițiile de observare sunt mai bune, cu atât tragerea este mai eficientă. Valabilitatea împușcării, în plus, este determinată de gradul de acțiune letală și penetrantă a unui glonț (grenade).

REGULI PENTRU TRAGERE PE PICIOARE

Dispoziții generale. Când operează pe jos, lansatoarele de grenade trag dintr-un loc din pozițiile „întins”, „genunchi” și „în picioare” și de la mitraliere, mitraliere ușoare, în plus, și găsesc.

În funcție de starea țintei (ținta poate fi staționară sau în mișcare) și de metoda de tragere (focul poate fi tras dintr-un loc, dintr-o oprire etc.), raza de acțiune până la țintă și direcția focului se poate schimba sau nu. Deci, pentru timpul de la momentul determinării distanței până la țintă și până la momentul în care se trage primul foc, raza de acțiune până la țintă și direcția focului nu se schimbă la tragerea dintr-un loc și dintr-o oprire la o țintă staționară. .

În toate celelalte cazuri, raza de acțiune până la țintă și direcția focului sunt modificate. În special, când trageți pe jos, distanța până la țintă și direcția focului se pot schimba ca urmare a mișcării țintei.

Rezolvarea unei probleme de incendiu prin tragerea din orice armă include de obicei pregătirea pentru tragere și tragere.

Pregătirea tragerii include: detectarea, selecția țintei și desemnarea țintei; determinarea distanței (distanței) până la țintă;

alegerea armelor și muniției; încărcarea armelor; determinarea direcției și vitezei țintei (dacă se mișcă) și a amplorii corecțiilor pentru mișcarea țintei; alegerea poziției pentru tragere (metoda de tragere); determinarea corecțiilor pentru abaterea condițiilor de tragere de la cele tabulare; determinarea corecțiilor totale pentru prima etapă (împușcare);

atribuirea setărilor inițiale pentru prima etapă (împușcare).

Fotografierea include producerea unei cozi (împușcare), monitorizarea rezultatelor fotografierii și corectarea acesteia. Tragerea se efectuează de obicei până când ținta este lovită (distrusă, suprimată sau distrusă).

Alegerea unei ținte pentru distrugere se face pe baza unei evaluări a importanței, eliminării și vulnerabilității acesteia.

Atunci când evaluăm mai multe ținte pentru distrugere, trebuie să te ghidezi după următoarea regulă: alegeți ținta cea mai importantă în acest moment, iar dintre cele la fel de importante, cea mai apropiată și mai vulnerabilă.

În timpul acțiunilor echipei pe jos, desemnarea țintei în majoritatea cazurilor se efectuează: în raport cu repere (obiecte locale); cartușe de tragere cu gloanțe trasoare; rachete de rachetă trase în direcția țintei.

Indicațiile țintă privind reperele (obiectele locale) produse prin voce se realizează sub următoarea formă: „Reper mai întâi, stânga 40, mai departe 200 - tun antitanc” (Fig. 20, a); „Buf drept, lat, 30 la dreapta, mai aproape de 50 - lansator de grenade antitanc” (Fig. 20, b); „Înainte pe dreapta, la bifurcația drumului – un rezervor” (Fig. 20, c); „În față, pe stânga, amintește-ți...

Orez. 20. Exemple de desemnare a țintei privind:

a - reper; b - obiect local; c - direcțiile de mișcare ale BMP; d - sensul de deplasare al transportorului blindat de trupe

porecla, stânga 50, în continuare 100 - pistol antitanc reactiv "(Fig. 20, d).

Când ținteşte, comandantul stabilește o misiune de foc sau dă o comandă de deschidere a focului, de exemplu: „La mitraliar, tufiș larg, 30 la dreapta, mai aproape de 50 - lansator de grenade antitanc, trei, sub țintă - foc."

Distanța până la țintă este determinată: de ochi, de valoarea unghiulară a țintei, folosind telemetrie electron-optice.

Determinarea vizuală a distanței până la țintă se realizează: prin compararea acesteia cu intervalul cunoscut de reper (obiect local); de-a lungul segmentelor de teren care sunt bine imprimate în memoria vizuală; în funcție de gradul de vizibilitate și dimensiunea aparentă a țintei, precum și prin combinarea ultimelor două metode.

Distanța până la țintă prin valoarea sa unghiulară este determinată la tragerea dintr-un loc și dintr-un stop. Pentru aceasta, se folosesc cântarele reticulului unui dispozitiv optic de vedere sau de observare, precum și ochiurile de arme de calibru mic. În plus, calculele pot fi făcute folosind formula a miilea

„5(2/7)-1000 D

unde D este distanța până la țintă (obiect), m;

H (W) - înălțimea (lățimea) țintei (obiectului), m;

1000 este o valoare constantă;

Y este unghiul la care ținta (obiectul) este vizibilă, în miimi.

Determinarea razei cu ajutorul dispozitivelor de ochire a armelor de calibru mic se realizează prin compararea dimensiunilor aparente ale țintei cu dimensiunea de acoperire a lunetei sau a fantei lunetei. În acest caz, arma este ținută în poziția acceptată pentru tragere. De exemplu, dacă la tragerea de la o mitralieră AKM, lățimea vizibilă a mitralierei (0,75 m) este egală cu lățimea lunei, atunci distanța până la țintă este de 250 m; dacă mitraliera pare să fie de două ori mai îngustă decât vizorul din față, raza de acțiune până la ea este de 500 m. În mod similar, puteți folosi fanta lunetei armei.

Pentru a determina distanța până la țintă (obiect) prin calcularea formulei a miilea, trebuie să cunoașteți înălțimea sau lățimea acestei ținte (obiect) și valoarea sa unghiulară.

Exemplu. Determinați distanța până la tancul inamic dacă lățimea sa de 3,5 m este vizibilă la un unghi de 5 miimi (0-05).

Soluţie.

„ = D7-1000 = L5_.1000 = 700m.

Valoarea unghiulară a țintei (obiectului) se măsoară cu ajutorul instrumentelor optice (binoclu, periscop etc.), iar în lipsa acestora - cu ajutorul degetelor și obiectelor improvizate (rigle cu diviziuni milimetrice, creion, cutie de chibrituri etc.). Pentru a măsura unghiurile cu instrumente optice, este necesar să se cunoască valoarea diviziunilor grilelor lor goniometrice. La măsurarea valorilor unghiulare cu ajutorul obiectelor improvizate, acestea trebuie ținute

în fața ta la o distanță de 50 cm de ochi. Apoi, o diviziune de milimetru a riglei va corespunde la două miimi din interval (2 etc.). Valoarea unghiulară poate fi găsită folosind formula a miilea, care poate fi scrisă după cum urmează:

Y _ Zï(ZZZ) -1000

D

Exemplu. Măsurați valoarea unghiulară a arborelui folosind o riglă dacă, când se află la 50 cm distanță de ochi (L = 500 mm), înălțimea (b) corespunde la 25 mm.

Soluţie.

5-1000 25-1000 <n

Y =-------=--------= 50 etc.

D 500

Valorile unghiulare ale pumnului și degetelor la o distanță de 50 cm de ochi (Fig. 21) sunt medii, astfel încât fiecare sergent și soldat trebuie să le clarifice și să le amintească.

Orez. 21. Prețul în miimi din pumnul și degetele mâinii

Direcția de mișcare a țintei este determinată vizual de unghiul său de direcție (unghiul dintre direcția de mișcare a țintei și direcția de foc). Poate fi frontal, oblic sau pe flanc. Frontal este mișcarea țintei către trăgător (sau departe de acesta) la unghiuri de direcție de la 0 la 30 ° (sau de la 150 la 180 °). O mișcare oblică este una în care ținta se mișcă la unghiuri de îndreptare de 30 până la 60° (sau 120 până la 150°). O mișcare de flanc este una în care ținta se mișcă la unghiuri de îndreptare de la 60 la 120°.

Viteza țintei este determinată de ochi.

Alegerea metodei de tragere depinde de condițiile situației și de fotografiere. Tragerea la ținte în mișcare se realizează prin două metode (metode): urmărire și așteptare.

La tragerea prin metoda de urmărire a țintei, trăgătorul, ținând cont de plumbul tabelar, însoțește mișcarea țintei cu mișcarea armei; în momentul țintirii corecte, deschide focul, continuând să însoțească ținta. Această metodă este folosită mai des atunci când ținta se mișcă cu o viteză constantă.

Când trage prin metoda așteptării unei ținte, trăgătorul țintește către un punct ales pe calea mișcării țintei și deschide focul cu ținta apropiindu-se de acest punct cu cantitatea de plumb necesară.

Mărimea corecției de direcție pentru deplasarea propriului vehicul (Fig. 22) este determinată și luată în considerare la tragerea din

mitraliere și mitraliere în mișcare, când vehiculul are o mișcare de flanc sau oblică față de țintă. Acest lucru se explică prin faptul că la tragerea în mișcare spre partea dreaptă sau stângă a BMP (BTR), glonțul, lăsând țeava armei cu o anumită viteză inițială, păstrează viteza vehiculului prin inerție. Pentru a ține cont de acest lucru atunci când trageți, este necesar să întoarceți țeava armei către țintă în direcția opusă mișcării mașinii.

Orez. Fig. 22. Exemple de întoarcere a armelor, luând în considerare corecțiile de direcție: a - pentru deplasarea vehiculelor blindate de transport de trupe; b - privind deplasarea vehiculelor cântătoare și de luptă a infanteriei; c - spre vânt lateral; d - cu privire la deplasarea vehiculelor cântătoare, de luptă a infanteriei și a vântului lateral

160

Corecția de direcție pentru mișcarea de flanc a vehiculului la o viteză de 10 km/h este: 3 t.d. - la tragerea de la o mitralieră KPVT cu cartușe de 14,5 mm; 4 etc. - la tragerea de la toate mitralierele de 5,45 mm și mitralierele și cartușele de pușcă; 5 etc. - la tragerea din toate mitralierele și mitralierele arr. 1943 Când mașina se mișcă oblic, corecțiile de mai sus sunt înjumătățite.

Exemplu. Pregătirea de a trage de la mitraliera RPK-74 prin deschiderea părții tribord a transportorului de personal blindat cu mișcarea de flanc a vehiculului la o viteză de 10 km / h împotriva unui lansator de grenade antitanc de mână (Fig. 22. a). Determinați amploarea corecției direcționale pentru mișcarea mașinii.

Soluţie. Conform regulii de mai sus, Zm=4 etc. Aceasta înseamnă că țeava mitralierei trebuie să fie întoarsă la dreapta țintei cu 0-04, pentru care luneta trebuie deplasată la dreapta cu două divizii, iar arma ar trebui să fie îndreptată spre centrul țintei.

Când trageți asupra forței de muncă inamice de la orice mitralieră (mitralieră), corectarea direcției pentru mișcarea de flanc a vehiculului poate fi luată în considerare și prin deplasarea punctului de vizare cu un număr de cifre egal cu numărul de sute de metri la ţintă.

Determinarea corecțiilor pentru abaterea condițiilor de tragere de la normal. Următoarele sunt acceptate ca condiții normale de bază:

conditii meteorologice: presiunea atmosferica 750 mm Hg. Artă.; umiditatea relativă a aerului 50%; fără vânt;

condiții balistice: masa glonțului (grenadei), viteza botului și unghiul de plecare sunt egale cu valorile indicate în tabelele de tragere; temperatura de încărcare 15 °C (temperatura de încărcare este considerată egală cu temperatura aerului); înălțimea lunetei este stabilită în funcție de datele de aducere a armei la luptă normală; înălțimile (diviziunile) vizorului corespund unghiurilor de vizare tabelare;

condiții topografice: ținta se află la orizontul armei; nu există o pantă laterală a armei.

Dacă condițiile de tragere se abate de la cele tabelare, poate fi necesar să se determine și să se țină cont de corecții pentru raza de acțiune și direcția focului.

Corecțiile de distanță sunt luate în considerare la atribuirea setărilor inițiale prin creșterea (scăderea) setării vizei sau ridicarea (coborarea) punctului de vizare.

La tragerea cu arme de calibru mic, cele mai semnificative corecții ale intervalului sunt corecțiile pentru modificările temperaturii aerului (încărcare cu pulbere) și la tragerea de la un lansator de grenade RPG-7, în plus, corecțiile pentru vântul longitudinal. Alte corecții ale intervalului pot fi ignorate.

Corecția pentru temperatură la tragerea cu arme de calibru mic în condiții de vară este nesemnificativă și practic nu este luată în considerare. Această modificare pe timp de iarnă (la temperaturi scăzute) trebuie luată în considerare la tragerea cu arme de calibru mic camerate pentru mod. 1943, 5,45 mm și cartușe de pușcă la distanțe de peste 400 m.

La tragerea dincolo de intervalele specificate, corecțiile de temperatură (ΔΎT) pot fi determinate prin formulă

unde T este abaterea temperaturii aerului de la cea tabulară (15 °C);

Pr - instalarea vizorului, corespunzătoare razei de acțiune până la țintă;

4 este un număr constant.

Exemplu. Determinați corecția distanței dacă distanța până la țintă este de 700 m și tragerea se efectuează de la o pușcă de asalt AK-74 la o temperatură de minus 25 °C.

Soluţie. 1. Abaterea temperaturii de la DG tabelar = 40 °C.

2. Conform formulei de corectare a temperaturii

= 40¿7=70 t 4

Ego înseamnă că focul ar trebui să fie tras cu o vedere de 7 (700 + 70 = 770 m).

Corecțiile pentru temperatură la tragerea de la lansatorul de grenade RPG-7 sunt luate în considerare de roata de corectare a temperaturii, care este setată: la diviziunea „+” atunci când temperatura aerului este peste 0 °C; diviziunea „-” la o temperatură a aerului sub 0 °C.

Un vânt puternic longitudinal are un efect semnificativ asupra razei de acțiune a unei grenade antitanc.

Când trageți dintr-un lansator de grenade RPG-7, pentru a ține cont de corecția distanței într-un vânt puternic în contra, trebuie să țintiți spre marginea superioară a țintei și cu un vânt puternic din coadă - la marginea inferioară a țintei.

Dintre corecțiile direcționale, corecțiile pentru vântul lateral (oblic) sunt de cea mai mare importanță.

Pe teren, corecțiile vântului transversal sunt de obicei determinate folosind reguli mnemonice.

Pentru tragerea din lansator de grenade RPG-7, corecția pentru un vânt lateral moderat (4 m/s) este egală cu 1,5 diviziuni ale scalei de corecție laterală (sau 0-15).

Pentru un vânt oblic, corecțiile de direcție sunt înjumătățite.

Dacă fotografierea trebuie efectuată în astfel de condiții în care trebuie luate în considerare mai multe corecții, se determină raza totală și corecțiile de direcție.

Corecția totală a intervalului se determină prin adăugarea corecțiilor (ținând cont de semnele acestora). La determinarea corecției totale a intervalului, se iau în considerare următoarele corecții: pentru mișcarea frontală (oblică) a țintei, precum și pentru temperatură. În anumite cazuri, se iau în considerare și corecțiile de rază pentru vânt longitudinal puternic și abaterea presiunii atmosferice (la tragerea în munți).

AK-74 KALASHNIKOV

Pușca de asalt AK-74 este o armă individuală și este concepută pentru a distruge forța de muncă inamică și armele de foc (Fig. 23, 24). Pentru fotografierea în condiții de lumină nocturnă, o curea pentru atașarea vizorului NSPUM este atașată de peretele lateral stâng al receptorului puștii de asalt AK-74. Mitraliera poate fi folosită în combinație cu lansatorul de grenade sub țeava GP-25. Pentru a învinge inamicul în lupta corp la corp, un cuțit baionetă este atașat la mitralieră.

Orez. 23. Pușcă de asalt AK-74

Principalele caracteristici de luptă ale AK-74

Calibru, mm 5,45

Raza de viziune, m 1000

Raza de tragere directa:

pe figura pieptului, m 440

conform cifrei de rulare,
m 625

Rata de tragere, rds/min 600

Viteza de foc de luptă, rds/min:

la tragerea de focuri simple 40

la fotografierea în rafale 100

Viteza botului, m/s..................................900

Raza de acțiune letală a unui glonț, m 1350

Raza maximă a unui glonț, m 3150

Lungimea mașinii, mm:

cu cuțit-baionetă atașat și fundul îndoit 1105

fără baionetă-cuțit cu fundul îndoit 940

fără baionetă-cuțit cu fundul îndoit 700

Greutatea mașinii, kg:

cu o magazie descărcată 3.8

cu magazia încărcată 4.1

Capacitate magazin, cartușe 30

Greutatea magaziei din plastic, kg......................0,2

Greutatea cartușului cu un glonț cu miez de oțel, g 10.2

163

Scopul pieselor și mecanismelor

Teava servește la dirijarea zborului glonțului.

Compensatorul de frână de gură servește la creșterea preciziei luptei și la reducerea energiei de recul.

Camera de gaz servește la direcționarea gazelor pulbere din butoi către pistonul de gaz al suportului șurubului.

Cuplajul este utilizat pentru a conecta antebrațul la mașină.

Receptorul este folosit pentru a conecta piesele și mecanismele mașinii, pentru a se asigura că orificiul este închis cu un șurub și șurubul este blocat.

Dispozitivul de vizare servește la îndreptarea mașinii către țintă.

Capacul receptorului protejează piesele și mecanismele plasate în receptor de contaminare.

Butonul și mânerul pistolului sunt folosite pentru confortul mitralierei la tragere.

Suportul șurubului cu un piston cu gaz este utilizat pentru a acționa șurubul și mecanismul de declanșare.

Obturatorul servește la trimiterea cartuşului în cameră, la închiderea orificiului, la spargerea amorsei și la scoaterea carcasei cartuşului din cameră.

Mecanismul de întoarcere servește la readucerea suportului șurubului cu șurubul în poziția înainte.

Un tub de gaz cu apărător de mână servește pentru a direcționa mișcarea pistonului de gaz și pentru a proteja mâinile mitralierului de arsuri la tragere.

Mecanismul de declanșare este folosit pentru a elibera declanșatorul din armarea de luptă sau din armarea autodeclanșatorului, pentru a lovi percutorul, pentru a asigura focul automat sau unic, pentru a opri tragerile și pentru a seta siguranța.

Apărătorul de mână servește pentru comoditatea acțiunii și pentru protecția mâinilor de arsuri.

Magazinul (Fig. 28) este folosit pentru a plasa cartușe și a le introduce în receptor.

Cuțitul-baionetă (Fig. 30) este folosit pentru a învinge inamicul în luptă.

Procedura de dezasamblare incompletă a mașinii

1. Separați magazinul.

2. Verificați dacă există un cartuș în cameră, faceți o coborâre de control.

3. Scoateți carcasa pentru accesorii din priza de stoc.

4. Separați tija de curățare.

164

5

Orez. 24. Principalele părți și mecanisme ale puștii de asalt AK-74 și accesoriile sale:

7 - țeava cu receptor, cu mecanism de declanșare, cu dispozitiv de ochire, cu cap și mâner de comandă; 2 – compensator frână de foc; 3 - baionetă-cuțit; 4 – tub de gaz cu apărător de mână; 5 – capac receptor;

6 - mecanism de întoarcere; 7 – suport șurub cu piston cu gaz; 8 - obturator; 9 - cutie accesorii; 10 - curea pentru transportul mașinii; 77 - magazin; 12 - apărător de mână; 13 - bagheta

Orez. 25. Muniție pentru pușcă de asalt AK-74:

1 - cartuș cu un glonț cu miez de oțel; 2 – cartuș cu un glonț trasor; 3 - cartus gol; 4 - cartus de antrenament

3 48

Orez. 26. Geantă de cumpărături:

1 - supapă cu buzunar lateral; 2 - tort; 3 - capacul gentii; 4 - magazin; 5 - adaptor; 6 - agrafe; 7 - reținere; 8 - bagheta

mașină putredă;

9 - trusa de creion; 10 - greutate

lenca

5. Separați compensatorul de frână de gură.

6. Separați capacul receptorului.

7. Separați mecanismul de retur.

8. Separați suportul șurubului cu șurubul.

9. Separați șurubul de suportul șurubului.

10. Separați tubul de gaz cu apărătoarea de mână.

166

Orez. 27. Accesorii pentru pușca de asalt AK-74:

1 - bagheta; 2 - șurubelniță; 3 - deriva; 4 - ungere; 5 - trusa de creion; 6 - husa carcasei; 7 - ruf; 8 - frecare; 9 - adaptor; 10 - clip

Orez. 28. Cumpărați pușca de asalt AK-74:

1 - bară de blocare; 2 - primăvară; 3 - alimentator; 4 - pervaz de sprijin; 5 - cârlig; 6 - corp; 7 - capac

Ordinea de asamblare a mașinii

1. Atașați tubul de gaz cu apărătoarea de mână.

2. Atașați șurubul la suportul șurubului.

3. Atașați suportul șurubului cu șurubul la receptor.

4. Atașați mecanismul de retur.

5. Atașați capacul receptorului.

6. Trageți trăgaciul de la armare și puneți siguranța.

167

Orez. 29. Echiparea clemei cu cartuşe: a - cu adaptor; b - fără adaptor

Orez. 30. Baioneta:

a - design vechi; b - design nou; 1 - lama; 2 - muchia taietoare; 3 - muchie ascutita; 4 - gaura; 5 - ferăstrău; 6 - cârlig curea; 7 - centura; 8 - zăvor; 9 - vârf metalic;

10 - caneluri longitudinale; 11 - șurub de legătură; 12 - mâner;

13 - inel

168

7. Atașați compensatorul de frână de gură.

8. Atașați tija de curățare.

9. Introduceți cutia de creion în mufa.

10. Atașați magazia la mașină.

Lansatorul de grenade ANTI-TANK RPG-7

Un lansator de grenade antitanc de mână (Fig. 31, 32) este proiectat pentru a distruge ținte blindate (tancuri, tunuri autopropulsate, vehicule de luptă pentru infanterie, vehicule blindate de transport de trupe), arme de foc și forță de muncă inamică situată în câmp ușor. adaposturi, in cladiri sau deschis; pentru distrugerea sau deteriorarea pastilelor, buncărului, clădirii (până la 80 m3). Este permis să se tragă pe elicopterele care planează.

Principalele caracteristici de luptă

Tipul de fotografii utilizate PG-7VSPG-7VLPG-7VRTBG-7V
Calibrul capului grenadei, mm 7093105105
Raza de vizualizare, până la m 500300200200
Poligon de tragere efectiv (pentru ținte blindate), m 300250150150
(transport blindat, vehicul de luptă pentru infanterie)
Greutatea loviturii, kg 22.64.84.5
Greutatea lansator de grenade RPG-7V 6.3RPG-7D 6.7RPG-7V 17

(cu vizor optic), kg

Lansator de grenade calibru, 40 mm

Părți și mecanisme ale RPG-7

Mecanisme de declanșare și de tragere

Mecanismul de declanșare (Fig. 34, a) servește la armonizarea lansatorului de grenade, la eliberarea declanșatorului din plutonul de luptă și la lovirea lovitorului mecanismului de tragere (Fig. 34, b).

Fotografie pentru lansator de grenade RPG-7V

Lovitura (Fig. 35) constă dintr-o grenadă antitanc și o încărcătură de pulbere. O grenadă antitanc constă dintr-un focos, o siguranță, un motor cu reacție și un stabilizator.

169

Orez. 32. Principalele părți și mecanisme ale lansator de grenade:

1 - trunchi; 2 - mecanism de declanșare; 3 - mecanism percutor; 4 - vizor optic

8

Orez. 33. Butoi:

o țeavă; b - conductă de ramificație; 1 - decupaj pentru reținerea grenadei; 2 - baza lunetei; 3 - baza barei de ochire; 4 - lărgire; 5 - cleme; 6 - pivotant; 7 - clopot; 8 - ta-rel; 9 - proeminență pentru mânerul butoiului; 10 - curea pentru montarea unui vizor optic (de noapte); 77 – baza mecanismului percutor; 12 - urechi; 13 – obrajii mânerului butoiului;

14 - căptușeală din lemn

Orez. 34. Mecanisme de declanșare și lovitură RPG-7:

a - mecanism de declanșare; b - mecanism percutor; 7 - declanșare;

2 - corp; 3 - șoptit; 4 - tija cu arc principal; 5 - declanșare; b - siguranța; 7 - manșon de susținere; 8 - arc percutor; 9 - atacant; 10 - mamelon

Procedura de dezasamblare parțială

1. Îndepărtați capacele: mai întâi de pe culcă, apoi de pe bot.

2. Dezasamblați țeava (Fig. 33) țeava cilindrului RPG-7V și țeava de ramificație nu pot fi demontate: apăsați pârghia mecanismului de blocare; în timp ce țineți țeava, rotiți duza în sens invers acelor de ceasornic până se oprește.

171

1 23 45 6 78910 1112 13141516

Orez. 35. Fotografie pentru lansator de grenade RPG-7V:

7 - capul siguranței cap-inferioară; 2 - con conductor; 3 - carenare; 4 - inel izolator; 5 - corp; 6 - pâlnie cu conductor; 7 - sarcina formata; 8 - partea inferioară a siguranței fără cap; 9 - bloc duze; 10

- teava; 77 - încărcătură de pulbere; 12 - piro-retarder-aprindere; 13 - primer-aprindere; 14 - cruce; 15 - pene; 16 - rotor cu trasor

3. Separați mecanismul de declanșare: apăsați partea despicată a cecurilor; împingeți-l afară cu o drift (Fig. 36).

4. Separați mecanismul de lovire: deșurubați mamelonul cu o șurubelniță; scoateți percutorul, arcul și manșonul de susținere din priză.

5. Separați capacul carcasei declanșatorului: deșurubați cele patru șuruburi.

Cerințe de siguranță la fotografiere

1. Persoanele care au studiat partea materială a unui lansator de grenade, o lovitură, dispozitive de antrenament de tragere (PUS), au stăpânit tehnicile și regulile de tragere și au trecut testul conform cerințelor de siguranță au voie să tragă.

2. La alegerea unei poziții de tragere, lansatorul de grenade trebuie să verifice posibilitatea de a trage într-un anumit sector (direcție).

3. La tragere predispusă, lansatorul de grenade este amplasat în raport cu țeava aruncatorului de grenade astfel încât să nu fie lovit de un jet de gaze pulbere care curge din culpă.

4. Trebuie să existe o distanță de cel puțin 2 m între tăietura de culcare a țevii și peretele unui șanț sau alt adăpost: la încărcare, tragere și descărcare, oamenii, muniția, explozivii și substanțele combustibile nu trebuie să fie amplasate în spatele lansator de grenade la o distanță de 30 m într-un sector de 90 °; distanta dintre botul lansatorului de grenade si adapost sau suprafata trebuie sa fie de cel putin 20 cm pentru a preveni atingerea penelor stabilizatoare de solul sau adapost.

5. La încărcare și trecerea la atac, lansatorul de grenade trebuie pus pe siguranță cu declanșatorul eliberat din plutonul de luptă.

6. Într-un mediu de antrenament, trageți focuri reale asupra țintelor blindate numai dintr-un șanț sau alt adăpost, deoarece fragmentele individuale ale unei grenade și fragmentele de armură sunt

ACCESORII

1. Geantă pentru trei lovituri (purtată de ajutorul lansator de grenade)

2. Geantă pentru două grenade și piese de schimb (purtate de un lansator de grenade)

INSTRUMENTE

lovi cu pumnul

dispozitiv de montare și demontare a mecanismului de declanșare cu caneluri

pentru pumn și cheie

1 2

1. Uregă de blocare

2. trompeta

3. Capătul frontal cu patru fante pentru filet

4. Fund cu patru fante

Orez. 36. Accesorii și instrumente pentru lansator de grenade RPG-7

până la 150 m. Oamenii din afara adăpostului nu trebuie să fie mai aproape de 300 m. Atunci când desfășoară exerciții și trage cu lansatoare de grenade, aceștia sunt, în plus, ghidați de regulile de siguranță prevăzute în Cursurile de tragere și Manualul de service al centrelor de instruire.

Este interzis: să se sprijine culașa butoiului fără un capac pus pe el pe orice obiect sau pământ;

a trage dintr-un lansator de grenade, al cărui țevi este înfundat cu noroi, zăpadă etc.;

lăsați trăgaciul înclinat după tragere; atingeți grenade care nu au explodat după tragere;

se utilizează pentru tragerea de focuri care au daune externe pe capul grenadei, blocul duzei, motorul cu reacție, încărcarea cu pulbere sau căzute de la o înălțime mai mare de 1,5 m.

Grenade cu fragmente de mână

Grenadele de fragmentare de mână (Fig. 37) sunt concepute pentru a distruge personalul inamic cu fragmente în luptă corporală (în zone deschise, în tranșee sau pasaje de comunicație, când se luptă într-o zonă populată, într-o pădure sau munți). În funcție de gama fragmentelor, grenadele sunt împărțite în ofensive (RGD-5, RGN) și defensive (F-1, RGO) (Fig. 38, 41). Grenadele defensive ar trebui aruncate numai din spatele acoperișului.

RGD-5

F-1

Orez. 37. Grenade cu fragmentare de mână

RGN

Societatea Geografică Rusă

b

Orez. 38. Principalele părți ale grenadelor de fragmentare de mână ofensive - RGD-5, defensive - F-1:

a - RGD-5; b - F-1; 1 - un tub pentru o siguranță cu manșetă; 2 - corp (RGD-5 - otel, F-1 - corp din fonta cu caneluri); 3 - capac cu insert; 4 - sarcina de spargere; 5 - palet cu insert

Principalele caracteristici de luptă ale grenadelor cu fragmentare de mână

Tip de grenadă   RGD-5 ofensivF-1 defensiv RGN ofensiv RGO defensiv
Masa unei grenade, g 310600310530
Masa de sarcină de spargere, g   PO6011492
Tip de aprindere   UZRGM (la distanță)UZRGM (la distanță)UDZ (șoc-telecomandă)UDZ (șoc-la distanță)
Timp de ardere a retardantului de flacără, s   3,2-4,23,2-4,23,3-4,33,3-4,3
Raza de împrăștiere a fragmentelor letale, m   2520024150
Raza zonei de distrugere efectivă a forței de muncă, m 57812
Interval mediu 30-4520-4030-4520-40

arunca, m

Siguranță unificată modernizată a unei grenade de mână (UZRGM)

În uz oficial, toboșarul este în mod constant în stare armată și este ținut de furca pârghiei de declanșare (Fig. 39). Pârghia de declanșare este conectată la tubul mecanismului de percuție printr-un ac de siguranță. Înainte de a arunca o grenadă, un dop de plastic este întors și o siguranță este înșurubat la locul său.

Când aruncați o grenadă, luați-o în mână, astfel încât maneta de declanșare să fie apăsată cu degetele de corpul grenadei. Continuând să apăsați strâns maneta declanșatorului, cu mâna liberă strâng (îndreptă) capetele știfturilor de siguranță, care sunt scoase din siguranță cu un deget de inel. După ce a tras

Orez. 39. Siguranță unificată modernizată a unei grenade de mână (UZRGM):

a - mecanism de percuție: 1 - șaibă toboșar; 2 - tub; 3 - arc principal; 4 - saiba de ghidare; 5 - baterist; 6 - pârghie de declanșare; 7 - ac de siguranță cu inel; 8 - manșon de legătură; b - siguranța: 9 - amorsare-aprindere; 10 - bucșă retarder; 11 - moderator; 12 - capac detonator

A

Orez. 40. Interacțiunea părților și mecanismelor siguranței la aruncarea și întâlnirea unei grenade cu un obstacol (suprafață):

a - se scoate știftul, se aruncă grenada, se desprinde pârghia, toboșarul a înțepat capacul aprinderii; b - compoziția de pulbere a moderatorului a ars, capacul detonatorului se aprinde

b

verifică poziția pieselor siguranței nu se modifică. În momentul în care grenada este aruncată, pârghia de declanșare se separă și eliberează baterul. Toboșarul sub acțiunea arcului principal străpunge capsula de aprindere. Fasciculul de foc de la amorsa aprinde moderatorul și, după ce a trecut, este transmis la capacul detonatorului. Explozia capacului detonatorului inițiază detonarea sarcinii de spargere (Fig. 40). Explozia încărcăturii de spargere zdrobește corpul grenadei în fragmente.

Grenada de fragmentare РГН are o carcasă din aliaj de aluminiu, în timp ce РГО are un corp de oțel.

Siguranță la distanță cu șoc (UDZ)

Poziția pieselor și mecanismelor siguranței în circulație oficială (Fig. 42): în poziția inițială, toboșul cu înțepătură 3 și ștecherul cu amorsa de aprindere 7 sunt ținute de pârghia de declanșare. Pârghia declanșatorului este conectată la corpul siguranței printr-un știft de siguranță. Motorul IS este deplasat în raport cu înțepătura 13 de către amorsa-aprinderea 10 și este ținut de dopurile siguranțelor de pulbere 9, arcul său 12 este în stare comprimată. Manșonul 16 sub influența arcului 14 presează sarcina 17.

Când pregătiți o grenadă pentru o aruncare, pârghia de declanșare este apăsată ferm cu degetele pe corpul grenadei, capetele acelor de siguranță sunt îndreptate cu degetele mâinii libere, apoi trase afară.

1

Orez. 41. Principalele părți ale grenadelor de fragmentare de mână ofensive - RGN, defensive - RGO:

a - RGN; b - RGS; 7 - un pahar cu manșetă; 2 - emisfera superioară (pentru RGS externă și internă); 3 - sarcina de spargere; 4 - emisfera inferioară (pentru RGS externă și internă).

ea de inel, în timp ce poziția pieselor siguranței nu se schimbă. În momentul aruncării unei grenade, pârghia de declanșare este separată și eliberează toboșarul cu o înțepătură 3 și bara 6. Fișa 7 cu amorsa de aprindere iese din priza corpului siguranței. Toboșarul, sub acțiunea arcului principal 4, străpunge cu o înțepătură capsula de aprindere 8. Fasciculul de foc aprinde presele de pulbere ale siguranțelor 9 și compoziția pirotehnică a retarderului auto-lichidator 18. După 1-1,8 s,

compozițiile de pulbere ale siguranțelor se ard, iar opritoarele lor, sub influența arcurilor, se decuplează de motorul 11. Motorul sub influența arcului 12 devine în poziție de luptă.

Mecanismul de armare cu rază lungă de acțiune împiedică detonarea grenadei dacă este scăpată accidental din mână.

Când întâlnește un obstacol (suprafață), sarcina 7 7 este deplasată în direcția componentei forței de inerție, acționează asupra manșonului 16. Manșonul, depășind rezistența arcului 14, deplasează înțepătura, care înțeapă capacul aprinderii. 10. Fasciculul de foc este transmis la capacul detonatorului 20, care provoacă o sarcină de explozie.

În cazul unei defecțiuni a siguranței în acțiunea inerțială, după 3,3–4,3 s, compoziția moderatorului se arde, capacul detonatorului 19 al autolichidatorului se aprinde, provocând explozia ansamblului detonator.

177

1

2

b

Orez. 42. Dispozitiv general șoc-siguranță de la distanță:

a - vedere de sus; b - vedere laterală; c - interacțiunea pieselor și mecanismelor la aruncarea și întâlnirea unei grenade cu un obstacol

Locuințe (7). Mecanism de siguranță (2 - pârghie de declanșare; 3 - toboșar cu înțepătură; 4 - arc principal; 5 - inel cu un știft; 6 - bară; 7 - dop; 8 - amorsare-aprindere). Mecanism de armare cu rază lungă de acțiune (9 - siguranțe pulbere; 10 - amorsare-aprindere; 77 - motor; 72 - arc). Senzor țintă (13 - înțepătură;

14 - primăvară; 75 - maneca; 16 - maneca; 77 - marfă). Ansamblu detonator (18 - moderator; 19 - capac detonator). Mecanism de auto-lichidare (20 - capac de sablare)

RECOMANDĂRI METODOLOGICE PENTRU PREDAREA TRAJĂRII

Comandantii de echipă îi învață pe soldați cum să tragă cu arme de calibru mic, să arunce grenade de mână și să se antreneze de la 178

sunt exerciții pregătitoare: antrenament în recunoașterea țintelor, determinarea setărilor inițiale pentru distrugerea lor și desemnarea țintei (în continuare vom abreviera „recunoașterea țintelor”), antrenament în tragere, antrenament în aruncarea grenadelor de mână.

Înainte de a efectua un exercițiu pregătitor pentru antrenamentul în recunoașterea țintelor, liderul de echipă stabilește o sarcină cursanților. Totodată, el indică reperele, poziția și natura acțiunilor inamicului, locul de observație și, dacă este cazul, ordinea echipamentului său sau a fâșiei de observație (pentru detașare), ce

trebuie căutat, procedura pentru raportarea rezultatelor observației. Dacă observația se efectuează în mișcare, atunci sunt indicate în plus poziția inițială, direcția de mișcare și observarea.

După stabilirea sarcinii, liderul echipei dă comanda „În locuri”, apoi - „Începe observația”, la care începe afișarea țintelor. Cursanții notează rezultatele recunoașterii țintelor sau raportează liderului echipei sub formă de desemnare a țintei, de exemplu: „Reper unu, 30 la dreapta, mai departe 100, tanc în șanț, 700”.

După finalizarea exercițiului, șeful de echipă colectează note de la cursanți (dacă au fost păstrate) și le analizează. În acest caz, pentru a evalua acuratețea măsurării intervalului până la țintă, trebuie să ne ghidăm după următoarele standarde de erori admisibile:

cu o metodă vizuală de determinare a intervalului: "excelent" - 10% (noaptea 15%), "bun" - 15% (noaptea 20%), "satisfăcător" - 20% (noaptea 25%);

pe scara vederii (dispozitiv de observare): „excelent” - 7%, „bun” - 10%, „satisfăcător” - 15%.

Eroarea admisibilă în determinarea vitezei țintei este: pentru „excelent” - 15%, pentru „bun” - 20%, pentru „satisfăcător” - 25% din viteza reală.

Exercițiile pregătitoare de antrenament de tir includ rezolvarea uneia sau mai multor sarcini de foc. Soluția unei misiuni de foc este înțeleasă ca înfrângerea unei ținte unice sau de grup prin tragerea de cartușe vii (de calibru mic) sau focuri condiționate. În acest din urmă caz, liderul echipei determină înfrângerea țintelor cu ajutorul dispozitivelor de antrenament de tragere.

Se afișează scorul pentru efectuarea exercițiului pregătitor: „excelent” dacă toate țintele sunt lovite (detectate); „bine” dacă cel puțin două treimi din ținte sunt lovite (detectate); „satisfăcător” dacă cel puțin jumătate dintre ținte au fost lovite (detectate), inclusiv cel puțin jumătate dintre ținte care au fost trase cu cartușe vii (de calibru mic).

Efectuarea exercițiilor pregătitoare pentru antrenamentul la tir ar trebui precedată de antrenament în tehnicile de tragere (acțiuni în armament).

Când studiază orice tehnică de tragere (sau o parte a acesteia) pe jos, șeful de echipă arată în mod exemplar procedura de executare a tehnicii de tragere, mai întâi în ansamblu, apoi pe părți (pe divizii), pe parcurs explicând acțiunile prezentate și apoi trece la antrenament.

Exercițiile pregătitoare pentru predarea tirului pe jos se practică de obicei după cum urmează.

Liderul echipei introduce cursanții într-un mediu tactic și le stabilește o sarcină. După aceea, dacă se plănuiește efectuarea

exercițiului prin tragere, cursanții primesc cantitatea prescrisă de muniție (muniție viu). La comanda comandantului de secție „Pentru luptă”, soldații își iau locurile pe poziție, se pregătesc pentru tragere (fără a încărca armele cu muniție reală) și raportează comandantului de secție: „Cutare și cutare este gata de luptă”. Comandantii de echipă raportează comandantului de pluton despre pregătirea echipelor pentru luptă. După aceea, comandantul dă o comandă de a folosi muniție reală unuia dintre soldații din primul schimb și dă un semnal pentru a arăta prima țintă. Soldații rămași ai echipei fac lovituri condiționate la țintă, după care notează pe formular numele țintei detectate, distanța până la aceasta și setările inițiale.

Formular de înregistrare pentru rezolvarea misiunilor de foc (opțiune de înregistrare pentru un mitralier pe computer)

Numele țintei (sau numărul țintei)   Interval până la țintă, mSetări inițiale   Rezultatele fotografierii
          CrosshairCorectarea direcției Punctul de vizare (altitudine)
Grupa de infanterie   6006 Lunetă 0 Centru țintă
Infanterie înaintată 5005 Lunetă 0 Centrul țintei Sub țintă

După ce a terminat antrenamentul unui soldat, liderul de echipă continuă să antreneze un altul, iar restul soldaților de echipă acționează ca și cum ar rezolva o misiune de foc.

Restul misiunilor de foc sunt rezolvate în aceeași ordine.

După ce stagiarul din primul schimb termină de trage, liderul dă comanda „Încetează focul, descarcă”, inspectează arma și readuce echipa la poziția inițială. Apoi, folosind fișele de înregistrare, verifică rezolvarea sarcinilor de foc de către fiecare soldat și face o analiză.

Metodologia de desfășurare a cursurilor de către conducătorul de echipă în timpul antrenamentului de incendiu la locul de antrenament „Instruirea personalului în acțiuni pe câmpul de luptă în diferite condiții ale situației” 180

necesită o combinație de abilități dobândite la orele de pregătire tactică cu abilități în tragerea cu armele mici.

Liderul echipei introduce cursanții într-un mediu tactic și le stabilește o sarcină. În timpul instruirii, el realizează următoarele acțiuni de către cursanți:

în timp ce se află în poziția de pornire pentru atac, armata învață să determine în mod independent adăposturile naturale care pot fi folosite atunci când se deplasează pe câmpul de luptă. Este important să selectați corect locația poziției de tragere, metoda de mișcare pe câmpul de luptă (alergare, târâre, rostogolire) și poziția de tragere;

la mișcare, militarii se ridică și aleargă în zig-zag către adăpostul de la linia de tragere, fără să ajungă la el, cad și se rostogolesc în spatele lui.

Când te apropii de inamic, este importantă alegerea următoarei poziții de tragere, abilitatea de a folosi falduri de teren și obiecte locale pentru mișcarea sub acoperire pe câmpul de luptă.

DISPOZITIVE DE TRAGERE DE ANTRENARE SI APLICAREA LOR

CÂND ÎNTREJĂMÂNȚI

Dispozitivele de tragere de antrenament permit comandantului să detecteze în timp util greșelile făcute de cursanți, este mai ușor să arătați aceste greșeli și să obțineți eliminarea lor. Ele sunt de obicei incluse într-un set de cutii de comandă (KYA-56, KYA-58, KYA-73, KYA-83).

Setul cutiei de comandă KYA-73 include: o gamă de pușcă cu lunetă frontală și reticule de ochire optice, un lansator de grenade cu reticule de ochire optice, un indicator magnetic cu ecran, un ortoscop dioptriu pentru lunete deschise, un ortoscop pt. lunere optice și de noapte, o sticlă laterală pe bază magnetică și un dispozitiv de fixare.

O riglă de pușcă cu o vedere frontală și reticule de ochire optice (Fig. 43) este destinată învățării regulilor de împușcare și învățarea să țintească de la mitraliere, mitraliere și o pușcă cu lunetă.

Pe o parte a riglei sunt conturate unele reguli de tragere, iar pe cealaltă, sunt trasate contururile țintelor vizibile la intervale de la 100 la 600 m.

Cu ajutorul lunetei, puteți arăta poziția corectă a acesteia în fanta barei de ochire, puteți explica ordinea țintirii, ținând cont de cantitatea de plumb, corectarea tragerii etc.

Reticule pentru lunete optice pentru puști de lunetă, mitraliere PKT, KPVT și lunete de noapte au același scop ca și luneta.

Orez. 43. Linie de pușcă cu lunetă și reticule de lunere optice ale armelor mici

Rigla de control este utilizată pentru a determina corectitudinea decalajului punctului de vizare, ținând cont de corecțiile pentru mișcarea vântului și a țintei. Are diviziuni pentru numărare și două agrafe.

Linia de lansatoare de grenade cu reticule este destinată învățării regulilor de tragere și antrenament în țintire de la lansatoare de grenade.

Un indicator magnetic cu ecran (Fig. 44) este utilizat, ca un indicator obișnuit, pentru a verifica corectitudinea și uniformitatea țintirii zi și noapte.

Pentru a pregăti dispozitivul pentru lucru în timpul zilei, este necesar să îl instalați pe capacul cutiei comandantului și să îl așezați la 10 m de aparatul de ochire cu arma atașată. La comanda

liderului de echipă, indicatorul pune ținta indicatorului pe orice parte a ecranului, iar comandantul ţintește arma spre țintă (la ținta de pe indicator), fixează mașina și dă comanda „Marca”. Indicatorul prin orificiul din țintă marchează cu un creion un punct de pe ecran, care este luat drept control și este indicat

182

litera „K”. Apoi arătatorul este deplasat, iar cursantul, fără să doboare poziția armei, comandă indicatorului în ce poziție să pună arătatorul astfel încât să coincidă cu punctul de control. La comanda sa „Marca”, indicatorul face un semn. Arătarea se face de trei ori. După aceea, comandantul evaluează uniformitatea (precizia) țintirii: „excelent”, dacă toate cele trei semne se încadrează într-un cerc cu diametrul de 3 mm; "bun" - 5 mm; „satisfăcător” - 10 mm.

Pentru a verifica corectitudinea și uniformitatea

ţintirea ÎN NOAPTE velo- Fig. 44. Un indicator magnetic cu ecran, în pregătire pentru utilizare, unul detașabil   gata de lucru pe timp de noapte:

tlyug mtya tpp rgp kt i t gr V τικτοτηρ—   1 casetă de comandă, 2 ecrane, 3 pointer

simulator de blitz shot magnetic; 4 - simulator de fotografiere, care constă din

becuri închise de o carcasă, baterii de la o lanternă,

ștecher, ștecher, comutator și cablu. carcasă

are un orificiu pentru trecerea luminii și o placă pentru fixarea acesteia de indicator. Bateria se fixează pe capacul cutiei comandantului.

Utilizarea indicatorului noaptea este similară cu utilizarea lui în timpul zilei. În acest caz, se afișează scorul pentru uniformitatea țintirii: „excelent”, dacă toate cele trei semne se încadrează într-un cerc cu diametrul de 6 mm; "bun" - într-un cerc cu diametrul de 10 mm; „satisfăcător” - într-un cerc cu un diametru de 20 mm.

Se acordă o evaluare pozitivă dacă punctul de mijloc, determinat de trei puncte, nu este la mai mult de 5 mm distanță de punctul de control în timpul antrenamentului de zi și la cel mult 10 mm noaptea.

Ortoscopul dioptric pentru ochiuri deschise (Fig. 45) în funcție de scopul său combină un ortoscop universal (din cutia comandantului KYa-56) și o diafragmă (din cutia comandantului KYa-58) și face posibilă verificarea mai rapidă a țintirii corecte. si mai bine in comparatie cu un ortoscop conventional fara dioptrie. Dispozitivul poate fi folosit ca diafragmă și ca ortoscop convențional.

Orez. 45. Dioptrie ortoscop, instalată: a - pe mitraliera AKM; b - pe o mitralieră PC

Verificarea țintirii corecte se poate face din toate pozițiile - „întins”, „îngenunchiat” și „în picioare”, precum și la tragerea dintr-un vehicul de luptă de infanterie (APC).

Folosind dispozitivul ca diafragmă pentru arătarea lunetei netede, este necesar să slăbiți ușor șurubul de strângere al barei de dioptrie, prin mișcarea acestuia pentru a obține poziția corectă a lunetei în fanta barei de ochire (lunetă) și fixați bara de deschidere cu un șurub. După ce ați instalat o lunetă uniformă, ar trebui să o arătați studentului, astfel încât, în timp ce observă prin orificiul dioptriei, el să-și amintească poziția corectă a lunetei în fanta barei de ochire (lunetă). Pentru a arăta alinierea corectă a lunetei la nivel cu punctul de vizare selectat, comandantul (în poziția „culcat” de la oprire sau pe arma fixată în mașină) setează vizorul la nivel cu ajutorul unei dioptrii, apoi îndreptează arma spre țintă și invită cursantul, observând prin orificiul dioptriei, să-și amintească cât de corect ar trebui să fie vizorul față de punctul de vizare.

Folosind dispozitivul ca ortoscop pentru a verifica țintirea corectă, comandantul, folosind o dioptrie, ia o miză uniformă și îl invită pe cursant să ținte. După aceea, după ce s-a așezat pe partea stângă a trăgătorului și observând prin dioptrie, comandantul stabilește cât de corect este aliniată vizorul uniform cu punctul de țintire ales.

La pregătirea dispozitivului pentru testarea capacității cursanților de a plasa corect punctul de vizare, ținând cont de corecțiile pentru vânt și pentru mișcarea țintei, comandantul trebuie să pună arma în țintire

mașină, conturați un punct de conducere, îndreptați o armă spre el și asigurați mașina. După aceea, este necesar să setați dioptria astfel încât ținta să fie vizibilă în fanta barei de ochire (loza), scoateți arma din mașină și predați-o cursantului. Cantitatea de plumb (înlăturarea punctului de vizare) este considerată corectă dacă, atunci când declanșatorul (cadru șurubului) este eliberat din armare, ținta apare în dioptrie.

Pentru a verifica țintirea corectă fără a utiliza o dioptrie, puteți utiliza dispozitivul ca un ortoscop convențional.

Ortoscopul pentru vizor optice și de noapte este folosit pentru a verifica țintirea corectă în timpul antrenamentului la trageri cu arme cu lunere optice și electro-optice.

Când pregătiți dispozitivul pentru funcționare, este necesar să îndepărtați ocularul de cauciuc din partea oculară a vederii de noapte și să-l atașați la ocularul dispozitivului și să puneți suportul pentru ortoscop pe partea oculară a ochiului și să-l fixați cu un şurub. Apoi, trebuie să activați vederea de noapte și, observând prin ocularul dispozitivului, prin mișcarea barei mobile, setați claritatea imaginii în ochi. Dacă în același timp imaginea rețelei s-a deplasat, ajustarea ar trebui să-și atingă locația în centrul câmpului vizual.

Pentru a verifica țintirea atunci când învățați să trageți de la o pușcă de lunetist, este necesar să rearanjați ocularul în poziția pentru o pușcă de lunetist (perpendicular pe corpul dispozitivului). Pentru a verifica țintirea cu ajutorul viziunilor de noapte și optice ale lansatoarelor de grenade, la instalarea dispozitivului, se folosesc inserții speciale cu denumirile corespunzătoare.

Procedura de pregătire a dispozitivului pentru lecție este similară cu cea anterioară. Comandantul controlează țintirea corectă prin ocular pentru inspector.

Geamul lateral pe o bază magnetică (Fig. 46) servește la verificarea țintirii corecte la distanțe reale de la mitraliere și mitraliere ușoare. Pentru a pregăti dispozitivul pentru funcționare, este necesar să îl puneți pe capacul receptorului în spatele fantei barei de ochire în fața ochiului trăgătorului. În înălțime, aparatul oferă citiri directe, în direcția laterală - invers.

Blocarea țintirii (Fig. 47) este proiectată pentru a verifica corectitudinea și uniformitatea țintirii la distanțe reale.

Când utilizați dispozitivul, trebuie mai întâi să instalați mașina de ochire pe o bază solidă, astfel încât să nu se miște, apoi să fixați o mitralieră automată sau ușoară fără o magazie în ea cu partea din mijloc (când învățați să trageți de la PKS, PKB, mitraliere SGMB, aparatul de ochire nu este folosit).

Orez. 47. Blocare ţintire în poziţia de lucru

Orez. 46. Sticlă laterală pe mașină

După aceea, setați lentila cu marcatorul cu ac în poziția inițială (de mijloc), pentru a face acest lucru, ridicați pârghia pentru deplasarea lentilei în sus; cu mâna dreaptă, trageți și întoarceți capul zăvorului, eliberați pârghia în jos, apoi, fără să atingeți pârghia, întoarceți capul zăvorului; îndreptați arma spre o țintă aflată la 150 m sau mai mult și marcați punctul de control pe banda de hârtie cu o înțepătură.

Pentru a utiliza dispozitivul pentru a preda corectitudinea și uniformitatea țintirii, comandantul (sau orice soldat care i-a fost atribuit) trebuie să se poziționeze la botul țevii armei (în dreapta dispozitivului), să apuce pârghia de mișcare a lentilei. cu degetele și își schimbă poziția cu o mișcare arbitrară a pârghiei. Stagiarul este amplasat la aparatul de vizionare în același mod ca atunci când lucrează cu un indicator magnetic. Fără să atingă arma, alege o poziție în care ochiul său vede o mireră dreaptă, apoi dă comenzi pentru a schimba poziția lentilei, astfel încât miza directă să fie aliniată cu punctul de vizare. Imediat ce acest lucru este realizat, stagiarul dă comanda „Marca”. Liderul de echipă apasă cu degetul mâinii drepte pe butonul marcatorului cu ac, iar pe banda de hârtie apare un semn. Când se fac trei semne, comandantul deschide ușa, împinge banda de hârtie la dimensiunea cadrului, închide ușa și rupe o bucată de bandă cu rezultatul țintirii. Apoi evaluează studentul. Se afișează scorul

pentru uniformitatea țintirii: „excelent”, dacă toate cele trei semne se încadrează într-un cerc cu diametrul de 3 mm; "bun" - 5 mm; „satisfăcător” - 10 mm.

Se acordă o notă pozitivă pentru țintirea corectă dacă punctul din mijloc, determinat de trei semne, nu se află la mai mult de 5 mm distanță de punctul de control.

TRAGERE ÎN ȚINTE APARĂ (ÎNCĂ) ȘI ÎN MIȘCARE

Exercițiu de tragere inițial

Al 3-lea exercițiu Trage dintr-un loc la o țintă staționară și emergentă în timpul zilei

Obiective:

figura pieptului cu cercuri (ținta nr. 4) pe un scut 0,75x0,75 m, nemișcat, scutul este instalat la nivelul solului (fără spațiu liber);

trăgătorul care atacă este o figură de jumătate de lungime (ținta nr. 7), care apare pentru un timp nelimitat.

Intervalele până la ținte:

la figura pieptului - 100 m;

la trăgătorul atacator - 200 m.

Număr de cartușe: pentru mitralieră, RPK, PK - 11; pentru o carabină, SVD - 6. Dintre acestea, 3 sunt pentru tragerea la o figură de piept cu cercuri - un singur foc, 8 - la un trăgător de atac (explozi pentru o mitralieră, RPK, PK).

Timp de filmare: nelimitat

Poziția de tragere: culcat de la oprire (de la bipied)

Nota:

„excelent” - atingeți ținta numărul 7 și eliminați 25 de puncte; „bine” - atingeți ținta numărul 7 și eliminați 20 de puncte; „satisfăcător” - atingeți numărul țintă 7 și eliminați 15 puncte.

Caracteristicile exercițiului. După finalizarea exercițiului, șeful de tragere de la fața locului, împreună cu cursantul, inspectează țintele și indică cursantului greșelile făcute.

Practicați exerciții de tragere

primul exercitiu

Trage dintr-un loc la o țintă emergentă din diferite poziții în timpul zilei

Țintă: figura pectorală cu cercuri (ținta nr. 4), apare de trei ori la intervale de 15 s timp de 50, 60, 70 s pentru lansare automată, manuală

187

lemet, pușcă cu lunetă; pentru mitraliera Kalashnikov la 60, 70, 80 s.

Raza de actiune pana la tinta: 100 m.

Număr de runde: 15 (pentru PC - 25).

Poziția de tragere: la primul spectacol - de la mitralieră, SVD - culcat cu mâna; dintr-o mitralieră ușoară, o mitralieră Kalashnikov - dintr-un bipod; la al doilea spectacol - de la genunchi, pentru PC de la genunchi din cauza adapostului de la oprire (de la bipod); cu al treilea - în picioare, pentru PC - în picioare din cauza adăpostului de la oprire (de la bipod).

Nota:

Grad	Tipul de armă
	AK, RPK, PKSVD
„Excelent”	105125
„Bine”	95115
„Satisfăcător”	90105

Caracteristicile exercițiului. Exercițiul se efectuează din trei poziții de tragere, cinci lovituri simple sunt trase din fiecare poziție de tragere și în rafale scurte de la PC. O pușcă de lunetă este trasă fără o vizor optic.

al 3-lea exercițiu

Trage dintr-un loc la ținte emergente și în mișcare cu schimbarea poziției de tragere

Obiective:

un grup de infanterie de atac (retragere) - două figuri de lungime completă (ținta nr. 8) pe un front de cel puțin 3 m, deplasându-se la un unghi de 15-25 ° față de avionul de tragere cu o viteză de 2-3 m / s pentru 60 m; în munți și pentru militarii ramurilor militare și ai forțelor speciale, în locul unei ținte în mișcare, sunt instalate cele care apar - două săgeți (nr. țintă timp de 15 s la intervale de 10-15 s;

grup de foc - două figuri: o mitralieră ușoară (ținta nr. 10) și un trăgător (ținta nr. 7), la un front de cel puțin 10 m, ele apar de două ori la 10 s în timpul zilei (noaptea timp de 15 s cu intervale de 15 s);

trăgătorul atacator (ținta numărul 7) apare o dată timp de 15 secunde ziua, timp de 20 de secunde noaptea; pentru o pușcă cu lunetă - o mitralieră ușoară (ținta nr. 10) apare de două ori timp de 10 secunde

în timpul zilei, timp de 15 secunde noaptea, cu un interval de 15 secunde.

188

Interval până la ținte, m:

Tipul de armă   Țintele
Atacare (forjare de contraatac) Grup de infanterie Grup de tragere Trăgător de atac (mitraliera ușoară)
AK, RPK   500–450350-250250-450
PC   550-450450-350250-350
svd   550-450450-350350-250

Cantitatea de muniție: pentru puști de asalt, mitraliere RPK, PK - 30, 10 dintre ele cu gloanțe trasoare; pentru o pușcă de lunetist - 10, dintre care 3 cu gloanțe trasoare.

Poziția de tragere: „în picioare” din șanț de la oprire (din bipod).
Nota:

„Excelent” - a lovit toate țintele;

„Bine” - loviți grupurile de atac (retragere) și de foc;

„Satisfăcător” - atinge trei ținte

Caracteristicile exercițiului. Muniția este încărcată uniform în două magazine (într-o cutie).

Schimbarea pozițiilor de tragere (deplasarea de-a lungul șanțului) de către trăgători se efectuează independent după fiecare afișare a țintei sau înfrângerea acesteia.

Exercițiu de tragere de control

al 2-lea exercițiu

Trage dintr-un loc la ținte emergente și în mișcare cu schimbarea poziției de tragere

Obiective:

infanterie demontată - două figurine de lungime completă (ținta nr. 8) pe un front de 6-8 m, care apar de două ori de 10 ori pe zi, de 15 ori pe noapte, cu un interval de 10 secunde;

un grup de infanterie de atac (retragere) - două figuri de lungime completă (ținta nr. 8) pe un front de cel puțin 3 m, deplasându-se la un unghi de 15-25 ° față de avionul de tragere cu o viteză de 2-3 m / s pentru 60 m.

Atunci când se efectuează un exercițiu în munți și de către militari ai ramurilor militare și ai forțelor speciale, o țintă în mișcare poate fi înlocuită cu o țintă în curs de dezvoltare cu unul - doi trăgători - figuri de talie (ținta nr. În acest caz, săgețile îndepărtate apar la

20 de secunde ziua, la 25 de secunde noaptea, iar cele apropiate - la 15 secunde ziua, la 20 de secunde noaptea, cu un interval de 10-15 secunde;

189

infanterie culcată - două figuri - o mitralieră ușoară (ținta nr. 10) și un trăgător - o figurină de piept (ținta nr. 6) la un front de cel puțin 6 m, care apare la 30 din zi, la 40 din noapte ;

la efectuarea unui exercițiu dintr-un pistol-mitralieră cu un lansator de grenade sub țeava, se adaugă două săgeți - figuri talie (ținta nr. 7), situate la o dimensiune de 10 m de-a lungul față și 20 m în adâncime, care apar la 50 odată cu ziua , la 60 cu noaptea.

Interval până la ținte, m:

Tipul de armă   Peli
      Infanterie descăleată Grup de infanterie emergentă (retragere)
Infanterie întârziată (două săgeți)
7,62 mm automat 450-350400-300300-200
5,45 mm automat 500-400400-300300-200
5,45 mm AKSU   400-300400-300300-200
Mitralieră ușoară de 7,62 mm   550-450500-400350-250
Mitralieră ușoară de 5,45 mm, mitralieră Kalashnikov de 7,62 mm, pușcă cu lunetă de 7,62 mm 550-450500-400400-300
lansator de grenade de 40 mm   ——350-250

Cantitate muniție:

pentru mitraliere, mitraliere ușoare, mitraliere Kalashnikov - 30 de cartușe, 10 dintre ele cu gloanțe trasoare;

pentru o pușcă de lunetist - 8 cartușe, 3 dintre ele cu gloanțe trasoare;

antrenament și imitație grenade de mână - 1;

pentru un lansator de grenade sub țeava - împușcături obișnuite - 3.
Poziția de tragere: stând în afara șanțului de la oprire (din bipied).
Nota:

„Excelent” - atingeți toate țintele, atingeți clearance-ul cu o grenadă și îndepliniți standardul nr. 7 pentru antrenament tactic;

„Bine” - loviți două ținte, inclusiv grupul de infanterie de atac (retragere), loviți ținta cu o grenadă de antrenament-imitație și îndepliniți standardul nr. 7 pentru pregătirea tactică;

„Satisfăcător” - loviți două ținte sau o țintă și loviți ținta cu o grenadă de antrenament-imitație, îndepliniți standardul nr. 7 pentru antrenament tactic.

O grenadă de mână de antrenament și imitație este aruncată pe o dimensiune de 10 m de-a lungul față și 5 m în adâncime, în care sunt amplasați doi trăgători de atac - două figuri de creștere (ținta nr. 8)

la un front de 6-8 m, care apar timp de 20 s. Raza de actiune pana la 30-25 m.

Când efectuați un exercițiu de la o pușcă de asalt cu un lansator de grenade sub țeava, grenada de antrenament-imitație nu este aruncată și împușcarea se efectuează:

190

dintr-o mitralieră pe un grup de infanterie care descălecă, culcat și atacă (se retrage);

de la un lansator de grenade sub țeava de-a lungul a două săgeți situate în plic.

Caracteristicile exercițiului. Înainte de finalizarea exercițiului, se elaborează standardul nr. 7a pentru pregătirea tactică - „Schimbarea poziției de tragere”. Exercițiul se efectuează dintr-un șanț dintr-o oprire cu schimbare obligatorie a poziției de tragere. Schimbarea poziției de tragere se efectuează independent după încheierea afișării țintei sau înfrângerea acesteia. La schimbarea poziției de tragere, arma este pusă pe siguranță.

Respectarea standardului nr. 7a.

Condiție (comanda) pentru îndeplinirea standardului. Unitatea luptă într-o poziție într-un punct forte. Un transport de personal blindat (BMP, MT-LB) într-un șanț pe flanc sau în spatele poziției echipei la o distanță de 50 m.

La comanda (semnal) „Echipă (pluton), la mașină, la locuri”, personalul își părăsește posturile de tragere, înaintează spre mașină (mașini) de-a lungul liniilor de comunicație și își iau locul în ea (ele). După aterizare, personalul vehiculului blindat de transport de trupe (BMP, MT-LB) părăsește șanțul(e).

Un soldat este într-o poziție de tragere. Arma a fost pusă în stare de pregătire pentru luptă, încărcătura de muniție a fost pregătită pentru utilizare în luptă. Este indicat un nou post de tragere (rezervă) și este situat într-un șanț sau un curs de comunicație la o distanță de 20 m.

La comanda (semnalul) „În poziția de tragere (rezervă) indicată - LA LUPTA”, militarul (echipajul) pune arma pe încuietoarea de siguranță, o pune în poziția de depozitare, pune muniția și se deplasează în poziția indicată.

După ce a luat o nouă poziție de tragere, militarul (calcul) transferă arma în poziția de tragere, așează încărcătura de muniție și raportează: „GATA PENTRU LUPTA”.

Se numără timpul de la echipă pentru a schimba poziția de tragere până la raportul privind pregătirea pentru luptă.

Categoria cursanților: mitralieră.

Evaluare în timp: „excelent” - 19 s; „bun” - 21 s; „satisfăcător” - 24 s.

OBSERVAȚIA TRAJULUI

În timpul tragerii asupra oricărei ținte într-o anumită secvență, acțiunile sunt efectuate în timpul armamentului, inclusiv o explozie (împușcare), rezultatele tragerii sunt monitorizate și corectarea acesteia este efectuată. Tragerea se efectuează de obicei până când ținta este lovită (distrusă, suprimată sau distrusă).

Observarea rezultatelor tragerii este efectuată pentru a determina momentul lovirii țintei, iar în caz de ratare - pentru a evalua abaterea gloanțelor (grenade) de la țintă.

Înfrângerea țintei este evaluată prin rezultate clar observabile: ținta a încetat focul sau mișcarea, a fost distrusă, a luat foc etc.

Ratele sunt judecate după abaterea locurilor în care cad gloanțe (urme, explozii de grenade) de la țintă în direcție și în rază (sau în înălțime).

Valorile de deviere ale gloanțelor (grenade) sunt măsurate în miimi sau cifre ale țintei de la centrul acesteia până la centrul grupării de piste sau ricoșeuri (piese, ricoșeuri, nori de explozie de grenade).

Valorile depășirilor sau depășirilor de gloanțe (grenade) de la țintă sunt măsurate: în funcție de distanță - în metri; în înălțime - în cifre țintă (de obicei când ținta este relativ mare și valoarea abaterii nu depășește două cifre).

Când mărimea abaterii în interval (înălțime) nu poate fi măsurată, se determină doar semnul acesteia: depășire (+) sau depășire (-).

Observarea rezultatelor tragerii se raportează în următoarea ordine: direcția și magnitudinea abaterii laterale; semnul și magnitudinea abaterii în interval (altitudine).

Exemple de rapoarte privind rezultatele observării împușcării

Raport de observare
Atingerea țintei „Țintă”
Abatere in directie:
o cifră la dreapta „O cifră la dreapta”
a lăsat patru miimi „a rămas patru”
Abaterea intervalului:
undershoot (depășire) 100 m „depășire (depășire) 100”
valoarea zborului (depășire) nu este pentru - „Depășire (depășire)”
etichetat
Abaterea înălțimii deasupra centrului „O cifră deasupra”
ținte pe bucată
Abatere în direcție și distanță - „O cifră la dreapta; zbor"
sti: o figură la dreapta; zbor

Decalajul nu este observat „Neobservat”

Corectarea tragerii este introducerea unor modificări în setările inițiale astfel încât să se asigure probabilitatea maximă de a lovi ținta cu următoarea explozie (împușcare).

Cantități mici de corecții (de obicei nu mai mult de două cifre țintă) sunt luate în considerare prin schimbarea punctului de vizare simultan în înălțime și direcție laterală. În același timp, punctul la -192

țintirea se efectuează în direcția opusă devierii gloanțelor (grenadelor) de la țintă.

Dacă valorile corecțiilor sunt semnificative, atunci filmarea este corectată: în ceea ce privește raza de acțiune - prin schimbarea instalării vizorului; în direcție - prin alegerea unei noi instalații de lunetă (noul marcaj de țintire).

CARACTERISTICI DE FUGARE ÎN DIVERSE CONDIȚII

Tragerea cu mitraliere, mitraliere la aeronave și elicoptere care zboară joase se efectuează ca parte a unei echipe cu o vizor P sau o instalație corespunzătoare vizorului P la următoarele intervale: de la toate mitralierele și mitralierele ușoare - până la 500 m; de la o pușcă de lunetist - până la 700 m; de la mitraliere Kalashnikov (PK etc.) - până la 1000 m.

O aeronavă sau elicopter care zboară cu o viteză de până la 150 m/s în lateral sau deasupra unei poziții de tragere (deasupra propriei unități) este trasă într-o manieră însoțitoare.

Când trageți în mod însoțitor la un elicopter (avion) care zboară cu o viteză de 50 (100) m/s la o distanță de 100, 300, 500, 700 și 900 m, avansul este luat, respectiv, egal cu 1, 3, 5, 8 și 12 carene țintă (lungimea corpului elicopterului este luată egală cu 8 m, iar aeronava - 15 m).

La tragerea la munte de la arme de calibru mic camerate pentru mod. 1943 și un cartuș de 5,45 mm la distanțe de peste 400 m, și de la arme cu camera pentru un cartuș de pușcă peste 700 m, dacă altitudinea terenului deasupra nivelului mării depășește 2000 m, o vedere corespunzătoare distanței până la țintă, din cauza unei scăderi. în densitatea aerului, ar trebui să scadă cu o diviziune. Dacă înălțimea terenului deasupra nivelului mării este mai mică de 2000 m, atunci nu reduceți vederea și alegeți punctul de țintire la marginea inferioară a țintei.

Când trageți în munți de jos în sus sau de sus în jos dintr-o armă cu camere pentru mod. 1943 și un cartuș de 5,45 mm la o rază de peste 400 m și din armele încărcate pentru un cartuș de pușcă peste 700 m, se aplică regula: la unghiuri de elevație ale țintei mai mici de ± 30 °, punctul de țintire trebuie ales la marginea inferioară a țintei și la unghiuri de înălțime ale țintei mai mari de ± 30 ° de vedere, corespunzătoare distanței până la țintă, se scad cu o diviziune.

Fotografierea pe timp de noapte la ținte iluminate se efectuează în același mod ca și în timpul zilei.

Dacă durata de iluminare este scurtă (de exemplu, zona este iluminată cu cartușe de iluminare), tragerea cu o vizor deschis se efectuează din arme de calibru mic camerate pentru mod. 1943 la o distanță de până la 300 m cu o vizor 3 (P), și de la arme sub 5,45 mm și cartușe de pușcă la o distanță de până la

400 m cu o vedere 4 (P), țintând ținta; dacă distanța până la țintă este mai mare decât cea indicată mai sus, punctul de vizare ar trebui să fie ales în partea de sus a țintei.

Tragerea pe timp de noapte cu arme automate folosind o vizor deschis la o țintă care se dezvăluie prin fulgere de focuri se efectuează cu setările de vedere de mai sus în rafale lungi.

Focul se deschide în momentul în care sunt vizibile fulgere de focuri (Fig. 48, a). În cazurile în care siguranța lunetei și coama lunetei (luneta) nu sunt vizibile, arma este îndreptată către țintă de-a lungul țevii. Dacă se folosește un dispozitiv pentru fotografierea pe timp de noapte cu puncte luminoase, atunci țintirea ar trebui făcută prin fulgere de fotografii (Fig. 48, b).

Orez. 48. Țintirea când trageți într-o țintă care se dezvăluie prin fulgere de focuri:

a - cu ajutorul unei sigurante lunete si a unei bare de ochire; b și c - utilizarea unui dispozitiv pentru fotografiere pe timp de noapte; 7 — vizor de coamă (vizor); 2 - siguranța siguranței; 3 - fotografiere cu bliț; 4 - puncte luminoase pe lunetă și lunetă; 5 - vedere frontală; 6 - dungi luminoase

Când utilizați un dispozitiv pentru fotografierea pe timp de noapte cu dungi luminoase (dispozitive), la țintire, se ia o vedere frontală uniformă, care este combinată cu flash-uri de fotografii (Fig. 48, c).

Pentru a trage dintr-o armă cu o vizor optic, este necesar să porniți iluminarea reticulului vizual; țintirea se realizează prin strălucirea (fulgerul) împușcăturii, iar la tragerea într-un rezervor, în plus, prin flacăra care iese din țeava de eșapament, prin zgomotul motorului.

Pentru a trage pe timp de noapte cu arme mici, folosind o vizor deschis la silueta țintei, vizibilă pe cer, strălucirea unui foc, zăpada, arma trebuie îndreptată către un fundal deschis lângă țintă și să ia o vizor uniformă. (Fig. 49). Apoi, amestecat

armă, aliniați vizorul cu centrul țintei și deschideți focul (de la armele automate în rafale lungi).

La tragerea în ceață, în fum și la ținte vizibile pe un fundal întunecat (pădure, tufișuri), precum și la ținte situate în imediata

vecinătate a trăgătorului și cu un sunet care se dezvăluie, arma este îndreptată de-a lungul țevii.

Pentru o mai bună corectare a împușcării cu arme de calibru mic pe timp de noapte, este indicat să folosiți cartușe

Orez. 49. Vizând silueta țintei

cu gloanțe trasoare.

Cele mai bune rezultate se obțin atunci când fotografiați cu obiective de noapte. Acestea permit nu numai să vedeți ținta, ci și să mărească precizia țintirii. În acest caz, incendiul se desfășoară după aceleași reguli ca în condiții normale.

METODOLOGIE DE INSTRUIRE ÎN CONTABILITATE PENTRU AMENDAMENTE

PENTRU DIVERSE CONDIȚII ÎN PREGĂTIREA DATELOR INIȚIALE PENTRU FUGĂRI

După ce a explicat regulile de atribuire a setărilor inițiale - vizorul, luneta și alegerea punctului de țintire pentru tragerea către ținte emergente în condiții normale (de masă), liderul explică efectul vântului transversal asupra zborului unui glonț. Acesta este unul dintre factorii decisivi care influențează rezultatul împușcării.

După ce a arătat pe aspect (sau cu ajutorul unui aparat de proiecție) esența acțiunii vântului lateral asupra glonțului, liderul dă vântului valorile corecțiilor tabelare. Manualele de fotografiere (instrucțiuni) oferă valori de corecție pentru condiții medii de fotografiere: vânt moderat (4-6 m/s) care sufla la un unghi de 90° față de planul de fotografiere; viteza țintei de alergare este de 3 m/s, iar ținta motorului este de 12–20 km/h. Amendamentele pot fi luate în considerare conform regulilor mnemonice.

Cu un vânt lateral moderat (4-6 m/s) care sufla la un unghi de 90° față de planul de tragere, regulile mnemonice sunt următoarele:

A. Pentru armele de calibru mic camerate pentru arr. 1943 - „Vântul poartă un glonț în așa fel încât să arunce doi din vedere” sau PPv \ u003d Pr-2,

195

unde PPv este corecția vântului în figuri umane; Pr - viziune corespunzătoare distanței până la țintă.

Exemplu. Tragerea se efectuează de la AKM la figura pieptului la o distanță de 400 m. Vântul este moderat spre stânga. Determinați corecția vântului.

Soluţie. LPv \u003d Pr - 2 \u003d 4 ~ 2-2 cifre la stânga.

B. Pentru armele mici cu camere pentru un cartuș de pușcă și un cartuș de calibru 5,45 mm - „Vântul poartă un glonț în așa fel încât să arunce doi din vedere și să se împartă în două” sau

Exemplu. Tragerea se efectuează de la AK-74 la figura pieptului la o distanță de 400 m. Vântul este moderat spre dreapta. Determinați corecția vântului.

Soluţie.

PPv - -1 cifră la dreapta.

Direcția vântului

Orez. Fig. 50. Acțiunea forței reactive asupra unei grenade în prezența unui vânt lateral și vizând un tanc cu vânt lateral moderat în dreapta

C. Pentru lansatoarele de grenade antitanc portabile RPG-7, este mai convenabil să se efectueze corecții pentru vântul lateral nu în cifrele țintă, ci folosind grila scalei de corecție laterală a ochiului optic: „Vântul deviază grenada cu o diviziune și jumătate (pentru grenada PG-7VM - cu o diviziune) a ochiului la scară "(Fig. 50).

Îndepărtarea punctului de ochire se face ținând cont de faptul că racheta se deviază înspre vânt când este trasă.

Pentru armele de calibru mic atunci când trageți la figurile care rulează (viteza 3 m / s) cu o mișcare de flanc a țintei la toate distanța - „Plombul este egal cu vederea”, adică Control = Pr, unde Control este liderul în figurile umane; Pr - viziune corespunzătoare distanței până la țintă.

Exemplu. Tragerea se efectuează din PKK la o figură care alergă în depărtare

raza de acțiune 500 m. Mișcarea țintei de la flancul drept la stânga. Stabiliți valoarea avansului.

Soluţie. Sus \u003d R \u003d 5 cifre la stânga.

Pentru lansatoarele de grenade antitanc portabile RPG-7, regula de preluare a conducerii este următoarea: „Pentru fiecare 10 km/h de viteză când ținta se mișcă pe flanc, luați o diviziune a scalei de corecție laterală a reticulului vizual. ”

Când se studiază regulile de tragere în țintele aeriene, este necesar să se explice regulile de tragere în elicopterele inamice de sprijinire a focului.

În comparație cu țintele aeriene zburătoare, timpul petrecut de elicopterele de sprijin de foc inamice în zona de foc a armelor noastre se dovedește a fi mult mai lung, iar timp de 10-30 de secunde ținta poate fi nemișcată (în poziție de plutire). Setările inițiale pentru tragerea în elicoptere în poziția de plutire sunt aceleași ca și pentru țintele de la sol staționare.

Pentru a crește probabilitatea de a lovi un elicopter, focul concentrat este tras în rafale de 5-8 cartușe, cu până la un magazin pentru o mitralieră automată (mitralieră ușoară) și până la 50 de cartușe pentru o mitralieră. O astfel de densitate a focului concentrat asigură o fiabilitate suficientă a tragerii la distanțe de până la 500 m de la mitraliere și mitraliere ușoare și la distanțe de până la 1000 m de la mitralierele PKT (PKT).

ANTRENARE ÎN INTELIGENTA ȚINTELOR, DETERMINAREA SETĂRILOR INIȚIALE PENTRU LOVIREA ȘI DENUMIREA ȚINTEI

Inițial, soldații sunt instruiți în alegerea unui loc pentru observare, a echipamentului acestuia, inspectarea terenului din sectorul de observare, detectarea țintei și desemnarea țintei, apoi determinarea setărilor inițiale pentru distrugerea lor prin valorile unghiulare ale obiectelor (țintelor) și utilizarea cântare telemetru. Cunoștințele, abilitățile și abilitățile cu privire la aceste probleme sunt îmbunătățite de aceștia atunci când efectuează exerciții pregătitoare.

Problemele de recunoaștere a țintelor prin observare sunt rezolvate la antrenamentul de tragere.

Când predați recunoașterea țintelor și desemnarea țintei, mai întâi trebuie să le spuneți soldaților despre semnele de demascare ale țintelor și, practic, la distanțe reale, să arătați semnele de demascare ale unor ținte, de exemplu, strălucirea ochelarilor opticului unei puști de lunetist. vederea, tragerea automată de la o mitralieră, târarea în iarba recunoașterii „inamicului” etc.

197

În ajunul lecției, liderul pregătește zona selectată a terenului, conturează locurile de pe aceasta din care vor fi determinate intervalele și măsoară cu precizie distanțele până la ținte, precum și unghiurile dintre repere și tinte.

În primele ședințe, țintele ar trebui să se demască cu semne sonore combinate cu cele vizuale, pentru ca soldații să le găsească mai ușor. În lecțiile ulterioare, gradul de mascare a țintelor ar trebui să fie complicat, adică acestea ar trebui să fie demascate numai prin semne vizuale (mai puțin vizibile). Țintele trebuie mai întâi desemnate la distanțe scurte, apoi intervalele ar trebui mărite.

Când cursanții învață să inspecteze zona, comandantul explică pe scurt modul în care un soldat poate indica locația țintei - metode de desemnare a țintei: țintirea unei arme (dispozitiv) către țintă, în raport cu repere (obiecte locale), gloanțe trasoare și semnal cartușe.

Pentru a rezolva problemele legate de desemnarea țintei cu privire la repere (obiecte locale), este necesar să se învețe soldații cum să măsoare unghiurile orizontale în miimi cu ajutorul degetelor și obiectelor improvizate (cartuș de antrenament, cutie de chibrituri, riglă, creion, etc.).

În primul rând, liderul echipei arată cum sunt măsurate unghiurile folosind obiecte improvizate în pozițiile „în picioare” și „întins”,

apoi indică mai multe obiecte de pe pământ și ordonă să măsoare unghiurile dintre ele.

După ce s-a asigurat că soldații măsoară corect valorile unghiulare, șeful de echipă începe să antreneze soldații în desemnarea țintei de la reper.

CONTROLUL INCENDILOR

Activitățile de control al focului sunt de obicei împărțite în două etape: organizarea sistemului de incendiu și controlul incendiului în timpul luptei.

Organizarea sistemului de incendiu se realizează în timpul organizării bătăliei și include:

recunoașterea țintelor terestre și aeriene, evaluarea importanței acestora și determinarea ordinii de distrugere;

alegerea tipului de arme și muniție, tipul de foc și metoda de desfășurare a acestuia; desemnarea țintei, emiterea comenzilor de deschidere a focului sau a misiunilor de foc; monitorizarea rezultatelor incendiului și remedierea acestuia; manevra de foc; controlul muniției.

Comenzi aproximative pentru deschiderea focului date de liderul echipei:

pentru tragerea în timpul acțiunilor pe jos: „Lansător de grenade, pe tancul din stânga, 4 - foc”, „Tunlari mitralieri, lângă un tufiș larg - mitralieră, 4, sub țintă - foc”, „Echipă, pe infanterie de contraatac, 4 - foc”.

Exista trei tipuri de manevra de foc: concentrarea, diviziunea si transferul focului.

Focul concentrat se numește focul mai multor arme BMP, lansatoare de grenade, mitraliere etc., precum și focul tuturor armelor de foc ale unei echipe, pluton, companie pe o țintă importantă sau pe o parte a formației de luptă a inamicului.

Separarea focului este un tip de manevră de foc în care o echipă sau o subunitate trage simultan asupra mai multor ținte.

Transferul de foc este folosit atunci când o țintă este lovită și o altă țintă trebuie să fie lovită și, de asemenea, atunci când a apărut o țintă nouă, mai importantă, care trebuie lovită imediat.

Controlul asupra consumului de muniție este efectuat de șeful echipei. Conducătorul de echipă este obligat să raporteze comandantului de pluton despre consumul a jumătate și trei sferturi din încărcătura de muniție și, dacă este posibil, să reînnoiască încărcătura de muniție la normă.

5. CONDUCEREA VEHICULELOR DE LUPTA

DISPOZIȚII GENERALE

Vehiculele moderne de luptă sunt arme colective, astfel încât succesul unităților în marșuri și acțiuni pe câmpul de luptă depinde nu numai de pregătirea mecanicilor-șoferi (șoferi) *, ci și de coerența echipajelor, de participarea tuturor membrilor echipajului la pregătirea vehiculelor pentru deplasare, întreținerea acestora, asistarea conducătorului auto la conducere.

Comandantul trebuie să organizeze întreținerea vehiculului său în așa fel încât toate lucrările prevăzute de manualele relevante să fie efectuate în totalitate și cu înaltă calitate; la efectuarea inspecțiilor de control, luați în considerare caracteristicile acțiunilor viitoare, natura terenului, condițiile de vizibilitate și, în conformitate cu aceasta, luați măsuri pentru a preveni opririle forțate.

* În cele ce urmează, tot ce s-a spus despre șofer se aplică șoferului.

Când se deplasează, comandantul trebuie să controleze acțiunile șoferului, să monitorizeze respectarea regulilor de circulație și disciplina de marș, să stabilească direcția și modul de mișcare în timpul operațiunilor în formațiunile pre-luptă și de luptă în conformitate cu situația specifică, condițiile terenului și vizibilitatea.

Pentru a-și îndeplini cu pricepere atribuțiile în controlul acțiunilor șoferului, comandantul însuși trebuie să cunoască metodele de control și regulile de conducere a mașinii în diferite condiții de drum și regulile de circulație.

BAZELE MIȘCĂRII ȘI REGULUI DE CONDUCERE

Poziția șoferului în mașină și regulile de utilizare a mecanismelor de control. Gradul de oboseală și ușurința de utilizare a comenzilor depind în mare măsură de potrivirea corectă a șoferului în mașină. Prin urmare, comandantul trebuie să monitorizeze poziția șoferului la locul de muncă și, dacă este necesar, să-l ajute să ajusteze scaunul, să aleagă poziția corectă. Scaunul trebuie reglat astfel încât șoferul să nu experimenteze tensiune în timpul conducerii mașinii, mâinile sale ajung liber la volan (volan), picioare ușor îndoite - la pedalele ambreiajului principal (ambreiaj), acționările de frână și alimentarea cu combustibil , iar oprirea și pornirea ambreiajului principal (ambreiajului) și frânelor au fost efectuate prin extinderea și îndoirea picioarelor la genunchi.

Când ambreiajul principal (ambreiajul) este decuplat, pedala trebuie apăsată rapid și până la capăt și pornită în două etape: în prima jumătate a cursei pedalei, coborâți-o rapid, în a doua - cu încetinire. Nu țineți piciorul pe această pedală în timp ce conduceți.

Pedalele de combustibil și de frână trebuie apăsate și eliberate fără probleme. Deplasați maneta de viteze dintr-o poziție în alta cu ambreiajul decuplat rapid și ușor.

Înainte de a porni mașina de la locul ei, comandantul mașinii trebuie să se asigure că este gata de mișcare. Starea de pregătire a mașinii este verificată în modul prescris de instrucțiunile de funcționare a acesteia.

Comanda către șofer de a începe mișcarea este dată de comandantul mașinii, când toți membrii echipajului (calcul) își iau locul.

Mișcarea înapoi poate fi începută numai după ce mașina s-a oprit complet, în timp ce comandantul trebuie să observe situația din spatele mașinii și să controleze acțiunile șoferului; șoferul trebuie să fie gata să oprească mașina în orice moment.

Când porniți mașina dintr-un loc aflat în coborâre, după pornirea motorului (motoarelor) este necesar să dați un semnal de avertizare, apăsați pedala ambreiajului principal (ambreiajului), porniți treapta-200.

chu, selectat în funcție de starea drumului și, eliberând pedala ambreiajului principal (ambreiajului), mutați în același timp maneta frânei de mână (parcare) în poziția față.

Principala modalitate de a schimba viteza mașinii este schimbarea vitezelor. Alegerea corectă a treptelor de viteză, comutarea lor în timp util în conformitate cu condițiile terenului și vizibilitatea sunt cei mai importanți indicatori ai abilității de a conduce o mașină.

Este necesar să conduceți mașina în cea mai înaltă treaptă de viteză, ceea ce este permis în aceste condiții de conducere fără a supraîncărca motorul și a pierde controlabilitatea.

Nu se recomandă schimbarea vitezelor la deplasarea pe pante abrupte, pe zăpadă adâncă, pe teren alunecos, afanat sau mlăștinos, la trecerile de cale ferată, pe poduri, la depășirea obstacolelor. La apropierea unor astfel de secțiuni ale pistei, este necesar să porniți în avans treapta de viteză, ceea ce asigură depășirea fără oprire a întregii secțiuni.

Puteți trece de la o treaptă inferioară la una superioară atunci când condițiile drumului o permit și există o sursă suficientă de putere a motorului.

Este necesar să treceți de la o treaptă superioară la una inferioară după ce viteza de deplasare scade până la viteza corespunzătoare treptei inferioare cuplate.

La întoarcere, forța centrifugă acționează asupra mașinii, îndreptată în direcția opusă virii. Mărimea acestei forțe depinde de abruptul virajului și de viteza mașinii la viraj. Cu cât viteza este mai mare și cu cât virajul este mai strâns, cu atât este mai mare magnitudinea acestei forțe. Pericolul creșterii forței centrifuge este că, încercând să aruncați mașina din raza de viraj, poate provoca un derapaj lateral și chiar o răsturnare a mașinii.

La întoarcerea mașinii, trebuie respectate următoarele reguli:

alegeți secțiuni ale căii cu mai puțină rezistență la viraj, reduceți viteza de mișcare înainte de viraj;

rotiți volanul (volanul) lin, fără smucitură;

evitați virajele strânse la viteză mare, precum și la depășirea urcușurilor, coborârilor și pantelor;

evitați virajele strânse și întoarcerile în U atunci când conduceți pe teren liber, zăpadă adâncă, gheață și mlaștini;

readuceți fără probleme volanul (volanul) în poziția inițială atunci când mașina iese din viraj; în cazul derapajului utilajului la virare, este necesar să opriți virajul și să rotiți rapid volanul (volanul) în direcția derapajului pupei utilajului.

Când conduceți cu viteză mare, pe soluri alunecoase și înghețate, virați lin. Faceți viraje strânse numai când conduceți în trepte inferioare. Pe

201

Înainte de a întoarce, reduceți turația arborelui cotit al motorului (la BMP, după întoarcerea volanului, creșteți turația arborelui cotit al motorului).

Dacă, în timpul unei viraj rotunji a BMP, omida care rulează începe să alunece, frânarea trebuie oprită, vehiculul trebuie să fie avansat cu cel puțin jumătate din carenă și apoi să continue să se rotească.

Frânarea este utilizată pentru a reduce viteza de deplasare și pentru a opri mașina. Siguranța în trafic depinde în mare măsură de frânarea corectă, astfel încât comandantul vehiculului trebuie să acorde o atenție deosebită monitorizării acțiunilor șoferului în timpul frânării.

Distanța pe care o va parcurge mașina de la începutul frânării până la oprirea completă se numește distanță de frânare.

Distanța de frânare depinde de aderența șenilelor (roților) cu solul, de viteza mașinii și de metoda de frânare.

Vehiculul poate fi frânat:

deconectarea motorului de la transmisia de putere - oprirea ambreiajului principal (ambreiajului);

motor - prin reducerea alimentării cu combustibil (amestec combustibil); frane cu deconectarea simultana a motorului de la transmisie;

într-un mod combinat - frânare simultană de către motor și frânare.

Frânarea prin oprirea motorului este utilizată atunci când opriți o mașină care se deplasează cu viteză mică pe o zonă plată a terenului, când distanța până la punctul de oprire vă permite să stingeți inerția mașinii din cauza forțelor de rezistență a solului. .

Frâna de motor este folosită pentru reducerea vitezei, în special la deplasarea în vale, pe teren alunecos și în coloane. Cu cât treapta cuplată este mai mică, cu atât frânarea motorului este mai eficientă. Avantajul acestei metode de frânare este netezimea, mai puțin pericol de derapare și derapare a mașinii.

Frânarea este utilizată în timpul opririlor forțate ale mașinii, în timpul conducerii în pantă și depășirii obstacolelor. Pentru a frâna în acest fel, este necesar să eliberați pedala de alimentare cu combustibil (supapele de accelerație) și, în același timp, să opriți ambreiajul principal (ambreiaj); prin apăsarea ușoară a pedalei de frână, reduceți viteza la limita necesară sau până când mașina se oprește.

Frânarea combinată este utilizată în cazurile în care frânarea motorului nu este suficientă pentru a reduce brusc viteza sau pentru a opri mașina. Pentru frânarea în acest fel este necesar:

eliberați pedala de combustibil (clape de accelerație);

fără a opri ambreiajul principal (ambreiaj), apăsați ușor pedala de frână până la reducerea dorită a vitezei;

opriți ambreiajul principal (ambreiajul) când turația motorului scade la valoarea minimă stabilă.

Oprirea mașinii poate fi intenționată (într-un loc prestabilit) și forțată. În orice caz, mașina trebuie oprită fără probleme.

Pentru a opri în mod deliberat mașina, este necesar: să reduceți viteza de mișcare;

eliberați pedala de combustibil (clapele de accelerație) și opriți ambreiajul principal (ambreiaj);

puneți maneta de viteze în poziție neutră;

porniți ambreiajul principal (ambreiajul);

apăsați ușor pedala de frână când vă apropiați de punctul de oprire dorit;

pune-l pe frâna de parcare.

Când mașina este forțată să se oprească, este necesar să: eliberați pedala de alimentare cu combustibil (clape de accelerație); apăsați pedala de frână;

înainte de a opri, opriți ambreiajul principal (ambreiajul) și, continuând frânarea, opriți mașina;

puneți maneta de viteze în poziție neutră;

porniți ambreiajul principal (ambiajul) și eliberați pedala de frână;

pune-l pe frâna de parcare.

La frânarea și oprirea mașinii, trebuie respectate următoarele reguli:

frânarea în toate cazurile, în special pe un drum alunecos, trebuie făcută fără probleme; cu cât viteza de mișcare este mai mare și cu cât forța de aderență a mașinii cu solul este mai mică, cu atât este necesară frânarea mai lin;

direcționați mașina la frânare astfel încât șenile sau roțile să aibă aceeași aderență pe sol;

atunci când conduceți mașina cu rulou la bord, cu viteză mare sau pe un drum alunecos, evitați frânarea;

nu permiteți mașinii să se deplaseze derapaj; în caz de derapare, opriți imediat frânarea.

CONDUCEREA ÎN SUS, ÎN JOS ȘI ȘI LUNEȘTE

Când conduceți în deal, șoferul trebuie să selecteze treapta de viteză și direcția de mers în funcție de abruptul pantei și de condițiile drumului.

Urcările scurte cu acces bun la ele trebuie depășite în mișcare, la viteza maximă admisă, folosind impulsul utilajului.

203

Înainte de a începe o urcare lungă, ar trebui să selectați o treaptă de viteză în care puteți depăși întreaga urcare fără a opri și a schimba treptele. În creștere, deplasați-vă în unghi drept față de creastă, evitând opririle, virajele și o schimbare bruscă a turației motorului.

Este necesar să depășiți o pantă abruptă numai după ce vehiculul din față a depășit-o.

Dacă mașina alunecă sau motorul se oprește, frânați mașina, cuplați marșarierul și coborâți; în același timp, comandantul trebuie să aibă o bună vedere asupra direcției de deplasare a vehiculului și să dea comenzi șoferului.

Pentru a depăși urcușurile abrupte cu sol greu pe vehiculele cu roți, porniți osiile din față, schimbați treapta în cutii de transfer și reduceți presiunea în anvelope, iar pe vehiculele pe șenile, activați treapta PMP lentă.

Comandantul mașinii trebuie să aleagă direcția de mișcare astfel încât să existe o rezistență minimă la ridicare și cea mai bună tracțiune cu solul.

Înainte de a depăși coborârea, comandantul vehiculului trebuie să evalueze abruptul acestuia, starea solului, să aleagă direcția de mișcare și metoda de depășire.

La coborâri, ar trebui să conduceți în treapta de viteză în care mașina poate depăși continuu panta cu aceeași abruptă.

Coborârile scurte, dacă nu există obstacole, pot fi depășite în treapta mare, folosind coborârea pentru accelerare și schimbarea treptelor. Dacă există obstacole sau viraje strânse la coborâre, este necesar să conduceți într-o treaptă inferioară.

Coborârile lungi și blânde trebuie depășite într-o treaptă de viteză care oferă mișcare fără accelerare la frânarea motorului.

Coborârile lungi și abrupte trebuie negociate cu viteze joase sau lente. La coborâri abrupte, nu vă opriți, schimbați treptele și opriți ambreiajul principal (ambreiajul).

Principala modalitate de a reduce viteza de deplasare la coborâri este frânarea de motor. Dacă acest lucru nu este suficient, atunci se aplică frânarea combinată - de motor și frâne. Pentru a preveni derapajul și răsturnarea mașinii, frânați încet.

În cazul opririi mașinii la o coborâre cu motorul oprit, pe lângă punerea mașinii pe frâne, este necesară cuplarea marșarierului.

Când conduceți pe o pantă, gravitația mașinii se deplasează în direcția rolei și formează o forță de rulare care trage mașina în direcția rolei. Dacă forța de rulare depășește forța de rezistență la sol, mașina va aluneca în interior

partea de rulare. Când se deplasează, comandantul vehiculului trebuie să aleagă trasee care trec de-a lungul pantelor unei abrupte mici și cu proprietăți bune de tracțiune a solului. Este necesar să se deplaseze de-a lungul pantelor în treapta mică, fără o schimbare bruscă a turației motorului, evitând virajele bruște.

CONDUCEREA PE CĂI LIMITATE

Sunt restricționate pasajele înguste marcate de teren, obiecte locale sau obstacole care împiedică mișcarea rectilinie sau virajele mașinii.

Capacitatea mașinii de a se deplasa de-a lungul culoarului limitat este determinată de dimensiunile sale generale, razele minime de viraj, dimensiunea culoarului, precum și condițiile de monitorizare a poziției sale pe culoar. Prin urmare, comandantul vehiculului, înainte de a depăși un pasaj limitat, trebuie să evalueze aceste posibilități înainte de a începe deplasarea.

La condus, poziția mașinii pe culoar trebuie să fie respectată și să se dea semnale întregului echipaj (calcul), iar la conducerea în condiții de vizibilitate limitată, dacă situația o permite, comandantul trebuie să coboare din mașină și să direcționeze acțiunile șoferului.

Viteza mașinii este selectată în funcție de dimensiunea pasajului, de teren, de confortul orientării, de caracteristicile de aderență ale solului, de rezistența podurilor de cale etc.

Când conduceți de-a lungul culoarului, este necesar: să navigați de-a lungul granițelor sau a canalelor în fața mașinilor din trecut și a obiectelor locale; evita opririle, schimbările de viteză și frânările bruște; evitați virajele strânse și fiți întotdeauna gata pentru o oprire rapidă a mașinii.

Pe podurile de cale și podelele este necesar să se deplaseze în trepte inferioare. Dacă vehiculul este tras în lateral la intrarea în podul de cale, comandantul trebuie să oprească vehiculul, să-l conducă înapoi, să evalueze motivul retragerii și abia apoi să înceapă să se miște din nou.

Este necesar să conduceți mașina de-a lungul pasajelor de cale în câmpurile minate într-o treaptă de viteză care oferă o mișcare precisă de-a lungul pistei pe șenile și posibilitatea de a corecta cursul fără probleme atunci când mașina este trasă în lateral.

Când circulați de-a lungul coridoarelor și străzilor înguste ale localităților cu viraj, păstrați-vă pe partea spre care se face virajul, evitați opririle la viraje ascunse și nu depășiți vehiculele din față.

ÎNCĂRCARE PE VEHICULE

Transportul echipamentului militar se realizează prin transport rutier, feroviar, pe apă și aerian. Mașinile pot fi încărcate pe vehicule și descărcate de pe acestea cu putere proprie, cu ajutorul troliilor și macaralelor. Încărcarea și descărcarea vehiculelor cu putere proprie pe vehicule se efectuează sub îndrumarea comandantului unității sau a comandantului vehiculului, care, la încărcare, trebuie să respecte cerințele manualelor și instrucțiunilor relevante. Acordați o atenție deosebită respectării regulilor de siguranță prevăzute în acestea.

Când încărcați pe toate vehiculele, în mașină ar trebui să fie o singură persoană - un șofer cu normă întreagă. Comandantul responsabil cu încărcarea trebuie să se afle la o distanță sigură de mașina care este încărcată (descărcată), dar nu mai aproape de 5 m de aceasta. El ar trebui să fie într-un loc în care să poată vedea clar urmele (roțile) mașinii, iar șoferul - semnalele pe care le dă.

Noaptea, în absența iluminării zonei de încărcare, ar trebui alocat un asistent cu o lampă portabilă pentru a ajuta comandantul.

Când încărcați pe toate vehiculele, trebuie să:

când mașina se apropie de vehicul (rampa), treceți la o treaptă de viteză joasă și direcționați-o de-a lungul liniei centrale a platformei vehiculului fără viraje strânse (la încărcarea pe o platformă ferovială de la o rampă laterală, la un unghi de 30-35 ° până la platforma);

deplasați mașina de-a lungul platformei vehiculelor în treapta întâi cu viteză mică, păstrând o distanță de 15-20 m între mașini;

instalați mașini pe platforma vehiculelor la mijloc în direcția longitudinală și transversală și fixați-le bine în modul stabilit pentru acest tip de mașină;

după instalarea și asigurarea mașinii, porniți o treaptă inferioară, strângeți frânele, închideți supapele rezervorului de combustibil și ușile (trape).

DEPĂȘIREA OBSTACULELOR

În cursul îndeplinirii sarcinilor atribuite, vehiculele de luptă trebuie să depășească atât obstacole naturale (râuri, mlaștini, urcușuri și coborâri abrupte, râpe, pădure densă, culmi de pietre etc.), cât și bariere artificiale (șanțuri antitanc, pâlnii, corniche). pe versanţi şi cote, crestături, blocaje etc.). Cele mai dificile obstacole sunt depășite, de regulă, după lucrul la amenajarea pasajelor, distrugerea-206

abrupt sau folosirea mijloacelor care măresc capacitatea vehiculelor de cross-country (poduri de șenile, fascine etc.).

La depășirea obstacolelor, trebuie respectate următoarele reguli generale:

obstacolele trebuie abordate cu cea mai mare viteză posibilă, folosind abordări ascunse și măști naturale;

atunci când se apropie de un obstacol, comandantul vehiculului trebuie să stabilească modalitatea cea mai fiabilă de a-l depăși, să dea o comandă de încetinire și să treacă la treapta de viteză care va asigura că obstacolul este depășit rapid fără a opri și a deteriora vehiculul;

direcționați mașina spre obstacol în unghi drept față de obstacol și depășiți-l fără schimbarea vitezelor, oprirea și, dacă este posibil, fără întoarcere;

trebuie să vă îndepărtați rapid de obstacol, dacă condițiile o permit, apoi accelerați mașina și treceți într-o treaptă superioară.

Rulourile și gropile sunt cele mai frecvente obstacole pe drumurile militare. Îndreptând mașina către rolă, ar trebui să alegeți o secțiune a acesteia cu o înălțime și o abruptă mai mici, cu un teren mai dur. Abordați-l într-un unghi drept fără a încetini. Când mașina ajunge pe creasta rolei, este necesar să reduceți alimentarea cu combustibil și, de îndată ce începe să se rostogolească peste creasta, eliberați pedala de combustibil. După ce ați traversat creasta, în momentul în care partea din față a mașinii atinge pământul, trebuie să treceți rapid în

treapta superioară și, mărind alimentarea cu combustibil, să vă îndepărtați rapid de obstacol.

Pervazurile și pereții verticali pot fi depășite în mișcare dacă înălțimea lor corespunde permeabilității vehiculului. Intrarea în ele este posibilă dacă înălțimea peretelui nu depășește înălțimea cârligului (pentru un vehicul pe șenile) sau 1/3 din diametrul roții (pentru un vehicul cu roți). Ieșirea de pe margine este posibilă dacă înălțimea peretelui nu depășește 1/3 din lungimea vehiculului cu roți cu omida sau cu mai multe osii. Perversurile și pereții verticali de mare înălțime sunt depășite cu ajutorul podurilor de gabarit, bușteni, fascine sau după distrugerea versanților acestora. Coborârea netedă a părților de prova și pupa se realizează prin frânarea mașinii cu motorul și frânele.

Șanțurile, șanțurile, șanțurile și alte obstacole de acest tip, a căror lățime nu depășește 0,3 din lungimea carenei unui vehicul pe șenile sau pe roți cu mai multe osii, se depășesc în unghi drept la o viteză admisă de teren. Obstacolele de acest tip cu o lățime de 0,3-0,4 din lungimea corpului mașinii pot fi depășite în treptele inferioare folosind inerția. În același timp, în momentul în care centrul de greutate al mașinii trece prin peretele frontal al șanțului, este necesară creșterea bruscă a frecvenței de rotație a arborelui cotit al motorului. În plus, pentru a depăși șanțurile largi pe vehiculele cu roți cu mai multe osii, este necesar să reduceți presiunea aerului din anvelope la 0,15 MPa și să porniți toate osiile.

207

Scarpurile, contrascarpele și șanțurile antitanc sunt depășite după distrugerea abrupturilor de-a lungul pasajelor realizate sau de-a lungul podurilor de căi.

Pâlniile întâlnite pe traseul de mișcare, de regulă, sunt ocolite. Dacă este imposibil să ocoliți pâlnia, comandantul trebuie să-i determine diametrul și să aleagă o modalitate de a o depăși. O pâlnie, al cărei diametru nu depășește ecartamentul mașinii, este trecută între șenile (roți). Pâlniile de dimensiuni mari, dacă deplasarea este posibilă de-a lungul lor, sunt depășite, precum șanțurile antitanc, de-a lungul culoarului.

CONDUCEREA ÎN COLOANĂ

Conducerea cu succes a vehiculelor într-un convoi și efectuarea de marșuri pe distanțe lungi depind în mare măsură de pregătirea echipajelor și a comandanților de vehicule.

Înainte de marș, comandantul vehiculului trebuie:

organizează pregătirea mașinii pentru marș în așa fel încât să asigure siguranța circulației zi și noapte și să excludă opririle forțate din motive tehnice;

se familiarizează cu traseul de mișcare și caracteristicile acestuia pe hărți sau diagrame;

studiază regulile și procedurile pentru depășirea secțiunilor dificile și periculoase ale căii;

studiază semnalele de control.

Mișcarea în coloană trebuie să înceapă simultan cu toate mașinile. Distanțele stabilite între mașini sunt luate din mers. În funcție de condițiile de siguranță, dimensiunile distanței în metri nu trebuie să fie mai mici decât valoarea numerică a vitezei vehiculului de luptă. De exemplu, la o viteză de 30 km/h, distanța ar trebui să fie de 30 m.

Conducerea marșului se realizează prin steaguri și mijloace de iluminat. Comenzile date de comandanții unității trebuie să fie duplicate de toți comandanții vehiculelor.

Când mutați mașini într-un convoi, este necesar să respectați cu strictețe disciplina marșului:

conduce o mașină la o viteză dată și la distanțe stabilite, păstrându-și locul în coloană;

circulați numai pe partea dreaptă a drumului, fără a interfera cu traficul din sens opus și fără a împiedica depășirile;

atunci când conduceți pe drumuri de țară cu șanțuri adânci, alegeți direcția pentru ca șenile (roțile) să nu cadă în șanț;

urmati comenzile date, semnalele controlorilor de trafic, semnele de control rutier si urmati-le cu acuratete;

observați pene de curent noaptea;

monitorizați cu atenție drumul, situația de pe traseu și deplasarea mașinii din față;

ocoliți mașinile oprite doar pe stânga și în absența traficului din sens opus;

coborâți din mașină la opririle de pe drum doar pe partea dreaptă.

În cazul unei opriri forțate, este necesară deplasarea de pe carosabil pentru a asigura un ocol nestingherit pentru alte vehicule și, dacă este necesar, darea semnalului „Accident”.

Dacă mașina s-a oprit pe carosabil, atunci echipajul mașinii care o urmărește trebuie să o remorce în afara drumului. Chiar la prima oprire a convoiului, echipajul, după ce a observat semnalul vehiculului de urgență, raportează comandantului unității, în ce loc și care vehicul a făcut oprirea de urgență.

După ce defecțiunea a fost eliminată, mașina trebuie să se miște în continuare. Vă puteți lua locul în coloană numai la opriri cu permisiunea șefului de coloană.

La deplasare, comandantul vehiculului trebuie să organizeze desfășurarea supravegherii aeriene și terestre de către toți membrii echipajului din sectoarele date.

În timpul marșului, comandantul vehiculului pentru prevenirea accidentelor rutiere trebuie să verifice sistematic vigilența șoferului și să îl ajute în evaluarea situației traficului.

La opriri și opriri, comandantul trebuie să organizeze întreținerea autovehiculului și eliminarea deficiențelor identificate, eliberând șoferul de munca fizică grea dacă este posibil.

CONDUCEREA ÎN Luptă

Operațiunile de luptă se desfășoară, de regulă, pe teren accidentat, off-road. Conducerea mașinii competente din punct de vedere tactic în astfel de condiții constă în utilizarea corectă a terenului și a obiectelor locale pentru a se deplasa la viteza maximă și a reduce vulnerabilitatea mașinii la focul inamic. Acțiunile pricepute pe teren accidentat sunt asigurate de observare continuă, orientare corectă și rapidă.

Când conduceți un vehicul pe teren accidentat, în teren accidentat, comandantul vehiculului trebuie să fie ghidat de următoarele reguli de conducere:

pe teren plat cu teren dur, conduceți mașina în cea mai mare viteză posibilă;

depășiți terenul cu sol afanat într-o direcție preselectată fără schimbarea vitezelor și fără viraje bruște; depășiți secțiuni scurte din accelerație folosind inerția mașinii;

evitați ascensiunile, coborârile și pantele abrupte, când conduceți pe teren alunecos, nu lăsați mașina să derape sau să derape;

pe un câmp arat, dacă este posibil, deplasați-vă de-a lungul brazdelor sau într-un unghi ascuțit față de acestea;

pe zonele umede nisipoase, urmați urma mașinii din față; pe nisip uscat, evitați șanțurile, nu schimbați vitezele, nu opriți și întoarceți.

La depășirea secțiunilor dificile de drum pe vehicule cu roți, este necesar să se reducă presiunea în anvelope, să pornească osiile din față și, în condiții deosebit de dificile, să se reducă viteza în cutiile de transfer. Conducerea cu presiune redusă în anvelope trebuie efectuată la viteze reduse.

Conducerea off-road in conditii de iarna are urmatoarele caracteristici: rezistenta crescuta la miscare in zapada adanca; aderență redusă a șenilelor și roților cu solul; la conducere, alunecarea și derapajul sunt posibile; este dificil de determinat

natura obstacolelor de sub zăpadă; sclipirea zăpezii pe vreme senină obosește repede vederea.

Adâncimea maximă a stratului de zăpadă depășită de un vehicul pe șenile depinde de densitatea zăpezii. Vehiculele cu roți se pot deplasa pe zăpadă virgină cu o adâncime de 0,25–0,3 m fără a reduce presiunea în anvelope; la o adâncime mai mare, presiunea în anvelope ar trebui să fie de 0,075–0,15 MPa.

Este necesar să se deplaseze pe zăpadă virgină în linie dreaptă, fără viraje bruște, opriri și o schimbare bruscă a turației motorului. Schimbarea vitezelor și virajele trebuie efectuate în zonele cu strat de zăpadă puțin adânc. În caz de alunecare, mutați mașina înapoi și repetați din nou mișcarea înainte.

Atunci când efectuează o misiune de luptă ca parte a unei subunități, comandantul vehiculului trebuie:

conduceți mașina strict într-o direcție dată conform reperelor indicate, dacă este necesar, alegeți în mod independent repere auxiliare;

execută clar și rapid comenzile în timpul reconstrucției și manevrelor;

să mențină intervalele și distanțele stabilite, să observe terenul și deplasarea vehiculelor învecinate, pentru semnalele comandantului;

manevră, folosind falduri de teren și abordări ascunse pentru a ocupa cele mai avantajoase și convenabile poziții pentru tragere;

detectați în timp util obstacolele și obstacolele și alegeți căile potrivite pentru a le depăși sau ocoli.

CONDUCEREA ÎN VIZIBILITATE SCAȚĂ

Vizibilitatea limitată este adesea folosită de trupe în condiții de luptă, deoarece creează posibilitatea mișcării și concentrării ascunse. Totuși, conducerea în aceste condiții (noapte, ceață, fum) devine mult mai dificilă. Vizibilitatea căii se înrăutățește, orientarea către obiectele locale devine mai dificilă, crește riscul de coliziuni, coliziuni, răsturnare și blocaj. Șoferii în aceste condiții obosesc rapid, viteza de deplasare este forțată să scadă. Pentru a asigura siguranța traficului în condiții de vizibilitate limitată, viteza medie a vehiculului de luptă nu trebuie să depășească jumătate din distanța de vizualizare. De exemplu, cu vizibilitate de până la 30 m - 15 km / h, până la 40 m - 20 km / h. Când vizibilitatea este peste 50 m, viteza este setată în funcție de condițiile drumului.

Conducerea în condiții de vizibilitate limitată necesită atenție nu numai din partea șoferului, ci și a comandantului vehiculului. Șoferul trebuie să se ghideze după următoarele reguli: respectați cu strictețe distanțele stabilite;

Execută cu precizie și rapiditate comenzile comandanților superiori; conduceți mai aproape de partea dreaptă a drumului;

fiți întotdeauna pregătiți pentru o schimbare bruscă a condițiilor de trafic;

pentru a naviga atunci când conduceți pe luminile din spate și pe traseul vehiculelor din față;

opriți doar pe partea dreaptă a drumului și aprindeți toate luminile de delimitare;

respectați cu strictețe modul de întrerupere;

dacă mișcarea se face cu lumina unui far, atunci ar trebui să fie pe partea stângă.

Când conduceți noaptea, pentru a ilumina direcția de mișcare și semnalizarea externă, pe mașină sunt instalate echipamente de iluminat: faruri, dispozitive de vedere pe timp de noapte, lumini de poziție și spate, dispozitive de întrerupere și alte iluminatoare. Procedura de utilizare a acestora este stabilită de comandant, în funcție de condițiile specifice drumului și de situația de luptă.

Atunci când utilizați un dispozitiv de vedere pe timp de noapte, trebuie luate în considerare următoarele caracteristici:

câmpul vizual scade, imaginea obiectelor și a terenului este percepută de ochi într-un mod ușor diferit decât atunci când este privită prin instrumente de zi;

contrailuminarea dispozitivului face dificilă observarea condițiilor de trafic; pentru a elimina efectul de interferență al luminii de fundal, este necesar să acoperiți obturatorul dispozitivului în timp util;

atunci când conduceți pe drumuri întortocheate și viraje strânse, câmpul vizual al dispozitivului nu acoperă întreaga situație de trafic;
V

în astfel de cazuri, conducătorul auto trebuie să navigheze conform indicatoarelor sau comenzilor postate ale controlorului de trafic, iar comandantul mașinii trebuie să-și controleze clar acțiunile;

atunci când conduceți cu dispozitive de vedere pe timp de noapte în mașină, ar trebui să existe o iluminare minimă. Nu se recomandă utilizarea dispozitivelor de vedere pe timp de noapte atunci când conduceți un singur vehicul pe drumurile publice.

Conducerea în condiții de ceață și fum necesită respectarea următoarelor reguli:

se deplasează la distanțe reduse, observând cu atenție vehiculele din față, cu o viteză corespunzătoare razei de vizibilitate și condițiilor de drum;

aprindeți luminile de semnalizare din spate și, dacă este necesar, farurile în modul de atenuare parțială; atunci când vă deplasați în afara coloanei, dați periodic semnale sonore; la opriri, atât ziua, cât și noaptea, nu stingeți lumina;

la depășirea locurilor periculoase, comandantul trebuie să coboare din mașină și să controleze mișcarea;

în caz de pierdere completă a vizibilității, opriți mașina.

DEPĂȘIREA OBSTACULELOR DE APĂ

Trecerea vehiculelor printr-o barieră de apă cu putere proprie se poate face prin vad sau înot.

Comandanții vehiculelor trebuie să direcționeze acțiunile echipajului în pregătirea vehiculului pentru depășirea obstacolelor de apă și în depășirea acestora.

Când vă vad până la malul apei, este necesar să vă apropiați de malul apei cu cea mai mare viteză posibilă, înainte de a intra în apă, porniți o treaptă inferioară (la vehiculele cu roți, porniți toate osiile și o treaptă inferioară în cutiile de transfer, reduceți presiunea în pneurile roților) și intră lin în apă, îndreptând mașina către vadul marcat în mijloc.

Când depășiți un vad, este necesar să mențineți o turație constantă a motorului, să nu schimbați treptele, să evitați întoarcerea și oprirea mașinii. În cazul opririi forțate a mașinii în apă, nu opriți motorul, mutați mașina înapoi și, după ce ați ales o nouă direcție, continuați deplasarea. Dacă mișcarea nu este posibilă, dați un semnal de evacuare a mașinii.

Vehiculele plutitoare pe șenile și roți pot rezista mult timp, se pot deplasa independent și pot manevra pe apă. Pregătirea lor pentru plutire și deplasarea pe uscat după depășirea unei bariere de apă se efectuează în conformitate cu instrucțiunile prevăzute în descrierea tehnică și instrucțiunile de utilizare a mașinii. Comandantul mașinii este obligat să le cunoască ferm și să respecte cu strictețe.

Când depășiți o barieră de apă adâncă cu un vehicul pe șenile, este necesar:

intră în apă cu un deflector de val ridicat dintr-un mal înclinat ușor în treapta a doua și dintr-un mal abrupt în treapta întâi, împiedicând rularea liberă; după urcarea mașinii, continuați deplasarea în direcția selectată;

deplasați-vă pe linia de plutire în treapta a treia și a doua; dacă, atunci când conduceți în treapta a treia, apa începe să curgă prin scut, reduceți treptat turația motorului sau treceți în treapta a doua;

rotiți mașina și deplasați-vă înapoi pentru a efectua aceleași controale și tehnici ca pe uscat;

atunci când loviți de obstacole subacvatice, reduceți turația motorului, cuplați marșarierul și coborâți cu grijă de obstacol;

coborâți la țărm cu reflectorul de val în jos: pe apă calmă – perpendicular pe linia țărmului în treapta a doua; la un curent de până la 0,8 m/s - la un unghi ascuțit în treapta întâi la turația maximă a motorului.

Când depășiți o barieră de apă adâncă cu un vehicul cu roți, este necesar:

intra in apa cu un reflector de val ridicat in prima sau a doua treapta de viteza, cu o treapta in jos in cutiile de transfer si presiunea in anvelope de 0,075 MPa;

deplasarea la plutire pentru a se efectua cu ajutorul unei propulsii cu jet de apă; în ape puțin adânci, când roțile ating fundul, pe lângă propulsia cu reacție, cuplează prima sau a doua treaptă de viteză în cutia de viteze;

face viraje folosind roțile din față și cârmele de apă, rotind volanul, ca pe uscat;

pentru a deplasa în marșarier, este necesar să reduceți turația motorului, să opriți ambreiajul, să închideți amortizoarele jetului, să porniți ambreiajul în timp ce creșteți turația motorului;

apăsați complet pedala de accelerație pentru a obține viteza maximă de plutire.

Când vă apropiați de țărm până când roțile ating solul, porniți prima treaptă de viteză și măriți turația arborelui cotit al motorului, direcționați mașina perpendicular pe linia țărmului și nu opriți până când roțile lovesc solul dur.

La conducerea mașinilor pe plutire, trebuie să se țină cont de faptul că opririle și virajele au loc cu o întârziere față de deplasarea pe uscat.

Când conduceți pe apă în condiții dificile, comandantul trebuie să direcționeze vehiculul peste val și să se deplaseze la viteza maximă posibilă, iar atunci când se întâlnește cu un val frontal mare, să reducă viteza pentru a atenua impactul.

6. PROTECȚIE ANTIRADIAȚII, CHIMICĂ ȘI BIOLOGICĂ

BAZELE PROTECȚIEI RADIOAȚIONALE, CHIMICE ȘI BIOLOGICE

Principalele sarcini de protecție împotriva radiațiilor, chimice și biologice într-un pluton (echipă, tanc) sunt: detectarea și evaluarea contaminării radioactive și chimice; protecția personalului plutonului

de factorii nocivi ai armelor de distrugere în masă și contaminarea radioactivă, chimică și biologică; vizibilitate redusă a unităților și obiectelor; utilizarea aruncătorului de flăcări și a mijloacelor incendiare; implementarea măsurilor de protecție împotriva radiațiilor, chimice și biologice în cazul lichidării consecințelor accidentelor (distrugerilor) la instalațiile periculoase din punct de vedere radioactiv, chimic și biologic.

Protecția împotriva radiațiilor, chimică și biologică într-un pluton (echipă, tanc) include: recunoașterea și controlul radiațiilor și chimice; notificarea contaminării radioactive, chimice și biologice; utilizarea mijloacelor de protecție individuală și colectivă, proprietățile de protecție ale terenului, armele, echipamentele militare și alte obiecte; prelucrarea specială parțială a personalului, a armelor și a echipamentelor militare; contramăsuri cu aerosoli împotriva mijloacelor de recunoaștere și ghidare a armelor inamice; utilizarea materialelor radioabsorbante și a straturilor de spumă; utilizarea aruncătorului de flăcări și a mijloacelor incendiare.

Recunoașterea radiațiilor și chimice se realizează prin monitorizarea situației radiațiilor și chimice în vederea obținerii de date privind utilizarea și situația reală a radiațiilor și chimice necesare pentru notificarea în timp util a unităților despre contaminarea radioactivă și chimică și pentru ca acestea să ia măsuri de protecție. măsuri. Este efectuat de observatori desemnați, folosind instrumente de recunoaștere chimică și radiații aeropurtate (portabile).

Controlul radiațiilor și chimice într-un pluton (echipă, tanc) se efectuează folosind dozometre (dozimetre) militare și dispozitive de recunoaștere a radiațiilor și chimice pentru a obține date care să asigure capacitatea de luptă a unităților, să determine necesitatea utilizării protecției personale și colective. echipamente și efectuează procesări speciale. Datele de control al radiațiilor și chimic sunt transmise la sediul batalionului.

Notificarea trupelor despre contaminarea radioactivă, chimică și biologică se efectuează pentru acceptarea la timp a 214

măsuri de protecție împotriva expunerii la substanțe radioactive, otrăvitoare, alte substanțe toxice și agenți biologici.

Odată cu primirea unui avertisment privind o amenințare imediată și începerea utilizării armelor de distrugere în masă de către inamic, personalul continuă să îndeplinească sarcina atribuită și să transfere mijloacele de protecție în poziția „gata”. La primirea unui avertisment cu privire la loviturile lor nucleare, personalul ia măsuri de protecție individuală și colectivă până la ora specificată.

Când un inamic provoacă o lovitură nucleară, personalul ia măsuri de protecție ca răspuns la o explozie: în timp ce se află în vehiculele de luptă, închid ușile, lacunele, trapele și pornesc sistemele de protecție colectivă instalate pe ele; atunci când este situat în afara vehiculelor, trebuie să ocupe rapid adăposturile din apropiere sau să se întindă pe pământ cu capul în direcția opusă exploziei. După trecerea undei de șoc, personalul continuă să îndeplinească sarcina.

La semnalele de avertizare de contaminare radioactivă, chimică și biologică, personalul care operează pe jos sau în vehicule deschise, fără a-și opri misiunea de luptă, îmbracă echipament individual de protecție, iar cei din vehiculele blindate de luptă (vehicule de luptă infanterie, tancuri) îmbracă protecție respiratorie, inchide trape, jaluzele, lacune si include un sistem de protectie colectiva. La semnalul „Pericol de radiații”, personalul a îmbrăcat aparate respiratorii (măști de gaz), iar la semnalul de „Alarma chimică”, măști de gaze.

Daca este necesara demontarea sau parasirea echipamentului, personalul isi pune echipament individual de protectie a pielii.

Utilizarea mijloacelor de protecție individuală și colectivă, a proprietăților de protecție a terenului, a armelor, a echipamentelor militare și a altor obiecte este efectuată pentru a proteja personalul de factorii dăunători ai exploziilor nucleare, otrăvitoare, altor substanțe toxice și agenți biologici.

Mijloacele de protecție, proprietățile de protecție ale terenului, armele, echipamentele militare și alte obiecte sunt utilizate de personal la primirea semnalelor de avertizare stabilite, precum și în mod independent atunci când semnele de deteriorare a personalului și contaminarea armelor, echipamentelor militare și a altor obiecte cu radioactive, toxice, alte substanțe toxice și mijloace biologice.

Când operează în zone de contaminare radioactivă pe vreme uscată, pe jos sau în vehicule deschise, personalul poartă aparate respiratorii, haine de ploaie de protecție, ciorapi și mănuși, în zonele de contaminare chimică și biologică - măști de gaz, haine de ploaie de protecție sub formă de salopete, ciorapi și mănuși. . Personalul din vehiculele blindate de transport de trupe poartă numai aparate respiratorii (măști de gaz), iar infanteriei în vehiculele de luptă

tu și tancurile închideți trape, uși, portiere și porniți sistemul de protecție colectivă. Pe vreme umedă, când se operează pe jos în zona de contaminare radioactivă, se poartă doar echipament de protecție a pielii.

Utilizarea echipamentului de protecție individuală și colectivă se încetează pe baza datelor din radiații, recunoaștere și control chimic și biologic (lipsa contaminării) cu permisiunea comandantului superior.

Prelucrarea specială parțială a personalului, armelor și echipamentelor militare este organizată și efectuată în scopul eliminării (reducerii la standarde acceptabile) a contaminării lor radioactive, chimice și biologice și se efectuează de către forțele unităților folosind echipamente standard de prelucrare speciale, fără a întrerupe performanța. a misiunilor de luptă. La efectuarea prelucrărilor speciale parțiale sunt prelucrate numai acele suprafețe contaminate cu care personalul poate intra în contact.

Contramăsurile cu aerosoli împotriva mijloacelor de recunoaștere și control al armelor inamice sunt organizate și efectuate pentru a reduce

capacitatea inamicului de a detecta și recunoaște trupele (obiectele) și eficacitatea loviturilor aplicate de acesta cu arme de înaltă precizie și alte tipuri de arme.

Contramăsurile cu aerosoli într-un pluton (echipă, tanc) includ instalarea de ecrane cu aerosoli de camuflaj utilizând produse standard cu aerosoli (bombe de fum, grenade fumigene, cartușe de fum incendiare), echipamente de fum termic pentru tancuri și vehicule de luptă de infanterie.

Utilizarea materialelor de absorbție a radarului și a straturilor de spumă este organizată și realizată pentru a reduce capacitățile echipamentelor de recunoaștere a radarului inamic și a imaginilor termice în detectarea și recunoașterea armelor și a echipamentelor militare și constă în utilizarea de către trupe a capacelor și a pelerinelor speciale.

Utilizarea aruncătoarelor de flăcări și a mijloacelor incendiare este efectuată de unitățile atașate de aruncătoare de flăcări sau de personalul instruit al unităților de pușcă motorizate pentru a angaja forța de muncă, a distruge armele și echipamentele inamice și pentru a crea incendii în zona de luptă.

INFORMAȚII GENERALE DESPRE ARME NUCLARE,

FACTORII ȘI AFECTANȚI ȘI MODALITĂȚI DE PROTECȚIE DE ESTE

Armele nucleare sunt un mijloc puternic de distrugere în masă a trupelor, a instalațiilor din spate și a populației și se caracterizează printr-o rază uriașă de acțiune, putere distructivă colosală, caracter de masă și natura combinată de a învinge oamenii (o combinație de răni, arsuri și radiații). boala), precum si masa

daune prin radiații bufnițe la personalul trupelor și populația care operează în zonele de contaminare. În funcție de proprietățile mediului din jurul zonei de explozie, se disting exploziile nucleare de mare altitudine, aer, sol, subterane, de suprafață și subacvatice.

O explozie nucleară la mare altitudine are loc deasupra limitei troposferei Pământului (peste 10 km).

O explozie nucleară de aer are loc în atmosferă la o înălțime la care zona luminoasă nu atinge suprafața pământului (apa), dar nu mai mare de 10 km.

O explozie nucleară la sol are loc pe suprafața pământului (contact) sau la o astfel de înălțime când zona luminoasă atinge suprafața pământului.

O explozie nucleară subterană are loc sub suprafața pământului cu sau fără ejecție a solului (camuflaj).

O explozie nucleară de suprafață are loc pe suprafața apei (contact) sau la o astfel de înălțime față de aceasta încât zona luminoasă a exploziei atinge suprafața apei.

O explozie nucleară subacvatică are loc în apă la o anumită adâncime.

Factorii dăunători ai unei explozii nucleare sunt: unda de șoc, radiația luminoasă, radiația penetrantă, pulsul electromagnetic și contaminarea radioactivă a zonei.

O undă de șoc este o compresie bruscă a aerului sub acțiunea presiunii înalte, care se propagă în mediu cu viteză mare.

Unda de șoc a unei explozii nucleare este similară prin natura sa fizică cu unda de șoc a unei explozii a unei cantități mari de exploziv convențional (HE). Este principalul factor care provoacă distrugerea și deteriorarea armelor, echipamentelor militare, structurilor de inginerie și obiectelor locale.

Unda de șoc aerian a unei explozii nucleare se formează ca urmare a faptului că o zonă luminoasă în expansiune comprimă straturile de aer care o înconjoară, iar această compresie, fiind transferată dintr-un strat al atmosferei în altul, se propagă cu o viteză mult mai mare. decât viteza sunetului și viteza mișcării de translație a particulelor de aer.

Ca urmare a expunerii la o undă de șoc, o persoană poate primi comoții și răni de severitate diferită.

Conmoțiile și rănile sunt cauzate atât de compresia completă a corpului uman prin presiune excesivă în faza de compresie a undei de șoc, cât și sub acțiunea unei presiuni de viteză. În zonele deschise, presiunea de mare viteză poate arunca o persoană la o distanță considerabilă.

Protecția personalului de o undă de șoc se realizează prin eliminarea sau reducerea impactului asupra unei persoane de presiune excesivă, presiune de viteză. Adăpostul personalului în spatele dealurilor și terasamentelor, în râpe, tăieturi și păduri tinere, folosit

Utilizarea fortificațiilor, tancurilor, vehiculelor de luptă a infanteriei, vehiculelor blindate de transport de trupe și a altor vehicule de luptă reduce gradul de deteriorare a acesteia de către o undă de șoc. Deci, oamenii din fortificații în câmp deschis (tranșee pentru tragerea cu arme de calibru mic, pasaje de comunicație, tranșee, crăpături) pot fi loviți de o undă de șoc la distanțe de aproximativ 1,4-1,8 ori mai mici decât oamenii care se află în mod deschis pe pământ. .

Radiația luminoasă a unei explozii nucleare este un flux de energie radiantă, constând din raze ultraviolete, vizibile și infraroșii.

Sursa de radiație luminoasă este zona luminoasă a unei explozii nucleare, formată ca urmare a încălzirii la temperaturi foarte ridicate a aerului din jurul centrului exploziei. În plus, compoziția zonei

luminoase include produsele de fisiune evaporate ale unui exploziv nuclear, materiale de muniție, iar în explozii de sol și suprafață, de asemenea sol și vapori de apă. Cu toate acestea, masa de aer cald din regiunea luminoasă este de multe ori mai mare decât cantitatea de alte substanțe și poate ajunge la zeci și chiar sute de mii de tone.

Efectul dăunător al radiațiilor luminoase asupra oamenilor și diferitelor obiecte se datorează încălzirii suprafețelor iradiate, ducând la arsuri ale pielii umane și leziuni oculare, aprinderea sau carbonizarea materialelor combustibile, deformări, topire și modificări structurale ale materialelor incombustibile.

Radiațiile luminoase, atunci când sunt expuse direct oamenilor, pot provoca arsuri în zonele deschise și protejate ale corpului, precum și deteriorarea organului vederii. În plus, arsurile pot apărea ca urmare a incendiilor și a acțiunii aerului cald în unda de șoc.

Există patru grade de arsuri:

I se caracterizează prin înroșirea pielii;

II - formarea de bule;

III - necroza pielii;

IV - carbonizarea pielii și a țesuturilor mai profunde.

Toate fortificațiile cu tavane, precum și tancurile, vehiculele de luptă ale infanteriei, vehiculele blindate de transport de trupe și alte echipamente sunt complet protejate de arsuri de radiații ușoare.

Ca măsuri suplimentare de protecție se recomandă: utilizarea proprietăților de ecranare a râpelor, golurilor și obiectelor locale;

instalarea de perdele de aerosoli pentru a absorbi energia radiațiilor luminoase;

creșterea reflectivității materialelor (albire cu cretă, acoperire cu vopsele deschise);

creșterea rezistenței materialelor la efectele radiațiilor luminoase (acoperire cu argilă, stropire cu pământ, zăpadă, impregnare a țesăturilor cu compuși rezistenti la foc);

efectuarea măsurilor de stingere a incendiilor (înlăturarea ierbii uscate și a altor materiale combustibile, tăierea degajărilor și benzilor de protecție împotriva incendiilor);

utilizarea în timpul întuneric al zilei a mijloacelor de protejare a ochilor de orbirea temporară (ochelari, obloane de vizualizare etc.).

Radiația care pătrunde este radiația gamma și fluxul de neutroni. Ambele tipuri de radiații sunt diferite în proprietățile lor fizice. Ceea ce au în comun este că se propagă în aer din centrul exploziei pe

distanțe de până la câțiva kilometri și, trecând prin țesutul viu, provoacă ionizarea atomilor și moleculelor care alcătuiesc celulele, ceea ce duce la perturbarea funcțiile vitale ale organelor și sistemelor individuale și dezvoltarea corpului de boala de radiații.

Gradul de severitate a vătămării oamenilor prin radiații penetrante este determinat de cantitatea dozei totale primite de organism, natura expunerii (totală sau doar unele părți ale corpului) și durata acesteia.

În funcție de severitatea bolii, se disting următoarele grade de radiație: gradul I - ușoară, gradul II - moderată, gradul III - severă, gradul IV - extrem de sever.

În funcție de durata iradierii, se acceptă următoarele doze totale de radiații gamma, care nu conduc la scăderea capacității de luptă a personalului: iradiere unică, pulsată sau în primele 4 zile - 50 rad; iradiere repetată continuă sau periodică în primele 30 de zile - 100 rad, în decurs de 3 luni - 200 rad, în decurs de 1 an - 300 rad.

Protecția împotriva radiațiilor penetrante este asigurată de diferite materiale care atenuează radiațiile gamma și fluxul de neutroni. Radiația gamma este cel mai atenuată de materialele grele cu densitate mare de electroni (plumb, oțel, blindaj, beton). Fluxul de neutroni este mai bine atenuat de materialele ușoare care conțin nuclee de elemente ușoare, precum hidrogenul (apa, polietilena).

impuls electromagnetic. Într-o explozie nucleară, ca urmare a interacțiunii radiațiilor gamma și a fluxului de neutroni cu atomii mediului, apar câmpuri electromagnetice puternice. Aceste câmpuri, datorită existenței lor pe termen scurt, sunt de obicei numite puls electromagnetic, care se manifestă cel mai pe deplin în timpul exploziilor de sol și aer scăzut. Sistemele de comunicație, semnalizare și control sunt cele mai susceptibile la impulsuri electromagnetice.

Sub contaminare radioactivă, se obișnuiește să se înțeleagă o astfel de contaminare a terenului și a obiectelor situate pe acesta, precum și a aerului și

apă cu substanțe radioactive produse în timpul exploziilor nucleare, care prezintă un pericol pentru sănătatea umană.

Efectul dăunător al contaminării radioactive se datorează iradierii externe a oamenilor, în principal cu raze gamma atunci când acestea se află în zone contaminate, și iradierii interne atunci când substanțele radioactive pătrund în organism; contribuția expunerii externe la doza totală de radiații, de regulă, este de multe ori mai mare decât doza posibilă de expunere internă.

Tancurile, transporturile blindate de personal, precum și structurile de inginerie și adăposturile naturale sunt folosite pentru a proteja personalul de expunerea externă la zonele contaminate radioactiv. Proprietățile de protecție ale tancurilor, ale transportoarelor blindate de personal și ale structurilor de inginerie sunt determinate

de proiectarea lor (straturi de protecție) și de natura expunerii la zonele contaminate.

arme cu neutroni. În prezent, au fost dezvoltate încărcături nucleare de tip neutron pentru încărcarea obuzelor sistemelor de artilerie cu un calibru de 155 mm și 203,2 mm. În timpul exploziei unei sarcini nucleare de tip neutron, aproximativ 80% din toată energia este eliberată sub forma unui flux puternic de neutroni ultrarapidi, restul energiei este cheltuită pe alți factori dăunători.

Protecția personalului împotriva munițiilor cu neutroni este asigurată prin utilizarea proprietăților de protecție ale echipamentelor și fortificațiilor militare.

INFORMAȚII GENERALE DESPRE ARME CHIMICE, FACTORII EI AFECTAȚI ȘI MODALITĂȚI DE PROTECȚIE ÎMPOTRIVA EI

Arme chimice - arme de distrugere în masă, a căror acțiune se bazează pe proprietățile toxice ale substanțelor chimice - substanțe otrăvitoare. Substanțele otrăvitoare (S) sunt componentele principale ale armelor chimice. Alte componente ale acestor arme sunt mijloacele de utilizare a acestora în luptă.

Substanțele otrăvitoare sunt compuși otrăvitori utilizați pentru echiparea munițiilor chimice.

Principalele căi de penetrare a OM în organism sunt organele respiratorii și pielea. Prima modalitate se numește inhalare, a doua - resorbtivă. În plus, este posibil ca agenții să intre în organism prin suprafețele rănilor și prin tractul gastrointestinal. Această din urmă cale este de obicei denumită cale orală. În toate aceste cazuri, OM intră în fluxul sanguin, este transportat de sânge către toate organele și țesuturile, ceea ce este cel mai adesea însoțit de o leziune generală sau moartea corpului.

La contactul agenților cu suprafața pielii, pe lângă faptul că sunt absorbiți prin piele și pătrund în fluxul sanguin (resorbție), în unele cazuri apar leziuni locale ale pielii, care se pot exprima prin iritare, inflamație și roșeață 220

piele, formarea de vezicule, ulcere și uneori însoțite de durere. Mulți agenți au un efect iritant local asupra organismului, în special pe suprafețele membranelor mucoase ale ochilor și ale tractului respirator superior.

Se disting următoarele stări de luptă ale substanțelor otrăvitoare:

vaporos, când OM se află în atmosferă sub formă de vapori sau gaz;

aerosol, atunci când agenții lichizi sau solizi sunt suspendați în aer sub formă de particule de diferite dimensiuni.

Efectul dăunător al agenților care pătrund în organism prin organele respiratorii (în timpul inhalării) este caracteristic în principal stărilor de luptă cu vapori și aerosoli.

Înfrângerea prin piele (în timpul resorbției) poate apărea în toate stările de luptă ale agentului, cu excepția aerosolului solid.

Cu ajutorul substanțelor toxice, este posibilă distrugerea sau incapacitatea personalului neprotejat, precum și a personalului cu mijloace de protecție numai a organelor respiratorii. De asemenea, este posibilă infectarea zonei împreună cu personalul, armele, echipamentul militar și diverse obiecte aflate pe ea.

SUBSTANȚE INTOXICANTE CU ACȚIUNE NERV-PARALITICĂ

Un grup de substanțe otrăvitoare cu efect nervos-paralitic provoacă tulburări în funcționarea sistemului nervos cu apariția convulsiilor, transformându-se în paralizie.

Sarin (GB), Soman (GD) și VX sunt principalii agenți nervoși. Acestea sunt substanțe mortale concepute pentru a distruge forța de muncă inamică prin contaminarea stratului de suprafață al atmosferei.

Primele semne de afectare a agenților nervoși la o concentrație în aer de 0,0005 mg/l după 2 minute sunt: constricția pupilelor ochilor (mioză) și dificultăți de respirație, salivație, transpirație; aproape simultan dezvoltă semne de otrăvire asociate cu fenomenele de spasm ale vaselor de sânge, bronhiilor, plămânilor și mușchiului inimii. Există dificultăți de respirație, dificultăți de respirație, dureri în piept și frunte, slăbiciune generală și slăbire a conștienței, dureri de cap, există o scurgere de umoare apoasă din nas. Odată cu creșterea fricii, are loc o eliberare crescută de transpirație rece. Dezvoltarea spasmului periodic al laringelui și bronhiilor duce la dificultăți de respirație, atacuri de astm, greață și vărsături. Pe fondul creșterii frecvenței cardiace, se observă mici zvâcniri musculare, pierderi de

coordonarea mișcărilor, convulsii de scurtă durată. Există urinare involuntară și separarea fecalelor. Dacă îngrijirea medicală nu este furnizată prompt, este posibil un rezultat fatal. În leziunile severe, semnele de otrăvire se dezvoltă foarte repede. După aproximativ 1 minut, apare pierderea conștienței și se observă convulsii severe, transformându-se în paralizie. Moartea survine în 5-15 minute de la paralizia centrului respirator și a mușchiului cardiac.

Protecția de încredere este o mască de gaz filtrantă, îmbrăcăminte de protecție. Pentru tratamentul pielii, există un pachet anti-chimic individual care trebuie utilizat cât mai repede posibil: tratamentul părților corpului la 2 minute după expunerea la agenți asigură siguranță în 80% din cazuri, după 5 minute - în 30% de cazuri, iar după 10 minute este aproape ineficient.

Când apar primele semne de deteriorare, este necesar să se introducă independent sau cu ajutor extern un antidot subcutanat sau intramuscular dintr-o trusă individuală de prim ajutor (atropină, Atena, Budaksim) dintr-un tub de seringă. Conținutul tubului de seringă, administrat nu mai târziu de 10 minute după leziune, poate neutraliza cel puțin o doză letală de OS. Dacă este necesar, persoana

afectată trebuie să primească respirație artificială și trimisă la o unitate medicală pentru asistență medicală.

SUBSTANȚE Otrăvitoare CU ACȚIUNEA BULEI

Substanțele otrăvitoare cu acțiune de vezicule pot provoca otrăviri fatale a personalului, pot infecta terenul, obiectele, armele și echipamentele militare pentru o lungă perioadă de timp. Acțiunea de blistering KOV include: gaz muștar, lewisite, muștar azotat.

Proiectilele chimice de artilerie, bombele cu aer chimic exploziv și mine terestre chimice au fost dezvoltate pentru utilizarea agenților blister.

Efectul divers al acestor agenți asupra organismului este motivul principal al lipsei de antidoturi împotriva acestora și al complexității tratării leziunilor. Acești agenți au un efect local pronunțat asupra tuturor organelor și țesuturilor care vin în contact cu acesta - asupra ochilor și tractului respirator, asupra pielii și a tractului gastrointestinal. Contactul cu picături sau aerosoli de gaz muștar de pe piele nu provoacă inițial senzații neplăcute. Perioada de acțiune latentă este de la 2 ore până la o zi, în funcție de doza de OS. Pe toată perioada de acțiune latentă, cei afectați nu observă durere sau alte semne de acțiune toxică. Pe vreme caldă, perioada de acțiune latentă este redusă semnificativ și poate fi practic absentă.

Primele semne de deteriorare după sfârșitul perioadei de acțiune latentă se manifestă sub formă de mâncărime, arsuri și roșeață a pielii (eritem) la locurile de contact cu o substanță toxică, apar multe bule. În viitor, aceste vezicule se contopesc în altele mai mari sau într-o veziculă mare cu un lichid incolor sau gălbui. De obicei, veziculele se sparg, iar pe piele se formează ulcere dureroase de muștar, a căror vindecare poate dura 1-2 luni sau mai mult. Infecția secundară poate duce la inflamația purulentă a zonelor afectate ale pielii. Cicatricile rămân în locul acestor zone. Cantități mari de gaz muștar, care pătrund în sânge, în organele interne, provoacă leziuni ale acestora, însoțite de sângerare. Ca urmare, apare o otrăvire severă sau fatală a corpului. Ochii sunt foarte sensibili la gazul muștar. Dacă picăturile sau un aerosol de OM intră în ochi, după 30 de minute apar o senzație de arsură, mâncărime și durere crescândă. Leziunea se dezvoltă rapid în profunzime și în cea mai mare parte se termină cu pierderea vederii.

Primele semne de afectare a ochilor cu vapori de gaz muștar apar după 4-8 ore sub formă de spasm al pleoapelor, lacrimare, senzație de înfundare a ochilor, fotofobie, inflamație a conjunctivei, care poate dura până la un lună. În viitor, există o închidere a pleoapelor și lipirea lor cu un lichid vâscos. Posibilă pierdere a vederii din cauza tulburării corneei.

Inhalarea vaporilor și aerosolului de gaz muștar în concentrații scăzute duce după 6-8 ore la inflamații ușoare ale căilor respiratorii superioare, dureri în gât, tuse uscată, bronșită, catar, care durează 3-4 zile. Concentrații mai mari de OM deja după 3 ore provoacă o tuse dureroasă, pierderea vocii, dureri în piept, dificultăți la înghițire,

nevoia de a vomita, sângerare în tractul respirator și, în final, edem pulmonar. Intoxicația generală se manifestă prin creșterea temperaturii corpului, apatie, slăbiciune și pierderea forței. Leziunile severe în 3-4 zile sunt fatale.

Dacă gazul muștar intră în organism împreună cu alimente sau apă contaminate, după 15-20 de minute, apar dureri severe de stomac, însoțite de salivație și vărsături, diaree sângeroasă și sete. Pielea devine palidă, este posibil să leșine. Din cauza otrăvirii generale a corpului, moartea are loc în aproximativ două zile.

Gazul muștar are proprietăți cumulative, adică capacitatea de a se acumula în organism.

În funcție de natura efectului dăunător, gazul muștar aparține grupului de agenți letali, deși este semnificativ inferior ca toxicitate față de agenții nervoși.

Pentru a proteja organismul de efectul dăunător al gazului muștar, este necesar să se excludă pătrunderea OM în el. Masca de gaz protejează în mod fiabil organele respiratorii și ochii. Pentru a preveni local și

înfrângere generală prin piele, este necesară îmbrăcămintea de protecție specială, deoarece gazul de muștar pătrunde prin uniformele de bumbac după 3 ore. Picăturile vizibile care au căzut pe piele și îmbrăcăminte trebuie îndepărtate cu un tampon și tratate cu o soluție dintr-un ambalaj individual anti-chimic.

SUBSTANȚE Otrăvitoare CU ACȚIUNE GENERAL Otrăvitoare

Substanțele otrăvitoare cu acțiune otrăvitoare generală sunt substanțe volatile cu acțiune rapidă care provoacă moartea oamenilor și animalelor ca urmare a opririi respiratorii. Ceea ce au în comun este că nu au un efect local asupra organelor și țesuturilor prin care pătrund în organism.

Acidul cianhidric și clorura de cianogen sunt de cea mai mare importanță ca potențiali agenți de acțiune toxică generală.

Acidul cianhidric infectează organismul atunci când vaporii acestuia sunt inhalați, atunci când sunt administrați cu apă și alimente, prin resorbție prin piele, când intră în sânge prin suprafețele rănilor. Cel mai mare pericol este inhalarea vaporilor de acid cianhidric.

Semnele de deteriorare sunt mirosul de migdale amare, un gust metalic în gură și o durere puternică în gât. Ulterior, amețeli, dureri de cap, tulburări de coordonare a mișcărilor, culoare roz strălucitor a membranelor mucoase și a pielii feței, greață, vărsături, respirație crescută, durere și constrângere în piept, slăbiciune generală, conștiență este deprimată. Pe fondul respirației superficiale, persoana afectată are o încetinire a bătăilor inimii și dilatarea pupilelor ochilor, convulsii cu pierderea completă a conștienței, aritmie cardiacă și defecare involuntară. Apoi se dezvoltă paralizia, respirația devine mai puțin frecventă și se oprește complet.

Activitatea inimii poate continua încă 5-8 minute. Concentrații de 0,42-0,5 mg/l provoacă moartea rapidă deja la expuneri de 2-5 minute, iar la concentrații mai mari se produce otrăvire fulgerătoare: persoana afectată cade, își pierde cunoștința și moare câteva minute mai târziu.

Acidul cianhidric are un efect de resorbție a pielii în stare de vapori. Mai ales periculos este contactul cu pielea agenților lichizi.

O mască de gaz filtrantă modernă protejează în mod fiabil organele respiratorii de efectele acidului cianhidric. Când sunt expuse la acidul cianhidric pentru o perioadă lungă de timp, trebuie purtată îmbrăcăminte de protecție.

Când este afectat de acidul cianhidric, trebuie utilizat un antidot, cum ar fi nitritul de amil (nitritul de propil). O fiolă zdrobită cu un antidot este injectată rapid sub partea din față a măștii de gaz, dacă este necesar, se face respirație artificială.

SUBSTANȚE Otrăvitoare CU ACȚIUNE DE SUGOCARE

Substanțele toxice asfixiante includ fosgen și difosgen, atunci când sunt inhalate, țesutul pulmonar este afectat în mod specific și apare edem pulmonar toxic. Moartea apare de obicei în a doua sau a treia zi. Dacă această perioadă critică a trecut, atunci starea persoanei afectate începe treptat să se îmbunătățească, iar recuperarea poate apărea în 2-3 săptămâni. În această perioadă, complicațiile datorate bolilor infecțioase secundare sunt extrem de periculoase. Când este afectat, există transpirație și arsuri în nazofaringe, nevoia de a tuse. Ulterior, tusea se intensifică, apare scurtarea respirației. Buzele, nasul, urechile, membrele devin albastre, pulsul devine rar. Dezvoltarea edemului pulmonar duce la sufocare severă, presiune chinuitoare în piept. Frecvența respiratorie crește de la 16 respirații pe minut într-o stare calmă la 30-70 de respirații, în timp ce respirația devine mai superficială, pulsul se accelerează la 100 de bătăi pe minut. Există o descărcare abundentă de spută spumoasă (uneori cu sânge). Cei afectați sunt neliniștiți, se grăbesc, găfesc după aer, dar orice mișcare agravează și mai mult starea. Edemul pulmonar și deprimarea centrului respirator provoacă moartea. Fosgenul are proprietăți cumulative.

Masca de gaz protejează în mod fiabil organele respiratorii de fosgen. Protecția pielii nu este necesară.

Persoana afectată trebuie evacuată rapid din zona de infecție, deoarece purtarea unei măști de gaz, datorită rezistenței la respirație, exercită o sarcină fizică crescută asupra persoanei afectate, în timp ce aceasta trebuie să i se odihnească complet. Se recomandă încălzirea corpului, băuturile calde.

SUBSTANȚE PSIHOTROPICE (INCASASITANȚE)

Incapacitanții sunt substanțe toxice și otrăvuri care incapacită temporar forța de muncă. Printre acestea se numără substanțele psihotrope, care sunt înțelese ca compuși sintetici sau naturali care

pot provoca anomalii mentale la persoanele sănătoase sau incapacitatea fizică de a-și îndeplini sarcinile.

Aceste substanțe provoacă tulburări mentale și psihice, manifestate printr-o schimbare bruscă a comportamentului uman. Stările de psihoză cauzate de o serie de substanțe psihotrope sunt similare cu starea pacienților cu schizofrenie. Unii incapabili pot provoca necoordonare, orbire temporară sau surditate, vărsături și pot schimba dramatic tensiunea arterială. Există posibilitatea utilizării militare a sedativelor (tranchilizante) care provoacă

apatia, indiferența, letargia, au un efect negativ asupra abilităților mentale și a capacității de concentrare.

Substanța bezed (BZ) este destinată incapacității temporare a forței de muncă, provoacă daune atunci când pătrunde în organism prin inhalare, pe cale orală și veno-arterială.

Semnele de deteriorare se manifestă în pupile dilatate, gură uscată, ritm cardiac crescut, amețeli, slăbiciune musculară. După 30-60 de minute, are loc o slăbire a atenției și a memoriei, o scădere a reacțiilor la stimuli externi. Persoana afectată își pierde orientarea, apar fenomene de agitație psihomotorie, periodic înlocuite cu halucinații. Contactul cu lumea înconjurătoare se pierde, iar persoana afectată nu poate distinge realitatea de reprezentările iluzorii care apar în mintea sa. Negativismul se dezvoltă: persoana afectată face în mod constant opusul a ceea ce i se oferă. El rezistă activ oricărui impuls și are o atitudine negativă față de orice. În această perioadă, izbucnirile neașteptate de furie nu sunt neobișnuite. Consecința deteriorării conștiinței este nebunia cu perioade de pierdere parțială sau completă a memoriei. Semne separate de deteriorare persistă până la 5 zile.

Efectul psihotoxic atinge maximul la 30-60 de minute după intrarea BZ în organism și durează 1-4 zile, în funcție de doză și de starea persoanei afectate.

O mască de gaz servește ca o protecție respiratorie fiabilă împotriva aerosolului BZ. Asistența răniților poate fi acordată numai în instituțiile medicale, deoarece este necesar un diagnostic precis al otrăvirii pentru a aplica medicamentele necesare.

IRITAȚI (IRITANI)

Substanțele iritante includ compuși chimici care, în concentrații mici, provoacă o pierdere pe termen scurt a capacității de luptă a personalului din cauza iritației membranelor mucoase ale ochilor, tractului respirator superior și, uneori, a pielii. Un efect letal pentru iritanți este posibil doar atunci când doze foarte mari din aceste substanțe intră în organism. Dezactivarea personalului cu ajutorul iritanților se realizează ca urmare a expunerii oamenilor la vaporii sau aerosolii acestora.

Iritanții sunt substanțe cu acțiune rapidă. În același timp, acestea sunt, de regulă, pe termen scurt, deoarece după aplicarea mijloacelor adecvate de protecție sau după părăsirea zonei infectate,

atmosferă, semnele de otrăvire dispar în câteva minute, zeci de minute.

În prezent, armatele au adoptat iritanti care irită atât ochii, cât și căile respiratorii. Acestea includ substanțele si-es (CS) și si-ar (CR). Aerosolul CS are un puternic efect iritant asupra membranelor mucoase ale ochilor și ale tractului respirator superior, care se manifestă sub formă de lacrimare abundentă, senzație de arsură chinuitoare la nivelul nazofaringelui și dureri retrosternale. Adesea, leziunea este însoțită de sângerări nazale, conjunctivită și roșeață a pielii, mai ales când este umedă.

SISTEME BINARE ALE ARMELOR CHIMICE

Termenul „binar” înseamnă „două părți”. Proiectarea muniției „binare” include două containere, fiecare dintre ele umplut cu o componentă netoxică sau slab toxică a echipamentului.

Componenta echipamentului este un compus individual sau un amestec chimic, selectat în așa fel încât atunci când conținutul ambelor recipiente este amestecat în muniție, să se formeze o substanță foarte toxică într-un timp scurt.

TOXINE

Toxinele sunt substanțe chimice de natură proteică de origine vegetală, animală, microbiană sau de altă natură, care sunt foarte toxice și pot avea, atunci când sunt utilizate, un efect dăunător asupra organismului uman și animalelor.

În funcție de sursa de origine, toate toxinele sunt împărțite în trei grupuri:

fitotoxine - toxine de origine vegetală; zootoxine - toxine de origine animală; toxinele microbiene produse de multe tipuri de microorganisme și sunt cauza otrăvirii și a bolilor.

Toxinele sunt, de asemenea, supuse clasificării tactice a agenților, conform căreia toate sunt împărțite în toxine mortale și temporar incapacitante.

Scopul principal al toxinelor este distrugerea sau incapacitatea temporară a personalului de pe câmpul de luptă, precum și actele de sabotaj de diferite scale în spatele apropiat și profund al trupelor.

Măștile de gaz, aparatele respiratorii, măștile și bandajele din bumbac anti-praf servesc ca protecție împotriva toxinelor.

INFORMAȚII GENERALE DESPRE ARME BIOLOGICE, FACTORII ACESTE AFECTANȚI ȘI MODALITĂȚI DE PROTECȚIE ÎMPOTRIVA EI

Armele biologice sunt muniții speciale și dispozitive de luptă cu sisteme de livrare echipate cu agenți biologici.

Ca mijloace biologice pot fi folosite: pentru a afecta oamenii: agenți patogeni ai bolilor bacteriene (ciumă, tularemie, bruceloză, antrax, holeră); agenți cauzali ai bolilor virale (variola naturală, febra galbenă, encefalomielita ecvină venezueleană); agenți cauzali ai rickettziozei (tifus, febră pete a Munților Stâncoși, febră Q); agenți patogeni ai bolilor fungice (coccidioidomicoză, pocardioză, histoplasmoză);

pentru înfrângerea animalelor: agenți patogeni ai febrei aftoase, peste bovină, pestă porcină, antrax, mucără, pesta porcină africană, rabie falsă și alte boli;

pentru distrugerea plantelor: agenți patogeni ai ruginii cerealelor, mizului tardiv al cartofului, ofilirea tardivă a porumbului și a altor culturi; insecte - dăunători ai plantelor agricole; fitotoxice, defolianți, erbicide și alte substanțe chimice.

Efectul dăunător al armelor biologice se bazează în primul rând pe utilizarea proprietăților patogene ale microbilor patogeni și a produselor toxice ale activității lor vitale. Odată ajuns în corpul uman (animal) în cantități neglijabile, microbii patogeni și produsele lor toxice provoacă boli infecțioase extrem de severe (intoxicație), care se termină cu moartea în absența unui tratament în timp util sau scoaterea persoanei afectate dintr-o stare pregătită pentru luptă pentru o lungă perioadă de timp. timp.

O caracteristică esențială a armelor biologice este prezența unei perioade latente de acțiune, timp în care cei afectați rămân în rânduri și își îndeplinesc sarcinile, apoi se îmbolnăvesc. Perioada de latentă poate fi diferită, de exemplu, atunci când este infectată cu ciumă și holeră, poate dura de la câteva ore până la 3 zile, tularemie - 6 zile, tifos - până la 14 zile. În aproape toată perioada acestei perioade, personalul rămâne pregătit pentru luptă, uneori nici măcar nu bănuiește că a avut loc infecția. Unele dintre bolile care rezultă din infecție, numite contagioase (ciumă, variolă etc.), pot fi apoi transmise de la cei afectați la oamenii sănătoși din jur prin aer, mușcături de insecte suge de sânge și alte căi. Bolile numite necontagioase (antrax, tularemie etc.) practic nu se transmit de la bolnavi la cei sanatosi. În special ar trebui

subliniază impactul psihologic puternic asupra unei persoane. Prezența unei amenințări reale a utilizării bruște a armelor biologice, precum și apariția unor focare mari și epidemii de boli infecțioase periculoase în trupe și în rândul populației civile, pot provoca frică și panică peste tot, pot reduce capacitatea de luptă a trupelor. , și dezorganizează munca din spate.

Pentru livrarea agenților biologici, se folosesc aceleași purtători ca și pentru armele nucleare și chimice (bombe aeriene, obuze, mine, rachete, generatoare de aerosoli și alte dispozitive). În plus, formulările biologice pot fi utilizate într-un mod diferit.

Principala metodă de utilizare a agenților biologici este considerată a fi contaminarea stratului de suprafață de aer. În timpul exploziei muniției sau a funcționării generatoarelor, se formează un nor de aerosoli, de-a lungul căii de distribuție a cărui particule din rețetă infectează zona. Este posibil să se utilizeze agenți biologici cu ajutorul insectelor infectate cu microbi patogeni, căpușe, rozătoare și altele.

În străinătate, au fost propuse și studiate cuprinzător următoarele metode de utilizare în luptă a agenților biologici:

metoda aerosolului - pulverizarea formulărilor biologice pentru a infecta stratul de suprafață al aerului cu particule de aerosoli;

metoda transmisibilă - dispersia în zona țintă a purtătorilor infectați artificial cu mijloace biologice de suge de sânge;

metoda sabotajului - infectarea prin mijloace biologice a aerului si apei in spatii inchise (volume) cu ajutorul echipamentelor de sabotare.

Utilizarea armelor biologice de către inamic poate fi detectată prin următoarele semne vizibile:

formarea unui nor de aerosoli după o explozie de muniție sau la declanșarea generatoarelor;

detectarea resturilor de containere speciale, muniție și alte tipuri de arme;

prezența unui număr mare de insecte, acarieni, rozătoare, necunoscute pentru zonă.

Microbii patogeni nu pot fi detectați de simțurile umane. Acest lucru este posibil numai cu ajutorul mijloacelor tehnice de recunoaștere biologică.

DAUNEA PERSONALULUI PRIN MIJLOACE BIOLOGICE. PREVENIREA DAUNELOR

Agenții patogeni pot pătrunde în corpul uman în diferite moduri: prin inhalarea aerului contaminat, prin consumul de apă și alimente contaminate, prin contact cu micro

bov în sânge prin răni deschise și suprafețe de arsuri, atunci când sunt mușcate de insecte infectate, precum și atunci când sunt în contact cu oameni bolnavi, animale, obiecte contaminate și nu numai în momentul utilizării agenților biologici, ci și după mult timp după utilizarea lor, dacă nu se efectuează igienizarea personalului.

Semnele comune ale multor boli infecțioase sunt temperatura ridicată a corpului și slăbiciunea semnificativă, precum și răspândirea lor rapidă, ceea ce duce la apariția bolilor focale și a otrăvirii.

Protecția directă a personalului în perioada unui atac biologic al inamicului este asigurată prin utilizarea echipamentelor de protecție individuală și colectivă, precum și prin utilizarea echipamentelor de profilaxie a urgențelor disponibile în truse individuale de prim ajutor.

Personalul situat în centrul de contaminare biologică nu trebuie doar să folosească echipamentul de protecție în timp util și corect, ci și să respecte cu strictețe regulile de igienă personală: nu îndepărtați echipamentul individual de protecție fără permisiunea comandantului; nu atingeți armele, echipamentele militare și bunurile până când nu sunt dezinfectate; nu folosiți apă din surse și produse alimentare situate în focarul infecției; nu ridicați praf, nu mergeți prin tufișuri și iarbă groasă; să nu intre în contact cu personalul unităților militare și cu populația civilă neafectată de agenți biologici și să nu transfere acestora alimente, apă, uniforme, echipamente și alte bunuri; raportați imediat comandantului și solicitați ajutor medical atunci când apar primele semne de boală (dureri de cap, stare de rău, febră, vărsături, diaree etc.).

ARME INCENSIBILE ȘI PROTECȚIE ÎMPOTRIVA LOR

Prin arme incendiare se înțelege substanțele incendiare și mijloacele de utilizare a acestora în luptă. Este conceput pentru a învinge personalul, distruge și deteriora armele, echipamentele militare, structurile și alte obiecte. Incendiarii includ compoziții incendiare pe bază de petrol, amestecuri incendiare metalizate, amestecuri incendiare și compoziții de termită, fosfor obișnuit (alb) și plastifiat, metale alcaline și un amestec pe bază de trietilenă de aluminiu care se aprinde spontan în aer.

Următoarele compoziții incendiare sunt folosite pentru echiparea muniției incendiare.

Napalmurile sunt amestecuri vâscoase și lichide preparate pe bază de produse petroliere. Când ard, se ating temperaturi de până la 1200 °C.

Pirogelurile sunt amestecuri metalizate de produse petroliere cu adaos de pulbere sau așchii de magneziu și alte substanțe. Temperatura de ardere a pirogelurilor atinge 1600 °C.

Compozițiile de termită și termită sunt un amestec sub formă de pulbere de fier și oxid de aluminiu, presat în brichete. Uneori, la acest amestec se adaugă și alte substanțe. Temperatura de ardere a termitei ajunge la 3000 °C. Arderea amestecului de termită poate arde prin foi de oțel.

Fosforul alb este o substanță toxică ceară care se aprinde și arde spontan în aer, atingând temperaturi de până la 1200 ° C.

Electronul este un aliaj de magneziu, aluminiu și alte elemente. Se aprinde la 600°C și arde cu o flacără albă și albastră orbitoare atingând temperaturi de până la 2800°C. Electronul este folosit pentru fabricarea de carcase de bombe incendiare aviatice.

Mijloacele de utilizare în luptă a substanțelor incendiare includ bombe incendiare de diferite calibre, tancuri incendiare de avioane, proiectile incendiare de artilerie, aruncătoare de flăcări, mine terestre, grenade incendiare de mână și diferite tipuri de cartușe.

Cea mai fiabilă protecție a personalului împotriva armelor incendiare se realizează cu utilizarea fortificațiilor. Pentru a le crește rezistența la foc, elementele deschise ale structurilor din lemn sunt acoperite cu pământ, acoperite cu acoperiri ignifuge, iar în abruptul șanțurilor și șanțurilor se creează rupturi de incendiu.

Pentru protecția pe termen scurt împotriva armelor incendiare, personalul poate folosi echipament individual de protecție, precum și paltoane, paltoane, jachete, haine de ploaie.

În caz de arsuri, pe zona afectată trebuie aplicate bandaje înmuiate în apă sau într-o soluție de sulfat de cupru 5%.

Pentru a proteja obiectele blindate, este necesar să se rupe șanțuri și adăposturi de tip groapă, să se folosească adăposturi naturale (ravene, săpături etc.). In plus, o prelata acoperita cu pamant sau acoperita cu rogojini din ramuri verzi si iarba proaspata poate servi ca o buna protectie.

MĂSURI DE PROTECȚIE RADIOLOGICĂ, CHIMĂ ȘI BIOLOGICĂ, ORDINEA IMPLEMENTĂRII LOR ÎN SUBUNITATEA

Protecția împotriva radiațiilor, chimică și biologică a unității este organizată de către comandant în totalitate în timpul luptei, atât cu, cât și fără utilizarea armelor de distrugere în masă.

Radiațiile și recunoașterea chimică se efectuează pentru a obține date privind radiațiile și situația chimică. Se efectuează folosind radiații, recunoaștere chimică și instrumente vizuale. Principala metodă de efectuare a recunoașterii în toate tipurile de luptă este observația. Postul de observare a radiațiilor și chimiei este format din doi sau trei observatori, dintre care unul este numit senior. Postul este prevăzut cu dispozitive de recunoaștere și supraveghere RH, o hartă la scară largă sau o hartă a terenului, un jurnal de observare, o busolă, un ceas, mijloace de comunicare și alertare. Postul de observare RH efectuează observare și recunoaștere continuă în zona indicată, la ora stabilită și, de asemenea, în timpul fiecărui raid de artilerie și aer, pornește dispozitivele de recunoaștere cu radiații și chimice și monitorizează citirile acestora.

La detectarea contaminării radioactive (debitul dozei de radiații de 0,5 rad/h și mai mult), postul superior (observator) se raportează imediat comandantului care a înființat postul și, la direcția acestuia, dă semnalul „Pericol de radiații”.

Când este detectată o contaminare chimică, observatorul dă semnalul de „alarma chimică” și raportează imediat comandantului care a postat

postul. Rezultatele observației sunt înregistrate în jurnalul de observare a radiațiilor și chimice.

Controlul radiațiilor este efectuat pentru a determina capacitatea de luptă a personalului și necesitatea unui tratament special al unității. Se realizează folosind dozometre (dozimetre) militare și dispozitive de recunoaștere a radiațiilor și chimice. Sarcina principală a controlului radiațiilor este de a determina doza de expunere a personalului și gradul de contaminare a personalului, a armelor și a echipamentelor militare cu substanțe radioactive.

Ca mijloace tehnice de control al radiațiilor se folosesc: dozometre militare pentru efectuarea controlului militar al expunerii; dozometre individuale (dozimetre) pentru controlul individual al expunerii. Dozometrele sunt de obicei purtate în buzunarul de la piept al uniformei.

Unitățile (subdiviziunile) militare sunt dotate cu mijloace tehnice de monitorizare a expunerii la rata de 232

un dozometru militar pe echipă, calcul și unități egale.

Eliberarea, scoaterea (citirea) indicațiilor, încărcarea (reîncărcarea) dozometrelor militare se efectuează pe subdiviziuni de către comandanții direcți (șefii) sau persoane desemnate de aceștia, iar contabilizarea dozelor de radiații se realizează de către persoane desemnate prin ordin de comandantul unitatii militare.

Îndepărtarea (citirea) indicațiilor dozometrelor militare, încărcarea (reîncărcarea) acestora se efectuează, de regulă, o dată pe zi.

Timpul de luare (citire) mărturie, taxare (reîncărcare) este stabilit de către comandantul unității militare (sediul general), ținând cont de situația specifică. După fiecare îndepărtare (citire) a indicațiilor, dozometrele militare gata de utilizare sunt returnate militarilor cărora le sunt alocate.

Controlul chimic este organizat și efectuat pentru a determina necesitatea și completitudinea prelucrării speciale (degazare) a armelor și echipamentelor militare, structurilor și terenului, pentru a stabili posibilitatea acțiunilor personalului fără echipament de protecție. Controlul chimic se efectuează folosind dispozitive de recunoaștere chimică (control) de către departamentele (echipele) ale subunităților special instruite pentru a determina prezența OM în zonele (pe rutele) operațiunilor lor, pentru a detecta contaminarea armelor standard (de serviciu) și a echipamentului militar, materialele și sursele de apă, determină gradul de pericol de infectare a acestora pentru personalul unității.

Avertizarea personalului despre o amenințare imediată și începerea utilizării armelor de distrugere în masă de către inamic, precum și notificarea contaminării radioactive, chimice și biologice se realizează prin semnale unice și permanente stabilite de comandantul superior, care sunt comunicate. la tot personalul.

La primirea semnalului de avertizare, personalul continuă să-și îndeplinească sarcinile atribuite, transferând echipamentul de protecție în poziția „gata”.

Când un inamic provoacă o lovitură nucleară, personalul ia măsuri de protecție ca răspuns la o explozie: în timp ce se află în vehiculele de luptă, închid trape, uși, portiere, obloane și pornesc sistemele de protecție colectivă instalate pe ele; atunci când se află în vehicule deschise, trebuie să se acopere, iar când este situat în afara vehiculelor, trebuie să se acopere rapid în apropiere sau să se întindă pe pământ cu capul în direcția opusă exploziei. După trecerea undei de șoc, personalul continuă să-și îndeplinească sarcinile.

Conform semnalelor de avertizare privind contaminarea radioactivă, chimică și biologică, personalul care operează pe jos

comandă sau pe mașini deschise, fără a întrerupe îndeplinirea sarcinilor încredințate, îmbracă imediat echipamentul individual de protecție, atunci când în obiecte mobile închise nedotate cu sistem de protecție colectivă, numai aparate respiratorii (măști de gaze), și în obiectele echipate cu acest sistem, inchide trape, usi, portiere, jaluzele si include acest sistem. Personalul din adăposturi include un sistem de protecție colectivă. La semnalul „Pericol de radiații”, personalul și-a pus masca de protecție (măști de gaz), la semnalul „Alarma chimică” - măști de gaz.

Utilizarea în timp util și cu pricepere a echipamentului de protecție personală și colectivă, proprietățile de protecție ale terenului, echipamentelor și altor obiecte se realizează prin: monitorizarea constantă a disponibilității și funcționalității acestora; pregătirea și pregătirea avansată a personalului în utilizarea acestor mijloace în diverse situații; determinarea corectă a timpului pentru transferul echipamentului individual de protecție în poziția „de luptă” și scoaterea acestora; determinarea modului și condițiilor de funcționare a sistemelor de protecție colectivă, a armelor și a echipamentelor militare și a procedurii de utilizare a obiectelor echipate cu dispozitive de filtrare și ventilație.

Prelucrarea specială constă în efectuarea de igienizare a personalului, decontaminare, degazare și dezinfectare a armelor, echipamentelor militare, echipamentelor de protecție, uniformelor și echipamentelor. În funcție de situație, de disponibilitatea timpului și de resursele disponibile în unitate, procesările speciale pot fi efectuate parțial sau integral.

Prelucrarea specială parțială include igienizarea parțială a personalului, decontaminarea parțială, degazarea și dezinfecția echipamentelor militare. O astfel de prelucrare este organizată de către comandantul subunității direct în formațiuni de luptă, fără a se opri în îndeplinirea sarcinii atribuite. Se efectuează imediat după infectarea cu substanțe otrăvitoare și agenți biologici, iar în caz de infecție cu substanțe radioactive - în prima oră direct în zona de infecție și se repetă după părăsirea acestei zone.

Igienizarea parțială a personalului constă în:

la îndepărtarea substanțelor radioactive din zonele deschise ale corpului, uniformele și echipamentele de protecție prin spălare cu apă sau ștergere cu tampoane, precum și din uniforme și echipamente de protecție, în plus, prin scuturare;

în neutralizarea (înlăturarea) substanțelor toxice și agenților biologici în zonele deschise ale corpului, în anumite zone ale uniformelor și echipamentelor de protecție folosind pachete individuale antichimice.

234

Decontaminarea parțială, degazarea și dezinfecția armelor, echipamentelor militare și vehiculelor constă în îndepărtarea substanțelor radioactive prin măturarea (ștergerea) întregii suprafețe a obiectului tratat și în dezinfectarea (înlăturarea) substanțelor toxice și agenților biologici din suprafețele suprafețelor. a obiectelor care sunt tratate, cu care personalul intră în contact la îndeplinirea sarcinilor stabilite.

Prelucrarea specială parțială este efectuată de echipaje (calcule) folosind fonduri de personal situate în subdiviziuni.

După un tratament special parțial, echipamentul individual de protecție este îndepărtat (în cazul contaminării cu substanțe radioactive - după părăsirea zonei contaminate, iar în caz de infecție cu substanțe toxice și agenți biologici - după un tratament special complet).

Contramăsurile cu aerosoli împotriva mijloacelor de recunoaștere și control al armelor inamice sunt efectuate în subunitate prin utilizarea bombelor de fum și grenadelor, a sistemelor unificate de lansare a grenadelor de fum (sistemul 902) și a echipamentelor de fum termic.

Pentru a masca operațiunile de luptă ale unui pluton, este recomandabil să alocați doi-trei soldați în fiecare echipă cu 10-12 grenade fumigene de mână sau 3-5 bombe fumigene pentru fiecare.

Pe câmpul de luptă, grenadele fumigene și micile bombe fumigene sunt transportate în pungi. Deasupra damelor se pune o cutie cu sigurante și răzătoare. Este interzisă transportul siguranțelor în buzunare, deoarece acestea pot lua foc din cauza frecării și pot provoca arsuri grave. Damele cu capace pot fi transportate cu siguranțe introduse și capacele închise. Normele de furnizare cu mijloace de aerosoli sunt indicate în tabel. 3.

Înainte și după utilizarea agenților de aerosoli, soldații desemnați să înființeze o cortină de aerosoli acționează ca săgeți (număr de echipaje, echipaje).

Intervalele dintre sursele de aerosoli la montarea ecranelor de aerosoli trebuie să fie: în caz de vânt frontal - până la 30 m; cu vânt oblic - 50-60 m; cu vânt de flanc - 100-150 m.

Tabelul 3

Standarde pentru furnizarea de produse aerosoli, buc.

Unde sunt RDG-26, RDG-2ch, RDG-2x, RDG-Pdm-pBDSH
Cu un soldat   1-2——
Pe echipament militar 10-153-5—
In firma   50-6020-241-2
În batalionul   80-10048-503-5

235

Cu un vânt frontal asupra inamicului, soldații se deplasează înainte, aruncă trei grenade fumigene de mână în fața frontului cât mai departe, cu intervale între grenade de-a lungul frontului de 5-8 m. Unitatea care avansează se deplasează sub capac. a unei perdele la linia de evacuare a fumului. Apoi soldații cu mijloace de aerosoli, mergând înainte sub capacul perdelei, aruncă a doua explozie de grenade fumigene de mână, creând un ecran de aerosoli la noua linie și asigurând mișcarea (manevra) unității sub capacul perdelei. Astfel, este posibil să se asigure crearea de ecrane de aerosoli la 3-4 linii.

Cu un vânt oblic asupra inamicului, metodele și tehnicile de creare a ecranelor cu aerosoli rămân aceleași, dar fiecare soldat aruncă două grenade fumigene de mână într-o explozie la intervale de-a lungul față de 8-10 m. Cu această direcție a vântului, aerosolii ecranele pot fi create pe 4-5 linii.

Cu un vânt de flanc, soldații se îndreaptă spre flancul de vânt, aruncând o grenadă de fum de mână la intervale de-a lungul frontului de 20-25 m. 4.

Tabelul 4

Posibilitățile unui pluton de a instala un ecran de aerosoli timp de 6 minute

Direcția vântului   Interval între soldați, mInterval între grenade după aruncare, mFront de fum, m
Frontal   15-205-850-70
Oblic   25-308-1070-90
Flancul   45-6020-25135-180

Toate metodele descrise de utilizare a grenadelor de fum și a bombelor de fum de mână, precum și tehnicile de instalare a ecranelor cu aerosoli, pot fi utilizate de unitățile din toate ramurile militare.

Perdelele de aerosoli se așează pe comenzile și semnalele comandanților respectivi.

Sistemul unificat de lansare a grenadelor de fum (sistemul 902) este instalat pe obiecte blindate și este conceput pentru a plasa ecrane cu aerosoli pe câmpul de luptă la o distanță de până la 300 m de obiect.

Ghidarea sistemului de lansare a grenadelor de fum se realizează prin rotirea turnului sau a corpului obiectului.

În funcție de situație și direcția vântului, mascarea cu aerosoli se realizează prin lansarea uneia sau mai multor grenade fumigene.

Sub acoperirea ecranului de aerosoli rezultat, obiectul se deplasează înainte și, dacă este necesar, relansează grenade de fum.

Pentru a reduce pierderile în timpul retragerii către linii (poziții) noi, poate fi utilizat sistemul 902 sau echipamentul de fum termic al BMP.

La disiparea ecranului de aerosoli, se efectuează lansări repetate de grenade de fum (includerea echipamentelor termice de fum ale BMP). După ce au creat un ecran cu aerosoli de camuflaj, BMP-urile se retrag la noi frontiere sub acoperirea sa. Aceleași mijloace de aerosoli pot fi folosite pentru a crea condiții pentru ieșirea echipajelor din instalațiile defecte, repararea acestora și evacuarea de pe câmpul de luptă.

Când personalul acționează în fața vehiculului de luptă, sistemul 902 este utilizat numai atunci când grenadele de fum sunt capabile să zboare deasupra pozițiilor lor (o grenadă cântărește mai mult de 2 kg și, dacă este aruncată, poate lovi personalul și echipamentul).

Mascarea cu aerosoli în timpul trecerii coloanelor. Pentru a acoperi coloanele de la un posibil atac inamic, cele mai favorabile condiții pentru camuflarea cu aerosoli sunt atunci când vântul este îndreptat paralel cu traseul coloanei sau îndreptat către o posibilă apariție a inamicului. În acest caz, o perdea de mascare liniară poate fi creată prin scăparea de peleți arse din mașina de cap a coloanei în mișcare. Intervalul dintre dame trebuie să fie: 15-20 m - pentru dame DM-11, 45-60 m - pentru dame UDSH.

Organizarea controlului în timpul mascării cu aerosoli. Managementul în timpul mascării aerosolilor este organizat pentru a asigura începerea la timp a lansării aerosolilor și încetarea acesteia. Pentru a face acest lucru, unitățile alocate pentru efectuarea acoperirii cu aerosoli sunt prevăzute cu mijloace de comunicare și tabele de semnale elaborate conform modelului indicat în tabel. 5.

Încetarea acoperirii cu aerosoli (camuflaj) este asigurată prin oprirea lansării grenadelor fumigene, umplerea piselor fumigene (grenade) cu nisip și oprirea alimentării cu combustibil a echipamentelor de fum termic.

Tabelul 5

Nr.	Valoarea semnalului	Cod
1	Pregătiți-vă pentru lansarea aerosolilor	Sosna-153
2	Pentru a lansa aerosoli „Gata”	„Yel-267”
3	„Fum”	„Mesteacăn-315”
4	Opriți lansarea aerosolului	„Klen-470”

Ordinea, metodele de acțiune a personalului în condiții de contaminare radioactivă, chimică și biologică. Cerințe de siguranță

Zonele (regiunile) contaminate, în funcție de situația de luptă, pot fi ocolite sau depășite în zonele cu cel mai scăzut nivel de radiație sau după o scădere a nivelului de radiații folosind echipamente de protecție individuală sau colectivă. Este necesar să le depășiți cu viteză maximă.

La depășirea zonelor de teren contaminate cu substanțe radioactive, în prezența prafului radioactiv în aer (vânt uscat, furtună de zăpadă, zăpadă în derivă), personalul care operează în BMP (APC) își îmbracă aparatele de protecție, iar atunci când operează pe vehicule deschise, în plus, haine de ploaie de protecție. Pe vreme umedă, echipamentul de protecție nu este de obicei purtat. Când lucrați pe jos, purtați aparate de protecție și pe vreme umedă - numai ciorapi de protecție.

Atunci când depășesc zonele (districtele) de teren contaminate cu sarin pe un vehicul de luptă de infanterie (APC), aceștia își pun măști de gaze, iar când operează pe jos - măști de gaz și truse de protecție pentru arme combinate. Dacă zona este contaminată cu substanțe otrăvitoare precum gaz muștar, VX sau agenți biologici, atunci zonele (zonele) contaminate trebuie depășite pe jos în măști de gaz și în truse de protecție combinate pentru brațe.

Înainte de a traversa zona contaminată, brigada, la comanda comandantului, se oprește înainte de a ajunge la granița sa frontală, și se pregătește să o depășească: se pregătesc dispozitive de radiație și recunoaștere chimică pentru lucru; jaluzelele și trapele BMP (BTR) sunt închise; sistemul de protecție colectivă este pornit, geamurile laterale ale cabinelor sunt ridicate pe mașini, proprietatea este acoperită; personalul, fără a-și părăsi vehiculele, își îmbracă echipament de protecție.

După depășirea unei porțiuni de teren contaminate cu substanțe toxice precum gaz muștar, VX sau agenți biologici, de îndată ce situația o permite, se efectuează degazarea (dezinfectia) completă a echipamentelor la direcția comandantului superior.

Echipamentul individual de protecție se îndepărtează la comanda comandantului după ce prin control chimic se constată absența pericolului de rănire.

Gătitul și mâncatul în zone contaminate cu substanțe toxice și agenți biologici nu sunt permise.

Utilizarea proprietăților de protecție și de camuflaj ale terenului și echipamentului militar slăbește impactul factorilor dăunători ai armelor de distrugere în masă ale inamicului asupra personalului, armelor, echipamentelor și materialelor militare.

Atunci când îndeplinesc misiuni de luptă, în marș și când sunt desfășurate la fața locului, subunitățile trebuie să folosească cu pricepere pădurile, terenul, lucrările subterane și alte adăposturi

naturale. Obiectele mobile, în special blindate, slăbesc semnificativ impactul undei de șoc, radiațiile penetrante și expunerea radioactivă, protejează în mod fiabil personalul împotriva daunelor cauzate de radiațiile luminoase și agenții lichidi în picături și sunt echipate cu sisteme de protecție colectivă - împotriva daunelor cauzate de substanțe radioactive, vapori și aerosoli de substanţe toxice şi mijloace biologice.

Asigurarea securității și protecției personalului în timpul operațiunilor în condiții de contaminare radioactivă, chimică și biologică se realizează prin: efectuarea continuă a radiațiilor și recunoașterea chimică (supraveghere); utilizarea în timp util și abil a echipamentului de protecție personală și colectivă, proprietățile de protecție ale echipamentului militar, transport și teren, medicamente anti-radiații, antidoturi, ajutor medical de urgență, structuri de inginerie; alegerea celor mai potrivite căi de depășire a zonelor de infecție; respectarea strictă a regulilor de conduită stabilite pentru personalul din zona contaminată. Lista și conținutul acestor măsuri în fiecare caz concret sunt determinate de condițiile situației.

În cursul pregătirii prealabile a unei subunități pentru acțiuni sau depășirea zonelor de infecție recunoscute, trebuie stabilite măsuri pentru a asigura protecția personalului, perioadele admise de acțiune în zonele de infecție și modul de comportament al personalului, ținând cont proprietățile de protecție ale echipamentelor, structurilor de inginerie și terenului.

Sesizarea subunităților despre contaminarea radioactivă, chimică și biologică se organizează în toate condițiile de situație pentru a asigura adoptarea la timp de către subunitate a măsurilor de protecție împotriva daunelor cauzate de substanțe radioactive, otrăvitoare și agenți biologici. Pentru aceasta, se stabilesc semnale uniforme și permanente: despre contaminarea radioactivă - „Pericol de radiații”; despre contaminarea chimică și biologică - „Alarma chimică”. La depunere se folosesc toate mijloacele tehnice de comunicare (radio, telefon, mijloace de semnalizare vizuală și sonoră etc.). Într-un pluton, semnalele sunt duplicate prin voce. Semnalele de alertă pe toate canalele de comunicare sunt transmise din orice coadă. Semnalele de alertă sunt date pe baza datelor de radiație și recunoaștere chimică (observare). De regulă, comandanții unităților (companie, batalion) dau ordin de a da un semnal „Pericol de radiații” la niveluri de radiație de 0,5 rad/h și mai mult. Posturile de observare ale unităților dau un semnal de alertă în mod independent

numai cu contaminarea chimică detectată cu ajutorul instrumentelor de care dispun. Atunci când este dat un semnal de alertă, subunitățile nu încetează să-și îndeplinească sarcinile atribuite și acționează la instrucțiunile comandanților lor, folosind echipament individual de protecție, iar dacă situația o permite, atunci se adăpostesc. Fiecare militar care descoperă semne ale prezenței unor substanțe toxice sau agenți biologici în aer sau pe sol, fără a aștepta un semnal de alertă, trebuie să își îmbrace o mască de gaz și să se prezinte comandantului său.

ARME ȘI MIJLOACE DE PROTECȚIE CHIMICĂ ȘI BIOLOGICĂ DE RADIAȚII

Mijloace de protecție individuală și colectivă

Mijloacele de protecție personală și colectivă sunt concepute pentru a menține capacitatea de luptă a personalului și pentru a asigura îndeplinirea unei misiuni de luptă în condițiile utilizării armelor de distrugere în masă de către inamic, precum și sub influența factorilor de mediu negativi și nocivi care apar. din exploatarea și deteriorarea armelor și echipamentelor militare, distrugerea prin radiații, a obiectelor chimice și biologic periculoase.

Mijloace de protecție individuală

Echipamentele individuale de protectie includ: protectie respiratorie - masti de gaze, aparate respiratorii, aparate de respiratie izolatoare; mijloace de protectie a pielii - seturi de imbracaminte de protectie de tip filtrant si izolant; protecția ochilor - ochelari de protecție și film de protecție a ochilor.

Protecție respiratorie

Masca de gaz filtrantă PMK (Fig. 51) este concepută pentru a proteja organele respiratorii, ochii și pielea feței de substanțele toxice, radioactive și agenții biologici.

Masca de gaz constă dintr-o parte frontală și o cutie de absorbție a filtrului, care sunt conectate între ele direct sau folosind un tub de legătură. Setul de mască de gaz include o pungă pentru depozitare și transport și filme anti-aburire, iar în funcție de tipul de mască de gaz, poate include și o glugă din material filtrant și absorbant, un set de pelicule de protecție a ochilor, membrane interfon, un capac tricotat hidrofob (neabsorbant) pentru cutie, manșete izolatoare deasupra capului, geantă impermeabilă, capac pentru sticla cu supapă și etichetă.

Cutia de absorbție a filtrului este concepută pentru a curăța aerul inhalat de aerosoli și vapori de substanțe otrăvitoare, praf radioactiv și agenți biologici. Purificarea aerului din aerosoli (fumuri și ceață toxice, praf radioactiv și agenți biologici) se realizează printr-un filtru anti-aerosol, iar din vapori - printr-un strat absorbant de cărbune-catalizator.

Partea frontală (cască-mască sau mască) este concepută pentru a proteja fața și ochii de substanțe toxice, praf radioactiv și agenți biologici, pentru a furniza aer purificat organelor respiratorii și pentru a evacua aerul expirat în atmosferă.

Pregătirea unei măști de gaz filtrantă pentru utilizare începe cu determinarea dimensiunii necesare a părții frontale. Mărimea părții frontale este indicată printr-o figură turnată într-un cerc și este selectată în funcție de dimensiunea circumferinței verticale a capului, care este determinată cu ajutorul unei bandă de măsurare sau prin suma măsurătorilor verticale și orizontale . circumferințe ale capului

(pentru măștile de gaz PMK, PMK-2 și PMK-3). Înainte de a pune o nouă parte frontală, este necesar să ștergeți exteriorul și interiorul cu o cârpă curată (tampon) ușor umezită cu apă și suflați supapele de expirare, dacă este posibil, clătiți. facială

Rns. 51. Mască de gaz filtrantă PMK:

1 - masca M-80; 2 - cutie filtrantă-absorbantă în carcasă; 3 - geanta; 4 - etichetă; 5 - geanta impermeabila; 6 - folii anti-aburire; 7— manșete de izolare deasupra capului; 8 - capac balon cu o supapă într-o pungă de plastic; 9 - inserare

241

6   5

Orez. 52. Respirator R-2:

1 - supapă de inhalare (două); 2 - agrafă pentru nas; 3 - panglici care nu se întind; 4 - panglici elastice; 5 - semi-mască filtrantă;

6 - supapa de expiratie

Articolele uzate sunt dezinfectate prin ștergere cu alcool sau soluție de formol 2%.

Măștile de gaz filtrante moderne au proprietăți de protecție ridicate împotriva substanțelor toxice, prafului radioactiv și agenților biologici, iar în condițiile utilizării armelor de distrugere în masă de către inamic, pot fi folosite în mod repetat.

Respirator R-2 (Fig. 52)

conceput pentru a proteja organele respiratorii de praful radioactiv și măcinat.

Respiratorul este un semifiltru

masca 5 cu două supape de inhalare 7 și o supapă de expirație 6 cu ecran de siguranță. Semi-mască are o clemă pentru nas 2 concepută pentru a o apăsa pe față în zona podului nasului și este atașată de cap cu o bandă formată din două elastice 4 și două non-stretch 3

panglici.

Respiratoarele R-2 sunt fabricate în trei dimensiuni. Mărimea mașinii respiratorii este indicată în memoriu, precum și pe interiorul semi-măștii sau pe clema de nas. Mărimea necesară este selectată în funcție de rezultatele măsurătorii folosind o riglă pentru înălțimea feței - distanța dintre punctul de cea mai mare adâncire a podului nasului și punctul cel mai de jos al bărbiei: până la 109 mm - prima dimensiune, de la DAR la 119 mm - a doua dimensiune, 120 mm sau mai mult - a treia

Orez. 53. Izolarea aparatului respirator I P-4

mărimea.

Aparatele de respirat autonome sunt concepute pentru a proteja organele respiratorii, fața și ochii de orice impurități nocive din aer, indiferent de concentrația acestuia, atunci când se efectuează lucrări în condiții insuficiente sau insuficiente.

242

lipsa oxigenului, precum și în prezența impurităților nocive care nu sunt reținute prin filtrarea măștilor de gaz.

Masca de gaz izolatoare IP-4 este proiectata sa functioneze pe uscat.

Dispozitivul IP-4 pregătit pentru utilizare (Fig. 53) este format din partea frontală, cartuşul regenerativ RP-4, sacul de respiraţie şi supapa de suprapresiune. Ca parte frontală, setul măștii de gaz izolatoare IP-4 include o cască-mască SHIP-26 (SHIP-2k), iar masca de gaz izolatoare IP-4M este echipată cu o mască MIA-1 cu interfon.

Protecția pielii și a ochilor

Kitul de protecție pentru arme combinate (OZK) este conceput pentru a proteja pielea personalului de substanțe otrăvitoare, praf radioactiv și agenți biologici, precum și pentru a reduce contaminarea uniformelor, echipamentelor, pantofilor și armelor individuale.

Trusa de protecție pentru brațe combinate este un mijloc de protecție pentru uzura periodică. Atunci când este contaminat cu substanțe toxice, praf radioactiv și agenți biologici, OZK este supus unui tratament special și reutilizat.

Compoziția OZK (Fig. 54) include: o pelerină de protecție 0P-1M, ciorapi de protecție, mănuși de protecție de vară BL-1M, mănuși de protecție de iarnă BZ-1M cu căptușeli izolatoare, o husă pentru o pelerină de protecție, o husă de protecție. ciorapi si manusi.

Selectarea hainelor de ploaie de protecție se efectuează în funcție de înălțimea personalului militar: prima înălțime (dimensiunea) este pentru personalul militar de până la 166 cm înălțime; al doilea - de la 166 la 172 cm; al treilea - de la 172 la 178 cm; al patrulea - de la 178 la 184 cm și mai sus.

Selecția ciorapilor de protecție se realizează în funcție de mărimea încălțămintei personalului militar: prima înălțime (mărimea) - pentru încălțăminte până la mărimea 40; a doua creștere - de la a 40-a la a 42-a dimensiune; a treia creștere este pentru a 43-a dimensiune și mai mult.

Costumul cu plasă de protecție (KZS) este conceput pentru a crește nivelul de protecție a pielii personalului împotriva arsurilor cauzate de radiația ușoară a unei explozii nucleare (Siyav), atunci când este purtat peste OKZK-M, uniforme sau îmbrăcăminte specială, precum și pentru a protejați-le de distrugerea termică.

Costumul de protecție KZS este format dintr-o jachetă cu glugă și pantaloni din țesătură plasă cu impregnare ignifugă și colorare de

camuflaj. Selecția costumelor KZS se realizează în funcție de creșterea personalului militar: prima înălțime (dimensiunea) este pentru personalul militar de până la 166 cm înălțime; al doilea - de la 166 la 178 cm; al treilea - de la 179 cm și mai sus.

243

Orez. 54. Compoziția trusei de protecție a brațelor combinate:

1 - pelerine de protectie 0P-1M; 2 - strângere; 3 - bucla spate; 4 și 10 - rame de oțel; 5 - husa pentru pelerine de protectie OP-IM; 6 - husa pentru ciorapi si manusi de protectie; 7 - bucla pentru degetul mare; 8 și 13 - bartacks; 9 - ciorapi de protectie; Și - cuiul central; 12 - curea; 14 - suporturi pentru haine de ploaie; 15 - manusi de protectie de vara BL-1M; 16 - insertii izolatoare pentru manusi de protectie de iarna BZ-1M; 17 – mănuși de protecție de iarnă BZ-IM

Costumul KZS este un mijloc de protecție pentru purtarea periodică și poate fi folosit în același mod ca un camuflaj.

Ochelarii de protecție OPF și OF sunt proiectați pentru a proteja ochii de arsuri și pentru a reduce durata orbirii adaptive (temporare) de radiația luminoasă a unei explozii nucleare.

Pe lângă ochelarii de protecție OPF (OF), setul include și o carcasă, două cutii cu folii anti-aburire și un șervețel. Selecția ochelarilor se realizează în funcție de mărimea indicată de numărul turnat într-un cerc pe corpul ochelarilor. Mărimea necesară este selectată în funcție de rezultatele măsurătorii folosind o riglă pentru lățimea feței - distanța dintre punctele cele mai proeminente ale oaselor zigomatice. Cu o lățime a feței de până la 135 mm, se folosesc ochelari de prima dimensiune, iar peste 135 mm - de a doua dimensiune.

Atunci când sunt contaminați cu substanțe toxice, praf radioactiv și agenți biologici, ochelarii de protecție sunt supuși unui tratament special și utilizați în mod repetat.

244

Kit de filtrare de protecție pentru toate brațele (OZK-F). Include un kit de protecție împotriva rachetelor anti-navă și un set de îmbrăcăminte de protecție cu filtrare (KZFO).

Trusa de protecție RCC este concepută pentru a proteja organele respiratorii, ochii și pielea feței, capului și gâtului unei persoane de substanțe otrăvitoare, praf radioactiv, agenți biologici, substanțe extrem de toxice (SDN), flacără deschisă și radiații luminoase de la un nuclear. explozie.

Trusa de protecție PKR include: mască de gaz filtrantă PMK-3 (Fig. 55, a) cu glugă; respirator universal cu brațe combinate (ROU) (Fig. 55, b) și o pungă.

Masca de gaz PMK-3 este un model modernizat al măștii de gaz PMK-2, iar diferența sa principală este că este echipată cu două tipuri de cutii de absorbție a filtrului (FPK): KB-2V și KB-2U. FPC tip KB-2V (militar)

este conceput pentru a curăța aerul inhalat de substanțe toxice, praf radioactiv și agenți biologici, iar FPC tip KB-2U (universal), în plus, protejează împotriva a două SDYAV (clorul și amoniacul). Gluga pentru mască de gaz PMK-3 este proiectată pentru a proteja pielea capului și gâtului uman de substanțe otrăvitoare, praf radioactiv, agenți biologici și radiații ușoare de la o explozie nucleară, precum și partea din față a măștii de gaz de contaminarea cu substanțe otrăvitoare. substante.

Selectarea dimensiunii necesare a părții frontale a măștii de gaz PMK-3 se efectuează în funcție de suma măsurătorilor circumferințelor verticale și orizontale ale capului.

Respiratorul universal cu brațe combinate este conceput pentru a proteja organele respiratorii, ochii și pielea unei persoane de radiația luminoasă a unei explozii nucleare și de alți factori daunatori termici, praful radioactiv și de pământ, precum și de substanțele toxice din norul primar. Respiratorul este o parte frontală sub forma unei măști de filtrare-sorbție cu un ansamblu de ochelari, o supapă de expirare și un capac. Kit-ul ROU include: film de protecție a ochilor (PSZG) de la radiația luminoasă a unei explozii nucleare; filme pentru a proteja ochelarii mașinii respiratorii de efectele materialelor abrazive, șocuri și căderi; folii anti-aburire (NPN); ecran de protecție; geanta de ambalare.

Selectarea dimensiunii necesare a părții frontale a respiratorului ROU se efectuează în funcție de suma măsurătorilor circumferințelor verticale și orizontale ale capului. Dacă suma măsurătorilor este de 121 cm sau mai puțin, atunci este necesară prima înălțime (dimensiunea) a respiratorului; de la 121,5 la 126 cm - a doua creștere; 126,5 cm sau mai mult - a treia înălțime.

Un set de îmbrăcăminte de filtrare de protecție (KPFO) (Fig. 56) este conceput pentru a proteja pielea umană de substanțe otrăvitoare, agenți biologici, praf radioactiv, flacără deschisă și radiații ușoare de la o explozie nucleară.

245

1

2.

3

Orez. 55. Set de protecție de rachete antinavă:

a - mască de gaz filtrantă PMK-3; 1 - geanta; 2 - mască de gaz PMK-3 cu glugă; 3 - Respirator ROU într-o pungă de ambalare; 4 - izolatie; 5 - insert; 6 - geanta impermeabila; 7 - mufa; 8 - carenare; 9 - adaptor; 10 - inel de cauciuc; 11 - film de protecție a ochilor; 12 - manșete izolatoare deasupra capului; 13 - dispozitiv de conectare pentru primirea apei; 14 - zăbrele; 15 - caz; b - respirator universal cu brate combinate (ROU); 16 - respirator; 17 - geanta de depozitare; 18 - ecran de protectie; 19– inele de prindere; 20 - inele de cauciuc; 21 - un pachet cu folii de protecție; 22 - sac de ambalare

246

1

2

3

Orez. 56. Set de îmbrăcăminte de protecție cu filtrare (KZFO):

7 - geaca ignifuga; 2 - manta de protectie chimica; 3 - Mănuși de protecție BLV cu inserții tricotate; 4 - geanta; 5 - șosete de protecție chimică; 6 - pantaloni de protectie chimica; 7 - șosete tricotate igienice; 8 - mănuși tricotate filtrante; 9 - pantaloni ignifugă

KZFO constă din îmbrăcăminte filtrantă de protecție: un costum cu două straturi; mănuși tricotate (ignifuge); șosete igienice tricotate; șosete de protecție, precum și mănuși de cauciuc de protecție BLV cu inserții și genți tricotate. Stratul superior al KZFO (ignifug) și stratul inferior (protector chimic) al costumului constau din jachete și pantaloni.

KZFO este fabricat în 12 dimensiuni standard. Mărimea standard este selectată în funcție de înălțimea militarului, precum și de mărimea jachetei, pantalonilor, șosetelor și mănușilor cerute de acesta.

Mijloace de protecție colectivă

Mijloacele de protecție colectivă sunt concepute pentru a purifica aerul atmosferic de substanțe toxice, praf radioactiv și agenți biologici și pentru a-l furniza instalațiilor de protecție colectivă, în scopul ventilației spațiilor locuibile ale instalațiilor, furnizând aer personalului adăpostit în acestea, precum și pentru a crea excesul de presiune (backup), împiedicând pătrunderea aerului contaminat din exterior în obiect prin scurgeri în structurile de închidere.

247

Mijloacele de protecție colectivă includ unitățile de filtrare-ventilație (FVA) pentru fortificațiile militare și unitățile de filtrare-ventilație (FVU) pentru obiectele mobile ale armelor terestre și echipamentelor militare.

Unitățile de filtrare FVA-50/25 și FVA-100/50 sunt concepute pentru a dota posturi de comandă, posturi medicale și adăposturi pentru personal cu o capacitate de 10-12 persoane, respectiv până la 20 de persoane.

Unitatea de filtru-ventilație constă dintr-un filtru-absorbant, un ventilator cu un motor electric și o acționare manuală, un dispozitiv de protecție a ventilației și o intrare de aer. În plus, kitul FVA-50/25 include uși glisante ermetice, panouri din material cauciucat, o rolă de hârtie impermeabilă, un set de piese de montare, iar kitul FVA-100/50 include și un indicator de debit de aer și un dispozitiv de suflare. vestibule.

Unitățile de filtrare-ventilație (FVU) sunt concepute pentru a echipa obiecte sigilate cu arme și echipamente blindate (tancuri, vehicule de luptă de infanterie, vehicule blindate de transport de trupe etc.).

Unitatea de filtrare constă dintr-un filtru-absorbant al rezervorului, un suflant-separator, un mecanism de supapă și un set de ansambluri și piese de montare.

Instalațiile de filtrare-ventilație ale obiectelor de arme și echipamente blindate pot funcționa în modul de filtrare-ventilație și în modul de ventilație curată. Un mecanism de supapă este utilizat pentru a controla fluxul de aer care iese din suflante-separator. În funcție de poziția supapei, fluxul de aer care intră în obiect poate fi direcționat către camera locuibilă prin absorbantul filtrului sau ocolindu-l. În primul caz, aerul este complet purificat de toate impuritățile dăunătoare, iar în al doilea caz, numai din praful radioactiv și parțial din substanțele toxice și agenții biologici. Comutarea supapei în poziția în care aerul intră în filtrul-absorbant se efectuează manual sau automat folosind un echipament de comutare la un semnal de la un dispozitiv de recunoaștere chimică de tip PRKhR sau PKUZ-1.

Eficiența purificării aerului de la praf prin suflantul-separator FVU este de aproximativ 96%. Kilometrajul obiectelor de arme și echipamente blindate, timp în care este garantată păstrarea proprietăților de protecție a filtrelor absorbante, este: pentru rezervoare - 7000 km; pentru vehicule de luptă infanterie, vehicule de luptă infanterie și alte vehicule pe șenile - 9.000 km (cu filtru FPT-200M) și 13.000 km (cu filtru FPT-200B); pentru transportoare blindate de personal - 30.000 km.

Operabilitatea FVU și etanșeitatea corpului obiectului armelor și echipamentelor blindate sunt verificate prin pornirea de probă a instalației timp de 10-15 minute cu etanșare completă-248

obiect. Trapele, ușile, portiera și paa șurubului pistolului trebuie închise, ventilatoarele de evacuare trebuie oprite și amortizoarele lor închise. Înainte de a porni instalația și de a măsura contrapresiunea în obiect, motorul acestuia trebuie pus în funcțiune la turație medie. Contrapresiunea (suprapresiunea) din obiect se măsoară atât în modul de ventilație cu filtru, cât și în modul de ventilație curată folosind un manometru de lichid. Etanșeitatea corpului obiectului și fluxul de aer volumetric prin HVU îndeplinesc cerințele în cazul în care apa înfundată în obiectul armelor și echipamentelor blindate atunci când HVU funcționează în modul de ventilație cu filtru este de cel puțin 50 mm de coloană de apă și atunci când HVU funcționează în modul de ventilație pură în rezervor, este de cel puțin 80 mm de coloană de apă, în vehiculele de luptă de infanterie (transporturi blindate de personal) - nu mai puțin de 60 mm de coloană de apă.

INSTRUMENTE ȘI TRUSE PENTRU PRELUCRĂRI SPECIALE

Setul pentru decontaminarea armelor și uniformelor IDPS-69 este conceput pentru decontaminarea armelor de calibru mic contaminate cu

agenți de tip VX, soman, gaz muștar, precum și pentru degazarea uniformelor contaminate cu vapori de agenți de tip soman, sarin.

Setul IDPS-69 este format din 10 saci de degazare a armelor (IDP-1) și 10 saci de degazare a uniformelor (DPS-1), ambalate într-o cutie de carton impermeabilă.

Pachetul IDP-1 este destinat pentru decontaminarea armelor de calibru mic contaminate cu agenti de tip VX, soman, gaz mustar. Un pachet este folosit pentru degazarea mitraliera, iar două pachete sunt folosite pentru mitraliere și lansatoare de grenade. Este format dintr-un recipient metalic cu o soluție de degazare și un capac. Pe cilindru este instalată o perie de plastic cu o tijă goală pentru furnizarea soluției.

Pentru a efectua degazarea, este necesar să îndepărtați capacul, să apăsați axul periei până la oprire, să întoarceți peria în jos și să ștergeți suprafața infectată cu o perie.

Pachetul DPS-1 este conceput pentru degazarea uniformelor contaminate cu vapori de soman și sarin. Este o pungă de polimer cu o pulbere de degazare plasată într-un pachet de polietilenă sigilat. Pentru a degaza uniforma, este necesar să deschideți punga trăgând de fir și să stergeți și să frecați pulberea în materialul uniform fără goluri. Tratați locurile inaccesibile din spate și laterale în ordinea asistenței reciproce. Scuturați excesul de pulbere de pe uniforme la 10-15 minute după tratament. La degazarea uniformelor, este necesar să vă protejați de vânturile puternice, ploaie și zăpadă pentru a menține proprietățile protectoare ale pulberii.

Principalele caracteristici tehnice:

timpul de pregătire a garniturii pentru lucru, min 0,5;

timp de degazare completă a unei mitraliere (carabină), min 5;
timp de prelucrare pentru un set de uniforme, min 12-15;

greutatea setului, kg .... 3.8.

Pulbere pachet de degazare DPP (DPP-M) este destinată degazării uniformelor și echipamentelor contaminate cu agenți picături lichid de tip VX, gaz muștar, sarin; pentru decontaminarea parțială a proprietății respective. Pachetul DPP-M, in plus, permite impregnarea uniformelor. (Impregnarea este impregnarea (tratarea) uniformelor cu substanțe speciale pentru a-i conferi proprietăți de protecție față de efectele diferiților agenți.) Caracteristicile tehnice ale ambalajelor sunt indicate în Tabel. 6.

Tabelul 6

Caracteristicile tehnice ale pachetelor DPP și DPP-M

Indicatori DPPDPP-M

Compoziție: pungă-pungă perie cu pungă de ambalare cu pulbere Greutatea pungii, g Greutatea formulării, g Temperatura de aplicare, °C Tipul formulării 1 2 1 260 2x100 De la -40 la +40 Polidegaz pulbere 1 1 1 180 100 De la - 40 până la +40

Procedura de utilizare a pachetelor este similară cu procedura de utilizare a pachetului DPS-1.

Uniformele sunt decontaminate prin măturare cu o pungă de perie fără a folosi o rețetă.

Procedura de utilizare a pachetului DPP-M pentru impregnarea lenjeriei de protecție a costumelor OKZK este următoarea:

întindeți pelerina de protecție OP-1 pe o suprafață plană; întindeți lenjeria de protecție pe haina de ploaie cu partea exterioară în afară; dotați punga cu pensulele cu rețeta;

aplicați și frecați formula în materialul de in, tratând întreaga suprafață fără goluri;

Scuturați excesul de formulă și puneți-vă lenjerie.

Un set de dispozitive de degazare a tancurilor TDP este proiectat pentru degazarea parțială a tancurilor, tunurilor de artilerie autopropulsate, vehiculelor de luptă de infanterie, vehiculelor blindate pe șenile și altor echipamente militare.

Setul TDP include două dispozitive autonome, un încărcător, patru cleme, o pâlnie și piese de schimb. Degazarea parțială se realizează prin pulverizare cu o formulă de degazare

kov al suprafeţei contaminate cu care personalul intră în contact. In timpul degazarii, pulverizatorul aparatului se afla la o distanta de 0,2-0,5 m fata de suprafata de tratat. Suprafața interioară a obiectelor blindate nu poate fi degazată prin pulverizare.

Principalele caracteristici tehnice:

timpul de pregătire a aparatului pentru funcționare, min 1-2;

timpul de golire completă, min 3;

presiunea de lucru în aparat, kgf/cm2 .... 8–10;

presiunea sursei de aer comprimat aplicată

pentru dotarea aparatului, kgf/cm2...................10–150;

greutatea dispozitivului echipat, kg .... 3.7.

Trusa auto pentru prelucrarea specială a echipamentelor militare DK-4 și modificările sale sunt concepute pentru degazarea, decontaminarea și dezinfecția mașinilor, autotrenurilor, șasiurilor speciale, transportoarelor blindate cu carburator și motoare diesel. Kit-ul DK-4 include: un dispozitiv gaz-lichid (ejector, furtunuri gaz-lichid și lichid, furtun, prelungitor de furtun, perie, capac cu supapă), pulbere SF-2U, o cutie de polietilenă cu hipoclorit de calciu, un băț de măsurat, elemente de fixare, o cutie metalica (doua saci de prelata) pentru ambalare si transport. Ca rezervor pentru prepararea soluțiilor, se folosește un recipient de 20 de litri din trusa de personal a vehiculului. Pentru decontaminare, degazare, dezinfecție se folosește o soluție 0,075% de pulbere de spălat SF-2U în apă (vara) și apă amoniacală (iarna).

O soluție apoasă care conține 1,5% (în masă) hipoclorit de calciu este utilizată pentru degazarea și dezinfecția obiectelor, armelor și echipamentelor militare, echipamentelor individuale de protecție contaminate cu forme de microbi care nu formează spori.

O soluție apoasă care conține 7,5% (în masă) hipoclorit de calciu este utilizată pentru a dezinfecta microbii care formează spori. Soluțiile apoase 1,5 și 7,5% de hipoclorit de calciu din trusa DK-4 și modificarea acestuia sunt utilizate la temperaturi de la +40 la -15 °C.

Principalele caracteristici tehnice:

setați timpul de desfășurare, min 3-4;

debitul soluției prin furtun, l/min 15;

rata consumului soluției, l/m2 .... 1,5-3;

presiune în sistemul de evacuare a gazelor, kgf / cm2 .... 0,8-1,0;

timpul de prelucrare specială GAZ-66, ZIL-131, transport de personal blindat, min. 30-50; temperatura fluxului gaz-lichid, °C 45-60;

greutatea setului, kg:

într-o cutie de metal 28;

în saci de pânză ....18.

Kitul de tratament special aeropurtat (BKSO) este proiectat pentru prelucrarea specială a armelor și echipamentelor militare

formulări de apă și solvenți care utilizează energia gazelor de eșapament ale motoarelor cu ardere internă și energia aerului comprimat a sistemelor pneumatice ale mașinilor și transportoarelor de personal

blindate cu carburator și motoare diesel ale mărcilor: GAZ, ZIL, Ural, KrAZ, KamAZ, MAZ, BelAZ, BTR, MT-LB, GT -SM, GT-MU, BTR-80.

Setul este produs în două modificări: BKSO - cu așezare în cutie metalică; BKSO-B - cu ambalare în două saci de prelată.

Setul include: dispozitiv gaz-lichid (furtun de apă), prelungitor, furtun gaz-lichid, furtun de lichid, rezervor RDR-40, capac cu supapă, perie, adaptor, ejector, separator de gaz cu difuzor (când se lucrează cu gaze de eșapament) sau furtun de aer, ejector de aer (când se lucrează cu aer comprimat), un capac, o racletă, precum și o cutie metalică, două pungi de pânză pentru așezarea și transportul trusei, piese de schimb, elemente de fixare și accesorii.

În cutie sunt puse un pachet de pulbere SF-2U într-o pungă de plastic și o cutie de polietilenă pentru pulbere DTS-GK.

Pentru decontaminare, degazare, dezinfecție de la BKSO se folosesc aceleași soluții ca și de la DK-4, iar atunci când se lucrează din sistemele pneumatice ale mașinilor, formula RD-2 poate fi utilizată pentru degazarea obiectelor, armelor și echipamentelor militare.

Principalele caracteristici tehnice:

timpul de procesare a diferitelor obiecte prin metoda gaz-lichid

casă, min................................. 40–90;

consumul de soluție pulbere SF-24 sau suspensie DTS-GK, l/min. 1,5;
consum al formulării RD-2, l/min 0,5;

presiune în sistemul de evacuare a gazelor, kgf / cm2 .... 0,9-1,0;

presiunea in sistemul pneumatic, kgf/cm2......................3,5;

temperatura jetului gaz-lichid la ieșire

din furtun, ° C 28-41;

înălțimea de prelucrare, m .... nu mai mult de 5;

greutatea setului fără ambalaj BKSO/BKSO-B, kg..........26/16.

Trusa individuală pentru prelucrarea specială a echipamentelor auto IDK-1 este concepută pentru degazarea, decontaminarea, dezinfecția echipamentelor auto utilizând aer comprimat de la un compresor de mașină sau o pompă de anvelope auto.

Kit-ul IDK-1 include: perie, capac de atomizor, miez de atomizor, duză injector, furtun, manșon de cauciuc cu robinet și adaptor, manșon de cauciuc, capac special, țeavă de cauciuc cu filtru, cârpe, racletă, clemă, piese de schimb, pungă . Setul se potrivește într-o geantă și se transportă la spate sau sub scaunul echipajului mașinii.

Rezervorul pentru soluția de degazare, decontaminare, dezinfectare este recipientul de 20 l disponibil pe mașină.

Pentru degazarea, decontaminarea, dezinfectarea obiectelor, armelor și echipamentelor militare din trusă se folosește o soluție de 0,15% de pulbere SF-2U în apă (vara) și în apă amoniacală (iarna). De asemenea, poate fi utilizată o soluție de 0,3% din pulbere în apă la o temperatură de +5 °C și mai mult. O soluție apoasă care conține 1,5% (în masă) hipoclorit de calciu este utilizată pentru degazarea și dezinfecția obiectelor, armelor și echipamentelor militare, echipamentelor individuale de protecție contaminate cu forme de microbi care nu formează spori. O soluție apoasă care conține 7,5% (în masă) hipoclorit de calciu este utilizată pentru a dezinfecta microbii care formează spori.

Rețeta RD-2 este principala formulă de degazare pentru condiții de iarnă. Din setul IDK-1 se pot folosi soluții de degazare nr. 1.2 cenușă, 2 bs.

Principalele caracteristici tehnice;

setați timpul de desfășurare, min......................3–4;

timpul de prelucrare specială a autoturismului, min........... 30–40;

Debitul soluției prin furtun, l/min:

în timpul degazării prin extrudare 0,4-0,6;

la decontaminare prin extrudare 2;

in timpul degazarii (dezinfectiei) prin injectie .... 0,5-1,5; presiunea de lucru în recipient în timpul extrudarii, kgf / cm2. . . 1 - 1,2; presiunea în sistemul pneumatic al mașinii în timpul injecției,

kgf/cm2 .... .3-4;

greutatea setului,
kg ....5.

AEROSOLI

Echipamentele militare (tancuri, vehicule de luptă de infanterie, vehicule blindate de transport de trupe etc.) au la bord mijloace pentru instalarea ecranelor cu aerosoli: un sistem unificat de lansare a grenadelor de fum (sistemul 902) și echipamente de fum termic. În plus, pentru aprovizionarea trupelor sunt folosite bombe de fum mici și mari și grenade de fum.

Sistemul 902, echipamente termice de fum pentru tancuri și vehicule de luptă de infanterie, bombe de fum și grenade sunt folosite de unități pentru a monta ecrane cu aerosoli în toate tipurile de luptă. Bombele

mari de fum sunt folosite pentru a masca zonele în care se află trupele, obiectele și trecerile.

Toate aceste mijloace, dacă sunt folosite cu îndemânare, fac dificil sau imposibil ca inamicul să caute, să ţintească și să folosească toate tipurile de arme, inclusiv cele ghidate și autodirijate. Experiența arată că utilizarea agenților de aerosoli reduce pierderea echipamentului de luptă de 10-15 ori, iar a personalului de 5-7 ori.

253

Camuflajul cu aerosoli este folosit pentru a acoperi personalul și echipamentul militar de la focul îndreptat către inamic și poate fi efectuat:

în timpul evacuării răniților, morților și a echipajelor (echipajelor) din echipamentele avariate;

la ascunderea lucrărilor de curățare și deminare a molozului; la mascarea locurilor de aterizare a elicopterelor, precum și la determinarea direcțiilor vântului în cazul unei aterizări forțate a elicopterelor pe locuri de aterizare nepregătite;

la mascarea coloanelor de trecere;

la efectuarea unei manevre de către unităţi (tanc, vehicul de luptă infanterie).

Scopul, dispozitivul și caracteristicile tehnice ale produselor aerosoli

Grenadele de fum de mână RDG-26 (RDG-2ch, RDG-2x, RDG-P) sunt concepute pentru a masca soldații singuri și unitățile mici în luptă corp cu un ecran de aerosoli, pentru a masca ieșirea echipajului de la obiectele deteriorate; în plus, grenadele de fum RDG-2ch sunt proiectate pentru a simula arderea echipamentelor militare și a altor echipamente.

Dispozitiv cu grenadă de fum de mână

RDG-26 (RDG-2ch, RDG-2x): un cilindru de carton, două diafragme, o compoziție care formează aerosoli, un aprindere cu răzătoare, două capace cu bandă adezivă (sub un capac există un chibrit și o răzătoare, între ele este hârtie cerată).

RDG-P: un dispozitiv de aprindere de tip răzătoare cu evacuare, o carcasă de plastic sub formă de sticlă, a cărei parte deschisă este buclă într-o clemă de metal, iar orificiul este sigilat cu folie, închis cu o garnitură de carton și un cauciuc capacul este pus deasupra. Cea mai recentă modificare a grenadei este realizată sub forma unei cupe metalice cu capac cu șurub. Principalele caracteristici tehnice ale grenadelor de fum de mână sunt prezentate în tabel. 7.

Tabelul 7

Indicatoare	RDG-26	RDG-2ch	RDG-2x	RDG-P
Greutate, kg	0,5	0,5	0,6	0,5

Timp de încălzire, s 1515153-5
Timp de formare intensă a aerosolilor -   60609060-120
niya, cu
Lungimea aerosolului invizibil   20-2510-1525-35 Până la 35
perdele, m
Greutate cutie, kg / număr de grenade, buc. 42/6042/6042/6040/52
Tipul compoziției care formează aerosoli   Antracen   Metal sau clorură-
amestec   amestecat

254

Cartușul de fum incendiar (ZDP) este conceput pentru a incendia materiale inflamabile în diferite clădiri, structuri și pe sol, pentru a orbi cu arme de foc cu aerosoli (fum) și posturi de observare inamice, precum și personalului de auto-camuflaj și mici. unități aflate în luptă apropiată.

Dispozitiv ZDP: tub de lansare, rachetă (motor cu pulbere și generator), două aprinderi, moderator, două capace, două

corzi cu inele.

Principalele caracteristici tehnice:

greutate, kg 0,75;

timpul de încălzire,
s 5;

timpul de formare intensă a fumului, s 60-90;

raza de acţiune când este trasă

cu oprire la un unghi de 45°, m .... până la 500;

lungimea forței flăcării, m 0,4-0,6;

temperatura flăcării, °C .... până la +400;

lungimea aerosolului invizibil

perdele, m 10-15;

greutatea cutiei, kg/numar cartuse, buc 53/48;

tipul compoziţiei formatoare de aerosoli .... pirotehnic

compoziție pe bază de fosfor roșu.

Bombele fumigene DM-11, ShD-MM sunt proiectate pentru setarea manuală a ecranelor cu aerosoli de camuflaj în toate tipurile de luptă. Ele pot fi folosite ca ajutor la mascarea obiectelor termice.

Bomba de fum unificată UDSH este proiectată pentru fixarea manuală a perdelelor de aerosoli de camuflaj, precum și pentru utilizarea mijloacelor de mecanizare: un strat mobil de mine PMZ-1, un distribuitor de mine elicopter VMP-1 și un sistem de control de la distanță pentru eliberarea fumului SDU-D.

Bomba de fum mare BDSH-5 este proiectată pentru instalarea manuală a ecranelor cu aerosoli de camuflaj, inclusiv pe apă, precum și pentru utilizarea sistemului de control de la distanță de degajare a fumului SDU-D.

Dispozitiv cu bombă de fum

DM-11 - o carcasă cilindrică de metal cu o diafragmă și un mâner (pe diafragmă există o locașă pentru perforarea găurilor), un piercing, un chibrit de siguranță, o răzătoare, o compoziție care formează aerosoli.

UDSH - carcasa metalică a minei antitanc TM-62, un dispozitiv de aprindere unificat, un capac de transport, o compoziție care formează aerosoli.

255

BDSH-5 - o carcasă metalică, în interiorul ei se află un cilindru de plasă cu o compoziție care formează aerosoli, un cartuș de aprindere, o gaură cu o supapă pentru ieșirea fumului, un dispozitiv de percuție.

ShD-MM - modificarea bombei de fum DM-11. Se deosebește de acesta doar prin dispozitivul de aprindere (la fel cu cel al RDG-P).

ShD-B - block checker, constă din trei dame ShD-1 (eficiență crescută). Are un corp cilindric metalic. Dispozitivul de aprindere este același cu cel al UDSH-ului. Trei carouri sunt conectate printr-o cravată metalică, care are un mâner de transport. Este acționat în același mod ca un verificator UDSH. Principalele caracteristici tehnice ale bombelor de fum sunt prezentate în tabel. 8.

Tabelul 8

Caracteristicile tehnice ale grenadelor de fum

Indicatoare	DMMSHD-MMshd-1UDSHBDSH
Greutate, kg	2-2.537.513.545-50
Timp de încălzire, s	303-510-3010-3030
Timp de formare intensă de aerosoli, s	5-73-54-68-105-7
Lungimea ecranului de aerosoli invizibil, m	50100100-150100-150200
Tipul compoziției care formează aerosoli	Amestecul de antracen
Amestecul de clorură de metal	Amestecul de antracen

Pentru a monta ecrane cu aerosoli și a masca acțiunile acestora, se utilizează, de asemenea, un sistem unificat de lansare a grenadelor de fum din vehicule blindate și echipamente de fum termic pentru tancuri și vehicule de luptă de infanterie. Principalele caracteristici tehnice ale echipamentelor de fum termic al tancurilor, vehiculelor de luptă de infanterie și sistemului 902 sunt date în tabel. 9.

Tabelul 9

Caracteristici tehnice ale echipamentelor termice de fum pentru tancuri, vehicule și sisteme de luptă de infanterie 902

Caracteristici	Rezervoare	BMP	System 902
Consum mediu de motorină, kg/min	Până la 10	Până la 5	—
Durată continuă horn sacadat (timp de ardere a grenadei), min	Până la 10	Până la 5	Până la 2,5
Lungimea invizibilului părți ale voalului, m	250-400:	100-150	30-50 (cu simultan lansarea tuturor grenadelor)
Raza de tragere, m	—	—	Până la 300

256

Cerințe de siguranță pentru utilizarea produselor aerosoli

Înainte de a efectua sarcini de mascare cu aerosoli, echipajele (echipajele) trebuie să cunoască și să respecte întocmai cerințele instrucțiunilor de construcție și exploatare a agenților de fum.

Concentrațiile de câmp ale aerosolilor formate în timpul arderii amestecurilor de clorură metalică și antracen în grenade de fum și dame sunt netoxice, nu sunt periculoase pentru personal și nu au un efect dăunător asupra diferitelor materiale.

Toate operațiunile legate de întreținerea și pregătirea vehiculelor de luptă pentru lansarea aerosolilor trebuie efectuate pe unitățile inactive.

Când folosiți grenade de fum de mână, trebuie amintit că amestecul de fum se aprinde rapid. Pentru a evita arsurile, grenada trebuie aruncată imediat.

Când lucrați cu grenade de fum și dame, este strict interzis:

instalați-le pe berma șanțului cu o cusătură spre tine;

purtați siguranțe libere pentru a fuma bombe în buzunare; depozitați și transportați bombe fumigene mari cu cartușe introduse;

rula bombe de fum care arde;

aplecați-vă asupra diafragmei bombelor de fum care ar arde atunci când sunt activate;

lansează aerosoli în apropierea obiectelor inflamabile.

Când lucrați cu un verificator UDSH, trebuie respectate următoarele cerințe de siguranță:

conectați firul principal cu aprinderi electrice numai înainte de conectarea la o sursă de alimentare;

capetele firelor principale de la punctul de control trebuie izolate prin legarea de etichete cu desemnarea firelor din diferite grupuri de

bombe fumigene. Operatorul trebuie să fie la cel puțin 5 m distanță de verificator;

firele de alimentare ale bombei de fum ar trebui să fie situate la cel puțin 200 m de centrale electrice, linii de înaltă tensiune, substații etc.;

atunci când stați mult timp într-o perdea de aerosoli într-o zonă deschisă, este necesar să purtați o mască de gaz cu brațe combinate, iar în spații închise - o mască de gaz izolatoare sau o mască cu brațe combinate cu un cartuș de hopkalit;

pentru o oprire de urgență a lansării aerosolilor, este necesar să aruncați o pistă în apă sau să o acoperiți cu pământ.

Ordinea de activare a aerosolilor înseamnă

Grenada de fum de mână RDG-26:

1. Rupeți husele cu panglici.

2. Luați o grenadă într-o mână și o răzătoare în cealaltă.

3. Dați foc la siguranță cu o răzătoare.

4. Aruncă o grenadă în direcția aleasă.

Grenada de fum de mână RDG-2x:

1. Rupeți husele cu panglici.

2. Pune pe perie sau pe degete banda dispozitivului de aprindere.

3. Ținând împletitura în mână, aruncați imediat o grenadă în direcția aleasă.

Grenadă fumigenă de mână RDG-P:

1. Scoateți capacul izolator și deșurubați capacul.

2. Perforați folia cu degetul și îndepărtați împletitura cu inelul.

3. Luați grenada în mâna dreaptă, trageți banda de aprindere și aruncați imediat grenada în direcția aleasă.

Bombă de fum DM-11:

1. Scoateți banda izolatoare de pe checker și îndepărtați capacul.

2. Faceți găuri în diafragmă și introduceți siguranța în orificiul central.

3. Pune dama pe pământ cu o cusătură departe de tine.

4. La distanță de braț, aprindeți siguranța cu o răzătoare.

O bombă de fum mare BDSH-5 (BDSH-15) poate fi activată folosind o siguranță electrică sau o metodă de șoc.

1. Pentru a aduce BDSH-ul în acțiune cu ajutorul unui aprindere electric, este necesar:

eliberați verificatorul din ambalaj și scoateți capacul dispozitivului de aprindere;

ridicați robinetul de evacuare cu 15-20 mm și rupeți folia;

decupați capetele conductorilor siguranței electrice și conectați-le la rețea;

conectați o sursă de curent (baterie, baterie uscată) la rețea cu o putere de cel puțin 0,4 A.

2. Pentru a aduce BDSH-ul în acțiune prin metoda șocului, este necesar:

eliberați verificatorul din ambalaj și scoateți capacul dispozitivului de aprindere;

ridicați robinetul de evacuare cu 15-20 mm și rupeți folia;

instalați dispozitivul de impact cu percutorul de orificiul central al dopului;

lovit cu un obiect dur asupra dispozitivului de impact la locul lovitorului.

Bombă de fum unificat UDSH:

1. Instalați verificatorul în locul orificiului de evacuare a fumului.

2. Scoateți capacul de transport.

3. Scoateți știftul de siguranță de inel și scoateți capacul de protecție (la acționarea mecanică a damelor).

4. Scoateți banda izolatoare de pe firele aprinderii electrice, conectați-le la firul principal și codificați punctele lor de conectare (atunci când sunt acționate de aprinderea electrică).

5. Loviți lovitorul de sus cu un obiect greu sau porniți sursa de alimentare cu o putere de cel puțin 1,5 A.

Cartușul de fum incendiar ZDP se poate trage prin tragerea cartușului sau aruncarea cartușului cu mâna.

1. Cartuș de împușcare:

deșurubați capacul cu un semn roșu; atașați cartușul la suport;

dați unghiul și direcția dorite; efectuați o smucitură a cordonului.

Avertizare. Tragerea unui cartus fara suport este interzisa!

O împușcare a cartușului de la oprire poate fi efectuată din pozițiile „culcat”, „din genunchi” și „în picioare”.

Când pregătiți un cartuș pentru o împușcătură dintr-o poziție „în picioare”, folosind mașina ca oprire, este necesar să puneți centura mașinii pe umăr, astfel încât țeava mașinii să fie îndreptată către țintă și magazia să fie sus. Mașina trebuie deplasată înainte cu 10-15 cm, acest lucru îi va asigura mișcarea liberă în timpul reculului.

Când pregătiți un cartuș pentru o împușcătură din poziția „genunchi” sau „întins”, mașina trebuie să fie întoarsă cu revista spre dvs., iar fundul să se sprijine pe pământ. Înainte de a trage, trebuie să:

slăbiți capacul cu un semn roșu pe cartuș, rotindu-l o jumătate de tură;

așezați cartușul cu marginea tubului de lansare în pivotul mașinii;

prindeți strâns țeava mitralierei cu un cartuș cu mâna stângă și țineți-l în direcția țintei;

deșurubați capacul cu un semn roșu cu mâna dreaptă, eliberați cu atenție capătul firului delimitat de inel;

dați cartusului cu o mitralieră direcția și unghiul de elevație necesare;

cu mâna dreaptă, faceți o smucitură a firului de-a lungul axei cartușului.

2. Aruncarea unui cartuș cu mâna: deșurubați capacul cu semn verde;

efectuați o smucitură a cordonului; aruncă imediat cartuşul în ţintă.

Condiții meteorologice pentru utilizarea produselor aerosoli

Favorabil - viteza vantului 2-4 m/s, inversare (fumul se raspandeste de-a lungul solului). În aceste condiții, perdelele de aerosoli se disipează încet. Consumul de produse aerosoli este cel mai mic.

Mediu - viteza vântului 5-8 m / s, izotermă (fumul merge de-a lungul solului).

Nefavorabil - viteza vântului mai mare de 8 m/s sau mai mică de 1,5 m/s, vânt instabil în direcție sau calm; convecție (norii se desprind de pe sol) sau ploaie abundentă. În aceste condiții, cortina de aerosoli este dispersată rapid de vânt sau se ridică rapid în sus.

Terenul influențează și distribuția aerosolilor. De exemplu, la treceri, o perdea de aerosoli se poate propaga de-a lungul unei lunci inundabile, în ciuda faptului că vântul poate fi frontal față de râu.

INSTRUMENTE PENTRU DECORAREA ȘI CONTROLUL RADIAȚIELOR

Contorul de doză IMD-21B (Fig. 57) este proiectat pentru a măsura viteza de expunere a dozei de radiații gamma și pentru a emite un semnal luminos atunci când rata dozei depășește valoarea de prag setată.

Principalele caracteristici tehnice:

domeniul de măsurare a puterii

doza de expunere, R/h .... de la 1 la 10.000;

contorul oferă o alarmă de depășire

rata de dozare a valorii prag stabilite,
R/h .... 1 , 5, 10 , 50

și 100;

măsurare și timp de răspuns la alarmă, s . . . nu mai mult de 10;
alimentarea contorului de la o sursă de curent continuu cu tensiune,
V .... 12 sau 24.

Setul dispozitivului IMD-21B include: o consolă de măsurare, o unitate de detectare, piese de montaj (cabluri, cleme, prize), un kit de piese de schimb, documentație tehnică.

Pregătirea dispozitivului pentru lucru:

porniți comutatorul NETWORK, în timp ce indicatorul NETWORK de pe afișaj ar trebui să se aprindă;

porniți comutatorul de comutare Scoreboard, în timp ce indicatorul NETWORK se stinge și se aprinde numărul 0000. Încălzește dispozitivul timp de 5 minute;

apăsați butonul VERIFICARE (țin apăsat cel puțin 10 s), în timp ce lampa PRAG se aprinde; indicarea afișajului digital trebuie să se încadreze în limitele specificate în Formular.

12

8S

10

1t

Orez. 57. Contor de doză IMD-21B:

1 - bloc pentru măsurarea frecvenței medii; 2 - panou indicator; 3 - lampă de semnalizare PRAG; 4 - indicator de pornire a dispozitivului; 5 - comutator PRAG; 6 - butonul VERIFICARE; 7– comutator tabel de bord; 8 – comutator NETWORK; 9–conector al circuitului unității de detectare; 10 - mufa multiplicatorului de indicații; 11 - conector pentru circuitul de alimentare; 12 - unitate de detectare;

13 – console pentru fixarea unității de detectare

Cum se lucrează cu dispozitivul.

Contorul funcționează automat, măsoară rata de expunere a dozei de radiații gamma și semnalează o creștere a valorii de prag setată a debitului de doză. Numărarea citirilor de pe afișajul digital al unității trebuie făcută nu mai devreme de 5 minute după pornirea contorului. În condiții normale de radiație, se recomandă să lucrați în modul alarmă prin setarea comutatorului TABLO de pe instrumentul de măsurare.

unitatea în poziția OPRIT. Dacă indicatorul THRESHOLD se aprinde, porniți comutatorul SCORE și luați citiri. La sfârșitul lucrării, setați comutatoarele NETWORK și PANEL în poziția OFF.

Dozametrul DP-5V (Fig. 58) este proiectat pentru a măsura debitul de expunere a radiațiilor gamma într-o zonă contaminată radioactiv, pentru a controla contaminarea obiectelor și a alimentelor și pentru a detecta radiația beta.

Cutia de depozitare a dispozitivului DP-5V conține: o carcasă, o consolă de măsurare cu unitate de detectare, curele, căști, o tijă de prelungire, un divizor de tensiune, huse din polietilenă (10 buc), un set de piese de schimb, documentație tehnică .

Principalele caracteristici tehnice:

alimentat de trei elemente de tip A-338, rețea de bord 12 sau 24 V printr-un divizor de tensiune;

domeniul de măsurare .... de la 0,05 mR/h până la 200 R/h;

ora stabilirii indicațiilor, s .... nu mai mult de 45;

greutatea setului în cutia de depozitare, kg .... 8.2.

Orez. 58. Contor de doză DP-5V:

1 - unitate de detectare; 2 - sursa de control; 3 - ecran rotativ; 4 - tija de prelungire; 5 - comutator basculant pentru iluminarea scalei microampermetrului; 6 – tabelul valorilor acceptabile pentru infectarea

obiectelor; 7– capacul carcasei dispozitivului; 8 - microampermetru; 9 - comutați subdomenii; 10 - buton de resetare; 11 - cablu de conectare;

12 - consola de masura; 13 - caz; 14 - căști

Pregătirea dispozitivului pentru lucru:

conectați sursa de alimentare, respectând polaritatea, setați butonul comutatorului în poziția MODE CONTROL, săgeata dispozitivului ar trebui să fie setată în sectorul umplut;

închideți capacul compartimentului de alimentare, fixați curelele de carcasă și puneți dispozitivul pe piept, conectați căștile la acesta;

setați ecranul unității de detectare în poziția „K” (control). Setați butonul comutatorului de subgamă secvenţial în poziţia χIOOO, χIOO, χIO, χί́, χO, I, în timp ce:

- pe sub-benzile X1000, χIOO, săgeata poate să nu devieze, dar se aud clicuri în telefoane;

- se aud clicuri frecvente pe subbanda xYu, comparați citirile dispozitivului cu citirea înregistrată în formular;

- pe sub-benzile χί́, χO, I, se aud clicuri frecvente în telefoane, iar săgeata dispozitivului ar trebui să iasă din scară;

setați ecranul în poziția „G”, atașați tija de prelungire la centură.

Cum se lucrează cu dispozitivul:

Măsurarea debitului de doză la sol: dispozitivul este gata de funcționare, ecranul rotativ al unității de detectare este în poziția „G”;

așezați unitatea de detectare fixată pe tija de prelungire în fața dvs. la distanță de braț la o înălțime de 70-100 cm de sol; lângă 15-20 m nu trebuie să existe obiecte mari (vehicule blindate, clădiri etc.);

setați comutatorul de sub-gamă în poziția în care acul instrumentului se abate de la zero în cadrul scalei;

luați citiri de la dispozitiv: în intervalul 200 pe scara inferioară, în intervalele χIOOO, χIOO, χ10, χί́, χO, I pe scara superioară cu citirea înmulțită cu multiplicatorul comutatorului.

Controlul contaminării radioactive a suprafețelor obiectelor

Selectați un loc pentru monitorizare cu cel mai scăzut nivel de radiație din zonă, utilizând metodologia de mai sus. Amintiți-vă citirile instrumentului.

Instalați obiectul de control pe locul de măsurare: vehicule blindate, personal (câte o persoană), uniforme sau arme personale.

Controlul contaminării radioactive a suprafeţelor obiectelor blindate

La măsurare, acordaţi o atenţie deosebită acelor locuri de pe suprafaţa obiectului care pot avea cea mai mare cantitate de contaminare: radiator, şasiu, capotă, hayon etc.

Prin deplasarea unităţii de detectare de-a lungul întregii suprafeţe a obiectului, dar fără a o atinge (1–2 cm), determinaţi locul de contaminare maximă prin clicuri în căşti şi luaţi citirile dispozitivului în acest moment.

Scădeţi din citirile dispozitivului valoarea nivelului de radiaţie al locului, împărţită la 2. Dacă diferenţa este mai mică de 400 mR / h (pentru transportoare blindate de trupe, vehicule de luptă de infanterie, tancuri), atunci gradul de contaminare este permis şi prelucrarea obiectului nu este necesară.

Controlul contaminării radioactive a personalului, uniformelor, armelor

Măsurarea contaminării radioactive a personalului se efectuează mai întâi din partea din faţă a capului, feţei, gâtului, pieptului, regiunilor axilare, perineului şi picioarelor.

Uniformele şi armele personale sunt amplasate pe platforma de măsurare.

Faceţi citiri în punctul de contaminare maximă a uniformelor şi a armelor personale.

Scădeţi nivelul de poluare din zonă din valoarea măsurată. Dacă diferenţa este mai mică decât valoarea (pentru personal - 15 mR / h, pentru uniforme şi arme - 50 mR / h), atunci gradul de contaminare este acceptabil şi nu este necesară prelucrarea personalului, uniformelor, armelor.

Dispozitivul pentru recunoaşterea radiaţiilor şi chimice PRKhR (Fig. 59) este destinat utilizării pe vehicule blindate în scopul monitorizării continue, detectării, emiterii de semnale sonore şi luminoase şi controlării dispozitivelor de acţionare ale echipamentului de protecţie colectivă a echipajului:

într-o explozie nucleară;

în cazul contaminării radioactive a zonei cu măsurarea ratei dozei de expunere a radiaţiilor gamma;

când în aer apar vapori de substanţe otrăvitoare precum sarin.

Kit-ul PRKhR include: o consolă de măsurare, un senzor, o sursă de alimentare, un ciclon şi tuburi, piese de schimb şi accesorii în pozare, cabluri de conectare, documentaţie operaţională şi tehnică.

Principalele caracteristici tehnice:

1. Dispozitivul emite semnale luminoase și sonore și comenzi către actuatorii mijloacelor de protecție colectivă a echipajului vehiculului blindat:

la o rată a dozei de expunere a radiațiilor gamma a radiațiilor penetrante dintr-o explozie nucleară de 4 R/s pentru a proteja echipajul de suprapresiunea undei de șoc (comanda „A”). Timp de răspuns 0,1 s;

la o rată de expunere a dozei de radiații gamma dintr-o zonă contaminată radioactiv de 0,05 R/h pentru a proteja echipajul de praful radioactiv (comanda „R”). Timp de răspuns 10 s;

în prezența vaporilor de substanțe otrăvitoare precum sarin în aer în concentrații egale sau mai mari decât valorile de prag, pentru a proteja echipajul de efectele acestora (comanda „O”). Timp de răspuns 40 s.

2. Domeniul de măsurare a ratei dozei de expunere 0,2–150 R/h:

264

13

15

Orez. 59. Dispozitiv PRHR:

7 - comutator de comandă; 2 - consola de masura; 3– comutator; 4 - buton de setare la zero; 5 - microampermetru; 6 - comutator „Senzor oprit”; 7, 8, 9, 10 - lămpi de semnalizare; 11 - dop; 12 - alimentare; 13 - senzor; 14 - caseta de control al incalzirii;

15 - ciclon cu tuburi de intrare și ieșire

primul subdomeniu - 0,2-5 R/h;

al doilea subdomeniu este 5-150 R/h.

3. Dispozitivul este alimentat de la rețeaua de bord a obiectului blindat.

4. Aparatul este gata de funcționare la 10 minute de la pornire.

Pregătirea dispozitivului pentru lucru:

porniți dispozitivul, verificați lămpile de semnalizare; reglați fluxul de aer în „Set. zero";

verifica functionarea circuitelor de semnalizare OPA si controlul incalzirii fara a da comenzi;

reglați debitul de aer în modul „Operare”.

Cum se lucrează cu dispozitivul.

Alarmele luminoase și sonore și mecanismele de acționare ale mijloacelor de protecție a vehiculului blindat sunt declanșate în oricare dintre pozițiile „OPA” ale comutatorului TIP DE FUNCȚIONARE. În așteptarea utilizării armelor de distrugere în masă de către inamic la utilizarea dispozitivului, butonul de comutare GENERAL WORK este setat pe

în poziția „O”, butonul comutatorului COMANDĂ în poziția „OPA”.

Când există multă poluare cu gaz în parcări, când un obiect urmează în coloane la distanțe scurte, pot apărea semnale „O” de la gazele de eșapament ale motoarelor diesel. Pentru a preveni acționarea mecanismelor de acționare ale echipamentului de protecție în astfel de condiții, se recomandă setarea comutatorului COMANDĂ în poziția „RA”. Setarea comutatorului COMMAND în poziția „OPA” este la discreția comandantului obiectului.

Urmați lămpile de semnalizare „O”, „P”, „A”, rotametrul, săgeata microampermetrului (μA). Lămpile de semnalizare „O”, „P”, „A” ar trebui să ardă la podeaua strălucirii, plutitorul rotametrului de intrare ar trebui să fie între riscuri, acul microampermetrului ar trebui să fie în mijlocul sectorului scalei de toleranță .

Când alarma este declanșată și este emisă comanda „A”, este necesar să opriți dispozitivul. După trecerea undei de șoc, porniți dispozitivul.

Când alarma este declanșată și este emisă comanda „P”, setați comutatorul OPERARE în poziția „5 R/h”, când acul microampermetrului iese din scară, setați butonul comutatorului în poziția „150 R/h”. Citirile dispozitivului trebuie citite pe scara superioară (în poziția „5 R/h”) sau inferioară (în poziția „150 R/h”).

Citirile dispozitivului sunt valoarea ratei dozei de expunere a radiațiilor gamma din interiorul obiectului. Pentru a determina rata dozei la sol, este necesar să se înmulțească citirile instrumentului cu coeficientul de atenuare al radiației gamma de către obiect. După măsurarea ratei dozei, setați comutatorul GENERAL WORK în poziția „O”.

Activarea alarmei și emiterea comenzii „O” indică prezența vaporilor de substanțe otrăvitoare organofosforice în aerul din afara unității.

Înainte ca obiectul să depășească obstacolele de apă de-a lungul fundului, precum și pe ambarcațiuni speciale care permit suprafața obiectului să fie inundată cu apă, este necesar să setați comutatorul TIP DE LUCRU în poziția OPRIT. și să ia măsuri pentru a proteja ciclonul de pătrunderea apei și de poluare. Pentru obiectele plutitoare, în timp ce pluțiți, dispozitivul poate fi pornit, cu condiția ca apa să nu intre în ciclon.

Un set de dozometre militare ID-1 este proiectat pentru a măsura dozele absorbite de radiații gamma-neutroni (Fig. 60).

Principalele caracteristici tehnice:

număr dozometre, buc 10;

domeniul de măsurare, rad............................ de la 20 la 500;

266

Orez. 60. Un set de dozometre ID-1:

1 - dozometru ID-1 (10 buc.); 2 - priza pentru incarcator; 3 - caz; 4 - ocular; 5 - suport; 6 - cadru de protectie; 7 – încărcător ZD-6; 8 - priza de incarcare-contact; 9 - mânerul ansamblului încărcare-contact; 10 - oglinda pivotanta

autodescărcare, div./zi 1;

greutate:

așezat într-o cutie, kg 2;

dozometru, g 40;

Încărcător ZD-6, g .... 540.

Un set de dozometre militare DP-22V este conceput pentru a măsura dozele de expunere la radiații gamma.

Setul include: dozometre DKP-50A (50 buc.), încărcător ZD-5, carcasă, documentație tehnică.

Caracteristici tehnice principale.*

alimentarea incarcatorului ZD-5 .... din doua elemente 145U; domeniul de măsurare, R .... de la   2 la 50;

autodescărcare, div./zi 2;

greutatea setului, kg .... nu   mai mult de 5,6.

267

INSTRUMENTE DE INVESTIGARE SI CONTROL CHIMICE

Dispozitivul de recunoaștere chimică militară VPKhR (Fig. 61) este conceput pentru a determina sarin, soman, VX, fosgen, difosgen, acid cianhidric, clorură de cianogen, gaz muștar, CS, BZ în aer, pe sol, pe suprafețele diferitelor obiecte și în probe în vrac folosind tuburi indicator .

Orez. 61. Dispozitiv VPKhR:

1 - casete cu tuburi indicator; 2– pompă manuală; 3 - duză la pompă; 4 - capace de protectie; 5 - filtre de fum; 6– corp; 7–cartușe pentru tampon de încălzire; 8– felinar;

9 - placa de incalzire; 10 - capac; 11 - scapula

Conținut kit: carcasă cu capac, filtre de fum PDF-1 (10 buc.), placa de încălzire cu știft, cartușe de încălzire (10 buc.), tuburi indicatoare (4 seturi), lampă, pompă, curea de umăr, capace (8 buc.), duza pentru pompa, lama, documentatie tehnica.

Principalele caracteristici tehnice:

sensibilitatea dispozitivului la RH este determinată de sensibilitatea tuburilor indicatoare;

performanta pompei la 50 de balansari la 1 min - 1,8-2 litri de aer; masa dispozitivului este de 2,3 kg.

Cum se lucrează cu dispozitivul.

Definiția RH este realizată în următoarea secvență:

268

agenți nervoși - sarin, soman, VX; sufocant - fosgen, difosgen;

otrăvitor general - acid cianhidric, clorură de cianogen; acțiune de vezicule - gaz muștar;

enervant - CS;

psihochimic - BZ.

Procedura de determinare a OV.

1. Deschideți tubul indicator (IT), pentru care: luați pompa într-o mână și IT-ul în cealaltă;

introduceți tubul până la capăt în spațiul de capăt dintre deschizător și cap, prindeți tubul în îngustarea spațiului și întoarceți-l, făcând o incizie;

introduceți capătul crestat al IT într-una dintre găurile de pe cap și rupeți-l apăsând pe tub;

deschide-l de la celălalt capăt în același mod.

2. Rupeți fiolele în IT (dacă există) în următoarea secvență:

introduceți IT-ul deschis în orificiul mânerului tijei cu același marcaj ca pe IT;

rotindu-l ușor, apăsați pe știftul deschizătorului de fiole până când fiola este ruptă complet.

3. Scoateți IT-ul și, ținând capătul marcat, scuturați-l puternic.

4. Pompați aer prin IT, viteza de pompare - 50-60 de balansări complete pe minut, numărul de balansări este indicat pe eticheta casetei.

5. Comparați culoarea umpluturii IT cu culoarea de pe eticheta casetei.

Detectorul automat de gaz GSA-1 (Fig. 62) este proiectat pentru a detecta vapori de agenți organofosforici precum sarin, soman, VX în aer și pentru a emite semnale de avertizare luminoase și sonore, precum și pentru a acționa un dispozitiv de semnalizare extern.

Aparatul este operat în unități militare (echipă, pluton, companie) în versiune portabilă sau aeropurtată și este deservit de un singur operator.

Principalele caracteristici tehnice:

viteza, s...................................... nu mai mult de 2;

dupa efect:

la concentrații de prag, s .... nu mai mult de 10;

la concentrații de luptă, min .... nu mai mult de 3;

timpul de funcționare continuă din elemente uscate, h .... 2.

Cum se lucrează cu dispozitivul.

Porniți dispozitivul. Verificați funcționarea dispozitivului prin circuite electrice și efect de imitație. Setați comutatorul THRESHOLD în poziția „1”. Aparatul funcționează automat

269

modul. Aprinderea lămpii PERICOL și emiterea unui semnal sonor de avertizare înseamnă prezența vaporilor de substanțe otrăvitoare organofosforice în aer.

Când lucrați în condiții de poluare puternică a aerului cu gazele de eșapament ale motoarelor diesel sau fum, setați comutatorul THRESHOLD în poziția „2”. La o distanță mai mică de 20 m de sursa de funcționare a motoarelor diesel sunt posibile alarme și avertismente false.

Cel puțin o dată la 2 ore, verificați funcționarea dispozitivului în circuitele electrice.

Cel puțin o dată pe zi, verificați performanța prin efect de imitație.

Când lampa se aprinde opriți dispozitivul și înlocuiți sursa de alimentare. În timpul funcționării dispozitivului, nu permiteți să pătrundă obiecte străine sub capacul blocului de electrozi.

Într-o versiune portabilă, dispozitivul de semnalizare a dispozitivului, andocat cu o sursă de alimentare, este plasat pe operator.

În versiunea de utilizare la bord, dispozitivul de semnalizare este instalat la bordul mașinii folosind un dispozitiv de montare. În acest caz, alimentarea cu energie este asigurată prin convertorul de tensiune al rețelei de bord conectat la rețeaua de bord.

Setul militar individual de control chimic al VIKKhK este conceput pentru a detecta contaminarea aerului și a apei cu substanțe otrăvitoare, cum ar fi sarin, soman, VX, gaz muștar, lewisite; pentru identificarea sarin, soman, VX din gazul muștar și lewisite, precum și pentru detectarea agenților precum soman, gaz muștar, VX pe suprafețe neabsorbante.

Setul VIKKhK este destinat echipării fiecărui militar și este un mijloc de control chimic.

Setul VICCK include: o husă de carton cu mostre de culoare ale efectelor indicatorului, un insert suplimentar de hârtie cu instrucțiuni de utilizare și mostre de culoare ale efectelor indicatorului, instrumente de indicator, un dispozitiv

(plăci pereche) pentru zdrobirea fiolelor.

Principalele caracteristici tehnice:

pragul de sensibilitate pentru detectarea OM în aer, mg/l: vapori de sarin, soman, VX.......................... ....5χ10 ”6;

gaz muștar 4x10-4;

vapori de lewisite 4x10- 3;

pragul de sensibilitate pentru detectarea OM în apă, mg/ml: sarin, soman, VX........................... ....1χ10"5;

gaz muștar, lewisite...............................1x10“3;

pragul de sensibilitate pentru detectarea VX, soman, gaz muștar

în stare de picătură lichidă pe suprafețe, microni 100-120;

timp, min: detectarea RH .... nu mai mult de 15;

salvarea efectului de indicare..............................5;

intervalul de temperatură de funcționare, °C............. de la -10 la +40;

perioada de garantie de depozitare, ani 1,5;

dimensiuni de gabarit in pachet, mm............. 132x80x10;

greutatea setului, g .... 25.

WICCC constă din 6 instrumente indicator (3 pentru analiză

aer sau suprafețe, 3 - pentru analiza apei), ambalate ermetic în pungi de folie polimerică metalizată, care se îndepărtează cu ușurință în echipamentul individual de protecție de-a lungul tăieturilor.

Mijloacele indicatoare sunt fixate cu paranteze pe două clapete speciale ale capacului din carton pliabil în jumătate. Pe una dintre clapele capacului este fixat și un dispozitiv (plăci pereche) pentru zdrobirea fiolelor.

Pe copertă și un insert de hârtie suplimentar au fost imprimate instrucțiuni pentru utilizarea VIKKhK la analiza aerului, apei sau suprafețelor și mostrelor de culoare ale efectelor indicatorului. Trusa VICCC este plasată într-o pungă de plastic, care este închisă cu o supapă sigilată cu o sudură în puncte.

Mijloacele individuale de control chimic ale ISHK sunt concepute pentru a detecta contaminarea aerului cu substanțe otrăvitoare organofosforice (OPS) folosind toate tipurile de măști de gaz.

Setul ISCC include un pachet sigilat și o scurtă instrucțiune-memento.

Principalele caracteristici tehnice:

pragul de sensibilitate pentru detectarea OP în aer, mg/l . 5x10~6;

Timp de detectare FOV, min .... nu mai mult de 10;

timp de reținere a efectului de indicație, min....nu mai puțin de 2;
intervalul de temperatură de funcționare, °C .... de la 5 la 40;

greutatea setului, g .... până la 20.

Procedura de utilizare a ISHK (când purtați o mască de gaz):

1. Deschideți ambalajul sigilat al ISHK.

2. Scoateți ISHC, introduceți-l în deschiderea cutiei măștii de gaz.

3. Faceți 30 de respirații.

4. Rupeți fiola apăsând capacul și agitați ISHK.

5. Observați schimbarea culorii indicatorului timp de 3-5 minute. În funcție de culoarea indicatorului, scoateți (nu îndepărtați) masca de gaz.

ÎNTREȚINEREA ȘI DEPOZITAREA ARMELOR ȘI A FACILITĂȚILOR DE RADIAȚII, CHIMICE

SI PROTECTIA BIOLOGICA

Tipuri de întreținere a armelor și mijloace de protecție NBC

Întreținerea este un set de operațiuni sau o operațiune pentru a menține operabilitatea sau funcționalitatea produsului atunci când este utilizat în scopul propus, în timpul depozitării și transportului.

Pentru armele și mijloacele de protecție NBC sunt organizate și efectuate următoarele tipuri de întreținere: inspecție de control (KO), întreținere zilnică (DTO), întreținere periodică (PTO), întreținere reglementată (RTO), întreținere lunară și anuală .

În toate cazurile, întreținerea trebuie să asigure disponibilitatea constantă a armelor și echipamentelor de protecție NBC pentru utilizare, siguranța în exploatare, eliminarea cauzelor care provoacă uzura prematură a componentelor, funcționarea fiabilă în perioadele stabilite de revizie, precum și consumul minim de materiale operaționale.

Metodologia de desfășurare a inspecțiilor de control ale armelor și mijloacelor de protecție NBC

Se efectuează inspecții de control ale armelor și echipamentelor de protecție NBC pentru a verifica starea tehnică, utilizarea corectă, conservarea, întreținerea și pregătirea pentru luptă a armelor și echipamentelor de protecție NBC.

Comandantul echipei (echipaj, echipaj) este obligat să efectueze o inspecție zilnică de control a armelor și a mijloacelor de protecție NBC a întregii echipe (echipaj, echipaj).

La inspecția de control a măștilor de gaz filtrante și a aparatelor de respirație izolatoare se verifică: integritatea părții frontale; lipsa perforațiilor și a străpungerilor; integritatea și montarea corectă a interfonului; integritatea ansamblului de ochelari și prezența inelelor de prindere; funcționalitatea pieselor cutiei supapelor și supapelor de expirare; funcționalitatea piulițelor cu capac și șurub și prezența inelelor de garnitură de cauciuc; integritatea cutiei de absorbție a filtrului și funcționalitatea filetului și a marginii gâtului; integritatea husei tricotate hidrofobe; prezența foliilor anti-aburire și a unui creion special, a membranelor și adecvarea acestora; integritatea și funcționalitatea părților pungii măștii de gaz.

Într-un aparat de respirat izolator, se verifică suplimentar următoarele: integritatea obturatorului din partea frontală, precum și piesa bucală și clema pentru nas; integritatea tubului de legătură și rezistența fixării mameloanelor, precum și absența crestăturilor pe teșiturile laterale și proeminența inelară a mamelonului; integritatea cartușului regenerativ, prezența și funcționalitatea dispozitivului de pornire; funcționalitatea și integritatea sacului de respirație, supapa de suprapresiune și dispozitivele pentru alimentare suplimentară cu oxigen; prezența și starea brichetei de pornire, precum și cutii cu fiole și filme anti-aburire.

În timpul inspecției de control a respiratorului R-2 se verifică: prezența și starea supapelor de inhalare și expirație; puterea de fixare a benzii extensibile a benzii pentru cap pe semi-mască și a clemei pentru nas pe carcasa exterioară; nicio deteriorare a materialului de filtrare al stratului exterior, capac și ecran al supapei de expirare, integritatea tecii interioare de polietilenă; integritatea pungii de ambalare din plastic și a inelului.

La inspecția de control a îmbrăcămintei de protecție se verifică: integritatea țesăturii și elasticitatea stratului de cauciuc; funcționalitatea dispozitivelor de prindere și rezistența cusăturii curelelor: bucle, panglici, curele, legături etc.; fără rugină pe piesele metalice; starea benzii adezive la cusături; absența rafale, înțepături, crăpături pe cauciucul cizmelor și mănușilor.

Inspecția de control a dispozitivelor de recunoaștere a radiațiilor și chimice include: inspecția externă a dispozitivelor; verificarea completitâții și stării tuturor elementelor incluse în dispozitiv; verificarea performanței dispozitivului; verificarea disponibilității și stării documentației operaționale, corectitudinea menținerii formularelor și fișelor de contabilitate zilnică pentru funcționarea dispozitivelor; completitudinea pieselor de schimb individuale.

Inspecția de control se efectuează fără deschiderea circuitului electric etanș al dispozitivului.

Punerea în funcțiune și atribuirea personalului de arme și echipamente de protecție NBC

Militarii cărora le sunt atribuite produsele, atunci când sunt primite, inspectează produsele, verifică caracterul complet și operativitatea.

Verificarea tehnică și reglarea măștilor de gaze se efectuează într-un cort (încăpere) cu o substanță specială sub supravegherea directă a comandantului unității.

Echipamentul individual de protecție eliberat militarilor în mâinile acestora este înregistrat în fișa contabilă de materiale 274

mijloace de uz personal. Numerele cutiilor de măști de gaze sunt înscrise în biletele militare ale soldaților și sergenților.

Atribuirea dispozitivelor de recunoaștere cu radiații și chimice către personalul militar este documentată în secțiunea formularului „Informații privind asigurarea produsului în timpul funcționării”.

Militarii care au studiat dispozitivul, regulile de pregătire pentru lucru, utilizare și întreținere au voie să opereze aceste produse.

Din momentul eliberării către unitate și atribuirii cadrelor militare, armele și echipamentele de protecție NBC, acestea se consideră a fi puse în funcțiune.

Întreținerea echipamentului individual de protecție

În cursul întreținerii zilnice a echipamentului individual de protecție, se efectuează inspecția externă a acestora, se îndepărtează praful, murdăria, rugina, după care se usucă; este verificată caracterul complet al măștilor de gaz, accesoriile uzate sunt completate, defecțiunile sunt eliminate, piesele individuale sunt înlocuite și colorate.

Întreținerea zilnică a echipamentului individual de protecție se efectuează în timpul orelor alocate pentru îngrijirea armelor și a echipamentelor militare. Defecțiunile individuale ale echipamentului individual de protecție sunt eliminate direct în subdiviziuni folosind o cutie de reparații a echipamentului de protecție sub îndrumarea unui instructor chimist sau a unui maestru chimist.

Echipamentul de protecție defect care nu poate fi reparat în unitate este predat atelierului.

Întreținerea periodică a echipamentului individual de protecție asigură întreaga sferă a lucrărilor zilnice de întreținere, precum și verificarea rezistenței la un flux constant de aer a cutiilor de măști de gaz, depanarea în domeniul reparațiilor curente, verificarea etanșeității componentelor și pieselor individuale, verificarea proprietățile protectoare ale produsului.

Întreținerea periodică a echipamentului individual de protecție se efectuează de două ori pe an.

Întreținerea instrumentelor de radiație și recunoaștere chimică

Întreținerea zilnică a dispozitivelor este efectuată pentru a pregăti dispozitivele pentru utilizarea ulterioară, precum și după încheierea lucrului cu acestea.

Dispozitivele care sunt temporar scoase din funcțiune sunt supuse întreținerii cel puțin o dată pe lună.

Întreținerea zilnică a dispozitivelor constă în efectuarea unei inspecții externe și verificarea completitătții, îndepărtarea murdăriei, ruginii, spălarea, curățarea și lubrifierea componentelor și pieselor individuale, întreținerea bateriilor, eliminarea defecțiunilor identificate, verificarea performanței componentelor individuale și a dispozitivelor în ansamblu, completarea dispozitivelor cu consumabile, piese de schimb, scule și accesorii, înscrieri în evidențele zilnice de informații despre timpul de funcționare a dispozitivului și defecțiunile care au apărut.

Întreținerea periodică a dispozitivelor include toate lucrările zilnice de întreținere, verificarea principalelor caracteristici tehnice ale dispozitivelor, gradare, restabilire a culorii deteriorate, întreținere preventivă care vizează menținerea în stare bună a dispozitivelor (fără deschiderea sigiliilor și a sigiliilor din fabrică sau atelier), depanare legate de reparații de rutină, înregistrați în forme a rezultatelor întreținerii, defecțiunilor și pieselor de schimb.

Întreținerea periodică a dispozitivelor de recunoaștere chimică se efectuează trimestrial, iar dispozitivele de recunoaștere a radiațiilor și control dozimetric - de două ori pe an. Pentru efectuarea lucrărilor de control și calibrare, reglare și reparare și întreținere efectuate în timpul întreținerii periodice a instrumentelor și care necesită echipamente și dispozitive speciale, sunt implicate forțele și mijloacele atelierelor mobile de reparații chimice.

Depozitarea armelor și mijloacelor de protecție NBC în unități

Armamentul și echipamentele de protecție NBC eliberate personalului pentru utilizare sunt depozitate în unități. Liderul echipei trebuie să cunoască regulile pentru depozitarea și salvarea armelor și a echipamentului de protecție NBC:

în încăperile încălzite ar trebui să existe mijloace de recunoaștere a radiațiilor și control dozimetric, detectoare de gaz de toate tipurile;

în spații neîncălzite pot fi amplasate mijloace de protecție individuală și colectivă; mijloace de recunoaștere chimică (VPKhR, PPKhR, PRKhR); surse de alimentare pentru instrumentele de recunoaștere a radiațiilor.

Atunci când armamentul și echipamentele de protecție NBC sunt depozitate pe termen scurt, acestea sunt supuse întreținerii tehnice-
276

nii în cantitate zilnică, iar atunci când sunt puse în depozitare pe termen lung - în cantitate de periodice. În același timp, se efectuează lucrări de conservare.

ORGANIZAREA ȘI DESFĂȘURAREA FORMĂRII PRIVIND PROTECȚIA RCB

Exercițiile de protecție NBC sunt planificate și desfășurate de către comandanții unităților la punctele permanente de desfășurare și la locurile de antrenament folosind material de instruire și baze tehnice în conformitate cu programul de instruire al companiei.

Secvența de instruire pentru protecția NBC și orele programate este planificată astfel încât până la sfârșitul perioadei de pregătire, toate standardele de protecție NBC să fie elaborate de fiecare militar și fiecare unitate, precum și durata șederii continue a personalului în măști de gaze. se va mări la 4 ore în perioada de antrenament de iarnă, vara - până la 6 ore; în echipament individual de protecție pentru piele în fiecare perioadă de antrenament - până la 2 ore.

În ajunul antrenamentului, comandanții echipelor (echipe, echipaje) pregătesc personalul, verifică disponibilitatea și funcționalitatea echipamentului individual de protecție, dispozitivelor RHBR și seturi de personal de prelucrare specială. Instruirea trebuie să înceapă cu aducerea cerințelor de siguranță personalului.

În timpul perioadei de pregătire, tot personalul militar, indiferent de munca și activitățile desfășurate, poartă o mască de gaz și un respirator, iar în exercițiile de teren, în plus, un kit de protecție pentru brațe combinate (OZK), acționează asupra semnalelor de avertizare despre contaminare cu RCB și antrenați-vă continuu în echipamentul individual de protecție. În timpul antrenamentului, nu se elaborează mai mult de două sau trei standarde. Timpul de ședere continuă în echipamentul individual de protecție în fiecare caz este modificat de către conducătorul de lecție în conformitate cu standardele fiziologice și igienice de utilizare a echipamentului individual de protecție în condiții de vară și iarnă.

Contabilitatea instruirii pe durata șederii personalului în echipamentul individual de protecție, precum și pentru elaborarea standardelor de protecție NBC, este menținută de comandanții unității în jurnalele de antrenament de luptă.

7. PREGĂTIRE DE INGINERIE

Atunci când desfășoară operațiuni de luptă, subunitățile de pușcă motorizate trebuie să fie capabile să-și echipeze în mod independent pozițiile și zonele de locație, să aranjeze și să depășească obstacolele de inginerie, să forțeze barierele de apă pe instalațiile de serviciu și de trecere locale, să opereze cu pricepere pe diferite terenuri, folosind proprietățile sale de protecție și de camuflaj.

ECHIPAMENTUL POSTULUI DE CONCURS

Echipamentul de fortificare a poziției de luptă a echipei este realizat pentru a utiliza în mod eficient armele de calibru mic și armele standard ale vehiculelor de luptă a infanteriei (APC), precum și pentru a proteja personalul, armele și echipamentul militar de toate mijloacele de distrugere a inamicului. . Se realizează de către personalul departamentului folosind instrumente de întărire, încărcături explozive, mecanizare, materiale locale și structuri industriale, precum și luând în considerare proprietățile de protecție și de mascare ale terenului.

Echipamentul poziției de luptă a echipei (Fig. 63) începe cu fragmente de tranșee individuale, care sunt echipate cu viziere anti-fragmentare și sunt conectate printr-un șanț de șanțul pentru echipă. În același timp, la poziția principală este deschis un șanț pentru vehicule de luptă de infanterie (APC). Ulterior, în tranșee, se amenajează departamentul

Orez. 63. Secvența echipamentului de fortificare a poziției de luptă a trupei de puști motorizate (opțiune):

a - amenajarea de tranșee unice pentru tragere înclinată, camuflaj pentru vehicule de luptă de infanterie (APC); b - adâncirea până la 110 cm a șanțurilor pentru tragere, amenajarea nișelor pentru personal, a unui șanț pentru tragerea de la mitralieră, începerea extraselor unui șanț pentru vehicule de luptă de infanterie (APC) la postul principal de tragere; c - conectarea unor tranșee cu un șanț de până la 60 cm adâncime într-un șanț pentru o echipă, aranjarea secțiunilor acoperite ale șanțului, încheierea unui fragment de șanț pentru vehicule de luptă de infanterie (APC) la poziția principală de tragere; d - adâncirea șanțului de până la 110 cm, aranjarea portierelor de rezervă și a unei platforme pentru mitralieră, celule adiacente, portiere blocate, pisoane (fante acoperite), nișe pentru muniție, un fragment de tranșee pentru vehicule de luptă de infanterie (APC) la pozițiile de tragere de urgență, un fragment al comunicării către plutonul KNP și mai departe, camuflaj, un fragment de adăpost pentru un vehicul de luptă de infanterie (APC) și cursul de comunicare către acesta, îmbunătățirea fortificației unei poziții de luptă; 1 - șanț pentru tragerea de la mitralieră (trăgător senior); 2 - un șanț pentru tragerea cu mitralieră; 3 - un șanț pentru tragerea de la o mitralieră (comandant meo); 4 - șanț pentru tragerea de la un lansator de grenade antitanc; 5 - un șanț pentru tragerea de la o mitralieră (trăgător - asistent lansator de grenade); 6 - un șanț pentru tragerea cu mitralieră (trăgător); 7 - BMP camuflat (BTR); 8 – șanț pentru vehicule de luptă de infanterie (vehicule blindate); 9 - un șanț pentru tragerea de la o mitralieră și un lansator de grenade antitanc RPG-26 (RPG-27) cu o vizor anti-fragmentare (trăgător senior); 10– un șanț pentru tragerea unei mitraliere cu vizor antifragmentare; 11 - un șanț pentru tragerea de la o mitralieră cu o vizor anti-fragmentare (comandant meo); 12 - un șanț pentru tragerea de la un lansator de grenade antitanc RPG-7 cu o vizor anti-fragmentare; 13– parapet; 14 - șanț; 75 - celulă atașată pentru tragerea de la o mitralieră și un lansator de grenade antitanc în poziție de rezervă; 16 - celulă atașată pentru tragerea de la mitralieră în poziție de rezervă; 17 - celulă de la distanță pentru tragerea de la un lansator de grenade într-o poziție de rezervă; 18 - pirog; 19 – platformă mitralieră în poziție de rezervă; 20 - șanț pentru vehicule de luptă de infanterie (transport personal blindat) în poziție de rezervă; 21 - cursul mesajului; 22 - latrină; 23 - transmiterea unui extras din mersul mesajului către KNP al comandantului de pluton; 24 - decalaj suprapus

o pirogă (fantă acoperită) și o latrină, un șanț pentru vehicule de luptă a infanteriei (APC) este deschis la o poziție de rezervă, iar o fantă acoperită este amenajată într-un șanț pentru vehicule de luptă a infanteriei (APC) la poziția principală.

Șanțul pentru echipă și șanțul pentru BMP (APC) la poziția principală sunt conectate printr-un mesaj.

Un singur șanț pentru un mitralier (mitralier) este mai întâi amenajat pentru tragerea din poziție culcat (Fig. 64), apoi este adâncit pentru tragerea din poziție în genunchi și în picioare. Secvența de fragmente din șanț depinde de condițiile trecerii la apărare.

Secvența de fragmente dintr-un singur șanț pentru tragerea din poziție înclinată sub influența focului inamic: un soldat, culcat într-un loc ales, pune o mitralieră în dreapta lui, la distanță de braț; întorcându-se pe partea stângă, scoate o lopată de infanterie din carcasă cu mâna dreaptă, apucă mânerul cu ambele mâini și taie gazonul sau stratul superior de pământ compactat cu lovituri asupra lui, marcând fața și lateralul șanțului. frontiere; dupa aceea, cu lovituri de la sine, intoarce gazonul, il pune in fata si trece la pasaj. Lopata nu trebuie tăiată în pământ vertical, ci în unghi; tăiați rădăcinile subțiri cu marginea ascuțită a unei lopeți; pentru a forma un parapet, aruncați gazonul și pământul înainte spre inamic, lăsând între ele

Orez. 64. Un șanț pentru tragerea dintr-o mitralieră din poziție culcat.Volumul solului excavat este de 0,3 m3. Construcția unui șanț cu o lopată de infanterie necesită 0,5 ore-om

280

du crestătură și parapet o platformă mică, numită bermă, de 30-40 cm lățime; ține capul mai aproape de sol, fără a opri observarea inamicului.

Când adâncimea necesară (30 cm) este atinsă în partea din față a șanțului, soldatul, deplasându-se înapoi, continuă să sape șanțul la lungimea necesară (170 cm) pentru a acoperi trunchiul și picioarele. La sfârșitul fragmentului de șanț, parapetul este nivelat cu o lopată și mascat cu gazon sau alte materiale locale (iarbă, ramuri etc.) pentru a se potrivi cu aspectul și culoarea zonei.

Ulterior, șanțul se adâncește pentru tragerea din poziția „genunchi” până la 60 cm (Fig. 65) și pentru tragerea din poziția „în picioare” până la 110 cm.foc automat de flanc și mitralieră și din fragmente. În abruptul lateral al șanțului este echipată o nișă pentru muniție. În timpul trecerii șanțului, acesta ar trebui să fie camuflat folosind materiale locale și echipamente standard.

În absența contactului direct cu inamicul, poziția echipei poate fi echipată cu echipamente de terasament. În acest caz, se efectuează mai întâi defalcarea și urmărirea elementelor șanțurilor, apoi trecerea lor. După extrase din tranșeele pentru brigadă, tranșeele pentru vehicule de luptă de infanterie (APC) cu mașină de terasament, personalul le va echipa manual.

Orez. 65. Un șanț pentru tragerea cu mitralieră din poziție în genunchi.Volumul solului excavat este de 0,8 m3. Construcția unui șanț cu o lopată de infanterie necesită 1,2 ore-om

281

Echipamentele suplimentare includ curățarea bermei, echiparea portierelor, separarea celulelor adiacente și îndepărtate și a locurilor de tragere, instalarea de viziere anti-fragmentare peste celulele puștii (Fig. 66), instalarea unei pirogă (fantă acoperită) și a unei latrine în șanț pentru compartiment și instalarea unei fante

acoperite în șanț pentru vehiculele de luptă ale infanteriei (transport personal blindate) în poziția principală.

În solurile slabe și instabile, în prezența timpului și a materialelor, abruptul șanțurilor, șanțurile și pasajele de comunicație sunt întărite cu îmbrăcăminte solidă sau rară, pentru care pot fi stâlpi, plăci, scânduri, tufiș, stuf, saci umpluți cu pământ și alt material local. fi folosit. Pentru a proteja șanțul de apa de suprafață (ploaie), șanțurile de drenaj, puțurile de drenaj și de absorbție a apei trebuie rupte.

Rns. 66. Un șanț cu o vizor anti-fragmentare pentru un lansator de grenade ATS-17 și un lansator de grenade antitanc de unică folosință:

1 - șanț; 2 - stropirea solului; 3 - acoperirea vizierei (stâlpi cu diametrul de 5-7 cm); 4 - lupta (stâlpi cu diametrul de 5-7 cm); 5 - alergare (bustean cu diametrul de 16-18 cm); 6 - retragerea peretelui ambrasei; 7 - capacul cutiei de portiere (moletă cu diametrul de 10 cm); 8 – suportul peretelui cutiei de portiere; 9 – rafturi distanțiere ale casetei de ambrazare (moletare cu diametrul de 10 cm); 10 - sârmă de prindere cu diametrul de 3-4 mm în patru fire; 11 - țăruș de ancoră; 12 - buștean de susținere al peretelui ambrasei; 13 - haine pentru răcoarea unei mese de murdărie; 14 - suport de haine pentru răcoarea mesei de murdărie

AA

+50

Orez. 67. Şanţ pentru vehicule de luptă de infanterie:

1 - platformă pentru vehicule de luptă de infanterie;

2 - decalaj suprapus (dugout); 3 - puț de captare

Volumul de sol excavat este de 29 mc. Construcția unui șanț pentru vehicule de luptă de infanterie (fără fantă) cu o lopată de sapator necesită 32 de ore de muncă sau cu utilizarea unei mașini de terasare PZM-2 - 0,3 ore de mașină și 8 ore de muncă.

A-A

Orez. 68. Şanţ pentru transportoare blindate de trupe: 1 - platformă pentru transportoare de trupe blindate; 2 - decalaj suprapus (dugout); 3 - puț de captare

Volumul de sol excavat este de 48 mc. Construcția unui șanț (fără fantă) cu o lopată de sapator necesită 65 de ore de muncă sau cu utilizarea unei mașini de terasament PZM-2 - 0,6 ore de mașină și 12 ore de muncă

B

Ta

Orez. 69. Slot acoperit pe compartiment (calcul, echipaj):

1 - acoperire; 2 - zona blocată a intrării; 3 - puţ de colectare a apei;

4 - poli; 5 - răsuciri de sârmă cu diametrul de 3-4 mm în patru fire.Volumul solului excavat al fantului cu intrarea de la suprafață este de 13,5 (11,5) m3, cu intrarea din șanț - 10,5 (8,5) m3. Dispozitivul unui fantă cu intrare de la suprafață fără procurare de materiale necesită 28 (24) ore-muncă, cu intrare din șanț - 24 (20) ore-muncă. Materiale: lemn rotund (busteni de 14 cm in diametru, 300 cm lungime) si stalpi - 2,4 (2,3) mc, sarma - 4 kg. Numerele din paranteze sunt pentru dispozitivul slot pe calcul (echipă)

Pentru a preveni scurgerea și răspândirea amestecului combustibil, este necesar să se realizeze role de pământ la marginile zonelor suprapuse și la fundul șanțului și comunicație.

Un șanț pentru vehiculele de luptă a infanteriei (Fig. 67) și vehiculele blindate de transport de trupe (Fig. 68) este deschis manual sau de o mașină de terasament de regiment. Dacă șanțul este aranjat în soluri înghețate, dure sau stâncoase, atunci se folosesc încărcături explozive pentru excavarea gropii.

Pentru protecția împotriva armelor și pentru restul personalului, în poziția de luptă a echipei este echipat un slot acoperit sau o pirogă.

Un gol acoperit este aranjat cu o intrare dintr-un șanț sau de la suprafața pământului. Dacă există timp și materiale, deasupra golului se realizează un tavan din bușteni cu diametrul de cel puțin 14 cm cu stropire de pământ de cel puțin 60 cm grosime (Fig. 69). În absența lemnului rotund, sterilul poate fi folosit pentru a închide decalajul.

Orez. 70. Pisgă fără construcție tăiată:

1 - mulinetă (bușteni cu diametrul de 14 cm, lungimea de 145 cm); 2 - ridicare orizontală a peretelui de capăt (bușteni cu diametrul de 12 cm, lungimea de 145 cm); 3 - stâlpi de prindere cu diametrul de 5-7 cm, lungimea de 250 cm; 4 - bustean de sprijin longitudinal cu diametrul de 10 cm, lungimea de 240 cm; 5 - paturi (stâlpi cu diametrul de 5-7 cm, lungime 120 cm); 6 - ridicare verticală de perete (bușteni cu diametrul de 12 cm, lungimea de 180 cm); 7 - ridicare verticală a peretelui de capăt (bușteni cu diametrul de 12 cm, lungimea de 200 cm); 8 – distanțiere (moletă cu diametrul de 10 cm, lungime 105 cm); 9 - rame suport (busteni cu diametrul de 16-18 cm, lungimea de 216 cm); 10 - bloc usi BD-50; 11 - ridicarea pereților de intrare (moletă cu diametrul de 8-10 cm, lungime 180 cm)

creștere, fascine din stuf, stuf și alte materiale locale.

Pentru a proteja împotriva pătrunderii prafului radioactiv în interiorul structurii, intrarea în golul blocat este acoperită cu o cârpă din țesătură densă (prelată, țesătură de pelerină).

Pisoanele (Fig. 70), în funcție de materialele disponibile, sunt construite din bușteni și moleți de dimensiuni mici, saci umpluți cu pământ și cochilii armate curbate sau din elemente din oțel ondulat.

EXPLOZIVI, EXPLOZIVI

ȘI TAXELE

La construirea de tranșee și adăposturi în soluri înghețate, dure sau stâncoase, precum și la distrugerea sau deteriorarea echipamentului militar inamic, se folosesc încărcături explozive, dispozitive de explozie și încărcături de producție industrială.

Pentru producția de explozie în trupe, se folosesc explozivi (BB) de putere normală - TNT și plastita-4.

TNT. În aparență, TNT este o substanță galben deschis și, în funcție de tehnologie, cristalină, solzoasă sau granulară. TNT este toxic, concentrația maximă admisă este de 0,001 mg/l, afectează tractul respirator, tractul digestiv. Cu expunerea prelungită provoacă slăbiciune, amețeli, dermatită a pielii, hepatită.

Checkerele TNT sunt destinate sablarii si sunt realizate in trei tipuri:

masa exploziva 400 g, dimensiune 50x50x100 mm;

masa exploziva 200 g, dimensiune 25x50x100 mm;

masa exploziva 75 g, diametru 30 mm, lungime 70 mm.

Damele TNT se fac prin apăsare. Pentru a proteja împotriva influențelor externe, acestea sunt acoperite cu un strat de parafină și învelite în hârtie impregnată cu parafină.

Damele au o priză de aprindere pentru capacul detonatorului nr. 8. Locul prizei de aprindere este indicat pe ambalajul de hârtie printr-un cerc întunecat. Damele TNT cu o masă de explozibili de 75 g și 400 g pot avea o priză de aprindere filetată.

Din damele TNT cu o masă de explozibili de 200 g și 400 g, în timpul sablare, se alcătuiesc încărcături cu masa necesară (după calcul) și forma. Checkerele TNT cu o masă de explozibili de 75 g sunt utilizate în principal pentru sablare în soluri înghețate, dure sau stâncoase din cariere deschise.

Cutiile cu dame TNT cu masa de 200 g și explozivi de 400 g pot fi folosite ca încărcături explozive cu masa de 25 kg fără a scoate capacul. Pentru 286

În plus, există un orificiu în capacul cutiei, închis cu o bară detașabilă. Din cutii cu dame TNT se pot face încărcări de masă mare.

Plastit-4 este o masă omogenă de culoare crem deschis. Își păstrează proprietățile plastice la temperaturi de la -30 la +50 °C. Brichetele Plastite-4 au dimensiuni de 70x70x145 mm, greutate 1 kg si ambalaj din hartie. Plastitul-4 este nehigroscopic, insolubil în apă, ușor deformat prin efort manual, ceea ce face posibilă fabricarea de încărcături de diferite forme din acesta. Din brichete plas-tite-4 în timpul sablare se realizează încărcături cu forma și masa cerute (după calcul), în funcție de scop. Plas-tit-4 nu are proprietățile unei substanțe lipicioase (se sfărâmă ușor), prin urmare, încărcăturile din acesta trebuie făcute în cochilii (din țesătură, film etc.) și atașate la obiectele subminate.

Încărcăturile din plastita-4 explodează din capacul detonatorului nr. 8, introdus în încărcătură la o adâncime de cel puțin 10 mm.

Explozia sarcinilor explozive se realizează, de regulă, prin foc sau mijloace electrice, deși poate fi folosită și

explozie cu un cordon detonant.

Metoda focului este folosită pentru a detona sarcini explozive unice sau pentru a detona o serie de încărcături în momente diferite, când explozia uneia dintre ele nu poate deteriora o altă încărcătură sau o altă serie. Prin metoda focului, explozia de încărcături se realizează printr-un tub incendiar, format dintr-un capac detonator și un cordon de aprindere.

Tuburile incendiare sunt realizate de trupe sau provin din industrie gata făcute (tuburi incendiare cu cordon de aprindere în manta din plastic - ZTP).

Capacele detonatoarelor sunt folosite pentru a iniția (excita detonarea) încărcături explozive. În trupele pentru lucrări de demolare, se folosește un capac detonator nr. 8-A (Fig. 71), care este un manșon cilindric din aluminiu 7 deschis la un capăt, în partea inferioară a căruia este presat un exploziv de explozie 6 de putere crescută. , iar deasupra - un exploziv de inițiere 5. Încărcarea capsulei -detonator este acoperită de sus cu o cupă de aluminiu 2 cu o gaură rotundă în centru, acoperită cu o plasă de mătase 4.

Orez. 71. Capac detonator nr. 8-A:

1 - maneca; 2 - cană; 3 - azidă de plumb; 4 - grilă; 5 - inițierea explozivului (TNRS); 6 - sablare B B (tetril, zece, hexogen)

287

Capacele detonatoarelor explodează: dintr-un fascicul de scântei al unui cordon de aprindere (cu o metodă de explozie cu foc), de la un aprinzător electric (cu o metodă de explozie electrică) sau dintr-o explozie a unui cordon de detonare (dacă este folosit pentru un incendiu sau electric metoda de sablare).

Capacele detonatoarelor trebuie manipulate cu grijă, deoarece șocul, frecarea și căldura le pot face să explodeze. Capacele detonatoarelor

trebuie protejate de umiditate și depozitate în locuri uscate, departe de explozivi. Capacele detonatoarelor trebuie livrate la locurile de sablare în ambalajul lor original sau în cazuri speciale.

Capacele detonatoarelor sunt considerate inutilizabile dacă există crăpături și vânătăi pe carcasa cartușului, dacă pereții carcasei sunt pudrați cu o compoziție de inițiere și dacă oxidarea apare sub formă de pete mari sau o acoperire continuă pe carcasele cartușului. Capsele-detonatoare cu defectele indicate nu sunt permise pentru explozie.

Cablul de aprindere este destinat să excite explozia capacelor de sablare în tuburi incendiare sau să aprindă încărcături de pulbere neagră. Este alcătuit dintr-un miez de pulbere cu un singur fir de ghidare în mijloc și o serie de împletituri și teci interioare și exterioare. Diametrul exterior al cordonului este de 5-6 mm.

Sunt produse trei tipuri de cablu de aprindere: într-o manta de plastic (OShP) de culoare alb-cenusie; dublu asfaltat (OShDA) gri închis; asfaltat (OSHA) gri închis.

Cordonul învelit din plastic și cordonul dublu asfaltat sunt folosite pentru sablare sub apă și în locuri umede. Cordonul de asfalt poate fi folosit numai atunci când se lucrează în locuri uscate, unde este exclus de umezeală.

Cordonul de aprindere de toate tipurile este rulat în bobine (cercuri) în lungimi de 10 m și depozitat în această formă într-un depozit.

Viteza de ardere a aprindetorului în aer este de aproximativ 1 cm/s. Pentru fabricarea tuburilor incendiare ZTP-ZOO se folosește un cablu de aprindere cu o viteză de ardere de 1 cm pe 3 s.

Sub apă, cablul arde la o adâncime de până la 5 m. Arderea sa se desfășoară ceva mai repede sub apă decât în aer.

Țevile incendiare realizate de trupe pot fi realizate fără fitil de aprindere sau cu fitil. Fără fitil, țevile incendiare mai scurte de 50 cm sunt, de regulă, interzise; în țevile de aprindere cu fitil de aprindere, lungimea cablului de aprindere trebuie să fie de cel puțin 10 cm.

În cazuri excepționale de situație de luptă și în producerea de sablare în timpul protecției podurilor de deriva de gheață, este permisă utilizarea tuburilor incendiare fără fitil de 15 cm lungime.

Producția de tuburi incendiare se realizează în următoarea ordine. Cu un cuțit curat și ascuțit pe o căptușeală de lemn, o bucată din cordonul de aprindere de lungimea necesară este tăiată în unghi drept, apoi capacul detonatorului este scos din cutie și adecvarea acestuia este verificată prin inspecție. Capătul cablului de aprindere, tăiat în unghi drept, este introdus cu grijă în manșonul capacului detonatorului până când se oprește în cupă (Fig. 71). Cordonul trebuie să intre ușor în manșon, fără presiune și rotație, ceea ce poate duce la explozia

capacului de sablare. Dacă cablul intră prea liber în manșon, capătul este înfășurat cu un strat de bandă electrică sau hârtie.

După aceea, pentru a fixa capacul detonatorului pe cablul de aprindere, acesta este sertizat cu o sertizare specială. Pentru a face acest lucru, luați cordonul în mâna stângă și, ținând capacul detonatorului cu degetul arătător, aplicați o sertizare cu mâna dreaptă, astfel încât suprafața sa inferioară să fie la nivelul tăieturii mânecii; crescând treptat presiunea asupra sertării și rotind-o, se creează un gât inelar la marginea manșonului, care realizează rezistența conexiunii dintre capacul detonatorului și cordon.

Capacul detonatorului poate fi sertizat numai prin sertizare. Dacă nu există sertizare, atunci capătul cablului de aprindere introdus în capacul detonatorului trebuie înfășurat cu bandă izolatoare sau (dacă nu există bandă) hârtie, astfel încât cablul să nu cadă din manșon sub propria greutate.

Înainte de a aprinde tubul incendiar, capătul liber al cordonului de aprindere este tăiat oblic pentru a expune mai mult miezul de pulbere și pentru a îmbunătăți condițiile de aprindere. Dacă tubul incendiar fabricat nu este folosit imediat pentru a produce o explozie, atunci capătul liber al cordonului de aprindere este acoperit cu ceară, mastic sau învelit cu bandă izolatoare.

La fabricarea unui tub incendiar cu fitil, un segment din acesta din urmă cu o lungime de cel puțin 3 cm se pune pe capătul cordonului de aprindere tăiat oblic. Fitilul este legat de snur cu un fir puternic; legarea trebuie făcută sub tăietura cordonului, altfel aprinderea tubului incendiar poate eșua.

Aprinderea tuburilor incendiare se realizează cu un fitil de aprindere (capătul mocnit al fitilului este aplicat pe tăietura oblică a cordonului de aprindere), chibrituri obișnuite sau de demolare (mocnit) sau un cablu de aprindere care arde cu crestături.

Tuburile incendiare fabricate în industrie au trei perioade de decelerare: 50s (ZTP-50), 150s (ZTP-150) și 300s (ZTP-ZOO). Acestea sunt realizate cu un aprinzător cu grilaj (Fig. 72) sau mecanic (Fig. 73) al cordonului de aprindere. Aluminiul este fixat pe cordonul de aprindere al tubului incendiar.

Orez. 72. Tub incendiar ZTP-50 cu aprindere cu grilaj:

1 - capac detonator nr 8-A; 2 - maneca; 3 - ambreiaj din aluminiu cu un număr care indică timpul de decelerare în secunde; 4 - cordon de aprindere; 5 - răzătoare; 6 - tub; 7– grund-aprindere cu răzătoare; 8 - fir de capron; 9 - corp; 10 - plută

Orez. 73. Tub incendiar ZTP-150 cu aprindere mecanică:

1 - capac detonator nr 8-A; 2 - maneca; 3 - ambreiaj din aluminiu cu un număr care indică timpul de decelerare în secunde; 4 - cordon de aprindere; 5 - unitate de aprindere;

6 - corp; 7 - baterist; 8 - primăvară; 9 - verifica; 10 - inel

mini ambreiaj cu numere care indică timpul de decelerare în secunde (50, 150, 300).

Tuburile incendiare fabricate din fabrică, fiind aprinse în aer, ard în mod fiabil în apă la adâncimi de până la 5 m. Tuburile cu aprindere mecanică le permit să se aprindă în apă la aceleași adâncimi.

Tuburile incendiare trebuie să fie livrate la locurile de sablare în ambalajul lor original sau în sacii de sablare. Tuburile incendiare trebuie manipulate cu aceeași grijă ca și capacele de sablare.

Încărcarea de șanț este destinată construcției explozive a unui singur șanț de tragere (celulă) în soluri înghețate și dure. Taxele 03-1 pot fi folosite pentru afânarea terenului înghețat sau dur la amenajarea șanțurilor de tragere în grup pentru două sau trei persoane, excavarea șanțurilor pentru tancuri și vehicule de luptă, extragerea adăposturilor pentru personal și vehicule de transport.

Încărcarea de șanț OZ-1 (Fig. 74) constă din patru unități asamblate într-o singură unitate înainte de utilizare: încărcătura modelată 4 (indicată separat în Fig. 75); sarcină explozivă mare 2 cu un motor cu reacție; siguranța 5; dispozitiv de pornire UP-60 1.

Fiecare încărcătură OZ-1 vine cu o geantă de transport.

Charge 03-1 este instalată pe suprafața solului în poziție verticală. Înainte de acționare, știftul de siguranță este deșurubat și scos din siguranță. Taxele 03-1 pot fi livrate la locul de aplicare in cutii sau pungi ambalate prin elemente sau asamblate.

Pentru a asambla încărcarea, trebuie să: deschideți o cutie metalică cu siguranțe;

deșurubați ștecherul de la capătul inferior al încărcăturii puternic explozive și înșurubați capătul superior al siguranței până se oprește;

deșurubați ștecherul din punctul de încărcare modelat și înșurubați capătul inferior al siguranței în el.

Taxele 03-1 permit instalarea pe teren cu pante de până la 20 °. Pentru a instala o încărcare pe un teren cu o pantă de 20 ° sau mai mult, se nivelează o platformă orizontală cu un diametru de 0,5 m.

Orez. 74. Încărcare de șanț 03-1:

1 - dispozitiv de pornire UP-60; 2 - sarcină puternic explozivă cu un motor cu reacție; 3 - siguranța; 4 - sarcina in forma; 5 - ac de siguranță

pe suprafata solului.

Încărcăturile 03-1 formează pâlnii de dimensiunea necesară în soluri până la categoria IV inclusiv și în sol înghețat cu o adâncime de îngheț de până la 0,4 m. În soluri mai dure și cu o adâncime de îngheț mai mare de 0,4 m pentru a forma o pâlnie

de dimensiunea cerută, două taxe sunt aplicate în serie.

Pentru a acționa o singură încărcare, este necesar: să luați încărcătura colectată de sarcina puternic explozivă în mâna stângă, astfel încât sarcina modelată să fie în față la o distanță de 0,5-0,6 m de corp la înălțimea de cureaua;

desfaceți zăvorul cu arc al cecuri cu mâna dreaptă și trageți cecul de inel (când scoateți cecuri, plăcile cu arc se îndreaptă brusc, prin urmare, pentru a evita rănirea feței, încărcarea nu trebuie apropiată de acesta mai aproape de 0,5 m);

setați încărcătura într-o poziție verticală la locul extraselor șanțului;

deșurubați mufa de la capătul superior al încărcării;

scoateți dispozitivul de pornire din carcasă și înșurubați-l în priza de la capătul superior al încărcării;

în timp ce țineți încărcarea cu mâna stângă, deșurubați și trageți știftul de siguranță cu mâna dreaptă;

291

Orez. 75. Încărcare în formă:

a - vedere generală; b - incizie; 1 - corp; 2 - plută; 3 - lentila; 4 - încărcare B B ; 5 - căptușeală cumulativă; 6 - bandă; 7 - verifica; 8 - capac; 9 ~ instrument de instalare

mutați manșonul metalic de pe corpul aprinderii grilajului dispozitivului de pornire departe de încărcare până la defecțiune (până când se eliberează secțiunea slăbită);

spargeți corpul aprinderii cu răzătoare cu mâinile;

ținând dispozitivul de pornire cu mâna stângă de partea rămasă a corpului, cu mâna dreaptă, cu o smucitură ascuțită, trageți răzătoarea de partea ruptă a corpului;

deplasați-vă la o distanță sigură (boțurile individuale de sol înghețat și pietre pot zbura până la o distanță de 100 m).

La utilizarea taxelor 03-1 este interzis:

demontarea încărcăturilor care nu au funcționat;

transportul și transportul încărcăturii asamblate 03-1 sau siguranței (separate de încărcătură) fără un ac de siguranță (știftul scos nu poate fi reinstalat).

292

Încărcăturile (fustele) fără control de siguranță și care nu au explodat după acționarea dispozitivelor de pornire sunt distruse la locul de instalare cu încărcături aeriene.

Distrugerea se realizează prin explozia simultană a două blocuri de TNT cu o greutate de 200 g, plasate aproape de partea laterală a sarcinilor puternic explozive și modelate și conectate printr-un cordon detonant.

OBSTRUCȚII INGINERIE

Conform metodei de impact asupra inamicului, obstacolele de inginerie sunt împărțite în mine-explozive, non-explozive și combinate. După scop, sunt antitanc, antipersonal, antiamfibii, mixte.

Barierele miniere explozive formează baza barierelor de inginerie și sunt instalate sub formă de câmpuri minate, grupuri de mine și mine individuale.

Minele antitanc sunt anti-sena, anti-fond, antiaeriene. Ele sunt concepute pentru a exploata terenul împotriva echipamentului de luptă și transport inamic.

Minele antitanc din seria TM-62 includ mine: TM-62M (Fig. 76), TM-62PZ, TM-62T, TM-62P2, TM-62P, TM-62D, TM-62B.

Minele din seria TM-62 sunt utilizate cu siguranțe MVCh-62, MVZ-62, MVP-62, MVP-62M, MVSh-62, MV-62, MVD-62, MVN-80.

În funcție de prezența siguranțelor și de mijloacele de mecanizare minieră utilizate, toate minele din seria TM-62 pot fi echipate cu oricare dintre siguranțele enumerate. Cu toate acestea, se recomandă utilizarea:

Orez. 76. Mina antitanc TM-62M:

a - vedere generală a minei cu siguranța MVCh-62 în poziție de transport; b - secțiunea unei mine fără siguranță (cu ștecher); 1 - corp; 2 - plută; 3 - garnitura; 4 - taxa; 5 - jos;

6 - detonator suplimentar; 7 - ochi pentru atașarea mânerului

293

Orez. 77. Instalarea minelor antitanc din seria TM-62 cu siguranțe MVCh-62, MVZ-62, MVP-62M, MVP-62 și MV-62:

a - în sol de duritate medie și în sol afânat; b - în pământ solid

mine TM-62M - cu siguranțe MVCh-62, MVZ-62, MVSH-62, MVD-62;

minele TM-62П3, TM-62П2 și TM-62T - cu siguranțe MVP-62 și MVP-62M, asigurând detectoare de mină nedetectabile prin inducție și instalare prin mecanizare minieră;

mine TM-62P, TM-62D și TM-62B - cu siguranțe MVP-62M și MVP-62 sau MV-62, oferind detectoare de mine nedetectabile prin inducție.

Instalarea minelor din seria TM-62 într-o poziție nedemontabilă se realizează folosind capcana MS-3.

Minele din seria TM-62, echipate incomplet, sunt o încărcătură explozivă închisă într-o carcasă (în carcasă sau fără carcasă) cu un punct de siguranță unificat. În timpul depozitării, punctul este închis cu un dop din plastic sau polietilenă.

Instalarea minelor din seria TM-62 cu siguranțe MVCh-62, MVZ-62, MVP-62M, MVP-62 și MV-62 se efectuează manual pe sol afânat și mediu - partea superioară a siguranței este instalată la nivel cu suprafața solului (Fig. 77, a), și, de asemenea, în teren solid - cu ridicarea părții fuzibilului, care iese din mină, deasupra suprafeței solului (Fig. 77, b).

Pentru a instala manual o mină cu o siguranță, trebuie: să săpați o groapă și să plasați o mină în ea;

scoateți știftul de siguranță de pe siguranță și apăsați puternic butonul de pornire cu degetul mare (după apăsarea butonului, zgomotul unui ceasornic ar trebui să fie auzit de la siguranțele MVCh-62 și MVZ-62);

deghizează mina.

Instalarea unei mine cu o siguranță MVD-62 (Fig. 78) se efectuează manual în pământ neînghețat, astfel încât partea superioară a siguranței să fie îngropată la 2-5 cm sub suprafața solului cu un strat de mascare de sol la 5-8 cm. gros.

Pentru a instala o mină cu o siguranță MVD-62, trebuie să: săpați o groapă de 15-18 cm adâncime;

instalați o mină în gaură;

Orez. 78. Instalarea manuală a unei mine antitanc TM-62 cu o siguranță MVD-62

scoateți știftul de siguranță și rotiți mânerul în poziție orizontală (90° în sensul acelor de ceasornic);

camuflați mina cu pământ.

Pentru a instala manual minele din seria TM-62 cu siguranța MVSh-62, trebuie să:

săpați o groapă și instalați o mină în ea (când o gaură este tăiată în pământ cu un capac de gazon, gazonul este tăiat în forma literei H, astfel încât știftul siguranței să treacă în tăietura din mijloc);

întoarceți macaraua de transfer în poziția de luptă (risc roșu față de litera „B”);

deghiza o mină;

deșurubați capacul de siguranță.

Pentru a neutraliza o mină cu siguranțe MVCh-62, MVZ-62, MVP-62M, MVP-62, MV-62 sau MVD-62, trebuie să:

îndepărtați stratul de camuflaj din mină;

mutați siguranța din poziția de luptă în poziția de transport;

scoateți mina de la locul de instalare, curățați-o de sol și inspectați-o pentru a deteriorări;

pune minele reparabile în pachet.

Pentru a transfera siguranța MVCh-62 din poziția de luptă în poziția de transport, trebuie să:

scoateți capacul de cauciuc care închide supapa de transfer;

introduceți cheia în priză și rotiți supapa de transfer în sensul acelor de ceasornic cu 3/4 de tură, în timp ce butonul de pornire ar trebui să se ridice (se aude un clic când butonul este ridicat);

rotiți cheia în poziția inițială (în sens invers acelor de ceasornic) și scoateți-o din priză;

puneți un capac de cauciuc;

puneți un ac de siguranță pe butonul de pornire și blocați-l cu un zăvor.

În timpul iernii, sunt posibile cazuri individuale de înghețare a butonului de pornire, drept urmare, atunci când macaraua este rotită, butonul nu se ridică. În acest caz, nu ar trebui să se aplice eforturi mari de a întoarce cheia. Trebuie să spargeți stratul de gheață care leagă butonul

cu un scut pentru siguranțe, apăsați butonul de mai multe ori cu degetul mare sau spargeți gheața cu capătul știftului (lama cuțitului). După ce gheața se sparge, robineți robinetul - butonul se va ridica.

Minele antipersonal sunt concepute pentru a mina terenul împotriva forței de muncă inamice. Ele sunt împărțite în puternic explozive (PMN, PMN-2, PMN-4, PFM-1) și fragmentare (OZM-72, MON-50). Fragmentările, la rândul lor, sunt împărțite în mine de distrugere circulară și direcționată.

Mina explozivă mare antipersonal PMN (Fig. 79) este formată dintr-un corp, o încărcătură explozivă, un dispozitiv de presiune, un mecanism

de declanșare, un mecanism de percuție și o siguranță MD-9. Pentru a pregăti mina pentru instalare, trebuie să:

deșurubați capacul 9 de la manșonul 14 al mecanismului de percuție, verificați funcționalitatea tăietorului 10 și prezența elementului metalic 11, înșurubați capacul 9 înapoi;

Orez. 79. Mină antipersonal mare explozivă PMN:

a - vedere generală; b - incizie; 1 - corp; 2 - sarcina exploziva; 3 - capac de cauciuc; 4 - scut; 5 - inel despicat; 6 - stoc; 7 - bandă metalică; 8, 23 - garnituri de cauciuc; 9 - capac; 10 - cutter; 11 - element metalic nr 2; 12 - inel; 13 - verificarea sigurantei; 14– bucșă; 75 – izvor principal; 16 - baterist; 17 - arc tijă; 18 - pervaz de luptă; 19 - capac detonator M-1; 20 - verificator tetril; 21 - manșon din plastic; 22 - plută

deșurubați ștecherul 22, instalați siguranța MD-9 în mină și înșurubați ștecherul 22

În condiții de vară (cu pământ dezghețat), minele PMN se instalează în pământ cu învelișul ridicat la 1-2 cm deasupra suprafeței solului și mascat cu material local (iarbă, frunze, pământ etc.). În timpul iernii (în prezența stratului de zăpadă afanat), minele sunt așezate în zăpadă cu un strat de 3-5 cm mascare de zăpadă liberă.

În zăpadă tare compactată (gheață) minele sunt instalate în același mod ca și în pământ.

Este interzisă curățarea minelor PMN. Ele sunt distruse la locul instalării lor prin explozia încărcăturilor explozive, care se află lângă mină, sau prin trecerea repetată prin câmpul minat a tancurilor, tancurilor cu traule sau cu role tractate.

Mina explozivă mare antipersonal PMN-2 constă dintr-un corp, o încărcătură explozivă, un senzor de presiune și o siguranță încorporată cu un mecanism pneumatic de armare cu rază lungă de acțiune. Se instalează vara în sol și pe sol, în condiții de iarnă - pe suprafața solului sub zăpadă și în zăpadă (Fig. 80). Pentru a instala o mină în pământ, trebuie să:

săpați o groapă în funcție de dimensiunea minei cu o adâncime de 3-4 cm;

instalați o mină în gaură;

Orez. 80. Instalarea de mine antipersonal puternic explozive PMN-2:

a - în pământ; b - la suprafata solului; c - în zăpadă de la suprafața solului cu un strat de zăpadă de până la 10 cm; d - în zăpadă cu strat de zăpadă mai mare de 10 cm; 1 - al meu; 2 - mascarea solului afânat; 3 - camuflaj cu iarbă, frunze; 4 - zapada; 5 - mascarea gaurii cu zapada

Orez. 81. Mină antipersonal mare explozivă PMN-4:

1 - suport; 2 - clema de otel; 3 - capac de cauciuc

prin rotirea tijei de siguranță, tăiați acul de siguranță și, ținând mina în așa fel încât să excludă presiunea asupra antrenamentului, îndepărtați tija de siguranță;

deghizați mina în cel mult 25 de secunde.

Minele plasate la sol în poziție de luptă sunt interzise să fie îndepărtate și neutralizate. Ele sunt distruse de o explozie a unei încărcături explozive care cântărește 0,2 kg, așezate lângă o mină sau prin conducerea în mod repetat.

câmp minat de tancuri cu traule.

Mina explozivă mare antipersonal PMN-4 (Fig. 81) intră în trupe, este depozitată și transportată într-o formă complet echipată. Mina este formată dintr-un corp, o încărcătură explozivă (TNT) și o siguranță încorporată. Corpul minei este cilindric din plastic, are cavități pentru plasarea unei încărcături explozive și un mecanism

fuzibil mov.

Mina antipersonal OZM-72 fragmentare, pt

distrugere de protecție, circulară, echipată incomplet, constă dintr-un sticlă de ghidare, un corp, o încărcătură explozivă, o încărcătură de expulzare și un mecanism de percuție. Se instalează vara în pământ, iarna - pe suprafața pământului în zăpadă. Pentru a instala o mină în pământ (Fig. 82) trebuie să:

instalați o mină în gaură;

deșurubați dopul cu suportul;

instalați un capac detonator nr. 8-A în mină cu botul în jos; înșurubați dopul cu suportul până se oprește;

acoperiți spațiul liber din jurul minei cu pământ și tamponați pământul;

bate cu ciocanul un cuier metalic la o distanță de 0,5 m de mină către inamic (cuița este înfundată cu o adâncitură spre mină, înălțimea cuiului deasupra solului să fie de 15-18 cm);

agățați o carabină atașată pe o bucată scurtă de cablu de suportul de plută și treceți celelalte două carabiniere pe bucăți lungi de cablu prin orificiile din cui;

eliberați capătul extensiei din fanta din bobină și inelul de la capăt, agățați cablul pe carabinier;

întindeți linia de-a lungul față pe jumătate din lungime, bateți într-un cuier de lemn la o distanță de 7,5 m de mină și treceți linia prin fanta de la capătul său superior;

298

Orez. 82. Instalarea unei mine de fragmentare antipersonal OZM-72 cu o siguranță MUV-3 în pământ:

7 - cuie de lemn; 2 - întinderea firului; 3 - cuier metalic; 4– cablu de otel cu doua carabiniere; 5 - mina OZM-72 cu siguranța MUV-3

întindeți întinderea pe toată lungimea sa și bateți cu ciocanul al doilea cuier la capătul său;

întindeți întinderea cu o ușoară slăbire; vergeturile lăsate între cuie trebuie să fie de 2-3 cm;

legați capătul bretei de cuier (a doua bretele este întinsă și fixată în aceeași ordine);

deșurubați capacul de la mamelonul minei;

luați siguranța MUV-3, scoateți capacul de cauciuc de pe manșon, verificați prezența și funcționalitatea elementului metalic și a tăietorului (șirului), apoi puneți capacul de cauciuc înapoi pe manșon;

înșurubați siguranța MUV-3 pe mamelon;

desfaceți carabiniera de cablu de suportul de plută și deghizați mina și siguranța MUV-3;

agățați carabina pe inelul controalelor de luptă ale siguranței MUV-3;

după ce vă asigurați că verificările de luptă sunt ținute în siguranță, trageți știftul de siguranță de inel (dacă cecul de luptă este scos când carabina este agățată de el, atunci în acest caz, tensiunea cablului este slăbită prin înclinarea cuvertură spre mină);

îndepărtați-vă de mină fără a atinge vergeturile.

299

La instalarea unei mine în pământ moale, sub mină se pune o bucată de scândură cu o grosime de cel puțin 2,5 cm și o dimensiune de cel puțin 15x15 cm.

Iarna, când pământul este înghețat, mina este așezată la suprafața pământului în zăpadă. În locurile în care sunt instalate mine și cuie, zăpada este curățată la suprafața solului. Pentru a instala cuie în pământ, găurile sunt perforate cu o rangă sau un pumn special făcut. Cuiele sunt introduse în găuri. La locul de instalare a minei se bate și un cuier metalic, de care mina, instalată pe suprafața solului, este legată cu o bandă de nailon. Zăpada este turnată în jurul minelor și cuielor și se compactează. Secvența de instalare a minelor în timpul iernii este aceeași ca și la instalarea minelor în pământ.

Minele OZM-72 pot fi instalate într-o versiune de sine stătătoare cu o siguranță MUV-3 sau în câmpuri de mine controlate cu seturi VKPM-1, UMPP-3. Pentru a acționa electric minele în câmpurile de mine controlate, se folosesc mecanisme electromecanice de fixare NM-71, care sunt înșurubate pe niplul de mine.

Este interzisă neutralizarea (înlăturarea) minelor OZM-72, instalate autonom. Ele sunt distruse prin traulare cu pisici sau trecând pe lângă tancuri. Atunci când traulează manual de pisici, pisica este aruncată în câmpul minat și trasă de pe acoperiș. Este permisă îndepărtarea numai a minelor instalate în câmpurile de mine controlate, după ce le-ai transferat într-o stare sigură (oprirea panourilor de control).

Mina de fragmentare antipersonal MON-50 (Fig. 83), echipată incomplet, este formată din corpul 1, echipat cu fragmente gata făcute 8 și încărcătură explozivă 4. Poate fi instalată pe sol (zăpadă) pe picioarele 9 sau fixată. cu o clemă la obiectele locale. Pentru a instala o mină pe sol, trebuie să:

scoateți mina din pungă;

slăbiți ștecherul unei prize de aprindere;

întoarceți mina cu partea convexă a carenei spre inamic, astfel încât săgeata situată deasupra fantei de ochire 2 să fie îndreptată către țintă;

întoarceți picioarele pliabile 9 ale minei în jos, deschideți-le în lateral și apăsați-le în pământ până la o adâncime care să asigure stabilitatea minei;

îndreptați mina spre țintă, folosind fanta de țintire astfel încât ochiul trăgătorului, jgheabul fantei și punctul de țintire să fie pe aceeași linie, la nivelul planului inferior al fantei; la țintire, distanța de la ochi la fanta de vizare trebuie să fie de 140-150 mm;

înșurubați un detonator electric sau siguranța MD-5M în priza de aprindere a 5 mine;

300

2

3

Orez. 83. Mina de fragmentare antipersonal MON-50:

7 - corp; 2– fantă de ochire; 3 - plută; 4 - sarcina exploziva; 5 - priza de aprindere; 6 - detonator electric; 7 - capac; 8 - fragmente; 9 - picioare rabatabile; 10 - flanșă

înșurubați mecanismul siguranței de podea pe niplul de siguranță MD-5M;

deghizează mina.

Dacă situația de luptă o permite, se pune o piatră de hotar pentru a ținti mina la o distanță de 10 sau 30 m de mină.

În condiții de iarnă, cu o grosime a stratului de zăpadă de până la 20 cm, mina este așezată pe suprafața solului, zăpada este compactată în jurul picioarelor, mina este mascata de un strat de zăpadă afanată. Pentru a crește stabilitatea picioarelor minei, o pungă este așezată pe pământul înghețat.

Este permisă neutralizarea minelor MON-50 instalate într-o versiune controlată. Pentru a neutraliza o mină ghidată, trebuie să:

deconectați firele de la punctul de control de la sursa de alimentare; deconectați detonatorul electric de la rețeaua cablată;

scoateți deghizarea din mină și deșurubați detonatorul electric din mină;

scoateți mina de la locul de instalare.

Minele POM-2 (Fig. 84) sunt instalate prin sisteme de exploatare la distanță și manual folosind kiturile manuale de exploatare KRM-P.

Minele POM-2 sunt distruse la locul instalării lor prin traulare mecanică, explozie sau împușcare cu arme de calibru mic.

301

1

3

Orez. 84. Vedere generală a minei miniere de la distanță POM-2:

a - la ejectare din casetă; b - după tragerea dintr-un pahar; în - în poziție de luptă; 7 - sticla; 2 - capac; 3 - capac; 4 - picioare de arc; 5 - tija de tractiune; 6 - reținere;

7 - fixatoare de fire; 8 - ancora; 9 - corp de fragmentare; 10 - maneca; 77 - cruce;

72 - senzori țintă

Distrugerea minelor prin măturare mecanică se realizează cu ajutorul unei pisici din spatele unui adăpost sau dintr-un vehicul blindat, precum și prin trecerea repetată a tancurilor printr-un câmp minat.

La distrugerea minelor în mod exploziv, lângă mină este plasată de la distanță (de exemplu, dintr-un vehicul blindat folosind un stâlp) o sarcină explozivă cu o greutate de 0,2-0,4 kg cu un detonator electric fixat în ea, conectat la o rețea electrică explozivă.

Distrugerea minelor POM-2 poate fi efectuată prin împușcare cu arme de calibru mic dintr-un vehicul blindat sau dintr-un adăpost, sub rezerva măsurilor de precauție.

Setul de minerit PKM este proiectat pentru exploatarea zonei folosind casete de mine de unică folosință. PKM constă dintr-o mașină de sablare PM-4, o mașină (Fig. 85) cu o casetă și o ancoră, două bobine ale unei linii de sârmă de 15 m fiecare. Schema de utilizare a kitului de minerit PKM este prezentată în fig. 86.

În pregătirea pentru minerit, trebuie să:

302

nivelați și, dacă este necesar, tamponați rampa de lansare de 20x40 cm;

orientarea mașinii în direcția tragerii minelor, instalați-o pe rampa de lansare, dacă este posibil, astfel încât vârfurile să fie complet înfipte în pământ;

când instalați mașina pe soluri moi și medii, introduceți ancora în gaură și ciocanați-o în pământ, iar pe o bază solidă, introduceți-o în suport;

instalați caseta în cupa mașinii și asigurați-o cu o încuietoare;

Orez. 85. Mașină PKM:

7 - caseta; 2 - reținere; 3 - cană;

4 - baza; 5 - ancora

Orez. 86. Schema de utilizare a trusei de minerit PKM:

1 - secțiune instalată de la distanță a câmpului minat; 2 - reper; 3 - secțiune instalată de la distanță a câmpului minat cu o creștere a lățimii acestuia; 4 - secțiune instalată de la distanță a câmpului minat cu o creștere a adâncimii acestuia;

5 - Mașină PKM pe rampa de lansare

303

prin fereastra de control a cupei, asigurați-vă că partea inferioară a casetei se potrivește strâns pe ceașcă;

desfășurați firele bobinei liniei de sârmă la o lungime de 2-3 m, trăgându-le din partea laterală a capătului carcasei, închisă cu un capac de diametru mare;

îndepărtați capetele firelor la o lungime de 3-5 cm, îndoiți fiecare în jumătate și răsuciți;

conectați capetele liniei de fir la bornele mașinii: unul la borna de contact centrală, cealaltă la borna de masă;

derulați linia de sârmă, în timp ce este necesar să vă deplasați înapoi la stânga (dreapta) de la mașină cu 10-15 m;

asigurați-vă că mașina de sablare este în poziția de transport (test);

conectați capetele liniei de sârmă la clemele de linie ale mașinii de demolare;

apăsați și eliberați puternic împingătorul mașinii de sablare (dacă rețeaua electrică funcționează, indicatorul ar trebui să clipească în momentul în care împingătorul este eliberat).

În absența unei linii obișnuite de sârmă sau a deteriorării acesteia, puteți folosi un sapper sau alte fire izolate. În acest caz, rezistența totală a liniei de fir nu trebuie să depășească 8 ohmi.

Kiturile VKPM-1, VKPM-2 sunt concepute pentru instalarea obstacolelor explozive pentru mine (MVZ) (Fig. 87) din mine antipersonal OZM-72 și MON-50 pentru a acoperi pozițiile trupelor și a proteja militarii. facilităţi. Sunt ambalate în cutii de lemn, pe interiorul capacelor sunt prezente diagrame de ambalare și liste de ambalare.

Principalele caracteristici de performanță

Denumirea trusei VKPM-1 VKPM-2

Tipul minelor utilizate OZM-72 MON-50

Lungimea centrului de cost de-a lungul frontului, m. . . până la 200

Număr linii de control, buc. . 4

Calcul, oameni 2

Timp de instalare, min............................... 50 45

Timp de îndepărtare, min..................... 60 50

Timpul de transfer în poziția de luptă, sec 5

Transferați timpul în seif

poziție, s..................... 60

Multiplicitatea aplicațiilor, timpi .... nu mai puțin de 10

Metoda de instalare .... manual

Domeniu de aplicare, °C..................... de la -40 la +50

Greutatea setului, kg .... 58 I 46

304

2

Orez. 87. Schema de conectare a elementelor seturilor VKPM-1 și VKPM-2 în câmpurile minate:

1 – semnal mina SM; 2 - senzor de tensiune semnal țintă mine; 3 - mina de fragmentare antipersonal MON-50; 4 - linie de control; 5 - terminale de ieșire;

6 - panou de control; 7–întrerupător; „U - fire; 9 - mașină de demolare

Dimensiunile totale ale pachetului, mm. . . Perioada de depozitare de garanție, ani. . . .

772x472x250

10

Compoziția setului VKPM-1, VKPM-2

Nume...................... VKPM-1

Mina OZM-72, buc...................... 4

Mina MON-50, buc .... -

Semnal mine CM, buc 12

Panou de comandă cu PM-4, buc................. 1

Bobina cu linie de control

(100 m), buc................................. 4

Mecanism Nakolny (NM), piesa......... 4

Capac detonator (KD) Nr. 8-A, buc   .4

Detonator electric EDP, EDP-R, buc. .   .–

Fuze MUV-4, buc................. 24

Sârmă întinsă

pe rolă, set 16

Cablu de otel cu carabiniere, set. .   .8

Cuiță, bucată 48

Poanson, buc...................... 2

VKPM-2

4

12

1

4

4

4

24

16

8

48

2

305

Carcasă pentru NM și MUV-4, buc..........

Cutie pentru documentația de proiectare Nr. 8-A și EDP-R, buc. . .
Clemă, bucată................................

Vedere, bucată ....

Maneca, buc..........

Banda izolatoare PVC, rola .... Banda de nailon LTK, buc...........

Cuțit de sapator, buc ....

Geantă, bucată ....

Ambalaj, bucată ....

1

4

1

2

1

4

1

2

1

8

1

1

2

1

4

1

Seturile VKPM-1 și VKPM-2 constau din articole permanente și reîncărcabile.

Elementele permanente includ: un panou de control cu o mașină de demolare PM-4, bobine cu linii de comandă, cutii pentru detonatoare electrice și capace pentru detonatoare, carcase pentru mecanisme de înțepare NM-71 și siguranțe MUV-4, pumni, cuțite de sapator, pungi pentru trusa de transport elemente, ambalaje pentru depozitarea si transportul trusei.

Consumabilele reîncărcabile includ: mine de fragmentare și semnalizare, detonatoare electrice și capace de explozie, mecanisme de fixare NM-71, prelungiri cu bobine, sârmă de sapper, chere, bandă izolatoare.

Utilizarea truselor se bazează pe utilizarea în comun a minelor antipersonal ghidate cu sârmă (OZM-72, MON-50) și a minelor de semnalizare SM, instalate în zonele de distrugere continuă a minelor de fragmentare.

Barierele explozive pentru mine desfășurate din complexele VKPM-1 și VKPM-2 (Fig. 88 și 89) constau din 6 panouri de control, la terminalele de ieșire ale cărora sunt conectate patru linii de control 4 cu mine de fragmentare 7, mine de semnal instalate autonom 3 cu senzori țintă de tensiune, mașini de demolare conectate la panourile de control prin fire.

Excitarea exploziei minei de fragmentare este efectuată de un impuls electric de la mașina de sablare, care este furnizat prin fire, prin panoul de control, bornele de ieșire și apoi de-a lungul unei linii de control până la mina de fragmentare corespunzătoare. Alegerea uneia sau alteia mine se realizează cu ajutorul comutatorului panoului de control. Mina de semnal este declanșată automat atunci când este expusă la senzorul țintă.

Kiturile VKPM-1 și VKPM-2 fac posibilă amenajarea câmpurilor de mine, formate din patru grupuri de mine, care sunt situate pe abordările către pozițiile (zonele de locație) ale unităților sau către obiecte individuale. Lungimea câmpului minat de-a lungul frontului poate fi de până la 200 m, iar raza de control până la 100 m.

Orez. 88. Schema de instalare a unui câmp minat din kitul VKPM-1:

1 – mea OZM-72; 2 - zona de distrugere a minelor; 3 – semnal mina SM; 4 - linie de control; 5 - un șanț de gardă militară; 6 - panou de control câmp minat

oo

Orez. 89. Schema de instalare a unui câmp minat din kitul VKPM-2:

7 - mina de fragmentare antipersonal MON-50; 2– zona afectată de mine; 3 – semnal mina CM; 4– linie de control; 5 - un șanț de gardă militară; 6 - panou de control câmp minat

Grupul de mine include o mină de fragmentare antipersonal ghidată cu fir OZM-72 sau MON-50 și două sau trei mine de semnal SM, care sunt instalate în zona de distrugere continuă a minei de fragmentare, astfel încât senzorii lor țintă blochează cel mai mult. direcțiile probabile de mișcare a inamicului. Pentru instalarea, întreținerea și îndepărtarea unei bariere explozive de mină dintr-un set, este atribuit un calcul format din două persoane. Primul număr este comandantul echipajului, al doilea număr este operatorul.

În pregătirea pentru minerit, primul număr al calculului pune într-o pungă o mașină de demolare PM-4, o cutie cu detonatoare electrice sau o carcasă cu mecanism de înțepare și o cutie cu capace de detonare Nr. 8-A, o carcasă cu MUV. -4 siguranțe, o pungă cu cabluri de oțel cu carabine, bandă și un cuțit de sapator și, dacă este necesar, o clemă, bucșe adaptoare și o vizor pentru mina MON-50.

Al doilea număr de calcul pune într-o pungă o fragmentare și 2-3 mine de semnal, 4 bobine și un pumn cu mâner, în plus, ia cu el o bobină cu o linie de control, un instrument de înrădăcinare și 3-5 stâlpi (steaguri).) să indice locurile de instalare a minelor și limitele zonelor acestora de distrugere continuă.

Barierele sunt îndepărtate la ordinul comandantului unității, de regulă, în secțiuni în ordinea inversă instalării lor. Este indicat să implicați calculele care le-au instalat în îndepărtarea barierelor.

Procedura pentru eliminarea seturi de VKPM-1 și VKPM-2:

opriți mașina de demolare PM-4 și izolați capetele firelor panoului de control;

deconectați explozivii de la minele de fragmentare și liniile de control;

eliminarea minelor de fragmentare;

eliminarea minelor de semnal;

rulați vergeturile și liniile de control pe bobine; puneți elementele kit-ului în cutia de ambalare; raportează comandantului unității despre înlăturarea barierei. Este interzis:

conectați o mașină de demolare la circuitele electrice explozive fără permisiunea comandantului unității;

folosiți capace de explozie, detonatoare electrice, mecanisme de înțepare și mine de fragmentare care au deteriorate;

verificați funcționarea circuitelor electroexplozive cu o lungime a liniei de control mai mică de 60 m;

aplecați-vă deasupra minelor de semnalizare atunci când le plasați și le îndepărtați; îndepărtați și depozitați minele cu avarii care nu permit deșurubarea detonatorului electric, a mecanismului de înțepare și îndepărtarea capacului detonatorului;

reutilizați siguranțe MUV-4;

truse de transport care au libera circulatie a elementelor in celulele cutiei de ambalare.

ECHIPAMENTE DE INTELIGENTA SI DEMINARE

Pentru recunoașterea câmpurilor minate se folosesc detectoare portabile de mine cu inducție IMP-2 și kituri de deminare KR-E.

Detectorul portabil de mine cu inducție IMP-2 este conceput pentru a căuta și detecta minele cu carcase metalice și minele cu carcase din plastic care conțin piese metalice în pământ și în apă.

Caracteristici tactice și tehnice

Raza de detectare, cm: minaTM-62M.. ....nu mai puțin de 45;

mina PMN-2 .... nu mai puțin de 13;

mine PFM-1 .... nu mai puțin de 15.

Adâncimea de detecție a minelor instalate în pământ, cm: mina TM-62M ....de la 0 la 40;

mina PMN-2 .... de la 0 la 8.

Adâncimea vadului explorat, m .... nu mai mult de 1.

Rata de căutare min, m2/h:

în poziţia „în picioare” .... până la 300;

în poziţia „întinsă” .... până la 200.

Timp de funcționare continuă, h:

elemente 316 (6 buc.) 10;

elemente 343 (6 buc.) 50;

elemente 373 (6 buc.) 80;

baterie 8 РЦ83 .... 60;

Se pot folosi baterii tip 3336 (2 buc.) .... 30-40.

Greutate într-o cutie de stivuire, kg .... 8.

Greutate în poziția de lucru (cu 8 РЦ83), kg..........nu mai mult de 2.

Distanța minimă între detectoarele de mine în funcțiune, m 6

Ordinea pregătirii pentru muncă. Instalați detectorul de mine IMP-2. Setați comutatorul POWER în poziția OFF, butonul de reglare în poziția stângă (sensibilitate minimă). Țineți senzorul detectorului de mine la cel puțin 0,5 m de sol și la cel puțin 1 m de obiecte metalice.

Când comutatorul POWER este setat pe ON. ar trebui să existe un semnal sonor de două până la patru secvențe de tonuri cu o durată de 3-4 s (proces de autocompensare), apoi clicuri scurte cu o frecvență de 3 s; dacă nu există clicuri, înlocuiți sursele de alimentare.

310

Verificați sensibilitatea după cum urmează: 3-4 s după procesul de autocompensare, aduceți sonda cu capătul ascuțit în centrul senzorului la o distanță de 20-30 cm (de mai multe ori) - ar trebui să existe un semnal de detectare.

Setați sensibilitatea maximă pentru un anumit tip de sol din zona cercetată, pentru care setați butonul de reglare în poziția maximă dreaptă, în care apropierea senzorului de sol până la atingere nu duce la un semnal sonor.

În timpul funcționării, senzorul detectorului de mine se deplasează la dreapta și la stânga cu o viteză de 0,1 - 1 m/s paralel cu solul, la o distanță de până la 5 cm de acesta. După fiecare lovitură, senzorul se deplasează înainte la o distanță de până la 20 cm Faptul de a detecta o mină este însoțit de un semnal sonor. Frecvența semnalului este proporțională cu dimensiunea și masa pieselor metalice ale minei și invers proporțională cu distanța de la mină la senzorul elementului de căutare (dacă obiectul de căutare este mare sau apropiat, va exista un sunet, dacă obiectul de căutare este mic sau departe, va fi un sunet scăzut).

Pentru a clarifica locația minei descoperite, trebuie să: opriți; ridicați senzorul astfel încât tonul semnalului sonor să devină mai scăzut; fără a modifica înălțimea, mutați senzorul și găsiți-i poziția în care tonul semnalului va fi maxim (obiectul de căutare se află sub centrul senzorului).

Note: 1. Pentru a evita scăderea sensibilității, nu așezați senzorul detectorului de mine pornit pentru o perioadă lungă de timp (mai mult de 20 s) lângă obiecte metalice.

2. Dacă apare o decompensare (semnal sonor continuu ascuțit), setați comutatorul POWER în poziția OFF și după 2-3 secunde - în poziția ON.

Trusa de deminare KR-E include 4 sonde prefabricate, 3 crampoane cu snur de 30 m lungime, 32 steaguri pentru indicarea minelor detectate, 4 capace pentru steaguri si capace, 2 role cu banda alb-negru in capace, foarfece pentru taierea sarma ghimpata si cutie .

La desfășurarea operațiunilor de luptă în conflicte armate, trupele sunt obligate să depășească câmpurile minate, minele terestre din zona inițială și pe rutele de avansare și desfășurare, stabilite de unitățile formațiunilor armate ilegale (IAF), precum și toate tipurile de mine explozive. bariere în faţa liniei frontului şi în profunzimea de apărare a poziţiilor unităţilor formaţiunilor armate ilegale .

Pentru minerea drumurilor se folosesc mine terestre ghidate și nedirijate de diferite tipuri, precum și mine antitanc și antipersonal (Fig. 90). În același timp, secțiunile de drum care trec de-a lungul cornișei (raftului), în viraje și coborâri ascuțite (urcări), structurile rutiere (poduri, tuneluri) sunt distruse în prealabil sau sunt pregătite pentru subminare. acces la ele și

Orez. 90. Schema drumurilor miniere:

1 - mine terestre (mine); 2 - întindere; 3 - linie de control; 4 - punct de control

sunt exploatate locuri adecvate pentru parcare sau viraj, opriri și înnoptări, elicoptere de aterizare și aterizare, poteci care duc la surse de apă.

La exploatarea drumurilor asfaltate se folosesc locuri cu trotuar spart. Minele și minele terestre sunt amplasate în gropi de pe drum și mascate cu moloz sau aruncate în bălți pline cu șanțuri de apă, amplasate în lateral și în locurile în care se poate ocoli o porțiune ruptă de drum.

Cel mai adesea, minele antitanc și minele terestre sunt instalate în locuri în care detonarea echipamentelor ar provoca o oprire îndelungată a traficului, ar asigura înfrângerea personalului și a echipamentelor din ambuscade.

Pe drumurile de munte, minele terestre sunt instalate în coroanele copacilor care cresc în apropierea drumului sau pe pantele stâncoase din apropierea drumului sau potecă. În aceste cazuri, minele terestre sau grenadele de tip F-1 sunt instalate cu o siguranță MUV și o siguranță MD-2 (Fig. 91 și 92).

În subunitățile cu arme combinate, efectuarea de recunoașteri a zonei și a obiectelor pentru prezența minelor, minelor terestre și a altor

obiecte explozive este atribuită departamentelor de inginerie și sapatori nestandardizate la o rată de câte unul pentru fiecare companie de pușcă motorizată (tanc), artilerie. baterie. În plus, întreg personalul subunităților și unităților militare trebuie să cunoască muniția de inginerie folosită de formațiunile armate ilegale, demascarea semnelor de minerit, precauții și siguranță.

Orez. 91. Mină de teren combinată pe drum:

/ - mina de fragmentare antipersonal MON-50; 2 - întindere; 3 - cordon detonant; 4 - obuze de artilerie; 5 - sarcina exploziva

1

2

3

Orez. 92. Traseul minier:

1 - întindere; 2 - siguranța MUV; 3 - grenadă F-1

performanța în timpul operațiunilor în zone de posibilă instalare de mine, mine terestre și prezența altor obiecte explozive.

Compoziția și echipamentul departamentelor de ingineri-sapatori care nu fac parte din personal depind de tipul, metodele și amploarea utilizării barierelor explozive pentru mine de către grupurile armate ilegale, disponibilitatea forțelor, mijloacelor și timpului și alte date situaționale.

Recunoașterea zonei pentru prezența obiectelor explozive se realizează prin metodele de efectuare a trecerilor sau prin metoda celulei înainte ca trupele să ocupe zonele. Recunoașterea prin metoda de a face pasaje începe cu realizarea pasajelor principale și auxiliare într-o zonă desemnată a terenului, în zona așezării. La fiecare 800-1000 m se realizează pasaje de 6-8 m lățime, valorificând la maximum drumurile disponibile la sol. După aceea, paralele și perpendiculare pe acestea la distanțe de 150-180 m, se realizează pasaje auxiliare de 3-4 m lățime.

Efectuarea pasajului principal se efectuează în următoarea ordine: numărul 1-5 al echipajului, deplasându-se într-un corniche la dreapta (stânga) la distanțe de 10-15 m, detectoarele de mine verifică fâșiile de teren cu lățime de 1,5-2 m fiecare. și indicați obiectele explozive detectate cu steaguri din trusele de deminare KR-E. În zonele acoperite cu iarbă sau tufișuri,

banda led este trasă preliminar de primul număr de calcul cu o pisică din adăpost (APC). Dacă este posibil, iarba și arbuștii sunt arse.

Conducătorul de echipă (echipaj superior), împreună cu unul dintre numerele de echipaj, marchează limitele pasajului cu repere (steaguri) la fiecare 25-30 m. Toate pasajele sunt numerotate. Indicatoarele cu numere de trecere sunt instalate la intersecția pasajelor.

La depistarea primului obiect exploziv, acesta este imediat semnalat la comandă și adus în atenția tuturor celor care efectuează recunoașteri în această zonă.

Recunoașterea rutieră (Fig. 93) pentru prezența minelor, minelor terestre și a altor obiecte explozive, în funcție de condițiile situației, poate fi efectuată de unități de inginerie și sapatori sau de una (de la o companie) sau mai multe inginerie de urgență și echipe de sapatori (de la un batalion, baterie).

La recunoașterea drumului pentru prezența minelor și a minelor terestre, departamentul de inginerie și sapatori non-standard funcționează astfel: în față, unul câte unul, patru sapatori non-standard se deplasează la dreapta sau la stânga la distanțe de 15-20. m, recunoașterea carosabilului fiecare în fâșie de 1,5-2 m; în spatele lor, la o distanță de 40-50 m, doi sapatori se deplasează cu crampoane și încărcături explozive, îndeplinind sarcina de a neutraliza sau distruge minele și minele terestre. Sapatorii independenți care se deplasează înainte, când este detectată o mină sau o mină terestră, dau semnalul stabilit (voce, fluier, steag).

La deminarea unui drum cu benzi de siguranță a circulației pe ambele părți ale drumului, fiecare cu lățime de 6-8 m, sunt alocate trei echipe de ingineri-inginer nestandard (de la un batalion, baterie). O secțiune efectuează recunoașterea și deminarea carosabilului, iar celelalte două - recunoașterea și deminarea benzilor de siguranță pe ambele părți ale drumului.

Minele detectate sunt îndepărtate cu o pisică sau distruse cu încărcături explozive aeriene. Muniția de artilerie sau mortar neexplodat este târâtă cu o pisică sau distrusă pe loc cu încărcături aeriene.

Este recomandabil să se efectueze recunoașterea podurilor, canalelor și a altor structuri rutiere pentru prezența obiectelor explozive în următoarea secvență: în primul rând, abordările de pod sunt examinate folosind sonde și detectoare de mine; apoi, sapatori independenți inspectează vizual suporturile și suprastructura podului pentru prezența sarcinilor, a firelor de control și a receptoarelor radio, cu o atenție deosebită acordată demascării semnelor de exploatare; după aceea, structurile rutiere și abordările către acestea sunt verificate cu ajutorul detectoarelor de mine cu siguranțe de proximitate, detectoare de mine, sonde și, dacă este necesar, dispozitive și instrumente speciale.

Orez. 93. Construirea unui ordin de luptă al departamentului de inginer-sapator la curățarea manuală a minelor într-o zonă împădurită (opțiune):

1 - vehicule blindate ale coloanei; 2– BTR (BMP) cu RP-377D (B); 3 - numere de calcul ale departamentului de inginerie; 4 - calculul serviciului de căutare mină; 5 - gardă de luptă directă

La recunoașterea drumurilor și a structurilor rutiere pentru prezența obiectelor explozive, personalul departamentelor inginer-sapei care nu fac parte din personal trebuie să cunoască cu fermitate principalele semne de demascare ale exploatării lor. Acestea includ: urme proaspete de terasamente pe carosabil, margini, șanțuri, terasamente și adâncituri, ziduri de sprijin și rafturi; încălcarea integrității suprafeței drumului; prezența solului în vrac, a pietrelor individuale și a resturilor pe drum; tasarea solului în unele locuri, încălcarea uniformității și densității acestuia; urme de compactare artificială a solului; diferența de culoare a locurilor individuale ale patului drumului față de fundalul general; prezența unor adâncituri având forma geometrică corectă; prezența unor știfturi metalice ieșite din patul drumului.

Recunoașterea clădirilor pentru prezența minelor, minelor terestre și a altor dispozitive explozive începe cu abordări către acestea, intrări, subsoluri, case scărilor și marșuri, poduri, puțuri de lift și comunicații. După aceea, incinta este verificată. La apropieri de clădiri pe o rază de până la 50 m, sunt căutate și neutralizate mine antitanc, antipersonal, capcane și alte obiecte explozive cu ajutorul sondelor și a detectoarelor de mine. Pentru a verifica abordările pentru minerit și a curăța căile și căile care duc la o clădire mică, este implicat un departament de inginerie fără personal, iar mai multe departamente sunt implicate în clădiri mari sau un obiect.

După verificarea abordărilor miniere, se efectuează o inspecție externă a pereților, deschiderilor și a altor structuri din jurul întregului perimetru al clădirii. O atenție deosebită se acordă detectării urmelor de terasamente la fundații. Interiorul clădirii trebuie verificat pentru prezența minelor, mine surpriză, capcane și alte dispozitive explozive și obiecte explozive. În același timp, o atenție deosebită trebuie acordată căutării și neutralizării capcanelor și surprizelor miniere instalate pentru descărcare, tensionare, rupere sau acțiune combinată, precum și pentru nedemontabilitate.

Secvența de acțiuni ale departamentelor inginer-sapei care nu fac parte din personal atunci când verifică clădirile pentru minerit la sfârșitul unei inspecții externe este următoarea: deschiderea ușilor și ferestrelor închise de la o distanță sigură folosind frânghii cu o pisică (deschidere spre exterior) sau stâlpi (deschidere). spre interior); inspectie si verificare intrari miniere, subsoluri, case scari, mansarde, coridoare, tevi, trape, canale de ventilatie. După aceea, încep să inspecteze camerele, în care podelele, tavanele, pereții principali, pervazurile ferestrelor, nișele de sub ele și în spatele bateriilor de încălzire centrală sau sobelor și coșurilor de fum, băi, conducte de ventilație, corpuri de iluminat, mobilier și alte articole de uz casnic ar trebui să fie verificat cu atenție pentru minerit. Cu toate acestea, podele din lemn

trebuie verificate pentru absența urmelor de deschidere a acestora și de montarea ulterioară a plăcilor la locul lor. Ușile de mobilier și sobe ar trebui să fie deschise cu un șnur cu o pisică sau un stâlp cu cârlig. Mutarea mobilierului pentru a verifica pereții din spatele acesteia ar trebui să se facă și cu o pisică sau un stâlp.

BARIERE NEEXPLOZIVE

Obstacolele neexplozive sunt împărțite în funcție de scop în anti-tanc și anti-personal. Cele antitanc includ șanțuri, escarpe, contrascarpe, gușă, bariere, blocaje, iar cele antipersonal includ plase de sârmă, garduri, sârmă în papură.

Rețelele de sârmă pe țăruși înalți (Fig. 94) sunt aranjate de la trei până la cinci rânduri de țăruși, eșalonați și împletite cu sârmă ghimpată.

Organizarea dispozitivului: primul calcul (3 persoane) întrerupe rețeaua;

al 2-lea calcul (9 grupuri de câte 2 persoane) bate țărușii în pământ (cu baros, ciocane, femei de mână) la o adâncime de 0,5-0,7 m; Al 3-lea calcul (15-20 de grupuri de 3-4 persoane) împletește mizele cu sârmă ghimpată (rânduri exterioare cu cinci fire - două în diagonală și trei

Orez. 94. Plasa de sarma (19 fire) pe mize inalte in trei randuri

Timp pentru realizarea unei rețele de sârmă de 100 m în trei rânduri de către un departament de inginerie și sapatori - 12-14 ore Materiale: sârmă ghimpată - 10 țevi, țăruși - 100 pn., Capse metalice - 25 kg

orizontal; interior și spații între rânduri cu trei fire - două în diagonală și unul deasupra). În primul rând, primul rând de țăruși (cel mai aproape de inamic) este împletit, apoi decalajul, al doilea rând etc. La împletire, 2 persoane desfășoară o bobină de sârmă ghimpată și una sau două persoane o bate în cuie la țăruși cu capse. cu slăbiciune (din partea opusă inamicului).

Plasele de sârmă pe mize joase („spotykach”) (Fig. 95) sunt aranjate din mai multe rânduri de mize înfipte în pământ într-un model de șah și împletite cu sârmă ghimpată.

Organizarea dispozitivului: primul calcul (3 persoane) întrerupe rețeaua; Al 2-lea calcul (5 grupuri de câte 2 persoane) ciocane țăruși în pământ;

Al 3-lea calcul (8 grupuri a câte 3 persoane) împletește mizele cu sârmă. Fiecare rând de plasă de sârmă și golurile dintre rânduri sunt împletite în două fire. Sârma este atașată cu capse de capetele țărușilor. Mai întâi, primul fir cu slăbiciune este întins și bătut în cuie pe țărușii primului rând, apoi al doilea, aranjand bucle, apoi se împletește golul dintre primul și al doilea rând, după care al doilea rând etc.

Orez. 95. Rețea de cablu pe miză mică Sunt necesare 12 zile-om pentru a realiza o rețea de 100 m și 6 m lățime. Materiale: sârmă ghimpată - 20 țevi, țăruși 70 cm lungime - 350 bucăți, capse metalice - 15 kg

Gardurile de sârmă (Fig. 96) sunt aranjate dintr-un rând de țăruși împletite cu cinci șuvițe de sârmă ghimpată, întărite cu fire de sârmă cu două sau trei fire orizontale suplimentare pe ele.

Spirale de sârmă. Pentru fabricarea unei spirale de sârmă, un șablon cu un diametru de aproximativ 1 m, o înălțime de 1,7 m este aranjat din șapte țăruși fixați împreună în partea superioară cu un cerc. Dedesubt, o paranteză este înfiptă într-unul dintre mize. Calcul (3 persoane), atasat

Orez. 96. Garduri de sârmă normale (a) și armate (b).

Timp de instalare a 100 m dintr-un gard de sârmă convențional de către un departament de inginerie - 4 ore Materiale: sârmă ghimpată - 2 țevi, cuie - 34 bucăți, capse metalice - 4 kg. Timp de instalare a unui gard de sârmă armată de 100 m de către departamentul de inginerie - 5 ore Materiale: sârmă ghimpată - 5 bobine, cuie - 68 buc, capse metalice - 5 kg

după ce a băut capătul sârmei la acest suport, înfășoară pariurile șablonului cu 50 de spire de sârmă cu distanțe de 3-4 cm între ele.Apoi sârma este tăiată și capătul său este atașat de al doilea suport bătut cu ciocanul în partea superioară a ţăruşului din interior. Prin conectarea capătului inferior al firului cu capătul primei sale ture, calculul fixează firele împreună printr-un țăruș. Când tricotarea spiralei este încheiată, capsele sunt scoase din țăruș, cercul sau contracțiile care țin capetele superioare ale țărușilor sunt eliminate, iar spirala este îndepărtată. Când este pliată, spirala este legată cu un fir neted în patru locuri. Pentru confortul derulării și întinderii spiralei, mânerele din lemn sunt atașate la capete. Când gura

Orez. 97. Gard din spirale de sârmă Sunt necesare 12 zile-om pentru instalarea unei spirale de 100 m. Materiale: sârmă ghimpată - 10-15 sârmă, sârmă de tricotat - 60-90 kg

În noua clădire, spirala este întinsă până la o lungime de până la 10 m, atașată de țăruși înfipți de la capăt. În lungime și înălțime, spiralele sunt legate între ele cu răsuciri de sârmă netedă. Spiralele de sârmă sunt instalate pe două sau trei rânduri în lățime și pe unul sau două niveluri în înălțime (Fig. 97).

Praștii de sârmă. Trei cruci din pari ascuțiți la capete sunt prinse cu un stâlp longitudinal și împletite cu sârmă ghimpată. Praștiile sunt fixate împreună cu sârmă și atașate la pământ cu țăruși.

Dispozitivul cu o praștie necesită 0,4 zile-om. Materiale: sârmă ghimpată - 7 kg, un stâlp de 3,5 m lungime, șase stâlpi de 1,5 m lungime.

Caltrop. Trei țăruși ascuțiți sunt prinși în mijloc cu sârmă și împletite la capete cu sârmă ghimpată. Aricii sunt prinși împreună și atașați de pământ cu țăruși.

Dispozitivul unui arici de sârmă necesită 0,1 zile-om. Materiale: sarma ghimpata - 2,5 kg, trei pari de 1,5 m lungime.

Aruncă sârmă. Ele sunt folosite pentru o perioadă limitată de timp, precum și în absența mizurilor sau a imposibilității de a le împinge în pământ. Se instalează în iarbă, în zone mlăștinoase, zone de tăiere, în locuri acoperite cu pietre și bolovani.

Organizarea dispozitivului: simultan într-o lățime de bandă

4-6 m, trei sau mai multe bobine de sârmă ghimpată se desfășoară în spirale, care sunt atașate între ele și de pământ cu țăruși, fluturași, pietre. Pentru fiecare bobină sunt alocate trei persoane: două desfășoară firul, iar al treilea îl îndoaie, formând bucle și împletind pietre, cioturi, tufișuri etc.

Pentru instalarea a 100 m de bariere este necesar 1 om-zi. Material: sârmă ghimpată - 3-4 țevi.

Rețelele de cabluri discrete (MZP) (Fig. 98) sunt instalate după un calcul de opt persoane. Capetele inferioare ale rețelei desfășurate sunt atașate la sol cu șuruburi la fiecare 1-2 m de-a lungul perimetrului. Între ele, rețelele sunt conectate sus și jos după 1 m cu inele sau fire. Plasele de sarma MZP sunt, de asemenea, bariere antitanc. Masa unui pachet de MZP este de 26 kg, dimensiunile atunci când sunt pliate sunt 120x60x12 cm, când este desfășurat - 10x10 m.

Orez. 98. Rețea de cablu discret (MZP)

Pentru instalarea unei bariere de 100 m este necesar: 100 de ore de lucru și pachete de salariu minim - 10 buc.

Aricii pentru a bloca tranșee. Conceput pentru a întârzia mișcarea infanteriei inamice de-a lungul tranșeelor atunci când desfășoară o luptă pentru a le ține și sunt aruncate într-un șanț în fața unui inamic în mișcare.

Trei țăruși ascuțiți cu diametrul de 5-6 cm se prind în mijloc cu sârmă și se împletesc la capete cu sârmă ghimpată. Aricii sunt prinși împreună pentru a scăpa ușor și așezați pe parapeții șanțului.

Este nevoie de 0,05 zile-om pentru a face un arici. Materiale: sarma ghimpata - 1 kg, trei pari de 60 cm lungime.

DEPĂȘIREA OBSTACULELOR DE APĂ

Depășirea obstacolelor de apă poate fi efectuată pe instalații plutitoare obișnuite sau locale, folosind materiale locale, vad și pe gheață. Când se utilizează instalații plutitoare obișnuite, pot fi

echipate aterizare (pe vehicule de luptă), feriboturi și traversări de pod.

Traversările de aterizare pe ambarcațiunile plutitoare obișnuite pot fi echipate cu următoarele debite:

mai mult de 2,5 m/s - pentru ambarcațiuni de aterizare;

până la 2,5 m/s - pentru PT-76, BMD, BMP-3, BTR-60PB, BTR-70, BTR-50, BRDM-2;

până la 1,2 m/s - pentru BMP-1, BMP-2;

până la 0,7 m/s - pentru MT-LB, GT-SM.

Aterizarea, traversările cu feribotul și podurile care folosesc benzi transportoare plutitoare, feriboturi autopropulsate și parcuri cu pontoane sunt echipate și întreținute de trupe de ingineri.

In lipsa sau lipsa facilitatilor de trecere ale trupelor de inginerie, facilitati locale plutitoare (barci, barje, salupe, feriboturi, butoaie, camere auto, diverse plutitoare) si materiale locale (busteni, grinzi, scanduri, tufisuri, stuf, stuf, paie) sunt folosite, folosind care pot fi echipate cu aterizare și treceri cu ferry. Feriboturile, plutele, plutele, flotoarele sunt pregătite din instalații și materiale plutitoare locale.

Pentru fabricarea flotoarelor se folosesc tufișuri, stuf, stuf și paie. Carcasa flotoarelor este pelerina de ploaie, prelate, țesături unse și cauciucate, folii polimerice etc.

Capacitatea de încărcare a instalațiilor plutitoare (ambarcațiuni, feriboturi, bărci, șlepuri) se determină prin încercare de încărcare a acestora cu oameni sau echipamente lângă coastă; înălțimea bordului liber în stare de încărcare completă trebuie să fie de cel puțin 0,5 m pentru / șlepuri și 0,3 m pentru bărci, feriboturi și bărci. Numărul aproximativ de soldați transportați într-o barcă este determinat de zona condiționată

bărci (produsul lungimii bărcii și lățimii sale maxime) - un soldat la 1 m2.

Capacitatea de transport (în kg) a butoaielor (canilor) este considerată egală cu 0,7 din capacitatea lor (în litri) pentru metal și 0,6 din capacitatea lor pentru lemn. Capacitatea de transport a 1 kg de paie uscată (tuf) este de 3 kg, paie umedă - 1,5 kg. Capacitatea de transport a buștenilor este determinată conform tabelului. 10.

Capacitate de încărcare utilă a bustenilor, kg

Tabelul 10

Diametru la capătul subțire, cm   Lungime buștean, m

345678910
12 7.510.514.519.522233440
1521293944466880
14 P_162026303844_50
22324052607688100
16 14202432384654_62
284048647692108124
18 18243238462166J76
3648647692112132152
20 22303848_5668¿892
44607696112136156184
22 263646_5668__8021108
527292112136160188216
24 3242_546£vo94PO126
64 84108132160188220252
26 38_5064_7894PO126144
76100128156188220252288
28 44J8J74_90108126146166
88116148180216252292332
30 _5068_85_104124144156190
100136170208248288312380

Note: 1. Numărătorul arată capacitatea de transport a unui copac proaspăt tăiat, numitorul - uscat la aer.

2. Datele din tabel sunt pentru pin, arin, aspen și salcie; la molid și plop se înmulțesc cu 1,2; pentru mesteacăn, zada și ulm - cu 0,7.

Plutele pentru una sau două persoane (Fig. 99) sunt făcute din scânduri, bușteni și stâlpi, legate între ele cu funii, sârmă sau doborâte cu cuie.

Plutele fascicine pentru patru persoane (Fig. 100) sunt realizate din scânduri. Fashins din stuf sau paie fără coajă sunt folosite numai pentru o operațiune scurtă de plute,

323

Orez. 99. Plute pentru traversarea uneia sau a două persoane: a - din scânduri; materiale: scânduri 20 cm lățime, 5 cm grosime, 2,5-3,5 m lungime - 9 buc.; frânghie (sârmă) 1,5-2 m lungime - 3 ... 6 capete; b - din bușteni și scânduri uscate; materiale: bușteni cu diametrul de 20-24 cm, lungimea de 2,5-3,5 m - 3 ... 4 bucăți; frânghie (sârmă) 1,5-2 m lungime - 5 ... 6 capete; 1 - baze; 2 - locuri

Orez. 100. O plută de fascine din stuf pentru patru persoane Materiale: fascine - 7 buc.; scânduri de 3 m lungime - 6 buc.; frânghie (sârmă) 1,5 m lungime - 21 capete

324

Orez. IQl. O plută de șase butoaie metalice

Materiale: busteni cu diametrul de 12 cm, lungime 4,2-4,5 m - 4 bucati; busteni 2,5-3 m lungime - 6 buc.; scânduri 4-4,5 m lungime - 6 ... 7 buc.; frânghie - 200 m

Orez. 102. O plută de camere auto

deoarece stuful se udă după 2 ore, iar paiele și mai repede. Pentru utilizarea pe termen lung a unor astfel de plute, fascinele sunt învelite în cochilii rezistente la apă.

Atunci când se construiesc plute din butoaie metalice, acestea sunt interconectate prin cadre asamblate dintr-o moletă sau stâlpi, interconectate prin frânghii sau sârmă (Fig. 101).

Pentru o persoană, puteți face o plută din camerele auto (Fig. 102).

Pe secțiunile puțin adânci ale râului cu un sol destul de solid al fundului și malurilor, este echipată o trecere cu vad. La traversarea unei cantități mari de echipamente militare pentru vehicule pe roți și șenile, sunt echipate vaduri separate. Passabilitatea vadurilor și adâncimea maximă a acestora pentru echipamentele militare depind de solul de jos, viteza curentului și tipul de echipament (Tabelul 11).

Tabelul 1 1

Adâncimea maximă de vad în funcție de viteza curentului

Tehnica	Viteza curgerii, m/s până la 1 până la 2 mai mult decât 2
Autoturisme (transport personal blindat): autoturisme GAZ-69	0.60.50.4
tip marfă ZIL-130	0.80.70.6
tip de marfă KrAZ-255, MA3-538, KAMAZ	1.00.90.8
tip de marfă MA3-537, 543, KrAZ-260	1.51.41.3
tip de marfă GAZ-66, ZIL-131, "Ural-375"	1.21.11.0
Tractoare ușoare și tractoare	0.80.70.6
Tractoare AT-S, tancuri medii și autopropulsate ar- artilerie autopropulsată	1,21,11,0
Tunuri tilleriene Tancuri cu carcasă sub presiune fără kit de propulsie subacvatică	utilizare

Notă. Adâncimea vadului pentru artileria cu tractoare este luată în funcție de tipul de tractor.

Iarna, râurile și lacurile pot fi traversate pe gheață. Pentru a face acest lucru, este necesar să se determine capacitatea de transport a gheții pe o traversare cu gheață. Pentru a determina capacitatea de transport a traversării cu gheață, pe aliniament se calculează cea mai mică grosime a gheții calculată Yar. Grosimea gheții calculată include: grosimea stratului de gheață pură Nch l și jumătate din grosimea stratului de gheață tulbure Nm l, adică.

Yar \u003d Yach.l + Yam l / 2.

Grosimea gheții zăpezii nu este inclusă în calcul. Capacitatea de transport a trecerii este determinată de tabel. 12.

Tabelul 12

Grosimea gheții de proiectare necesară

Tip de sarcină   Greutatea brută a vehiculului, t Grosimea gheții calculată Yar, cm, la temperatură negativă a aerului pentru trecerea coloanelor de vehicule (masă maximă) Cea mai mică   distanță la deplasarea într-o coloană, m
Coloane de peste 15 vehicule și subdiviziuni pe jos Coloane de 10-15 vehiculePentru trecerea unui vehicul
Trupe pe jos în coloană: câte   una 4-5
doi câte doi   —6——5
patru   —12——5

326

Sfârșitul mesei. 12

Tip de sarcină   Greutate brută Grosimea estimată a gheții Yar, cm, la temperatură negativă a aerului pentru trecerea coloanelor de vehicule (masă maximă)   Cea mai mică distanță la deplasarea într-o coloană, m
autoturisme, t Coloane de peste 15 autoturisme și unități pe jos Coloane de 10-15 autoturisme Pentru trecerea unui autoturism
Vehicule pe șenile și pe roți   216131115
422181615
627222015
831252320
1035282520
1543353125
2049403630
2555454035
3060494435
3565534740
4070575140
4574605445
5078645745
6085706250
7092756750
8098817250

Notă. În timpul dezghețurilor pe termen scurt (nu mai mult de trei zile °k), grosimea necesară a gheții calculată crește cu 25%.

Pentru a determina grosimea straturilor de gheață curate și noroioase, sunt tăiate cel puțin trei mostre de gheață de 0,5x0,5 m, una din ele lângă fiecare mal, restul în porțiunea de canal.

La recunoașterea unei traversări de gheață, găurile pentru determinarea grosimii gheții sunt dispuse la 10 m de axa traseului la fiecare 10 m pe un rând (cu trecerea a 10-15 vehicule) sau pe două rânduri (cu trecerea de un număr mai mare de vehicule). În acest din urmă caz, găurile sunt aranjate într-un model de șah pe ambele părți ale axei șinei.

8. FORMARE DE COMUNICARE

DISPOZIȚII GENERALE

Facilitățile de comunicație sunt concepute pentru a asigura comunicarea în rețele radio și direcții radio cu stații radio de același tip, precum și cu alte stații radio în moduri de funcționare comune și interval de frecvență de operare.

327

REGULI PENTRU NEGOCIERI PRIN MIJLOACE DE COMUNICARE

Pentru a menține comunicații radio stabile și ascunse, stațiile radio trebuie să aibă date radio, inclusiv frecvențe și indicative de apel. Datele radio sunt înregistrate pe o placă montată pe postul de radio. În fiecare rețea de radio, postul comandantului superior este cel principal. Operatorul radio al postului principal de radio este obligat să monitorizeze respectarea regimului stabilit și a ordinii de lucru în rețea, disciplina de comunicare. Cerințele operatorului radio al postului principal sunt îndeplinite implicit. Regulile de stabilire și desfășurare a negocierilor privind comunicațiile radio sunt reglementate de actualul Manual privind comunicațiile radio în forțele armate.

Este interzisă transmiterea în mod deschis prin radio a informațiilor care conțin secrete militare, precum și gradele militare, numele oficialilor, numărul unităților militare și locațiile acestora, precum și ora sesiunilor obișnuite de comunicare radio.

Stabilirea comunicaţiilor radio telefonice constă în identificarea posturilor radio şi pregătirea între ele a unui canal radio telefonic cu o calitate care să asigure transmiterea (recepţia) informaţiei cu fiabilitatea necesară. Stabilirea comunicaţiei radio telefonice şi transmiterea radiogramelor se realizează cu ajutorul indicativelor radiotelefonice.

Comunicarea este stabilită de operatorul radio al stației principale. Conexiunea este considerată stabilită dacă se răspunde la apel.

Exemplu. Provocare: "Don-02, eu sunt Oka-01, peste."

Răspuns: „Sunt Don-02, peste”.

Transmiterea radiogramelor se realizează cu o viteză proporțională cu posibilitatea de înregistrare la postul de radio receptor. O atenție deosebită este acordată unei transmiteri clare, clare și fără grabă a literelor, cuvintelor, numerelor, evidențiind terminațiile cuvintelor (grupurilor). Cuvintele și semnele de serviciu dificil de pronunțat sunt scrise. Fiecare literă este transmisă printr-un cuvânt adoptat pentru a desemna literele alfabetului. De exemplu, cuvântul „frontieră” este transmis astfel: Roman, Ulyana, Boris, Elena, Zhenya.

Pentru a acorda postul de radio, sunt transmise numere de la zero la nouă. De exemplu, zero, unu, doi, trei, ..., nouă. Transferul în ordine inversă este interzis.

Transmiterea unei radiograme se realizează în următoarea secvență (opțiune):

Sugestie: "Don-02, sunt Oka-01, primește radiograma, termin."

Consimțământ: „θka-01, sunt Don-02, gata, terminat”.

Transmiterea unei radiograme: „Sunt Fka-01, o sută cincisprezece, zece, nouăzeci, zece, cincisprezece, o sută cincisprezece, secțiune, opt sute nouăzeci și unu, adresă codificată, secție, recepție.”

328

Transferul chitanței: „Oka-O1, sunt Don-02, acceptat o sută cincisprezece, peste.”

Semnalele sunt transmise fără apelarea prealabilă a corespondentului și obținerea consimțământului pentru a primi în următoarea ordine:

indicativ de apel circular (la semnalizare către toți corespondenții rețelei), indicativ de apel liniar sau individual (la semnalizare către un corespondent) - de două ori;

cuvântul „eu” și indicativul de apel al postului meu de radio - o dată; semnal - de două ori;

cuvântul „eu” și indicativul de apel al postului meu de radio - o dată; sfârșitul transmisiei - cuvântul „recepție” - o dată;

confirmarea recepției prin confirmarea semnalului - o dată.

Exemplu. „Don-02, Don-02, sunt Oka-01, 7418 Line 421, 7418 Line 421, sunt Oka-01, peste.”

Primirea semnalului primit este dată imediat prin repetarea fiecărui semnal o dată.

Cu o calitate bună a comunicației, indicativele de apel radio pot fi transmise o singură dată.

Comenzile sunt transmise pe un canal radio telefonic fără un apel preliminar și obținerea consimțământului pentru a primi.

Exemplu. "Don-02, eu sunt Oka-01, reper, unul, pistol antitanc, distruge, peste."

Comanda primită este imediat verificată cu o repetare exactă a comenzii sau o confirmare a primirii comenzii cu cuvântul „înțeles”.

Exemplu. „Oka-01, eu sunt Don-02, am înțeles, am terminat”.

RADIO R-159M

Stație radio de bandă largă, portabilă, ultrascurtă, simplex, telefonică și telegrafică, cu modulare în frecvență, apel de ton, precum și cu posibilitate de control de la distanță în modul telefon.

Stația de radio asigură recepția și transmiterea informațiilor în moduri de operare analog și digital. În modul digital, stația de radio oferă funcționare la o viteză de 16 kbps cu echipamente digitale precum T-240S, T-235N, R-168MT.

Gama de frecvență a postului de radio este 30-75,999 MHz.

Puterea emițătorului stației radio este de 5 W în intervalul 30-50 MHz și 4,5 W în intervalul 50-75,999 MHz.

Sensibilitatea receptorului în modurile: „TLF” - 1,2 μV, „TLG” - 0,6 μV, „C” - 1,5 μV.

329

Postul de radio poate funcționa pe antene bici cu o înălțime de 1,5; 2,7 m (pin 1,5 m plus 6 secțiuni a câte 0,2 m fiecare) și o antenă cu val de călătorie (40 m lungime) ridicată la o înălțime de 1 m deasupra solului și îndreptată către corespondent.

Gama de funcționare în funcție de tipul de antenă, domeniul de frecvență de operare (OSR) și modul de funcționare este dată în tabel. 13.

Tabelul 13

Raza de operare a stației radio R-159M, km

Tipul de antenă HDR	și modul de funcționare	
	30-50 MHz	50-75,999 MHz
	"TLF""c""TLG""TLF""C""TLG"	
Pin 1,5 m inaltime	129.61810815	
Pin 2,7 m inaltime	1814.425129.620	
Antena unde calatorie (lungime 40 m)	352850302440	

Stația de radio este alimentată de o baterie reîncărcabilă 10NKP-8 sau 10NKP-10 cu o tensiune de 12 V.

Setul de livrare al stației radio R-159M include: un set de lucru al stației de radio, echipamente auxiliare, un singur set de echipamente de rezervă.

Setul de livrare al postului de radio este plasat în cutia de depozitare 4 (Fig. 103).

Setul de lucru al postului de radio este format dintr-un transceiver 7 cu o baterie 13 plasată în compartimentul bateriei al rucsacului; microfon-căști telefon 74; antena bici 75; bretele de umăr 76; contragreutate 72; cheia telegrafică 2.

Echipamentul auxiliar conține o geantă 5radio-sta, un cadru 10 pentru fixarea postului de radio în timpul transportului, un cuplaj 9, descrieri tehnice și instrucțiuni de utilizare pentru stația de radio și baterii alcaline, un capac de pânză 3 cu întindere, colțuri,

suporturi superioare și inferioare. , formulare pentru postul de radio și baterii, lampă portabilă 7, suport 8.

Un singur set de echipamente de schimb contine doua baterii reincarcabile de tip 10NKP-8 sau 10NKP-10, un set de piese de schimb si accesorii pentru acestea; antenă bici, antenă 77 pe cadru, contragreutate, șase secțiuni ale unei antene cu șase bici, două capace, un manșon și un microfon și căști pentru telefon.

Dispozitiv radio. Corpul compartimentului pentru baterii 18 (Fig. 104) este proiectat pentru a instala bateriile și a le conecta la corpul transceiver-ului 19. Antena bici 2 este proiectată să emită și să recepționeze frecvență înaltă.

330

1

2

3

4

Orez. 103. Set post de radio R-159M:

1 - transceiver; 2 - cheie telegrafică; 3 - coperta pânză; 4 - cutie de depozitare; 5 – geanta operator radio; 6 - șase secțiuni ale unei antene portabile; 7 - lampă portabilă; 8 - suport; 9 - cuplaj; 10 - cadru; 11 - antenă pe cadru; 12 - contragreutate; 13 - baterii reîncărcabile; 14 - microfon și căști telefonice; 15 - antena bici; 16 - bretele de umăr

semnale radio. Setul cu cască microfon-telefon 77 este conceput pentru a converti vibrațiile acustice sonore în vibrații electrice sonore și invers, precum și pentru a transfera transceiver-ul de la recepție la transmisie și invers. Contragreutatea 12 (Fig. 103) este proiectată pentru a crea o conexiune mai stabilă atunci când stația de radio funcționează de la sol la distanțe extreme.

Pe partea laterală a stației de radio se află un bloc 12 (Fig. 104) pentru interfațarea cu conectorul OA 9, destinat să conecteze echipamente terminale digitale cu o rată de transmisie de 16 kbit/s. Componentele și blocurile pre-ajustate și testate sunt conectate mecanic și electric la panoul frontal folosind interconexiuni și șuruburi.

Pe panoul frontal sunt: microampermetrul 3 care indica puterea transmisa in antena si tensiunea bateriei;

comutați / ^ modurile „TLF”, „TLF PSh”, „TLG” și „DU”; butonul 10 CALL-POWER pentru a verifica tensiunea bateriilor și a porni semnalul de apel cu o frecvență de 1 kHz;

butonul 4 al comutatorului de frecvență în zeci de MHz;

331

io

unsprezece

19

12

13

14

15

16

17

Orez. 104. Radio R-159M:

1 - panou cu comutare transceiver; 2 - antena bici; 3 - microampermetru; 4 - buton pentru comutarea frecvenței de zeci de MHz; 5 - buton pentru comutarea frecvenței unităților de MHz; 6 - buton pentru comutarea frecvenței de sute de kHz; 7– mânerul comutatorului de frecvență de zeci de kHz; 8 - buton pentru comutarea frecvenței unităților de kHz; 9 - conector OA; 10– Buton CALL-POWER; 11 – Butonul SETĂRI; 12– bloc de interfață; 13 - micro-tumbler ON; 14– comutator de mod; 15 - cheie telegrafică; 16 - terminale LINE; 17– microfon și căști pentru telefon; 18– compartiment baterie; 19 - transceiver

332

butonul 5 al comutatorului de frecvență al unităților de MHz;

butonul 6 al comutatorului de frecvență de sute de kHz;

butonul 7 al comutatorului de frecvență zeci de kHz;

butonul 8 al unităților de comutare de frecvență kHz;

terminale 16 LINE pentru conectarea unei lămpi portabile, a unei chei telegrafice sau a unui cablu cu două fire;

butonul 11 SETUP pentru a activa acordarea automată a postului de radio la frecvența de operare selectată;

mufă de antenă pentru conectarea unei antene;

micro comutator 13 ON. pentru a porni radioul.

Pregătirea postului de radio pentru funcționare include: inspecția postului de radio, instalarea antenei necesare, verificarea performanței, setarea frecvenței de funcționare.

Comenzile radio situate pe transceiver trebuie să fie în starea lor inițială:

micro comutator ON. - în starea oprită; comutator de mod - în poziția „TLF”; comutator de zeci de MHz - în poziția „3”;

comutarea unităților de MHz, sute de kHz, zeci de kHz și unități de kHz este în poziția „0”.

Înainte de a porni radioul, conectați o cască microfon-telefon sau un receptor microfon-telefon.

Pentru a instala antena aveți nevoie de:

luați antena bici de bază, mutați legăturile de-a lungul cablului în sus și cocoșați, pentru care luați antena de pârghii cu ambele mâini și apăsați puternic pârghiile din partea exterioară, la rupere, cu degetele mari. Introduceți antena fixată cu baza ei în mufa de antenă și rotiți-o în sens invers acelor de ceasornic până se oprește, strângeți-o cu o clemă. Când armați și coborâți antena, nu folosiți forță excesivă pentru a evita ruperea pârghiilor. Nu permiteți îndoiri ascuțite ale antenei armate;

scoateți contragreutatea și desfaceți-o. Agățați vârful contragreutății sub clema 1 de pe panoul frontal și strângeți piulița terminalului.

Pentru a verifica performanța, trebuie să apăsați butonul CALL-PIT. și verificați tensiunea bateriei folosind un microampermetru indicator. Indicatorul microampermetrului cu baterii bune ar trebui să fie în sectorul întunecat.

Atunci când setați frecvența de funcționare, trebuie să porniți radioul punând comutatorul POWER de pe panoul frontal în poziția ON. Setarea frecvenței transceiver-ului se realizează cu cinci butoane - 4, 5, 6, 7, <? (Fig. 104) ale comutatoarelor de radiofrecvență. Butoanele 6, 7 și 8 setează sute, zeci și unități de kiloherți.

Postul de radio este acordat prin apăsarea butonului 11 SET. și monitorizarea acordării transceiver-ului pe an

tennu pe microampermetrul indicator, care ar trebui să devieze cu valoarea maximă.

Transceiver-ul este configurat în orice mod de operare. Când setați indicația maximă pe dispozitiv, continuați să țineți apăsat butonul încă 1-2 s, apoi eliberați butonul.

Verificați transmisia postului de radio prin apăsarea tangeite a căștii microfon-telefon și a butonului CALL-POWER. prin abaterea săgeții dispozitivului indicator și prezența autoascultării semnalului de apel.

Procedura de efectuare a comunicațiilor radio pe postul de radio R-159M

Comunicarea radio pe postul de radio se realizează în cinci moduri.

1. Modul „TLF” - comunicare radio telefonică cu supresorul de zgomot oprit.

Pentru a apela un corespondent, apăsați tangenta căștii microfon-telefon (denumită în continuare „setul cu cască”) și butonul CALL-PIN. După transferul apelului, treceți la recepție eliberând butonul CALL-POWER. si tangeite a casca si asculta raspunsul corespondentului.

Când primesc un semnal de apel de la un corespondent, telefoanele aud un semnal de ton cu o frecvență de 1000 Hz.

Pentru a transmite, apăsați tangenta setului cu cască și vorbiți în microfon clar, încet. Țineți microfonul la o distanță de cel mult 10 cm de gură, la final, eliberați tangeitul căștii.

2. Modul „TLF PN” - comunicare radio telefonică cu supresor de zgomot inclus la recepție. Când lucrați pe distanțe scurte (10-15 km), este de preferat să lucrați cu supresorul de zgomot pornit. Când se lucrează la intervale extreme, când vorbirea începe să fie întreruptă (modul prag de suprimare a zgomotului), este necesar să dezactivați supresorul de zgomot.

3. Modul „TLG” - comunicare radio telegrafică cu o cheie telegrafică conectată la terminalele LINE.

4. Mod telecomandă - control de la distanță de la un telefon TA-57 conectat la bornele LINE printr-un cablu de câmp cu două fire de până la 500 m lungime.

5. Modul „D” (digital). Pentru a lucra în modul digital, este necesar să conectați echipamentul terminal prin unitatea de interfață și să controlați stația radio din tangeit-ul echipamentului terminal în mod similar modurilor TLF și TLF-PSh.

Atunci când este amplasată la sol, este necesar să se evite amplasarea stației de radio în apropierea dealurilor, terasamentelor, clădirilor și structurilor din beton armat și metalice, stâlpilor și liniilor electrice, precum și în zonele joase, râpe și grinzi.

RADIO R-168-0,1U

Setul radio portabil R-168-0.1U din gama VHF este conceput pentru a oferi comunicații radio deschise și mascate în rețelele radio de soldați-echipă-pluton. Pe lângă modul tradițional de telefon, postul de radio are noi moduri care îi îmbunătățesc caracteristicile tactice, tehnice și operaționale. Acestea includ protecția informațiilor transmise de vorbire de la ascultarea directă în aer cu ajutorul unui mascare tehnic încorporat, precum și posibilitatea de scanare a recepției, care vă permite să controlați și să lucrați în patru rețele radio independente.

Pentru a crește durata de lucru de la un set de baterii reîncărcabile, stația de radio are un mod de așteptare economic. Controlul operațional

al stației de radio este efectuat cu o manipulare minimă de către personalul de service.

În funcție de raza de comunicare și de condițiile de funcționare a acestuia, postul de radio folosește o antenă bici de 0,75 m lungime sau o antenă bici scurtată într-o manta de cauciuc de 0,2 m lungime.

Setul radio include: un transceiver cu convertor electro-acustic, o antenă ASh-0,75 cu profil subțire și o antenă ASP 44-56 scurtată, un set de surse primare de alimentare (elemente Blik-ZM sau o baterie reîncărcabilă de tip 2LVB-316).), o consolă de înregistrare a datelor radio (PZRD), o cutie de transport și un singur kit SPTA.

Tipuri de lucru: telefon cu modulație de frecvență; telefon cu mascare tehnica la 16 kbps.

Moduri de operare: modul simplex; lucrați cu un supresor de zgomot; înregistrare automată a datelor radio; lucru pe patru frecvențe pre-preparate (ZCH); recepție de scanare pe patru ZCH; modul de recepție economic (ECONOMIZER); transmiterea și recepția unui apel telefonic cu o frecvență de 1000 Hz.

Principalele caracteristici tehnice:

intervalul de frecvență de funcționare, MHz 44-55,975;

treaptă grilă de frecvență, kHz 25;

număr de frecvențe de funcționare 480;

atenuarea canalelor laterale de recepție, dB, nu mai puțin de...........70;

puterea de ieșire a emițătorului, W, nu mai puțin..............0,1;

raza de comunicare radio, km:

la antena ASh-0,75................................ până la 1,0;

la antena ASP 44-56 ....până la 0,3;

raza de comunicare radio bidirecțională, km, nu mai puțin de 1;

timpul de funcționare continuă de la tipul de alimentare

„Blik-ZM”, h..................................... 12;

timpul dintre defecțiuni, h, nu mai puțin de 10 000;

masa setului de lucru, kg 0,7;

intervalul de temperatură de funcționare, 'C .... de la -30 la +55;

dimensiunile transceiver-ului, mm.............. 52x70x213.

Notă. Aici și mai jos, este dat numărul total de frecvențe de operare posibile. Unele frecvențe pot fi afectate de emisiile interne ale radioului și nu sunt potrivite pentru comunicații radio. Evaluările frecvențelor auto-avariate sunt date în documentația pentru postul de radio.

Timpul de funcționare continuă este dat atunci când raportul este de 1:1:8 (timp de transmisie: timp de recepție: timp de recepție economic) cu o singură operațiune de transmisie de cel mult 3 minute. La alte rapoarte, timpul de funcționare continuă de la sursa de alimentare poate diferi într-o direcție sau alta.

Pentru alimentarea stației de radio, pot fi folosite celule de litiu de unică folosință „Blik-ZM”. Atunci când le utilizați, este necesar să respectați regulile de funcționare și eliminare a elementelor, deoarece acestea sunt explozive chimic.

Caracteristicile temporale ale modului de scanare: timpul ciclului de scanare, în care receptorul stației de radio trece secvenţial toate RFP-urile o dată, - 2 s;

timpul în care receptorul stației radio verifică prezența unui apel cu ton pe fiecare dintre RFP - 0,5 s;

timpul dintre primirea unui apel pe RFP (oprirea scanării) și revenirea automată la modul de scanare, timp în care postul de radio trebuie să fie apăsat pentru a răspunde corespondentului apelant - 20 s.

Timpul dintre ultima apăsare a tangeitului și revenirea automată în modul de scanare, timp în care receptorul stației radio se află pe postul de schimb radio, pe care are loc schimbul radio, este de 20 s.

Ordinea de lucru la postul de radio R-168-0, GU

Scopul comutatoarelor radio: comutator VOLUME. - pentru a porni (opri) postul de radio și a schimba nivelul semnalului recepționat;

comutați MOD - pentru a schimba modul de funcționare; comutați CANAL - pentru comutarea canalelor pregătite în prealabil (ZPC) și pornirea (dezactivarea) a modului de recepție de scanare.

Control medical:

1. Introduceți două surse de alimentare de tip Blik-3 în compartimentul pentru baterii al radioului, respectând polaritatea.

2. Setați comenzile în pozițiile inițiale: comutator VOLUME. - în poziția extremă stângă (până la

clic);

Comutator MODE - în poziția „2” (PSH OFF); comutator de canal - în poziția „1”.

3. Rotiți comutatorul VOLUME la dreapta (până când se dă clic).

4. Controlul volumului. verificați posibilitatea de a modifica nivelul de zgomot și setați volumul normal de ascultare.

5. Apăsați tasta Tx, în timp ce radioul intră în modul de transmisie și zgomotul dispare în telefoane.

6. Setați comutatorul MOD în poziția „3” (PN). Volumul zgomotului ar trebui redus semnificativ, ceea ce indică faptul că supresorul de zgomot funcționează corect.

Atenţie! Când lucrați la distanțe extreme sau când lucrați în apropierea echipamentelor de lucru (mașină, transport de trupe blindat, vehicul de luptă pentru infanterie etc.), se recomandă să lucrați cu supresorul de zgomot oprit.

Procedura de efectuare a comunicațiilor radio.

Modul Simplex. Pentru a seta acest mod, trebuie să:

1. Setați poziția inițială a comenzilor.

2. Porniți radioul și setați poziția dorită a comutatorului de canal, în timp ce:

în poziția „1...4”, recepția și transmiterea mesajelor vocale se efectuează în mod deschis la frecvențele de operare corespunzătoare numărului;

în poziția „1M...4M”, recepția și transmiterea mesajelor vocale se realizează în modul de mascare tehnică a informațiilor la frecvențele de operare corespunzătoare numărului.

Radioul este în modul de primire și telefonul aude zgomotul receptorului. Când comutatorul MOD este setat pe „3” (PN), zgomotul dispare.

Atenţie! În caz de deteriorare a calității recepționării informațiilor de la corespondent, setați comutatorul MODE în poziția „2” (PN OFF).

3. Pentru a apela corespondentul, apăsați tastele TX și TON, în timp ce transceiver-ul comută în modul de transmitere a semnalului de ton (sunet). Telefoanele aud un semnal cu un singur ton.

4. Eliberați tastele și ascultați răspunsul corespondentului.

5. Pentru a trimite mesaje vocale, apăsați tasta VTX. După transmiterea informațiilor, trebuie să treceți imediat la modul de primire (eliberați tasta TX).

recepția scanării. Acest mod este utilizat pentru controlul secvenţial al FHP.

337

Pentru a seta acest mod de operare, mutați selectorul de canal în poziția „C”. În același timp, postul de radio începe să treacă de la un RFP la altul cu un interval de timp egal cu 0,5 s.

Când treceți la modul de scanare de la canalele deschise (poziția „1...4”), scanarea are loc în modul deschis, iar la trecerea de la „1M...4M” - în modul de mascare tehnică a informațiilor de vorbire.

Când se primește un apel cu ton, scanarea va fi oprită automat la HRA unde este primit apelul. În acest caz, în telefoane se va auzi un semnal de ton intermitent.

Când răspundeți apelantului, adică când apăsați tasta TRANSMISIE, tonul dispare.

Trecerea inversă la modul de recepție de scanare are loc automat la 20 de secunde după terminarea comunicațiilor radio.

Atenţie! În modul de recepție prin scanare, când apăsați tasta TRANSMISSION, operarea este posibilă numai pe RFH pe care a fost efectuată comunicația radio înainte de a trece în acest mod.

Mod Eco. În cazul pauzelor lungi în schimbul radio, pentru a mări timpul de funcționare al postului de radio de la o singură sursă de alimentare, postul de radio este comutat în modul de recepție economic. Pentru a face acest lucru, trebuie să setați comutatorul MOD în poziția „1” (ECONOMYER). În acest caz, postul de radio este pornit periodic în modul de recepție timp de 2 s cu un interval de 10 s.

La primirea unui apel cu ton de la un corespondent, postul de radio trece în modul de recepție normal cu o indicație sonoră, care se manifestă sub formă de rafale intermitente de tonuri care dispar la apăsarea scurtă a tastei TX.

Atenţie! Când ascultați rafale de ton intermitent în telefoanele posturilor de radio în modul de transfer de informații, este necesar să schimbați bateriile. Atunci când apelați un corespondent care lucrează în modul de recepție economic, este necesar să efectuați un apel cu o durată egală sau mai mare de 12 secunde.

Inregistrator de date radio. Pentru a introduce date radio în stația de radio R-168-0.1 U și a le stoca, se utilizează o consolă de înregistrare a datelor radio (RDRD). Oferă înregistrarea și stocarea a patru denumiri de frecvențe fixe, precum și o cheie de mascare tehnică pentru un post de radio timp de până la 2000 de ore dintr-un set de surse de alimentare de tip „Blik-3”. PZRD asigură munca în condiții similare condițiilor de funcționare a unui post de radio.

Scopul butoanelor de pe tastatura CPRD:

butoane digitale „0” - „9” - pentru a selecta una dintre cele patru frecvențe pre-preparate (ZCH), pentru a introduce date radio

338

(evaluări de frecvență), pentru înregistrarea datelor cheie (CD) pentru un dispozitiv de mascare a informațiilor vocale (UTMI);

butonul SB. (RESET) - pentru a reseta datele radio introduse (RD) sau CD-urile înregistrate atunci când sunt modificate sau în cazul unor erori de introducere;

butonul VD (ENTER) - pentru înregistrarea datelor radio în memoria postului radio R-168-0.1U și UTMI;

butonul CL. (KEY) - pentru a activa (dezactiva) modul de înregistrare CD;

butonul O - pentru a porni și opri iluminarea de fundal a indicatorului PZRD în întuneric;

butonul PIT. (PUTERE) - pentru a porni și opri puterea ramjetului.

Pregătirea pentru funcționarea consolei de înregistrare a datelor radio. Introduceți două baterii de tip „Blik-3” în compartimentul pentru baterii al PZRD, respectând polaritatea.

Pentru a seta și înregistra frecvențele de operare, trebuie să: conectați sursa de alimentare a ramjetului prin apăsarea butonului PIT. Pe afișajul digital este afișată în primele cinci cifre valoarea frecvenței înregistrate anterior, iar în ultima - numărul acesteia (de exemplu: 45125F1 - frecvența 45125 kHz, prima frecvență pre-preparată (ZFC);

selectați ZCH-ul dorit (pot fi patru în total) apăsând butonul cu numărul corespunzător (acest număr va apărea pe tabloul de bord în ultima cifră);

apăsați butonul SB. pentru a reseta datele radio (RD), în timp ce afișajul va afișa „-----F (l-4)”;

formați o nouă frecvență prin apăsarea a cinci butoane în succesiune cu numerele corespunzătoare, care vor fi afișate pe rând pe afișaj (interval 44-55,975 MHz cu un pas de 25 kHz). În cazul unei apelări eronate, apăsați butonul SB. și repetați frecvența setată;

apăsați butonul cu numărul corespunzător numărului următoarei RFP și repetați operațiunile de ștergere și setare a frecvenței.

Notă. Neapăsarea butonului, prezența comutării repetate în acesta poate duce la erori în formarea frecvenței și trecerea la o altă HR. Este necesar să repetați frecvența setată sau să setați RFP-ul dorit. Memorarea frecvențelor formate are loc automat;

apăsați butonul PIT. pentru a opri PZRD, afișajul ar trebui să se stingă.

Pentru a colecta și înregistra datele cheie, trebuie să:

porniți alimentarea, apăsați butonul OFF;

apăsând în mod repetat butonul „8”, setați primul grup de CD-uri pe afișajul digital (se afișează 0-);

apăsați butonul SB;

339

Formați șase cifre indicate secvențial în documentul cheie (formular de date radio) pentru primul grup de CD, controlând formarea corectă pe tabloul de bord;

în cazul erorilor de înregistrare pe CD, apăsați butonul SB. și repetați apelarea grupului CD corespunzător;

apăsați butonul „9” o dată pentru a merge la următorul grup de CD-uri înregistrate;

repetați operațiunile de ștergere și setare CD pentru grupurile rămase (total 8: de la 0 la 7). Numărul grupului de cifre format se modifică prin apăsarea butoanelor numerice „8” (în jos) și „9” (în sus);

după formarea celui de-al optulea grup de CD-uri, apăsați butonul „9” și verificați suma de control care este afișată pe afișajul digital al postului de radio cu suma de control dată în documentul cheie (fișa de date radio). Dacă sumele de control nu se potrivesc, repetați operația de setare CD;

apăsați butonul CL. pentru a ieși din modul de înregistrare CD, în timp ce CD-urile sunt rescrise în UTMI și când modul de înregistrare este pornit din nou, acestea nu sunt afișate pe indicatorul CRRD;

apăsați butonul PIT. pentru a opri PZRD, afișajul ar trebui să se stingă.

Procedura de introducere a datelor radio. Pentru a introduce date radio, trebuie să:

introduceți două baterii Blik-3 în compartimentul pentru baterii al postului de radio, respectând polaritatea;

porniți postul de radio, pentru care comutatorul VOLUME. rotiți la dreapta în sensul acelor de ceasornic (până când se dă clic);

setați comutatorul MOD în poziția „4” (ÎNREGISTRARE);

porniți puterea consolei de înregistrare a datelor radio - valoarea ZCH va fi afișată pe afișaj;

combinați indicatorul postului de radio cu LED-ul PZRD și apăsați scurt butonul VD de pe PZRD de două ori (pentru un timp de 2-3 s) (afișajul

arată „ZAP.”, iar un semnal sonor scurt se aude în telefoanele postului de radio).

Radioul este gata să lucreze cu date radio noi. În cazul acțiunilor eronate ale operatorului, repetați introducerea datelor radio.

Opriți radioul rotind comutatorul VOLUME. în poziția extremă din stânga (până când se dă clic). Opriți PZRD.

Instrucțiuni pentru utilizarea bateriilor sigilate. Conținutul principal al întreținerii bateriilor sigilate este restabilirea capacității după o descărcare (realizarea încărcării acestora), precum și asigurarea unor condiții care exclud defecțiunea bateriilor și rănirea personalului. Nerespectarea modurilor de încărcare reglementate poate duce la explozia bateriei și rănirea personalului. charge ger

340

Bateriile Metic trebuie realizate numai cu ajutorul încărcătoarelor standard. In cazuri exceptionale este permisa incarcarea bateriilor cu ajutorul mijloacelor improvizate numai de catre personal special instruit, cu aparatura corespunzatoare de control si masura.

Este strict interzisă încărcarea unei baterii necunoscute!

Pentru a încărca bateriile sigilate ale echipamentelor portabile de comunicații, trupele sunt înarmate cu stații de încărcare regimentare (baze), dispozitive portabile automate de încărcare și reîncărcare (UPM-6 și UPM-12). Stațiile de încărcare (EB8-P28.5-1 VAZ-01) trebuie să fie operate de un echipaj special instruit. Operarea instalațiilor portabile automate de încărcare și reîncărcare poate fi efectuată de personalul care operează instalații de comunicații.

Recomandări practice.

1. La temperaturi ambientale sub -10 și peste +35 ° C, bateriile practic nu sunt încărcate. Dacă este imposibil să asigurați temperatura dorită, luați măsuri pentru încălzire (de exemplu, înfășurați bateria în material termoizolant - o haină de mazăre, pătură etc.) sau răcire (suflarea bateriei cu un ventilator, îndepărtarea căldurii prin scufundare). bateria 1/3 în apă).

2. O atenție deosebită trebuie acordată fiabilității conectării bateriilor la dispozitivele de încărcare (încărcare), fiabilitatea contactelor circuitului de încărcare.

3. La încărcarea bateriilor cu încărcătoare automate, descărcarea suplimentară automată și, în consecință, încărcarea adesea nu sunt activate. De obicei, acesta nu este un semn al unei defecțiuni a bateriei, ci al unei descărcări profunde. În ROM-ZM, este suficient să reinstalați bateria (demontați - instalați). Pentru a porni bateriile descărcate profund (tensiune mai mică de 10 V) pentru încărcare în PZU-5, PZU-6, UZM-O, UZMO-R, UZMO-K, este convenabil să utilizați o baterie reîncărcată (tensiune aproximativ 11 V) . Pentru a face acest lucru, trebuie să conectați o baterie reîncărcată, să setați curentul maxim de descărcare (re-descărcare), porniți dispozitivul, când treceți la modul

de încărcare, înlocuiți bateria reîncărcată cu una profund descărcată și continuați încărcarea.

FACILITĂȚI DE COMUNICARE

Mijloacele de comunicare ale vehiculelor de luptă ale unităților de pușcă motorizate asigură comunicarea internă între membrii echipajului și comunicarea externă între stațiile radio care au capacitatea de a lucra pe partea opusă. Pentru a asigura comunicarea internă în vehiculele de luptă, este instalat echipamentul de comunicare și comutare internă (AVSK) R-174 , pentru a asigura comunicarea externă - stații radio R-173M, R-163-50U.

ECHIPAMENTE DE COMUNICARE INTERNĂ ȘI DE COMUTARE P-174

Echipamentul de interfon R-174 asigură: comunicare telefonică internă între membrii echipajului și forța de aterizare a vehiculului blindat și abonatul aflat în afara obiectului (șase abonați în total);

conectarea la oricare dintre cele două posturi radio ale obiectului sau la receptorul radio al oricărui membru al echipajului pentru comunicare externă;

comunicare telefonică externă bidirecțională printr-o linie de comunicație cu două fire;

furnizarea unui abonat extern care lucrează printr-o linie de comunicație prin cablu cu acces la comunicația radio prin oricare dintre cele două stații radio ale obiectului;

trecerea forțată la comunicarea internă a oricărui membru al echipajului care lucrează la postul de radio;

ascultarea semnalului echipamentului GO-27 de către abonații care lucrează la rețeaua internă de comunicații;

capacitatea de a conecta un difuzor extern.

Compoziția echipamentului pentru interfon și comutare R-174 este dată în tabel. 14.

Tabelul 14

Nume	Denumire	Notă
Dispozitiv BV34	vK.089.089	Dispozitivul comandantului
Dispozitiv BV35	vK.089.090	Dispozitiv terminal
Dispozitiv BV36	vK.089.091	Dispozitivul Gunner
Dispozitiv BV37	vK.089.092	Dispozitivul șoferului
Dispozitiv BV38	vK.089.093	Dispozitiv operator radio
MT2 cu cablu:		Comutator pentru piept
lungime 1,2 m	vKZ.608.010	
lungime 2,2 m	vKZ.608.010-01	
lungime 5 m	vKZ.608.010-03	
lungime 10 m	vKZ.608.010-02	

Bloc suplimentar de abonat (sau conector de trecere) - Dispozitivul comandantului de bord
Conectori priza ——

Dispozitivul BV34 asigură comunicarea internă a comandantului, conexiunea la posturi de radio și receptor, pornind AVSK, reglarea volumului în telefoanele cu căști în timpul comunicării interne, conectarea șoferului pentru a lucra la stația de radio.

Dispozitivul BV35 oferă posibilitatea de comunicare internă și externă. Dispozitivul BV36 este utilizat pentru comunicarea internă și externă a tunerului. Dispozitivul BV37 este destinat comunicării interne și externe a șoferului și conectării echipamentului GO-27.

Dispozitivul BV38 este destinat comunicării interne și externe a unui operator radio și conectării unei linii de comunicație cu fir.

Blocul de abonat suplimentar (sau conectorul de trecere) asigură conectarea comandantului trupei la sistemul de interfon al vehiculului. Trecerea forțată la interfon a membrilor echipajului care lucrează la postul de radio nu este posibilă din acest bloc.

La pregătirea echipamentului de interfon, este necesar:

introduceți conectorii cablurilor comutatoarelor de piept în conectorii dispozitivelor BV34, BV35, BV36, BV37, BV38. Pentru a evita contaminarea și deteriorarea pinii conectorului, cablurile comutatoarelor din piept trebuie conectate permanent la aparat;

puneți-vă căștile și, mutând catarama de pe curele, reglați telefoanele pentru gât astfel încât să se potrivească perfect pe gât cu partea netedă. Comunicarea fiabilă în două sensuri internă și externă este posibilă numai atunci când telefoanele pentru gât sunt apăsate strâns pe gât, iar căștile sunt ajustate cu precizie la dimensiunea capului;

conectați cablurile căștilor la comutatoarele pentru piept; conectați-le cu grijă, evitând îndoirea pinilor conectorului;

fixați întrerupătorul pentru piept cu un știft de buclă de butonul de pe pieptul salopetei.

Pentru a asigura comunicarea internă, este necesar ca comandantul dispozitivului BV34 să seteze întrerupătorul de alimentare OFF / BS în poziția „BS”;

pentru toți abonații de pe dispozitivele BV34, BV35, BV36, BV37, BV38, setați comutatoarele pentru tipul de lucru în poziția „VS”;

comandantul, rotind butonul de pe dispozitivul BV34, în timp ce numără „unu, doi, trei”, setează volumul sunetului necesar în telefoane;

verificați audibilitatea prin rețeaua de interfon. Toți membrii echipajului și comandantul aterizării trebuie să se audă între ei și pe ei înșiși, indiferent de poziția tangeitului comutatorului pieptului.

Lucrul la posturile de radio și accesul la comunicații prin posturi de radio este posibil pentru orice membru al echipajului.

Conectarea interfonului și a echipamentului de comutare la stațiile radio și la receptor asigură următoarele acțiuni ale membrilor echipajului:

pentru a lucra la unul dintre posturile de radio sau pentru a asculta receptorul, comandantul dispozitivului BV34 comută tipul de comutator de operare în poziția „Pst.1”, „Pst.2” sau „Rm.” respectiv. În același timp, se conectează la unul dintre posturile de radio sau la un receptor, iar restul membrilor echipajului rămân în sistemul de interfon. Când stația de radio este pornită, zgomotul receptorului se aude în telefoanele căștilor, atunci când apăsați pe cufărul tangeit

postul de radio este pornit pentru transmisie, dovadă fiind indicarea postului de radio și aspectul de a asculta propriul discurs. Când apăsați tangeitul comutatorului pieptului VYZ. comandantul este inclus în sistemul de interfon;

Gunnerul și abonații conectați prin terminal și prin dispozitive pentru a lucra la unul dintre posturile de radio sau pentru a asculta receptorul trebuie să comute tipul de comutator de lucru la „Pst.1”, „Pst.2” sau „Rm.” respectiv;

pentru a conecta șoferul la postul de radio, comandantul trebuie să mute comutatorul DRIVER de pe dispozitivul BV34 din poziția „BC” în poziția „Pst.”. Astfel, toți membrii echipajului pot fi conectați simultan la unul dintre posturile radio sau la receptor, cu excepția comandantului de aterizare, care este inclus în sistemul de interfon prin blocul de abonat suplimentar (sau conectorul de trecere). Acest lucru duce la o scădere a volumului semnalelor primite și îngreunează controlul stației de radio, prin urmare, de regulă, la fiecare post de radio ar trebui să lucreze doar un membru al echipajului;

la trecerea unei bariere de apă, toate semnalele radio de la țărm trebuie să fie recepționate direct de șofer și ascultate de comandant. Prin urmare, pe dispozitivul BV34, comutatorul pentru tipul de lucru trebuie să fie setat în poziția „Pst.1”, „Pst.2” sau „Prim.”, iar comutatorul ȘOFER în poziția „Pst.”;

Apel circular (comutarea forțată la interfon) are loc atunci când apăsați butonul CALL tangeite. un comutator pentru piept conectat la orice dispozitiv (cu excepția unui bloc suplimentar de abonat sau a unui conector de tip buclă). În acest caz, orice membru al echipajului care lucrează la postul de radio este deconectat de la acesta și intră în sistemul de interfon. Trebuie reținut că în timpul unui apel circular, comunicarea radio este întreruptă, așa că trebuie folosită în cazuri excepționale și pentru o perioadă scurtă de timp.

RADIO R-173M

Stația radio R-173M este simplex, telefonică, ultrascurtă, cu modulație de frecvență (Fig. 105). Este conceput pentru a oferi o comunicare radio bidirecțională între obiectele în mișcare în timpul mișcării lor și în parcare. Postul de radio asigură recepția și transmiterea informațiilor în mod analog și digital.

Când funcționează în modul analogic, stația de radio este proiectată să funcționeze cu echipamente de interfon și comutare pentru obiecte blindate (AVSK.-B R-174) - modul PU, precum și cu echipamente de interfon și comutare KShM (AVSK-BSh) - OA modul.

344

Când funcționează în modul digital, radioul este proiectat să funcționeze cu echipamente de criptare digitală. Stația de radio oferă acces fără căutare în comunicare și comunicare fără acord pe oricare dintre cele 10 frecvențe pregătite în prealabil.

Gama de frecvență a postului de radio este 30-76 MHz. Puterea emițătorului stației de radio este de 30 wați. Sensibilitatea receptorului este de 1,5 μV.

Postul de radio poate funcționa pe antene bici cu o înălțime de 1, 2, 3 m și o antenă de urgență. Raza de comunicare atunci când lucrați la o antenă cu o înălțime de 2 m este de până la 20 km. Stația de radio este alimentată de la rețeaua DC de la bord cu o tensiune de 27 V. Setul radio include: un transceiver, un kit de montare a antenei, un kit de piese de schimb, de înaltă frecvență (HF) și joasă frecvență (LF) cabluri, cablu de alimentare, documentație operațională.

Pregătirea postului de radio pentru funcționare include: inspecția externă a postului de radio, pregătirea frecvențelor de operare, verificarea performanței.

În timpul unei examinări externe, sunt verificate următoarele: prezența proprietăților existente și de rezervă, fiabilitatea fixării stației de radio în obiect (șuruburile slăbite sunt strânse). Este necesar să vă asigurați că cablurile și „împământarea” obiectului sunt conectate corect și fiabil la terminalul HOUSING al postului de radio.

Verificați starea de sănătate a izolatorului antenei-amortizor. Dacă este necesar, curățați de murdărie, în timp ce este strict interzisă utilizarea kerosenului, benzinei, motorinei, uleiului.

Scoateți ștecherul de la amortizorul antenei și instalați antena la o înălțime dată (3, 2 sau 1 m). Închideți capătul deschis al cotului superior cu un capac (din cutia de piese de schimb). Articularea încuietorilor știfturilor antenei pentru a evita pierderea lor în timpul mișcării trebuie să fie fiabilă.

Atunci când pregătiți frecvențele de operare, trebuie: să porniți radioul punând comutatorul POWER de pe panoul frontal în poziția ON;

comutator RECORD - WORK setat pe poziția RECORD - se va aprinde afișajul FREQUENCY, KHz;

porniți numărul necesar al HRA apăsând butonul corespunzător - numărul HRA va fi afișat pe afișaj;

apăsați butonul RESET - afișajul FREQUENCY, KHz se va stinge;

formați frecvența dorită prin apăsarea succesivă a cinci butoane cu numerele corespunzătoare, care vor fi afișate pe afișaj FRECVENȚA, KHz;

apăsați butonul cu numărul următorului ZCH și repetați operația de setare a frecvenței.

Pentru a preveni o posibilă defecțiune a informațiilor înregistrate, este interzisă apăsarea a două sau mai multe butoane în același timp sau oprirea alimentării stației de radio în timpul pregătirii ZCH.

345

După finalizarea pregătirii HRP, setați comutatorul RECORD - WORK în poziția WORK, în timp ce afișajul FREQUENCY, KHz se va stinge, iar butonul RESET va fi blocat.

Neapăsarea butonului, apăsarea în mod repetat a acestuia poate duce la erori în formarea frecvenței și trecerea la o altă HR. În acest caz, este necesar să repetați frecvența setată.

Verificarea performanței postului de radio se realizează în modul PU (versiunea rezervor).

Setați comenzile în pozițiile inițiale: comutator basculant PU - OA - în poziția PU;

comutator basculant SUPPRESOR ZGOMOT - în poziția oprit; comutator SUPPRESOR - în poziția oprit; comutator comutator POWER - în poziția FULL;

comutator RECORD - WORK - la pozitia WORK; control VOLUME - în poziția de mijloc;

Controlul VOLUM RPM - în poziția extremă din stânga.

Transferați postul de radio la RFP selectat, pentru care apăsați butonul pentru numărul acestei RFP - numărul necesar va fi afișat pe afișaj. Când butonul este eliberat, indicatorul PTT se va aprinde pentru scurt timp. După ce indicatorul Tx se stinge, radioul este gata de funcționare.

Pentru a verifica funcționalitatea traseului transceiver-ului, este necesar să apăsați tangeitul comutatorului pieptului și să pronunțați cu voce tare numărul „unu, doi, trei”. Strălucirea indicatorului PRD și prezența autoascultării în telefoanele căștilor indică starea de sănătate a căii de transmisie. Utilizați controlul VOLUME pentru a seta volumul normal de ascultare a vocii. Eliberați tangeitul comutatorului pieptului - un zgomot uniform se va auzi în telefoane. Setați comutatorul REDUCTOR DE ZGOMOT în poziția ON. În acest caz, volumul zgomotului va scădea brusc - supresorul de zgomot funcționează.

Apăsând alternativ butoanele RAP-urilor formate, verificați funcționarea postului de radio pe aceste RAP-uri.

Opriți alimentarea radioului punând comutatorul POWER în poziția OFF.

Ordinea de lucru la postul de radio R-173M

Caracteristicile postului de radio. Stația de radio permite funcționarea non-stop pentru recepție, precum și cu un raport de timp de transmisie și recepție egal cu 1:2, la temperaturi scăzute și normale (+25 ° C) și la un raport de 1:5 la temperaturi ambientale ridicate. Trebuie avut în vedere că de fiecare dată când este apăsat butonul, radioul va transmite pentru scurt timp, așa că trebuie să evitați să apăsați butonul inutil.

Pentru a începe transferul, apăsați tangeitul comutatorului de piept PRD, la final - eliberați tangeita.

Radioul este capabil să transmită și să primească apeluri cu tonuri.

Pentru a efectua un apel, trebuie să apăsați tonul Tx și butonul TON. În acest caz, telefoanele vor auzi un semnal sonor cu o frecvență de 1000 Hz și indicatorul CALL se va aprinde.

Când se primește un semnal de apel de la corespondent, indicatorul CALL se aprinde și în telefoane se aude un semnal de ton cu o frecvență de 1000 Hz.

Când lucrați la distanțe apropiate (10-15 km), când în timpul pauzelor de vorbire zgomotul din telefoane este suprimat la un raport între pauză și timpul de vorbire egal cu 1:10 sau mai mult, este de preferat să lucrați cu supresorul de zgomot pornit. .

Când se lucrează la intervale extreme, când vorbirea începe să fie întreruptă (modul prag de suprimare a zgomotului), este necesar să dezactivați supresorul de zgomot.

Când obiectele omizi se mișcă pe nisip uscat și zăpadă, pe drumuri pavate uscate și praf, apar interferențe electrostatice și de contact, ceea ce reduce semnificativ raza de comunicare. Interferența este detectată prin apariția trosnetului în telefoane. Pentru a combate astfel de interferențe, radioul are un supresor de interferențe. Pentru a-l porni, setați comutatorul comutator SUPPRESOR INTERFERENȚI în poziția ON.

Trebuie reținut că pornirea suprimatorului de zgomot duce la o deteriorare a selectivității receptorului și ar trebui utilizat numai în caz de zgomot de impuls (trosnet în telefoane).

Radioul are capacitatea de a opera un transmițător de putere redusă. Modul de putere redusă este utilizat atunci când se lucrează la distanță apropiată. Pentru a face acest lucru, setați comutatorul POWER în poziția LOW.

Locația la sol și raza de comunicare. Stația de radio atunci când lucrează la o antenă bici de doi metri în mișcare oferă o rază de comunicare de până la 20 km. Cu toate acestea, raza de comunicare poate diferi de cea indicată în funcție de parametrii obiectelor (nivel de interferență radio, diagramă de radiație, înălțime etc.).

Atunci când sunt amplasate pe sol, este necesar să se evite amplasarea în apropierea dealurilor, terasamentelor, clădirilor și structurilor din beton armat și metal, stâlpi și linii electrice, precum și în zonele joase, râpe și grinzi.

Lucrați la antena de urgență. În cazul deteriorării antenei bici sau a izolatorului antenei, se poate efectua o comunicare pe distanță scurtă către sistemul de urgență - o bucată de sârmă de 3 m lungime cu un conector la capăt pentru conectarea la o stație radio. Capătul firului este aruncat afară prin trapă, se ridică pe un băț în parcare. Comutatorul comutator POWER al emițătorului trebuie să fie setat în poziția LOW.

347

348

la 91011121314

26 25 24 2322 2120 1918171615

b

Orez. 105. Radio R-173M:

a - vedere generală a setului principal; b - organele de conducere, reglementare si control; 1 - cablu de joasă frecvență; 2 – post de radio R-173M; 3 - dispozitiv de antenă; 4 - set de pini de rezerva; 5 - cablu de înaltă frecvență; 6 - documentația operațională; 7 - un set de piese de schimb; 8 - tablou de bord ZPCH și FREQUENCĂ, KHz; 9 - indicator luminos CALL; 10 - scândură pentru note creion; I - Comutator POWER pentru a comuta radioul în modul de putere maximă sau redusă; 72 - indicator luminos al modului de transmisie al TX; 13 - Buton TON pentru trimiterea apelurilor cu ton; 14 - comutator basculant SUPPRESOR DE ZGOMOT; 75 - terminal de carcasă pentru conectarea la „masa” obiectului (magistrala negativă a rețelei de bord); 16 - conector RF de înaltă frecvență XP5 pentru conectarea unei antene sau BAF; 77– Buton VOLUME pentru reglarea semnalului receptorului radio R-173P atunci când lucrați cu acesta; 18 - comutator basculant pentru pornirea postului de radio POWER; 19 - butonul de control al volumului VOLUME; 20 - mufa EG a corectorului de frecventa al generatorului de referinta; 27 - mufa corector de frecvență UG al generatorului controlat; 22 - comutator basculant SUPPRESOR INTERFERENȚE; 23 - Buton RESET pentru ștergerea HRP; 24 - tubul LF OA al regulatorului de nivel de ieșire al pistei LF OA; 25 - blocare ÎNREGISTRARE - LUCRARE; 26– Butonul SCORE; 27 - Conector PRM KhRZ pentru conectarea receptorului radio R-173P atunci când lucrați cu acesta; 28 - Conector LF XP2 pentru conectarea unui interfon, comutator pentru piept cu o cască sau echipament terminal; 29 – conector telecomandă XP4 pentru controlul funcționării BAF-ului sau telecomenzii stației radio; 30 – conector BS XP1 pentru conectarea

magistralei pozitive a rețelei de bord a obiectului; 31 - zece butoane pentru selectarea și pregătirea HRP; 32 - memoriu INSTALARE ZCH

După conectarea antenei de urgență, postul de radio este din nou reglat prin apăsarea butonului pentru numărul postului de radio.

Funcționarea unui post de radio cu interfon. Comutatorul basculant PU - OA de pe panoul frontal al postului de radio trebuie să fie în poziția PU. Conectorul woofer-ului postului de radio este conectat printr-un cablu la interfon.

Trecerea de la recepție la transmisie, recepția și transmiterea informațiilor de vorbire se efectuează de la aparatul comandantului (BV-34), aparatul de trăgător (BV-35, BV-36) și aparatul șoferului (BV-37) (la depășirea obstacolelor de apă).).

RADIO R-163-50U

Stația de radio R-163-50U este un transceiver cu unde ultrascurte cu modulație de frecvență. Este conceput pentru a înlocui radiourile R-173 și R-123.

Interval de frecvență de operare 30-79,999 MHz. Putere 30 W.

Raza de comunicare: in parcare - 40 km, in miscare - 20 km.

Conectarea unui post de radio. Stația de radio este instalată într-un loc obișnuit în obiect și fixată cu șuruburi de fixare. Stația de radio este alimentată de la rețeaua de bord a unității cu bateriile conectate în paralel. Dacă este necesar să opriți și să efectuați alte lucrări la sistemul de rețea de bord al obiectului, este necesar să opriți postul de radio cu comutatorul POWER.

Este interzis:

porniți puterea postului de radio fără baterii; lucrează la un post de radio cu antena oprită;

lucrați continuu la postul de radio în modul „Transmisie” mai mult de 3 minute;

opriți alimentarea radioului la pregătirea RFP-ului, adreselor și codegramelor și după ce îl porniți până când pe afișajul panoului de control apare numărul RFP-ului.

Pregătirea postului de radio pentru funcționare include: inspecția postului de radio, pregătirea frecvențelor de funcționare, instalarea modurilor și a tipurilor de lucru, verificarea performanței.

Verificarea postului de radio. În timpul unei examinări externe, se verifică prezența proprietăților existente și de rezervă, fiabilitatea fixării stației de radio în instalație (șuruburile slăbite sunt strânse). Este necesar să vă asigurați că cablurile și „împământarea” obiectului sunt conectate corect și fiabil la terminalul HOUSING al postului de radio.

Verificați starea de sănătate a izolatorului antenei-amortizor. Dacă este necesar, curățați de murdărie, în timp ce este strict interzisă utilizarea kerosenului, benzinei, motorinei, uleiului.

350

Scoateți capacul de la amortizorul antenei și instalați antena.

Pregatirea frecventelor de operare. Postul de radio asigură în modul „Înregistrare” pregătirea a 16 frecvențe pre-pregătite (ZFC) (de la 00 la 15) în modul „Echipament terminal” („OA”) și 10 AF în „Interfon” („PU”) ") (de la 0 la 9). În modul „Work”, comutarea a 10 ZCH (de la 0 la 9) este asigurată printr-o singură apăsare a butonului digital corespunzător. Accesul la RFP (de la 10 la 15) este asigurat pentru automatizarea mijloacelor externe de comunicare.

Pentru a vă pregăti pentru HR, aveți nevoie de:

setați comutatorul POWER în poziția ON;

setați modul „Înregistrare” apăsând butonul ZP - indicatorul ZP este evidențiat, în primele două cifre ale afișajului digital este afișat numărul ZPCH, iar în ultimele cinci - valoarea frecvenței înregistrate anterior;

formați numărul HRP prin apăsarea alternativă a două butoane numerice în modul „OA” și a unui buton în modul „PU”, controlând indicația din primele două cifre ale afișajului digital;

ștergeți valoarea anterioară a frecvenței apăsând butonul C - cifrele de indicare a frecvenței se vor stinge;

formați o nouă valoare a frecvenței folosind butoanele numerice - când este formată ultima cifră a valorii frecvenței, radioul intră în modul de acordare automată, iar codurile de acord sunt introduse în memoria radioului.

Setarea și înregistrarea sunt însoțite de cuvinte indicative:

n n n

3 A P H

După înregistrare, cuvântul indicativ este afișat pe afișaj:

0...1   0...93...70...90...90...90...9

Dacă este detectată o eroare la setarea valorii frecvenței, ar trebui să ștergeți valoarea frecvenței introdusă greșit apăsând butonul C și formați valoarea frecvenței dorite. Restul HR-urilor sunt scrise în același mod.

Notă. Reapelarea numărului HR pune radioul în modul de reglare automată, cu o tranziție la modul de transmisie cu putere redusă pentru câteva secunde.

După ce ați apelat RFP-ul necesar, este necesar să transferați postul de radio din modul „Înregistrare” în modul „Lucrare”, pentru care este necesar să

351

apăsați butonul ZP - indicatorul ZP ar trebui să se stingă, iar cuvântul indicativ va fi afișat pe afișaj:

(1)   0...9

(cuvântul indicativ principal).

Pentru a controla valoarea RFP în modul „Simplex” („SM”), este necesar să apăsați butonul T, în timp ce pentru timpul în care butonul este apăsat pe afișajul telecomenzii radio, valoarea de funcționare. frecvența este afișată în ultimele cinci cifre:

0...1   0...9

3...7   0...90...90...90...9

Pentru a controla valoarea RFP în modurile "Două frecvență simplex" ("DS") și "Duplex" ("D"), trebuie să apăsați butonul T: pentru frecvența de transmisie - o dată; pentru frecvența de recepție - de două ori. În timp ce apăsați butonul, numărați valoarea frecvenței. Cuvântul afișat este apoi afișat:

(1)   0...9 П 3...7 0...9 0...9 0...9 0...9

sau respectiv:

0...1   0...93...70...90...90...90...9

Comutarea (selectarea) ZCH se realizează prin apăsarea unuia dintre butoanele digitale.

Setarea modurilor și a tipurilor de lucru. Comutator PU. În poziția PU a comutatorului basculant O A-PU, postul de radio funcționează în modurile „CM-TLF”, „DS-TLF”. Tipul de operare „Telegraph” (“TLG”) și modul „D” sunt blocate, tensiunea de ieșire de joasă frecvență la conectorul AVSK este de cel puțin 11 V, ceea ce asigură andocarea cu AVSK R-174. În această poziție, este permisă conectarea directă la postul de radio a căștilor laringo-telefon din kitul ABSK.

În poziția OA a comutatorului comutator OA-PU, postul de radio poate fi utilizat în toate modurile și tipurile de lucru, cu excepția modului „D”, care este activat numai atunci când se lucrează cu un receptor R-163-UP suplimentar prin un cablu 2RS.

În modul „Operare”, apăsați butonul РЖ, în timp ce indicatorul РЖ ar trebui să se aprindă, iar cuvântul indicativ va fi afișat pe panoul telecomenzii:

352

(1) 0...9

P

Apăsați butonul numeric corespunzător modului sau tipului de operare selectat. În același timp, numărul modului format este afișat în a cincea cifră a afișajului pentru timpul în care butonul este apăsat, după care modul sau tipul de lucru selectat este evidențiat de indicatorul corespunzător. La selectarea modului „Recepție de serviciu" („DP"), apăsarea butonului 9 este însoțită de cuvântul indicativ:

3 P R 9

Dacă modul apelat este blocat din orice motiv (modul „D" - din cauza lipsei unui al doilea radio, modul „TLG" - în poziția PU a comutatorului comutator OA-PU etc.), radioul nu va trece la acest mod.

Apăsați din nou butonul РЖ - indicatorul РЖ ar trebui să se stingă, după care postul de radio este gata să funcționeze în modul selectat. Pentru a anula modul „DP" în modul „Operare", formați numărul AP-ului pe care va continua lucrul.

Includerea supresorului de interferențe (IS) și a supresoarei de zgomot (PN) se face numai în modul „Funcționare" prin apăsarea butoanelor PP și PN și este controlată de strălucirea indicatoarelor PP și PN. Pentru a opri PP sau PSH, trebuie să apăsați butonul corespunzător a doua oară, în timp ce indicatorii PP sau PSH ar trebui să se stingă.

Inversarea frecventelor cu al doilea radio (daca exista) se face prin apasarea butonului PB, cu controlul schimbarii numarului RFP pe display-ul digital. A doua apăsare a butonului PB duce la returnarea numerelor anterioare ale RFP la instalațiile radio.

Activarea tipurilor de lucru HELL sau TC se realizează prin apăsarea butoanelor cu același nume cu indicarea pe afișajul digital a cuvintelor:

0...10...9A0...90...90...90...9
Și 0...10...9b0...90...90...90...9

respectiv, iar alegerea modurilor se poate face atât în modul „Înregistrare", cât și în modul „Lucrare".

Pentru a anula modurile „BP" și „TK", apăsați butonul C o dată pentru modul „BP" și de două ori pentru modul „TK".

353

Pentru a anula modurile și tipurile de lucru cu butonul RJ apăsat, trebuie să:

pentru modurile "Transfer automat la rezervă" ("APR"), "Control repetitor prin canal radio" ("U"), "Comandă de la distanță a emițătorului repetitor" ("DU"), "DP" apăsați butonul corespunzător modul anulat, controlând modurile de indicare;

pentru modurile „DS”, „SM”, „D” și tipurile „TLF”, „TLG” apăsați butonul corespunzător modului sau tipului de lucru nou selectat, în timp ce indicația ar trebui să corespundă unei noi combinații de moduri și tipuri de muncă.

Apăsați butonul RJ - indicatorul RJ ar trebui să se stingă.

Prin apăsarea butonului B pentru tipurile de lucru „TLF” și „TLG” postul de radio este transferat în modul de transmisie pentru timpul în care butonul este apăsat, în timp ce postul de radio emite un semnal modulat cu o frecvență de 1000 Hz. Prin apăsarea butonului B în tipurile de lucru „Apel adresat” („AD”) și „Comunicare cod semnal” („TK”), stația de radio este comutată în modul de transmisie al unui apel sau semnal selectiv (circular). -codificați codogramele de comunicare pentru un timp determinat de postul de radio propriu-zis.

Când alimentarea postului de radio este oprită, modurile și tipurile de lucru sunt stocate în memoria sa: „SM”, „DS”, „D”, „TLF”, „APR”. Alte moduri și tipuri de lucru nu sunt reținute și, dacă este necesar, trebuie tastate din nou.

Puterea transmițătorului LOW sau FULL este setată de comutatorul POWER.

Verificarea funcționalității. Pentru a face acest lucru, trebuie să: setați comenzile în modul „Operare” în pozițiile lor inițiale:

butoanele PP și PSH - oprite;

comutator POWER - la pozitia MIC; Regulator RRP - în poziția de mijloc;

Regulator PRG2 - în poziția extremă stângă; comutator POWER - în poziția ON;

verificați comutarea modurilor și a tipurilor de lucru în conformitate cu clauza 1.2 din Instrucțiunile de operare pentru postul de radio, apoi setați postul de radio la modul „SM” și tipul de operare „TLF”, transferați postul de radio la postul de radio selectat ZCH.

Radioul este în modul „Receive”, în timp ce zgomotul uniform ar trebui să fie auzit în telefoanele căștilor. Când butonul PN este apăsat, volumul zgomotului ar trebui să scadă brusc, ceea ce indică faptul că suprimatorul de zgomot funcționează corect. Apăsați tangenta comutatorului pieptului. În același timp, cuvântul indicativ este afișat pe afișajul digital:

(1) 0...9

354

iar în telefoanele căștilor dispare zgomotul și apare ascultarea propriului discurs. Regulatorul PRG1 setează volumul normal de ascultare. Eliberați PTT - radioul intră în modul de recepție.

Setați comutatorul POWER în poziția LOW și apăsați butonul PTT pentru piept - cuvântul indicativ ar trebui să apară pe panoul de control la distanță:

(1) 0...9P

Setați comutatorul POWER în poziția LOW.

Dacă, atunci când tangeitul comutatorului pieptului este apăsat, cuvântul indicativ este afișat pe afișajul consolei:

(1) 0...9

(segmentul din mijloc al celei de-a treia cifre este aprins), aceasta indică o defecțiune a căii de transmisie.

Comutarea ZCH se realizează prin apăsarea unuia dintre butoanele digitale. Când opriți și apoi porniți din nou radioul, acesta rămâne reglat pe RFP-ul pe care a fost înainte de momentul opririi acestuia. În partea dreaptă a indicatorului digital în ultimele două cifre, este posibilă afișarea valorii condiționate a nivelului semnalului recepționat, ceea ce permite, cu o anumită pricepere, să se judece distanța corespondentului dacă este primit un semnal util. , sau nivelul de interferență care funcționează la o anumită frecvență. Pentru a analiza calitatea canalului radio, este necesar să apăsați butonul T de două ori în modurile „SM” și „D” și de trei ori în modurile „DS” și, fără a apăsa butonul, controlați nivelul recepției. semnal. Se afișează valoarea nivelului condiționat al semnalului recepționat:

0...9 0...5 0...5

cu actualizări periodice în momentul apăsării unui buton.

Ordinea de lucru la postul de radio R-163-50U

Funcționarea postului de radio complet cu receptor radio R-163-UP. Pregatirea frecventelor de operare se poate realiza atat de la postul de radio cat si de la receptorul radio. În același timp, aceleași valori ale frecvenței sunt înregistrate pe RFP cu același număr în ambele instalații radio. Pentru a trece la acest mod, trebuie să apăsați butonul ZP de pe ambele radiouri. Dacă modul „Înregistrare” este

doar un radio este transferat, apoi valorile frecvențelor înregistrate nu vor fi transmise la al doilea radio.

Cu funcționare independentă în două rețele radio, transferul fiecăreia dintre instalațiile radio de la un AF la altul se realizează independent de propriile console. În acest caz, dacă este necesar, stația de radio poate fi transferată rapid la frecvența receptorului, iar receptorul la frecvența postului de radio prin apăsarea butonului PB de pe panoul de control al oricărui radio. Apăsările repetate și toate ulterioare ale butonului PB efectuează aceeași translație de frecvență.

Operatorul care lucrează la postul de radio are capacitatea de a utiliza butonul PRG2 pentru a seta volumul necesar pentru ascultarea informațiilor primite de receptorul stației de radio, al căror volum este reglat de butonul PRG1. Dacă este necesar, butonul PRG2 poate fi mutat în poziția extremă din stânga și informațiile din rețeaua radio a receptorului nu vor fi ascultate.

Butoanele RRP și RRG2 de pe panoul frontal al receptorului funcționează în mod similar, singura diferență fiind că butonul RRG1 controlează volumul receptorului, iar butonul RRG2 controlează volumul receptorului stației radio.

Lucrați pe canale telefonice, digitale și telegrafice. Pentru a lucra într-un canal telefonic, este necesar să setați tipul de operare „TLF" pe postul de radio. În acest tip de muncă, postul de radio asigură munca de:

cu echipament terminal folosind un canal telefonic standard;

cu interfon tip R-174;

cu o cască pentru microtelefon (inclusă în kitul de interfon R-174 și conectat direct la postul de radio în poziția PU a comutatorului basculant OA-PU).

Pentru a lucra într-un canal digital, tipul de lucru pentru postul de radio rămâne același ca în canalul telefonic, adică „TLF".

Când lucrați într-un canal telegrafic, este necesar să setați tipul de lucru „TLG" pe postul de radio. În acest tip de lucrare se folosește un bloc de comunicații telegrafice.

Semnalele telegrafice sunt trimise de la o cheie telegrafică.

Modul Simplex. Pentru a funcționa în acest mod, este necesar să setați postul de radio în modul „SM", în timp ce recepția și transmisia sunt efectuate la aceeași frecvență înregistrată pe cea selectată de operatorul AF.

Pentru a controla valoarea frecvenței de recepție și transmisie, este necesar să apăsați butonul T de pe panoul telecomenzii - în timp ce apăsați, este afișat cuvântul indicativ:

0...1   0...93...70...90...90...90...9

356

Modul „Simplex" este prevăzut pentru toate tipurile de lucru: pe canale telefonice, digitale, telegrafice și telecod.

Ieșirea stației radio pentru transmisie provine din apăsarea tangeitului comutatorului de piept sau de la echipamentul terminal. În timpul transmisiei, cuvântul indicativ este afișat pe afișaj:

(1) 0...9

sau

(1) 0...9

P

Modul „Simplex cu două frecvențe”. Setați radioul în modul „DS”, în timp ce recepția se efectuează pe AFB indicat pe tabloul de bord, iar transmisia se efectuează pe AFB adiacent ca număr AFB de recepție. Alocarea frecvențelor corespondenților care comunică în modul „DS” trebuie efectuată în conformitate cu Tabelul. 6 descriere tehnică și instrucțiuni de utilizare pentru radio. În acest caz, dacă postul de radio aflat în recepție este pe un număr par al RFP, atunci intră în transmisie pe un RFP impar, cu unul mai mult decât numărul RFP al recepției. Dacă este în recepție la un FHR impar, atunci intră în transmisie la un FRF par, cu unul mai puțin decât numărul FRF al recepției.

Controlul frecvenței de recepție și transmisie se realizează prin apăsarea butonului T, prima dată când apăsați cuvântul indicativ este afișat:

(1) 0...9 P3...70...90...90...90...9
când este apăsat din nou - cuvântul:
0...1 0...93...70...90...90...90...9

În acest mod sunt asigurate toate tipurile de lucru: în canale telefonice, telegrafice, digitale și telecod. Transferul postului de radio în modul de transmisie are loc atunci când apăsați tangeite.

Mod de asteptare. Acest mod este utilizat pentru controlul operațional al tuturor frecvențelor alocate pentru funcționare. Controlul poate fi auditiv, atunci când operatorul ascultă semnalele posturilor radio care funcționează la fiecare frecvență, sau metrologic, când se ia nivelul condiționat al semnalului de intrare.

357

Toate frecvențele alocate pentru funcționare trebuie pregătite pe rând pe numerele RFP, începând de la zero. Înainte de a trece la modul „DP”, trebuie format numărul maxim de numere înregistrate ale ZCH, după care radioul trebuie să fie introdus în modul „DP”. În același timp, postul de radio începe să treacă de la ZCH la ZCH, începând de la numărul zero până la numărul maxim format înainte de a intra în modul. Apoi ciclul se repetă. Modificarea frecvenței are loc după 2-2,5 s.

Pentru a opri scanarea pentru o perioadă scurtă de timp pe orice RFP, apăsați butonul T, în timp ce numărul și valoarea RFP pe care se află în prezent receptorul sunt afișate pe afișaj:

0...1 0...93...70...90...90...90...9

Când eliberați butonul T, scanarea continuă. Pentru a opri scanarea, trebuie să apăsați butonul cu numărul RFP, pe care se vor efectua lucrări ulterioare.

Trimiterea și primirea apelului cu ton. Transmisia și recepția unui apel telefonic cu o frecvență de 1000 Hz sunt asigurate pentru tipurile de lucru telefonice, digitale și telegrafice.

Pentru a transmite un apel cu ton, trebuie să apăsați butonul B de pe panoul de control al stației radio sau butonul CALL de pe dispozitivul ABSK. În același timp, pe panoul de bord este afișat cuvântul indicativ:

P R 3   V Y 3

(Durata trimiterii TV este determinată de momentul în care butonul este apăsat).

Când se primește un apel cu ton, cuvântul indicativ este afișat pe afișajul panoului:

V Y 3

Pentru a reseta indicația de apel, trebuie să apăsați butonul C. Când apăsați tangeita, se resetează și indicația de apel.

Transmiterea și recepția apelurilor circulare și selective. Pentru a primi și transmite apeluri circulare (CV) și selective (IV), este necesar să pregătiți postul de radio pentru funcționarea în aceste moduri, pentru care este necesar:

pune radioul în modul „Înregistrare”;

apăsați butonul BP, în timp ce cuvântul indicativ este afișat pe afișajul panoului:

358

0...1 0...9 A

0...9 0...9 0...9 0...9

cu numărul și valoarea adresei care au fost transmise ultima;

formați numărul solicitat al adresei abonatului cu tastele numerice (17 numere în total: de la 01 la 15 - adresele abonaților, adresa cu numărul 00 - circulară, cu numărul 16 - propriu, afișată pe panoul panoului de control numai în modul „Înregistrare” - numărul adresei este afișat în prima și a doua cifră a tabloului de bord;

apăsați butonul C;

formați valoarea din patru cifre a adresei abonatului prin apăsarea butoanelor numerice, după care informațiile introduse sunt înregistrate în memoria postului de radio, care este însoțită de cuvântul indicativ:

ZAPA

pe panoul (valoarea adresei poate fi formată de la 0000 la 9999).

Dacă este necesară o setare eronată a valorii adresei, repetați setarea prin resetarea informațiilor introduse anterior apăsând butonul C.

Adresa de difuzare este trimisă în principal pentru organizarea comunicării de difuzare în rețeaua radio. În acest caz, abonatul-inițiatorul conexiunii trimite un mesaj digital către abonații rețelei radio care au aceeași adresă circulară. Abonații care au primit un semnal digital de la inițiator primesc o indicație corespunzătoare pe tabloul de bord și o semnalizare sonoră specifică că inițiatorul de comunicare va transmite informații tuturor abonaților rețelei radio.

Tangentele posturilor de radio care au primit CV-ul sunt blocate timp de 5 s din momentul primirii apelului.

După un schimb de informații în două sensuri, dacă este necesar, inițiatorul conexiunii trebuie să închidă conexiunea circulară, a cărei prezență toți abonații rețelei radio primesc informații adecvate pe afișajul posturilor de radio.

Dacă inițiatorul conexiunii circulare nu a eliberat-o, atunci el nu poate trimite TOS, adică pentru a organiza comunicarea cu unul dintre abonații rețelei radio la un apel selectiv, trebuie să elibereze circulara. conexiune.

Pentru a stabili o comunicare pe un apel selectiv, adică cu un abonat al unei rețele radio cu o anumită adresă (proprie), abonatul-inițiatorul comunicării trebuie să trimită un TW și să primească confirmarea primirii TW de către abonatul căruia îi este transmis. a fost transferat. Când este apăsat tangeitul, postul de radio iese din modul de operare IM.

Transmiterea și recepția codegramelor de comunicație semnal-cod. În modul de comunicare semnal-cod (SCS), sunt procesate codegrame din patru și cinci cifre, care diferă în ordinea pregătirii, transmiterii și recepționării lor. Procedura de operare pentru SCS este similară cu procedura de operare discutată în paragraful anterior.

Codegramele din patru cifre sunt pregătite în modul „Înregistrare”. Numărul maxim de modele din patru cifre este 16 (de la 01 la 16). Codegramele sunt înregistrate în memoria radioului, astfel încât conținutul lor este păstrat atunci când alimentarea este oprită.

Pentru a înregistra o codegramă în memorie, trebuie să: puneți pe postul de radio tipul de funcționare al TC

0...1   0...9 b0...90...90...90...9

formați numărul codegramei prin două manipulări ale butoanelor digitale ale telecomenzii;

apăsați butonul C (resetați informațiile înregistrate anterior);

formați conținutul codegramei prin apăsarea în patru a butoanelor digitale ale telecomenzii, controlându-le pe afișajul digital de la a

cincea la a opta cifră, după care codegrama este scrisă în memorie, însoțită de cuvântul indicativ:

3 A P L

La sfârșitul înregistrării, cuvântul indicativ este afișat pe panoul:

0...1   0...9 b0...90...90...90...9

Dacă se comite o eroare la tastarea codegramei, ar trebui să apăsați butonul C și să repetați setul de codegramă.

Transmiterea codegramelor din patru cifre se realizează în modul „Work”. Codegramele se transmit numai din CV sau IV. Pentru a transmite o codegramă din IoT, trebuie să:

apăsați butonul AD și formați numărul adresei abonatului;

apăsați butonul TK și formați numărul codegramei dorite; apăsați butonul B, în timp ce cuvântul indicativ este afișat pe afișaj:

P 3 L V Y 3

Fiecare apăsare ulterioară a butonului B are ca rezultat transmiterea aceleiași codegrame către același abonat. Grupul de codegrame de transmisie-360

este trimis secvențial cu formarea numărului următoarei codegrame și apăsarea butonului B.

La transmiterea unei codegrame de pe IP de la abonatul care a primit codegrama, confirmarea este transmisă prin apariția cuvântului indicativ pe afișaj:

0...1   0...9 NV S 3

Transmiterea codogramelor din CV se realizează în mod similar cu cele de mai sus, cu singura diferență că înainte de transmitere se formează numărul adresei circulare și nu se transmite confirmarea primirii codogramei de la abonatul care a primit-o.

Dupa transmiterea codegramei din CV catre abonat, initiatorul intrarii in comunicare, este necesara inchiderea comunicarii circulare prin apasarea dubla a butonului C.

Recepția codegramelor din patru cifre este însoțită de apariția pe panoul telecomenzii a indicației corespunzătoare și a semnalizării sonore în telefoane:

la primirea unei codegrame de la IW, pe afișajul postului de radio apare cuvântul indicativ:

b

V Y 3

și apoi

0...1   0...9 b

0...9   0...90...90...9

un ton constant (1000 Hz) se aude în telefoanele setului cu cască timp de 5 s, primirea codegramei este confirmată automat de numărul adresei abonatului care a transmis-o;

recepția codogramelor din CV este însoțită de cuvinte indicative:

L C V Y 3

și apoi

0...1   0...9

0...9   0...90...90...9

se aude un ton intermitent (1000 Hz) timp de 5 s, timp in care abonatul nu poate transmite (tangeita este blocata automat).

La primirea codegramelor, fiecare codegramă este înregistrată în memoria postului de radio, astfel încât operatorul, care nu a citit codegrama din niciun motiv, să o poată apela pentru citire din memorie.

Pentru a citi codegrame din memorie, trebuie să:

apăsați butonul TK, în timp ce pe afișaj apare cuvântul indicativ:

START

apăsați butonul T, pe afișaj apare cuvântul indicativ:

0...9 0...9 0...9 0...9

cu conținutul codului.

Dacă sunt primite mai multe codograme, atunci după citirea primei codograme, următoarea apăsare a butonului T provoacă următoarele codograme pe afișaj. Când citiți întreaga matrice de codegrame după cuvântul indicativ:

0...9 0...9 0...9 0...9

când butonul T este apăsat din nou, cuvântul indicativ este afișat pe afișaj:

C C 0...9 0...9

(sfârșitul modelului de patru cifre) și apoi conținutul următorului model și așa mai departe.

Citirea celulelor de memorie libere este însoțită de apariția cuvântului indicativ pe afișaj:

C   în aproximativ o3EN
pe măsură ce matricea de memorie este citită în continuare, apar cuvinte indicative:
naiba
Si   cu ro cu

362

Apăsând butonul T după ce cuvântul este afișat:

C   L R O S

conduce la recitirea întregii matrice de memorie cu codegramele primite.

Memoria este ștearsă prin apăsarea butonului C la citirea codegramelor după cuvânt:

RESET

pe display sau prin apăsarea succesivă a butoanelor TK, O și C (ștergere memorie de urgență).

Atenţie! La primirea codogramelor, este posibilă depășirea memoriei, în acest caz, cuvântul indicativ apare pe afișaj la primirea următoarei codograme:

P   L B S 3

sau

P L C   V Y 3

Când primiți un semn de depășire, este necesar să efectuați o ștergere de urgență a memoriei, așa cum sa menționat mai sus, și să așteptați ca abonatul să retrimite codegramele. Numărul maxim de modele din patru cifre stocate în memorie este 16.

INTERCOM R-124

Trupele de pe multe vehicule de luptă sunt echipate cu eșantioane de echipamente de comunicații învechite, dar neretrase din serviciu: interfonul R-124 și stația radio R-123M. În plus, posturile radio R-158 pot fi utilizate în unități.

Interfonul R-124 este conceput pentru a asigura comunicarea internă între membrii echipajului. Setul de interfon include: dispozitivul nr. 1 (A-l), dispozitivul nr. 2 (A-2), dispozitivul de comutare al șoferului (PV), blocul de comandă de aterizare, comutatoare pentru piept cu cabluri de diferite lungimi și conectori.

Aparatul A-1 asigură comunicarea internă a comandantului la postul de radio, pornind interfonul telefonic și ajustând volumul sunetului în telefoanele cu căști în timpul comunicării interne.

363

Aparatul A-2 servește pentru comunicarea internă și externă a tunerului.

Dispozitivul de comutare al șoferului (PV) este proiectat să includă șoferul în sistemul de comunicații intern sau extern.

Când pregătiți interfonul pentru funcționare, este necesar: introduceți conectorii cablurilor comutatorului de piept în blocurile dispozitivelor A-l, A-2 și fixați-i cu șurubul central, rotindu-l până la capăt; puneți-vă căștile; fixați comutatorul pentru piept folosind știftul de buclă de pe pieptul salopetei.

Pentru a asigura comunicarea internă, este necesar: pentru comandantul aparatului A-l și trăgătorul de pe vehiculele A-2 și PV, setați comutatoarele pentru tipul de lucru pe poziția aeronavei; comandantul, rotind butonul de pe aparatul A-1 în timp ce numără „unu, doi, trei”, setează volumul sunetului necesar în telefoane cu motorul pornit și apoi verifică audibilitatea prin rețeaua de interfon.

Pentru a lucra la postul de radio, comandantul aparatului A-l comută tipul de comutator de lucru în poziția P-123. În același timp, se conectează la postul de radio, iar în sistemul de interfon rămân tunner-operatorul, șofer-mecanic și comandantul de aterizare. Când stația de radio este pornită, zgomotul receptorului se aude în telefoanele setului cu cască, când tangeitul comutatorului de piept este transferat în poziția Tx, stația de radio este pornită pentru transmisie, așa cum este demonstrat de strălucirea strălucitoare a lămpii de pe panoul postului de radio și aspectul de a asculta propriul discurs.

Pentru a lucra la postul de radio, trăgătorul-operator trebuie să seteze comutatorul pentru tipul de lucru pe aparatul A-2 în poziția P-123.

Pentru a conecta șoferul la stația de radio, trăgătorul trebuie să pună comutatorul de tip de funcționare de pe aparatul fotovoltaic în poziția PC.

Astfel, toți membrii echipajului pot fi conectați la radio în același timp.

La depășirea unei bariere de apă, toate semnalele radio de la țărm trebuie să fie recepționate direct de șofer și ascultate de comandant. Pentru a face acest lucru, pe aparatul A-l, comutatorul tipului de lucru trebuie setat în poziția P-123, iar pe aparatul PV - în poziția PC.

După terminarea lucrărilor la interfon, comutatoarele pentru tipul de lucru pe dispozitivele A-2 și PV ar trebui să fie setate în poziția BC, iar pe dispozitivul A-1 - în poziția OFF.

STAȚIA RADIO R-123M ȘI PROCEDURA DE LUCRĂRI LA ESTE

Stația de radio R-123M este telefonică, ultra-scurtă, cu modulație de frecvență. Poate funcționa în modurile „Simplex” și „Recepție de serviciu”. Stația de radio are un supresor de zgomot și o gamă de frecvență de funcționare de 20-51,5 MHz. Gama este împărțită în 364
;

Orez. 106. Radio R-123M:

1 - Comutator POWER; 2 - Comutator SCALE; 3 - Butonul TONE. APEL; 4 - comutator CONTROL TENSIUNE; 5 - mufa REG. DEVIA; 6 - butonul NOISE; 7 - Buton SETARE FRECVENȚĂ; 8 - comutarea modului de funcționare SIMPLEX D. RECEPȚIE; 9 - ștecher CORRECTOR; 10 - scara de frecventa; 11 - dop; 12 - plută; 13 - indicator luminos; 14 - cheie; 15 - Buton SETUP ANTENĂ; 16 - reținere; 77i 23 - table luminoase; 18 - comutator SUB-GAMA I-II; 19 - indicator indicator; 20– carcasă; 21 - priza ANTENA; 22 - clema NEST; 24 – cadrul de amortizare; 25 - Buton VOLUME; 26 - Comutator FIX. FRECVENTA - SUB-GAME NETED; 27 - cleme de frecvență; 28 – capac de trapă; 29 - bloc R-124; 30 - conector POWER; 31 - mufa CALIBRARE

două sub-benzi: I sub-band - 20-35,75 MHz; subbanda II - 35,75-51,5 MHz.

Postul de radio poate funcționa pe o antenă bici cu o înălțime de 1-4 m și o antenă de urgență. Raza de comunicare pentru o antenă bici de patru metri pe teren mediu-brut la o viteză a vehiculului de până la 40 km/h este de cel puțin 20 km cu supresorul de zgomot dezactivat și de până la 13 km cu supresorul de zgomot activat. Când lucrați pe o antenă bici de 1 m înălțime, raza de comunicare este redusă la 8 km, iar pe o antenă de urgență - până la 4 km. Stația de radio este alimentată de rețeaua DC de la bord cu o tensiune de 27 + 2s V.

Setul radio include: un transceiver, o sursă de alimentare, un dispozitiv de antenă, un cablu de înaltă frecvență, un cablu de alimentare, două seturi de antene bici și un amortizor într-o carcasă, proprietăți de rezervă și accesorii (SPTA), documentație tehnică, capace pentru transceiver și alimentare.

Pregătirea postului de radio pentru funcționare include trei etape: inspecție, pregătire și reglare.

365

În timpul inspecției, este necesar să se verifice prezența și fiabilitatea fixării elementelor stației de radio, să se verifice funcționalitatea și fiabilitatea conexiunii prin cablu și să inspecteze dispozitivul de antenă.

În pregătirea pentru lucru, ar trebui să instalați antena, pentru care trebuie să instalați primul știft al antenei în amortizorul antenei, să fixați încuietoarea apăsând și rotind știftul spre dreapta, să articulați în mod similar pinii rămași și să le conectați la primul; pregătiți interfonul telefonic pentru lucrul la postul de radio.

Pentru a configura un post de radio:

1. Puneți și montați setul cu cască.

2. Setați comutatorul modului de operare în poziția SIMPLEX.

3. Rotiți butonul NOISE în sens invers acelor de ceasornic până când se oprește.

4. Setați comutatorul CONTROLUL TENSIUNII în poziția LUCRU 1.

5. Porniți comutatorul SCALE.

6. Porniți comutatorul POWER.

7. Rotiți butonul VOLUME în sensul acelor de ceasornic până când se oprește (volum maxim).

8. Comutator FIX. FRECVENȚE - Puneți SUBBANDA NETEDĂ în poziția I și așteptați până când butoanele SETARE FRECVENȚĂ și REGLARE ANTENĂ nu se mai rotesc.

9. Deschideți capacul care blochează accesul la clemele de frecvență și deblocați clema de frecvență 1 rotind-o în sens invers acelor de ceasornic cu 90° cu o cheie specială.

10. Folosiți butonul SETARE FRECVENȚĂ pentru a seta valoarea primei frecvențe fixe de pe scară. Fixați frecvența aliniind fanta din capul primului detenție cu cercul roșu de pe tambur. La fixare, trebuie să vă asigurați că frecvența setată pe scară nu se rătăcește.

11. Folosiți primul (al doilea) comutator SUB-RANGE I–II pentru a seta sub-gama primei (a doua) frecvențe fixe.

12. Cuplați radioul în transmisie punând comutatorul pentru piept în poziția Tx.

13. Deblocați butonul ANTENNA TUNING prin rotirea acestuia (buton roșu) cu 3-4 spire în sens invers acelor de ceasornic și, prin rotirea butonului ANTENNA TUNING, obțineți cea mai înaltă indicație a indicatorului indicator. La rotirea butonului SETARE ANTENĂ, se obțin câteva maxime ale abaterii săgeții indicator. Cu setarea optimă, indicatorul luminos va avea cea mai mare luminozitate.

14. Blocați butonul ANTENNA TUNING rotindu-i blocarea în sensul acelor de ceasornic până când se oprește.

15. Verificați modulația. Numărarea „unu, doi, trei” ar trebui să fie bine audibilă în telefoanele cu căști.

16. Setați radioul să primească prin eliberarea comutatorului pentru piept.

17. Pentru a vă acorda la alte frecvențe fixe, repetați pașii 8-16 pentru frecvențele fixe 2, 3, 4.

18. După acordarea la patru frecvențe fixe, închideți capacul de pe panoul frontal, stingeți lampa de iluminare a scalei și puneți cheia înapoi.

Pentru a porni radioul, rotiți comutatorul POWER în poziția ON.

Modul „Simplex” este principalul mod de operare al postului de radio. Oferă o conexiune stabilă. Pentru a lucra în acest mod pe un post de radio prestabilit, trebuie să:

1. Setați comenzile în poziția inițială: setați comutatorul pentru tipul de lucru la aparatul A-1 în poziția P-123;

comutați CONTROLUL TENSIUNII - în poziția LUCRU 1;

rotiți butonul NOISE în sens invers acelor de ceasornic până se oprește;

setați comutatorul modului de funcționare în poziția SIMPLEX;

rotiți butonul VOLUME în sensul acelor de ceasornic până când se oprește;

verificați poziția zăvoarelor; toate elementele de fixare trebuie strânse;

Comutator FIX FRECVENȚE - SUBBANDA NETEDĂ setată în poziția I.

2. Porniți radioul, verificați funcționarea acestuia și setările corecte pentru următoarele caracteristici:

când comutatoarele POWER și SCALE sunt pornite, lămpile panoului luminos și iluminarea scalei ar trebui să se aprindă. Panoul de sus ar trebui să afișeze numărul I, iar afișajul de jos ar trebui să arate numărul I sau II în conformitate cu subbanda primei frecvențe fixe;

împotriva vederii scalei ar trebui să existe numere corespunzătoare valorii date a primei frecvențe fixe;

ar trebui să apară un zgomot în telefoanele cu căști, al cărui volum scade atunci când butonul VOLUME este rotit în sens invers acelor de ceasornic și butonul NOISE este rotit în sensul acelor de ceasornic;

când radioul este pornit pentru transmisie, indicatorul luminos ar trebui să strălucească puternic, iar săgeata dispozitivului indicator ar trebui să devieze la valoarea maximă. Telefoanele ar trebui să aibă ascultarea propriului discurs;

I Pornire și construit ¡

Repetați operațiunile B 15 pentru a repara. ceai. 2,3,4

Fig L 07. Pregătirea radioului

368

Ço FURNIZAREA A П A3 O N o)

7 Resetare orară la oprire

statia R-123M la lucru

369

prin apăsarea butonului TONE. Apelând și transmitând, telefoanele trebuie să audă un ton de apel.

3. Încălzește postul de radio în termen de 10 minute de la momentul pornirii și sună corespondentul. Când primiți un semnal de la un corespondent, setați butoanele VOLUME și NOISE în pozițiile care asigură volumul normal al semnalului și zgomot minim în absența acestuia.

Lucrul pe o subgamă netedă este un tip de lucru auxiliar. Acest tip de operație poate fi folosit, de exemplu, atunci când mecanismul de setare a frecvenței fixe eșuează, când butonul SETARE FRECVENȚĂ sau REGLARE ANTENĂ se rotește continuu. În același timp, ar trebui să se țină cont de faptul că operarea pe o zonă netedă este posibilă numai în parcare, deoarece atunci când mașina se mișcă, frecvența nefixată se pierde din cauza vibrațiilor.

Pentru a lucra în subgama netedă, trebuie să:

Comutator FIX FRECVENȚE - puneți SUB-BANDA NETEDĂ în poziția I sau II în conformitate cu sub-gama frecvenței de operare specificate;

utilizați butonul SETARE FRECVENȚĂ pentru a seta valoarea frecvenței specificate pe scară;

deblocați butonul ANTENNA TUNE;

porniți stația de radio pentru transmisie și reglați antena în funcție de cea mai înaltă indicație a dispozitivului indicator;

blocați butonul ANTENNA TUNING și opriți emițătorul. Când schimbați frecvența, acordați atenție alegerii corecte a sub-benzii în conformitate cu noua valoare a frecvenței.

Funcționarea în modul „Recepție în așteptare” este utilizată pentru funcționare pe termen lung atunci când motorul mașinii nu este pornit. În acest mod, puteți primi doar semnale. Pentru a lucra în modul „Recepție în așteptare”, trebuie să setați comutatorul modului de funcționare în poziția D. RECEPȚIE. Pentru a trece la transmisie,

setați comutatorul modului de funcționare în poziția SIMPLEX, așteptați 3 minute (timpul necesar pentru încălzirea lămpilor emițătorului), începeți lucrul.

Lucrările la antena de urgență se efectuează în caz de pierdere a antenelor bici sau de deteriorare a dispozitivului de antenă. Când lucrați la o antenă de urgență, este asigurată o rază de comunicare de până la 4 km.

Antena de urgenta este un fir izolat de 3 m lungime.Antena este depozitata intr-o cutie cu un set radio de piese de schimb si accesorii.

Vârful antenei este introdus în conectorul ANTENĂ de pe transceiver în locul cablului de înaltă frecvență și fixat în

370

el cu un arc. Antena este derulată și aruncată din mașină prin trapa comandantului. După aceea, circuitul antenei este reglat în funcție de cea mai înaltă indicație a dispozitivului indicator.

După terminarea lucrărilor la postul de radio, comenzile sale trebuie transferate în următoarele poziții inițiale:

aliniați fantele clemelor de frecvență 1, 2, 3, 4 cu cercul roșu de pe tambur;

închideți capacul trapei de pe panoul frontal;

Comutator FIX FRECVENȚE - SUBBANDA NETEDĂ setată în poziția I;

rotiți butonul VOLUME în sensul acelor de ceasornic până când se oprește;

fixați butonul ANTENNA TUNE; setați comutatorul modului de funcționare în poziția SIMPLEX;

rotiți butonul NOISE în sens invers acelor de ceasornic până se oprește; setați comutatorul CONTROLUL TENSIUNII în poziția LUCRU 1;

comutați comutatoarele SCALE și POWER în poziția OFF. Puneți capace pe transceiver și sursa de alimentare.

STATIA DE RADIO R-158 SI ORDINUL DE LUCRU LA EA

Stația de radio R-158 este concepută pentru a comunica cu același tip de stație radio în rețele radio și direcții radio. Setul radio include: un transceiver (PRM-PRD), o baterie reîncărcabilă (10NKGTS-1D), un microfon și căști pentru telefon (MTG), un manipulator, o antenă bici (ASH), o antenă în formă de λ, o contragreutate și bretele de umăr.

Setul actual al postului de radio purtabil constă dintr-un transceiver, un manipulator, un microfon și căști pentru telefon, o antenă și curele de umăr.

Bateriile au o tensiune de 12 V. Timpul de funcționare continuă a acestora în condiții climatice normale este de cel puțin 6 ore.

Pentru a pregăti radioul pentru funcționare, trebuie să: deconectați compartimentul bateriei, introduceți o baterie încărcată și reconectați-o; desfășurați contragreutatea, scoateți antena din carcasă, armați-o și introduceți-o în mufa antenei; setați frecvența prestabilită cu patru comutatoare; setați comutatorul AUTOMOBILE-WEAR în poziția WEAR; porniți puterea postului de radio punând comutatorul de pe manipulator în poziția ON, în timp ce stația de radio pornește în modul de primire; verificați zgomotul în telefon; dacă zgomotul interferează cu munca, porniți supresorul de zgomot; instalați două posturi de radio la o distanță de 10-15 m unul de celălalt

371

goy și verificați legătura lor între ele (prezența puterii în antenă este determinată de strălucirea LED-ului IMSH atunci când este apăsată maneta TRANSMISIEI); puneți comutatorul de pe manipulator în poziția OPRIT.

Comunicarea, de regulă, se realizează folosind o antenă bici. Pentru a mări raza de comunicare cu un corespondent a cărui direcție este cunoscută, se recomandă utilizarea unei antene în formă de λ.

Pentru a apela un corespondent, trebuie să apăsați simultan manetele TRANSMISIE și TON. Pentru a transmite prin voce, trebuie să apăsați pe maneta TRANSMISIE și să lucrați de la microfonul căștilor. În timpul funcționării, este necesar să se monitorizeze constant starea bateriei prin indicatorul de descărcare situat pe manipulator.

Este interzisă comutarea comutatoarelor de setare a frecvenței când radioul este pornit și când este apăsată maneta TRANSMISIEI.

DEPANARE

Comandantului mașinii (membru al echipajului) îi este permis să elimine doar cele mai simple defecțiuni. Aceste defecțiuni asociate cu defecțiunea siguranțelor, a lămpilor de iluminare de fundal, a lămpilor GU-50, a contactelor rupte în conectori, pot fi eliminate direct în mașină. În perioada de garanție, este permisă scoaterea transceiver-ului din carcasă pentru a înlocui lampa GU-50.

Dacă eliminarea celor mai simple defecțiuni nu duce la restabilirea mijloacelor de comunicare, atunci repararea lor ulterioară trebuie efectuată în ateliere de către specialiști. Toate defecțiunile și modalitățile de eliminare a acestora trebuie înregistrate în formularul care indică cauzele și condițiile apariției lor.

RECOMANDĂRI DE ORGANIZARE

ȘI METODOLOGIA DE DESFĂȘURARE A CURSURILOR DE FORMARE DE COMUNICARE

Sesiunile de instruire programate în domeniul comunicațiilor sunt conduse de șeful comunicațiilor (comandantul unității) în sălile de instruire în comunicații dotate cu echipamente de comunicații.

Instruirea pentru dezvoltarea standardelor de comunicare este condusă de comandanții de echipă (pluton) în timpul orelor de tactică, de antrenament de incendiu, de conducere și de autoinstruire.

Atenția principală la cursuri (antrenamente) este atrasă de inculcarea abilităților practice în implementarea standardelor de comunicații, instruire și lucru pe echipamente de comunicații în personalul militar. Materialul teoretic trebuie prezentat numai în măsura necesară pentru implementarea conștientă a tehnicilor practice.

Ca urmare a instruirii, fiecare militar trebuie să stăpânească cu încredere metodele de lucru pe mijloacele obișnuite de comunicare.

Se recomandă exersarea tehnicilor în clasă în următoarea succesiune: prezentarea tehnicilor de către conducător, executarea tehnicilor de către cursanți pe elemente și, în general, instruirea în implementarea lor la momentul stabilit de standarde. Se recomandă alocarea a 30% din timpul de instruire demonstrației recepției, 40% execuției și 30% antrenamentului. Se poate trece la dezvoltarea tehnicii următoare numai după stăpânirea celei anterioare. Pentru o mai bună asimilare a tehnicilor practice, este indicată împărțirea unității în grupe de pregătire în care elevii elaborează alternativ metodele de lucru la posturile de radio, comunică între grupuri cu respectarea regulilor de negociere a facilităților de comunicare și rezolvă sarcinile educaționale conform la cele introductive.

9. GĂMÂNT

DISPOZIȚII GENERALE

Antrenamentul de luptă este unul dintre subiectele principale ale antrenamentului de luptă. Instruirea forajului disciplinează personalul militar, dezvoltă în ei viteza și acuratețea acțiunilor în armament și echipamente și, de asemenea, contribuie la dobândirea abilităților necesare în sala de clasă pentru tactică, arme de foc, pregătire specială și alte subiecte de studiu. Include antrenamentul unic pentru exerciții fără arme și cu arme, coordonarea exercițiilor pe jos și în vehicule, revizuiri de exerciții și punerea în aplicare a cerințelor Cartei de foraj în viața de zi cu zi.

Clasele la multe materii de antrenament de luptă sunt direct legate de acțiunile personalului din grade: formațiuni, mișcări și diverse reorganizări. Calitatea claselor depinde în mare măsură de modul în care liderii de echipă îndeplinesc cerințele Regulamentului de luptă.

Carta îi obligă pe comandanți să indice ora, locul, ordinea formării, uniforma și echipamentul, precum și ce arme, echipament militar și alte echipamente să aibă înainte de formare. Această cerință aduce, în primul rând, claritate, claritate și organizare înainte ca personalul să meargă la cursuri. În plus, comandantul trebuie să verifice prezența subordonaților, a armelor, a echipamentului militar, a muniției, a echipamentului individual de protecție și a instrumentelor de șanț în rânduri. Subordonații ar trebui

verificați aspectul, disponibilitatea și potrivirea corectă a echipamentului.

Conducătorul de echipă este obligat să mențină constant disciplina în grade, să solicite unității să îndeplinească cu exactitate comenzile și semnalele, precum și să îndeplinească atribuțiile militarilor din grade. La darea de comenzi în rânduri pe loc, comandantul ia poziția „în atenție”.

Atunci când construiesc echipe cu echipament, comandanții sunt obligați să le inspecteze, să verifice disponibilitatea și funcționalitatea echipamentului pentru transportul personalului, precum și fixarea corectă a materialului transportat (remorcat) și depozitarea proprietății. În mișcare, respectați regulile stabilite, distanța și viteza.

Sarcinile principale ale liderului de echipă în procesul de pregătire sunt: identificarea la timp a deficiențelor și erorilor în efectuarea tehnicilor și descoperirea cauzelor acestora; eliminarea deficiențelor în cursul fiecărei lecții și a vieții de zi cu zi; pretenții mari constante față de sine și subordonați.

BAZELE METODEI DE INSTRUIRE A CONDUCĂTORULUI

Pregătirea de luptă înaltă a unui comandant are o importanță decisivă în obținerea succesului în antrenamentul de foraj, în capacitatea de a executa în mod exemplar tehnicile prevăzute de carta de exerciții și de a antrena metodic corect subordonații.

Fiecare lecție ar trebui să fie precedată de o pregătire atentă. În conformitate cu cerințele programului de antrenament de luptă, comandanții de echipă se pregătesc să desfășoare cursuri la sesiuni de instructori-metodice, briefing-uri și ore de autoinstruire. În timpul orelor de autoinstruire, șeful de echipă studiază prevederile statutare, manualele metodologice de antrenament și comenzi; întocmește un plan-schiță, pe baza instrucțiunilor comandantului de pluton; îmbunătățește tehnica efectuării tehnicilor de foraj și acțiunilor practicate în clasă; pregătește personalul departamentului.

Fiecare lecție de exercițiu ar trebui să fie un nou pas în îmbunătățirea abilităților de exercițiu ale personalului militar și al subunităților. Profunzimea cunoștințelor dobândite în același timp și puterea abilităților depind în mare măsură de metodele de predare și formare alese cu pricepere desfășurate în timpul orelor.

În antrenamentul de exercițiu, sunt utilizate în principal următoarele metode: prezentare orală, demonstrație, antrenament, studiu independent.

Când studiezi un exercițiu sau o acțiune, este necesar să se găsească o astfel de metodă de explicație, demonstrație și antrenament, care în

timp dat, într-o lecție dată va da cel mai bun rezultat în cel mai scurt timp.

Explicația tehnicii sau acțiunii trebuie să fie scurtă, clară și concisă, la fel ca tehnica sau acțiunea în sine. Fiecare parte a explicației ar trebui să fie urmată de o demonstrație practică.

Locul comandantului în timpul sesiunilor de antrenament trebuie să asigure observarea acțiunilor cursanților și eliminarea în timp util a erorilor constatate. Ar trebui luată în considerare cea mai convenabilă îndepărtare din formarea unei subunități: pentru liderul de echipă - 3-4 pași, pentru comandantul plutonului - 5-6 pași.

Comenzile trebuie date clar și cu voce tare. O comandă dată indistinct îngreunează executarea acesteia, iar o comandă dată incorect duce la confuzie sau la eșecul recepției.

Antrenamentul în tehnicile de foraj trebuie efectuat în următoarea secvență: familiarizare; învăţare; Instruire.

Pentru a se familiariza cu recepția, comandantul trebuie:

denumește tehnica și indica unde și în ce scop este folosită; dați o comandă pe care se efectuează recepția;

arătați strict conform Reglementărilor militare modul în care se realizează recepția în ansamblu și apoi într-un ritm lent - pe divizii cu o scurtă explicație a procedurii de implementare a acesteia.

Ar trebui să se aloce o perioadă minimă de timp pentru familiarizarea cu recepția.

În funcție de complexitatea tehnicii de foraj, învățarea acesteia poate fi efectuată:

în general, dacă recepția este simplă;

prin diviziuni, dacă recepția este dificilă;

cu ajutorul exercițiilor pregătitoare, dacă tehnica este complexă și elementele sale individuale sunt greu de digerat.

Studiul fiecărui element al tehnicii (dacă este dificil de executat) începe și cu o demonstrație și o scurtă explicație. Tehnicile prezentate clar, corect și frumos fac întotdeauna o impresie grozavă asupra cursanților și îi fac să-și dorească să le execute așa cum se arată.

După familiarizarea cu tehnica de foraj, ei încep să formeze abilitățile ca o acțiune holistică, care include două etape principale legate între ele.

Prima etapă constă în împărțirea unei tehnici complexe în elemente și efectuarea ei element cu element.

A doua etapă combină secvenţial elementele în grupuri, apoi într-un singur întreg.

La finalul instruirii se efectuează un antrenament care constă în executarea repetată a tehnicii studiate în

resturi. Observând o eroare în executarea primirii de către unul dintre militari, comandantul se apropie de el și, fiind lângă el, îl antrenează sau îl învață, în timp ce ceilalți continuă antrenamentul pe cont propriu. Dacă în timpul antrenamentului aceeași greșeală este făcută de mai mulți militari, comandantul oprește antrenamentul echipei și arată din nou tehnica, după care antrenamentul continuă. În același timp, comandantul trebuie să se asigure că toate tehnicile sunt executate corect, rapid, frumos și clar.

SINGUR BORGUIT

Pregătirea unică a personalului militar stă la baza antrenamentului de foraj al unității. Numai în procesul de pregătire unică toate erorile pot fi observate și corectate în timp util. Antrenamentul unic, de regulă, este efectuat direct de liderul echipei. El conduce personal cursurile cu departamentul și este responsabil de pregătirea individuală a subordonaților săi.

Clasele de antrenament de foraj unic ar trebui să se țină pe un loc special echipat sau pe un teren de paradă de foraj.

Studiul tehnicilor de luptă la fața locului trebuie efectuat în formație deschisă și în mișcare - la distanțe mari, astfel încât liderul echipei să poată vedea clar greșelile și inexactitățile din acțiunile fiecărui soldat.

Cele mai frecvent utilizate metode de învățare unidirecțională și bidirecțională. Cu o metodă de antrenament unilaterală, toți cursanții sunt în formație deschisă, se antrenează în efectuarea unei tehnici sau acțiuni sub îndrumarea liderului echipei. Cu o metodă de pregătire bidirecțională, personalul militar se antrenează în perechi, acționând alternativ ca comandant, în timp ce soldații cei mai antrenați îi antrenează pe cei mai puțin instruiți. Conducătorul de echipă controlează acțiunile soldaților, trecând de la o pereche la alta, corectează greșelile pe care le fac.

În ambele metode de predare, sunt utilizate de obicei două abordări metodologice.

Prima tehnică este „Fă cum fac eu”. În același timp, șeful de echipă, în timp ce antrenează soldații, execută tehnica exemplar. A doua tehnică este „Eu antrenez unul, toată lumea o face”. Dintr-o formație deschisă cu o singură linie, șeful de echipă cheamă unul dintre soldați pentru un anumit număr de pași, îl antrenează, iar soldații din formație execută aceleași comenzi ca și stagiarul.

La sfârșitul lecției, șeful de echipă indică fiecărui soldat ce și până la ce oră trebuie să fie finalizat, conduce 376

concurs pentru cea mai bună performanță a tehnicii studiate și oferă, de asemenea, instrucțiuni privind pregătirea pentru următoarea lecție.

Antrenamentul soldaților în tehnici de luptă cu arme se realizează prin aceleași metode ca și fără arme. În același timp, la începutul fiecărei lecții, șeful de echipă este obligat să inspecteze arma astfel încât să nu fie încărcată și să verifice funcționalitatea prinderii centurii. Înainte de a efectua tehnici de foraj cu o armă, aceasta este mai întâi pusă pe siguranță.

COORDONAREA CONTROLULUI

Coordonarea de antrenament a trupei constă în pregătirea personalului în acțiuni clare și coordonate în formațiuni dislocate și de marș.

Clasele pentru acțiuni de antrenament în formațiunile echipei sunt conduse de comandanții de echipă sub îndrumarea comandantului de pluton. Comandantul echipei efectuează studiul acțiunilor în formațiunile echipei în următoarea succesiune: cheamă formația; dă o comandă; explică ordinea de execuție (construire, refacere), dacă este necesar, determină scoaterea din funcțiune a doi soldați și arată acțiunile fiecăruia dintre ei în timpul diferitelor reconstrucții. Apoi învață personalul departamentului executarea precisă a comenzii, realizând în același timp acțiuni coordonate.

Toate construcțiile și reconstrucțiile sunt realizate în strictă conformitate cu cerințele legale. Deci, de exemplu, pentru a construi o echipă într-un sistem cu un singur rang, este dată comanda „Echipă, într-o singură linie - STAND”. La comanda preliminară „Separare”, toți cursanții ar trebui să se întoarcă imediat cu fața către comandant, să ia o poziție „în atenție” și să aștepte următoarea comandă pregătită să o execute rapid și cu precizie. Liderul de echipă dă comanda, cu fața către cursanți. La sfârșitul comenzii de a construi, el devine cu fața în față a formației, rămânând în poziția „atenție”. Odată cu începutul formației, liderul echipei se defectează și monitorizează alinierea echipei. Alinierea trupei se efectuează în următoarele cazuri: când intervalele dintre cadrele militare din rânduri s-au dovedit a fi încălcate, degetele de la picioare nu erau pe aceeași linie, ci în formația cu două ranguri, în În plus, distanța dintre rânduri a fost încălcată.

Pentru asimilarea mai rapidă de către cursanți a ordinului reconstrucției și realizării acțiunilor coordonate, antrenamentul într-o formație desfășurată ar trebui să înceapă cu reconstrucția în divizii și într-o formație de marș - într-un ritm lent și pe măsură ce este stăpânit, aducând-o la unul normal. .

Este recomandabil să antrenați echipa să execute un salut militar la început într-o formație cu un singur rang.

(într-o coloană pe rând), și apoi pe două niveluri (într-o coloană câte două). În toate cazurile, trebuie să se asigure că salutul militar se desfășoară cu vitejie, cu respectarea strictă a cerințelor

Regulamentului Militar; rotația capului trebuie să fie uniformă, efectuată clar și simultan de toți cursanții.

Când răspunde la salutul comandantului (șefului) în mișcare, tot personalul militar trebuie să înceapă răspunsul punând piciorul stâng pe pământ, pronunțând fiecare cuvânt ulterior cu următorul picior pe pământ.

Coordonarea trupei în timpul operațiunilor pe vehicul include: construirea personalului în fața vehiculului; inspecția armelor; debarcarea personalului; cazarea personalului și bunurilor militare; efectuarea unui salut militar cu mașina la fața locului și în mișcare; debarcarea personalului din vehicul. Imbarcarea si debarcarea personalului se practica mai intai pe divizii sau in ritm lent, apoi in ritm rapid si autorizat.

ÎMBUNĂTĂȚAREA ÎNVĂȚĂRII FRABILE ÎN VIAȚA DE COTISTE

Comandantul trebuie să știe că orice formare și deplasare a unei unități în rânduri contribuie la îmbunătățirea coerenței luptei, la întărirea disciplinei militare conștiente în rândul personalului militar.

Exercițiile fizice, inspecțiile de dimineață, serviciul în serviciu zilnic și alte activități conform rutinei zilnice ar trebui să fie, de asemenea, folosite de sergenți pentru a îmbunătăți abilitățile de foraj ale soldaților. Comportamentul personalului militar în viața de zi cu zi (în afara formațiunii pe teritoriul taberelor militare și nu numai) este important în menținerea unei discipline militare ridicate și a rezistenței la luptă. Una dintre manifestările politeței militare este un salut militar reciproc.

Pe lângă formarea abilităților de luptă, liderul de echipă este obligat să dezvolte în subalternii săi capacitatea de a purta uniform uniforme militare. Ea trebuie să respecte cu strictețe regulile de purtare și să fie întotdeauna curată și ordonată.

Preocuparea constantă a liderului de echipă cu privire la aspectul său și a subordonaților săi este primul semn al dorinței de ordine, organizare și cultură militară înaltă în unitate.

10. PREGĂTIREA FIZICĂ ȘI MUNCĂ SPORTIVĂ

ANTRENAMENT FIZIC

Dispoziții generale

Pregătirea fizică este unul dintre subiectele principale ale pregătirii de luptă, parte importantă și integrantă a pregătirii militare și a îndoctrinarii personalului, parte integrantă și una dintre direcțiile de creștere a capacității de luptă a Forțelor Armate, are caracter aplicativ și este organizate în conformitate cu principiile generale ale pregătirii şi îndoctrinarii militare.

Scopul principal al pregătirii fizice în Forțele Armate este asigurarea nivelului necesar de aptitudine fizică a personalului militar pentru a îndeplini sarcini de luptă și alte sarcini în conformitate cu misiunea lor. În procesul de pregătire fizică, în primul rând, se formează forța, rezistența și dexteritatea, ulterior - cunoștințe teoretice și abilități și abilități organizatorice și metodologice.

Sarcinile generale ale pregătirii fizice a personalului militar sunt:

formarea unui stil de viață sănătos;

dezvoltare fizică și spirituală armonioasă;

dezvoltarea și menținerea rezistenței, forței, vitezei și agilității la nivelul cerut;

formarea deprinderilor în deplasarea pe teren accidentat pe jos și pe schiuri, depășirea obstacolelor naturale și artificiale, lupta corp la corp, înot aplicat militar.

Pregătirea fizică contribuie la:

creșterea rezistenței organismului la efectele factorilor negativi ai activității profesionale militare și a mediului;

educație pentru stabilitatea mentală, încredere în sine, determinare, curaj și determinare, inițiativă și inventivitate, perseverență și perseverență, rezistență și autocontrol;

formarea pregătirii personalului militar de a suporta stres fizic și psihic extrem în timpul pregătirii și desfășurării ostilităților.

Conținutul pregătirii fizice este: exerciții fizice, cunoștințe speciale și abilități și abilități organizatorice și metodologice.

Principalele mijloace de antrenament fizic sunt exercițiile fizice efectuate cu respectarea obligatorie.

cerințele de siguranță, condițiile de igienă și utilizarea activă a forțelor vindecătoare ale naturii.

Activitatea sportivă în cadrul Forțelor Armate este organizată cu scopul de a atrage personalul militar la exerciții fizice regulate și are ca scop îmbunătățirea aptitudinii fizice, a spiritului sportiv și a activităților de agrement. Se desfășoară la ora prevăzută de rutina zilnică a unității militare.

Activitatea sportivă se desfășoară sub următoarele forme: sesiuni de antrenament în competiții sportive, sportive și militare, recenzii ale activităților sportive, vacanțe sportive și alte evenimente.

Fiecare sergent trebuie:

să-și îmbunătățească constant condiția fizică și să fie un exemplu în acest sens pentru subordonați;

cunoașteți nivelul de fitness al fiecărui militar pentru toate exercițiile din programul de antrenament;

stăpânește cu pricepere metodologia de efectuare a exercițiilor fizice de dimineață, pregătirea fizică însoțitoare, părțile individuale ale sesiunilor de antrenament și metodele de predare a unui anumit exercițiu, tehnică (acțiune);

în practică să realizeze relația pregătirii fizice cu cerințele pentru activitățile de luptă;

distribuiți rațional activitatea fizică în timpul zilei și săptămânii;

asigurarea pregătirii locurilor pentru cursuri în toate secțiunile de pregătire fizică;

respectă cerințele de siguranță și prevenirea rănilor în procesul orelor de pregătire fizică;

pentru a asigura o motivare ridicată a personalului pentru orele de pregătire fizică, dezvoltarea unei nevoi stabile în rândul personalului militar de exerciții fizice regulate.

Planificarea pregătirii fizice pentru personalul militar recrutat se realizează pe baza:

pentru sesiunile de antrenament - 3 ore pe săptămână în timpul orelor de școală;

pentru exercițiile fizice de dimineață - 30 (50) minute zilnic, cu excepția weekendurilor și a sărbătorilor;

pentru pregătirea fizică în procesul antrenamentului de luptă – prin decizie a comandantului unității.

Principalul document de planificare din companie este programul săptămânal, care indică:

opțiunile și conținutul exercițiilor fizice de dimineață; subiectele și conținutul orelor de antrenament fizic; conținutul pregătirii fizice asociate; timpul și conținutul activității sportive;

timpul, subiectele și conținutul orelor de instructor-metodic și demonstrativ cu sergenți aflați în serviciul militar în recrutare și sub contract.

Fiecare soldat este personal responsabil pentru nivelul de forma sa fizică, este obligat să se angajeze sistematic în exerciții fizice și să fie constant pregătit fizic pentru a îndeplini sarcinile militare și îndatoririle oficiale.

BAZELE METODEI ANTRENAMENTULUI FIZIC

Predarea tehnicii de efectuare a exercițiilor fizice și de formare a abilităților motrice include: familiarizarea, învățarea și antrenamentul.

Familiarizarea contribuie la formarea ideii motrice corecte a cursanților despre exercițiul învățat. Pentru cunoștință este necesar: să numiți exercițiul, să-l arătați corect; explicați tehnica efectuării exercițiului și scopul acestuia.

Învățarea vizează formarea de noi abilități motorii la cursanți. În funcție de pregătirea celor implicați și de complexitatea exercițiilor fizice, se folosesc următoarele metode de învățare:

în general – dacă exercițiul fizic este simplu, accesibil cursanților sau implementarea lui pe elemente (părți) este imposibilă;

în părți - dacă exercițiul fizic este complex și poate fi împărțit în elemente separate;

prin diviziuni - daca exercitiul fizic este complex si se poate executa cu opriri;

cu ajutorul exercițiilor fizice pregătitoare - dacă în ansamblu, din cauza dificultății, nu poate fi efectuată și este imposibil de împărțit în părți.

Antrenamentul reprezintă consolidarea deprinderilor și abilităților motrice la cursanți prin repetarea lor repetată în diverse condiții, precum și menținerea calităților fizice și speciale la nivelul cerut.

Erorile care apar în procesul de predare a exercițiilor fizice sunt corectate în următoarea secvență:

în antrenament de grup: mai întâi - general, apoi - privat;

cu pregătire individuală: la început - semnificativă, apoi - secundară.

Prevenirea erorilor este asigurată:

o demonstrație clară și explicație a tehnicii de efectuare a exercițiilor fizice;

învățarea inițială corectă a exercițiilor fizice;

utilizarea exercițiilor fizice pregătitoare; asistență și asigurare la timp și de înaltă calitate. Prevenirea vătămărilor este asigurată prin:

organizarea clară a cursurilor și respectarea metodelor de conduită a acestora;

disciplină înaltă a personalului militar, bună cunoaștere a tehnicilor de asigurare și autoasigurare, reguli de prevenire a vătămărilor;

pregătirea la timp a locurilor de muncă și a inventarierii;

monitorizarea sistematică a conformării cu normele stabilite și cerințele de siguranță de către conducătorii claselor.

Sesiunile de antrenament sunt forma principală de antrenament fizic.

Durata sesiunilor de pregătire în unitățile militare este de 1-2 ore de pregătire (50-100 de minute). Lecția este formată din trei părți: pregătitoare, principală și finală.

Partea pregătitoare a lecției durează 7-10 minute (10-15 minute pentru o lecție de două ore). Rezolvă problemele de organizare a celor implicați și pregătirea corpului lor pentru efortul fizic viitor.

Conținutul părții pregătitoare constă în tehnici de exerciții, exerciții generale de dezvoltare și exerciții speciale, care sunt selectate în funcție de conținutul părții principale a lecției. Exercițiile generale de dezvoltare includ exerciții de sorbire, exerciții pentru mușchii brațelor și ai centurii umărului, trunchiului, picioarelor, întregului corp, exerciții în perechi și seturi de exerciții de podea, precum și tehnici și acțiuni învățate anterior.

Deplasarea și reorganizarea unității pentru efectuarea exercițiilor generale de dezvoltare se realizează în conformitate cu Regulamentul militar.

Efectuarea exercițiilor fizice pe loc și în mișcare începe de la poziția de plecare, care este acceptată prin comanda „Poziția de pornire – ACCEPT”. Exercițiul se efectuează prin comanda „Exercițiu – start-NAY”. Pentru a termina exercițiul fizic la fața locului, în locul ultimei numărări, se dă comanda „Stop”, în timp ce în mișcare, se dă comanda „Exercițiu - TERMINARE”. Demonstrarea exercițiilor generale de dezvoltare efectuate la fața locului este realizată de către

profesorul stând cu fața (oglindă) sau lateral față de cursanți, iar cei executați în mișcare - spre rânduri.

Exercițiile complexe sunt efectuate în divizii. De exemplu: „Aplecați-vă, mâinile înapoi, fă-o - O dată; poziție de luptă, fă-o - DOI; stai jos, mâinile înainte, palmele în jos, fă - TREI; atitudine de luptă, fă-o - PATRU. După stăpânirea exercițiului fizic pe divizii, se dă o comandă pentru a-l efectua în întregime „Exercițiu - start-NAY”.

Pentru a crește intensitatea sarcinii în partea pregătitoare a lecției, exercițiile fizice studiate anterior sunt efectuate una după alta fără pauze de odihnă la comanda „Flow, exercițiu - start”.

Partea principală a lecției se desfășoară timp de 35-40 de minute (65-85 de minute pentru o lecție de două ore). În ea, personalul militar stăpânește abilitățile motorii militare aplicate, le îmbunătățește, dezvoltă calități fizice și speciale, educă calități morale și mentale,

realizează coerența unităților, formează capacitatea de a acționa în condiții dificile.

Conținutul părții principale a lecției constă în exerciții fizice, tehnici și acțiuni prevăzute de programele de antrenament de luptă pentru pregătirea fizică.

Partea principală a lecției se desfășoară, de regulă, la trei locuri de antrenament cu schimbarea lor ulterioară. La orele de gimnastică, partea principală se termină cu un antrenament complex de 6-10 minute (10-20 de minute pentru o lecție de două ore). Efectuarea exercițiilor fizice la locurile de antrenament se organizează în grup sau frontal.

Cu metoda grupului, unitatea, la sfârșitul părții pregătitoare, se aliniază într-o coloană de trei (patru etc.). Comandantul de pluton, după ce a indicat locurile de antrenament, dă comanda: „La locurile de pas (alergare) – MARTIE”. La această comandă, echipele înaintează în cel mai scurt drum către locurile de muncă, sunt amplasate astfel încât locurile indicate să fie în stânga formației și indică un pas în loc. Apoi, la comandă, se opresc și fac stânga. Comandantul de pluton dă comanda: „Să efectueze exerciții – PROCEDE”. Conducătorii de echipă merg la mijlocul formației, se întorc pentru a face față unității, numesc exercițiul care se execută și dau comanda: „FĂRĂ” (la orele de gimnastică - „Poziție de gimnastică - ACCEPT”),

Pentru a schimba locurile de muncă, liderul dă comanda: „Ploon, exercițiu – TERMINAT”. La această comandă, elevii nu mai fac exercițiile și se aliniază într-unul

linia. Schimbarea locurilor de muncă se efectuează la comanda „Pe-dreapta-IN, pentru schimbarea locurilor de muncă prin pas (în curs) – MARTIE”. La prima modificare este indicată ordinea de tranziție.

Cu metoda frontală, comandantul de pluton, la sfârșitul părții pregătitoare, stabilește primul loc de antrenament și dă comanda: „La locul de pas (alergare) – MARȚIE”. Plutonul înaintează pe traseul cel mai scurt până la locul indicat, la comanda conducătorului se oprește și se întoarce la stânga. După finalizarea exercițiilor, unitatea trece pe locul doi al lecției, apoi pe al treilea și așa mai departe.

Se efectuează antrenament complex pentru a crește densitatea lecției, a îmbunătăți calitățile fizice și abilitățile motorii aplicate militar ale cursanților. Conținutul său include exerciții de program studiate anterior, tehnici și acțiuni, precum și exerciții pe simulatoare, exerciții complexe, jocuri în aer liber și curse de ștafetă.

Partea finală a lecției durează 3-5 minute (5-10 minute pentru o lecție de două ore). Se pune lucrurile în ordine la locurile de antrenament, corpul celor implicați este adus într-o stare relativ calmă și rezultatele lecției sunt rezumate. Conținutul părții finale este mersul și alergarea într-un ritm lent, exercițiile de respirație profundă și relaxarea musculară.

Sesiunile de antrenament se desfășoară la secțiunile de pregătire fizică: gimnastică și antrenament atletic, luptă corp la corp, depășirea obstacolelor, mișcare accelerată și atletism, antrenament de schi, înot aplicat militar, sport și jocuri în aer liber (sau în combinație).

Sesiunile de antrenament pe secțiunile de pregătire fizică se desfășoară conform planului dat în Tabel. 15.

Sesiunile de antrenament cuprinzătoare au ca scop îmbunătățirea aptitudinii fizice generale și speciale a militarilor. Acestea se țin de obicei la sfârșitul perioadelor de pregătire. Conținutul claselor complexe include exerciții fizice din două sau mai multe secțiuni de pregătire fizică în diferite combinații.

În primul rând, se practică exerciții pentru dezvoltarea vitezei, agilității, apoi tehnici și acțiuni asociate coordonării motorii fine, exerciții pentru forță și apoi pentru anduranță. Opțiunile specifice de combinare a exercițiilor sunt determinate de conducătorii claselor în conformitate cu perioadele și sarcinile de pregătire, nivelul de aptitudine fizică a personalului militar și suportul material al claselor.

O sesiune de instruire cuprinzătoare poate fi desfășurată conform planului prezentat în tabel. 16.

Tabelul 15

Sarcinile și conținutul sesiunii de instruire

Conţinut

Timp, min

Instructiuni organizatorice si metodologice

Partea pregătitoare - 7 min

Constructia, explicarea sarcinilor si 1 continutul claselor, verificarea personalului

Tehnici de luptă, exerciții pe locul 6, exerciții în mișcare

în două niveluri

Conduita ca parte a unui pluton. Ritmul exercițiilor este mediu. Repetați fiecare exercițiu de 4-6 ori

Partea principală – 40 min

Organizați partea principală a lecției într-un mod de grup în trei locuri de antrenament

Exercițiu cu bară transversală: exercițiu de forță combinată (răsturnare, tragere, ridicare puternică, ridicare a picioarelor) - Introducere și învățare

Exercițiu de sărituri: săritura de picioare peste o capră în lungime - perfecțiune

Exercițiu pe barele denivelate: flexia și extensia brațelor în accent, unghi în accent - îmbunătățire

Antrenament complex - cursă de ștafetă „purând greutăți”

11 A învăța să desfășoare ca întreg. Exercițiu de efectuat în perechi cu ajutorul

11 Efectuați într-un flux cu o retragere treptată a podului. Acordați o atenție deosebită balansării înapoi și devierii după împingerea cu mâinile.

11 Efectuați la capetele stâlpilor pentru numărul maxim de mișcări

7 Conduita între ramuri. Repetați de 3 ori

Partea finală - 3 min

Mers în ritm lent, exerciții de respirație profundă și relaxare musculară

Rezumând lecția

2 Conduceți pe o coloană unul câte unul

1 pluton - în două niveluri

alinia

Tabelul 16

Sarcini și conținutul unei sesiuni de formare cuprinzătoare

Conţinut

Timp, min

Instructiuni organizatorice si metodologice

Partea pregătitoare - 10 min

Construire, explicarea sarcinilor și conținutului claselor, verificarea personalului

Formarea plutonului

în două niveluri

Organizatoric si metodologic

instrucțiuni

Conţinut

Timp, min

Tehnici de luptă, exerciții pe locul 8, exerciții în mișcare

Conduita ca parte a unui pluton. Ritmul exercițiilor este mediu. Repetați fiecare exercițiu de 4-6 ori

Partea principală – 38 min

Alergare pe distanțe scurte: 7 exerciții speciale de alergare, start și accelerare, ștafetă din sens opus

Exercițiu pe bara transversală: ridicare cu o lovitură de stat, tragere în sus

Tehnici de luptă corp la corp: lovituri cu cuțitul și protecție împotriva acestora, dezarmarea unui inamic înarmat cu un cuțit

Exercițiu cu greutăți: ridicarea unui kettlebell de 24 kg

10

7

1 km alergare   7

Organizați-vă frontal la cinci locuri de antrenament

Distanța - 30-40 m. Executați exerciții pentru a efectua într-un flux de trei la o distanță de 5-6 pași. Cursa de ștafetă între departamente

Efectuați pe proiectile cu mai multe deschideri în perechi cu ajutorul numărului maxim de mișcări

Efectuați în perechi într-o formație deschisă cu două niveluri, mai întâi lent, apoi într-un ritm rapid

Efectuați simultan de către tot personalul militar cu una, apoi cu cealaltă mână pentru cel mai bun rezultat

Performați ca parte a unui pluton într-un ritm mediu

Partea finală - 3 min

Alergarea într-un ritm lent, mersul într-un ritm lent, exerciții de respirație profundă și relaxare musculară

Rezumatul sesiunii   1

Efectuați pe coloană pe rând

Pluton - în formație cu două niveluri

Într-un climat cald, în primele 1-1,5 luni de serviciu militar, sesiunile de pregătire sunt planificate pentru orele dimineții și se desfășoară (primele două săptămâni) cu o intensitate a pulsului de 140-160 de bătăi pe minut. În următoarele două săptămâni, sesiunile de antrenament au loc la temperaturi ale aerului de până la 35 °C. La fiecare 5-7 minute de antrenament fizic continuu cu o intensitate de 150-160 batai/min se prevad pauze pentru odihna la umbra cu durata de 2-3 minute.

Sesiunile de antrenament ulterioare se desfășoară la o temperatură a aerului mai ridicată și cu o intensitate mai mare. În același timp, durata antrenamentului fizic continuu este mărită în fiecare săptămână printr-o metodă treptat și este adusă la 15-20 de minute.

Efectuarea sesiunilor de antrenament în condiții de expunere la temperaturi ridicate cu personalul care se află mai întâi într-un climat cald trebuie să fie însoțită de supraveghere medicală.

Cu 1-1,5 luni înainte de mutarea personalului într-o zonă muntoasă, sesiunile de antrenament ar trebui să aibă ca scop dezvoltarea rezistenței organismului la lipsa de oxigen și dezvoltarea abilităților de depășire a obstacolelor montane, râurilor de munte și cultivarea stabilității psihologice atunci când funcționează în condiții periculoase. Conținutul cursului include în principal:

sprinting cu ținerea respirației;

alergare pe distanțe medii și lungi cu utilizarea unei măști de gaz;

marșuri forțate;

efectuarea de exerciții fizice pe curse unice, speciale și cu obstacole montane;

sport și jocuri în aer liber conform regulilor simplificate.

În prima săptămână de ședere a personalului pe teren montan, exercițiile de rezistență fizică sunt folosite extrem de limitat. Ulterior, conținutul sesiunilor de antrenament include: exerciții de mișcare accelerată, marșuri forțate, depășirea obstacolelor montane, tehnici de luptă corp la corp, sport și jocuri în aer liber.

În sesiunile de antrenament de la începutul unei șederi la munte, durata părții pregătitoare crește la 15-20 de minute, în partea principală se fac 2-3 pauze de 2-3 minute pentru restabilirea respirației și controlul pulsului.

În prezența unei fâșii de munte și a altor structuri speciale, depășirea acestora este combinată cu învățarea abilităților de a depăși obstacolele naturale montane, râurile de munte, aruncarea grenadelor de

sus în jos și de jos în sus pentru precizie. La fiecare sesiune de instruire este planificată instruire în domeniul asigurărilor și autoasigurărilor.

În condiții de temperatură scăzută, sesiunile de antrenament în aer liber se desfășoară la o temperatură nu mai mică de -25 ° C, iar în regiunile din nordul îndepărtat și din Arctica - nu mai mică de -20 ° C. La temperaturi mai scăzute ale aerului, partea pregătitoare se realizează în aer liber, partea principală și finală - în interior.

Timpul alocat pentru partea pregătitoare a lecției crește în prima lună a perioadei de iarnă. În sala de clasă se folosesc exerciții fizice de la toate secțiunile. Antrenamentul de schi se efectuează numai în condiții meteo favorabile. Intensitatea activității fizice este medie. O atenție deosebită este acordată formării abilităților motorii de a efectua exerciții fizice în îmbrăcăminte izolată. Principalul obiectiv al antrenamentului este dezvoltarea calităților de rezistență și viteză-forță.

Pe viitor (după 1 lună), sesiunile de antrenament se desfășoară în principal printr-o metodă complexă, mai des sunt organizate în aer liber. Este planificat un program de antrenament de schi concentrat. Exercițiile pe echipament de gimnastică și un curs de obstacole sunt efectuate în metode de grup și în linie. Între abordări ale proiectilelor (depășirea obstacolelor), se efectuează exerciții generale de dezvoltare (înclinări, genuflexiuni, întoarceri, alergare pe loc etc.). Abordările de obuze se fac într-un ritm accelerat.

La desfășurarea sesiunilor de antrenament, se iau măsuri preventive pentru a preveni degeraturile în rândul personalului: cursurile se țin în locuri ferite de vânturi puternice, se stabilește uniforma corespunzătoare, iar personalul militar este monitorizat reciproc.

CARACTERISTICILE LECȚILOR

PE SECȚIUNI (TEME) INDIVIDUALE ALE PROGRAMELOR DE FORMARE

Gimnastica si antrenamentul atletic. Cursurile de gimnastică și antrenament atletic au ca scop dezvoltarea agilității, forței și rezistenței, flexibilității, rezistenței la rău de mișcare și suprasolicitare, orientarea spațială, abilitățile motorii aplicate, dezvoltarea curajului și hotărârii, îmbunătățirea posturii și a purtației de luptă.

Cursurile se țin pe terenuri și cantonamente de gimnastică, săli de sport sau săli special echipate, pe complexe de antrenament, precum și la sol.

Partea pregătitoare include tehnici de luptă și exerciții de atenție, exerciții de mers și alergare, exerciții generale de dezvoltare la fața locului, inclusiv exerciții de îmbunătățire a pozițiilor „Pounce” și „Desmount”, seturi de exerciții la sol, exerciții pentru doi, exerciții speciale și exerciții de sărituri. . . Exercițiile generale de dezvoltare din partea pregătitoare pot fi efectuate pe muzică sau fără

ea pe peretele de gimnastică, cu o bancă de gimnastică, minge, baston de gimnastică, gantere.

Partea principală a lecției cuprinde exerciții fizice pe bară transversală, bare denivelate, sărituri de sprijin și nesprijinite, exerciții acrobatice și complexe, exerciții cu greutăți, pe simulatoare și proiectile multi-span, în echilibru, alpinism, jocuri în aer liber și curse de ștafetă. Pentru militarii personalului de zbor și cadeții instituțiilor militare de învățământ care pregătesc personalul de zbor, exercițiile fizice sunt incluse pe echipamente speciale: dopaj, roți de gimnastică staționare și mobile și o trambulină. În partea principală a lecției, militarii de sex feminin efectuează complexe de gimnastică ritmică în combinație cu exerciții fizice pe simulatoare.

Exercițiile fizice pe echipament de gimnastică și special, exercițiile acrobatice, exercițiile cu greutăți se învață în ansamblu, pe părți, cu ajutorul exercițiilor pregătitoare; complexe de exerciții de podea - pe diviziuni.

Antrenamentul în efectuarea exercițiilor de gimnastică constă în repetarea lor repetată. Exercițiile fizice complexe sunt îmbunătățite mai întâi pe părți (mai multe elemente cu descălecare), apoi în ansamblu.

Pentru a crește intensitatea și activitatea fizică, exercițiile de gimnastică pot fi efectuate simultan de către tot personalul militar, la rândul său, în grade, coloane, în flux de una sau mai multe persoane, în perechi cu ajutor, precum și cu schimbarea locurilor de antrenament în cerc. .

Ieșirea celor implicați în efectuarea exercițiilor de gimnastică se efectuează la comanda „Privat Petrov, la poziția de start cu pas (alergare) – MARȚIE”. Militarul, auzind numele de familie, ia o poziție de luptă, răspunde: „Eu”, la comanda executivă răspunde: „DA”, cu un pas de foraj (alergând) ia poziția de pornire în dreapta proiectilului și ia un poziție gimnastică (piciorul drept este lăsat deoparte cu o jumătate de pas în lateral, mâinile conectate la spate, greutatea corpului este distribuită uniform pe ambele picioare).

La comanda „LA CARICA” (la efectuarea de sărituri și exerciții acrobatice - „ÎNAINTE”), elevul ia o poziție de luptă, se apropie de proiectil, efectuează exerciții fizice, părăsește covorașele și se întoarce cu fața conducătorului lecției. Exercițiul de gimnastică începe și se termină cu o fixare pe termen scurt a pozițiilor „Pounce” și „Desmount”. La comanda „LA PROIECT” (“ÎNAINTE”), următorul stagiar ia poziția de start, iar cel care a finalizat exercițiul intră în serviciu.

La verificări, după comanda „LA CARICA” („ÎNAINTE”), soldatul ia o poziție de luptă și, întorcându-și capul spre inspector, își raportează gradul militar și numele de familie.

Pentru efectuarea concomitentă a exercițiilor fizice, militarii se descompun la comanda „Echipă (pluton), la pozițiile de plecare cu pas

(alergă) - MARȚIE”. La comanda „LA PROIECT” sau „ÎNAINTE”, cursanții efectuează un exercițiu fizic, apoi se întorc cu fața către lider și, la comanda acestuia, revin la serviciu.

Pentru a efectua exerciții fizice în perechi, militarii numără pe „primul” și „al doilea” și deschid la comanda „Echipă (pluton), două pe proiectil, la stânga, deodată-KNISH”. Apoi se dă comanda: „Primele numere, la pozițiile de start, al doilea număr - pentru a oferi asistență și asigurare, pas - MARȚIE”, conform căreia unii cursanți merg la pozițiile de start, în timp ce alții ocupă locuri în stânga obuzelor. în

post post. La comanda „Până la cochilie”, primele numere efectuează exerciții fizice, la finalizare se întorc cu fața liderului, al doilea număr, după asistență, își ia poziția inițială.

Pentru derularea exercițiilor fizice, după ce se dau ordine prealabile în ordinea revenirii la serviciu, numărul de abordări și repetări, se dau comenzile: „Flow - TO THE PROJECT” sau „Flow - FORWARD”. Dacă este necesar, se indică distanța dintre cursanți: „Echipă (pluton), distanța este de cinci (șase, etc.) pași, fluxul este ÎNTÂMPRE”.

Pentru a organiza un antrenament cuprinzător pe simulatoare, sunt alocate 8-12 locuri de antrenament, unde se efectuează exerciții fizice pentru a dezvolta forța și rezistența la forță. Dupa dozarea sarcinii fizice in functie de greutatea greutatilor, numarul de repetari, timpul de munca si odihna, cadrele militare, la comenzile conducatorului, se apropie de simulatoarele indicate, se opresc si se intorc la stanga. Exercițiul începe la comanda „LA PROIECT” și se termină – „Exercițiu – FINALIZARE”. Apoi cursanții se întorc la dreapta și are loc o schimbare a locurilor de muncă într-un cerc.

Prevenirea vătămărilor este asigurată prin:

asistență și asigurare de încredere la efectuarea de sărituri și exerciții fizice pe scoici;

verificarea stării tehnice a proiectilelor (vergeturi, carabine, dispozitive de blocare etc.);

verificarea fiabilității prinderii brațelor și picioarelor la efectuarea exercițiilor fizice pe echipamente speciale.

Luptă corp la corp. Cursurile de luptă corp la corp au ca scop dezvoltarea abilităților necesare pentru a distruge, dezactiva sau captura inamicul, autoapărarea împotriva atacului său, precum și pentru a cultiva curajul, determinarea și încrederea în sine.

Se țin cursuri de luptă corp la corp:

la antrenamentul în tehnici de luptă cu arme - pe o platformă specială echipată cu animale de pluș staționare și portabile, ținte (răchită), obstacole portabile (pereți, garduri, grădini din față, obstacole discrete etc.), tranșee, pasaje de comunicație, pirogă, aterizări ,

fațade de case cu ferestre, în câmpuri tactice, în orașe de pază și pe trasee de obstacole;

atunci când predați tehnici de luptă neînarmată - pe o zonă plată cu iarbă, o groapă special pregătită cu nisip și rumeguș sau într-o sală de sport (pe un covor de rogojini).

Partea pregătitoare a lecției se desfășoară cu și fără arme. Când desfășurați partea pregătitoare a lecției cu arme, aceasta include: tehnici de luptă, mers și alergare în diverse

tempo, liniuțe, crawling, efectuarea tehnicilor de pregătire pentru luptă și împușcături din mână, acțiuni pe semnale și comenzi bruște, tehnici de luptă corp la corp cu arme, tehnici de luptă corp la corp pentru 8 sau mai multe numărări.

Partea pregătitoare a lecției, desfășurată fără arme, include: mers și alergare într-un ritm diferit, exerciții speciale de mișcări, exerciții pentru doi, pumni și lovituri, tehnici de auto-asigurare, arte marțiale simple, corp neînarmat. tehnici de luptă, acțiuni pe semnale și comenzi bruște, tehnici de luptă corp la corp pentru 8 sau mai multe numărări.

Conținutul părții principale a lecțiilor include:

un set de tehnici RB-N (inițial) - pentru personalul militar înrolat în perioada de îmbunătățire a pregătirii militare inițiale (pentru cadeții universitari - în perioada de pregătire a armelor combinate);

un set de tehnici RB-1 (general) - pentru personalul militar care efectuează serviciul militar prin recrutare și contract, de toate tipurile și ramurile Forțelor Armate;

un set de tehnici RB-2 (special) - pentru personalul unităților și unităților militare ale Forțelor Aeropurtate, pușcașii marini, unităților de pușcă motorizată și de recunoaștere, cadeții și studenții instituțiilor militare de învățământ care pregătesc specialiști pentru aceste unități;

un set de tehnici RB-3 (special) - pentru personalul unităților și subunităților militare de recunoaștere, cadeți ai instituțiilor militare de învățământ care pregătesc specialiști pentru aceste unități și subunități militare.

Personalul unităților și unităților militare ale Forțelor Aeropurtate, Marinei și unităților de recunoaștere, împreună cu tehnicile RB-2 și RB-3, studiază suplimentar tehnicile de luptă corp la corp conform programelor speciale.

Pregătirile de învățare pentru luptă, mișcări, tehnici de autoasigurare, pumni și lovituri, tehnici de atac cu arme, complexe pentru 8 capete se efectuează în primele lecții. În viitor, acestea sunt incluse în conținutul tuturor lecțiilor ulterioare.

Partea principală a lecției este organizată în unul sau mai multe locuri de învățământ.

Pentru antrenamentul în tehnici și acțiuni simple (înțepături, lovituri, protecție împotriva loviturilor), este planificată o medie de 5-10 minute, iar altele mai complexe (dezarmare, aruncări etc.) - 16-20 de minute.

Performanța tehnicilor de apărare este în mod necesar combinată cu lovirea inamicului, injecții în locurile cele mai vulnerabile și, dacă este necesar, aduse în poziția de legare sau escortare. Tehnicile dureroase, tehnicile de dezarmare și aruncările se învață în ambele direcții.

391

La sfârșitul părții principale a lecției, au loc un antrenament complex sau antrenamente.

Conținutul antrenamentului complex include: mișcare, depășirea obstacolelor în combinație cu lovirea țintelor cu baioneta și efectuarea altor tehnici de luptă corp la corp. În primele lecții se creează un mediu simplu, în viitor numărul de obstacole de depășit și distanța crește, amplasarea țintelor devine mai complicată.

Instruirea complexă este efectuată periodic cu utilizarea instrumentelor de simulare.

Luptele de antrenament sunt principala formă de îmbunătățire a abilităților și abilităților de luptă corp la corp în rândul personalului militar. Sunt organizate la mai multe puncte de antrenament și se desfășoară în perechi sau grupe (unul împotriva unu, unul împotriva doi sau trei, doi împotriva trei etc.).

Luptele se desfășoară cu sau fără modele de arme conform condițiilor stabilite de șeful de lecție. După natura acțiunilor adversarilor, aceștia sunt împărțiți în lupte condiționate, semicondiționate și necondiționate (libere).

În luptele condiționate, șeful de lecție determină cu strictețe acțiunile atacatorilor și apărătorilor (tipul de armă sau absența acesteia, distanța, direcția, tipul și viteza acțiunilor de atac, acțiuni defensive).

În luptele semicondiționate, condițiile pentru implementarea lor devin mai complicate. De exemplu, liderul lecției permite atacatorului să manevreze în mod activ, să aleagă în mod independent momentul atacului și să nu-l execute la comandă, să atace în diferite moduri și din direcții diferite etc.

Luptele freestyle au loc atunci când cursanții ating nivelul adecvat de pregătire, dar nu mai devreme decât după 1 an de antrenament. Luptele se desfășoară în conformitate cu regulile competițiilor de luptă corp la corp din Clasificarea Sporturilor Militare.

În primul an de antrenament, 10-15% din timpul părții principale a sesiunii de antrenament este planificat pentru lupte de antrenament, în viitor, cel puțin 15-25%.

Când predați tehnici de luptă corp la corp, se dau comenzi: să vă pregătiți pentru luptă - „Pregătiți-vă pentru luptă”;

pentru injectare pe loc - "KOLI";

pentru aplicarea injecțiilor în mișcare - „Pune injecții animalelor (ținte) împăiate – ÎNTAINT”;

pentru recuperări - „Dreapta (stânga, jos dreapta) - BATĂ”;

pentru lovire - „Baionetă (butoi, fund, revistă, lopată, cuțit, mână, picior) – BAY”;

pentru a efectua receptia prin separare se indica pozitia initiala si ordinea de executie. De exemplu, atunci când predați o lovitură de baionetă cu o fante: „Cu o fante cu un picior și o împingere cu celălalt

392

loviți ținta (ținta) cu o baionetă cu o mișcare înainte a mâinilor, faceți-o - „UNUL”, trageți baioneta - „Fă-o - DOI”, pregătește-te de luptă - „Fă-o - TREI”;

pentru executarea în comun a unei prinderi dureroase, dezarmare, eliberare dintr-o strângere sau aruncare - „Îndoirea brațului în spate - na-chi-NAI”, „Tabla spate - start-NAI”, „Dezarmare na-chi-NAI” , „Eliberare din captura - start-NAY „, etc.;

pentru a efectua combinații de tehnici și acțiuni, se dau instrucțiuni și apoi se dă comanda executivă „GO”. De exemplu: „Târă-te 5 metri, aruncă adversarul cu o aruncare cu o apucare de picior din spate și efectuează o sufocare - ÎNTAINT”.

Conținutul antrenamentului de luptă corp la corp include pregătiri pentru luptă - cele mai convenabile poziții pentru ca personalul militar să atace inamicul sau autoapărare. Pot fi fără arme și cu arme (mitraliera, cuțit, lopată de infanterie), stângaci, dreptaci și frontali.

Pentru a vă pregăti pentru luptă fără arme, puneți piciorul stâng cu un pas înainte și îndoiți ușor ambele picioare la genunchi. Înclinați-vă corpul ușor înainte. Distribuiți greutatea corporală uniform pe ambele picioare. Îndoiți brațul stâng la articulația cotului și aduceți mâna înainte la înălțimea pieptului, mâna dreaptă în față și puțin deasupra taliei.

Pentru a vă pregăti pentru luptă cu o mitralieră, aruncați mitraliera cu baionetă (țeava) înainte și apucați-o cu mâna stângă de antebraț și apărător de mână în lateral și cu mâna dreaptă de gâtul patului. În același timp, pune piciorul stâng cu un pas înainte și pune-l pe tot piciorul. Distribuiți întregul corp uniform pe ambele picioare ușor

îndoite. Trunchiul este ușor înainte, vârful baionetei este ținut la înălțimea gâtului opus umărului stâng, mâna dreaptă este în fața centurii.

Pentru a vă pregăti pentru o luptă cu un cuțit - luați o poziție pe partea stângă, țineți cuțitul în mâna dreaptă îndoită cu lama în sus (jos). Când cuțitul este în mână cu lama înainte, se ia o poziție stângaci sau dreptaci.

Pentru a vă pregăti pentru luptă cu o lopată de infanterie, puneți piciorul drept cu un pas înainte și puneți-l pe tot piciorul. În același timp, aduceți brațul drept îndoit cu o lopată înainte, mâna dreaptă la nivelul pieptului. Țineți lopata de capătul mânerului cu tava la dreapta (stânga). Distribuiți greutatea corporală uniform pe ambele picioare ușor îndoite. Brațul stâng este îndoit, mâna este la înălțimea centurii.

Mișcările includ: pas, pas cu o schimbare de pregătire pentru luptă, săritură, alergare.

Tehnicile de autoasigurare protejează împotriva vânătăilor la sol în timpul luptei cu inamicul. Acestea includ strângerea, săriturile și căderile.

Grupare - stați pe pământ și strângeți tibiele picioarelor cu ambele mâini, întindeți ușor genunchii, călcâiele împreună, îndoiți trunchiul, rotunjind spatele, înclinați capul, apăsând bărbia pe piept. Trăgând picioarele inferioare cu mâinile, aduceți trunchiul mai aproape de șolduri.

Salt de cap înainte - din standul din față, ghemuiți, grupați, genunchii ușor depărtați, sprijiniți-vă palmele pe pământ. Împingeți cu picioarele și sprijinindu-vă pe palme (degetele spre interior), rotiți înainte peste spate. Sari în sus și pregătește-te de luptă.

Somersault spate - așezați-vă de pe suportul din față, apăsați-vă bărbia pe piept și, căzând înapoi, grupați-vă. În momentul în care umerii ating pământul, sprijiniți-vă mâinile pe el lângă cap (degetele spre interior), întoarceți-vă înapoi peste cap, săriți în sus și pregătiți-vă de luptă.

Cădere înainte - din poziție frontală, cădere înainte pe brațele ușor îndoite și răspândite la coate și aplecarea la coate pentru a înmuia lovitura sau săriți și cădeți înainte pe brațele ușor îndoite și despărțite la coate; îndoind brațele, coboară-te la piept; se rostogolește de la piept la stomac, aplecându-se în talie. Când ai terminat de căzut, ridică-te și pregătește-te de luptă.

Căderea înapoi - din poziția inițială, așezați-vă mai aproape de călcâie, grupați (brațele înainte, palmele în jos); rostogolindu-vă pe spate, faceți o lovitură preventivă cu brațele drepte, ușor întinse pe pământ; când un inamic atacă, loviți-l cu piciorul spre el, săriți și pregătiți-vă de luptă.

Cădere pe o parte - din poziția inițială, ghemuiți, grupați (mâinile - înainte, palmele în jos); rostogolindu-vă înapoi și întoarceți-vă în direcția căderii, dați o lovitură preventivă cu brațul îndreptat pe pământ și întindeți-vă pe o parte, astfel încât un picior îndoit la genunchi să fie pe pământ, iar celălalt picior (picior genunchi sus) să fie la tibia ei, sari in sus, pregateste-te de lupta.

Salt peste umăr - din față (lateral), aplecați-vă înainte și treceți mâna stângă (dreapta) între picioare cu palma în jos, apăsați bărbia pe piept; împingând cu picioarele, rostogolește-ți spatele în direcția piciorului stâng (dreapta) (fese) și ia o poziție culcat pe partea stângă (dreapta), sari în sus, pregătește-te de luptă.

Prevenirea vătămărilor în orele de luptă corp la corp este asigurată de:

respectarea succesiunii stabilite de executare a tehnicilor, acțiunilor și exercițiilor, intervalelor și distanțelor optime între cei implicați în efectuarea tehnicilor de luptă cu arme;

aplicarea corectă a tehnicilor de asigurare și autoasigurare;

folosirea cutitelor (baionetelor) cu teaca puse pe ele sau modelelor de cutite, lopeti de infanterie, mitraliere (carabine);

ținând trucuri și aruncări cu sprijinul unui partener de mână și executându-le de la mijlocul covorului (groapă cu nisip) până la margine;

executarea lină a prinderilor dureroase, sufocarea și dezarmarea fără utilizarea unei forțe mari (la semnalul partenerului cu vocea „IS”, opriți imediat executarea recepției);

respectarea strictă a regulilor de utilizare a instrumentelor de simulare.

Loviturile atunci când se execută tehnici cu un partener în absența echipamentului de protecție trebuie doar să fie indicate.

Depășirea obstacolelor. Clasele de depășire a obstacolelor vizează formarea și îmbunătățirea abilităților în depășirea obstacolelor artificiale și naturale, implementarea tehnicilor și acțiunilor speciale, dezvoltarea vitezei și rezistenței viteze-putere, îmbunătățirea abilităților în acțiuni colective pe fundalul unor mari. efort fizic, dezvoltarea încrederii în sine, curaj și hotărâre.

Cursurile de sărituri cu obstacole se desfășoară pe terenuri echipate cu obstacole naturale (artificiale) separate sau pe trasee de obstacole special construite în uniforme militare.

Conținutul lecției include:

depășirea obstacolelor orizontale și verticale în mod individual și ca parte a subdiviziunilor;

tehnici și acțiuni speciale asupra structurilor, modelelor de echipamente militare, cu încărcătură, individual și ca parte a unităților;

aruncarea grenadelor pentru precizie (conform condițiilor de efectuare a exercițiilor de control);

exerciții de control pe cursele cu obstacole.

Partea pregătitoare a lecției se desfășoară cu și fără arme pe pistele sau terenul adiacent cursei cu obstacole.

Atunci când desfășurați partea pregătitoare a lecției cu arme, aceasta include tehnici de luptă, mers și alergare în diferite moduri, grăbire, târâre, acțiuni asupra semnalelor și comenzilor date brusc („LUPTĂ”, „ÎN Adăpost”, „AER”, etc.) , alergare 150-200 m cu trecere depășind obstacole simple. Partea pregătitoare a lecției fără arme include: mers și alergare în diverse moduri, exerciții generale de dezvoltare și sărituri și alergare, alergare cu trecere depășind obstacole simple.

Înainte de efectuarea unui exercițiu (recepție, acțiune), se dă un ordin preliminar, care indică poziția de pornire, conținutul exercițiului, poziția finală, ordinea de execuție, iar apoi comanda executivă, de exemplu: „Poziția de pornire - la labirint, urcă cu forţa peste gard şi

alergați pentru a reveni la serviciu, efectuați exercițiul de 2 ori într-un ritm rapid. Soldatul Petrov - ÎNTAINTĂ. Pentru a efectua exerciții într-un flux, se dă o comandă, de exemplu: „Separare, într-un flux, o distanță de 10 pași - ÎNAINTE”.

Partea principală a lecției include exerciții de depășire a secțiunilor unui curs de obstacole sau a unui teren cu lungimea de 40-60 m cu punerea în aplicare a tehnicilor și acțiunilor învățate într-un ritm diferit, precum și aruncarea grenadelor pentru precizie. Exercițiile sunt efectuate în flux, competitiv, de grup, circular. Aruncarea grenadelor se efectuează alternativ la ținte orizontale și apoi verticale. Fiecare lecție include un antrenament complex în efectuarea unui exercițiu de control sau cea mai mare parte a acestuia în combinație cu alergarea până la 600 m și alte exerciții complexe. Instruirea este organizată ca un flux în perechi, grupuri sau ca parte a unei unități.

La primele lecții din procesul de instruire, precizia și viteza de execuție a tehnicilor sunt îmbunătățite cu o complicare treptată a condițiilor de execuție, care se realizează:

folosirea diferitelor poziții de plecare („întins”, „îngenuncheat”, în spatele acoperirii, într-un șanț) înainte de decolare pentru a depăși obstacole sau înainte de a arunca grenade;

creșterea distanței până la obstacole și ținte;

depășirea obstacolelor în combinație cu tehnicile învățate anterior;

schimbarea ordinii depășirii obstacolelor și lovirii țintelor.

În clasele ulterioare, atenția principală în procesul de antrenament este acordată dezvoltării rezistenței generale și de viteză, care se realizează:

efectuarea repetată a tehnicilor după acțiuni care dau activitate fizică semnificativă;

efectuarea tehnicilor în combinație cu alte acțiuni atât pe curse cu obstacole, cât și pe terenuri cu caracter diferit;

efectuarea de tehnici şi exerciţii în echipamentul individual de protecţie în condiţii de vizibilitate limitată şi pe timp de noapte.

Cursurile de depășire a obstacolelor se țin periodic în plină treaptă cu utilizarea instrumentelor de simulare și a incendiilor, la diferite momente ale zilei și în diferite condiții meteorologice.

Prevenirea vătămărilor în sala de clasă pentru depășirea obstacolelor este asigurată de:

dezgroparea și adormirea cu rumeguș (nisip) din locurile de aterizare atunci când sari de pe obstacole înalte;

o creștere a intervalelor și distanțelor la desfășurarea cursurilor cu arme, precum și în întuneric;

aruncarea grenadelor din direcția de rulare;

eliminarea obstacolelor, respingerea și locurile de aterizare de pe gheață și zăpadă;

respectarea strictă a regulilor de utilizare a instrumentelor de simulare.

Accelerație și atletism. Cursurile de mișcare accelerată au ca scop dezvoltarea rezistenței și vitezei, calităților viteză-forță, îmbunătățirea abilităților de mers, alergare pe teren plat și accidentat, sărituri și aruncări, coordonarea acțiunilor ca parte a unităților și calități volitive.

Cursurile se țin pe stadion sau într-o zonă plată (în sala de sport), precum și pe teren accidentat pe șosea și în afara drumului.

Conținutul orelor include: alergare la diferite distanțe, sărituri, aruncări, încrucișări și marșuri forțate, exerciții speciale de sărituri și alergare care vizează îmbunătățirea tehnicii mișcărilor și calităților fizice, antrenament cu greutăți și curse de ștafetă.

Clasele se țin ca parte a unităților într-un mod frontal sau în flux.

Partea pregătitoare a lecției cuprinde: mersul și alergarea, care vizează pregătirea corpului de cadre militare; exerciții pe loc pentru îmbunătățirea flexibilității, pregătirea mușchilor și ligamentelor; exerciții speciale de sărituri și alergare pentru pregătirea sistemului musculo-scheletic al cursanților pentru sarcinile din partea principală a orelor; accelerare.

Partea principală a cursurilor include: sprinting (de la 30 la 400 m, alergare cu navetă, curse de ștafetă); alergare pe distanțe medii și lungi (de la 1 la 10 km sau mai mult); cruci, marșuri forțate până la 10 km; exerciții speciale de sărituri și alergare; exercitii de aruncare si cu greutati.

Exercițiile de alergare, sărituri și aruncări se învață în ansamblu, pe părți, cu ajutorul exercițiilor pregătitoare și de imitație, precum și pe divizii.

Antrenamentul în alergare pe distanțe scurte și învățarea de noi exerciții se efectuează la începutul lecției; pentru distanțe medii și lungi – la final. În stadiul inițial de antrenament în alergare pe distanțe lungi și marșuri forțate, militarii slab pregătiți sunt alocați unui grup separat.

Când învață să alergi pe distanțe scurte și când efectuează exerciții speciale de sărituri și alergare, cursanții se aliniază pe o coloană pe rând de-a lungul benzilor de alergare (direcții) cu un interval de 2-3 pași. Capul, fiind in fata la o distanta de 15-20 de pasi, da un ordin prealabil si o comanda executiva. Ordinul preliminar indică: ce exercițiu urmează să fie efectuat, la ce distanță, unde, în ce mod și unde

mișcarea după exercițiu, precum și numărul de repetări.

Comanda executivă pentru desfășurarea exercițiului este dată: „Debit, distanță 8 pași (până la un arbore dublu) - ÎNAINTE”; pentru a efectua exercițiul în rânduri (pe rând): „Primul rang (soldat Petrov) – ÎNTAINT”.

Pentru a studia tehnica de start în sprint, precum și în timpul antrenamentului și îndeplinirii standardelor de control, se dau următoarele comenzi: „TO START”, „ATTENȚIE”, „MARȚ”. Comenzile verbale „TO START” și „ATENTIE” pot fi înlocuite cu un semnal sonor dat de un fluier. La comanda „TO START”, militarul din poziția de start (3-5 m de linia de start) se apropie de linia de start. Cel mai puternic picior este la linia de start, celălalt este la 1-1,5 metri în urmă. Picioarele sunt paralele, trunchiul este drept, brațele sunt coborâte. La comanda „ATENȚIE”, aplecați-vă înainte, mutați centrul de greutate pe piciorul din față. Mâna opusă piciorului din față este ușor înainte. Luați celălalt braț, îndoit la cot, spate (mâna este pe partea laterală a corpului). La comanda „MARȚIE”, începeți viguros să alergați cu o îndreptare treptată a trunchiului.

Când alergați pe distanțe medii și lungi, comenzile „TO START” și „ATTENȚIE” sunt înlocuite cu o singură comandă „TO START”. Poziția de pornire - fără a atinge solul cu mâna.

Prevenirea accidentarilor in sala de clasa este asigurata de: o incalzire temeinica, mai ales pe vreme rece;

disponibilitatea exercițiilor și dozajul adecvat al acestora, ținând cont de nivelul de pregătire al personalului militar la toate etapele de pregătire;

întreținerea în ordinea locurilor pentru cursuri și echipamente;

îndeplinirea exactă de către cursanți a cerințelor conducătorului de lecție;

reglarea atentă a încălțămintei, uniformelor, echipamentului și armelor, pe vreme caldă și geroasă - monitorizarea continuă a stării celor implicați.

Antrenament de schi. Cursurile de antrenament de schi au ca scop formarea și îmbunătățirea abilităților în schi, dezvoltarea rezistenței, dezvoltarea calităților de voință puternică și întărirea corpului. Cursurile se desfășoară ca parte a unei unități care durează, de regulă, două ore de formare în mod frontal sau în flux.

Partea pregătitoare a lecției include: verificarea stării echipamentului și îmbrăcămintei de schi; efectuarea tehnicilor de luptă cu schiuri și pe schiuri; deplasarea la locul părții principale a lecției. Înainte de începerea mișcării, șeful de lecție numește și instruiește două sau trei remorci (dintre care unul este sergent din rândul personalului militar bine pregătit).

Partea principală a lecției include: studierea modalităților de schi; antrenament în dezvoltarea rezistenței generale și speciale; studiul si perfectionarea modalitatilor de depasire a obstacolelor, tehnici de lupta cu schiurile si pe schiuri; formarea deprinderilor și abilităților metodice.

Antrenamentul în tehnica mișcării se efectuează fără arme și echipament.

Pentru a vă deplasa de-a lungul pistei de schi, la învățarea mișcărilor de schi, se dă comanda: „Mișcare normală, în cerc, distanță 5 pași, pas - MARȚIE”.

Pentru a învăța cum să depășești urcușurile, unitatea este construită la poalele pârtiei. După demonstrație și explicație, se dă o comandă, de exemplu: „Ridică-te într-un model de țesut de pește, unul câte unul la dreapta într-o coloană, la o distanță de 5 pași - ÎNAINTE”.

Învățarea coborârilor, frânării și virajelor se efectuează mai întâi pe loc, iar apoi la coborârea din pantă la comanda „Coborâre în poziție de

mijloc, pe dreapta, distanța este de 10 trepte (sau lungimea pantă) - ÎNTÂINTĂ”.

Antrenamentul la schi este inclus în fiecare lecție și se desfășoară timp de 30-70 de minute, la început fără arme și echipament pe teren ușor accidentat, ulterior cu arme și echipament pe teren cu teren mai dificil.

Partea finală a lecției include: rezumarea, definirea sarcinilor pentru munca independentă și mutarea la locație.

Prevenirea accidentarilor in antrenamentul de schi este asigurata de:

verificarea potrivirii legăturilor de încălțăminte, uniformelor, echipamentului și armelor;

luând în considerare amploarea activității fizice în clasă și reducerea în timp util a acesteia;

invatarea tehnicilor de schi pe pante fara copaci, tufisuri, cioturi, pietre, gropi si alte obstacole;

indicarea exactă a direcției de mișcare și a distanței dintre personalul militar la urcări, coborâri, frânări și viraj, precum și locurile de construcție după exercițiu;

observarea cursanților și observarea reciprocă; oferirea de asistență imediată atunci când personalul prezintă semne de degerături.

Înot cu aplicație militară. Cursurile de înot cu aplicație militară au ca scop dezvoltarea abilităților în înotul aplicat militar, cultivarea rezistenței și autocontrolul în apă și dezvoltarea rezistenței generale.

Cursurile se țin numai sub îndrumarea comandantului unității, căruia îi sunt desemnați asistenți dintre cei care cunosc bine tehnicile de înot și metodele de predare.

Conținutul lecțiilor de înot cu aplicație militară include: înot liber, brază, înot în uniformă cu o armă, scufundare în lungime, sărituri în apă, ajutorarea unei persoane care se îneacă, înotul peste barierele de apă ca parte a unei unități.

Cursurile de înot cu aplicație militară se țin în rezervoare și stații de apă special echipate la o temperatură a apei de cel puțin 17 ° C, precum și în piscine interioare și exterioare cu apă încălzită.

În locurile de amplasare a taberei, fiecare unitate militară, de regulă, echipează o stație de apă cu un turn de scufundări. Locul pentru stația de apă este ales de șeful pregătirii fizice și sportului împreună cu medicul și avizat de comandantul unității militare.

În teren, cursurile de înot cu aplicație militară se țin în rezervoare naturale, pe tronsoanele de coastă ale unui râu, lac, iaz sau mare.

Locul pentru clasele alese la discreția comandantului unei unități (subunități) militare este limitat la jaloane sau flotoare. Limita zonei de înot nu trebuie să fie la mai mult de 50 m de mal.

Un loc pentru practicarea înotului aplicat militar este prevăzut cu plăci de antrenament, mijloace improvizate de predare a traversărilor și a tragerii din apă, corzi lungi de 3,5 m cu flotoare la capăt pentru asigurare la scufundarea în lungime și echipament de salvare.

Conducerea directă a cursurilor într-o unitate militară este atribuită comandanților subunităților. Cursurile cu personalul militar se desfășoară pe grupe de vârstă de către conducători numiți, sub supravegherea generală a șefului de pregătire fizică și sport.

La prima lecție de înot aplicat militar, comandanții unităților verifică capacitatea armatei de a înota și împart personalul în două grupuri:

primul - cei care nu pot înota și înotătorii slabi;

al doilea - înotători care au încredere în una dintre metodele de înot și înoată cel puțin 200 m.

Pentru fiecare grupă, comandantul numește un lider dintre cei mai antrenați înotători. Prima grupă (nu poate înota) se află sub îndrumarea comandantului unității.

Antrenamentul în înot aplicat militar se efectuează mai întâi pe uscat și apoi în apă. Pentru a intra în apă de la mesele de start

se dau comenzi: „Participanții își iau locul”, „Până la început -” MARȚIE”.

Intrarea în apă a celor care nu pot înota se face prin scări (scara, din marginea piscinei) la comanda „Separare, de-a lungul scării în apă cu treaptă - MARȚ” sau din partea longitudinală a piscinei. (stație de apă) în jos cu comanda „Separare, în apă sărind în jos cu picioarele - MLAȚINA.

Pentru a efectua exerciții fizice în apă, mai întâi se numește metoda de înot, apoi se indică distanța și ritmul, după care se dă partea executivă a comenzii, de exemplu: „Înot cu un singur picior folosind metoda brației pe piept cu o tabla de antrenament in maini, distanta 200 m, ritm mediu, grupa in parau, interval 5m - MARTIE. Pentru oprirea exercițiilor se dă comanda: „Exercițiu – TERMINARE”.

Antrenamentul în metoda de înot se efectuează în următoarea ordine: familiarizarea cu metodele de înot în general și cu elementele sale principale; învăţarea prin elemente şi în general pe uscat; invatarea in apa a miscarilor picioarelor, bratelor, respiratiei si coordonarea miscarilor picioarelor, bratelor cu respiratia. În cadrul demonstrației, conducătorul lecției explică tehnica de înot: poziția corpului, mișcările picioarelor, mișcările brațelor, respirația și coordonarea mișcărilor picioarelor și brațelor cu respirația. Pe măsură

ce stăpânești tehnica înotului, distanța și viteza înotului cresc treptat.

În primele lecții, atenția principală este acordată exercitării mișcărilor picioarelor și respirației adecvate.

Studiul startului se realizează folosind următoarele exerciții: pornirea sărituri de pe marginea bazinului (stația de apă) fără a flutura brațele, săritura de la masa de start cu un val de brațe, pornirea sărituri la comanda conducătorului .

Virajele în timpul înotului sunt studiate mai întâi pe loc, iar apoi cu înotul până la peretele piscinei (stație de apă). Îmbunătățirea startului și virajelor se realizează în timpul înotului pe tehnică, rezistență și viteză.

Antrenamentul de scufundări în lungime se efectuează numai cu o linie de siguranță. Scufundarea nu este permisă în locuri cu fund neexplorat sau în apropierea brațurilor, plutelor, șlepurilor și a altor obiecte periculoase la scufundări.

Învățarea să sari în apă începe de pe marginea piscinei (stație de apă) la o adâncime de cel puțin 1,5 m, dintr-un turn de 3 metri - la o adâncime de cel puțin 3,5 m, dintr-un turn de 5 metri - la minim 4 m. După ce stăpâniți săriturile în apă de pe marginea piscinei, este necesar să le îmbunătățiți: exersați săriturile din turn (cu susul în jos, cu susul în jos). Săritul în apă în uniformă cu armele se efectuează doar cu capul în jos.

Înotul în uniformă cu arme se efectuează ca în echipamentul individual de salvare (veste de salvare, pieptar)

porecle, curele), și cu flotoare din uniforme, echipament, material improvizat și fără mijloace de susținere.

Sport și jocuri în aer liber. Cursurile de sport și jocuri în aer liber au ca scop dezvoltarea vitezei, agilității, rezistenței generale și de viteză, orientării în spațiu; privind formarea deprinderilor în acțiuni colective; pe educarea perseverenței, hotărârii, inițiativei și inventivității; pentru a menține performanța mentală și fizică; pentru a ameliora stresul emoțional al activităților de antrenament și luptă.

Cursuri de sport și jocuri în aer liber sunt organizate în sala de sport și în aer liber. Părțile pregătitoare și finale ale lecției se desfășoară ca parte a unui pluton, partea principală - ca parte a unui pluton sau pe echipe (pe echipe).

Învățarea tehnicilor jocurilor sportive începe cu învățarea rafturilor și modalităților de deplasare pe site. Apoi se studiază metodele de ținere și dribling a mingii, metodele de trecere, servire, prindere a mingii, aruncare a mingii în coș sau în poartă, lovituri de atac, blocaje, ecrane.

Tehnicile se învață în ansamblu, în diviziuni (părți) și cu ajutorul exercițiilor pregătitoare (conducătoare), de regulă, într-o formație pe două linii față în față cu intervale și distanțe stabilite între cei implicați, precum și atunci când elevii sunt situate în coloane, într-un semicerc (cerc).

Pentru a îmbunătăți performanța tehnicilor de bază ale tehnicii de joc, se folosesc metode de antrenament în flux, conjugat și circular.

Antrenamentul în acțiuni tactice se desfășoară concomitent cu perfecționarea tehnicilor tehnice, în antrenamentul jocurilor bilaterale, care se desfășoară inițial după reguli simplificate (creșterea sau scăderea jucătorilor în echipe, modificarea dimensiunii șantierului, folosirea de echipamente și inventar nestandardizate). în unele cazuri, prezentând cerințe reduse pentru respectarea regulilor jocului) și pe măsură ce stăpânesc tehnicile tehnice și acțiunile tactice - conform regulilor oficiale ale competiției. În același timp, liderul oferă cursanților un anumit cadru pentru joc.

Jocurile educaționale cu două fețe conform regulilor simplificate sunt folosite pentru a crește densitatea orelor și a activității fizice, pentru a acoperi jocul tuturor celor implicați și, de asemenea, pentru a-i conduce treptat pe elevi la stăpânirea regulilor oficiale ale competiției.

Familiarizarea cu regulile de bază ale unui joc sportiv începe din primele lecții. În primul rând, elevilor li se oferă informații despre dimensiunea site-ului, despre echipamente și inventar, despre regulile de realizare a tehnicii jocului, studiate la această sarcină-402

notiuni. În lecțiile ulterioare, familiarizarea cu regulile se realizează în combinație cu tehnicile și tacticile studiate ale unui joc sportiv.

Jocurile în aer liber în sala de clasă se desfășoară în părțile pregătitoare și principale. Partea pregătitoare include jocuri menite să pregătească corpul pentru încărcătura viitoare. Durata acestor jocuri nu ar trebui să fie lungă. Partea principală a lecției include jocuri fără minge și cu minge, care vizează îmbunătățirea diferitelor calități ale personalului militar, precum și pentru stăpânirea elementelor de bază ale jocurilor sportive de către cursanți.

Conținutul lecțiilor de jocuri sportive include exerciții generale de dezvoltare și speciale fără minge și cu minge, exerciții privind tehnica și tactica jocului, jocuri educaționale și de antrenament bilaterale.

Partea pregătitoare a lecției include: mersul pe jos, alergarea în diverse moduri, exerciții în mișcările jucătorului, exerciții generale de dezvoltare, cele mai simple exerciții despre tehnica jocului.

Conținutul părții principale a lecției include exerciții de tehnică și tactică baschet, volei, handbal, fotbal (futsal).

Tehnici de baschet și exerciții de tactică: trecere și prindere a mingii, dribling, aruncări la coș, ecrane, jocuri cu două fețe, un exercițiu de control asupra tehnicii jocului.

Exerciții de tehnică și tactică de volei: primirea și trecerea mingii, servirea mingii, lovitură de atac, blocare, jocuri cu două părți.

Exerciții de tehnică și tactică handbal: prindere și pase, dribling, aruncare a mingii, acțiuni de deviere într-un pas și în doi pași, tehnică de joc a portarului, jocuri cu două fețe.

Exerciții de tehnică și tactica fotbalului (minifotbal): lovirea mingii, trecerea, oprirea, driblingul și driblingul, aruncarea mingii, abordarea mingii, tehnica de joc a portarului, jocuri cu două fețe.

Conținutul orelor de jocuri în aer liber cuprinde următoarele elemente: alegerea unui joc, pregătirea unui loc și a echipamentului.

Alegerea jocului este determinată de sarcinile specifice care trebuie rezolvate în procesul de antrenament și activități de luptă. Fiecare joc ales în vederea rezolvării problemelor pregătirii fizice trebuie să asigure în mod necesar disponibilitatea maximă a cadrelor militare de a rezolva cu succes problemele pregătirii profesionale.

Pregătirea locului și a echipamentului pentru joc presupune amenajarea scoicilor, marcarea locului, selectarea echipamentului, stabilirea uniformei pentru cei implicați, organizarea celor implicați, explicarea jocului.

Organizarea celor implicați include plasarea acestora, alocarea piloților, căpitanilor și asistenților, repartizarea jucătorilor pe echipe. Poți alege șoferi și căpitanii în diverse moduri: prin numirea liderului, prin alegerea celor implicați, în funcție de rezultatele jocurilor precedente, prin tragere la sorți. În timpul jocurilor, comandanții de echipă pot fi asistenți ai capului, acționează ca căpitani de echipă sau șoferi.

Este indicat să explicați jocul în construcția de la care va începe. Liderul trebuie să numească jocul, să determine rolurile jucătorilor, locația acestora pe site, să explice cursul jocului, scopul și regulile acestuia.

Gestionarea jocului include: monitorizarea acțiunilor participanților individuali, a unui grup de participanți, corectarea greșelilor, indicarea modului corect de acțiuni individuale și colective, suprimarea manifestării individualismului, grosolănie și alte atitudini necorespunzătoare față de camarazi, reglarea sarcinii, menținerea unui spirit competitiv pe tot parcursul jocului.

Jocurile în aer liber se desfășoară prin metode frontale și de grup. În cele mai multe cazuri, se folosesc metode: liniară, contor, circulară, grup, comandă. În același timp, fiecărui joc mobil trebuie să i se acorde un caracter competitiv.

Rezumatul jocului include anunțarea câștigătorilor și analiza jocului, în cadrul căreia sunt indicate erorile jucătorilor, se notează punctele pozitive și negative, sunt explicate cele mai potrivite modalități de a juca.

EXERCIȚIUL FIZIC DE DIMINATEA

Exercițiile fizice matinale sunt un element obligatoriu al rutinei zilnice și se desfășoară zilnic (cu excepția weekendurilor și a sărbătorilor) în scopul pregătirii fizice sistematice a personalului militar. Contribuie la aducerea rapidă a corpului după somn într-o stare viguroasă și se efectuează la 10 minute după ridicare cu durata de 30-50 de minute.

Exercițiile fizice de dimineață sunt efectuate ca parte a unității de către un maistru sau un comandant adjunct de pluton instruit. Uniforma este anunțată de ofițerul de serviciu al unității militare, în funcție de temperatura aerului și puterea vântului.

Exercițiile fizice de dimineață sunt efectuate în funcție de opțiuni (opțiunile aproximative sunt date în Tabelul 17). Opțiunile, care includ exerciții fizice, studiate anterior la orele practice, sunt elaborate de șeful de pregătire fizică și sport al unității militare.

404

Exercițiile fizice de dimineață se desfășoară, de regulă, sub forma unei lecții complexe, inclusiv părți pregătitoare, principale și finale.

Tabelul 17

Exemple de opțiuni pentru exercițiile fizice de dimineață

Opțiune   Partea pregătitoare - 2-4 (5-6) min Partea principală - 24-26 (40-42) min Partea finală - 2 (4) min
Primul este   mers pe jos, alergare, dezvoltare generală în sus - alergare lentă,
dezvoltare generală - dezvoltare generală - exerciții pentru mușchii mâinilor, mers cu exerciții -
ale trunchiului , picioare, exerciții în adâncime
exerciții pentru mușchii brațelor, trunchiului și picioarelor în mișcare și în loc împreună, exerciții speciale, cele mai simple tehnici de luptă corp la corp, alergare 1-1,5 km, respirație și relaxare a mușchilor
Al doilea - exerciții pe aparate Aceeași Exerciții pe simulatoare, aparate de gimnastică, speciale, cu mai multe spații, sărituri, exerciții cu greutăți, la alpinism, alergare 1 - 1,5 km La fel
Al treilea este depășirea obstacolelor „Depășirea obstacolelor individuale, a secțiunilor și a întregului curs de obstacole, alergând 1 - 1,5 km>>
Al patrulea - antrenament complex   „Exerciții din diferite secțiuni de pregătire fizică, alergare pentru 1-1,5 km”
A cincea - mișcare accelerată   „Exerciții speciale de sărituri și alergare, alergare de mare viteză pe segmente de 50-100 m; mișcare accelerată până la 4 km sau alergare până la 3 km"

Exercițiile fizice de dimineață pot fi efectuate periodic pe muzică.

În condiții de iarnă, exercițiile fizice de dimineață se desfășoară într-un ritm rapid sub formă de alternanță de mers și alergare, combinate cu exerciții generale de dezvoltare și speciale. La temperaturi scăzute ale aerului, datorită răcirii puternice, se poate realiza în pardesiu (jachete).

În sezonul cald, dacă sunt condiții pentru exercițiile fizice matinale, se pot desfășura jocuri sportive după reguli simplificate, înot și scăldat.

Exercițiile fizice de dimineață folosind înot se desfășoară la stația de apă (în piscină) sub îndrumarea comandantului unității în următoarea secvență: mers pe jos,

405

alergare, dezvoltare generală și exerciții speciale pentru îmbunătățirea tehnicii de înot (10-15 minute); exerciții de înot (30-37 min); mers pe jos și alergare (3-5 minute).

La efectuarea exercițiilor fizice de dimineață în cameră, se efectuează exerciții generale de dezvoltare (pe simulatoare, cu gantere, expandere, kettlebell) și seturi de exerciții la podea. Încărcarea se termină cu alergarea și mersul pe loc.

Locurile pentru exercițiile fizice de dimineață sunt alocate unităților. Trebuie să fie bine luminate. Distanțele pentru mers și alergare sunt marcate cu indicatoare.

Sportivii de categoria I sportivă și peste, care fac parte din echipe naționale, cu permisiunea comandantului unității militare, pot efectua exerciții fizice matinale conform planului individual.

PREGĂTIREA FIZICĂ ÎN PROCESUL ACTIVITĂȚILOR DE ANTRENAMENT DE LUPTA

Pregătirea fizică în procesul activităților de antrenament de luptă se realizează în scopul creșterii nivelului de condiție fizică și menținerii performanței profesionale a personalului militar. Este organizată ținând cont de sarcinile de pregătire și de luptă care urmează a fi rezolvate, include exerciții fizice în condiții de serviciu de luptă, pregătire fizică însoțitoare și exerciții fizice în timpul deplasării trupelor cu vehicule.

Exercițiile fizice în condițiile serviciului de luptă se organizează și se desfășoară pe baza particularităților specialității militare. Instrucțiunile pentru efectuarea exercițiilor fizice în condiții de serviciu de luptă sunt elaborate de șeful pregătirii fizice și aprobate de comandantul unității militare.

Pregătirea fizică asociată are ca scop creșterea nivelului de condiție fizică, îmbunătățirea abilităților motorii aplicate militar și pregătirea pe teren a personalului militar. Se organizează și se desfășoară în timpul deplasării subunităților către locurile de

antrenament și la întoarcerea de la acestea, precum și în cursul exercițiilor practice de antrenament de luptă.

Organizarea antrenamentului fizic de însoțire include: selecția traseului, pregătirea acestuia, determinarea metodelor de antrenament și a încărcăturii; reflectarea în programul cursurilor și schițarea conținutului succint al instruirii și informării funcționarilor relevanți. Procedura de implementare a acesteia, conținutul și standardele de control pentru fiecare opțiune sunt stabilite de comandantul adjunct al unității militare și șeful pregătirii fizice și sportului.

Conținutul pregătirii fizice de însoțire include: marșuri forțate și schi cu însoțire depășirea obstacolelor artificiale și naturale; antrenament în po-406

urcarea și debarcarea vehiculelor militare; remorcarea pe schiuri pentru echipament militar si alte tehnici si actiuni cuprinse in continutul antrenamentului de lupta.

Mijloacele de pregătire fizică în cursul exercițiilor practice de antrenament de luptă pot fi tehnici și acțiuni speciale prevăzute de tema lecției.

O creștere a sarcinii fizice la orele de antrenament de luptă se realizează prin:

o creștere a numărului de repetări ale tehnicilor și acțiunilor speciale;

creșterea distanței de mișcare accelerată;

creșterea vitezei de mișcare și efectuarea altor acțiuni;

creșterea masei încărcăturii transportate;

utilizarea echipamentului individual de protecție;

reducerea timpului de odihnă între exerciții și activități.

Exercițiile fizice în timpul deplasării trupelor cu vehicule sunt efectuate pentru a menține nivelul de condiție fizică atins anterior și pentru a menține pregătirea constantă pentru acțiune cu efort fizic maxim.

În perioada de deplasare pe termen lung a trupelor pe calea ferată, exercițiile fizice se efectuează în timpul opririlor lungi sub formă de încărcare în modul prescris de șeful eșalonului militar. În timpul deplasării non-stop a eșalonului militar se efectuează exerciții fizice în mașini la fiecare 3-4 ore cu respectarea cerințelor de siguranță.

În timpul deplasării trupelor în vehicule de luptă și transport, exercițiile fizice se efectuează în timpul unei opriri fără a ieși din vehicule sau după debarcarea din acestea.

În timp ce se află în echipamentul de transport militar, personalul militar efectuează exerciții fizice la locul lor. Se folosesc înclinări, întoarceri și rotații ale capului și trunchiului, ridicarea brațelor, picioarelor, îndoirea pieptului și alte exerciții fizice.

După debarcarea din vehicule se efectuează exerciții fizice cu permisiunea șefului de coloană, care stabilește ordinea, ora și locul orelor de curs. Se folosesc jogging pe teren cu depășirea obstacolelor, exerciții generale de dezvoltare sau jocuri în aer liber.

MUNCĂ SPORTIVĂ

Munca sportivă în unități se efectuează pentru a implica militarii în exerciții fizice regulate.

exercitii si are ca scop cresterea nivelului de forma fizica si sportiva a acestora, precum si organizarea de activitati de agrement. Se desfășoară la ora prevăzută de rutina zilnică a unității militare.

Munca sportivă în unitatea militară include sportul de masă și antrenamentul echipelor combinate ale unității militare. Principalele forme de muncă sportivă sunt: sesiunile de pregătire în sport, competiții sportive și sportive militare, recenzii de muncă sportivă, vacanțe sportive, seri, precum și evenimente sportive de masă și lucrări la complexul sportiv militar.

Conținutul activităților sportive de masă: pregătire fizică obișnuită și competiții sportive în exerciții incluse în programele de pregătire fizică, Complexul Sportiv Militar (VSC), precum și sporturile incluse în Clasificarea Sporturilor Militare și Clasificarea Sporturilor Unificate din Rusia.

Evenimentele sportive de masă din unitatea militară au loc de 3 ori pe săptămână: de 2 ori - câte 1 oră în zilele lucrătoare (în timpul liber) și câte 3 ore - în weekend și sărbători.

În unitate este desemnat un organizator sportiv care să-l asiste pe comandant în organizarea și desfășurarea activității sportive.

El este obligat:

participa la organizarea și desfășurarea activității sportive în unitate;

să întocmească și să prezinte comandantului unității materiale privind cadrele militare care au respectat pe deplin normele și cerințele VSK.

Sesiunile de antrenament în echipele combinate ale diviziilor se desfășoară de 3-4 ori pe săptămână timp de 2 ore.

La organizarea activităților sportive, se preconizează organizarea de competiții pentru militari de diferite grupe de vârstă și participarea acestora la competiții organizate pentru tot personalul. Militarii sunt implicați în implementarea normelor și cerințelor Complexului Sportiv

Militar, a competițiilor în sporturile militare aplicate, participă activ la organizarea de sesiuni de pregătire, arbitrajul competițiilor sportive.

Militarii care fac serviciul militar în baza unui contract au posibilitatea de a alege liber să se angajeze într-unul sau altul sport.

Participarea personalului militar la evenimente sportive este obligatorie și nu depinde de vârsta și poziția oficială a acestora.

Competițiile sportive și sportive militare se desfășoară în conformitate cu regulile în vigoare. Rezultatele concursului

niya sunt fixate în protocoale care sunt stocate în decurs de un an.

Personalul militar poate lua parte la competițiile organizate de organizații sportive ale orașului, regionale, publice și alte organizații sportive.

Anual se efectuează revizuiri ale activității sportive pentru exercițiile Complexului Sportiv Militar, sport militar aplicat cu stabilirea locurilor pentru fiecare unitate, unitate militară.

Tot personalul militar este implicat în implementarea normelor și cerințelor Complexului Sportiv Militar, cu excepția celor implicați în grupa de cultură fizică terapeutică și a celor eliberați din motive de sănătate.

Militarii care au finalizat toate exercițiile și cerințele Complexului Sportiv Militar sunt prezentați pentru acordarea însemnelor Ministerului Apărării în modul stabilit de Ministrul Apărării al Federației Ruse.

Militarii sunt premiați cu insigna „Războinic-sportiv” de gradul I și II din ordinul comandantului unității militare și cu insigna „Războinic-sportiv” de culoare aurie - la ordinul comandantului districtului militar și de mai sus. Insigna și certificatul pentru aceasta sunt eliberate militarilor gratuit și sunt prezentate într-o atmosferă solemnă.

Gradurile și categoriile sportive stabilite în Federația Rusă, gradele și categoriile judiciare sunt atribuite personalului militar, membrilor familiilor acestora, personalului civil al Forțelor Armate, în conformitate cu cerințele și condițiile Clasificației sportive unificate pentru întreaga Rusie.

11. TOPOGRAFIE MILITARĂ

SUBIECTUL TOPOGRAFII MILITARE

Partea de suprafață a pământului cu toate obiectele situate pe ea se numește teren. Ea distinge relieful și obiectele locale. Terenul se numește totalitatea tuturor neregulilor și pliurilor suprafeței

pământului. Obiectele locale sunt tot ceea ce se află pe suprafața pământului, indiferent dacă a fost creat de mâna omului (căi ferate, poduri, clădiri etc.) sau natură (păduri, mlaștini, râuri etc.).

Terenul are o influență semnificativă asupra activității de luptă a trupelor: poate îngreuna efectuarea unei misiuni de luptă sau, dimpotrivă, o ușurează. Prin urmare, este întotdeauna necesar să se studieze cu atenție terenul și să se țină cont de influența acestuia.

409

Topografia este o disciplină științifică, al cărei subiect este un studiu detaliat al suprafeței pământului în termeni geometrici și studiul metodelor care servesc la înfățișarea acestei suprafețe pe un plan.

Topografia militară este o disciplină militară despre mijloacele și metodele de studiu și evaluare a terenului și utilizarea acestuia în pregătirea și desfășurarea ostilităților.

Studii de topografie militară:

hărți topografice (speciale), electronice, fotografii aeriene ale terenului, metode de lucru cu acestea și utilizarea lor în rezolvarea misiunilor de luptă;

metode de cercetare și evaluare a proprietăților tactice ale terenului și orientarea pe acesta;

desemnarea țintei;

măsurători la sol; întocmirea documentelor grafice de luptă (diagrame, carduri).

METODE SI MIJLOACE DE STUDIAREA TERENULUI

Terenul este studiat în legătură cu viitoarea misiune de luptă. Pentru studiul terenului se folosesc următoarele metode principale: recunoașterea terenului; studierea zonei de pe hartă; studiul zonei pe baza anchetelor locuitorilor locali și a interogatoriilor deținuților.

Recunoașterea terenului (examinarea directă și examinarea terenului) este metoda principală și cea mai avansată, deoarece vă permite să studiați și să evaluați toate caracteristicile terenului (natura reliefului, condițiile de trecere, prezența obstacolelor naturale, etc.), influenţa lor cu cea mai mare completitudine şi fiabilitate.asupra acţiunilor trupelor lor şi ale inamicului.

Studiul terenului de pe hartă se realizează în orice condiții. Harta topografică militară oferă o idee clară a zonei. Pe hartă, puteți determina cu ușurință unde și ce drumuri trec, starea acestora, acoperirea, abruptul coborârilor și ascensiunilor, lungimea și lățimea. După ce ați găsit un pod pe hartă, puteți nu numai să spuneți din ce material este construit (lemn, fier etc.), ci și să determinați lățimea, lungimea și capacitatea de transport. Harta face posibilă aflarea lățimii râului, numele acestuia, direcția și viteza curentului,

adâncimea vadului și calitatea fundului; tipul de pădure și vârsta acesteia; numărul de metri din așezare și denumirea acesteia, tipul de clădiri etc. În plus, folosind harta, puteți obține o imagine completă a reliefului zonei.

Atunci când utilizați o hartă, trebuie avut în vedere faptul că este imposibil să reprezentați pe ea toate detaliile terenului care sunt importante pentru comandanții unităților. În plus, harta nu arată toate schimbările de teren care au avut loc de când a fost luată și, prin urmare, adesea

care este mai mult sau mai puțin depășit. Terenul se schimbă mai ales puternic în condiții de luptă. De asemenea, pe hartă este imposibil să se stabilească condițiile terenului, în funcție de anotimp, de exemplu, permeabilitatea drumurilor și mlaștinilor în timpul iernii sau în condiții de noroi etc. Toate aceste date suplimentare despre teren ar trebui obținute prin recunoaștere. .

Studiul zonei pe baza anchetelor locuitorilor locali și a interogatoriilor deținuților este utilizat în absența unor date suficiente obținute prin alte metode, precum și pentru verificarea și clarificarea detaliilor individuale. Informațiile obținute în acest fel trebuie verificate cu atenție față de alte surse.

Astfel, toate metodele de mai sus de studiu a zonei se completează reciproc. Numai combinația și aplicarea lor pricepută, în funcție de situație, pot oferi comandantului cele mai complete date despre zona operațiunilor viitoare.

FORME TIPICE DE RELIEF

ȘI PRINCIPALA VARIETATE A TERENULUI

Există următoarele forme de relief tipice: munte, bazin, creastă, scobitură, șa (Fig. 108).

Munte (înălțime) - un deal în formă de cupolă sau conic, din vârful căruia versanții (pantele) diverg în toate direcțiile. Baza sa se numește talpă. Un munte mic se numește deal, iar un deal artificial se numește tumulă. Înălțimile de la care se deschide o perspectivă bună se numesc înălțimi de comandă.

Un gol este o depresiune închisă, în formă de bol. Un mic gol se numește groapă.

O creastă este un deal care se extinde într-o direcție. Linia de-a lungul crestei de-a lungul crestei sale, de la care versanții diverg în direcții opuse, se numește bazin de apă.

O adâncime este o depresiune alungită care se înclină în jos într-o direcție. Linia care leagă versanții de-a lungul fundului golului se numește deversor. O scobitură mare, lată, cu pante blânde și o pantă ușoară a fundului se numește vale, iar una îngustă cu pante foarte abrupte se numește defileu dacă străbate un lanț muntos, iar râpă dacă este situată pe o câmpie. sau pe un versant de munte.

Șaua - o parte joasă a crestei unei creste sau a unui munte alungit, situată între două vârfuri adiacente. O șa este o joncțiune a două goluri divergente în direcții opuse. La munte, șeile prin care trec drumurile și potecile de munte se numesc trecători.

Conducerea ostilităților este foarte influențată de diferite tipuri de teren. Ele sunt subdivizate:

prin natura reliefului - plat, deluros și muntos;

411

Orez. 108. Forme de relief tipice

în funcție de natura solului și a stratului de vegetație - împădurit, mlaștinos, de stepă și deșert.

În toate cazurile, terenul afectează într-un fel sau altul operațiunile de luptă ale trupelor. La evaluarea proprietăților tactice ale oricărui tip de teren, în primul rând, se determină în ce măsură acest teren este acoperit de relief și obiecte locale care limitează vizibilitatea și observarea (terren închis, semideschis, deschis), precum și la ce întinderea este străbătută și indentată de obstacole (râpe, râuri, lacuri), șanțuri mari, garduri de piatră etc.), care afectează deplasarea trupelor (teren traversat, ușor traversat, netraversat).

Terenul deschis facilitează comanda și controlul trupelor, observarea câmpului de luptă, dar face dificilă camuflarea, acoperirea de foc și comunicarea cu spatele.

Terenul accidentat face dificilă mișcarea trupelor și a echipamentelor militare.

412

CITIRE HARTĂ TOPOGRAFICĂ

O hartă topografică este un produs cartografic care înfățișează elemente topografice ale unui teren, create pe un plan conform anumitor reguli matematice într-un singur sistem de simboluri cartografice.

Hărțile care înfățișează întreaga suprafață a pământului sau o parte semnificativă a acesteia (întregul continent, țară) cu o scădere de peste un milion de ori sunt numite hărți geografice.

Gradul de reducere a liniei de pe hartă în raport cu locația orizontală a liniei corespunzătoare pe sol se numește scara hărții. Cu cât această scădere este mai mică, cu atât imaginea zonei este mai mare și, în consecință, scara hărții și invers. Evident, cu cât scara hărții este mai mare, cu atât terenul poate fi reprezentat mai detaliat și mai precis pe ea. În funcție de scară, acestea sunt împărțite în scară mare (1:25.000, 1:50.000), scară medie (1:100.000, 1:200.000) și scară mică (1:500.000, 1:1.000.000). Scara este întotdeauna indicată sub cadrul inferior (sud) al hărții și este exprimată numeric și grafic. În primul caz, se numește scară numerică, iar în al doilea, scară liniară.

Hărțile topografice sunt tipărite în foi separate, ale căror dimensiuni geografice sunt stabilite pentru fiecare scară. Pe toate hărțile, cadrul de sus este întotdeauna orientat spre nord. Toate acestea permit, dacă este necesar, să lipiți cu ușurință mai multe foi adiacente ale hărții.

Imaginea unei zone reale pe hărțile topografice este formată din simboluri care poartă informații cantitative și calitative despre obiectele locale. Sistemul de simboluri include: simboluri, legende explicative și design de culoare.

În funcție de scopul lor și de proprietățile geometrice, semnele convenționale sunt împărțite în patru tipuri: areale, liniare, off-scale și explicative.

Semnele convenționale suprafețe descriu astfel de obiecte locale, ale căror dimensiuni sunt exprimate pe scara hărții. Dimensiunile lor (lungime, lățime, suprafață) pot fi determinate din hartă, de exemplu, dimensiunile unei păduri, pajiști, mlaștini etc. Fiecare simbol de scară constă dintr-un contur, adică marginea unui obiect dat, de exemplu , marginea unei păduri și simboluri suplimentare în interiorul contururilor care arată ce obiect local se află în acest contur, de exemplu, o pădure, tufiș, luncă etc. Conturul unei păduri, tufișuri, pajisti, mlaștini este desenat pe hărți cu puncte (linii punctate).

Semnele convenționale liniare descriu obiecte locale care au dimensiuni liniare semnificative, care sunt exprimate

413

1:25000

G.50000

t.OO OOO

1.200 000

Orez. 109. Imaginea unei bucăți de teren pe hărți topografice de diferite scări

pe o scară de hartă - drumuri, conducte de petrol, râuri, linii electrice etc.

Semnele convenționale off-scale descriu obiecte mai mici, ale căror dimensiuni nu sunt exprimate pe scara hărții. Astfel de articole sunt reprezentate pe hărți într-o formă mărită. Dacă simbolul are forma unei figuri simetrice (fabrică, fântână etc.), atunci locația exactă pe hartă a obiectului reprezentat de simbolul în afara scară este determinată de centrul simbolului și dacă are o bază largă (un monument, o piatră separată etc.) .) - mijlocul bazei. Dacă un simbol în afara scării are un unghi drept la bază, atunci obiectul reprezentat este situat pe hartă în partea de sus a unghiului drept (un copac individual, o moară de vânt etc.). Pentru un semn format din două figuri geometrice (o plantă cu o țeavă, un turn de apă etc.), punctul principal al semnului este centrul figurii de jos.

Simbolurile explicative sunt folosite pentru a caracteriza suplimentar obiectele locale. Simbolul explicativ arată, de exemplu,

care este tipul de pădure, în ce direcție curge râul etc.

Semnelor convenționale li se oferă, pe cât posibil, o formă care amintește de forma obiectelor reprezentate de acestea (un copac separat, o moară de vânt etc.).

Pentru a îmbunătăți lizibilitatea hărții și vizibilitatea imaginii, se utilizează schema de culori a hărților. În timp ce culorile joacă

414

rolul simbolurilor, deoarece sunt selectate în așa fel încât să corespundă cu colorarea obiectelor locale în timpul verii (verde - zone de păduri și grădini; albastru - hidrografie și semnături aferente, zăpadă veșnică, ghețari, mlaștini sărate și mlaștini). portocaliu - zone de aşezări de sferturi şi pânza drumurilor, maro - relief, nisipuri, caracteristici relief etc.).

Legendele explicative și desemnările digitale specifică tipul sau tipul de obiecte reprezentate pe hartă și indică caracteristicile lor cantitative și calitative. De exemplu, simbolul plantei are inscripția „piele”. Aceasta înseamnă că tăbăcăria. La simbolul podului, fracția arată că lungimea podului (numărătorul) este de 15 m, iar capacitatea de transport (numitorul) este de 10 tone.Semnăturile sunt, de asemenea, folosite pentru a indica propriile nume de așezări, râuri, lacuri, tracturi etc.

Pe drumurile de pământ îmbunătățite, lățimea lor este semnată în metri, iar pe autostrăzi - lățimea părții îmbrăcate (prima cifră) și a întregului drum (a doua cifră între paranteze), precum și materialul de acoperire (A - beton asfaltic, B). - pietruită etc.).

Viteza curgerii râurilor (m/s) este semnată în mijlocul săgeții care arată direcția curgerii. La vaduri semnează: la numărător - adâncimea vadului în metri, la numitor (litera) - calitatea solului de fund (T - dur, B - vâscos, P - nisipos, K - stâncos).

Pe hărțile topografice, relieful este reprezentat prin curbe de nivel (Fig. NO). Contururile sunt linii curbe închise care leagă puncte de pe suprafața pământului care au aceeași înălțime. Pentru a indica direcția de coborâre a pantei pe unele linii orizontale, liniuțele scurte sunt plasate perpendicular pe acestea - indicatori de pantă (loturi de berg). Ele sunt întotdeauna îndreptate în direcția înclinării în jos.

Orez. 110. Determinarea înălțimii unui punct de-a lungul contururilor hărții

415

Excesul unei linii orizontale față de alta adiacentă se numește înălțimea secțiunii, iar distanța de pe hartă dintre două linii

orizontale adiacente se numește așezare. Unghiul de înclinare a pantei față de orizont se numește abrupție a pantei.

Cu aceeași înălțime a secțiunii, cu cât panta este mai abruptă, cu atât așezarea este mai mică; de câte ori abruptul pantei este mai mare, cam de același număr de ori așezarea va fi mai mică și invers. Astfel, dacă pe o pantă afișată pe hartă, orizontalele sunt situate de două ori mai aproape una de cealaltă decât pe cealaltă pantă, atunci abruptul primului dintre ele va fi aproximativ de două ori mai mare decât abruptul celui de-al doilea.

Contururile desenate prin intervale egale cu înălțimea secțiunii înregistrate pe hartă se numesc principale și sunt desenate ca linii continue. Pentru o mai mare claritate și comoditate de numărare a curbelor de nivel la rezolvarea problemelor pe o hartă, fiecare a cincea linie de contur principală este reprezentată cu o linie mai groasă.

Pentru a reprezenta mai detaliat relieful de pe hartă, pe lângă liniile de contur principale, sunt trasate jumătate (prin jumătate din înălțimea secțiunii) și linii orizontale auxiliare (prin aproximativ un sfert din înălțimea secțiunii). Jumătățile și contururile auxiliare sunt desenate pe hărți cu linii întrerupte (legături). Pentru orizontale auxiliare, lungimea legăturilor este de aproximativ două ori mai mică decât pentru cele pe jumătate.

Valorile cotelor sunt semnate pe hărți în puncte individuale și pe curbele de nivel în locuri caracteristice reliefului (la vârfuri, trecători, curbe de pante etc.). Înălțimile liniilor de nivel de pe hărți sunt întotdeauna semnate astfel încât partea de jos a numerelor să fie îndreptată spre coborârea terenului.

O evaluare a naturii generale a terenului se face printr-un studiu general superficial pe harta zonei studiate.

Pe teren plat, curbele de nivel sunt mai directe, oarecum ondulate; rareori sunt amplasate unul față de celălalt și au, de obicei, o întindere mai mare de 1 cm.Pe terenul deluros, contururile sunt situate mai aproape unul de altul, au o formă rotunjită și formează adesea figuri închise de diferite dimensiuni. În zonele muntoase, curbele de nivel sunt foarte apropiate unele de altele, uneori aproape se îmbină. Pe harta zonei muntoase sunt mai frecvente semnele convenționale de stânci, sgherii și alte detalii de relief care nu pot fi exprimate prin curbe de nivel.

Determinarea coborârii generale a terenului și a direcției versanților. Terenul coboară de obicei către rezervoarele situate pe el. Astfel, pentru a determina direcția generală de coborâre a terenului, este necesar în primul rând să se ia în considerare pe hartă modul în care se află lacurile de acumulare și mlaștinile, unde curg râurile (indicate prin săgeți), iar apoi să rafinați aceste date folosind semnele de puncte, curbe de nivel, linii de apă și indicatori de pantă disponibile pe hartă.

Determinarea formelor de relief tipice după tipul și poziția relativă a curbelor de nivel.

Muntele și bazinul sunt reprezentate ca linii orizontale închise care se înconjoară unul pe altul. Creasta și golul sunt reprezentate ca linii orizontale, alungite la creastă în direcția în jos, iar la goluri - în direcția în sus. Șaua este definită pe hartă prin prezența a două vârfuri adiacente și a două goluri divergente în direcții opuse.

Determinarea înălțimii punctelor, dacă acestea nu sunt semnate pe hartă, se realizează folosind linii de contur. Semnele liniilor de contur sunt întotdeauna numere întregi, multipli ai înălțimii secțiunii. De exemplu, când contururile sunt tăiate pe 10 m, liniile de contur sunt 150, 160, 170 m etc.

Dacă punctul definit este situat pe orizontală, atunci înălțimea acestuia va fi egală cu înălțimea orizontalei. Dacă un punct de pe hartă nu coincide cu orizontală, atunci pentru a-i determina înălțimea, trebuie mai întâi să calculați înălțimea orizontalei inferioare cea mai apropiată de acesta și apoi să adăugați la această înălțime excesul acestui punct deasupra orizontalei. Excesul este determinat de ochi.

Definirea formei versanților se realizează prin modificarea mărimii așezării. Într-o pantă uniformă, pe toată lungimea ei, fundațiile sunt egale între ele, într-una concavă cresc în direcția de la vârf spre talpă, iar în una convexă, dimpotrivă, scad.

Abruptul pantelor orizontale poate fi determinată de scara de așezare, de o riglă cu diviziuni milimetrice sau de ochi.

Pentru a determina abruptitatea pantei pe scara de așezare (Fig. 111), care este plasată în partea de jos a hărții la dreapta scării liniare, ar trebui să luați distanța dintre două linii de contur adiacente în direcția dorită cu o soluție de busolă și atașați busola la cântarul de așezare. Citirea din partea de jos a scalei față de tija busolei va indica abruptul rampei în grade.

Pentru a determina abruptul pantelor folosind o riglă cu diviziuni milimetrice sau cu ochiul, trebuie să știți că pe hărțile topografice cu o înălțime standard a secțiunii de 1 cm, panta pantei în G corespunde pantei. Pe baza acesteia, putem deriva următoarea regulă simplă: de câte ori așezarea este mai mică (mai mult) 1 cm, de atâtea ori abruptul pantei este mai mare (mai puțin) G.

De exemplu, o așezare de 0,2 cm corespunde unei pante de 5 °, iar o așezare de 0,5 cm corespunde unei pante de 2 °. Așezarea se măsoară cu o riglă cu diviziuni milimetrice sau cu ochiul, iar apoi, folosind regula de mai sus, se calculează panta pantei.

Măsurarea distanțelor pe hartă poate fi efectuată folosind o riglă cu diviziuni în centimetri folosind valoarea scării (distanța pe sol corespunzătoare

Orez. 111. Determinarea abruptului pantei pe scara fundaţiilor

1 cm pe hartă), care este întotdeauna înscris pe hartă între scara numerică și liniară.

De exemplu, pentru o hartă cu o scară de 1:50.000, aceasta este egală cu 500 m. În acest caz, distanța de pe hartă se măsoară în centimetri folosind o riglă, iar apoi se înmulțește numărul de centimetri măsurați pe hartă. prin valoarea scalei.

Și mai simplu, fără calcule, distanțele de pe hartă sunt măsurate folosind o scară liniară, folosind o busolă sau o bandă de hârtie pentru aceasta. Procedați astfel (Fig. 112):

picioarele busolei sunt setate în punctele hărții, distanța între care doriți să măsurați;

apoi, fără a schimba soluția busolei, o aplică pe o scară liniară, astfel încât unul dintre catete să coincidă exact cu zero sau cu împărțirea semnată la dreapta lui zero, iar celălalt să fie situat în mici diviziuni la stânga lui. zero;

obțineți distanța dorită ca sumă a citirilor citite pe scară față de ambele picioare ale busolei.

418

Orez. 112. Măsurarea distanțelor pe o hartă folosind o busolă de măsurare și o scară liniară

419

Pe fig. 112 distanța măsurată pe hartă este de 1250 m.

La lăsarea deoparte distanțele date pe hartă, ordinea de lucru este inversată: deschiderea busolei necesară este setată pe o scară liniară, apoi un segment egal cu deschiderea busolei este așezat pe hartă din punctul specificat în direcția dorită.

COORDONATE GEOGRAFICE ȘI RECTANGULARE

Coordonatele sunt numite mărimi unghiulare sau liniare care determină poziția unui punct pe o suprafață sau în spațiu. Atunci când se determină coordonatele punctelor (țintelor) de pe sol pe hartă, coordonatele dreptunghiulare plate sunt utilizate pe scară largă. Coordonatele dreptunghiulare plate (Fig. 113, a) sunt mărimi liniare care determină poziția punctelor pe plan față de originea stabilită. În cazul general, punctul de intersecție a două drepte reciproc perpendiculare (axe de coordonate) este luat ca origine.

Axa verticală se numește axa x (X). iar axa orizontală este axa y (Y). Poziția punctului M este determinată de segmentele axelor Oa și Ob sau, ceea ce este același, de cele mai scurte segmente (perpendiculare) de la punctul care se determină până la axele de coordonate corespunzătoare.

Pe hărțile topografice, un sistem de coordonate dreptunghiulare plate este dat sub forma unei rețele de linii reciproc perpendiculare trasate la distanțe egale unele de altele și formând o rețea de pătrate, care se numește rețea de coordonate sau kilometri. Pentru a indica locația aproximativă a oricărui obiect local (obiect, țintă), este suficient să indicați

Orez. 113. Coordonate dreptunghiulare plate:

a - axele coordonatelor dreptunghiulare; b - determinarea coordonatelor pe hartă și trasarea punctelor pe hartă folosind coordonatele cunoscute

420

precizați pătratul grilei în care se află. Pătratul este întotdeauna indicat prin semnăturile liniilor kilometrice, a căror intersecție formează colțul de sud-vest (stânga jos). Atunci când specificați un pătrat, trebuie să respectați regula obligatorie: mai întâi, numiți două numere semnate pe linia orizontală, adică coordonatele X, și apoi două numere semnate pe linia verticală, adică coordonata Y. În acest caz, numerele se scriu și se pronunță împreună, fără a le împărți în Chi Y, de exemplu: „nouăzeci zero doi (9002)”, „optzeci opt zero patru (8804)”.

Determinarea coordonatelor punctelor de pe hartă se efectuează în următoarea ordine. Determinați distanța (de-a lungul perpendicularei) în metri, mai întâi de la linia orizontală a părții inferioare a pătratului și apoi de la linia verticală din stânga (partea stângă a pătratului) în care se află acest punct. Distanțele rezultate în metri se adaugă la valorile coordonatelor liniilor în kilometri, de la care a fost măsurată distanța până la punct; distanța de la partea orizontală inferioară a pătratului se adaugă la coordonatele X, iar distanța de la partea verticală stângă a pătratului se adaugă la coordonatele Y. Valorile rezultate vor fi coordonatele punctului. Pe fig. 155, <5 coordonate scurtate ale podului sunt date: x = 15650; y \u003d 52530. Coordonatele complete ale acestui punct vor fi: x \u003d 6015650; y = 3452530.

Desenați ținte, repere sau alte obiecte pe hartă după coordonatele lor cunoscute. Să presupunem că ținta (mitralieră) de la sol este situată într-un punct nemarcat pe hartă, dar coordonatele sale sunt cunoscute: x = 15175; y = 52420. Pentru a reprezenta o țintă pe hartă, trebuie să determinați pătratul în care se află. Primele două cifre ale coordonatelor Xy Y (zeci și unități de kilometri) indică faptul că ținta se află în pătratul 1552 (15 este linia orizontală, 52 este linia verticală). În pătratul 1552, punem deoparte 175 m de-a lungul liniilor verticale ale rețelei, trasăm punctele și le conectăm cu o linie dreaptă. Există o țintă undeva pe această linie dreaptă. Pe linia trasată din dreapta liniei grilei verticale, care are semnătura „52”, lăsați deoparte un segment de 420 m și desenați un punct. Punctul rezultat va fi locația țintei pe hartă (în exemplul nostru, o mitralieră).

În prezent, sunt tot mai răspândite hărțile topografice prezentate în formă digitală, așa-numitele hărți digitale, care sunt utilizate în

sistemele automate de control al trupelor și armelor, în sistemele de înaltă precizie de arme și echipamente militare.

O hartă digitală afișată pe un monitor de computer se numește hartă topografică electronică (Fig. 114).

Sistemul de dispunere, acuratețea, completitudinea și fiabilitatea hărților topografice electronice corespund pe deplin unei hărți topografice tradiționale de aceeași scară.

Orez. 114. Fragment de hartă topografică electronică cu situație operațională

Hărţile topografice electronice oferă: soluţionarea problemelor de informare şi calcul; studiul și evaluarea terenului; planificarea operaţiunilor de luptă ale trupelor în conformitate cu elementele aplicate ale situaţiei operaţionale şi tactice.

Pentru aprovizionarea Forțelor Armate a fost adoptat un sistem de hărți electronice, care include hărți topografice electronice de toate scările (de la 1:25.000 la 1:1.000.000) și instrumente informatice de afișare și utilizare.

Hărțile electronice vă permit să rezolvați rapid și automat aceleași sarcini care sunt rezolvate pe hărțile topografice tradiționale folosind un creion, busolă, riglă și raportor. Cea mai eficientă utilizare a hărților topografice electronice în determinarea: zonelor de vizibilitate; zone inundabile; locuri de aterizare; coordonatele, dimensiunile și zonele obiectelor și țintelor.

Hărțile topografice electronice stau la baza creării modelelor digitale spațiale ale terenului (analogii digitale ale planurilor de teren) afișate pe ecranele monitorului computerului.

GRULA KILOMETRICA SI UTILIZAREA ESTE

Fiecare foaie a hărții ocupă o mică parte a zonei, astfel încât originea coordonatelor nu se încadrează pe hartă. Pentru a putea folosi coordonatele dreptunghiulare, pe hărți de scară 1:25.000 și 1:50.000 sunt trasate grile de coordonate, adică pătrate cu latura de 1 km (se mai numesc și grile de kilometri). Pe hărțile la scara 1:100.000 sunt trasate pătrate cu latura de 2 km.

Liniile verticale ale grilei sunt paralele cu meridianul axial al zonei, în timp ce liniile orizontale sunt paralele cu ecuatorul. Liniile kilometrice orizontale sunt numărate de jos în sus, iar cele verticale sunt numărate de la stânga la dreapta. În acest caz, valorile complete ale coordonatelor în kilometri sunt semnate lângă liniile de coordonate cele mai apropiate de colțurile cadrului hărții (Fig. 115). Etichetele de lângă liniile orizontale corespund distanțelor de la ecuator în kilometri. Semnăturile din apropierea liniilor verticale indică numărul zonei (una sau două primele cifre) și distanța în

kilometri (întotdeauna trei cifre) de la meridianul axial al zonei deplasate în mod convențional spre vest cu 500 km (de exemplu, în harta Fig. 115). foaia pentru zona a 4-a). Liniile rămase ale grilei de coordonate sunt semnate prescurtat cu două cifre (zeci și unități de kilometri).

Când determinați coordonatele unui punct prin digitizarea liniei de coordonate care formează latura de sud a pătratului în care este situat punctul, găsiți și înregistrați valoarea completă (la determinarea coordonatelor complete) sau abreviată (la determinarea coordonatelor abreviate) a coordonatei x în kilometri. Apoi

75
60 74 Complet: X= 6074560 /=4315410 _410 1 560 m 1 1 Scurt: X = 74560 Y= 15410
54* 250¡m 1180 mX= 73750 Y= 14820
45' 16* 43 07'30"151617

Y

Orez. 115. Determinarea coordonatelor complete și prescurtate pe hartă

423

Măsurați distanța de-a lungul perpendicularei de la punctul la această linie de coordonate în metri și adăugați-o la coordonata x în kilometri.

În plus, prin digitizarea liniei de coordonate care formează latura vestică a pătratului în care se află punctul, găsiți și înregistrați valoarea completă (când se determină coordonatele complete) sau prescurtată (când se determină coordonatele abreviate) a coordonatei y în kilometri. Apoi măsurați distanța de-a lungul perpendicularei de la punctul la linia de coordonate vestică în metri și adăugați-o la coordonata y în kilometri.

ORIENTAREA ȘI LUCRUL CU HARTĂ PE TEREN

A orienta o hartă înseamnă a o poziționa într-un plan orizontal, astfel încât partea de nord (sus) a cadrului hărții să fie orientată spre nord.

Orientarea hărții se poate face: folosind o busolă; de-a lungul unui reper liniar; prin lumini cereşti.

Când vă orientați cu o busolă, mai întâi, folosind un ac magnetic, determinați direcția spre nord și întoarceți partea superioară a cadrului hărții în această direcție. Apoi, pentru o orientare precisă, indicatorul de referință al busolei este pus pe o împărțire a scării egală cu corecția, care este indicată în textul informativ al desenului marginal al hărții din colțul de sud-vest al foii cu cuvintele „La aplicarea o busolă (busolă) la liniile verticale ale grilei de coordonate, abaterea medie a acului magnetic ...» Dacă corecția este pozitivă (est), indicatorul de referință este setat la dreapta diviziunii zero a scalei, iar dacă este negativ (vest) - spre stânga (Fig. 116, a).

Apoi, busola este instalată pe hartă, astfel încât diametrul zero al membrului său (sau rigla busolei AK) să coincidă cu una dintre versiuni.

A

b

Orez. 116. Orientare hartă:

a - prin busolă; b - de-a lungul unui reper liniar

424

liniile de bifare ale grilei de coordonate, iar punctul zero a fost îndreptat către partea de nord a cadrului hărții. Fără a schimba poziția busolei, harta este rotită în poziție orizontală până când capătul nordic al acului magnetic este stabilit față de citirea care a fost setată pe scară. Dacă corecția este mai mică de 3°, atunci nu este luată în considerare.

Pentru a orienta harta de-a lungul unui reper liniar (drum, linie electrică etc.), aplicați o riglă sau un creion pe semnul de reper convențional și combinați direcția reperului pe hartă și pe sol (Fig. 116, b). Apoi verifică dacă toate obiectele și formele de relief locale situate pe sol la dreapta și la stânga reperului au aceeași locație pe hartă. Dacă această condiție este îndeplinită, harta este orientată corect.

La orientarea hărții în funcție de corpurile cerești, direcția spre nord (unde ar trebui îndreptată partea superioară a cadrului hărții) pe timp de noapte este determinată de Steaua Polară a (Fig. 117, a). Steaua a este găsită pe cer cu ajutorul celor două stele extreme ale „găleții” constelației Ursei Majore. Pentru a face acest lucru, este necesar să conectați mental aceste stele cu o linie dreaptă și să o continuați timp de aproximativ cinci ori distanța până la aceeași stea strălucitoare. Aceasta va fi steaua din constelația Ursa Mică, de asemenea, în formă de găleată.

În timpul zilei, direcția spre sud poate fi determinată de la Soare (unde ar trebui să fie îndreptată partea de jos a cadrului hărții). Pentru aceasta se folosesc ceasuri de mână. În poziție orizontală, acestea sunt instalate astfel încât anunțul orelor să fie îndreptat către Soare. Unghiul dintre acul orelor și direcția către numărul 1 în timpul iernii și numărul 2 în timpul verii

Orez. 117. Determinarea direcției:

a - nord de-a lungul Stelei Polare; b - la sud cu ora dinainte de amiază; în - sud cu ore după-amiaza

425

Orez. 118. Găsirea locației dvs.:

a - după reperele cele mai apropiate de ochi; b - de-a lungul aliniamentului și reperului liniar

426

pe cadranul ceasului este împărțit în jumătate printr-o linie dreaptă, care indică direcția spre sud (Fig. 117, b, c).

Poziția punctului de așezare pe hartă poate fi determinată în următoarele moduri principale: prin cele mai apropiate repere cu ochiul; măsurarea distanței; de-a lungul aliniamentului și reperului liniar; în direcția reperului și distanța până la acesta.

Este recomandabil să vă determinați locația cu privire la cele mai apropiate repere atunci când vă aflați în apropierea unui obiect local sau a unei trăsături caracteristice a unui reper liniar. Să presupunem că, când te afli pe autostradă la trecerea căii ferate (Fig. 118, a). Este necesar să găsiți pe hartă imaginea căii ferate și a autostrăzii. Intersecția axelor indicatoarelor convenționale ale autostrăzii și căii ferate va indica punctul de oprire.

Măsurând distanța, se determină locația cuiva atunci când se deplasează de-a lungul unui reper liniar sau de-a lungul acestuia (de-a lungul unui drum, luminiș, de-a lungul unei linii de comunicație etc.), precum și atunci când se deplasează în azimut. Totodată, la punctul de plecare, se înregistrează citirea vitezometrului sau se numără pașii (perechile de pași). Pentru a vă determina locația, trebuie să reprezentați pe hartă distanța parcursă de la punctul de plecare la punctul de oprire de-a lungul unui reper liniar.

Un aliniament este o linie dreaptă care trece prin punctul în picioare și prin alte două puncte caracteristice ale terenului (repere). Când vă aflați pe un reper liniar, de exemplu, pe un drum (Fig. 118, b) și într-un aliniament cu două obiecte locale, este suficient să trasați o linie dreaptă pe hartă prin semnele convenționale ale obiectelor locale care formează aliniamentul înainte de traversarea drumului. Punctul de intersecție a liniei de aliniament cu drumul este punctul de oprire.

În direcția către reper și distanța până la acesta, punctul de așezare poate fi determinat dacă pe sol și pe hartă este identificat un singur reper. În acest caz, pe o hartă orientată, se aplică o riglă pe semnul convențional al reperului identificat, se vede la reperul de pe sol, se trasează o linie dreaptă de-a lungul marginii riglei și distanța până la reper este trasat pe el. Punctul obținut pe linia de vedere va fi punctul dorit în picioare.

MIȘCAREA PE TEREN PE HARTĂ

Trafic rutier. Ei studiază mai întâi traseul de mișcare pe hartă, reperele disponibile pe calea de mișcare și pe laturi, determină și își amintesc direcția generală a căii în raport cu părțile laterale ale orizontului, locația trupelor lor și a trupelor inamice. Apoi aleg reperele principale de-a lungul traseului (așezări, intersecții și bifurcări în drum, poduri, pliuri caracteristice ale terenului), necesare pentru a controla corectitudinea mișcării, le ridică pe hartă (face mai multe

427

Orez. 119. Schema de traseu pentru deplasarea pe azimuturi

marcat: trageți mai mare, încercuiți semnul cu un cerc roșu sau evidențiați-l în alt mod), măsurați și amintiți-vă (înregistrați) distanțele dintre ele pentru a ști dinainte unde și când se va întâlni fiecare dintre repere.

Pe drum, dacă este necesar să se verifice corectitudinea mișcării, ei compară harta cu zona, determinând locația lor pe ea. Ei verifică cu atenție în special corectitudinea mișcării pe hartă la părăsirea așezărilor, la intersecții și bifurcări ale drumului.

Intrând într-o pădure sau într-o bucată de teren săracă în repere, ei notează ora după ceas și apoi, cunoscând viteza deplasării lor, verifică locația lor pe hartă, determinând distanța parcursă de la repere până la momentul deplasării.

Când conduc off-road, ei studiază mai întâi traseul propus pe hartă, îl perfecționează astfel încât fiecare

cotitura potecii era, pe cât posibil, indicată clar pe hartă printr-un fel de reper. În acest caz, este util să desenați întregul traseu pe hartă.

În viitor, trecând de la un reper la altul, ei folosesc harta în același mod ca atunci când conduc pe drumuri, comparând-o cu

teren.

Mișcarea în azimuturi. Când conduceți pe teren necunoscut, off-road, în pădure, noaptea, în ceață, când nu există repere sau

428

nu sunt vizibile, direcția dorită de mișcare este menținută de-a lungul azimuților magnetici folosind o busolă. Pentru a face acest lucru, este necesar să se determine în prealabil azimuturile magnetice ale direcțiilor de mișcare de la o tură a pistei la alta, precum și distanțele care trebuie parcurse de-a lungul fiecăreia dintre aceste direcții pentru a ajunge la punctul dorit. . Aceste date sunt de obicei pregătite în prealabil pe hartă și întocmite sub forma unui plan de traseu. Toate reperele și traseul de mișcare sunt plasate pe diagramă, azimutul magnetic și distanța sunt semnate de-a lungul fiecărei secțiuni, așa cum se arată în Fig. 119.

Pentru a vă deplasa în azimut folosind o busolă în direcția dorită, trebuie să setați indicatorul de pe scara cadranului la citirea corespunzătoare azimutului magnetic al direcției de mișcare. Apoi, ținând busola cu fanta spre tine, întoarce-te cu ea până când capătul nordic al săgeții este împotriva 0 ° pe membru. După ce lăsați săgeata să se calmeze, asigurați-vă prin fantă și luneta înainte. Aceasta va fi direcția către reper. Pentru a susține această direcție pe drum, marcați pe sol vreun reper intermediar (tuf, piatră, deal, etc.) și

începeți să vă deplasați spre el, ținând tot timpul socoteala perechilor de pași. După ce ați atins reperul intermediar dorit, determinați din nou direcția (de-a lungul aceluiași azimut), marcați următorul reper intermediar pe acesta, mergeți la el etc., până când distanța indicată în diagrama rutei a fost parcursă. După ce ați găsit următorul reper, este necesar să mergeți spre următorul în aceeași ordine. Astfel, de la un reper la altul, se face întreg drumul până la atingerea punctului final dorit.

Dacă pe drum există un obstacol care trebuie ocolit, ei fac acest lucru: observă un reper pe partea opusă a obstacolului în direcția de mișcare și determină distanța până la acesta cu ochiul. După ce au ocolit obstacolul, se apropie de acest reper, adaugă lățimea obstacolului la distanța parcursă mai devreme și, după ce au determinat direcția de mișcare de către busolă, își continuă drumul.

DETERMINAREA VIZIBILITĂȚII MUTUE A PUNCTELOR

Capacitatea de a citi terenul face posibilă rezolvarea unui număr de probleme practice pe hartă. De exemplu, este necesar să se determine dacă punctul C va fi vizibil din punctul A (Fig. 120). Înălțimea intermediară B ar fi un obstacol?

Pentru a rezolva această problemă, trebuie să determinați înălțimea absolută a tuturor celor trei puncte - A, B și C.

Numărând pe orizontală, obținem că înălțimile absolute ale acestor puncte sunt: A = 90 m, B = 85 m, C = 75 m.

429

Orez. 120. Determinarea vizibilității reciproce a punctelor prin metoda construcției unui triunghi

Conectăm toate cele trei puncte cu o linie dreaptă și din punctele A și B restabilim perpendiculare de lungime arbitrară pe această dreaptă.

Luând înălțimea punctului cel mai de jos C ca zero, trasăm pe perpendiculare excesul de puncte A și B deasupra acestui punct în unele unități de măsură identice. Pentru o unitate de măsură, puteți lua un segment de orice valoare (1 cm, 0,5 cm, câțiva milimetri etc.).

Deasupra punctului A, trebuie să lăsați deoparte 15 segmente (90 - 75 \u003d 15), iar deasupra punctului 2? - 10 din aceleași segmente (85 -75 \u003d 10).

Conectând liniile de sus cu o linie dreaptă și continuând-o până când se intersectează cu linia orizontală, puteți vedea cum va trece linia de vedere dacă priviți din punctul A în direcția punctului C. Dacă intersecția liniei de vederea cu linia orizontală apare dincolo de punctul C, apoi nu se vede; dacă în fața lui, atunci punctul C este vizibil. În exemplu, punctul C nu este vizibil.

Această metodă de determinare a vizibilității punctelor se numește metoda de construire a unui triunghi. Toate liniile necesare sunt

trasate direct pe hartă cu un simplu creion și, după rezolvarea problemei, sunt șterse cu grijă.

COMPILARE DE DOCUMENTE GRAFICE DE LUPTA

Cele mai simple documente grafice compilate de comandanții tunurilor și echipelor de recunoaștere sunt cărți și diagrame (de exemplu, o carte de referință topografică și geodezică, o diagramă de reper, o diagramă de formare a bateriei, o diagramă țintă, o diagramă de raport).

Aceste documente se întocmesc direct pe teren cu ochiul.

Următoarele cerințe sunt impuse documentelor grafice de luptă: fiabilitatea informațiilor și promptitudinea pregătirii documentului, simplitatea și claritatea imaginii. Trebuie să arate numai date verificate; tot ce tu

430

ridică dubii, trebuie precizat. Fiecare document trebuie depus exact până la termenul specificat; prezentat târziu, își pierde sensul. Pe diagrame și carduri trebuie aplicate doar informațiile necesare pentru a rezolva această problemă.

Documentele trebuie întocmite cu simboluri topografice și tactice general acceptate (Fig. 121).

Orez. 121. Simboluri topografice pentru documentele grafice de luptă:

1 - pădure; 2 - arbust; 3 - decontare; 4 - terasament; 5 - pod distrus; 6 - crestătură; 7 - râpă; 8 - movilă; 9 - groapă; 10 - munte (înălțime separată) și loshina

Regulile generale pentru compilarea cardurilor și diagramelor sunt următoarele:

sunt întocmite pe coli separate de hârtie sau pe formulare de blocnotes;

toate lucrările se fac cu un simplu creion manual; în cazurile în care este posibil, informațiile despre inamic sunt afișate cu albastru, despre trupele prietene - cu roșu și despre artilerie - cu negru;

partea superioară a documentului (formularului) trebuie întotdeauna îndreptată către inamic; în plus, pentru a orienta desenul în raport cu laturile orizontului, pe acesta este desenată o săgeată nord-sud;

distanțele măsurate necesare pentru trasarea reperelor, obiectelor locale și țintelor sunt trasate pe desen cu ochiul, menținând, dacă este posibil, raportul lor real pe lungime;

semnele convenționale necesare sunt desenate pe diagrame și cărți de aproximativ o jumătate și jumătate până la două ori mai mari decât pe hartă și într-o formă simplificată; reperele de pe harta reperelor sunt desenate în perspectivă, adică așa cum sunt vizibile pe sol;

431

informațiile suplimentare necesare (despre inamic, teren etc.), care nu pot fi reprezentate grafic, sunt înregistrate în marginile desenului; astfel de explicații succinte se numesc legendă.

12. PREGĂTIREA MEDICALĂ MILITARĂ

Pregătirea medicală militară, fiind unul dintre subiectele pregătirii de luptă, ar trebui să ofere personalului cunoștințele și abilitățile practice necesare pentru acordarea de prim ajutor în timp util și de înaltă calitate în caz de înfrângere atât cu arme convenționale, cât și cu arme de distrugere în masă, precum și să predea cum să folosească echipamentul individual de protecție medicală.

PRIM AJUTOR PENTRU RĂNIȚI ȘI BOLNAVI

Una dintre principalele condiții pentru păstrarea vieții, restabilirea sănătății și întoarcerea rapidă a răniților și bolnavilor la linie este acordarea la timp a primului ajutor. Răniții și bolnavii necesită diverse măsuri terapeutice și preventive pentru a-și restabili sănătatea. Din cauza imposibilității implementării lor direct la locul accidentării, un singur proces de tratament este împărțit în tipuri separate de asistență acordată pe câmpul de luptă (prim ajutor, prim ajutor) și în unități, unități, instituții medicale (prim ajutor, calificat și îngrijiri medicale de specialitate).

Primul ajutor este acordat, de regulă, la locul rănirii (deteriorării) sau a dezvoltării unei boli în ordinea auto-ajutorării (oferită de victimă însăși) și a asistenței reciproce (oferită de un tovarăș) de către infirmieri și infirmieri. -tragatori, precum si instructori sanitari. Pentru furnizarea acestuia se folosesc în principal mijloace individuale de echipamente medicale.

Scopul primului ajutor este prevenirea decesului rănitului prin eliminarea temporară a cauzelor care îi amenință viața, precum și prevenirea dezvoltării unor complicații grave.

Domeniul primului ajutor acordat victimelor pe câmpul de luptă include:

extragerea răniților din mașinile de luptă, locuri greu accesibile, incendii, târârea lor la adăposturi și marcare;

stingerea uniformelor de ardere și a amestecului incendiar care a căzut pe corp;

îmbrăcarea unei măști de gaz și a echipamentului de protecție a pielii pe cei afectați atunci când se află în zona contaminată;

432

oprirea temporară a sângerării externe cu ajutorul apăsării cu degetul a vaselor principale, bandaj de presiune, garou sau răsucire din mijloace improvizate;

introducerea de antidoturi în scop profilactic și terapeutic dintr-un tub de seringă;

eliminarea asfixiei prin eliberarea tractului respirator superior de mucus, sânge, corpi străini, eliminarea retractiei limbii prin schimbarea poziției corpului, efectuarea respirației artificiale folosind metoda „gură la gură” („gură la nas”), utilizarea unui tub respirator și masaj cu inima închisă la oprirea respirației;

introducerea unui anestezic folosind un tub de seringă;

impunerea unui bandaj de protecție pe o rană sau o arsă și a unui bandaj etanș pentru rănile penetrante ale toracelui;

imobilizarea membrelor în caz de fracturi și leziuni tisulare extinse prin cele mai simple metode folosind mijloace standard și improvizate;

igienizarea parțială a zonelor deschise de piele și degazarea uniformelor adiacente acestora folosind un pachet individual anti-chimic;

luarea de antibiotice, antiemetice și alte medicamente;

protecția răniților de hipotermie (supraîncălzire) cu ajutorul mijloacelor standard și improvizate.

După acordarea primului ajutor, răniții și bolnavii sunt evacuați în unități, unități (instituții) medicale. Evacuarea se realizează atât cu ambulanțe, cât și cu elicoptere și vehicule combinate. Răniții grav și bolnavii grav, a căror stare nu le permite transportarea ulterioară, sunt supuși internării temporare în fazele militare de evacuare medicală.

În etapele evacuării medicale, îngrijirea medicală este acordată tuturor, indiferent de unitate din care face parte rănitul (bolnavul).

ECHIPAMENT MEDICAL DE PRIM AJUTOR PENTRU RĂNIȚI ȘI BOLNAVI

Echipament medical individual și de grup

Pentru acordarea primului ajutor, personalul Forțelor Armate este dotat cu echipament personal purtabil: o trusă individuală de prim ajutor, un pachet de pansament individual și antichimic (echipament medical individual).

433

Echipajele vehiculelor de luptă sunt prevăzute suplimentar cu o trusă militară de prim ajutor (echipament medical de grup).

Echipamentul medical individual și de grup al personalului permite persoanei vătămate sau tovarășului său să acorde primul ajutor direct la locul rănirii (deteriorării).

Nomenclatura și numărul de articole incluse în trusele de prim ajutor sunt reglementate de o colecție specială.

Trusa individuală de prim ajutor AIM-3 este concepută pentru a acorda primul ajutor în ordinea autoasistenței și a asistenței reciproce (Fig. 122).

Trusa de prim ajutor conține: un analgezic narcotic, o fiolă, o pungă individuală de pansament, un garou hemostatic, un dezinfectant cu apă.

Un analgezic este utilizat pentru a preveni dezvoltarea șocului traumatic sau de arsură. Se administrează subcutanat sau intramuscular pentru arsuri și răni, însoțite de dureri severe.

Orez. 122. Trusă de prim ajutor personal medical individual AIM-3 în formă extinsă

Fiola este concepută pentru a proteja fiolele și tuburile de seringă împotriva deteriorării mecanice.

Un pachet individual de pansament este destinat aplicării unui pansament primar.

Un garou hemostatic este conceput pentru a opri temporar sângerarea arterială.

Dezinfectantul apei este destinat dezinfectării apei din câmp.

Trusa personală de prim ajutor AI-1M pentru o perioadă specială este concepută pentru a oferi primul ajutor sub formă de autoajutor și asistență reciprocă și vă permite să reduceți impactul factorilor dăunători ai tipurilor moderne de arme (Fig. 123).

Trusa de prim ajutor conține: un analgezic narcotic, un antidot profilactic împotriva FOV, un antidot pentru autoajutorare și asistență reciprocă în caz de deteriorare FOV, un agent radioprotector, un antiemetic, un agent antibacterian și un dezinfectant de apă.

Un antiemetic este utilizat atunci când există o amenințare de expunere sau imediat după aceasta, precum și atunci când apare greața ca urmare a comoției și a rănilor. Aplicați o tabletă de două ori pe zi, dacă este posibil cu apă.

Un agent radioprotector este utilizat atunci când există o amenințare de expunere la radiații penetrante.

Un antidot împotriva FOV este utilizat la primele semne de deteriorare a FOV: dificultăți de respirație, salivație și deficiență de vedere.

Un agent pentru prevenirea otrăvirii cu FOV este utilizat atunci când există o amenințare de otrăvire cu FOV timp de 0,5-1 oră.

Un agent antibacterian este utilizat atunci când există o amenințare de deteriorare de către agenți biologici (bacterieni), precum și pentru răni și arsuri (pentru prevenirea infecției rănilor).

Pachetul individual de pansament marca AV-3 (PPI marca AV-3) (Fig. 124) este conceput pentru a oferi primul auto-ajutor și asistență reciprocă pentru răni și leziuni cu leziuni ale pielii. Are o capacitate mare de sorbtie, impermeabilitate la umiditate si microbi, bine modelat si fixat pe diverse parti ale corpului, asigura schimbul normal de vapori in rana si pansamente nedureroase.

PPI este realizat din materiale combinate în conformitate cu cerințele medicinei militare moderne. Include două tampoane (mobile și fixe, un tampon fix disponibil) și un bandaj elastic de fixare cu un dispozitiv de fixare de tip Velcro la capăt (posibil cu un bandaj de tifon).

Ambalat într-o teacă etanșă dintr-un material folie combinat (polietilenă-foil-lavsan). Steril.

435

Orez. 123. Trusa de prim ajutor medical individual AI-1M pentru perioada speciala

Orez. 124. Geantă individuală de pansament marca AB-3

Pachetul individual anti-chimic IPP-10 este conceput pentru prevenire și prim ajutor în caz de deteriorare prin picături de substanțe otrăvitoare lichide (Fig. 125).

Permite degazarea deschis

zonele pielii și uniformele adiacente la temperaturi de la -20 la +40 ° C; aplicarea formulării pe piele înainte de infectare face posibilă amânarea degazării ulterioare a acestora cu 15 minute. Conține 185 ml formulă de degazare.

Pachetul individual anti-chimic IPP-11 (Fig. 126) este destinat pentru protecția preliminară a personalului împotriva daunelor provocate de substanțe otrăvitoare ale unui potențial inamic, degazarea ulterioară a zonelor deschise ale pielii și a uniformelor adiacente.

Contine: teaca din material polimeric, tampon din material netesut, formula Langlik.

Caracteristici principale: aplicarea precoce (înainte de infectare) a formulării pe zonele deschise ale pielii vă permite să amânați degazarea ulterioară a acestora cu 10 minute după infecție; timp

Orez. 125. Pachet individual anti-chimic YPP-10

437

Orez. 126. Pachet individual antichimic IPP-11

activarea pachetului IPP-11 - 15 s; Pachetul IPP-11 este conceput pentru un singur tratament; Perioada de valabilitate a pachetelor IPP-11 atunci când sunt depozitate în spații închise și neîncălzite, în intervalul de temperatură ambientală de la -50 la +5 ° C și umiditatea

relativă a aerului de până la 95% este de cel puțin 5 ani. Volumul formulării este de 35 ml.

Trusa de prim ajutor militar (AB) (Fig. 127) este concepută pentru echiparea vehiculelor blindate, precum și a echipamentelor militare pe roți și șenile.

Este conceput pentru a acorda primul ajutor în ordinea auto-ajutorării și asistenței reciproce pentru 3-4 răniți și arși din rândul membrilor echipajului (echipajele) vehiculelor de luptă și echipamentelor militare.

Contine: antiseptic (iod), iritant (amoniac), apa dezinfectanta (Aquatabs), pansamente (pansament steril de tifon, bandaje medicale mici, esarfa medicala), garou hemostatic, ace de siguranta. Ambalaj - cutie de carton. Greutate 1,8 kg.

Preparatele pentru dezinfectarea apei "Aquatabs" sunt ambalate într-un tub de sticlă cu dop de plută sau polietilenă. Într-un tub sunt 10 tablete. Pentru a dezinfecta un balon cu apă (0,75 l) dintr-o fântână, un izvor, este necesară o tabletă; pentru dezinfecția apei din canale, șanțuri etc. - patru tablete. Timpul de expunere pentru dezinfectarea apei este de 40-50 de minute.

ZNHESHIPI

Orez. 127. Trusa de prim ajutor militar (AB)

ORGANIZAREA PRIM AJUTOR PENTRU RĂNIȚI ȘI BOLNAVI ÎN UNITATE

Fiecare militar este obligat: să aibă grijă de sănătatea sa, să fie pregătit pentru îndeplinirea sarcinilor, să cunoască și să poată acorda primul ajutor folosind echipamentul medical personal; în caz de accident, ajută-te pe tine și pe tovarășul tău, trage-l într-un adăpost și marchează-l cu mijloace improvizate (prin fixarea unui bandaj pe un tufiș, stâlp, armă sau în alt mod).

Comandantul unității este obligat să ia măsurile necesare pentru protejarea și îmbunătățirea sănătății personalului și acordarea primului ajutor răniților și bolnavilor.

În pregătirea luptei, el stabilește procedura și măsurile care vizează reducerea impactului armelor de luptă inamice, precum și a factorilor nocivi de mediu. În aceste scopuri, se preconizează utilizarea proprietăților de protecție ale terenului, structuri inginerești, echipament militar, echipament individual de protecție pentru piele și organe respiratorii, căști, veste antiglonț, dacă este necesar, viziere și ochelari de protecție, precum și medicamente de la trusa individuală de prim ajutor (antidoturi, antibiotice, medicamente pentru dezinfecția apei).) și etc.

În perioada inter-luptă, el organizează măsuri de adaptare (aclimatizare) la condițiile terenului și ostilități, învață regulile de utilizare a echipamentelor de protecție colectivă și individuală,

utilizează medicamente preventive care cresc rezistența organismului la răni și boli și ia măsuri pentru furnizarea de alimente și apă de bună calitate.

În luptă, comandantul organizează acordarea primului ajutor, precum și colectarea, îndepărtarea (scoaterea) și evacuarea răniților de pe câmpul de luptă (din centrele de pierderi sanitare în masă), folosind toate mijloacele disponibile în aceste scopuri.

Organizarea primului ajutor răniților și bolnavilor din unitate se realizează pe baza ordinului comandantului superior (șefului) pentru organizarea suportului medical al unității.

Atunci când organizează o luptă, comandantul unității indică:

locul de desfășurare (așezarea) centrului medical și procedura de deplasare a acestuia în timpul luptei (marș);

ordinul de căutare, ridicare, scoatere și evacuare a răniților și bolnavilor; dimensiunea și momentul creării stocurilor de proprietăți medicale și procedura de reaprovizionare a acestora;

comanda echipament de fortificare, paza, apararea centrului medical.

În plus, informează comandanții din subordine despre locația centrului medical (compania medicală) al regimentului.

(brigade), căi de evacuare pentru răniți și bolnavi, mijloace de întărire a comandantului superior (șef) alocat unității și semnale de chemare a personalului medical. De obicei sunt setate două semnale: „Apelați un instructor sanitar” și „Necesită mâncare la pachet”.

Semnalul „Înlăturarea necesară” este dat după acordarea primului ajutor rănitului și indicarea locației acestuia cu mijloace improvizate, care sunt clar vizibile atunci când se apropie din spate și ascunse de inamic (de exemplu, o bucată de bandaj pe cel mai apropiat obiect - un copac, tufiș, băț, ciot). Dacă în unitate sunt mai mult de trei răniți grav, al căror prim ajutor va necesita mult timp, se dă semnalul „Apelați instructorul sanitar”.

Pentru transmiterea semnalelor se folosesc comunicații radio, cablu, mobile și semnal.

Îndepărtarea (înlăturarea) răniților se efectuează de către personalul unităților de colectare și evacuare în toate momentele favorabile din timpul luptei (suprimarea punctelor de tragere inamice, avansarea trupelor prietene, transferul focului de către inamic către alte ținte, etc.).

În timpul bătăliei, răniții sunt abordați în secret, deghizat, folosind falduri de teren, ruperi și slăbirea focului inamic. Metoda de abordare a răniților pe câmpul de luptă este aleasă în funcție de densitatea focului inamic, de relieful și alte caracteristici ale terenului, de perioada anului, de zi și de condițiile meteorologice.

În acele cazuri în care este necesar să se apropie de răniți prin liniuțe, calea de mișcare și punctele de oprire adăpostite pentru un răgaz sunt conturate preliminar. Sărind rapid de la sol și alergând rapid până la punctul de oprire (în medie 20-40 de pași la fiecare punct de oprire, în funcție de teren și de focul inamic), este necesar să vă culcați și să vă târați în lateral.

Când alergați înapoi sau în lateral, la fiecare oprire, trebuie să vă întindeți cu fața la inamicul.

În cazurile în care este necesar să se târască către răniți, calea de mișcare și punctele de oprire adăpostite pentru un răgaz sunt, de asemenea, planificate din timp.

Dacă se găsesc mai mulți răniți întinși unul lângă celălalt, se acordă primul ajutor celor mai grav răniți (sângerare abundentă, sufocare, convulsii). Trebuie amintit că țipetele, plângerile puternice și anxietatea generală a răniților nu dovedesc încă gravitatea rănii (daune).

Mai des, o persoană grav rănită care are nevoie de asistență de primă prioritate minte tăcut, aproape că nu răspunde la întrebări. Are o față palidă, o privire fixă, o respirație greu de sesizată și un puls slab (o stare de șoc). Semne ale unei stări grave a rănitului pot fi hainele sale, îmbibate bogat în sânge.

sau sever ars și lipit de corp, respirație șuierătoare ascuțită dificilă, convulsii care au căzut din rana din interior.

Dacă o persoană rănită grav se află într-o zonă deschisă și nu există alte persoane rănite grav care să aibă nevoie de prim ajutor, atunci este necesar să se târască persoana rănită grav la cel mai apropiat adăpost; dacă acest lucru nu este posibil, atunci luați măsuri pentru a o deghiza cu mijloace improvizate.

Adăposturile, piroganele, tranșeele, șanțurile, râpele, gropile, craterele din bombe și obuze, pietrele mari, clădirile și, într-o măsură mai mică, copacii și tufișurile, pot fi adăposturi pentru răniți (afectați), dar trebuie luate în considerare. ca daca inamicul foloseste agenti de razboi chimic este imposibil sa plasezi ranitii (afectati) in ele, dar este necesara acoperirea lor in spatele versantilor inversati ai inaltimilor, unde concentratia de substante toxice este cea mai mica.

În toate cazurile, rănitul trebuie protejat de intemperii (acoperiți cu o pelerină medicală, pardesiu, haină de ploaie, iarna verificați prezența urechilor pe el, legați-l cu grijă).

În cazurile în care căutarea răniților este dificilă (în pădure, tufișuri, pe timp de ceață, noaptea), se organizează o inspecție amănunțită a zonei în care pot fi răniți și răniți grav. În acest scop, personalul medical și personalul unităților alocate acestora să ajute sunt plasați în lanț. Distanța dintre oamenii din lanț ar trebui să

ofere o conexiune vizuală între aceștia și o cercetare fiabilă a zonei. În spatele lanțului urmează 2-3 verigi de hamali. Când se lucrează noaptea, trebuie păstrată liniștea completă - acest lucru ajută la detectarea răniților de gemetele lor. Sub conducerea grupului de seniori, lanțul avansează (dacă este necesar, târându-se), lăsând nici măcar o bucată de teren neexaminată. Inspectați cu atenție tranșeele, tufișurile, craterele de scoici și alte locuri în care răniții se pot ascunde de bombardamente. Când este găsită un rănit, doi vecini aflați în dreapta și în stânga sunt informați despre acest lucru. Vecinul din stânga merge imediat cu un raport la liderul grupului; un vecin din dreapta cheamă hamali care urmează lanțul.

Din ordinul grupului de seniori, întregul lanț se oprește, iar trăgătorul ordonat acordă primul ajutor răniților; după aceea, lanțul continuă să avanseze. Portarii îi duc pe răniți la un adăpost situat pe un traseu prestabilit pentru deplasarea vehiculelor de evacuare care transportă răniții de la adăposturi la unitatea medicală, marchează acest loc, iar apoi urmează lanțul. Răniții, capabili să se deplaseze independent, sunt trimiși la adăposturi sau la cea mai apropiată unitate medicală.

Dacă situația nu permite mijloacelor de evacuare să avanseze la toată adâncimea zonei în care se efectuează căutarea,

Persoanele cu handicap, incapabili de deplasare independentă, sunt scoase într-un loc de parcare prestabilit pentru vehiculele de evacuare.

În timpul înaintării în lanț, toate comenzile sunt date cu voce înăbușită pentru a nu atrage atenția inamicului. La căutarea răniților pe teren accidentat (șanțuri, șanțuri, pădure densă, tufișuri), zona este examinată de două ori: mai întâi în direcția din spate în față și apoi de-a lungul față.

Această metodă de căutare a răniților nu poate fi utilizată pe scară largă în apropierea liniei frontului, dar poate fi recomandată în zonele de teren rămase în spate în legătură cu avansarea cu succes în adâncurile apărării inamicului, precum și în centrele de distrugere în masă situată în spate.

La forțarea barierelor de apă, trecerea răniților către propriul țărm se efectuează cu vehicule de asalt amfibie care se întorc după aterizarea unităților și, dacă este necesar, prin mijloace de trecere special desemnate.

În timpul luptelor pentru așezări, răniții pot ajunge în clădiri întregi și distruse, în poduri, balcoane, sub tavane prăbușite, în subsoluri, pivnițe. Se creează grupuri de personal medical obișnuit și infirmiere auxiliare pentru căutarea răniților. Fiecare grupă este împărțită în unități de 2-3 persoane; fiecare link inspectează cu atenție sectorul care i-a fost încredințat și, după ce a descoperit rănitul, informează grupul de seniori (trăgător de ordine, instructor medical) despre aceasta (prin un semnal prestabilit sau printr-un mesager). Personalul medical acorda primul ajutor ranitului gasit

(afectat), iar grupul de seniori organizeaza scoaterea (exportul) acestora catre unitatea medicala. Căutarea răniților poate fi efectuată și cu ajutorul unor câini special dresați.

BANDAJARE PRIMARĂ ȘI ANESTEZIE ÎN CAMP

Scopul pansamentului primar este de a opri sângerarea și de a proteja rana de infecția secundară, așa că pansamentul trebuie aplicat cât mai curând posibil.

Pentru a face acest lucru, în primul rând, este necesar să îndepărtați hainele sau pantofii de la victimă, urmând următoarea secvență:

hainele de la victimă ar trebui să înceapă să fie îndepărtate din partea sănătoasă. De exemplu, dacă mâna stângă este rănită, atunci cămașa sau jacheta de mazăre este mai întâi scoasă din mâna dreaptă;

dacă hainele sunt lipite de rană, atunci țesăturile hainelor nu trebuie rupte, dar este necesar să le tăiați în jurul rănii;

în caz de rănire a tibiei sau a piciorului, pantofii trebuie tăiați de-a lungul cusăturii călcâiului și apoi îndepărtați, eliberând mai întâi călcâiul;

443

atunci când scoate hainele sau încălțămintea de pe un braț sau picior rănit, ajutorul trebuie să țină cu grijă membrul.

În cazurile în care este imposibil să îndepărtați fără durere îmbrăcămintea pentru examinarea și pansarea rănii, aceasta este tăiată cu un cuțit sau foarfece, cel mai bine este să faceți două incizii orizontale de-a lungul cusăturii dacă trece aproape de locul rănii - deasupra și dedesubt. rana și una verticală care leagă inciziile orizontale din orice parte.

După ce au aruncat supapa deoparte, au pus un bandaj pe rană, o închid cu mai multe mișcări ale bandajului și o acoperă cu o supapă (ceea ce este deosebit de important iarna). Supapa este fixată de haine cu ace. Peste supapă, puteți aplica mai multe mișcări ale bandajului.

Dacă pansamentul primar trebuie aplicat într-o zonă contaminată cu substanțe radioactive sau toxice, îmbrăcămintea trebuie îndepărtată sau tăiată cu grijă extremă, astfel încât aceste substanțe să nu pătrundă în rană.

La aplicarea unui bandaj este interzis: să atingeți rana cu mâna; îndepărtați fragmentele, gloanțele, particulele de îmbrăcăminte etc. din rană; spălați rana cu apă sau alte lichide.

Mâinile unei persoane care lucrează pe câmpul de luptă sunt de obicei puternic contaminate (când se târăște, când un rănit este eliberat de pământul care l-a acoperit etc.). Prin urmare, având accesul deschis la rană (prin îndepărtarea sau tăierea hainelor), înainte de a aplica bandajul, îndepărtați praful mâinilor, ținându-le departe de rană și ștergeți-le cu un tampon de tifon umezit cu o soluție 2% de cloramină

(apă). dintr-un balon), sau cu un tampon eliberat de special în acest scop. Iarna, mâinile trebuie șterse cu zăpadă. Tampoanele trebuie pregătite în avans și plasate într-o pungă de plastic.

Pentru a aplica un bandaj, se folosește un pachet individual de pansament, care este eliberat fiecărui soldat.

Bandajul se aplică după cum urmează:

spargeți carcasa foliei de-a lungul crestăturii și îndepărtați-o; luați capătul bandajului cu mâna stângă și, întinzând bandajul, desfășurați-l până când capul bandajului este eliberat (aproximativ o tură);

luați capul bandajului cu mâna dreaptă și, întinzând bandajul, desfaceți bandajul;

tampoanele sunt aplicate pe rană sau pe suprafața arsă cu partea care nu a fost atinsă de mâini;

cu o înfășurare străpunsă, plăcuțele sunt depărtate la distanța dorită și închid orificiile de intrare și de evacuare a plăcii;

tampoanele sunt bandajate, capetele bandajului sunt fixate cu o fixare Velcro.

Dacă este necesar, se poate folosi un ac pentru a fixa îmbrăcămintea tăiată peste rană.

Atunci când acordați primul ajutor, trebuie în primul rând să utilizați o pungă individuală de pansament pentru răniți și

numai după aceea - pansamente din punga unui infirmier medical.

Pentru fixarea pansamentelor se poate elibera un bandaj medical tubular elastic de tip Retilast. Este un material plasă extensibil produs sub formă de ciorapi de diferite dimensiuni (Nr. 2 pentru picior, Nr. 4 pentru articulația genunchiului, Nr. 6 pentru articulațiile umărului și cotului, Nr. 7 pentru cap). La aplicarea unui bandaj, acesta se întinde cu mâna și se pune peste materialul de pansament aplicat pe rană.

In cazul plagilor abdominale cu prolaps de viscer, bandajul se aplica direct pe viscerele prolapsate - acestea sunt acoperite cu un tampon steril si cu grija, fara compresie, se aplica un bandaj circular. În lipsa pansamentelor standard, puteți folosi material improvizat (lenjerie de pat, cămașă etc.). Măruntaiele care au căzut nu pot fi puse înapoi în stomac. Răniții din stomac nu trebuie lăsați să bea, dar este imperativ să se injecteze un anestezic dintr-un tub de seringă.

În cazul rănilor penetrante ale pieptului, persoana rănită trebuie să aplice așa-numitul bandaj ocluziv, adică etanș.

În acest scop, pielea din jurul rănii este lubrifiată cu vaselină și învelișul pachetului individual de pansament medical este aplicat

deasupra acestuia cu partea sa interioară, apoi tamponul de bumbac-tifon și întregul bandaj sunt strâns bandajat.

Dacă nu aveți la îndemână o pungă individuală de pansament, puteți utiliza celofan, pânză uleioasă sau alt material etanș la aer, care ar trebui, de asemenea, bandajat strâns pe rană.

Un astfel de bandaj trebuie întărit în continuare cu un al doilea bandaj sau eșarfă. Rănitul în piept prezintă introducerea unui medicament anestezic cu un tub-seringă.

În cazul rănilor nasului și maxilarului inferior, tampoanele din tifon de bumbac sunt separate de bandaj, aplicate pe rană și întărite cu un bandaj în formă de sling făcut dintr-un bandaj tăiat de la ambele capete.

În cazul leziunilor oculare, metoda de aplicare a unui bandaj este determinată de localizarea plăgii. În caz de leziuni ale ochiului drept, începutul bandajului este luat în mâna stângă, capul bandajului - în dreapta.

Bandajul este condus de-a lungul suprafeței frontale a frunții, după fixarea turului circular pe regiunea occipitală, bandajul este coborât în jos, efectuat sub auricul de-a lungul suprafeței laterale drepte a gâtului și îndepărtat de jos până în față. , închizând ochiul lezat.

Acesta este urmat de o alternanță de tururi circulare și ascendente. Bandajul este fixat peste cap.

Un bandaj „țestoasă” este aplicat în zona articulațiilor cotului și genunchiului.

Un bandaj de spica este aplicat pe articulația umărului. Bandajarea începe cu impunerea unor tururi circulare pe umărul superior.

Bandajarea ulterioară se efectuează de la membrul bolnav prin regiunea articulației umărului și centura scapulară de-a lungul suprafeței toracelui prin regiunea axilară opusă, cu revenire la umărul dureros.

Tururile ulterioare de-a lungul pieptului sunt deplasate în sus cu jumătate din lățimea bandajului.

Se aplică un bandaj cruciform pe piept. Se începe cu un bandaj circular, urmat de tururi încrucișate, alternând cu cele circulare situate sub sau deasupra primelor mișcări circulare de bandaj.

Pe articulația gleznei se aplică un bandaj în formă de opt. Mai întâi, se efectuează un tur de fixare în treimea inferioară a piciorului inferior într-o manieră circulară, apoi - tururi de traversare de-a lungul suprafeței anterioare a articulației gleznei. Fixarea finală se realizează printr-un tur circular al piciorului inferior.

Anestezia pe teren se efectuează pentru toți rănițiii, răniți și arși, dacă sunt conștienți, folosind un analgezic într-un tub cu seringă (Fig. 128) sau un dispozitiv portabil de anestezie.

Metoda de introducere a unui analgezic dintr-un tub de seringă (Fig. 129):

luați marginea nervură cu degetul mare și arătătorul de la o mână, iar cu cealaltă mână corpul tubului și cu o mișcare de rotație energică rotiți-l până la capăt în sensul acelor de ceasornic, străpungând astfel membrana interioară a tubului;

scoateți capacul de pe ac, ținându-l în sus;

introduceți acul cu o mișcare ascuțită de înjunghiere pe toată lungimea sa în țesuturile moi ale feselor, partea exterioară a coapsei sau a umărului și stoarceți întregul conținut al seringii;

scoateți acul fără a deschide degetele;

in cazuri urgente se poate administra un analgezic prin uniforme.

Tehnica de anestezie folosind un aparat portabil de anestezie:

se toarnă 15-20 ml de substanță narcotică în corpul aparatului prin fundul cu găuri;

fixați dispozitivul la încheietura mâinii victimei cu un cordon; puneți o clemă pe aripile nasului;

dați victimei un muștiuc pentru a respira prin aparat. În timpul respirației, poate apărea somn narcotic, care nu necesită măsuri speciale;

în caz de durere severă, pentru a obține cea mai mare concentrație de vapori a substanței narcotice, închideți orificiul din corpul supapei de expirare rotind corpul.

446

Orez. 128. Tub seringă:

1 - capac; 2 - canulă; 3 - corp tub; 4 - ac; 5 - membrana

Orez. 129. Mod de administrare a analgezicei dintr-un tub de seringă

Anestezia cu o umplere și temperatura aerului + 18-22 ° C durează 30 de minute.

METODE DE OPRIRE TEMPORARĂ A SÂNGERĂRII EXTERNE ȘI A TRANSFUZIILOR DE SOLUȚII DE SUBLOCUT DE SÂNGE

Orice vătămare este însoțită de sângerare din cauza deteriorării pereților vaselor de sânge. Distingeți sângerări arteriale, venoase, mixte (arteriovenoase) și capilare (Fig. 130).

Cu sângerare arterială, sângele curge din rană într-un jet puternic pulsatoriu de culoare roșu aprins. Dacă o arteră este deteriorată, moartea din cauza sângerării poate apărea în 3-5 minute de la momentul rănirii. Prin urmare, în caz de sângerare arterială, primul ajutor trebuie acordat imediat. Pentru a opri sângerarea, artera este apăsată

447

Orez. 130. Tipuri de sângerare:

a - arterială; b - venos; c - capilar

oase deasupra rănii. Pentru a face acest lucru, trebuie să știți exact unde sunt apăsate arterele (Fig. 131).

Artera se apasă cu degetele pentru o perioadă scurtă de timp, doar până când se aplică o răsucire sau un garou. Apăsarea cu degetul se face cu degetul mare, capetele a patru degete reunite și uneori cu pumnul.

În prezența sângerării din rănile feței, este necesar să apăsați artera carotidă, temporală sau mandibulară pe partea de sângerare.

Artera carotidă este presată cu degetul mare pe coloană, pe partea laterală a laringelui, iar degetele rămase sunt plasate în spatele gâtului.

Când sângerează din partea superioară a umărului, artera subclavie sau axilară este presată. Artera subclavia dreapta este presata cu mana stanga, stanga cu dreapta. Întinși pe o parte a rănitului, cu fața lui, își pun mâna astfel încât degetul mare să se afle în fosa supraclaviculară de-a lungul marginii superioare a claviculei, iar degetele rămase sunt în spate, pe spatele rănitului. Pentru a apăsa artera, este suficient să răsuciți degetul mare cu o margine, apăsând în același timp ușor în jos, astfel încât să fie în spatele claviculei

Orez. 131. Locuri de presiune digitală a arterelor: a - umăr; b - axilar; c - subclavie

448

rănit. Artera subclavie este presată pe capul humerusului cu pumnul drept introdus în cavitatea subclavie corespunzătoare. Presiunea se exercită de jos în sus. În același timp, articulația umărului rănitului este ținută ferm cu mâna stângă.

Când sângerați din partea inferioară a umărului și din antebraț, trebuie să apăsați artera brahială, aceasta este apăsată cu unul sau patru degete pe humerus la marginea interioară a mușchiului biceps.

Sângerarea de la coapsă este oprită prin apăsarea arterei femurale: cu ambele mâini acopera partea superioară a coapsei la pliul inghinal, astfel încât degetele mari, așezate unul peste altul, converg la mijlocul coapsei și apasă pe artera până la os.

Pentru oprirea sângerării arteriale se folosesc echipamente standard (garou hemostatic), iar în lipsa acestora diverse mijloace improvizate: fâșii de materie rupte din uniforme, curele, batiste etc.

La aplicarea unui garou, se respectă următoarele reguli (Fig. 132):

se aplică întotdeauna un garou deasupra locului leziunii pentru a opri fluxul de sânge de la inimă la rană și cât mai aproape de rană (excepția este treimea mijlocie a umărului, unde trece nervul radial, partea cea mai inferioară a plăgii). umăr și antebraț, unde nu există un strat muscular între oase și piele);

strângeți garoul până când sângerarea din rană s-a oprit complet, dar nu excesiv, pentru a nu provoca paralizie din cauza compresiei nervoase;

se aplică un garou nu pe un corp gol, ci deasupra îmbrăcămintei sau căptușelii din materie, evitând compresia aspră a pielii;

pentru a evita afectarea pielii, garoul este aplicat astfel încât fiecare bobină următoare să acopere o parte din cea anterioară;

pentru ca garoul să nu se slăbească, se fixează cu un cârlig sau un lanț special care este atașat la capete; dacă nu este posibil să se mențină tensiunea normală cu un cârlig sau un lanț, atunci capetele mănunchiului trebuie legate într-un nod și fixate cu un cârlig sau un lanț;

rănitul cu garoul hemostatic este supus evacuării în primul rând;

după aplicarea unui garou, membrul trebuie răcit vara și încălzit (izolat) iarna.

Când aplicați un garou, ajutați la oprirea sângerării apăsând degetul asupra vasului într-un loc tipic. Fără a opri apăsarea, unul dintre capetele garoului este adus sub degetele mâinii care apasă vasul. Faceți o rotire (tur) a garoului în jurul membrului, apoi strângeți garoul.

Prin slăbirea presiunii degetelor, asigurați-vă că sângerarea de la rană a încetat. După ce a eliberat mâna care apăsa vasul, aplicarea garoului este finalizată. Toate tururile ulterioare ale garoului

Orez. 132. Aplicarea unui garou

ondulat cu o uşoară tensiune pentru a nu slăbi primul tur prelungit (Fig. 133).

Dacă garoul a trebuit aplicat departe de rană, atunci se aplică un al doilea garou lângă rană, iar primul este îndepărtat. Este mai bine să aplicați un garou împreună: unul oprește sângerarea cu presiunea degetului, celălalt aplică un garou lângă rană. Secvența aplicării și strângerii garoului este aceeași ca în primul caz.

În lipsa garoului, membrul rănit poate fi tras cu o eșarfă medicală pliată (batistă). După ce au legat capetele eșarfei, aduc un băț sub ea și îl răsucesc până când sângerarea se oprește. Pentru ca o astfel de răsucire să nu se desfășoare și constricția să nu slăbească, capătul bățului este legat de membru (Fig. 134).

După aplicarea unui garou sau răsucire pe membru, rana este acoperită cu un bandaj primar, pe care timpul aplicării garoului este marcat cu un creion colorat sau chimic. Se poate face un semn pe o bucată de hârtie, care este atașată de bandaj cu ultimele ture ale bandajului.

Garouul nu trebuie lăsat pe membru mai mult de două ore, altfel va muri. Dacă rănitul cu garou nu a fost dus la centrul medical în decurs de două ore, persoana care acordă asistență

450

1

Orez. 133. Locuri de aplicare a garoului hemostatic:

7 - pe piciorul inferior; 2 - pe coapsă; 3 - pe antebraț; 4 - pe umăr; 5 - pe gât

apasă artera corespunzătoare cu un deget, așa cum s-a indicat anterior, apoi slăbește garoul. Când membrul devine roz și cald, el aplică din nou un garou deasupra sau sub locul anterior.

Cu sângerare venoasă, sângele curge într-un flux uniform și are o culoare mai închisă decât arterială. Sângerarea este oprită cu un bandaj de presiune. Diferă de cel obișnuit prin faptul că pe rană se aplică mai multe straturi de tifon strâns pliat și se efectuează un bandaj mai strâns.

451

Sângerarea mixtă (arteriovenoasă) la momente diferite de la debutul sângerării poate avea semne care sunt inerente sângerării arteriale sau venoase. În cazurile îndoielnice, toate sângerările ar trebui să fie considerate arteriale, deoarece sunt cele mai periculoase și necesită măsuri energice pentru a le opri rapid.

Cu sângerare capilară, sângele iese din cele mai mici vase - capilare (scurge ca un burete). De obicei, se oprește spontan. Această sângerare este oprită cu un bandaj de presiune.

Sângerarea internă apare atunci când craniul, organele toracice și cavitățile abdominale, plămânii, ficatul, splina, rinichii etc. sunt răniți. Sângerarea internă este abundentă, prelungită și greu de oprit. În plus, sângerarea internă este greu de recunoscut. Adesea, o astfel de sângerare necesită o intervenție chirurgicală urgentă.

Cu sângerare internă, victima este palidă, acoperită de transpirație rece, îi este foarte sete, căscă; pulsul este frecvent și slab (uneori dispare complet), respirația este superficială, rapidă.

O persoană rănită cu sângerare internă trebuie trimisă imediat la o unitate medicală pentru a-i oferi îngrijiri chirurgicale calificate de urgență.

Când un membru este rupt, este necesar să se aplice un garou deasupra plăgii, indiferent dacă sângerarea continuă sau s-a oprit.

Transfuzie de soluții de înlocuitor de sânge în teren

Pentru toate leziunile însoțite de pierderi mari de sânge (deteriorarea vaselor de sânge mari, ruperea sau zdrobirea membrelor, leziuni ale toracelui și abdomenului) sau arsuri grave, este necesară transfuzia intravenoasă a soluției de înlocuire a sângelui dintr-un recipient de polimer. Pentru aceasta:

aplica un garou de cauciuc la mijlocul umarului cu un efort la care se va mentine pulsul pe brat;

cereți rănitului să-și îndoaie degetele într-un pumn de mai multe ori, în timp ce venele mâinii se vor umple de sânge;

tratați pielea cotului cu tinctură alcoolică de iod 5%;

selectați vena cea mai mare, îndepărtați capacul de protecție de pe acul tubului recipientului de polimer și străpungeți pielea de lângă venă și paralel cu aceasta;

aduceți vârful acului în venă și străpungeți peretele lateral al acestuia. Când acul este în venă, sângele colorează soluția din tubul atașat acului;

fixați acul de piele cu două benzi de bandă adezivă și scoateți garoul de pe umăr;

luați măsuri pentru ca rănitul să nu-și îndoaie brațul la articulația cotului (imobilizați brațul cu o atela de sârmă de scară);

atârnă un recipient cu lichid sau pune-l sub spatele rănitului (ars), lichidul sub presiune va intra în venă, în timp ce nu ar trebui să existe disconfort la locul puncției;

dacă acul nu este poziționat corect în venă, în jurul lui apare umflături (în această situație, acul trebuie îndepărtat, trebuie aplicat un bandaj de presiune și apoi acul trebuie introdus în vena celeilalte mâini);

la sfârșitul transfuziei de soluție de înlocuire a sângelui, este necesar să prindeți tubul cu o clemă, să scoateți acul din venă și să aplicați un bandaj de presiune pe locul puncției.

TRANSPORTUL RĂNIȚILOR ȘI AL VICTIMELOR ÎN CONDIȚII CRITICE

După restabilirea unei respirații independente satisfăcătoare și a circulației sanguine, atât în prezența, cât și în absența conștiinței,

în timpul transportului, victimei i se acordă o poziție laterală stabilizată (Fig. 135). La așezarea victimei, toate acțiunile sunt efectuate rapid și în ordine strictă (poziția inițială a victimei este pe spate, resuscitatorul este în poziție laterală de ambele părți):

îndoiți piciorul drept la articulația genunchiului, trageți piciorul la articulația genunchiului celuilalt picior;

îndoiți antebrațul stâng la un unghi de 90 °, puneți-l pe stomac, cu peria în partea dreaptă;

îndreptați mâna dreaptă, apăsați-o pe corp, îndreptați degetele, mutați antebrațul și mâna stângă la cap. Lua

Orez. 135. Poziție laterală stabilizată

victima cu o mână în spatele umărului stâng, cealaltă - în spatele bazinului și întoarce-te pe partea dreaptă în modul „rulat";

transformați victima într-o poziție înclinată pe jumătatea dreaptă a abdomenului, aruncați-i capul înapoi. Îndoiți brațul stâng la articulația cotului, trageți-l ușor până la cap, mâna este plasată convenabil sub cap. Așezați mâna dreaptă în spate, aproape de corp, îndoiți ușor la articulația cotului, trageți moderat mâna în sus.

PRIM AJUTOR PENTRU FRACTURILE OSOSE

Semnele unui membru fracturat includ:

durere ascuțită atunci când simțiți locul fracturii, când încercați să vă mișcați sau să vă sprijiniți pe brațul sau piciorul rănit;

umflare sau hemoragie la locul fracturii propuse;

forma neregulată, neobișnuită a membrului (este scurtat sau îndoit într-un loc în care nu există articulație);

mobilitate, strângerea oaselor la locul fracturii.

O fractură osoasă cu încălcarea integrității pielii se numește deschisă, fără deteriorarea pielii - închisă. O fractură deschisă este periculoasă din cauza pătrunderii microbilor în adâncimea rănii.

Trebuie avut grijă atunci când asistați o persoană rănită cu fracturi osoase, precum și atunci când o transportați sau trageți, deoarece fragmentele osoase ascuțite pot deteriora vasele de sânge și pot provoca sângerări severe sau străpunge pielea, transformând o fractură închisă într-o fractură deschisă (mai gravă). unu. În plus, durerea ascuțită în timpul transferului neglijent (evacuare) poate provoca șoc la răniți.

Pentru a preveni acest lucru, este necesar să se injecteze un anestezic dintr-un tub de seringă la rănit, iar apoi pentru a imobiliza

(imobiliza) fragmentele osoase, se pune o atela pe membrul rănit (Fig. 136).

Cu o fractură închisă, atela se aplică peste îmbrăcăminte. În cazul unei fracturi deschise, se aplică mai întâi un bandaj steril pe rană (pentru aceasta, îmbrăcămintea este tăiată sau îndepărtată cu grijă la locul fracturii), apoi atela.

Cu o fractură deschisă și o rană puternic contaminată, trebuie administrate antibiotice pentru a preveni dezvoltarea microbilor în rană.

Anvelopele sunt din lemn (placaj, carton), metal (sârmă), plastic, pneumatice (gonflabile).

În lipsa anvelopelor, se folosește material improvizat: mănunchiuri de paie strâns legate, crenguțe, bețe lungi, o bucată de scândură, schiuri etc.

Dacă nu există cauciucuri sau material improvizat, atunci în cazul unei fracturi a membrului inferior, piciorul rănit este legat de sănătate.

454

Orez. 136. Modalităţi de imobilizare a membrului superior în fracturi

urla. În cazul unei fracturi a membrului superior, brațul rănit este bandajat pe corp.

Anvelopa este aplicată astfel încât să captureze articulațiile de sub și de deasupra fracturii osoase. Între atela și membru (mai ales acolo unde atela este atașată de un os sau articulație proeminentă), este indicat să se așeze bumbac sau material moale. Apoi anvelopa este bandajată pe membru. De regulă, anvelopele sunt aplicate pe ambele părți ale membrului - intern și extern. În cazul unei fracturi de șold, se aplică o atela din exteriorul acesteia de la axilă până la călcâi, iar din interior - de la inghin până la călcâi.

La răniții cu fractură a oaselor piciorului inferior, cauciucurile exterioare și interioare (de preferință spatele de-a lungul coapsei până la vârful degetelor) sunt aplicate astfel încât să captureze articulațiile genunchiului și gleznei (Fig. 137).

Orez. 137. Impunerea unei atele pe coapsă

455

În cazul fracturilor oaselor umărului sau antebrațului, atela se pune pe brațul îndoit la cot. În cazul unei fracturi a oaselor antebrațului, atela trebuie să captureze articulațiile cotului și încheieturii mâinii. O atela este aplicată unui bărbat rănit cu o fractură de umăr, astfel încât să captureze articulațiile umărului, cotului și încheieturii mâinii. Mâinii trebuie să aibă o poziție îndoită la cot. Pentru a face acest lucru, atela este îndoită în unghi drept în zona articulației cotului și modelată pe ea însăși.

În cazul unei fracturi a degetelor mâinii, li se acordă o poziție pe jumătate îndoită și se pune în mână o pungă individuală de pansament, un bulgăre de vată bine pliată.

În cazul fracturilor oaselor pelvisului și coloanei vertebrale, rănitul este așezat pe spate, picioarele îi sunt ușor îndoite la articulațiile genunchilor și i se pune o pelerină sub genunchi (poziția „broaștei”).

O rană adâncă în piept trebuie acoperită cu o teacă cauciucată a unui sac individual de pansament medical și bandajată, astfel încât aerul să nu fie aspirat prin coastele rupte și rana în cavitatea toracică.

PRIM AJUTOR PENTRU VÂTĂMĂRI, LEZIUNI ÎNCHISE ALE ORGANELOR INTERNE, TENSIUNEA ȘI DISTRUCȚII

Când sunt vânătăi, țesuturile moi sunt deteriorate cu ruperea vaselor de sânge și hemoragie, cu toate acestea, integritatea pielii este păstrată. În acest caz, se formează vânătăi (când sângele este transpirat în țesuturi), tumori de sânge (hematoame) când sângele se acumulează în țesuturi în cantități mari. Cu vânătăi, dureri, umflături, disfuncție, hemoragie în țesut se observă.

Primul ajutor pentru vânătăi are ca scop reducerea durerii și a hemoragiei în țesut. Imediat după vânătaie, aplicați rece și un bandaj de presiune. Se aplică o loțiune rece pe zona învinețită sau un balon cu apă rece, pe bandaj se aplică bucăți de gheață. Partea învinețită a corpului trebuie menținută calmă și într-o poziție ridicată. Pentru a accelera resorbția hemoragiei, la două-trei zile după vânătaie, se folosesc comprese calde și masaj.

Vânătăile la nivelul pieptului, abdomenului și capului pot duce la șoc traumatic. Ca urmare a unui efect traumatic puternic asupra pieptului și abdomenului, pot apărea rupturi și strivirea organelor interne, însoțite de sângerare internă.

Sub acțiunea undei de șoc a exploziei pe o suprafață semnificativă a corpului uman, apare o contuzie. Contuzia duce la comoție sau vânătăi ale creierului. Primul ajutor include

administrarea unui anestezic si evacuarea urgenta a victimelor in unitati (institutii) medicale.

Leziune pulmonară închisă. În caz de ruptură a plămânilor, sângele și aerul se acumulează în cavitatea pleurală, ceea ce duce la tulburări de respirație și circulație sanguină. Starea victimei este gravă, de obicei se observă șoc. Respirația este superficială, rapidă și dureroasă, fața este palidă, pulsul este frecvent. Există o tuse pronunțată, hemoptizie. Primul ajutor include introducerea unui anestezic și evacuarea atentă a victimelor în poziție semișezând.

Leziunile închise ale organelor abdominale pot fi însoțite de rupturi ale splinei, stomacului, ficatului. Ca urmare a durerii severe și a hemoragiei în cavitatea abdominală, de regulă, se dezvoltă șoc. Victima este palidă, are un puls slab frecvent, adesea greață și vărsături

(poate fi cu sânge). Datorita contractiei reflexe a muschilor abdominali, abdomenul devine dur ca o placa. Răniții trebuie evacuați de urgență într-o poziție predispusă la o unitate medicală pentru intervenție chirurgicală imediată.

Dacă bănuiți leziuni ale organelor abdominale, victimei îi este interzis să bea sau să mănânce. Clătiți-vă gura cu apă curată. În timpul evacuării, este necesar să se asigure că victima, care este inconștientă, nu se sufocă din cauza retragerii limbii sau a ingerării de vărsături în tractul respirator.

Ruptura (întinderea) ligamentelor are loc cu o mișcare ascuțită în articulație, atunci când volumul acestor mișcări depășește normalul. Articulațiile gleznei sunt mai des afectate la mersul neglijent, alergarea, săritul și articulațiile degetelor la cădere pe mâini. Cu o ruptură parțială sau completă a ligamentelor, apare hemoragia în țesut.

Când ligamentele sunt întinse, se observă dureri și umflături în zona articulațiilor. Mișcarea în articulație, spre deosebire de fracturi și luxații, este păstrată. Hemoragia poate fi determinată de obicei la două până la trei zile după leziune.

Primul ajutor este aplicarea unui bandaj de presiune pe articulația rănită. Bandajul nu trebuie aplicat prea strâns, pentru a nu afecta circulația sângelui și a nu crește durerea. Când ligamentele sunt rupte, este necesar să se asigure odihna membrelor.

O luxație este o deplasare a capetelor articulare ale oaselor. Aceasta este de obicei însoțită de o ruptură a capsulei articulare. Luxațiile sunt adesea observate în articulația umărului, în articulațiile maxilarului inferior, degete. Cu o luxație, se observă trei semne principale: imposibilitatea completă a mișcărilor în articulația deteriorată, durere severă; poziția forțată a membrului,

din cauza contracției musculare (de exemplu, cu o luxație a umărului, victima își ține brațul îndoit la articulația cotului și lăsat deoparte); modificarea configurației articulației față de articulația din partea sănătoasă.

Există umflare în zona articulației din cauza hemoragiei. Capul articular în locul obișnuit nu poate fi sondat, în locul său se determină cavitatea articulară. Primul ajutor constă în fixarea membrului în poziția cea mai convenabilă victimelor, folosind o atelă sau un bandaj.

MĂSURI DE RESUSCITARE

Resuscitare (renaștere) - o serie de măsuri care vizează restabilirea vieții răniților (bolnavilor) cu oprirea bruscă a respirației și a inimii. Semne de stop cardiac:

absența pulsului pe artera carotidă;

pierderea conștienței;

convulsii;

pupile dilatate fără reacția lor la lumină; pierderea respirației;

schimbarea culorii pielii la pal sau albastru.

Resuscitarea trebuie să înceapă cât mai devreme posibil, deoarece are cel mai mare succes atunci când este efectuată în primele 5-6 minute.

Resuscitarea este menținerea respirației și a circulației. Trebuie efectuată în următoarea secvență:

restabilirea permeabilității căilor respiratorii;

susține respirația;

susține circulația sângelui.

Pentru a restabili și a menține permeabilitatea căilor respiratorii, trebuie să așezați rănitul pe spate și să efectuați un triplu truc:

înclinați capul pe spate, punând o mână pe fruntea rănitului la limita cu scalpul, cealaltă sub ceafa;

împingeți maxilarul inferior înainte și în sus, aplicând forța degetelor în colțurile sale de la bază;

deschideți gura punând degetul mare pe dinții din față ai maxilarului inferior, astfel încât aceștia să fie în fața liniei dinților maxilarului superior.

Pentru cei răniți la nivelul maxilarului, trebuie folosit un tub de respirație pentru a restabili permeabilitatea căilor respiratorii.

Dacă corpurile străine, sângele, vărsăturile intră în cavitatea bucală, acestea trebuie îndepărtate cu degetul învelit într-un bandaj sau eșarfă. Capul persoanei rănite trebuie întors în lateral.

Respirația se menține folosind metoda „gură la gură” sau „gura la nas” (Fig. 138).

Orez. 138. Metoda de efectuare a respirației artificiale

Tehnica respirației artificiale în metoda „gură la gură”: stați pe partea rănitului, prindeți-i nasul cu degetele și respirați;

apăsați-vă strâns buzele pe buzele rănitului;

expirați cu forță aer în tractul respirator al rănitului, urmărindu-i pieptul: ar trebui să se extindă;

după terminarea expirației, ridicați capul, expirația rănitului se va produce pasiv.

Repetați respirația artificială cu o frecvență de 12-15 pe minut.

Metoda de respirație artificială „gură la nas” diferă doar prin aceea că buzele sunt înfășurate strâns în jurul nasului persoanei rănite, în timp ce maxilarul inferior al victimei este apăsat pe maxilarul superior cu mâna, astfel încât gura acestuia să fie închisă.

Dacă este posibil, respirația artificială trebuie efectuată folosind un tub de respirație.

Menținerea circulației sângelui se realizează prin masaj cardiac. Pentru aceasta:

pune rănitul înapoi pe pământ;

stați într-o parte a lui, puneți mâinile pe treimea inferioară a sternului strict de-a lungul liniei mediane într-un punct situat cu două degete transversale deasupra capătului inferior al sternului. În același timp, puneți mâinile în așa fel încât presiunea asupra sternului să se facă doar cu palma mâinii, astfel încât degetele să nu atingă suprafața toracelui. Așezați palma mâinii secunde pe spatele primei pentru a crește presiunea. A exercita presiune pe piept cu o împingere cu brațele îndreptate la articulațiile cotului. Dați șocuri cu o frecvență de 60-80 pe minut cu un astfel de efort încât sternul să fie deplasat spre coloană cu 4-5 cm.

Metodologie de resuscitare de către o persoană (Fig. 139):

Orez. 139. Metodologia de resuscitare de către un singur salvator

pune rănitul pe spate;

restabilirea permeabilității căilor respiratorii; face trei lovituri de aer în tractul respirator;

se verifică prezența unui puls pe artera carotidă, care se simte pe gâtul dintre mușchiul sternocleidomastoid și trahee;

în absența unui puls, începeți un masaj cardiac și respirație artificială, alternând 15 șocuri de masaj cu două respirații.

Când resuscitarea se efectuează împreună, unul asigură permeabilitatea căilor respiratorii și respirația artificială, iar celălalt masează inima, în timp ce face cinci împingeri per lovitură de aer (Fig. 140).

Eficacitatea resuscitării este evaluată după următoarele criterii:

apariția unui puls pe artera carotidă;

constricția elevilor;

normalizarea culorii pielii;

restabilirea respirației spontane; restabilirea conștiinței.

După restabilirea respirației spontane și a circulației sângelui, dar în absența conștienței, rănitului i se oferă o poziție laterală stabilizată.

În acest caz, victima este plasată pe partea dreaptă sau stângă, în funcție de natura leziunilor pe care le are. Piciorul inferior este flexat maxim la articulațiile genunchiului și șoldului. Celălalt picior este îndreptat și așezat deasupra celui îndoit. Brațul dedesubt este deplasat în spatele spatelui, iar celălalt este îndoit la articulația cotului și adus la față, fixând capul cu el.

460

Orez. 140. Tehnica resuscitarii de catre doi salvatori

dat în stare de răsturnare maximă. În această poziție, efectuați evacuarea răniților. Dacă resuscitarea este ineficientă, se oprește după 30 de minute.

PRIM AJUTOR PENTRU ARME NUCLARE, CHIMICE ȘI BIOLOGICE

Primul ajutor în caz de înfrângere cu arme nucleare. În caz de deteriorare a personalului trupelor prin arme nucleare, se efectuează măsuri de salvare și evacuare medicală. Se efectuează în vederea căutării răniților și răniților, acordării primului ajutor și evacuarii în unități (subdiviziuni) medicale. Aceste lucrări sunt efectuate de personalul subunității căzut în zona afectată, care și-a păstrat capacitatea de luptă. Pentru a ajuta la efectuarea lucrărilor de salvare, forțele și mijloacele comandanților superiori - detașamente pentru eliminarea consecințelor utilizării de către inamic a armelor de distrugere în masă - pot fi trimise în zona afectată.

Personalul detașamentului pentru a elimina consecințele utilizării armelor de distrugere în masă de către inamic trebuie să ia un medicament radioprotector și un antiemetic înainte de a intra în locul leziunii. Pentru a proteja împotriva contaminării externe și interne cu produsele unei explozii nucleare, sunt utilizate mijloace de protecție a organizației.

461

respirație nouă (măști de gaz filtrante și aparate respiratorii) și mijloace de protecție a pielii de tip filtrant și izolator.

Focalizarea distrugerii este împărțită condiționat în sectoare, fiecare echipă primind un loc și mai mulți soldați (grup de căutare) - un obiect. Căutarea victimelor se efectuează printr-un ocol (ocol) și o examinare amănunțită a zonei sau sectorului desemnat de către grupuri de căutare, care sunt aprovizionate cu targi, genți medicale militare (una pe grup), curele speciale pentru extragerea victimelor din greu-pentru a ajunge la locuri și pelerine medicale. Căutarea ar trebui să înceapă din zonele situate mai aproape de epicentrul exploziei, unde există victime cu cele mai grave leziuni, în majoritate combinate. La cautare se acorda o atentie deosebita zonelor din zona in care ar putea

exista o concentrare de oameni. Se examinează în primul rând tranșee, pasaje de comunicație, pirogă, adăposturi, tehnică militară, goluri, grinzi, râpe, chei, zone de pădure, clădiri distruse și avariate.

La examinarea spațiilor afumate, unul dintre membrii grupului de căutare se află afară, celălalt, ținându-se de o frânghie menită să comunice cu el, intră în camera cu fum. Într-o clădire în flăcări, trebuie să vă deplasați de-a lungul pereților. Pentru a nu lăsa pe cineva într-o clădire în flăcări, trebuie să întrebați cu voce tare: „Cine este aici?”, Ascultați cu atenție gemetele, cererile de ajutor. Dacă coridoarele (scările) sunt distruse sau impracticabile din cauza temperaturii ridicate, atunci pentru îndepărtarea (ieșirea) oamenilor aranjați pasaje folosind ferestre, balcoane, deschideri în pereții clădirilor. Secvența evacuării este determinată de gradul de pericol care amenință victimele.

Trupele de căutare, după ce au găsit victimele, le acordă primul ajutor. Include: extragerea victimelor de sub dărâmături și din locuri greu accesibile; stingerea hainelor care arde; oprirea sângerării externe; impunerea de pansamente aseptice; punerea unui respirator; imobilizarea fracturilor; introducerea de medicamente analgezice, radioprotectoare și antiemetice; efectuarea igienizării parțiale; stabilirea ordinii de scoatere (export) a afectatilor si evacuarea acestora din teritoriul contaminat.

Puteți stinge hainele arse pe victimă într-unul din următoarele moduri: acoperiți-le cu nisip, pământ, zăpadă; închideți zona de ardere cu o haină de ploaie de protecție cu brațe combinate, tpinel, pelerină; a umple cu apă; apăsați zonele care arde pe pământ.

Pentru a combate manifestările reacției primare la radiații, se ia un antiemetic din trusa individuală de prim ajutor. Dacă există pericolul unei expuneri ulterioare (în cazul radioak-462

contaminarea activă a zonei) se ia un agent radioprotector. –

Igienizarea parțială în cazul contaminării cu substanțe radioactive constă în îndepărtarea mecanică a substanțelor radioactive din zonele deschise ale corpului, uniformele, protecția pielii și a căilor respiratorii. Se efectuează direct în zona de infecție și după părăsirea zonei. Îngrijitorul trebuie să fie amplasat în raport cu victima pe partea sub vânt.

În zona de contaminare, praful radioactiv este scuturat sau măturat cu ajutorul mijloacelor improvizate din uniforme (echipament de protecție) și încălțăminte, încercând să nu provoace dureri suplimentare persoanei afectate. Din zonele deschise ale corpului (față, mâini, gât, urechi), substanțele radioactive sunt îndepărtate prin clătirea cu apă curată dintr-un balon.

În afara zonei de infecție, se efectuează igienizări parțiale repetate și se îndepărtează echipamentul de protecție respiratorie. Pentru a elimina substanțele radioactive din gură, nas, ochi, victima trebuie lăsată să clătească gura cu apă, să șteargă orificiile exterioare ale nasului cu o cârpă umedă și să clătească ochii cu apă.

Prevenirea supraexpunerii personalului grupelor de căutare și salvare se realizează prin limitarea timpului de lucru în zonele cu niveluri ridicate de radiații, în funcție de doza de radiații stabilită de comandant.

Primul ajutor în cazul unui atac chimic. Armele chimice se bazează pe substanțe chimice toxice. Toxicitatea ridicată și rapiditatea acțiunii lor necesită utilizarea în timp util a echipamentului individual de protecție (măști de gaz, îmbrăcăminte de protecție) și a echipamentului individual de protecție medicală (pachete antichimice, antidoturi).

În caz de deteriorare a personalului trupelor prin arme chimice se iau măsuri medicale și de evacuare. Se efectuează în vederea căutării răniților și răniților, acordării primului ajutor și evacuarii în unități (subdiviziuni) medicale. Aceste lucrări sunt efectuate de personalul subunității căzut în zona afectată, care și-a păstrat capacitatea de luptă. Pentru a ajuta la efectuarea lucrărilor de salvare, forțele și mijloacele comandanților superiori - detașamente pentru eliminarea consecințelor utilizării de către inamic a armelor de distrugere în masă - pot fi trimise în zona afectată.

Personalul detașamentului pentru eliminarea consecințelor utilizării armelor de distrugere în masă de către inamic pentru a proteja împotriva efectelor dăunătoare ale armelor chimice trebuie să folosească echipament individual de protecție: o mască de gaz filtrantă pentru protecția căilor respiratorii și produse de protecție a pielii de tip izolant. 30-40 de minute înainte de intrarea în leziunea chimică

zonele expuse ale pielii (mâini, față, gât) sunt tratate cu lichid dintr-un pachet anti-chimic individual IPP-11. Înainte de a intra în centrul leziunilor chimice cauzate de agenții nervoși, personalul trebuie să ia în prealabil un antidot profilactic.

Primul ajutor în caz de deteriorare prin arme chimice are ca scop eliminarea semnelor inițiale de deteriorare și prevenirea dezvoltării leziunilor severe.

Sarcina principală de acordare a primului ajutor în caz de deteriorare a armelor chimice este de a opri fluxul suplimentar de otravă în corpul victimelor, care se realizează prin punerea măștilor de gaz pe cei afectați care nu le poartă, verificând funcționalitatea măștile de gaz uzate, dacă este necesar, înlocuirea acestora, efectuarea igienizării parțiale și acoperirea cu o pelerină de protecție, precum și utilizarea imediată de antidoturi (antidoturi). Dacă substanțele chimice toxice intră în contact cu pielea feței neprotejată, masca de gaz se pune pe persoana afectată numai după ce pielea a fost tratată cu lichidul de degazare IPP-11. După efectuarea acestor măsuri (dacă persoana afectată are o rană, arsuri sau alte leziuni), cel care asistă este obligat să efectueze alte măsuri de prim ajutor (oprirea sângerării, aplicarea unui bandaj etc.).

În zona de infecție, primul ajutor include: punerea (înlocuirea unei măști de gaze defecte); utilizarea imediată a antidoturilor; efectuarea igienizării parțiale; cea mai rapidă ieșire (eliminare) din focalizare.

În afara zonei de infecție: reintroducerea antidoturilor (dacă este necesar); inducerea artificială a vărsăturilor în caz de otrăvire cu apă și alimente contaminate (lavaj gastric „fără tub); spălarea abundentă a ochilor cu apă, clătirea gurii și a nazofaringelui; prelucrarea uniformelor, echipamentelor și încălțămintei folosind un sac de degazare cu pulbere DPP sau un sac de degazare cu silicagel DPS-1 pentru a elimina desorbția substanțelor chimice toxice din haine.

Atunci când purtați o mască de gaz pe persoana afectată, este necesar, ținând cont de situația de luptă, de starea și natura rănii, să puneți (plantați) persoana afectată cât mai convenabil.

Pentru a-și îmbrăca o mască de gaz, o persoană afectată de substanțe chimice toxice trebuie: să îndepărteze călcația, iar cu barbia în jos, să plieze călcația înapoi; scoateți masca de gaz din punga cu masca de gaz a persoanei afectate, luați casca-mască cu ambele mâini de marginile îngroșate din partea de jos, astfel încât degetele mari să fie în exterior, iar restul să fie în interiorul acesteia; puneți partea inferioară a căștii-mască sub bărbia persoanei afectate și cu o mișcare ascuțită a mâinilor în sus și înapoi, puneți casca-mască pe cap, astfel încât să nu existe riduri, iar lentilele ochelarilor să cadă împotriva 464

ochi; eliminați deformarea și pliurile dacă s-au format la punerea unei căști-mască; pune-te pe cap.

Pe un rănit grav, rănit, inconștient, se pune masca de gaz astfel: după ce a întins rănitul, rănit, îi scot cămașul, apoi scot casca-mască din geantă, o aduc pe fața rănitului. și pune-l pe el. După aceasta, răniții trebuie așezați confortabil.

Funcția de funcționare a măștii de gaz purtată pe persoana afectată este verificată prin examinarea integrității căștii-măști, cutiei de supape, cutiei de absorbție a filtrului. La examinarea căștii-mască, verificați integritatea ochelarilor, partea de cauciuc a căștii-mască și rezistența conexiunii acesteia cu cutia supapelor.

O mască de gaz defectă la persoana afectată este înlocuită cu una care poate fi reparată, după cum urmează. Îngrijitorul pune victima între picioare. După ce a scos o mască de gaz de rezervă, scoate o cască-mască dintr-o pungă de mască de gaz și o pune pe pieptul sau pe stomacul persoanei afectate; apoi ridică capul persoanei afectate, îl pune pe burtă, îndepărtează masca de gaz defectă de la persoana afectată, ia casca-mască a măștii de rezervă, o îndreaptă cu degetele, punându-le în interiorul căștii-mască. (capul persoanei vătămate trebuie să se așeze între mâinile infirmierului), își pune casca-mască pe bărbia persoanei afectate și o trage peste cap; în zona infectată, acest lucru trebuie făcut rapid, astfel încât persoana afectată să inhaleze mai puțin aer otrăvit.

Un antidot este folosit pentru a acorda primul ajutor celor afectați de substanțele chimice toxice ale nervilor. Se administrează de un ordin în următoarele cazuri: la îndrumarea comandantului; din proprie inițiativă, când apar pe câmpul de luptă afectați cu simptome de

otrăvire (îngustarea pupilei, salivație, transpirație abundentă, amețeli, dificultăți de respirație, convulsii severe).

Metoda de introducere a unui antidot dintr-un tub de seringă este prezentată în fig. 129. După introducerea unui antidot, se pune un capac pe ac, iar tubul seringii folosit este pus în buzunarul victimei.

În caz de otrăvire cu acid cianhidric și alte cianuri, este necesar să se introducă un antidot de inhalare: zdrobiți gâtul fiolei într-un tampon de tifon și plasați fiola în spațiul măștii al măștii de gaz.

În caz de deteriorare prin substanțe chimice toxice iritante, când apar durere și iritație a ochilor, senzație de gâdilat în nas și gât, tuse, durere în spatele sternului, greață, trebuie să puneți 1-2 fiole de ficilin zdrobite într-un tifon. se pune sub cască-mască din spatele urechii și se inspiră până când durerea dispare.

Igienizarea parțială în caz de infecție cu arme chimice constă în tratarea zonelor deschise ale pielii (sarut

mâinile, fața, gâtul), uniformele adiacente (guler, manșete) și partea din față a măștii de gaz cu conținutul unui pachet anti-chimic individual (IPP-11).

Când este contaminat cu substanțe chimice toxice, igienizarea parțială se efectuează imediat. Dacă victima nu a avut timp să-și pună o mască de gaz, fața lui este rapid tratată cu conținutul IPP-11. În aceste scopuri, în conformitate cu instrucțiunile, carcasa pachetului IPP-11 este deschisă.

Pentru a preveni desorbția (evaporarea) substanțelor chimice toxice din uniforme, echipament și încălțăminte, acestea sunt tratate în afara zonei de contaminare folosind un sac de degazare cu pulbere (DPP) sau un sac de degazare cu silicagel (DPS-1).

Punga pentru pulbere de degazare constă dintr-o pungă-perie de plastic cu orificii, două pachete cu o formulă de pulbere de polidegazare, o bandă de cauciuc și o pungă de ambalare cu un memento. Pentru a-l folosi, este necesar să deschideți ambalajul cu rețeta și să turnați conținutul acestuia într-o pungă cu pensulă, să îndoiți marginea superioară a pungii și să o îndesați de mai multe ori pentru a preveni vărsarea rețetei, fixați punga în palmă. cu peria în sus folosind o bandă de cauciuc.

Punga de degazare cu silicagel este o pungă de plastic, una dintre părțile căreia are în interior o membrană din material textil (tifon). Pachetul este echipat cu o formulare de pulbere de degazare. Pentru a pregăti pachetul pentru utilizare, este necesar să-l deschideți cu un fir.

Pentru a procesa uniformele, este necesar: atingând ușor punga pe suprafața uniformelor, echipamentului și pantofilor, pudrați-le fără goluri, în timp ce frecați pulberea în țesătură cu o perie (pungă); prelucrarea uniformelor trebuie începută de la umeri, antebrațe, piept,

apoi în jos, acordând o atenție deosebită procesării locurilor greu accesibile (sub axile, centură, curea și punga cu mască de gaz); uniformele de iarnă sunt deosebit de atent prelucrate nu numai din exterior, ci și din interior; La 10 minute de la terminarea tratamentului, pudra se scutură împreună cu agentul absorbit cu o pensulă.

Persoanele afectate sunt supuse retragerii (îndepărtării) imediate din zona infectată. Îndepărtarea se efectuează de către personalul grupurilor de căutare, îmbrăcat cu echipament individual de protecție.

Prevenirea daunelor aduse personalului prin mijloace biologice. Agenții patogeni pot pătrunde în corpul uman în diferite moduri: prin inhalarea aerului contaminat, prin consumul de apă și alimente contaminate, prin pătrunderea microbilor în sânge prin răni deschise și suprafețe de arsuri, prin mușcarea de insecte infectate și, de asemenea, prin contactul cu oameni bolnavi, animale. , obiecte infectate și nu numai în momentul aplicării agenților biologici, ci și după mult timp

mult timp după aplicarea lor, dacă nu s-a efectuat igienizarea personalului.

Semnele comune ale multor boli infecțioase sunt temperatura ridicată a corpului și slăbiciunea semnificativă, precum și răspândirea rapidă a bolilor, ceea ce duce la apariția bolilor focale și a otrăvirii.

Protecția directă a personalului în cazul utilizării de către inamic a armelor biologice este asigurată prin utilizarea echipamentelor de protecție individuală și colectivă, precum și prin utilizarea echipamentelor de profilaxie a urgențelor disponibile în truse individuale de prim ajutor.

Personalul situat în centrul de contaminare biologică nu trebuie doar să folosească echipamentul de protecție în timp util și corect, ci și să respecte cu strictețe regulile de igienă personală: nu îndepărtați echipamentul individual de protecție fără permisiunea comandantului; nu atingeți armele și echipamentele și bunurile militare până când nu sunt dezinfectate; nu folosiți apă din surse și produse alimentare situate în focarul infecției; nu ridicați praf, nu mergeți prin tufișuri și iarbă groasă; să nu contacteze personalul unităților militare și populația civilă afectată de agenți biologici și să nu le transfere alimente, apă, uniforme, echipamente și alte bunuri; raportați imediat comandantului și solicitați ajutor medical atunci când apar primele semne de boală (dureri de cap, stare de rău, febră, vărsături, diaree etc.).

PRIM AJUTOR PENTRU ARSURI, degeraturi, ELECTRICE, INECARE SI OTRAVIRI

Primul ajutor pentru arsuri. O arsură este deteriorarea țesutului corporal cauzată de căldură (arsura termică) sau de substanțe chimice (arsura chimică).

Severitatea arsurii este determinată de adâncimea și dimensiunea suprafeței deteriorate a corpului: cu cât deteriorarea țesuturilor în

timpul unei arsuri este mai profundă, cu atât suprafața arsă este mai mare, cu atât arsura este mai gravă (Fig. 141).

Arsurile de la napalm și alte amestecuri incendiare se caracterizează printr-o severitate deosebită. Amestecul de foc care arde se lipește ușor de corp și obiecte, practic nu se răspândește pe suprafață, arde încet, provocând arsuri termice profunde. Adesea, aceste arsuri sunt însoțite de otrăvire severă cu monoxid de carbon, care se formează în timpul arderii incomplete a amestecului fierbinte.

Atunci când acordați primul ajutor pentru arsuri, este necesar să îndepărtați victima de la locul expunerii la sursa care a provocat arsurile și să smulgeți rapid hainele care arde de pe el sau să o înfășurați într-un pardesiu, haină de ploaie sau alt material.

467

Orez. 141. Clasificarea arsurilor după gravitate

Focul poate fi stins cu apă, iar iarna cu zăpadă, aruncându-le pe haine arse sau, dacă este posibil, rostogolindu-se în zăpadă și îngropată în ea.

Aplicați un bandaj pe suprafața arsă folosind o pungă individuală de pansament, după îndepărtarea îmbrăcămintei arse de pe victimă.

Dacă hainele sunt lipite de zona arsă a corpului, nu trebuie smulse. Bandajul în acest caz se aplică peste hainele aderente. Este imposibil să se deschidă bulele formate pe locul ars. Cu arsuri semnificative ale membrelor și trunchiului, este necesar să se creeze o bună imobilizare a zonelor arse.

Persoana arsă este injectată sub piele cu un agent analgezic din trusa individuală de prim ajutor (AI). Dacă este posibil, victima trebuie înfășurată cu căldură, furnizată cu multe lichide și trimisă la cel mai apropiat centru medical.

Apariția degerăturilor apare nu numai din durata frigului, ci și din expunerea la aer umed, vântul rece, transpirația excesivă a picioarelor, purtarea de haine și încălțăminte umede, expunere prelungită la apă rece, pierderi de sânge, imobilitate forțată etc. La temperaturi scăzute, degerăturile pot apărea la atingerea pieselor metalice, a aparatelor, a armelor și a uneltelor cu mâinile goale.

Dacă nu există vezicule pe piele în timpul degerăturilor, ar trebui să frecați bine zonele degerate ale corpului cu mâna sau cu o cârpă moale. Nu frecați cu zăpadă, deoarece aceasta poate deteriora

468

piele și infecție. Concomitent cu frecarea, este necesar să forțați victima să facă mișcări active cu degetele, mâna, piciorul. Frecarea se continuă până la înroșirea vizibilă a zonei pielii degerate. Dacă este necesar, aplicați un pansament steril. Recuperarea are loc în 5-7 zile.

Dacă apar vezicule pe pielea zonelor degerate ale corpului, este necesar să aplicați un bandaj și să trimiteți victima la un centru medical. Pentru a reduce durerea în timpul transportului, se introduce un agent analgezic din trusa individuală de prim ajutor (AIM-3), membrele degerate sunt acoperite cu atele din material improvizat.

Înghețarea generală este însoțită de o scădere semnificativă a temperaturii corpului. Apare letargia, vorbirea și mișcările încetinesc. În această stare, oamenii tind să adoarmă și să-și piardă cunoștința. Datorită scăderii continue a temperaturii corpului, respirația și activitatea cardiacă slăbesc mai întâi, apoi se opresc. Urmează așa-numita moarte clinică. Pentru a salva victima, ar trebui să o duceți imediat într-o cameră caldă și caldă. În absența respirației și a activității cardiace, efectuați respirație artificială și compresii toracice.

Cu șoc electric ușor, apare leșinul. Leziunile moderate sunt însoțite de convulsii generale, pierderea conștienței și o slăbire accentuată a respirației și a activității cardiace.

Primul ajutor în caz de vătămare electrică constă în eliberarea urgentă a victimei de acțiunea curentului electric: este necesar să opriți întrerupătorul (întrerupătoarelor) sau, stând pe o scândură de lemn uscată, un pachet de haine uscate, o bucată de sticlă . sau cauciuc, tocați conductorul cu un topor, o lopată cu mâner uscat de lemn sau aruncați conductorul cu un băț uscat sau trageți victima cu mâinile învelite într-o bucată de pânză (salopetă, pardesiu etc.). După aceea, treceți la respirație artificială (folosind metoda „gură la gură") și la masaj manual indirect al inimii și efectuați aceste activități până când apare respirația spontană.

Primul ajutor pentru înec. Imediat după scoaterea victimei din apă, acestea încep imediat să elibereze căile respiratorii de apă și de obiecte străine (nisip, vegetație etc.). Pentru a face acest lucru, persoana care asistă pune victima pe șold cu genunchiul îndoit, astfel încât capul și trunchiul să atârnă în jos și își apasă mâna pe spate până când apa curge. Eliberarea cavității bucale din nămol, nisip, iarbă se realizează cu un deget învelit într-o eșarfă (orice țesătură), după ce fălcile încleștate convulsiv sunt separate de un obiect și se introduce un ka între ele.

469

orice pană (bucată de lemn, cauciuc, nod de batistă etc.). Pentru a evita căderea limbii, care poate închide intrarea în laringe, aceasta este scoasă din gură și ținută cu o buclă făcută dintr-un bandaj, o batistă etc. Pentru a economisi timp, activitățile enumerate trebuie făcute. simultan. După aceea, încep să efectueze respirație artificială (folosind metoda gură la gură sau gură la nas). Dacă victima nu are bătăi ale inimii, se efectuează un masaj extern cu inima închisă concomitent cu respirația artificială.

Intoxicatia cu antigel. Ca aspect, gust și miros, antigelul seamănă cu o băutură alcoolică. 50-100 g de antigel băut provoacă otrăvire fatală. După ce antigelul intră în interior, se observă semne de intoxicație tipică cu alcool, după care excitare sau (mai des) depresie,

somnolență, letargie, cianoză a pielii, extremități reci, amorțeală a degetelor, tulburări de coordonare, sete, dureri abdominale, vărsături, pierderea conștienței. În caz de otrăvire severă, moartea are loc în 5-6 ore.

Primul ajutor constă în eliberarea stomacului victimei de antigel prin inducerea vărsăturilor prin iritarea unuia sau a două degete ale mucoasei faringiene. Puteți mai întâi să dați victimei să bea 4-5 pahare de apă. Când leșin, este necesar să inhalați amoniac. După acordarea primului ajutor, victima trebuie dusă la cel mai apropiat centru medical.

Intoxicatia cu alcool metilic. Alcoolul metilic (alcool de lemn, metanol) face parte din unele antigel și este utilizat pe scară largă ca solvent. Majoritatea cazurilor de otrăvire sunt asociate cu ingestia eronată. Când sunt ingerate, 7-10 g provoacă otrăvire, iar 50-100 g - moartea. Semnele de otrăvire nu se dezvoltă imediat, ci după 1-2 ore sau chiar după 2 zile. Inițial, există o stare asemănătoare intoxicației cu alcool, urmată de o perioadă de bunăstare imaginară timp de câteva ore. După aceea, există stare generală de rău, amețeli, somnolență, vărsături, plângeri de deficiență de vedere (ceață, întunecare a ochilor), care, progresând, duce invariabil la pierderea semnificativă a vederii sau la orbire completă.

Atunci când acordați primul ajutor, trebuie în primul rând să provocați vărsăturile (spălarea trebuie făcută în mod repetat imediat după otrăvire și ulterior în timpul zilei). Dacă este necesar, efectuați respirație artificială. După acordarea primului ajutor, duceți imediat victima la centrul medical.

Intoxicatia cu benzina cu plumb. Benzina cu plumb are capacitatea de a fi ușor absorbită chiar și prin pielea intactă, acumulându-se în organism.

Simptomele care se dezvoltă în intoxicația acută sunt asociate cu activitatea afectată a sistemului nervos. La cei afectați apar semne de tulburări psihice, agresivitate, agitație, halucinații vizuale și auditive, tulburări gastrointestinale, senzația de prezență a unui corp străin în gură (păr, sârmă etc.). În intoxicațiile cronice, pacienții se plâng de dureri de cap, tulburări de somn, transpirație, oboseală, pierderea poftei de mâncare.

La acordarea primului ajutor, benzina cu plumb care a intrat în contact cu pielea trebuie îndepărtată cu o cârpă (dacă este posibil umezită cu kerosen) și apoi spălată cu apă și săpun. Dacă o parte semnificativă a corpului este inundată cu benzină, îmbrăcămintea trebuie îndepărtată imediat. În caz de iritare a membranelor mucoase ale ochilor, clătiți-le cu apă curată sau soluție de sifon 2%. În cazul în care benzina cu plumb este înghițită, este necesar să induceți în mod repetat vărsăturile după ce ați băut multă apă.

Intoxicatia cu dicloroetan. Dicloroetanul este folosit ca solvent. Pătrunde în organism prin sistemul respirator, tractul gastrointestinal și prin pielea deteriorată. La ingerare, după 5-10 minute apar amețeli,

transpirații, vărsături cu un amestec de bilă, cianoză a pielii, pierderea conștienței. Primul ajutor trebuie acordat cât mai curând posibil. Pentru a elimina dicloroetanul din stomac, este necesar să induceți vărsăturile după ce ați băut multă apă. În caz de leșin și insuficiență respiratorie, dați amoniac pentru a adulmeca.

Intoxicația cu monoxid de carbon (monoxid de carbon), care se formează în timpul arderii incomplete a diferitelor substanțe. Există mai ales mult monoxid de carbon în gazele de eșapament ale motoarelor cu ardere internă și în gazele pulbere. Monoxidul de carbon nu are culoare, miros, gust, prin urmare este deosebit de periculos, deoarece otrăvirea are loc imperceptibil. Victima dezvoltă o durere de cap pulsantă, amețeli, slăbiciune, greață, tinitus. În cazuri mai severe, există o slăbiciune musculară ascuțită, vărsături, convulsii, pierderea conștienței.

Primul ajutor: în cazurile ușoare de otrăvire, îndepărtați sau duceți victima la aer curat. Dacă acest lucru nu se poate face, atunci deschideți trape, uși, ferestre sau puneți o mască de gaz cu un cartuș de hopkalite. În formele mai severe de otrăvire, în caz de stop respirator, începeți imediat respirația artificială. Pentru a stimula respirația, este necesar să inhalați amoniacul dintr-o fiolă zdrobită. După restabilirea respirației, victima trebuie dusă la centrul medical.

471

EXTRACȚIA RĂNIȚILOR DIN VEHICULE DE LUPTA

Rănitul este scos din mașina de luptă de către 2-3 persoane dotate cu echipament standard (curele speciale, curele sanitare disponibile la dotare) sau mijloace improvizate (frânghii, centuri de talie etc.). De obicei, la extracție participă un instructor sanitar (ordonat) și membri ai echipajului, dacă starea lor de sănătate le permite.

Datorită spațiului limitat din vehiculul de luptă, asistența răniților, de regulă, ar trebui să fie acordată după scoaterea acestora din vehiculul de luptă, cu excepția cazurilor în care este necesară asistență imediată (sângerare care pune viața în pericol, stingerea hainelor arse etc.).

La scoaterea răniților, o persoană coboară în vehiculul de luptă, acordă acolo primul ajutor, dacă este necesar, și pune răniților curele sanitare sau o curea specială (Fig. 142). În funcție de condiții, cureaua poate fi aplicată în mai multe moduri.

2

Orez. 142. Cureaua speciala: 7 - inel metalic; 2 - catarama metalica; 3 - carabiniera din otel; 4 - cureaua în sine; 5 - banda factură prelata; 6 - cataramă cu cinci pereți

În lipsa unei curele sau a mijloacelor improvizate, rănitul este scos manual. Dacă unul dintre membrii echipajului este rănit, atunci tovarășii săi îi ridică pe răniți și servesc prin trapa comandantului vehiculului de luptă sau prin trapa de aterizare. Militarii, care se

află în afara trapei, ridică rănitul și îl scot cu grijă din vehiculul de luptă.

RECOMANDĂRI METODOLOGICE PENTRU REALIZAREA CURSURILOR DE PREGĂTIRE MILITARĂ ȘI MEDICĂ

Cursurile de pregătire medicală militară planificate sunt conduse de medicul unității (paramedic), antrenament pentru antrenament la-472

primul ajutor medical – de către comandanții departamentelor (plutooane) sub supravegherea lucrătorilor medicali.

Atenția principală în sala de clasă se atrage asupra asimilarii deprinderilor practice de către cadrele militare. Materialul teoretic trebuie prezentat numai în măsura necesară pentru implementarea conștientă a tehnicilor practice.

Ca urmare a antrenamentului, fiecare soldat trebuie să stăpânească cu încredere metodele de oprire a sângerării, imobilizare, bandaj, respirație artificială și masaj manual indirect al inimii.

Este indicat să se exerseze tehnicile în clasă în următoarea succesiune: arătarea tehnicii de către cap, executarea tehnicii de către cursanți pe elemente, pregătirea în executarea tehnicii la momentul stabilit de standarde. Se recomandă alocarea a 20-30% din timpul de studiu pentru demonstrarea tehnicii, 40-50% pentru execuție și 20-30% pentru antrenament. Pentru o mai bună asimilare a tehnicilor practice, este indicat să se împartă unitatea în grupuri în care unii militari desemnează alternativ răniții, în timp ce alții elaborează tehnica. Se poate trece la dezvoltarea tehnicii următoare numai după stăpânirea celei anterioare.

Capitolul trei

BAZELE SUPPORTULUI TEHNIC SI LOGISTIC

1. FUNCȚIONAREA ARMELOR ȘI ECHIPAMENTELOR BLINDATE

DISPOZIȚII GENERALE

Operarea armelor și echipamentelor blindate (BTVT) - un set de măsuri pentru utilizarea vehiculelor de luptă, întreținerea, depozitarea și transportul acestora.

Operațiunea este organizată de comandantul unității militare, adjunctul comandantului unității militare pentru armament și se desfășoară de către personalul echipajelor, echipajelor care operează vehiculele cu implicarea forțelor și mijloacelor de sprijin tehnic. Scopul principal al operațiunii vehiculelor blindate în timp de pace și de război este de a menține vehiculele în stare constantă de pregătire pentru utilizare în luptă, pentru a oferi activități de antrenament de luptă. Pentru menținerea în bune condiții a BTVT, în unitatea militară se iau măsuri organizatorice și tehnice.

Măsurile organizatorice includ: împrospătarea mașinilor; împrospătarea căștilor, acoperirea prelatelor, copertinelor, curelelor de omizi,

anvelopelor, combustibilului, uleiurilor, lubrifianților și lichidelor speciale în sistemele și unitățile mașinilor după expirarea perioadelor de garanție ale acestora; efectuarea de săptămâni de parc (zile) și zile de parc și economice; organizarea și efectuarea de revizuiri ale vehiculelor blindate și inspecții ale vehiculelor de antrenament și de luptă; luarea de măsuri pentru eliminarea deficiențelor identificate; desfășurarea de cursuri privind efectuarea muncii de către personal și pregătire pentru pregătirea vehiculelor pentru utilizare în scopul propus (utilizare în luptă); elaborarea standardelor de pregătire tehnică; desfășurarea de conferințe și adunări militaro-tehnice.

Măsurile tehnice includ: întreținerea la timp, completă și de înaltă calitate și depozitarea de înaltă calitate a mașinilor; asigurarea operabilității mașinilor prin efectuarea la timp 474

obiecte de luptă și grupuri de luptă de întreținere reglementată și reparații curente; efectuarea de lucrări de recuperare; întreținerea echipamentelor și mijloacelor parcului în stare de funcționare, asigurând reducerea timpului de punere în pregătire a vehiculelor pentru utilizarea prevăzută (utilizare în luptă).

Exploatarea vehiculelor blindate pe timp de pace se organizează și se desfășoară în conformitate cu planurile de exploatare și reparare a vehiculelor blindate, care sunt conforme cu planurile de pregătire de luptă ale unității militare. În timp de război, procedura de exploatare a vehiculelor este stabilită de comandantul unei unități militare în funcție de misiunea de luptă care se desfășoară, de condițiile situației de luptă și de instrucțiunile comandanților superiori.

Toate vehiculele standard ale unităților militare trebuie să aibă numere atribuite conform echipajului de luptă, plăcuțe de înmatriculare și mărci de identificare. Este interzisă circulația vehiculelor care nu au numere, plăcuțe de înmatriculare și mărci de identificare. Mărcile de identificare și numerele fixe pe vehiculele de luptă ale infanteriei și vehiculele blindate de transport de trupe sunt aplicate în conformitate cu cerințele Regulamentului de luptă al forțelor terestre.

Exploatarea vehiculelor blindate în timp de pace și de război este organizată ținând cont de următoarele principii de bază: utilizarea (utilizarea în scopul propus) a vehiculelor se realizează pe baza scopului acestora, a sarcinilor îndeplinite de trupe și a condițiilor de efectuarea de operațiuni de luptă; întreținerea tehnică a vehiculelor se realizează direct în formațiile de luptă ale trupelor fără a fi retrase în spate, cu efectuarea, în primul rând, a lucrărilor de restabilire a pregătirii lor de luptă; întreținerea armelor și echipamentelor se efectuează integral, prevăzută de descrierile tehnice și instrucțiunile de exploatare relevante (TO și IE), fără a reduce lista lucrărilor; lucrările de întreținere a autovehiculelor se efectuează de către echipaje (echipaje, șoferi) cu implicarea forțelor și mijloacelor de sprijin tehnic ale unității și subunității militare; în timp de pace, vehiculele deservite, de regulă, sunt livrate la unitățile de service, în timp de război, unitățile de service - vehiculelor deservite; toate măsurile de menținere a vehiculelor blindate în stare bună și de asigurare a funcționării fiabile a vehiculelor sunt efectuate ținând cont de menținerea pregătirii necesare pentru luptă (două treimi din vehiculele unității trebuie să

fie pregătite pentru utilizare imediată în luptă în timpul lucrărilor de întreținere) și respectarea siguranței. cerințe.

475

RESPONSABILITĂȚIILE ECHIPAJULUI DE A PĂSTRA VEHICULUL ÎN PREGĂTIRE LA LUPTA

Toți membrii echipajului vehiculului sunt obligați să respecte instrucțiunile comandanților superiori și cerințele documentației tehnice și de reglementare.

Comandantul de echipă (vehicul) este pe deplin responsabil pentru starea tehnică și pregătirea pentru luptă a vehiculului care i-a fost atribuit.

El este obligat să: mențină constant pregătirea de luptă a mașinii; să cunoască perfect partea materială a mașinii care i-a fost atribuită, regulile de utilizare, întreținere, depozitare și transport, să o poată utiliza în conformitate cu documentația de reglementare și tehnică și capabilitățile tehnice; să poată conduce o mașină în diferite condiții; cunoaște îndatoririle tuturor membrilor echipajului și cere îndeplinirea lor fără îndoială; să ia măsuri pentru reumplerea muniției, realimentarea cu materiale operaționale și efectuarea întreținerii și reparațiilor necesare; verifica sistematic funcționalitatea armelor, obiectivelor, stabilizatorului de arme (unități de ghidare), dispozitivelor de observare și echipamentelor de comunicații; monitorizează întreținerea în bună stare și completitatea pieselor de schimb și accesoriilor mașinii și a echipamentelor transportabile; gestionează echipajul (departamentul) în efectuarea întreținerii și reparațiilor mașinii; pentru a obține o funcționare fără probleme a mașinii, economisind combustibil și lubrifianți (dacă mașina este deteriorată, luați măsuri pentru a o reda în funcțiune cât mai curând posibil); raportează comandantului de pluton asupra stării vehiculului, resurselor motrice uzate, muniției, combustibilului și lubrifianților, precum și asupra pieselor de schimb și accesoriilor; monitorizează conformitatea membrilor echipajului cu cerințele de siguranță atunci când desfășoară cursuri pe mașină, efectuează lucrări de întreținere și reparare a acesteia; păstrați documentația individuală necesară a mașinii.

Șoferul-mecanic (șoferul) este responsabil pentru starea tehnică și pregătirea constantă a mașinii pentru mișcare.

El este obligat să: cunoască perfect dispozitivul, capacitățile tehnice și regulile de utilizare a mașinii; mențineți mașina în deplină funcționalitate tehnică și pregătire constantă pentru mișcare; să poată depana în conformitate cu documentația de reglementare și tehnică; să poată conduce o mașină în diferite condiții, inclusiv folosind atașamente și remorcare; aplicați diverse metode de autoextracție atunci când mașina este blocată; cunoașteți timpul și domeniul de aplicare a lucrărilor de întreținere, să fiți capabil să efectueze practic

preia in standardele de timp stabilite toate tipurile de intretinere, reparatii curente, decontaminare si degazare a utilajului; păstrați

piesele de schimb în stare bună și integral; cunoașteți ratele de consum și procedura de utilizare a combustibilului și lubrifianților, pentru a realiza economiile acestora; înainte de fiecare ieșire, verificați starea tehnică a mașinii, realimentarea cu materiale de operare și cunoașteți disponibilitatea acestora.

Mitralierul-operator (tunner mitralieră) este responsabil pentru starea și pregătirea constantă pentru utilizare a întregului armament al vehiculului.

El este obligat: să cunoască perfect armamentul vehiculului, să-l mențină în pregătire de luptă; verificați funcționarea armelor, obiectivelor, stabilizatorului de arme, dispozitivelor de supraveghere și echipamentelor de comunicații; să poată depana în conformitate cu documentația de reglementare și tehnică; să poată efectua un foc precis din armamentul vehiculului utilizând pe deplin capacitățile tehnice ale vehiculului, să alinieze dispozitivele de ochire și să aducă armele la luptă normală; cunoașteți calendarul și amploarea lucrărilor de întreținere la sistemul de control al incendiilor; să poată efectua practic toate tipurile de întreținere și reparații curente în termenele stabilite; cunoașteți cantitatea de muniție disponibilă, să o puteți inspecta, să o pregătiți pentru tragere și să o împachetați; înainte de fiecare ieșire, verificați starea tehnică a armelor, realimentarea cu materiale operaționale și cunoașteți disponibilitatea acestora.

Restul personalului echipei (vehicule de luptă infanterie, transportoare blindate) sunt obligați să participe la întreținerea vehiculului. De regulă, curăță și spală trenul de rulare și caroseria vehiculului, efectuează lucrări de întreținere la compartimentul trupelor. Tot personalul departamentului trebuie să respecte cerințele de siguranță la utilizarea, repararea, evacuarea și transportul mașinii.

PUNEREA ÎN FUNCȚIONARE A ARMAMENTELOR ȘI ECHIPAMENTELOR Blindate

Punerea în funcțiune include acceptarea de către o unitate militară (subunitate) a armelor și echipamentelor blindate primite după fabricare sau reparare (transferul la o altă unitate militară) în conformitate cu cerințele stabilite și atribuirea fiecărui vehicul către unități și echipaje (echipaje), șofer. -mecanici (soferi).

Punerea în funcțiune a armelor și echipamentelor se anunță în ordinul comandantului unității militare, care indică:

477

mașini ki, număr de serie, diviziune căreia îi sunt destinate; număr atribuit conform calculului de foraj; prenumele membrilor echipajului (calcul), conducătorilor auto (soferilor) sau altor persoane cărora li se atribuie probele, grupul de operare, soldul limitei anuale de consum de resurse pentru anul calendaristic, rezerva de resurse până la următoarea revizie medie sau majoră pe ziua punerii in functiune . În formularele (pașapoartele) autoturismelor se trec numărul și data comenzii, numele membrilor echipajului (calcul), șoferul (șoferul) sau alte persoane cărora le sunt atribuite mașinile.

La primirea de noi modele de vehicule blindate sau mostre de alte mărci cu personalul unităților se rețin taxe, la finalul cărora se acceptă credite de la personal. Șoferii (mecanici-soferi), la primirea mașinilor noi (alte mărci), sunt supuși unei recalificări. Vehiculele sunt pregătite pentru punerea în funcțiune de către echipaje (echipe) sub îndrumarea comandanților de pluton și a comandanților adjuncți ai companiei de arme. În același timp, se verifică starea tehnică și completitudinea mașinii și toate defecțiunile și avariile detectate sunt eliminate.

Livrarea solemnă a vehiculelor către personal este efectuată personal de către comandantul unității militare înainte de formarea unității cu îndepărtarea Bannerului de luptă. La prezentarea solemnă se citește ordinul de punere în funcțiune a mașinilor. Comandantul unității militare acceptă rapoartele comandanților de echipaj (șoferi) cu privire la recepția vehiculelor și le înmânează formularele. Personalul semneaza formularele si din acel moment raspunde personal de vehiculele alocate. Dacă este imposibil să se efectueze o prezentare solemnă sau când o cantitate mică de arme și echipamente este pusă în funcțiune, acestea pot fi predate de către comandantul unui batalion (diviziune) sau companie (baterie) înainte de formarea unității. Este interzisă utilizarea mașinilor înainte de a fi puse în funcțiune.

Personalul militar care a absolvit cursul de pregătire stabilit (pregătire suplimentară, recalificare), care are un certificat de forma stabilită și este repartizat pe eșantioane din ordinul unității militare, are voie să lucreze independent pe mașină.

La mutarea mecanicilor-șoferi la mașini de alte mărci, aceștia sunt recalificați și susțin examene privind caracteristicile dispozitivului, întreținerea, conducerea mașinilor acestor mărci, ceea ce este notat în permisul de conducere și în legitimația militară.

Echipajul, de regulă, trebuie să petreacă întreaga durată de viață pe o singură mașină. Nerezonabilă și nemotivată de o necesitate extremă, deplasarea echipajului de la o mașină la alta este interzisă. Schimbarea echipajului mașinii, precum și înlocuirea individului 478

membrii echipajului se acordă din ordinul unității militare. Vehiculul este predat echipajului din noua componență de către comandantul companiei înainte de formarea unității. Transferul vehiculului se efectuează sub conducerea comandantului de pluton. Comandantul echipajului primitor raportează comandantului de pluton cu privire la acceptarea vehiculului, echipajul semnează în formular.

Armele blindate sunt împărțite în grupuri de vehicule de luptă și antrenament de luptă, iar vehiculele blindate sunt împărțite în grupuri de vehicule de luptă și antrenament de luptă.

PREGĂTIREA ARMELOR ȘI ECHIPAMENTELOR BLINDATE PENTRU UTILIZARE

Pregătirea vehiculelor blindate pentru utilizarea prevăzută (utilizare în luptă) este etapa de funcționare a acestora, care include un set de lucrări stabilite în documentația de reglementare și tehnică pentru a aduce vehiculul într-o stare de funcționare (de funcționare).

Autovehiculele grupurilor de antrenament de luptă, antrenament și operațiuni de luptă sunt păstrate într-o astfel de stare care să le asigure disponibilitatea pentru utilizare în scopul propus (utilizarea în luptă) de către forțele echipajelor (echipaje, șoferi) cu implicarea unităților de reparații și unităților militare în termenul stabilit prin părțile planurilor de pregătire pentru luptă. De regulă, volumul de muncă pentru a aduce vehiculele blindate pregătite pentru utilizarea lor prevăzută (utilizare în luptă) se desfășoară în parc.

Domeniul de activitate pentru a pregăti vehiculul blindat pentru utilizarea prevăzută (utilizare în luptă) include: conservarea vehiculului; efectuarea unei inspecții de control, pregătirea pentru lansare, pornire și încălzire a motorului și a unităților de transmisie la temperaturi care să asigure posibilitatea deplasării acestuia; verificarea operabilității (utilității) armelor, echipamentelor de comunicații, sistemelor de echipamente de stingere a incendiilor, protecției colective și a altor grupuri structurale.

La pregătirea pentru utilizarea mașinilor grupului de operațiuni de antrenament și luptă, de regulă, se efectuează lucrări suplimentare pentru a crește rezerva de resurse.

Lucrările de pregătire a vehiculelor pentru utilizarea prevăzută în unitățile militare de pregătire constantă sunt efectuate de echipaje (echipe) cu implicarea specialiștilor din organismele de reparații și restaurare care utilizează echipamente din instalațiile mobile de întreținere și reparații. În unitățile militare de compoziție redusă și la bazele de depozitare, lucrările pregătitoare sunt efectuate de echipe de mecanici-șoferi, cu participarea ofițerilor, cu implicarea specialiștilor în reparații.

479

dar-organisme de recuperare şi utilizarea echipamentelor mijloacelor mobile de întreţinere şi reparare.

UTILIZAREA ARMELOR ȘI A ECHIPAMENTULUI BLINDAT

Utilizarea (utilizarea în luptă) include utilizarea normalizată a vehiculelor blindate în scopul propus, cu respectarea regimurilor stabilite și cu prevederea parametrilor specificați în documentația de reglementare și operațională. Utilizarea vehiculelor blindate în condiții de luptă se realizează în conformitate cu decizia comandantului unității de luptă, cu respectarea normelor și regulilor tehnice, precum și a cerințelor de siguranță. Utilizarea vehiculelor blindate în timp de pace se realizează în conformitate cu planurile anuale și lunare de exploatare și reparare a vehiculelor blindate.

Ratele anuale de consum al resursei motor BTVT se stabilesc prin comenzi ale compartimentului de care apartine unitatea, parte. În timpul operațiunilor de luptă (la îndeplinirea sarcinilor de menținere a păcii, la efectuarea de operațiuni speciale), resursele motorii sunt cheltuite după cum este necesar, în funcție de volumul sarcinilor de rezolvat.

Contabilitatea consumului de resurse motrice ale mașinilor se efectuează în subdiviziunea din „Cartea de contabilitate a funcționării mașinilor, consumului de combustibil și ulei” pe baza foilor de parcurs emise. Informațiile finale despre timpul de funcționare al mașinilor sunt transferate lunar în jurnalele mașinii.

Utilizarea zilnică a vehiculelor blindate se realizează împreună cu utilizarea mașinilor. La baza întocmirii unui ordin este un plan lunar de operare și reparare, solicitările comandanților de unități și șefilor de servicii, precum și comenzile comandantului unei unități militare pentru o ieșire neprogramată a vehiculelor. Ținuta se întocmește în ajunul punerii în funcțiune a autovehiculelor, semnată de adjunctul comandantului unității militare pentru armament, aprobată de comandantul unității militare și predată ofițerului de gardă parc. Ținuta aprobată de comandantul unității militare stă la baza eliberării foilor de călătorie. La sfarsitul zilei de lucru, tinuta este returnata la unitatea tehnica pentru depozitare.

În unitățile de pregătire constantă, vehiculele grupului operațional de luptă sunt folosite pentru exerciții tactice (tactic-speciale). Vehiculele grupului de operațiuni de antrenament de luptă sunt utilizate pentru efectuarea de exerciții tactice, cursuri de antrenament de luptă cu personalul unităților. Este interzisă folosirea mașinilor de întreținere defecte și nedepășite de tipul următor din toate grupele de operare. În toate părțile, este interzisă folosirea mașinilor de găurit și antrenament pentru lucrări casnice și alte lucrări care nu au legătură cu întreținerea, repararea și evacuarea echipamentelor și pregătirea specialiștilor în repararea și întreținerea utilajelor.

Pentru a asigura pregătirea de luptă planificată a trupelor, se stabilește o rată anuală de consum al unei resurse motorizate pentru fiecare vehicul în funcție de grupele de operare.

ÎNTREȚINEREA ARMELOR ȘI ECHIPAMENTELOR Blindate

Întreținerea (TO) include un set de operațiuni pentru a menține operabilitatea și funcționalitatea vehiculelor blindate în timpul utilizării (utilizarea în luptă) pentru scopul, depozitarea și transportul lor. Întreținerea se efectuează în timpul pregătirii, în timpul și după utilizare (utilizare în luptă), precum și în timpul pregătirii, în timpul și după transport și depozitare.

Sistemul de întreținere BTVT include tipuri unificate de monitorizare și întreținere a stării tehnice și este un sistem de întreținere preventivă (în funcție de starea tehnică) cu monitorizare periodică a stării tehnice și reparații bazate pe stare. Acesta include trei subsisteme: un subsistem de întreținere a mașinii; subsistem de monitorizare a stării tehnice a mașinilor; subsistem reparații mașini.

Întreținerea cu control periodic este o denumire generică pentru toate tipurile de întreținere, înaintea căreia se efectuează un control al stării tehnice, care determină sfera tipului de întreținere efectuat.

Tipuri de întreținere: atunci când este utilizat în scopul propus - întreținere zilnică (DTO), întreținere nr. 1 (TO-1), întreținere nr. 2 (TO-2), întreținere sezonieră (SO); pentru depozitare pe termen scurt - întreținere nr. 1 în timpul depozitării (TO-1x), CO, întreținere de rutină (RTO); în timpul depozitării pe termen lung - TO-1x, întreținere nr. 2 în timpul depozitării (TO-2x), întreținere nr. 2 în timpul depozitării cu re-conservare și funcționare de control (TO-2x PKP), RTO (TO-2x PKP).

Principalele tipuri de lucrări ale tuturor tipurilor de întreținere sunt: operațiunile programate (curățare, spălare, realimentare cu combustibil și lubrifianți etc.); operațiuni suplimentare, a căror necesitate este determinată de rezultatele monitorizării stării tehnice (CTS).

Întreținerea zilnică (DTO) este concepută pentru a pregăti mașinile pentru utilizare ulterioară și pentru a elimina deficiențele identificate în timpul controlului și inspecției tehnice (CTO). Se efectuează după utilizare în conformitate cu TO și IE și conform rezultatelor CTO de către echipajele alocate BTVT, folosind seturi unice de piese de schimb și echipamente.

elemente ale parcului. Durata ETO pentru vehiculele de luptă de infanterie este de 2,5-3 ore, pentru transportoare blindate - 6,2-6,3 ore.

Întreținerea nr. 1 (TO-1) (TO-1x) este concepută pentru a menține mașinile în stare bună de funcționare. Se efectuează de către echipajele și specialiștii unităților de întreținere a batalionului folosind seturi individuale și de grup de piese de schimb și echipamente și echipamente ale autovehiculelor de întreținere regulată în conformitate cu menținerea și IE (Orientări pentru depozitarea vehiculelor blindate), ținând cont de rezultate. al KTO. Pentru BMP TO-1x, se realizează după 2400-2500 km, pentru BTR-60PB - după 1000 km, pentru BTR-70 - după 2000 km.

Întreținerea nr. 2 (TO-2) (TO-2x) este concepută pentru a menține mașinile în stare bună de funcționare. Efectuat de echipaje și specialiști în întreținere ai unei unități (unitate militară) folosind seturi individuale și de grup de piese de schimb și accesorii, echipamente ale unui punct de întreținere și reparații, vehicule mobile de întreținere, reparații și control în conformitate cu MOT și IE (Orientări pentru depozitarea vehiculelor blindate) pentru rezultatele diagnosticelor tehnice.

Întreținerea nr. 2 în timpul depozitării cu re-conservare și funcționare de control (TO-2x PKP), RTO (TO-2x PKP) este concepută pentru a restabili parametrii mașinilor în conformitate cu specificațiile și constă în scoaterea mașinilor din depozitarea pe termen lung , monitorizarea stării tehnice a acestora cu verificarea funcționării tuturor sistemelor în timpul deplasării, eliminarea defecțiunilor și avariilor identificate, ajustarea parametrilor sistemului în conformitate cu cerințele documentației tehnice și depozitarea ulterioară pe termen lung. Frecvența efectuării tipurilor

de întreținere numerotate este determinată de descrierile tehnice și instrucțiunile de operare pentru fiecare marcă de mașini și în funcție de rezultatele CTO și diagnosticarea tehnică.

Întreținerea sezonieră (SO) este concepută pentru a pregăti mașinile pentru perioada de funcționare de iarnă sau de vară și se efectuează de două ori pe an în timpul utilizării și depozitării pe termen scurt. SA se desfășoară de către echipaje, specialiști ai unităților de reparații ale unității militare în conformitate cu TO și IE, precum și pe baza rezultatelor CTO și diagnosticare tehnică. Pentru pregătirea personalului pentru exploatarea vehiculelor blindate în condiții de iarnă (vară), se țin cursuri (sesiuni de antrenament), la care se studiază procedura de efectuare a lucrărilor de CO, cerințele de siguranță pentru implementarea acestora și manipularea fluidelor tehnice toxice, regulile de exploatare sezonieră a vehiculelor blindate, materialele de operare utilizate și standardele acestora.cheltuieli, 482

modalități și mijloace de creștere a capacității de cross-country și de autoextracție a mașinilor, regulile de utilizare a acestora. La finalizarea acestora, se acceptă credite de la personal. Admiterea personalului la operarea vehiculelor și pregătirea vehiculelor blindate pentru funcționare în perioada de iarnă (vara) se anunță în ordinul comandantului unității militare. Cu CO, se efectuează lucrări suplimentare: schimbarea combustibilului pentru sezon, curățarea cazanului de încălzire înainte de iarnă, includerea acestuia în sistem și verificarea performanței acestuia, reinstalarea dispozitivelor de curățare a roților de ghidare (3-5 mm) pe BMP, înlocuirea lichidului de răcire sezonier; deschiderea (inchiderea vara) clapetei de admisie a aerului si verificarea radiatorului, prelatei si covorasului izolator.

Întreținerea programată (RTO) este efectuată pentru a asigura operabilitatea (capacitatea de funcționare) a armelor și echipamentelor cu timp de funcționare limitat. Ar trebui să ofere o restaurare parțială a resursei eșantionului BTVT prin înlocuirea pieselor nesigure, efectuând lucrări de reglare și reglare. Când păstrați obiectele BTVT în depozitare pe termen lung, munca RTO este în mod necesar combinată cu TO-2x PKP. RTO este efectuat de personalul unităților, unităților de întreținere și reparații, depozitare în conformitate cu instrucțiunile pentru efectuarea RTO a mașinilor, ținând cont de rezultatele diagnosticului tehnic. Atunci când se efectuează întreținerea mașinilor, nu este permisă creșterea frecvenței tipurilor de întreținere stabilite pentru arme și echipamente; reducerea numărului de operațiuni sau a volumului de muncă prevăzut de tipul de întreținere, precum și a timpului alocat realizării acestora.

La returnarea utilajelor în flotă, lucrările de întreținere se efectuează în următoarea ordine: pre-curățare - la postul de pre-curățare; realimentare cu combustibil și ulei - la punctul de realimentare; curățare și spălare - la punctul de curățare și spălare; alte lucrări la CTO, întreținerea mașinilor - la punctul (loturile) ETO. În timpul întreținerii, toate deficiențele identificate sunt eliminate. Deficiențele identificate de funcționari în timpul inspecției echipamentelor sunt consemnate în Cardul de înregistrare a deficiențelor stării tehnice a mașinii, care, ca document de lucru al echipajului, este stocat pe mașină timp de un an.

La întreținerea mașinilor se folosesc instrumente de întreținere individuale și de grup.

Mijloacele de întreținere individuale includ uneltele și accesoriile incluse în kitul de piese de schimb al mașinii. Mijloacele de întreținere de grup pot fi mobile și staționare.

Mijloacele mobile de întreținere TO includ: vehicule de întreținere, vehicule de asistență tehnică, mașini de control și verificare, stații

483

echipamente de control și testare onar, precum și echipamente pentru ateliere de reparații mobile; surse de alimentare tehnologice; instrumente de măsură electrice și radio standard; compresoare și mașini de spălat; cisterne, autocisterne, stații de încărcare.

Facilitățile de întreținere staționare includ: puncte de pre-curățare, puncte de alimentare, puncte de curățare și spălare, puncte ETO, puncte de întreținere și reparații.

Combustibilul, lubrifianții, lichidele de răcire și lichidele speciale furnizate mașinilor trebuie să respecte cerințele standardelor de stat și să fie utilizate în conformitate cu cerințele documentației de exploatare.

În condițiile ostilităților, se efectuează următoarele tipuri de întreținere a vehiculelor blindate: inspecție de control (KO); ETO; TO-1; TO-2; serviciu sezonier (SO). Tipul de întreținere efectuată și consumul de resurse motrice, adică kilometrajul mașinilor după aceasta, sunt determinate de înscrierile făcute în formulare. Comandanții subunității și adjuncții acestora pentru armament trebuie să țină evidența zilnică a funcționării tuturor vehiculelor subunității.

Menținerea vehiculelor blindate într-o stare de pregătire constantă pentru utilizare în luptă, pentru fiecare tip de întreținere, în conformitate cu documentația de reglementare și tehnică a vehiculelor, listele de operațiuni, succesiunea și tehnologia implementării acestora, precum și timpul lor; implementarea sunt stabilite. Dacă condițiile situației nu permit efectuarea completă a întreținerii, atunci se efectuează în primul rând operațiuni, fără de care mașinile nu pot fi utilizate în scopul propus. ETO este conceput pentru a pregăti vehiculele pentru utilizare ulterioară și se desfășoară în pregătirea unei lupte (marș) după finalizarea misiunilor de luptă, între bătălii, după o tranziție zilnică într-un marș sau după îndeplinirea altor sarcini.

Întreținerea nr. 1 și nr. 2 sunt efectuate pentru a menține BTVT-ul în stare bună de funcționare, a asigura utilizarea lor fiabilă, a reduce uzura și a preveni eventualele defecțiuni. La pregătirea vehiculelor pentru utilizare înainte de efectuarea misiunilor de luptă, pentru exploatarea sezonieră, depozitarea și transportul lor pe termen lung, aceste tipuri de întreținere pot fi efectuate indiferent de timpul de funcționare anterior. CO este efectuat pentru pregătirea vehiculelor blindate pentru utilizare în condiții de funcționare de iarnă (vara).

Cu SS, se efectuează lucrări care sunt determinate de particularitățile condițiilor fizice, geografice și climatice și lucrările definite pentru fiecare mașină prin documentația sa de reglementare și tehnică (operațională). Pentru implementarea TO-1, TO-2 și SO sunt implicate forțele și mijloacele unităților de întreținere și reparații (unitatea militară).

CONTROLUL STĂRII TEHNICE A ARMAMENTELOR ŞI ECHIPAMENTELOR Blindate

Controlul stării BTVT este efectuat pentru a identifica starea tehnică (de calitate) reală a mașinilor și a lua măsuri pentru eliminarea deficiențelor identificate. Sistemul de monitorizare a stării tehnice BTVT este conceput pentru a determina în timp util gradul de pregătire al vehiculelor pentru utilizarea prevăzută, precum și volumul și momentul întreținerii și reparațiilor în funcție de starea tehnică. Sistemul de monitorizare a stării tehnice (CTS) al BTVT include: inspecția de control (KO); control și inspecție tehnică (CTO); diagnostic tehnic (TD); depanarea instrumentală (ID) a unităților și pieselor în timpul reparației mașinii.

Inspecția de control (KO) a vehiculelor este organizată de comandanții unității, iar echipajele (calculele) sunt efectuate pentru a determina gradul de pregătire a vehiculelor blindate pentru utilizare și siguranță în timpul depozitării. KO se efectuează înainte ca mașinile să părăsească parcul, la opriri (la efectuarea unui marș) și la întoarcerea în parc (dacă sunt depozitate - lunar). Durata - 15-20 minute. Principalele lucrări ale CO sunt: verificarea funcționării principalelor unități și ansambluri; verificarea completității pieselor de schimb și a accesoriilor și a echipamentelor de bază. Defecțiunile și daunele identificate în timpul KO sunt eliminate de către echipaj folosind un singur set de piese de schimb și accesorii. Defecțiunile și avariile care nu pot fi reparate de echipaj sunt eliminate la solicitarea verbală a comandanților unității de către specialiștii compartimentului de întreținere a batalionului (pluton) folosind echipamente de vehicule mobile (în cazul KO la opriri) sau de către specialiștii din unitatea de reparații a unității militare care utilizează echipamentele punctului de întreținere și reparații (PTOR) (în caz de KO înainte de plecare sau la întoarcerea în parc). Rezultatele KO sunt înscrise în Card pentru înregistrarea deficiențelor în starea tehnică și întreținerea mașinii sau în Jurnalul mașinii care se află în depozitare pe termen lung.

Controlul și inspecția tehnică (CTO) a autovehiculelor grupei de pregătire de luptă se organizează de către comandanții unităților, și se efectuează de către specialiștii unităților de reparații cu echipajele (șoferii) vehiculelor din PTOR-ul unitate militara. OMS este efectuat pentru a determina starea tehnică a mașinii, precum și domeniul de aplicare a întreținerii sau reparației acesteia. Se efectuează cu frecvența stabilită, dar cel puțin o dată pe lună și, de asemenea, înainte de fiecare tip de întreținere numerotat. Principala activitate a CTO este de a controla parametrii care caracterizează starea tehnică a unităților de asamblare ale mașinii. În acest caz, sunt utilizate comenzile și instrumentele încorporate disponibile în unitate. Rezultatele mașinii CTO

sunt consemnate în Lista de Depanare, iar întreținerea și reparațiile curente sunt organizate în funcție de starea tehnică. Lista de depanare reflectă rezultatele tuturor tipurilor de CTS ale vehiculului grupului de antrenament și luptă din momentul în care a fost transferat din grupul de luptă de operație până când este trimis pentru revizie, prin urmare trebuie să fie întotdeauna pe vehicul sub forma unui notebook. (revista) împreună cu Cardul de înregistrare a deficiențelor tehnice, care a fost menținut în perioada păstrării acestuia. În funcție de starea tehnică a mașinii, este nevoie de până la două zile lucrătoare pentru a-și efectua CTO, întreținerea și repararea conform stării tehnice.

Diagnosticarea tehnică (DT) a autovehiculelor grupei de instrucție de luptă este organizată de comandantul unității militare și se efectuează de brigăzi formate din rândul specialiștilor unității de reparații a unității militare cu echipaje (șoferi) aflate în subordinea îndrumarea şefilor serviciilor relevante. De regulă, se efectuează în perioada de întreținere sezonieră cu o frecvență specificată. Scopul diagnosticului este de a obține informații despre starea tehnică a mașinii pentru a determina domeniul de activitate pentru a o pregăti pentru utilizarea prevăzută. Lucrare principală: controlul aprofundat al parametrilor care caracterizează starea tehnică a mașinii și a unităților sale de asamblare folosind instrumente de control și diagnosticare încorporate. Cu personalul unității militare, înainte de începerea lucrărilor, se desfășoară exerciții practice (2-3 zile) privind volumul și procedura de efectuare a muncii TD, SO și caracteristicile funcționării sezoniere a mașinilor. Calitatea lucrărilor SO, TD și RTO este verificată în timpul inspecției vehiculelor efectuate de comisia unității militare, în urma căreia se emite un ordin în unitate privind pregătirea vehiculelor și admiterea personal la exploatare sezonieră. Se face o înregistrare în forma mașinii despre conduita CO și TD a mașinii.

Organizarea CTC a vehiculelor grupului de luptă (de luptă) păstrate în depozit de scurtă durată: controlul și inspecția tehnică a acestor vehicule se efectuează de două ori pe an la parcări în pregătirea funcționării sezoniere. CTO al vehiculelor de grup de luptă (de luptă) păstrate în depozit pe termen lung se efectuează o dată pe an în parcări atunci când sunt depozitate anual, de regulă, în timpul verii, simultan cu TO-1x (TO-2x). Diagnosticarea tehnică a acestor mașini este efectuată după ce sunt scoase din depozit pentru întreținere-2x PKP sau RTO.

Pentru a evalua gradul de pregătire a mașinilor pentru utilizarea prevăzută, pentru a determina starea lor tehnică, se efectuează revizuiri tehnice în toate părțile. Se efectuează revizuiri ale echipamentelor: în timpul transferului mașinilor în modul de funcționare sezonier; dupa pe-486

reformarea, redistribuirea, rearmarea unităților militare; în ajunul (la sfârşitul) exerciţiilor tactice, la sfârşitul punerii în depozit a vehiculelor, când comandantul unităţii îşi acceptă şi predă poziţia, dar cel puţin de două ori pe an. În timp de război, revizuirile BTVT au loc după finalizarea pregătirii unităților militare pentru operațiuni

de luptă. Lunar se efectuează inspecții ale vehiculelor grupului de operare de antrenament de luptă. Comisia verifică starea unităților, mecanismelor și sistemelor de mașini, completitudinea pieselor de schimb, mijloacele de creștere a capacității de traversare, depozitarea echipamentelor standard, prezența și cantitatea de combustibil și lubrifianți, lichid de răcire, corectitudinea conținutului. și întreținerea documentației tehnice individuale, precum și a aspectului mașinilor. Starea tehnică a vehiculelor grupului de antrenament și luptă, precum și depozitarea pe termen scurt, se verifică prin pornirea motorului și verificarea funcționării tuturor componentelor principale ale vehiculelor (arme, sisteme de apărare colectivă etc.). Vehiculele de antrenament de luptă sunt verificate printr-o cursă de control de 2-5 km pe o zonă special desemnată a terenului.

DEPOZITAREA ARMELOR ȘI ECHIPAMENTELOR Blindate

Depozitarea armelor și echipamentelor blindate reprezintă întreținerea mostrelor special pregătite de vehicule blindate în locurile stabilite și într-o manieră care să asigure păstrarea lor pe termen lung în bună stare și posibilitatea de a fi aduse în pregătire pentru utilizare (utilizare în luptă) într-un timp util.

Depozitarea mașinilor include: punerea în depozit; întreținere în timpul depozitării; scoaterea utilajelor din depozit.

Tipurile și sfera lucrărilor privind amplasarea vehiculelor blindate pentru depozitare, întreținerea în timpul depozitării, precum și punerea în aplicare a măsurilor pentru a asigura îndepărtarea și pregătirea vehiculelor pentru utilizare (utilizare în luptă) după depozitare într-un timp scurt, sunt determinate de reglementări. și stocarea documentației tehnice (operaționale) și a manualelor (instrucțiunilor) pentru fiecare probă.

Toate mașinile care nu sunt planificate să fie utilizate mai mult de o lună sunt supuse depozitării. În funcție de durata întreruperii în utilizare, se stabilesc două tipuri de depozitare: pe termen scurt, concepute pentru o perioadă de până la un an, și pe termen lung, calculată pentru o perioadă mai mare de un an.

În timp de război, când o unitate este în formare (reformă), în rezervă și în alte condiții care exclud participarea ei la ostilități, pentru o perioadă lungă de timp (mai mult de o lună)

mașinile pot fi păstrate în depozit. Depozitarea vehiculelor blindate în aceste cazuri va fi, de regulă, pe termen scurt, cu conservarea parțială a unităților de asamblare, fără etanșarea carenelor.

La amplasarea mașinilor pentru orice tip de depozitare se execută următoarele lucrări principale: verificarea funcționalității mașinilor cu măsurarea parametrilor de ieșire ai sistemelor, componentelor și ansamblurilor acestora; efectuarea de tipuri numerotate de întreținere (TO-1 sau TO-2) și operațiuni prevăzute pentru pregătirea mașinilor pentru depozitare; conservarea mașinii; documente. Tipul de întreținere autorizată la amplasarea mașinilor pentru depozitare este stabilit în

funcție de tipul de depozitare, timpul de funcționare al resursei și condițiile de utilizare a acestora înainte de depozitare.

Conservarea vehiculelor blindate se realizează prin două metode: fără etanșare cu utilizarea uleiurilor și lubrifianților de conservare; cu etanșare în diverse moduri și folosind dezumidificarea statică sau dinamică a aerului din interiorul volumului sigilat. Comandanții unității emit echipajelor planuri de sarcini, care indică domeniul și calendarul de lucru pentru fiecare executant de muncă pe zi, precum și hărți tehnologice pentru pregătirea vehiculelor pentru depozitare.

Întreținerea mașinilor păstrate în depozite pe termen lung se realizează în conformitate cu planul de întreținere prospectiv (pe 10 ani) și anual. Întreținerea vehiculelor de depozitare pe termen scurt se realizează în conformitate cu planurile anuale și lunare pentru exploatarea și repararea vehiculelor blindate ale unității militare.

Domeniul de activitate la scoaterea vehiculelor blindate din depozit și punerea lor în pregătire pentru utilizarea prevăzută (utilizare în luptă): depresurizare; descărcarea gelului de silice (dacă a fost încărcat); instalarea bateriilor reîncărcabile (deconectarea acestora de la rețeaua de încărcare); verificarea umplerii mașinii cu lichid de răcire și ulei; așezarea și asigurarea cablurilor de remorcare, a unui stingător de incendiu, a armelor, a măștilor de gaz și a bunurilor personale ale echipajului; pregătirea pentru pornire, pornire și încălzire a motorului; verificarea prin inspecție externă a stării șasiului și fixarea pieselor de schimb și a accesoriilor în afara mașinii; verificarea funcționalității dispozitivelor de iluminat și semnalizare rutieră; verificarea prinderii armelor în defilare; verificarea operatiunii facilitatilor de comunicatii; verificarea și pregătirea pentru funcționarea dispozitivului de vedere pe timp de noapte al șoferului (noaptea); verificarea si reglarea presiunii aerului din anvelope (pentru vehicule cu roti); reactivarea armelor; verificarea performantei complexului ATGM, sistem de control al incendiilor; alinierea obiectivelor; aducerea muniției la forma finală echipată și încărcarea acesteia în mașină; verificarea performantelor aparatelor de vedere pe timp de noapte, sistemelor de protectie impotriva incendiilor, protectiei antinucleare, sistemelor de protectie colectiva; realimentare, ulei și răcire

dând lichid; rezervoare de realimentare a sistemelor de curățare hidropneumatice pentru dispozitive de observare și ochire cu lichid; personal suplimentar al mașinii cu echipamente standard; verificarea funcționalității acționărilor deflectorului de undă, amortizoarelor, echipamentelor de pompare a apei și a altor mecanisme utilizate la deplasarea pe linia de plutire; eliminarea defecțiunilor și daunelor identificate.

Lucrarea se desfășoară de către echipaje de autovehicule (specialiști ai unităților de depozitare) cu implicarea specialiștilor din organele de reparație și restaurare ale unității militare și echipamente pentru întreținere și reparare autovehicule. Responsabilitatea pentru pregătirea mașinii pentru utilizarea prevăzută revine comandantului echipei (echipaj, echipaj).

TRANSPORTUL ARME ȘI ECHIPAMENT BLINDATE

Transportul vehiculelor blindate se efectuează la transportul unei unități militare, subdiviziune, la livrarea vehiculelor în zonele de luptă pentru exerciții, pentru dotarea cu personal a unei unități militare, precum și la trimiterea vehiculelor pentru reparații.

Transportul mașinilor include: pregătirea pentru transport, încărcarea, transportul prin diferite moduri de transport cu respectarea condițiilor care asigură siguranța și funcționalitatea acestora, descărcarea și pregătirea pentru utilizare după transport.

Pregătirea vehiculelor blindate pentru transport include: verificarea stării tehnice a vehiculelor în cantitate de KO; efectuarea de lucrări speciale pentru aducerea vehiculului blindat într-o poziție care să asigure transportul prin acest tip de transport; pregătirea sau verificarea stării dispozitivelor de încărcare și descărcare, a dispozitivelor de asigurare, a dispozitivelor de acostare și a altor materiale necesare pentru asigurarea utilajelor; verificarea stării vehiculelor (platforme feroviare, platforme de aterizare, podelele punților și calei navelor, cabinelor de marfă ale aeronavelor și elicopterelor, trenurilor rutiere, dispozitive de remorcare); mașini de încărcare în conformitate cu cerințele de siguranță, amplasarea uniformă a acestora în conformitate cu capacitatea de transport a vehiculului sau planul de încărcare a navei, alinierea strictă în aeronavă (elicopter); asigurarea mașinilor de deplasări longitudinale și transversale în conformitate cu schemele și regulile de prindere determinate de documentația de reglementare și tehnică (operațională) pentru fiecare utilaj, precum și instrucțiuni (manuale) pentru transportul mărfurilor prin acest mod de transport; cuplarea mașinii remorcate cu tractoare.

În timpul transportului se verifică periodic starea de atașare a mașinilor, prelatele lor de acoperire și se poate efectua întreținere. În funcție de condițiile, metodele și durata de transport, se pot efectua încălzirea periodică, pornirea și încălzirea motoarelor mașinii.

La transportul vehiculelor blindate prin remorcare trebuie respectate toate regulile de conducere a mașinilor și coloanelor, precum și regulile definite de documentația de reglementare și tehnică (operațională) pentru remorcarea acestui eșantion. La transportul mașinilor este necesară respectarea cu atenție a cerințelor de siguranță, precum și a reglementărilor și regulilor stabilite pentru transportul mărfurilor deosebit de periculoase.

La pregătirea vehiculului blindat pentru utilizare după transport, elementele de fixare sunt îndepărtate, se efectuează KO și alte lucrări pentru a asigura posibilitatea pornirii motoarelor și a vehiculelor în mișcare.

INCIDENTE ȘI DAUNE ÎN TIMPUL UTILIZĂRII (UTILIZĂRII ÎN Luptă) A BLINDURIE ȘI ECHIPAMENTE

Armele și echipamentele blindate sparte includ avariate (defectuoase sau inoperabile) și blocate (ingropate, inundate sau răsturnate), precum și vehicule funcționale sau operabile ale căror echipaje (echipe), mecanici mecanici (șoferi) sunt în afara acțiunii.

Daunele pot fi de luptă și din motive operaționale. Daunele de luptă includ daunele primite ca urmare a impactului armelor inamice. Daunele operaționale includ defecțiuni și daune rezultate din uzura normală, îmbătrânirea, coroziunea metalelor, defecte de proiectare, defecte de fabricație, reparații de proastă calitate, precum și din cauza coliziunilor, blocajelor, inundațiilor, răsturnării, aprinderii echipamentelor și încălcărilor regulile de funcționare a acestora. Pagubele cauzate din motive operaționale se împart în avarii, accidente, catastrofe.

Avarie - un incident cu vehiculul blindat care a dus la avarii, pentru a elimina care este necesar să se efectueze reparații curente fără înlocuirea sau revizia unităților principale.

Accident - un incident cu un vehicul blindat care a avut ca rezultat rănirea (rănirea) persoanelor, indiferent de natura deteriorării echipamentului, precum și un incident în care mașina este avariată și necesită dezafectare, reparații majore (medii) sau înlocuirea (reparațiile majore) a unei unități principale.

490

O catastrofă este un incident cu un utilaj care a dus la moartea oamenilor, indiferent de deteriorarea echipamentului.

Principalele măsuri de prevenire a defecțiunilor și accidentelor mașinilor: insuflarea personalului a simțului responsabilității pentru echipamentele încredințate; respectarea strictă a procedurii stabilite pentru funcționarea mașinilor și a cerințelor serviciului intern în parcuri; îmbunătățirea cunoștințelor de către personalul BTVT, a regulilor de utilizare a acestuia, creșterea clasei mecanicilor-șoferi; întreținerea și repararea la timp și de înaltă calitate a mașinilor; respectarea regulilor de circulație și conducere a mașinilor și coloanelor; efectuarea de briefing-uri pentru șoferii și comandanții de departamente (mașini) înainte de îndeplinirea sarcinilor; compilarea și implementarea sistematică a celor mai bune practici pentru operarea mașinilor fără deteriorare; luarea de măsuri specifice pentru fiecare avarie și o analiză amănunțită a cauzelor producerii cu personalul.

BAZELE REPARAȚILOR ARMELOR ȘI ECHIPAMENTELOR Blindate

În funcție de natura defecțiunii, de complexitatea și laboriozitatea lucrării, au fost stabilite următoarele tipuri de reparații ale vehiculelor de luptă: curente, medii, de revizie și reglementate. Pentru agregate - curent și capital.

Reparația curentă a utilajelor se efectuează la nevoie și constă în refacerea performanțelor acestora prin înlocuirea sau repararea pieselor și ansamblurilor defecte, efectuarea de reglaje și lucrări

speciale de către echipaj cu implicarea unității de reparații a unității.

Reparația medie a utilajelor este planificată în conformitate cu durata de viață de revizie stabilită, iar necesarul real este determinat și stabilit în funcție de starea tehnică a unităților și ansamblurilor. Implementarea sa constă în refacerea parțială a resursei mașinii prin înlocuirea sau repararea unităților și ansamblurilor deteriorate sau uzate folosind piesele de reparare ale îmbinărilor.

Revizia utilajelor este planificată în același mod ca și cea medie și constă în refacerea întregii sau apropiate resurse a utilajului prin înlocuirea sau repararea oricăror unități și ansambluri, inclusiv cele de bază, de către forțele întreprinderilor de reparații.

2. LOGISTICA

DISPOZIȚII GENERALE

Sprijinul logistic este organizat și realizat pentru a menține pregătirea de luptă a trupelor și are ca scop satisfacerea

întreținerea nevoilor lor materiale, medicale, casnice și de altă natură.

Nevoile subunităților de resurse materiale pentru serviciile din spate pentru luptă se stabilesc ținând cont de consumul lor stabilit și de disponibilitatea rezervelor în sumele stabilite până la finalul bătăliei.

Nevoia de formațiuni (unități militare) pentru material și disponibilitatea acestora sunt determinate în unitățile de așezare și aprovizionare - truse de luptă, benzinării, dachas zilnice, truse, încărcături, precum și în alte unități de măsură (masă, volum etc.) .

Kit de luptă - o cantitate stabilită de muniție per unitate de arme (pistol, mitralieră, mitralieră, mortar, armă etc.) sau vehicul de luptă (tanc, vehicul de luptă de infanterie, transport de trupe blindat etc.). Setul de luptă al unei formațiuni (unitate militară) este calculat pentru toate armele și vehiculele de luptă disponibile.

Alimentarea este cantitatea de combustibil care se încadrează în sistemul de alimentare al mașinii (unității) sau asigură rezerva de putere stabilită pentru aceasta (timp de lucru). Alimentarea se determină: pentru vehiculele pe șenile, echipamentele de inginerie militară pe roți și elicopterele - după capacitatea rezervoarelor principale și a rezervoarelor suplimentare care sunt incluse structural în sistemele lor de combustibil; pentru vehiculele pe roți (cu excepția ingineriei militare) - cantitatea de combustibil care asigură o rezervă de putere conform ratelor de consum de bază; pentru unități - cantitatea de combustibil pentru timpul stabilit de funcționare a acestora. Alimentarea unei unități combustibile (unitate militară) este calculată pentru toate echipamentele disponibile în limitele puterii sale normale.

Dacha zilnică - cantitatea de hrană stabilită de normele pentru alimentația unei persoane pe zi. Dacha zilnică a unei formațiuni (unitate militară) se calculează pe statul de plată.

Set - un set de accesorii (unelte, piese de schimb, articole de îmbrăcăminte, bunuri medicale și alte proprietăți), compilate conform unei liste specifice și în cantități prescrise.

Încărcare - cantitatea de substanțe speciale (solide, lichide, soluții etc.), care se potrivește în recipientele principale ale mașinilor și dispozitivelor speciale.

Pentru aprovizionarea neîntreruptă a subunităților în luptă și alte vehicule, precum și în vehicule de aprovizionare, se creează și se mențin stocuri de trupe de resurse materiale în dimensiunile stabilite. Stocurile sunt împărțite în consumabile și provizii de urgență, care se consumă numai cu permisiunea comandantului unității militare.

Aprovizionarea cu combustibil

În timpul operațiunilor de luptă, realimentarea (alimentarea) cu arme și echipamente militare se efectuează, de regulă, pe ascuns, noaptea sau în condiții de vizibilitate slabă, după finalizarea unei misiuni de luptă, precum și în alte cazuri, pe măsură ce se consumă combustibil, în funcție de situația de luptă. Alimentarea autovehiculelor se efectuează de către șoferul autocisternei (cisternă, autoturism) care a livrat combustibilul și șoferul-mecanic (șoferul) vehiculului de realimentare.

Alimentarea vehiculelor de luptă (vehicule de luptă de infanterie, transportoare blindate de personal) înainte de luptă se efectuează în zona de concentrare a acestora înainte de a ajunge la linia de desfășurare. În această zonă, acestea sunt complet alimentate cu combustibil, lubrifianți și fluide speciale.

Alimentarea echipamentelor cu combustibil în timpul luptei se realizează direct în formațiunile de luptă. Dacă este imposibil să aduceți combustibil la vehicule direct în formațiunile de luptă, vehiculele cu combustibil se apropie cât mai mult de ele. Vehiculele de luptă se apropie alternativ în mod ascuns de locațiile vehiculelor pentru realimentare.

La efectuarea unui marș pe distanțe lungi (mai mult de o zi de marș), realimentarea echipamentelor se efectuează în zone de realimentare în masă, opriri mari, odihnă de zi (noapte) și la sosirea în zona desemnată de către forțele și mijloacele unităților militare. . Pentru realimentare, pot fi instalate puncte de realimentare pe teren. La sfârșitul marșului, rezervele de combustibil trebuie reînnoite imediat la normele stabilite. În teren, autovehiculele sunt alimentate, de regulă, cu dotarea standard a unității.

Aprovizionarea cu alimente

Stocurile de hrană pentru trupe din subunități sunt păstrate și transportate în vehicule ale plutonului de aprovizionare (pluton economic). Rația individuală de hrană (IRP-B) este depozitată în saci pentru personal (o dacha pe zi) sau în cutii speciale de ambalare a vehiculelor de luptă (trei case zilnice). Contabilitatea proviziilor militare se ține în serviciul alimentar al unității militare. Comandantul unității militare dă permisiunea de a petrece o dietă individuală.

În teren, hrana pentru cadrele militare este organizată în cadrul unei unități militare pentru subunitățile de aprovizionare (batalion, divizie, companie separată etc.). Gătitul se face în bucătăriile de câmp. Subdiviziunilor care nu dispun de mijloace pentru gătit sunt anexate subdiviziunilor care au aceste mijloace pentru hrană. Pentru gătit, distribuire pâine, unt, zahăr, ceai sau apă fiartă pt

băut, hrana subdiviziunii este în curs de desfășurare. De regulă, corturile de luat masa sunt echipate pentru a mânca.

Pregătirea și distribuirea alimentelor fierbinți se efectuează, de regulă, de trei ori, dar nu mai puțin de două ori pe zi. În acest din urmă caz, între mesele cu alimente fierbinți, o parte din rațiile uscate este distribuită pentru alimentație intermediară. Punctul de preparare a ceaiului si a apei fiarte este dotat cu cazane sau digestoare pentru prepararea apei clocotite, extractoare pentru prepararea ceaiului.

Aprovizionarea cu apă a trupelor (alimentarea cu apă) se organizează în toate tipurile de operațiuni de luptă și include: recunoașterea surselor de apă, extragerea și epurarea acesteia; depozitare, livrare (transport) și livrare către consumatori, precum și controlul calității acestuia. Aprovizionarea cu apă în recipiente și rezervoare la punctul de hrană al batalionului este efectuată de militari special alocați. Apa este eliberată din depozitele numai cu ajutorul robinetelor sau pompelor obișnuite. Rezervoarele pentru depozitarea apei se spală și se dezinfectează cel puțin o dată pe săptămână. Personalul din teren folosește apă potabilă din baloane individuale, care sunt umplute cu apă fiartă de bună calitate (ceai) la punctul de alimentare.

În funcție de scop, apa se împarte în menajeră, potabilă, sanitară și tehnică. Apa menajeră și potabilă este folosită pentru băut, utilizată pentru prelucrarea primară a alimentelor, gătit, coacerea pâinii, spălat, spălat vase și ustensile de bucătărie, nevoi medicale și ținerea animalelor. Apa industrială este utilizată pentru prepararea soluțiilor de degazare, decontaminare și dezinfectare, pentru spălarea armelor și a echipamentelor militare, precum și pentru realimentarea (alimentarea) sistemelor de răcire a motorului.

BUNURI

Personalul militar este asigurat cu resurse materiale în conformitate cu standardele relevante de sprijin. Soldaților și sergenților care efectuează serviciul militar pe bază de contract și recrutare li se asigură:

proprietatea îmbrăcămintei - conform normelor aprobate de Guvernul Federației Ruse;

echipamente speciale, sanitare, sportive și de alpinism, echipamente de baie, detergenți, materiale de reparații, produse de îngrijire a încălțămintei - în conformitate cu standardele aprobate de ministrul apărării al Federației Ruse în acord cu Ministerul Dezvoltării Economice și Comerțului al Federației Ruse .

Eliberarea primară a bunurilor mobile se efectuează:

494

recrutează la sosirea lor la punctele de adunare ale entităților constitutive ale Federației Ruse;

pentru maiștri, sergenți și soldați (marinari) care efectuează serviciul militar pe bază de contract - din ziua în care sunt înscriși în listele de personal ale unei unități militare.

Eliberarea ulterioară către personalul militar se efectuează:

articole de îmbrăcăminte proprietate de uz personal - după expirarea perioadei de purtare a articolelor emise anterior;

obiecte de proprietate de inventar - în funcție de uzura lor efectivă, dar nu mai devreme de expirarea perioadei de uzură (funcționare) stabilită pentru acestea.

Articolele de inventar sunt eliberate militarilor pentru utilizare temporară individuală sau de grup.

În plus, la sosirea la unitatea militară, personalului militar înrolat li se acordă, dacă este necesar, articole de îmbrăcăminte de lucru și încălțăminte care se acumulează în unitățile militare în detrimentul articolelor de îmbrăcăminte exterioară și încălțăminte care au servit perioada de purtare stabilită, dar care sunt adecvate. pentru utilizare ulterioară fără reparații sau după reparații:

în unitățile militare (cu excepția Marinei) - o șapcă de bumbac, o jachetă de iarnă, o jachetă și pantaloni din bumbac cu croială dreaptă, pantofi;

în Marină - o coafură, o haină sau o jachetă de mazăre, un flanel de lână cu guler uniform, pantaloni de lână, pantofi.

Îmbrăcămintea de lucru se păstrează în unitățile militare în limita nevoilor reale și se utilizează la efectuarea lucrărilor menajere și de construcții, precum și la întreținerea echipamentelor și a armelor.

Proprietatea de îmbrăcăminte, cu excepția consumabilelor, este trecută în posesia și folosirea gratuită a personalului militar din momentul în care este primită.

Proprietatea de îmbrăcăminte de uz personal, eliberată personalului militar care servește în baza unui contract, devine proprietatea acestora la sfârșitul perioadei de purtare.

rambursabil:

bunuri suspendate de uz personal, eliberate militarilor care efectuează serviciul militar în serviciul militar obligatoriu;

bunuri de îmbrăcăminte de uz personal, a căror perioadă de purtare nu a expirat, eliberate personalului militar care servește în baza unui contract în cazul concedierii acestora din serviciul militar din motivele prevăzute la paragrafele "e" - "h" ale paragrafului 1 și paragrafele „c” - „e” paragraful 2 al articolului 51 din Legea federală „Cu privire la serviciul militar și serviciul militar”;

proprietatea de inventar, cu excepția articolelor individuale prevăzute de standardele de aprovizionare.

495

După următoarea eliberare a bunurilor de îmbrăcăminte personalului militar care efectuează serviciul militar în recrutare, articolele din emisiunea precedentă care au servit perioada de purtare stabilită se predau la depozitul de îmbrăcăminte al unității militare și se folosesc ca haine de lucru sau la direcția. a autoritatii de content.

La încheierea unui contract privind efectuarea serviciului militar de către personalul militar recrutat, nu li se oferă articole de îmbrăcăminte pentru uz personal, care ar trebui să fie eliberate în conformitate cu standardele relevante de furnizare, care au același nume în ceea ce privește articolele. de îmbrăcăminte de uz personal care sunt purtate de astfel de militari.

La transferul personalului militar înscris în serviciul militar prin recrutare de la o unitate militară la alta, li se asigură în ziua transferului toate articolele de îmbrăcăminte de uz personal prevăzute de standardele de aprovizionare, precum și un rucsac pentru îmbrăcăminte. Articolele de inventar sunt predate la depozitul de îmbrăcăminte al unității militare.

Militarii care, din vina lor, au cauzat daune proprietății și echipamentelor tehnice ale serviciului de îmbrăcăminte sunt trași la răspundere în conformitate cu legislația Federației Ruse.

Deteriorarea proprietății și echipamentelor tehnice ale serviciului de îmbrăcăminte este înțeleasă ca o modificare a stării lor calitative, având ca rezultat imposibilitatea utilizării ulterioare în scopul propus.

În timpul eliberării inițiale și ulterioare a articolelor de îmbrăcăminte pentru uz personal, personalul militar este eliberat nou.

În cazul pierderii sau deteriorării articolelor de îmbrăcăminte pentru uz personal de către personalul militar care servește în baza unui contract, fără a fi din vina lor, acestor militari li se eliberează

articole noi cu același nume ale bunului specificat prevăzut de furnizare. standardelor, fără a ține cont de perioada de purtare a obiectelor pierdute sau deteriorate ale proprietății specificate.

În caz de pierdere sau deteriorare a articolelor de îmbrăcăminte de uz personal, a căror perioadă de purtare nu a expirat, personalul militar înrolat, fără vina proprie, este eliberat acestor cadre militare pentru perioada rămasă de purtare a articolelor de proprietate de îmbrăcăminte, articole noi cu același nume de proprietate specificată. În alte cazuri de pierdere sau deteriorare a articolelor de îmbrăcăminte primite de acești militari, li se eliberează articole cu același nume pentru uz personal, potrivite pentru utilizare.

În caz de pierdere sau deteriorare a bunurilor de inventar, a căror perioadă de uzură (funcționare) nu a expirat, militar 496

angajații primesc articole de inventar cu același nume care sunt adecvate pentru utilizare.

Personalul militar recrutat, după ce este transferat în rezervă, este transferat în proprietatea articolelor de îmbrăcăminte pentru uz personal, a căror listă este stabilită de Ministerul Apărării al Federației Ruse și autoritățile executive federale, în care se prestează serviciul militar. pentru prin legea federală, în acord cu Ministerul Dezvoltării Economice și Comerțului Federația Rusă.

La eliberarea articolelor de îmbrăcăminte individuale personalului militar se ține cont de zona în care efectuează serviciul militar.

Proprietatea pentru uz personal, lenjeria de pat și alte proprietăți de inventar situate în subdiviziuni sunt marcate. La depozitul de îmbrăcăminte al unei unități militare se aplică o ștampilă care indică perioada de eliberare a articolelor de îmbrăcăminte în șosetă.

O ștampilă care indică numărul de legitimație militară se aplică îmbrăcămintei de uz personal (articole pentru cap, paltoane de iarnă, jachete, tunică, pantaloni), pantofi și echipamente eliberate personalului militar înrolat după montarea uniformelor în unitate.

Îmbrăcămintea și încălțămintea eliberate personalului militar în șosetă trebuie ajustate în funcție de înălțime, plenitudine și mărime.

Montarea (selectarea) îmbrăcămintei și încălțămintei se efectuează la depozitul de îmbrăcăminte al unității militare, sub supravegherea șefului serviciului de îmbrăcăminte al unității militare, pe baza datelor mărimi-înălțime-în greutate ale măsurării cadre militare realizate în unitate.

Ca fond de înlocuire, subunitatea trebuie să conțină în mod constant îmbrăcăminte și încălțăminte purtabile (5-7 seturi de articole care au îndeplinit termenele limită, dar sunt purtabile).

Articolele de îmbrăcăminte pot fi depozitate în cămară pentru depozitarea bunurilor companiei și a bunurilor personale ale personalului militar și în camerele de dormit sau pot fi amplasate direct cu personalul militar. Sergenții și soldații au întotdeauna un

singur set de îmbrăcăminte și încălțăminte, care este de fapt în șosetă.

Paltoanele de iarnă, jachetele, paltoanele din piele de oaie, gențile complete sunt depozitate în dulapuri speciale instalate în barăci.

Articolele de îmbrăcăminte speciale destinate muncii sunt depozitate în dulapuri sau pe rafturi echipate în locurile de muncă ale personalului militar. Restul bunurilor sergenților

497

tovarășii și soldații sunt depozitați în cămară companiei pe un cuier, iar articolele pentru acoperirea capului (șapci, pălării) și cizme sunt în celule.

Locurile pentru depozitarea tuturor tipurilor de articole de îmbrăcăminte sunt atribuite militarilor și sunt marcate cu etichete de dimensiunea 20x80 mm indicând gradul militar, numele și inițialele militarului.

Înainte de fiecare livrare de îmbrăcăminte și alte bunuri la cămară pentru depozitarea bunurilor companiei și a bunurilor personale ale personalului militar, acestea sunt puse în ordine, curățate de murdărie și praf, toate articolele sunt îndepărtate din buzunare, în plus, bunurile de îmbrăcăminte sunt călcate și pantofii sunt lubrifiați cu cremă de pantofi (unsoare). Este interzisă depozitarea îmbrăcămintei în stare pliată pe rafturi sau în pungi. Îmbrăcămintea și încălțămintea se eliberează din cămară pentru depozitarea bunurilor companiei și a bunurilor personale ale personalului militar cu permisiunea maistrului companiei.

Paturile din zona de dormit trebuie făcute uniform, pături de aceeași culoare și perne de aceeași dimensiune. Marginile foii de jos sunt ascunse sub saltea, cearceaful de sus, pliat în jumătate în lungime, este așezat pe cel de jos. Pătura este acoperită cu marginile ascunse sub saltea pe toate părțile, cu excepția tăbliei. Perna este biciuită și așezată la tăblie cu colțurile îndreptate.

Pentru a evita deteriorarea saltelei, sub saltea se pune o căptușeală pe plasa metalică a patului și se fixează în colțuri și în mijloc (6-8 benzi de cauciuc).

Un prosop de față, îndoit în jumătate pe lungime, este atârnat pe șina de sus a tăbliei patului, la capătul culoarului.

Un prosop pentru picioare, îndoit în jumătate, este atârnat pe bara transversală inferioară a tăbliei la picioarele din partea culoarului, iar capetele sale sunt ascunse sub saltea. Pe unul dintre colțurile prosopului este ștanțat „H” care măsoară 20x15 mm. Când plasează paturile pe două niveluri, personalul militar staționat pe al doilea nivel își atârnă prosoapele pentru picioare de bara transversală inferioară a primului nivel.

Papucii de cazarmă se depozitează sub pat la picioare, deasupra lor sunt așezați (rulat) în timpul zilei pe traverse metalice special realizate suspendate de plasa de pat, un covor de noptieră.

Când este plasat în cazarmă, geanta de poliție a fiecărui sergent și soldat conține în mod constant: o pălărie melon, o cană, o lingură, un set de nasturi, cârlige, fire. Articolele de echipament de teren sunt depozitate în unități asamblate pe o centură de talie fără muniție și o pungă cu mască de gaz. Echipamentele de teren sunt periodic dezasamblate, inspectate si curatate pentru a elimina deficientele identificate.

498

Când personalul militar iese la exerciții și manevre într-o geantă (rucsac), se potrivește suplimentar: o rație de luptă, o haină de ploaie, o cască de oțel, un prosop, o pereche de cârpe de rezervă, articole de toaletă și accesorii pentru îngrijirea îmbrăcămintei și încălțămintei. , iar dacă este necesar - pereche de lenjerie intimă.

Unitatea conține numai articole de îmbrăcăminte care pot fi reparate, în cantitatea prevăzută de foile de pontaj către state și standardele de asistență. Articolele vestimentare in exces se predau la depozitul unitatii militare.

Toate articolele vestimentare aflate în cazarmă se află sub protecția trupei zilnice a companiei.

La acceptarea (livrarea) de către persoanele sale a comenzii zilnice se efectuează o verificare obligatorie conform inventarelor aflate în fiecare încăpere a cazărmii.

Reparațiile minore ale articolelor de îmbrăcăminte (cusutul cusăturilor rupte, coaserea nasturii, cârligele, buclele, cataramele, curelele, umerasele, schimbarea butonierelor etc.) sunt efectuate de personalul militar însuși, iar pantofii - de către cizmarii non-standard din unitate sau de către sergenții și soldații înșiși.

Reparația medie a îmbrăcămintei și încălțămintei se efectuează într-un atelier de reparare a îmbrăcămintei proprietatea unei unități militare. Livrarea bunurilor pentru reparații, după caz, se efectuează de către maistrul companiei la ora stabilită de rutina zilnică.

Spălarea personalului militar poate fi efectuată în băile staționare ale Ministerului Apărării sau în băile de câmp folosind instalații de dezinfecție și duș, precum și în întreprinderile civile de băi și spălătorie.

Spălarea personalului militar se efectuează cel puțin o dată pe săptămână cu schimbarea simultană obligatorie a unui set de lenjerie de corp și lenjerie de pat.

Setul de lenjerie, care este supus înlocuirii obligatorii la fiecare spălare, include: lenjerie intimă, cârpe pentru picioare (șosete), două cearșafuri, o față de pernă superioară și un prosop. Iarna, în plus,

lenjeria caldă și cârpele de iarnă (șosete) sunt înlocuite o dată la două săptămâni.

În timpul îmbăierii, personalului i se asigură prosoape de baie.

Lavetele fac obiectul utilizării individuale a personalului militar. La sfârșitul spălării, cârpele sunt uscate și depozitate în unitate în pungi în noptieră.

CERINȚE DE SIGURANȚĂ LA INCENDII

Tot personalul militar trebuie să cunoască și să respecte cerințele de securitate la incendiu și să poată manipula echipamentele de stingere a incendiilor.

În caz de incendiu, fiecare militar este obligat să ia imediat măsuri pentru a apela pompierii și a începe stingerea incendiului cu mijloacele disponibile, precum și salvarea oamenilor, a armelor, a echipamentelor militare și a altor materiale.

În scopul securității la incendiu, este interzis: să se facă focul la mai puțin de 40 m de clădiri, șantieruri cu echipamente imobiliare și militare, precum și să se fumeze și să se folosească dispozitive cu foc deschis în parcuri, depozite, hangare și încăperi; folosiți sobe defecte, folosiți lichide inflamabile pentru aprindere; lăsați materiale și bunuri combustibile lângă sobe și sobe de încălzire fără supraveghere; blocați accesul la echipamentele de stingere a incendiilor, tablourile electrice și întrerupătoarele electrice; utilizați agenți de stingere a incendiilor în alte scopuri; utilizați cablaje și echipamente electrice defecte; utilizați încălzitoare electrice de uz casnic fără suporturi ignifuge, precum și înlocuiți siguranțe arsuri în tablouri de distribuție cu fire și alte obiecte conductoare; predau sub protectie spatiile (depozitele) care nu au fost verificate din punct de vedere al securitatii la incendiu.

CERINȚE DE SIGURANȚĂ ÎN PARCURI ȘI HANGARE

Echipamentul militar este instalat astfel încât să rămână pasajele necesare între ele pentru retragerea lui rapidă în caz de incendiu.

Pentru a preveni apariția unui incendiu în parcuri și hangare, este strict interzis: alimentarea mașinilor care se află în parcări și depozitarea echipamentelor cu rezervoare de combustibil și conducte de combustibil cu scurgeri ; depozitați combustibilul în afara rezervoarelor obișnuite de combustibil, lubrifianții și containerele goale în parcările echipamentelor; spălați și curățați husele, glutele și hainele cu kerosen, benzină și alte lichide inflamabile; depozitați în mașini obiecte străine, în special cârpe unse, huse, haine speciale; utilizați încălzitoare periculoase în ceea ce privește incendiul; folosiți focul deschis în parcări atunci când le deserviți; aglomerați porțile în incintă pentru parcare și depozitare a mașinilor, amenajați depozite, ateliere și locuințe în aceste spații; închideți porțile în incintă pentru parcare și depozitare a mașinilor pe constipație internă.

Pentru a asigura retragerea imediată a autovehiculelor în caz de incendiu, se alocă zilnic un tractor de serviciu dotat cu echipament de stingere și evacuare a incendiilor.

În ateliere, spații de depozitare, la punctele de lucru cu bunuri și echipamente, înainte de începerea lucrului este desemnată o brigadă de pompieri din personalul care lucrează permanent sau temporar. Pe lângă

500

Echipajele de pompieri sunt încredințate cu monitorizarea implementării măsurilor de siguranță la incendiu la șantierele de lucru, raportarea unui incendiu, stingerea incendiilor și evacuarea proprietății (echipamentelor).

Pentru a preveni apariția unui incendiu la punctele de alimentare cu combustibil, sunt strict interzise: circulația vehiculelor cu o viteză mai mare de 5 km/h; instalați mașini de realimentare la o distanță mai mică de 2 m de dozatoare; echipamente de realimentare cu motoare în funcțiune, precum și cu personal în spate; efectuează lucrări de reglare, repara mașini, da semnale sonore și luminoase; fumatul, folosiți foc deschis, lanterne și lămpi rezistente la explozie; pentru a porni motorul mașinii până când combustibilul vărsat este îndepărtat de pe suprafața acesteia.

PROCEDURA PENTRU TRATAMENTUL PRIZONIRILOR DE RĂZBOI

Prizonierii de război sunt persoane, inclusiv răniții și bolnavii, care aparțin sau aparțineau forțelor armate ale inamicului, miliției, detașamentelor de voluntari, mișcărilor de rezistență, capturate, predate de bunăvoie sau au fost capturate din orice alt motiv.

Prizonierii de război sunt în mâinile statului, și nu ale indivizilor sau unităților militare care îi fac prizonieri. Captivitatea nu este o pedeapsă, ci o restricție temporară a capacității de a participa la ostilități.

Prizonierii de război sunt protejați de Convențiile de la Geneva, care le garantează un tratament uman. În toate împrejurările, prizonierii de război au dreptul la respectarea persoanei și a onoarei lor. În orice condiții, este interzisă discriminarea prizonierilor de război pe orice criteriu (rasă, culoare, religie sau crez, sex, origine, statut de proprietate, opinii politice etc.). Încălcarea vieții și a integrității fizice (crimă, mutilare, tratament crud, tortură și tortură), luarea de ostatici, încălcarea demnității umane, condamnarea și aplicarea pedepsei fără o hotărâre judecătorească care a intrat în vigoare sunt interzise. Prizonierii de război își păstrează pe deplin capacitatea juridică civilă, de care au beneficiat înainte de a fi luați prizonieri, și sunt supuși legilor, regulamentelor și ordinelor în vigoare în forțele armate ale statului care îi ținea prizonieri.

Răniții și bolnavii dintre prizonierii de război trebuie să primească asistență medicală în timp util. Ofițerii și prizonierii de război echivalenti acestora ar trebui tratați cu respectul datorat rangului și vârstei lor.

Statutul de prizonier de război și dreptul la un tratament adecvat intră în vigoare din momentul capturii.

501

În timpul luptei, prizonierii de război sunt de îndată, cu respectarea măsurilor de asigurare a siguranței lor, scoși din zona de luptă și însoțiți de cadrele militare desemnate prin ordin al comandantului unității militare la punctul de adunare a prizonierilor de război, organizat. în spatele formațiunilor de luptă ale unității.

Toate lucrurile (cu excepția armelor și munițiilor) și obiectele de uz personal, însemnele și apartenența la stat, însemnele, echipamentul individual de protecție, sumele de bani și obiectele de valoare obiectivă și subiectivă nu sunt confiscate de la prizonierii de război. Excepție fac cazurile în care confiscarea obiectelor și lucrurilor de mai sus este dictată de necesitatea asigurării securității. În aceste cazuri, sechestrul se efectuează numai prin ordin al comandantului superior responsabil cu întreținerea prizonierilor de război, cu întocmirea obligatorie a unui act și eliberarea unei chitanțe detaliate prizonierului de război cu mențiunea lizibilă a funcția, gradul militar, prenumele, numele și patronimul celui care a eliberat această chitanță. Toate aceste lucruri, precum și sumele de bani, trebuie returnate prizonierilor de război la sfârșitul captivității lor în forma în care au fost sechestrați.

APLICAȚII

ANEXA 1

METODA DE PREPARARE

SI REALIZAREA EXERCITIILOR DE COMANDA TACTICA PENTRU ANTRENAMENTUL TACTIC

Pregătirea exercițiilor tactice de luptă. Exercițiile de luptă tactică joacă un rol crucial în pregătirea tactică a echipei și necesită de la comandantul acesteia mari cunoștințe teoretice, înaltă abilitate metodologică și responsabilitate specială pentru pregătirea orelor.

În cursul antrenamentului de luptă s-a dezvoltat următoarea secvență de sesiuni de antrenament: pregătirea personală a șefului de echipă; clarificarea datelor sursă; recunoașterea și elaborarea unui plan de lecție; instruirea personalului departamentului, partea materială și materialul educațional și baza tehnică.

Pregătirea șefului de echipă pentru lecție se realizează la cursuri demonstrative și instructor-metodice, briefing-uri, dar autoinstruirea rămâne metoda principală.

Pregătindu-se pentru lecție, sergentul, sub îndrumarea comandantului de pluton, înțelege datele inițiale stabilite în programul de cursuri al companiei: subiectul și problemele de pregătire, standardele și timpul de lucru, precum și consumul de motoare. resurse și echipamente de simulare. Apoi studiază secțiunile și articolele relevante ale

Manualului de luptă pentru pregătirea și desfășurarea luptei cu arme combinate, partea a 3-a (pluton, echipă, tanc), prevederile Metodologiei de pregătire tactică a unei echipe și pluton de puști motorizate, Colecția a standardelor pentru antrenamentul de luptă.

Clarificând conținutul unei anumite probleme educaționale, șeful de echipă specifică ce tehnici și metode de acțiune vor fi practicate în lecție și în ce secvență.

Echipa în defensivă

Următoarele tehnici și metode de acțiune sunt de obicei practicate la exercițiile tactice pe tema „Echipă defensivă": ocuparea și echiparea unei poziții de luptă; tehnici pentru protejarea vehiculelor de luptă a infanteriei (APC) de armele inamice de înaltă precizie; dispozitiv de barieră; acțiunile echipei în timpul efectuării unei lovituri nucleare de către inamic și în timpul antrenamentului la foc; respingerea infanteriei inamice și atacurile tancurilor; schimbare de poziție și DR-

Este oportun ca liderul echipei să efectueze exerciții tactice și de exercițiu pentru a rezolva probleme de antrenament precum ocuparea unei poziții specificate, acțiunile echipei atunci când inamicul folosește arme nucleare și la începutul antrenamentului la foc, respingerea unui atac inamic, în această secvență.

Ocuparea poziţiei de luptă specificate. După ce a anunțat problema de antrenament și procedura de elaborare pe elemente, care poate fi alegerea posturilor de tragere (locurile de tragere), ocuparea unei poziții de luptă de către echipă, șeful de echipă le reamintește pe scurt soldaților ce cerințe pentru tragere. poziţia sau un loc pentru tragere ar trebui să se întâlnească. Apoi indică direcția ofensivei inamicului și zona (linia aproximativă) în care ar trebui să fie amplasate pozițiile de tragere ale vehiculelor de luptă de infanterie, tunurile.

o pușcă, un lansator de grenade, un loc pentru tragerea cu mitraliere și ordin de a lua o poziție. De exemplu: „Atacul inamicului este așteptat în direcția movilei, vys. "Apartament". Echipa a fost însărcinată cu apărarea poziției de luptă arbore uscat, piatră. Alege-ți propriile poziții de tragere și locuri pentru tragere. Ramura, in directia movilei - LA LUPTA.

După ce soldații au ales și au luat poziții, șeful de echipă verifică modul în care sunt acoperiți de focul inamicului și deghizați de observația sa, dacă asigură observarea inamicului și efectuează focul îndreptat către el la diferite distanțe.

După evaluarea alegerii pozițiilor de tragere (locuri de tragere) de către fiecare soldat, șeful de echipă construiește echipa și arată care poziție a fost aleasă cu cel mai mare succes. Pentru persuasivitate, el ordonă unul câte unul să-l ocupe și să se pregătească de tragere, subliniază neajunsurile pozițiilor alese și ordonă să aleagă posturi de tragere la o nouă linie. Așadar, după ce a repetat de mai multe ori și

asigurându-se că soldații au stăpânit ferm cerințele pentru pozițiile de tragere și au învățat să le selecteze rapid și corect, liderul echipei aduce echipa în poziția inițială și continuă să elaboreze al doilea element.

Pentru a elabora al doilea element - ocuparea unei poziții de luptă de către echipă, liderul echipei stabilește o sarcină aproximativ după cum urmează: „Repere: primul este un singur copac, al doilea este doi cioturi, al treilea (principal) este Birch Grove.

Arme de foc inamice detectate: primul reper, stânga 20 - mitralieră; al treilea reper, mai aproape de 200 - un transportor blindat de personal într-un șanț.

Echipa apără poziția de luptă a gropii, tufișurile cu sarcina de a preveni străpungerea tancurilor și infanteriei inamice în direcția op. 3, Dachnoye. Fâșie de foc: în dreapta - o groapă, op. 1, în stânga - tufișuri, op. 2. Sector suplimentar de tragere - tufișuri, hambar.

1 Meo apără în dreapta, 3 Meo în stânga. Preluați poziții de tragere: BMP - în tufișuri separate, sectoare de foc: cel principal - o răscruce, un hambar, unul suplimentar - un hambar, op. 2; la privat Drozdov (mitralier) - de piatră, sectoare de foc: cel principal - tufișuri, op. 2, suplimentar - op. 2, un grup de arbori; Privat Akhmetov (lansator de grenade) - lângă drum, sectoare de foc: principal - op. 1, tufișuri, suplimentar - op. 2, un grup de arbori; Soldații Dukov, Ivanov, Popov (mitralieri) (indică terenul pentru fiecare zonă de tragere și sectoare de tragere).

După aceea, șeful de echipă trece la pregătirea practică a acțiunilor personalului pentru a ocupa o poziție de luptă de către echipă. El învață personalul să avanseze pe ascuns și să-și ia poziția în funcție de focul inamicului și de teren în diverse moduri (prin repezi unul câte unul, câte doi, de către întreaga echipă sau târându-se), dând comenzi pentru aceasta, de exemplu: „ Echipă, pe un copac uscat, la groapa de linie, tufișuri, liniuță (târâind), dreapta (dreapta și stânga) pe rând - ÎNTAINT”; observarea constantă a inamicului, alegerea unui loc pentru răgaz după deplasarea a 20-40 de pași și pregătirea imediată pentru tragere într-un sector desemnat. În cursul înaintării și luării unei poziții de pușcași motorizați, BMP îi sprijină cu foc dintr-un loc. Odată cu pușcașii motorizați luând o poziție, BMP, aplicând pe teren, își ia rapid poziția de tragere. Dezvoltarea acestui element poate fi realizată inițial cu promovarea unui personal

compoziție pentru ocuparea unei poziții la o distanță de 100-150 m. Asigurându-se că cursanții înțeleg corect procedura de preluare a pozițiilor, șeful de echipă poate avansa în secret echipa la o distanță de 300-400 m. apoi pe rând. (două o dată) și se încheie cu un târâș.

Pentru a elabora mai intens acțiunile atunci când ocupați o poziție de luptă, antrenamentul se efectuează și atunci când vă deplasați în direcția opusă. Pentru a face acest lucru, liderul echipei creează o nouă situație tactică și o aduce subordonaților săi.

După ce a realizat acțiuni clare și corecte de la cursanți, liderul echipei efectuează o analiză și trece la rezolvarea a doua întrebare.

Acțiuni când inamicul folosește arme nucleare și cu începerea antrenamentului de foc. Este recomandabil să se rezolve această problemă pe un șantier echipat din punct de vedere ingineresc, având șanțuri, șanțuri, crăpături, piguri (adăposturi), în funcție de următoarele elemente: acțiunile personalului în timpul efectuării unei lovituri nucleare de către inamic; acţiuni ale personalului cu pregătirea începerii incendiului.

Pentru a preda acțiuni pe primul element, șeful de echipă aduce semnalul de avertizare personalului, explică și, dacă este necesar, arată ordinea acțiunilor sale asupra acestuia. Apoi dă comanda de a ocupa o poziție, numește un observator și o armă de foc de serviciu. După ce personalul echipei își ia locul și se pregătește de luptă, șeful echipei dă un semnal de alertă de contaminare chimică și biologică, conform căruia personalul își îmbracă rapid măști de gaz și alte echipamente de protecție. Conducătorul de echipă, după ce a verificat corectitudinea punerii echipamentului de protecție și asigurându-se că acțiunile de pe semnalul de avertizare sunt corecte, procedează la instruirea personalului în acțiunile pentru izbucnirea unei explozii nucleare. Pentru a face acest lucru, el dă o comandă vocală: „Flash pe dreapta (stânga)”. Totodată, antrenează personalul în acțiunile corecte atunci când se află într-un vehicul de luptă de infanterie (APC) în apropierea fortificațiilor și când se află în spații deschise. După ce trec prin unda de șoc, cursanții sunt obligați să respingă un atac inamic. Inițial, elementul este elaborat într-un ritm lent, iar atenția principală este acordată corectitudinii punerii echipamentului de protecție și acoperirii. În pregătirea ulterioară, liderul de echipă, solicitând accelerarea acțiunilor, realizează o îndeplinire clară și bine coordonată de către fiecare soldat a standardului adecvat de protecție împotriva armelor de distrugere în masă a inamicului.

Pentru a elabora cel de-al doilea element, șeful de echipă explică procedura de acțiuni ale personalului de echipă cu începutul antrenamentului de foc inamic, numește un observator și îi atribuie o sarcină. Apoi imită un raid de artilerie inamic prin detonarea unui pachet exploziv și dă comanda: „Echipă — ÎN Adăpost”. Observând acțiunile cursanților, el învață observatorul să rămână în poziție și să observe acțiunile inamicului, iar restul personalului să se adăpostească într-un gol blocat, într-o pirogă (adăpost) sau într-un vehicul de luptă de infanterie pregătit să iau repede locurile lor în poziție. De îndată ce soldații se adăpostesc într-un gol blocat, pirog (adăpost), șeful de echipă solicită o imitare (spectacol) a țintelor și ordonă observatorului să pună semnalul

sunați personalul de la adăpost, de exemplu: „Squad - TO BATTLE”. La semnalul observatorului, soldații fug din golul blocat, pirogul (adăpostul) și își iau locurile pentru a respinge atacul inamicului. În timpul pregătirii ulterioare, sarcinile de observator sunt îndeplinite de alți soldați.

După ce a antrenat echipa să acționeze după un semnal de avertizare atunci când inamicul folosește arme nucleare și odată cu începerea antrenamentului de foc, șeful echipei efectuează o analiză și trece la rezolvarea următoarei probleme de antrenament.

Reflectarea atacului inamicului. Este recomandabil să se împartă antrenamentul în acțiuni pe această problemă de instruire în următoarele elemente: acțiuni ale personalului cu inamicul mergând în ofensivă și în timpul distrugerii tancurilor și infanteriei inamice în fața liniei frontului; acțiunile personalului atunci când inamicul intră pe flancul echipei.

Când predă acțiuni pe primul element, șeful de echipă poate reaminti pe scurt procedura pentru observator, trăgător-operator al BMP și restul soldaților atunci când inamicul intră în atac. Apoi stabilește o sarcină pentru echipă sau o clarifică numai dacă sarcina a fost stabilită atunci când elaborează întrebarea anterioară de antrenament și numește un observator, după care dă comanda echipei să ocupe o poziție de luptă și desemnează acțiunile echipei. înaintarea inamicului de la o linie îndepărtată (dă comanda de afișare a țintelor nr. 1 - tanc, nr. 2 - transport de trupe blindat), apoi la distanțe mai apropiate, astfel încât să se arate secvența de mișcare a inamicului către linia frontului , și învață personalul echipei în mod secvențial, în funcție de distanță, să pregătească date pentru tragere, să-l lovească cu diferite tipuri de arme, inclusiv grenade de mână.

Observatorul, observând trecerea inamicului la atac, raportează liderului de echipă și dă un semnal de alarmă. Echipa este imediat pregătită pentru luptă. Conducătorul de echipă învață personalul să distrugă inamicul, mai întâi cu focul din armamentul vehiculului de luptă al infanteriei, apoi cu focul unui lunetist și al mitralierelor, iar pe măsură ce inamicul se apropie de linia frontului, cu toate tipurile de arme; selectarea țintei și instalarea dispozitivelor de ochire, distrugerea independentă a inamicului, în funcție de distanța până la ținte și de direcția mișcării acestora; concentrarea focului asupra celor mai importante obiective sau zone.

Când infanteriei inamice se apropie de poziție la o distanță de 30-40 m (inamicul este indicat prin afișarea țintelor), șeful echipei dă comanda: „Pregătiți grenade” și învață personalul să arunce grenade în țintă și să distrugă. inamicul cu focul fără fir.

Conducătorul de echipă exercită controlul asupra acțiunilor subordonaților în lovirea țintelor cu ajutorul ortoscoapelor, monturii de ochire și a altor dispozitive de control. Dacă cursantul a identificat corect monturile de țintire și a îndreptat arma spre țintă, aceasta este considerată lovită (ținta este îndepărtată sau oprită). Tancul este considerat lovit dacă grenada a lovit ținta. Deci, crescând constant situația și schimbând opțiunile de afișare a țintelor, liderul de echipă realizează o compoziție excelentă de monitorizare continuă a câmpului de luptă, un raport clar asupra țintelor detectate, capacitatea de a selecta în mod independent ținte și de a determina datele inițiale pentru tragere, transfer trage de la o țintă la alta și concentrează-l pentru cele mai importante scopuri.

Predarea acțiunilor pe cel de-al doilea element, șeful de echipă explică personalului cum să distrugă inamicul blocat și procedura pentru echipaj, folosind poziții de tragere de rezervă și manevrând arme de foc de-a lungul liniilor de comunicare, învață personalul, în cooperare cu vecinii. echipă, pentru a distruge inamicul cu foc de toate tipurile de arme la distanță apropiată și grenade. Apoi, arătând ținte, introductiv sau dând comenzi, el antrenează șoferul, mitralierul, aruncătorul de grenade să treacă din pozițiile principale în rezervă sau să ocupe poziții pe flancul amenințat.

După ce a rezolvat problema de antrenament pe elemente, liderul echipei creează un nou mediu și învață echipa cum să acționeze în dezvoltarea complexă a întregii probleme de antrenament.

La sfârșitul lecției, șeful de echipă verifică armele, muniția, suportul material și analizează lecția. În timpul analizei, el caracterizează acțiunile soldaților pe parcursul dezvoltării fiecărei probleme de instruire, notează cele mai instructive acțiuni și neajunsuri care au avut loc în lecție, anunță evaluarea fiecărui soldat și indică ce trebuie făcut pentru a elimina deficiențele. . După aceea, raportează comandantului de pluton despre sfârșitul lecției.

Echipa în ofensivă

Secvența de lucru a liderului de echipă în pregătirea unui exercițiu tactic cu o echipă în ofensivă este similară cu pregătirea unui exercițiu tactic cu o echipă în defensivă. Cu toate acestea, procedura de efectuare a exercițiilor tactice pe subiectele „Echipă ofensivă” și „Echipă defensivă” este diferită.

Următoarele tehnici și metode de acțiune sunt de obicei practicate la exercițiile tactice pe tema „Echipă ofensivă”: trecerea la un atac dintr-un șanț; extinderea și desfășurarea departamentului din coloană în lanț și pliere în coloană; descălecare, desfășurare în lanț și aterizare pe un vehicul de luptă de infanterie (transport blindat) sau, în funcție de formarea ordinii de luptă, se practică acțiuni comune ale grupărilor de luptă: atac; depășirea diferitelor bariere și obstacole sub focul inamicului; implementarea diferitelor tipuri de manevre în timpul luptei în adâncurile apărării inamice; reflectarea unui contraatac; acțiuni privind alertele; acțiuni în timpul unei explozii nucleare; măsuri pentru eliminarea consecințelor utilizării de către inamic a armelor de distrugere în masă, a substanțelor incendiare și altele.

La recunoașterea efectuată de comandantul plutonului, șeful de echipă precizează locurile și procedura de rezolvare a problemelor de instruire, timpul de rezolvare a acestora și procedura de desemnare a inamicului.

După recunoaștere, se elaborează un plan pentru desfășurarea unei lecții de exerciții tactice. Planul specifică subiectul, obiectivele de învățare, timpul și locul sesiunii, ghiduri și manuale, materiale de instruire și conturează cursul sesiunii.

Planul de desfășurare a unui exercițiu tactic de luptă cu una sau două zile înainte de începerea lecției este înaintat comandantului de pluton spre aprobare. În același timp, șeful de echipă trebuie să fie pregătit să raporteze comandantului de pluton cu privire la procedura de desfășurare a lecției și, dacă este necesar, să primească de la acesta sfaturi metodologice cu privire la rezolvarea problemelor de pregătire și suport logistic pentru lecție.

508

În cursul pregătirii personalului pentru o lecție, liderul de echipă studiază cu el articolele Manualului de luptă privind pregătirea și desfășurarea luptei cu arme combinate, conținutul altor documente, precum și standardele, a căror cunoaștere este necesară atunci când rezolvarea problemelor de formare. Conducătorul de echipă îi introduce pe subordonați în tehnicile și metodele de acțiune pe care vor trebui să le elaboreze în lecție, îi aduce la cerințele de siguranță.

În ajunul lecției, șeful de echipă verifică funcționalitatea vehiculelor grupului de antrenament de luptă, ținte și indicatoare, iar în ziua lecției primește de la maistrul companiei sau de la comandantul adjunct al plutonului numărul stabilit. de cartușe goale, grenade de mână imitație de antrenament, cartușe de semnalizare și iluminare.

Efectuarea exercițiilor tactice. Echipa merge la lucru pe teren ca parte a unui pluton. Înainte de a merge la lecție, șeful de echipă verifică disponibilitatea și dotarea personalului, a armelor, a logisticii de antrenament, precum și cunoștințele subordonaților cu privire la cerințele de siguranță atunci când folosesc mijloace de semnalizare și imitație.

La mutarea la locul de muncă și înapoi, pot fi rezolvate întrebări individuale despre topografia militară (de exemplu, mișcarea în azimut), tehnici tactice elaborate anterior (de exemplu, deplasarea pe câmpul de luptă în diferite moduri, acțiuni asupra semnalelor de avertizare) poate fi repetat, și însoțind antrenamentul fizic.

După ce plutonul intră în zona de ocupație și comandantul de pluton anunță subiectele, obiectivele de pregătire și locurile de ocupare pentru fiecare echipă, șefii de echipă urmează cu personalul lor în locurile indicate și încep să rezolve problemele de pregătire.

Exercițiile tactice de luptă pot fi efectuate folosind metoda „picior cu mașină” sau pe un vehicul de luptă de infanterie (APC). În etapa inițială a pregătirii departamentului, cursurile sunt desfășurate prin metoda „mers pe jos cu mașina”.

Liderul de echipă conduce lecția în aproximativ următoarea secvență. In pozitia initiala anunta catedrei prima intrebare educationala si procedura de desfasurare a acesteia. Apoi își amintește tehnicile și acțiunile care trebuie elaborate, aduce cursanților situația tactică și trece la exersarea primei tehnici. Dacă, în pregătirea lecției, nu s-a efectuat familiarizarea cu tehnicile în curs de elaborare, atunci liderul echipei arată noua tehnică în ansamblu și primul ei element în curs de elaborare și dacă personalul a fost familiarizat cu tehnica mai

devreme, apoi conducătorul lecției explică doar procedura de exersare a acesteia pe elemente și trece la antrenament .

Dezvoltarea unei noi tehnici începe într-un ritm lent, în timp ce liderul echipei acordă o atenție principală implementării corecte a acesteia. Apoi ritmul recepției este accelerat treptat până la timpul prevăzut de standarde.

Dacă cursanții greșesc și acționează incorect, șeful echipei suspendă antrenamentul, subliniază greșelile făcute și, dacă este necesar, explică din nou cum să acționeze.

După ce a terminat de predat echipei un element al recepției (acțiunii), liderul echipei elaborează elementele ulterioare în aceeași ordine. După ce a rezolvat întrebarea de antrenament pe elemente, șeful de echipă rezolvă prima întrebare de antrenament într-un complex (fuzionat)

509

performanța și efectuează o analiză privată, apoi anunță cursanților următoarea întrebare de antrenament și conținutul acesteia, aduce situația tactică creată pentru dezvoltarea acesteia și continuă să exerseze prima tehnică în aceeași succesiune ca și la elaborarea întrebării anterioare.

La exercițiile tactice, conducătorul de echipă este obligat nu numai să-și antreneze subalternii în implementarea corectă și precisă a tehnicilor și metodelor de acțiune în ofensivă, ci și să formeze în ei calități morale și de luptă precum curajul, determinarea, impulsul ofensiv. și rapiditate de acțiune, încredere în sine și arme, disponibilitate pentru a îndeplini orice ordin al comandantului. În aceste scopuri, sunt utilizate diverse abordări metodologice. De exemplu, atunci când atacă prima linie a apărării inamicului după ce au aruncat imitații de grenade de mână, soldaților nu ar trebui să li se permită să încetinească în așteptarea unei explozii. Cu aceasta, liderul de echipă îi învață pe subalterni să suprime sentimentul de frică în condiții de pericol crescut.

După ce a finalizat dezvoltarea tuturor problemelor de antrenament, liderul echipei, dacă are timp, efectuează o sesiune de instruire cuprinzătoare cu personalul privind punerea în aplicare a tehnicilor și metodelor de acțiune cu privire la toate problemele de antrenament, apoi debriefing, care este partea finală a lecţie.

Înainte de dezasamblare, șeful de echipă verifică prezența armelor, echipamentului de protecție, echipamentului, confiscă cartușe goale nefolosite și echipamente de imitație și raportează comandantului plutonului.

În analiză, șeful de echipă indică tema lecției, obiectivele de învățare și în ce măsură au fost atinse în timpul lecției; analizează acțiunile soldaților pe parcursul desfășurării fiecărei probleme de instruire, consolidându-și judecățile cu cerințele regulamentelor, instrucțiunilor și ordinelor comandanților superiori; notează cele mai instructive acțiuni ale soldaților, precum și neajunsurile care au avut

loc în lecție. La sfârșitul analizei, el anunță o evaluare pentru fiecare soldat și indică ce trebuie făcut pentru a elimina neajunsurile identificate, la ce să acorde atenție atunci când se pregătește pentru următoarea lecție.

ANEXA 2

UTV E Căile Ferate Ruse

Comandantul 2 MSV 3 masuri

(grad militar, semnătură, prenume) „____” ______________ 200_

PLAN PENTRU REALIZAREA LECȚIEI DE COMANDARE TACTICĂ CU SECȚIUNEA A 2-A DE PUCȘĂ MOTOR (opțiune)

Subiect: Echipa în ofensivă.

Obiectivele de învățare: 1. Să antreneze echipa într-o implementare clară și abil a tehnicilor și metodelor de acțiune atunci când atacă în mișcare.

2. Să dezvolte creativitatea, inițiativa, moralul ridicat și calitățile de luptă și rezistența psihologică în acțiunile într-o luptă ofensivă.

Timp: 3 ore.

Locație: O bucată de teren pe un teren de antrenament tactic.

Beneficii: Regulamente de luptă pentru pregătirea și desfășurarea luptei cu arme combinate, partea 3 (pluton, echipă, tanc); Culegere de standarde pentru pregătirea de luptă a Forțelor Terestre.

Suport material: Grenade imitație de antrenament - 2 buc. și cartușe de antrenament - 20 buc. pentru fiecare elev, pachete-explozie - 3 buc., steaguri - 1 pereche, indicatoare - 4 buc.

Întrebări de studiu și timp

Acțiunile comandantului

Plan de acțiune

Progresul lecției

Organizarea lecției - 10 min

1. Avansarea lotului la linia de trecere la atac - 50 de minute

Verifică pregătirea departamentului, conduce la locul de muncă

Declară prima întrebare și ordinea în care este elaborată element cu element.

Antrenează departamentul în acțiuni practice:

aterizare pe un transportor blindat de personal din laterale, dând comenzi: „La mașină”, „Pe locuri”, mai întâi prin două părți și apoi printr-una;

avansarea pe un transportor blindat de personal până la linia de tranziție către atac; face calcul de luptă; dă comenzi: „Start”, „Pe un arbore separat - FORWARD”.

Învață echipa să coboare pe loc și, în mișcare, să se desfășoare în lanț

Acțiuni ale cursanților

Eliminați deficiențele observate

Înțelegeți ordinea de elaborare a întrebării pe elemente.

La comanda „La mașină” se aliniază de-a lungul lateralelor, iar la comanda „În locuri” își iau locurile în transportul de trupe blindat conform calculului. Instruit pentru a îndeplini cerințele de reglementare.

La înaintarea către transportul blindat de trupe, își îndeplinesc sarcinile conform calculului.

La comenzile „Spre mașină” și „Spre luptă - ÎNAINTE”, ei descălecă rapid și își iau locul în ordinea de luptă (lanțuri)

Probleme de antrenament și timp   acțiunile comandantului
2. Depășirea obstacolelor din fața primei linii de apărare a inamicului - 50 de minute   Anunță procedura de rezolvare a întrebării pe elemente. Indică locul de trecere în bariere și începe antrenamentul: în plierea echipei într-o coloană pe rând, câte două; în depășirea obstacolelor de-a lungul culoarului; în desfășurare în lanț după depășirea pasajului; în depășirea obstacolelor vehicule blindate de transport de trupe. Antrenamentul se efectuează atât atunci când vă deplasați către inamic, cât și departe de el

Continuare aplicația. 2

Plan de acțiune

Acțiuni ale cursanților

Înțelegeți ordinea de elaborare a întrebării pe elemente.

La comanda „Echipă, la trecerea la coloana unu (două), fugi - MARȚIE”, conform echipajului de luptă, cursanții se aliniază într-o coloană (mitralier în fruntea coloanei) și se deplasează spre pasaj .

La comanda „Echipă, câte unul (doi) în coloană, aleargă - MARSH”, cursanții depășesc obstacolele în fugă, mitralierul trage în mișcare.

Cu depășirea obstacolelor la comanda „Echipă, până la trigopunct, la luptă - ÎNTAINT” desfășurată rapid într-un lanț

Încheiați aplicația. 2

Întrebări de studiu și timp

Acțiuni de comandă

Plan de acțiune

Acțiuni ale cursanților

3. Atacul liniei frontale a apărării inamicului - 50 min

El anunță o întrebare de instruire, explică prevederile teoretice, introduce studenții în situație (arată linia frontului de apărare a inamicului, punctele de tragere ale acestuia, stabilește sarcina despărțirii) și trece la dezvoltarea practică a întrebării pe elemente:

mișcarea de atac a puștilor motorizate și a vehiculelor blindate de transport de trupe;

atacând linia frontului și distrugând forța de muncă inamice și punctele de tragere.

Te învață să avansezi într-un ritm accelerat (alergare), trăgând în mișcare; observați inamicul; șoferul unui transport de trupe blindat - să se deplaseze din capac în capac, susținând focul în avans; aruncați grenade de mână în mișcare; atacă în unanimitate linia frontului cu un strigăt de „ura”.

Repetă toate acțiunile în general

Ei înțeleg situația tactică și procedura de rezolvare a problemei pe elemente. La comanda „Echipă, în direcția trigopunctului, spre luptă - ÎNTAINT”, se desfășoară rapid într-un lanț și se deplasează în linia frontului, trăgând în mișcare, transportul de trupe blindat sprijină cu foc, trecând de la acoperire la acoperi.

La comanda „Pregătiți grenade”, grenadele sunt pregătite, armele sunt reîncărcate. La comanda „Grenadă – FOC”, ei aruncă grenade și, cu un strigăt de „ura” atacă prima linie. Ei trag direct, distrugând forța de muncă inamică în șanț.

Ei învață acțiuni corecte și rapide până când dobândesc abilități puternice în efectuarea fiecărui element.

Comandant parțial____

(grad militar, semnătură, prenume)

ANEXA 3

EXTRASE DIN COLECȚIILE DE STANDARDE

Protecția împotriva radiațiilor, chimică și biologică a trupelor

Standard Nr. Denumirea standardului Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului Categoria de stagiari (departament) Estimare pe timp
"excelent*"bine""satisfăcător"
1 Îmbrăcarea unei măști de gaz sau a unui pirat pro-re-instruit în unitate se află în poziție, în echipament militar sau special, se luptă, se odihnește pe oprire etc. Măștile de gaz și aparatele respiratorii în poziție de depozitare. Dintr-o dată, este dată comanda „Gaze” sau „Puneți un respirator”. Cursanții poartă măști de gaz sau aparate respiratorii. Timpul se numără din momentul în care se dă comanda până la îmbrăcarea capului.Personal militar Echipă (calcul) Pluton7s 11s 8s 12s 9s 13s8s 12s 9s 13s 10s 14s10s 14s 11s 15s 12s 17s
Notă. Numătorul indică momentul punerii unei măști de gaz, numitorul - un respirator.
Erori care determină calificarea „nesatisfăcătoare”: este permisă formarea unor astfel de pliuri sau distorsiuni, în care aerul exterior poate pătrunde sub cască-mască; nu înșurubată complet (înșurubată) piulița tubului de legătură

nămol

Nr. standardului Denumirea standardului Conditii (procedura) de implementare a standardului
4 Îmbrăcarea unui kit de protecție pentru brațe combinate și a unei măști de gaz Antrenați ca parte a unei unități care desfășoară operațiuni de luptă, se află în zona de concentrare (locație), în adăposturi sau vehicule închise. Mijloace de protecție pentru cursanți. a) La comanda „Pelerina în mâneci. Gaze „stagiarii își pun ciorapi, măști de gaze, mănuși, impermeabile în mâneci și, atunci când operează pe vehicule, se aliniază lângă acestea: în spații deschise în adăposturi sau vehicule închise b) La comandă” Îmbrăcați costum de protecție. Gaze ”stagiarii se îmbracă cu ciorapi, pelerini de ploaie sub formă de salopete, măști de gaz, cagoule, mănuși, iar atunci când lucrează pe vehicule se aliniază în apropierea acestora: în spații deschise în adăposturi sau folie de protecție a vehiculelor închise).

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (unitate) Estimare pe timp
♦excelent”„bun”♦satisfăcător”
Personal militar 3 min 3 min 20 s4 min
» 4 min 35 s5 min6 min
Personal militar 4 min 35 s5 min6 min
» 7 min 7 min 40 s9 min 10 s

Ch H— Nr. normeiNumele normeiCondiții (ordine) pentru îndeplinirea normei
6 Acțiuni la izbucnirea unei explozii nucleare Erori care reduc scorul cu un punct: operațiunile individuale nu au fost finalizate în totalitate la îmbrăcarea echipamentului de protecție; au fost făcute greșeli care reduc scorul cu un punct la punerea unei măști de gaz (standard nr. 1). Erori care determină calificarea „nesatisfăcătoare”: mai mult de două chei nu sunt fixate; au fost făcute greșeli care au determinat calificativul „nesatisfăcător” la punerea unei măști de gaz

(standard nr. 1) Antrenați ca parte a unei unități care efectuează o misiune de luptă pe jos sau cu echipament standard deschis, se află în zona de concentrare pe echipamente de luptă (speciale) deschise sau vehicule din exterior. Se simulează o fulgerare a unei explozii nucleare sau se dă comanda „Flash pe dreapta (stânga)” etc. La o fulgerare sau o comandă, cursanții se întind pe pământ (pe partea de jos a corpului) și dacă sunt adaposturi naturale, piroghe sau adaposturi la 2-3 pasi, le ocupa. Când conduceți cu vehicule standard, mecanicul-șofer (șoferul) oprește mașina, o pune pe frână, oprește motorul, închide geamurile laterale ale mașinii și jaluzelele. Tot personalul închide trapele și se ține strâns de balustradele sau unitățile existente, iar șoferul se apleacă sub parbriz.

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (divizie)

Estimare de timp

"Grozav"

"Amenda"

"satisfăcător"

persoane ce lucrează în cadrul armatei

Echipă (echipaj, echipaj), pluton

Echipă (echipaj, echipaj), pluton

7 s

8s

10 s

societate mixtă

oo

Nr. standardului Denumirea standardului Conditii (procedura) de implementare a standardului
7 Acţiuni asupra semnalului „Pericol de radiaţii” Timpul se numără din momentul în care se dă comanda până când elevii iau poziția corespunzătoare . Erori care reduc scorul cu un punct: nu au fost utilizate proprietățile de protecție ale terenului, structurile inginerești și echipamentele; mâinile nu sunt ascunse sub sine sau gulerul paltonului nu este ridicat; șoferul nu a pus echipamentul militar (mașina) pe frână, nu a oprit motorul sau nu a închis jaluzelele. Erori care determină calificarea „nesatisfăcătoare”: într-o zonă deschisă, stagiarul nu s-a întins cu capul în direcția opusă exploziei; trapa (ușa) mașinii sau geamurile laterale ale mașinii nu sunt închise. Stagiarii ca parte a unității efectuează o misiune de luptă, sunt amplasați în zonă deschisă sau în apropierea structurilor inginerești, a echipamentelor militare. Mijloace de protecție pentru

cursanți. Se dă semnalul „Pericol de radiații”. În timpul operațiunilor de la sol, echipamentele militare deschise, cursanții poartă aparate de protecție respiratorie, impermeabile de protecție în mâneci, ciorapi și mănuși de protecție.

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (divizie)

Estimare de timp

"Grozav"

"Amenda"

"satisfăcător"

persoane ce lucrează în cadrul armatei

Echipă (echipaj, echipaj), pluton

3 min

3 min

20 s

3 min

20 s

3 min

40 s

4 min

4 min

30 s

Ch »—* Nr. standardului Denumirea standardului Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului
8 Acțiuni asupra semnalului „Alarma chimică” În cazul în care există adăposturi (adăposturi, pirogă, tronsoane blocate de tranșee), echipament militar închis, la 5-10 m de locul unde se află unitatea, cursanții îmbrăcați aparate respiratorii, iau adăposturi sau locurile acestora în mașinile, închiderea ușilor, trapele, jaluzelele, includ un sistem de protecție colectivă. Timpul se numără din momentul în care se dă comanda până la îmbrăcarea echipamentului de protecție (ocuparea adăposturilor, echipamentului și pornirea sistemului de protecție colectivă. Dacă ușile, jaluzelele și trapele autoturismelor sau geamurile laterale ale autoturismelor nu sunt complet închise, Scorul este redus cu un punct Dacă cursanții nu au folosit adăposturi și echipamente standard, calificarea este „nesatisfăcătoare” Stagiarii ca parte a unității îndeplinesc o misiune de luptă, sunt amplasați în zonă

deschisă sau în apropierea structurilor de inginerie, echipament standard. echipament cu cursanți. Se dă semnalul „Alarma chimică". La operarea la sol și echipamentul militar deschis, cursanții își îmbracă măști de gaz, pelerina de ploaie sub formă de pelerină și observarea vedug a zonei.

\D

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (unitate)   Estimare pe timp
„excelent" „bun" „satisfăcător"
Ramura (eki- 31 s34 s41 s
pagina, calcul)
Pluton 34 s37 s44 s
Personal militar 35 s40 s50 s
Ramura (eki- 40 s45 s55 s
pagina, calcul), pluton

Nu.

nici- Nume

mama-standard wa

Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului

Dacă există adăposturi, structuri de inginerie (adăposturi, pirogă, secțiuni acoperite de tranșee), echipamente militare închise la 5–10 m de locația unității, cursanții își pun măști de gaze, ocupă structuri sau locurile acestora în vehicule, închid ușile, trapele , jaluzelele, porniți sistemul de protecție colectivă .

Pentru acțiuni ulterioare în condițiile de teren și aer contaminat, se dă comanda „Îmbrăcă-te în mâneci, ciorapi, îmbracă mănuși". La această comandă, cursanții, fără să-și scoată măștile de gaze, își îmbracă în mâneci ciorapi de protecție, mănuși și impermeabile.

Timpul se numără din momentul în care se dă comanda de îmbrăcare a echipamentelor de protecție (ocuparea adăposturilor, echipamentelor și pornirea sistemului de protecție colectivă): în spații deschise, în adăposturi sau vehicule închise.

Erori care reduc scorul cu un punct:

ferestrele, ușile, obloanele și trapele echipamentelor militare și speciale nu sunt complet închise;

cursanții nu observă zona.

Erori care determină evaluarea „nesatisfăcătoare":

părți separate ale corpului, uniformele și pantofii au fost lăsate neprotejate atunci când purtau o pelerină de ploaie sub formă de pelerină;

sistem de protecție colectivă nu este inclus (dacă este disponibil)

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (unitate)   Estimare pe timp
„excelent” „bun” „satisfăcător”
Ramura (eki-   25 s27 s32 s
pagina, calcul)
Pluton   31 s34 s41 s

Uì NJ I—” Nr. standardului Denumirea standardului Condiții (comanda) pentru îndeplinirea standardului
9Pregătirea pentru depășirea zonei contaminate Cursanții ca parte a unității fac un marș. Mijloace de protecție pentru cursanți. A fost găsit un loc de infecție. Comandantul oprește unitatea și stabilește sarcina de a depăși zona infectată. Personalul efectuează sigilarea echipamentelor, acoperă proprietatea. După pregătirea echipamentului, cursanții și-au îmbrăcat truse de protecție în mașini. Timpul se numără din momentul în care sarcina este finalizată și până la raportul comandantului privind disponibilitatea pentru depășirea zonei contaminate a zonei: când personalul este într-o trusă de protecție, îmbrăcați-și mânecile; în timpul acțiunilor personalului într-o trusă de protecție sub formă de salopetă. Erori care reduc scorul cu un punct: copertina nu este fixată sau ușile, ferestrele, trapele, obloanele echipamentelor militare (speciale) și vehiculelor nu sunt complet închise, proprietatea este slab acoperită; nu sunt indicate viteza de deplasare a unității prin zona infectată și intervalele dintre vehicule. Dacă, la stabilirea sarcinii, procedura de utilizare a echipamentului de protecție nu este indicată sau indicată incorect, calificarea este „nesatisfăcătoare”

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (divizie)

Estimare de timp

"Grozav"

"Amenda"

"satisfăcător"

Echipă (echipaj, echipaj), pluton

Echipă (echipaj, echipaj), pluton

ZO 5 min

7 min

50 s

6 min

8 min

zos

7 min

10 s

10 minute

Nr. standardului   Denumirea standardului Conditii (procedura) de implementare a standardului
14   Prelucrare specială parțială Antrenați ca parte a unității să efectueze o misiune de luptă. Personalul și armele sunt infectate. Echipament de protecție pentru cursanți în poziție de luptă, mijloace de igienizare și decontaminare pentru cursanți. La comanda „Se continuă cu tratament special parțial”, cursanții șterg întreaga suprafață a armei individuale și a centurii de sus în jos cu cârpe umezite cu soluții de decontaminare (apă), apoi șterg cu cârpe uscate (cârpele folosite sunt colectate și îngropate), îndepărtați protecția pielii și măștile de gaz și efectuați igienizarea parțială. Timpul de îndeplinire a standardului se calculează din momentul în care se dă comanda până la raportul comandantului unității privind finalizarea prelucrării. Erori care reduc scorul cu un punct: comandantul unității nu a supravegheat personalul și nu a controlat ordinea procesării; cârpele folosite după prelucrare nu sunt îngropate; la sfârșitul decontaminării, arma tratată nu a fost ștersă. Erori care determină calificarea „nesatisfăcătoare”: cerințele de siguranță necesare nu au fost respectate la îndepărtarea echipamentului de protecție;

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (unitate)   Estimare pe timp
„excelent” „bun” „satisfăcător”
Îngrozitor militar   9 min10 min12 min
40 s30 s40 s
Departament (eqi-   10 min11 min13 min
pagina, calcul), pluton   30 s30 s50 s

Nr. standardului   Denumirea standardului Conditii (procedura) de implementare a standardului
15   Tratamentul special parțial în cazul contaminării cu substanțe otrăvitoare și agenți biologici ai inamicului nu a fost igienizat cu atenție și armele prelucrate (au fost permise permise) Stagiarii din cadrul unității au efectuat o misiune de luptă și au părăsit zona contaminată. Personalul și armele sunt infectate. Echipament de protecție pentru cursanți în poziție de luptă, mijloace de igienizare și degazare (IPP și IDP-S) pentru cursanți. La comanda „Se continuă cu prelucrare specială parțială”, cursanții degazează întreaga suprafață a armelor personale, șterg armele tratate cu cârpe uscate, colectează și îngroapă cârpele folosite în timpul degazării (arde în timpul dezinfectării), apoi îndepărtează echipamentul de protecție a pielii contaminat. iar în măști de gaz, ieșiți cu armele 10 m spre vânt; cu ajutorul IPP, aceștia tratează partea din față a măștii de gaz, gâtul, mâinile și îndepărtează măștile de gaze. Timpul de îndeplinire a

standardului se socotește din momentul în care se dă comanda și până la raportul comandantului unității privind finalizarea prelucrării. Erori care reduc scorul cu un punct: comandantul unității nu a condus și nu a controlat ordinul de procesare;

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (unitate) Estimare pe timp
„excelent" „bun" „satisfăcător"
Personal militar 12 min 13 min 16 min
Departament (eqi- 13 min14 min17 min
pagina, calcul), pluton

Continuare aplicația. 3

Standard Nr. Denumirea standardului Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului Categoria de stagiari (departament) Estimare pe timp
„excelent" „bun" „satisfăcător"
cârpele folosite după degazare nu sunt îngropate, iar după dezinfecție nu sunt arse; la sfârșitul degazării (dezinfectiei), armele tratate nu se șterg. Erorile care determină calificarea „nesatisfăcătoare" sunt aceleași ca la îndeplinirea standardului nr. 14

Antrenament de foc pentru arme de calibru mic, lansatoare de grenade

Nr. standardului Denumirea standardului Condiții (comanda) pentru îndeplinirea standardului Tip de armă Estimare în funcție de timp
„excelent" „bun" „satisfăcător"
1 Pregătire pentru tragerea din diferite poziții („întins", „din genunchi", „în picioare", din spatele acoperișului) atunci când se lucrează pe jos Antrenat (echipaj) cu arme în poziția inițială la 10 m de poziția de tragere (locul de tragere) . Mitralieră, lansator de grenade RPG-7 în poziția „pe centură", un pistol într-un toc, o vizor optic, un magazin (bandă) echipat cu cinci cartușe de antrenament, o grenadă de antrenament pentru un lansator de grenade într-o pungă (cutie , toc). Geanta (toc, husa cutie) este prinsă. O geantă cu o lovitură pentru lansator de rachete RGGG-7 pe spate. Conducătorul indică poziţia de tragere (locul de tragere), poziţia de tragere şi dă comanda „La luptă". Stagiarul (echipajul) se pregătește pentru tragere (transferă arma din poziția de marș în poziția de luptă, încarcă arma) și raportează: „Gata". Obiectivele trebuie să aibă setări zero, bule de nivel în mijloc. Pistoale automate PM, APS

Norma nr.

Denumirea standardului

Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului

2 Descărcarea armelor pe jos

13 Dezasamblarea incompletă a armelor

14 Asamblarea armelor după dezasamblarea incompletă

Echiparea revistei (bandă) cu cartușe (atașarea unei încărcături de pulbere la o grenadă)

Stagiarul (echipajul) a executat comanda „La luptă” (arma este încărcată). Conducătorul dă comanda * Descarcare. Stagiarul (echipajul) descarcă arma (transferă arma din poziţia de luptă în poziţia de deplasare), scoate cartuşele din mitralieră şi pistolul din magazie, le pune într-o pungă (toc) şi stă în poziţia de pornire la 10 m de pozitia de tragere, avand arma, ochir optic si geanta (toc, cutie) in pozitia specificata in regulamentul nr.

Arme pe covoraș, unelte pregătite. Stagiarul este la armă. Standardul este îndeplinit de un student

Arma a fost demontată. Piesele și mecanismele sunt bine așezate pe un covoraș, unealta este gata. Stagiarul este la armă. Standardul este îndeplinit de un student

Stagiarul se află în fața așternutului, pe care sunt reviste (bandă), cartușe de antrenament (în vrac), o grenadă de antrenament și o încărcătură de pulbere (de pornire) (într-o casetă de creion). Stagiarul echipează revista (bandă) și o atașează la armă

Continuare aplicația. 3

Tipul de armă   Estimare în funcție de timp
„excelent” „bun” „satisfăcător”
Automat   16 s17 s20 s
Pistoale PM, APS   11 s12 s14 s
Lansatorul de grenade RPG-7   30 s33 s40 s
Automat   15 s17 s19 s
Pistoale PM, APS   7 s8 s10 s
Lansatorul de grenade RPG-7   40 s45 s55 s
Automat   25 s27 s32 s
Pistoale PM, APS   9 s10 s12 s
Lansatorul de grenade RPG-7   55 s1 min1 min 10 s
Revista cu 30 de ture 33 s38 s43 s
Cumpărați la PM 16 s17 s20 s

Continuare aplicația. 3

Pregătire fizică (recruți militari)

Exerciții Categoria militari Nr. exerciții Nr uniforme Unități de măsură Servit mai puțin de 6 luni   Servit 6 luni sau mai mult
„Excelent” „Bine” „Satisfăcător” „Excelent” „Bine”
Tracțiuni pe bară   131, 2, 3 ori1210713119
Ridicarea picioarelor la bară   141, 2, 3 ori108612108
Ridicare cu o lovitură pe bara transversală de 151, 2, 3K ori———654
Ridicare forțată pe bara transversală de 161, 2, 3K ori———542
Flexia și extensia brațelor în accent pe barele   191, 2, 3Q ori853964

Exerciţiu general de control pe o singură cursă cu obstacol 1343, 4 min, s2.202.252.352.152.202.30
Exerciţiu de control special pe cursa cu obstacole 1364 min, s3.103.203.353.053.153.30
100m alergare 1432, 3, 4c14.415.016.014.214.615.6
Traseu naveta 10x10 m 1442, 3, 4c28.029.030.027.528.029.0
1 km alergare 1462, 3, 4 min, s3.303.404.103.253.354.05
3 km alergare 1472, 3, 4 min, s12.4513.1013.4512.3012.4513.10
Aruncarea unei grenade (600 g) F-1 la o distanţă de
1504m363228383330
Marş forţat 5 km 1514 min, de la 27.0028.0029.0026.0027.0028.00
Marş forţat timp de 10 km 1524 min, s56.0058.0062.0056.0058.0060.00
Cursa de schi 5 km 1534 min, s29.0030.0031.0028.0029.0030.00
Marş pe schiuri ca parte a unei unităţi pentru 5 km 1555 min, s38.0043.0048.0036.0041.0046.00
Mars pe schiuri ca parte a unei unitati pe 10 km 1565 h, min 1.201.251.301.151.201.25
Înot în uniformă cu arme 1584m8060401007550

Continuare aplicaţia. 3

Pregătire de inginerie

Standard Nr. Denumirea standardului Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului Categoria de stagiari (departament) Estimare pe timp
„excelent" „bun" „satisfăcător"
1 Extras şi camuflaj de tranşee unice pentru tragerea de la mitralieră, mitralieră, aruncător de grenade (aruncător de flăcări) * Locaţia fragmentului şanţului este indicată de şeful de echipă. Deschide şanţul şi maschează-l cu materiale improvizate. Timpul se numără de la comanda „Începe până la fragmentul şanţului" până la raportul privind pregătirea acestuia

ness.
Şanţ pentru tragerea de la mitralieră Soldaţii, ser-

din pozitii: jants
„întins" 25 min27 min32 min
18 min20 min24 min
„din genunchi" 55 min1 h1 h 10 min
40 min45 min55 min
în picioare 1 h 30 min 1 h 40 min 2 h
1 h 5 min 1 h 10 min 2 h 25 min
Şanţ pentru tragerea grenadei-Soldaţii, ser-
meta din pozitii: jants
♦minciuna" 25 min 27 min 32 min
18 min20 min24 min
„din genunchi" 55 min1 h1 h 10 min
50 min55 min1 h 5 min
„în picioare" 2 ore 20 minute 2 ore 30 minute
1 h 30 min 1 h 40 min 2 h

* Aici şi mai jos în secţiune, numărătorul indică timpul pentru excavarea unui şanţ cu o lopată mică de infanterie, iar numitorul - cu o lopată mare de sapator.

Nr. standardului	Denumirea standardului Conditii (procedura) de implementare a standardului
3	Excavarea și camuflajul unui șanț pentru echipament militar Amplasarea șanțului este indicată de comandantul bateriei. Echipajul pune pistolul într-o poziție de luptă și descompune, urmărește, extrage și maschează tranșeele cu mijloace standard și improvizate: pentru un vehicul de luptă de artilerie-rachetă pentru un mortar de 120 mm pentru un tun obuzier de 120 mm cu un deschis. fantă pentru pistoale autopropulsate folosind atașamente
4	Amenajarea unui slot pentru personal Defalcarea și urmărirea unui slot adiacent unui șanț sau unui curs de comunicare. Lungimea fantului este de 3 m, adâncimea este de 1,5 m. Un extras este realizat de lopeți de sapători: o fantă deschisă o fantă blocată (materialul este pregătit în prealabil) o fantă închisă cu haine de răcoare (materialul este pregătit în prealabil) . Timpul se numără din momentul în care este dată comanda și până la finalizarea dispozitivului

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (departament)	Estimare pe timp
	„excelent” „bun” „satisfăcător”
Decontare	14h15h18h
»	5 h 5 h 30 min 7 h
»	4h4 h 30 mi5 h 30 min
»	4h4 h 30 min5 h 30 min
2 persoane 2 h 2 h 10 min 2 h 40 min
»	2 h 25 min2 h 40 min3 h 10 min
Departament	4 h 30 min 5 h 6 h

\D

Yu

Nr. standardului	Denumirea standardului Conditii (procedura) de implementare a standardului
́I	Amenajarea adăposturilor pentru transport și echipamente speciale: pentru un vehicul de bord, comandantul indică locul adăposturilor. Excavarea se realizeaza cu ajutorul mijloacelor de mecanizare (BTU, MDK, buldozer, excavator) si este dotata suplimentar cu lopeti de sapator. Camuflajul se realizează cu echipamente standard și materiale improvizate. Timpul se numără din momentul în care este dată comanda până la finalizarea dispozitivului de adăpost. Pentru implementarea deghizarii nu în întregime, scorul este redus cu un punct
10	Extras și camuflaj al unei structuri de observație de tip deschis Locația structurii de observație este indicată de comandant. Faceți un extras din structura și deghizați-l cu echipamente standard și materiale improvizate. Timpul se numără din momentul în care se dă comanda „Se trece la extras” * până la raportul privind pregătirea structurii de observare: pentru ofițerul superior de baterie pentru comandantul bateriei

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (divizie)

Estimare de timp

♦excelent»

"Amenda"

"satisfăcător"

Conducător auto

Calcul

»

4 h

5 h 45 min

4 h 20 min

6 h

5 h

6 h 30 min

Continuare aplicația. 3

Topografie militară

Norma nr.

Denumirea standardului

Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului

Categoria de stagiari (divizie)

3

Determinarea direcției pe sol

Citirea hărții

Mișcarea în azimuturi:

Este dat azimutul de avans (direcția de mișcare). Specificați direcția corespunzătoare azimutului dat. Eroarea nu trebuie să depășească 3° (0-50).

Timpul de îndeplinire a standardului se numără de la anunțarea azimutului până la raportul asupra direcției.

Identificați 10 obiecte de teren reprezentate pe hartă prin semne convenționale și indicați caracteristicile acestora.

O eroare care reduce scorul cu un punct: un obiect al terenului a fost identificat incorect sau a fost determinată caracteristica acestuia.

Timpul de îndeplinire a standardului se numără din momentul eliberării cardului și până la finalul raportului privind obiectele zonei și caracteristicile acestora

Unitatea, observând deghizarea, merge pe jos până la punctul indicat. Zona este moderată. Lungimea traseului este de 4 km; azimuturi - 4.

dupa amiaza

persoane ce lucrează în cadrul armatei

persoane ce lucrează în cadrul armatei

Filiala (echipaj, calcul)

Estimare de timp

„excelent” „bun” „satisfăcător”
40 s 45 s55 s
2 min 20 s 2 min 30 s3 min
45 min   50 min 1 oră

Nu.

standard   Numele standardului pe timp de noapte
7   Orientarea hărții: zi și noapte

Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului

Timpul de îndeplinire a standardului se contorizează din momentul emiterii datelor de trafic până la atingerea destinației finale a rutei. Pe teren accidentat, timpul pentru îndeplinirea standardului crește de 1,3 ori

În cursul unei ofensive (marș) pe un teren necunoscut, navigați pe hartă, determinați punctul de a sta. Eroarea în determinarea punctului de ridicare nu trebuie să depășească 2 mm pe scara hărții.

Timpul pentru îndeplinirea standardului este numărat de la comanda „Start Orienteering” până la sfârșitul raportului privind poziția dumneavoastră.

În zonele închise și în zonele în care sunt puține repere, timpul de respectare a standardului crește de 1,5 ori

cu

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (departament)   Estimare pe timp
„excelent” „bun”♦satisfăcător”
55 min1 h1 h 10 min
Personal militar   1 min 50 s2 min2 min 25 s

»   3 min 3 min 30 s4 min 30 s

Continuare aplicația. 3

Pregătire medicală militară

Standard Nr.   Denumirea standardului Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului Categoria de stagiari (departament) Estimare pe timp
„excelent" „bun" „satisfăcător"
1   Aplicarea unui bandaj primar: un bandaj pe dreapta (le-Rănitul și stagiarul sunt întinși. Nu se ține cont de timpul petrecut pentru expunerea rănii (este permisă bandajarea peste uniforme). Material de pansament și alte echipamente de prim ajutor (hamuri). , atele) sunt în mâinile stagiarului sau lângă acesta. La aplicarea unui bandaj, timpul de serviciu militar este de 1 min 25 s 1 min 35 s 1 min 55 s
vyy) bandajul pentru ochi din dreapta (stânga) se numără de la începutul desfășurării pansamentului „1 min 10 s1 min 15 s1 min 30 s
bandaj pentru urechi pe cot (comaterial înainte de fixarea bandajului (cu un ac sau capete) 1 min 10 s 1 min 15 s 1 min 30 s
leneș) bandaj articular pe umăr sus-bandă ruptă a bandajului). Erori care reduc scorul cu un punct: „1 min 15 s1 min 20 s1 min 35 s
având un bandaj-bandaj „în formă de opt" se aplică slab (alunecă) sau, când se aplică, aproximativ - „2 min 10 s2 min 20 s2 min 50 s
ka pe piept (aplicat cu un pachet și un bandaj) bandaj pe gleznă - „buzunare", pliurile sunt desfăcute; bandaj slăbit sau înnodat peste rană" 1 min 5 s 1 min 10 s 1 min 25 s
A 2-a   articulație Aplicarea unui garou hemostatic de cauciuc pe coapsă (umăr) Stagiarul se află în apropierea „rănitului" și ține garoul în mâini. Efectuarea receptiei se incheie cu fixarea garoului si desemnarea timpului aplicarii acestuia. Erori care reduc scorul cu 1 un punct: Personal militar18 s20 s25 s

Nu.

normă-

tiva

Denumirea standardului

3

4

Aplicarea unei răsuciri cu o eșarfă și alte mijloace improvizate pe coapsă (umăr)

Impunerea de atele din material improvizat pentru fracturile oaselor extremităților superioare și inferioare:

cu o fractură a oaselor umărului

Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului

aplicarea unui garou pe o zonă care nu corespunde leziunii;

aplicarea unui garou pe un corp gol fără căptușeală, lezarea pielii cu un garou;

stagiarul nu a indicat momentul aplicării garoului.

Dacă garoul este aplicat incorect, ceea ce poate provoca sângerări care amenință viața rănitului (relaxarea sau alunecarea garoului), scorul este „nesatisfăcător”

Condițiile de îndeplinire și erorile care reduc scorul sunt aceleași ca și la îndeplinirea standardului nr. 2

Când aplică o atelă pe umăr (picior inferior), persoana „rănită” stă (zăce) pe pământ, iar cursantul lucrează într-o poziție care este convenabilă pentru el.

Anvelopa este suprapusă uniformă (timpul de pregătire a anvelopei nu este inclus în standard). Nu este necesară bandajarea prealabilă. Pansamente, atele sunt lângă cursant.

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (divizie)

Estimare de timp

"Grozav"

"Amenda"

"satisfăcător"

persoane ce lucrează în cadrul armatei

30 s

35 s

40 s

persoane ce lucrează în cadrul armatei

2 min 20 s

2 min 30 s

3 min

ca

Nr. standardului Denumirea standardului Conditii (procedura) de implementare a standardului

în caz de fractură a oaselor piciorului inferior Efectuarea recepției în caz de fractură a oaselor umărului se termină cu agățarea mâinii pe o eșarfă (bandaj, centură); în caz de fractură a oaselor

piciorului inferior - fixarea bandajului (cu un ac sau capetele unei benzi de bandaj rupte). Erori care reduc scorul cu un punct: anvelopa nu este montată corect; fixare insuficientă a anvelopelor; încălcarea secvenței de lucru la aplicarea unei anvelope. Dacă atela aplicată nu asigură imobilizarea necesară a membrului „rănit”, scorul este „nesatisfăcător”
5 Punerea unei căști cu mască de gaz pe „răniți” Stagiarul cu mască de gaz stă în apropierea „rănitului” din partea laterală a capului. Masca de gaz a „afectat” în poziția de depozitare. Erori care reduc scorul cu un punct:

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (divizie)

Estimare de timp

"Grozav"

"Amenda"

"satisfăcător"

persoane ce lucrează în cadrul armatei

2 minute

2 min 10 s 2 min 35 s

persoane ce lucrează în cadrul armatei

11s 13s

Nu.

normă-

tiva

Denumirea standardului

Conditii (comanda) pentru indeplinirea standardului

6

Utilizarea unui tub de seringă dintr-o trusă individuală de prim ajutor (AI)

sl

SL

casca-masca nu este purtată în totalitate, ochelarii nu sunt împotriva ochilor;

tubul de legătură este răsucit.

Când se formează riduri sau distorsiuni, în care aerul exterior poate pătrunde sub mască-cască, ratingul este „nesatisfăcător”

Stagiarul stă întins într-o mască de gaz pusă lângă „afectat” și folosește un tub cu seringă din trusa sa individuală de prim ajutor. Trusa de prim ajutor este amplasată în buzunarul interior al tunicii. Efectuarea recepției se încheie cu o puncție cu un ac uniform (fără a introduce un ac în mușchi).

Erori care reduc scorul cu un punct:

după străpungerea carcasei interioare a tubului seringii, o parte a antidotului a fost lăsată să se scurgă prin ac din cauza presării premature sau neglijente asupra tubului;

tubul seringii folosit nu este inclus în trusa de prim ajutor sau sub partea superioară a bandajului.

Continuare aplicația. 3

Categoria de stagiari (divizie)

Estimare de timp

"excelent" "bun"

"satisfăcător"

persoane ce lucrează în cadrul armatei

12 s

15 s

LA

DESPRE

Nr. standardului	Denumirea standardului Conditii (procedura) de implementare a standardului
8	Tragerea „rănitului” Dacă carcasa interioară a tubului seringii nu este străpunsă, scorul este „nesatisfăcător” „Rănitul” cu o armă și o mască de gaz stă întins pe spate. Stagiarul se află lângă „răniți” din dreapta (stânga). Execuția recepției se încheie cu tragerea „răniților” de 15 m. Standardul este realizat de o singură persoană. Erori care reduc scorul cu un punct: camuflaj slab la târare, utilizare inadecvată a terenului; alunecarea „răniților” la pământ când este târât

Încheiați aplicația. 3

Categoria stagiarilor (subdiviziune)	Evaluare pe timp
	„excelent” „bun” „satisfăcător”
Personal militar	1 min 20 s1 min 30 s1 min 45 s

CUPRINS

MANUALUL COMANDANTULUI JUNIOR

Responsabili de publicare, colonelei A.A. Nefedov, N.P. Moiseenko, S.A. Popov

Compilat de B.K. Podgorbunsky Editors A.A. Zhuravlev, B.V. Olkhovsky
Editori tehnici A.A. Pereskokova, M.V. Fedorova Coritor S. V. Lavrenova

Aspect computer G. G. Dyukina, T.N. Abdulaeva

Predată în platou 15.03.07. Semnat pentru publicare la 06.04.07.

Format 60x84/1$. Pech. l. 34. Stare. cuptor l. 31.62. Uch.-ed. l. 35.1.
Ed. Nr 3/07/384. Zach. №7272

Editura Militară, 119160, Moscova